

Giới thiệu Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc

Loại: Sủng, hài, HE

Editor: Saly85

Độ dài: 162 chương

"Cô nương, lần này lại là trùng hợp sao?"

Phá hủy đàn của hãn, đoạt của hãn ngọc, trộm sủng vật của hãn, bây giờ còn đứng đưng ngắm mình ở trong nhà của hãn, hành vi khiêu khích năm lần bảy lượt như thế, ước chừng cũng chỉ có đệ nhất thế gia công tử, Cơ Hoa Âm mới có thể bình tĩnh như thế.

Hạ Lan Tuyết lau mặt, bày ra một tư thái kiêu kiêu tiểu tiểu đi đến, "Nếu như ta nói là trùng hợp, ngươi sẽ tin sao? A..."

A một tiếng, cả người nàng bay lên trời, bị diêm vương mặt lạnh này quăng ra ngoài.

Sau đó, Hạ Lan Tuyết rất bực mình, đồ nam nhân keo kiệt!

Thế nhưng, sống hai đời, nàng cũng không tin không trị được diêm vương mặt lạnh này.

--

Đúng vậy, Hạ Lan Tuyết trùng sinh rồi.

Kiếp trước, nàng là nữ nhân cực độ cường thế.

Thiếu niên tang mẫu, một mình nàng chống đỡ gia nghiệp to lớn mà mẫu thân để lại, bằng sức một mình, phụ trợ tên nam nhân nhất gan nhu nhược kia, leo lên ngôi vị hoàng đế chí tôn, nàng là hoàng hậu.

Ai ngờ bệnh nặng giờ phút hấp hối, ngoài ý muốn phát hiện hoàng thượng và thứ muội ở cùng một phòng.

Hoàng thượng chó cùng rút gươm đâm chết nàng.

Du hồn bông bênh, nhìn thấu lòng người dễ thay đổi, nhân tính đối trá.

Trùng sinh trở về, nàng thu lại sắc sảo, tình nguyện bình thân.

Kệ nó là gia đấu, cung đấu, hay gà đấu cẩu đấu, ai đấu ai!

Nàng chỉ một lòng sống vì chính mình!

Nhàn rồi đường đường hoa treu chọc chim, thưởng thức mỹ thực, ui, thuận tiện ngắm mỹ nam, có lợi cả người.

Chỉ là, Cơ Hoa Âm, ngươi không nên như vậy già mồm? Kiếp trước đánh gãy chân, ngươi còn muốn đồ thừa kế ăn xin đuổi theo sau móng bốn tiểu thư, đời này, bốn tiểu thư không đánh ngươi không mắng ngươi, một lòng đối với ngươi tốt, ngươi còn muốn chạy?

Ngươi đã thích cứng không thích mềm, kia bốn tiểu thư cũng liền không khách khí!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cầu phúc

Đêm khuya, trong nội cung Phúc Ninh tiếng mõ báo canh lại vang lên, hòa cùng tiếng niệm kinh, chỉ giống từng đạo ma chú, chui thẳng vào não người.

Lúc này, Hạ Lan Tuyết cố hết sức mở mắt.

Ánh nền mờ nhạt chiếu lên gương mặt tái nhợt của nàng.

Cung điện rộng lớn như vậy, chỉ có một mình nàng.

"Đàn hương." Nàng cố ngồi dậy, nhưng toàn thân không còn chút hơi sức.

Cũng may, đúng lúc Đàn Hương quay lại, nghe thấy thanh âm rất nhỏ giống như là ảo giác, gấp rút đi đến cạnh giường, "Nương nương, ngài đã tỉnh?"

"Ừm." Hạ Lan Tuyết suy yếu nhìn nàng, hỏi, "Hiện tại giờ gì? Hoàng thượng đâu?"

"Đã giờ sừ một khắc rồi, nương nương, ngài cảm thấy như thế nào? Có muốn nô tỳ gọi thái y đến hay không?" Đàn hương xem sắc mặt nàng cực xấu, căng thẳng nói.

"Không cần." Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu.

Thân thể này của nàng nàng biết rất rõ ràng, chỉ sợ đại nạn đã đến.

Nàng không sợ chết, cả đời này mặc dù ngắn ngủi, lại hưởng hết vinh hoa, có được tình yêu, không có nữ nhân nào may mắn hơn so với nàng.

Chỉ là, thời gian vui vẻ lúc nào cũng quá ngắn ngủi, ngắn đến nỗi nàng chưa kịp sinh con cho hắn.

"Hoàng thượng đang ở đâu?" Vừa nghĩ tới nam nhân mình yêu sâu sắc kia, Hạ Lan Tuyết ánh mắt tro tàn lại khôi phục một chút tức giận, thậm chí phi thường sáng trong.

Đàn hương nhìn nhưng trong lòng tim đập thình thịch, có cảm giác điềm xấu lan khắp toàn thân, làm cho nàng thanh âm đều phát run, "Nô tỳ đi tìm hoàng thượng ngay."

"Đừng." Nghĩ đến mấy ngày này mình bệnh nặng, Nam Cung Khế cơ hồ cực nhọc ngày đêm, không yên ổn nghỉ ngơi luôn chiếu cố nàng, Hạ Lan Tuyết ngoài cảm động, lại rất đau lòng.

"Bản cung hiện tại cảm thấy thân thể lạnh lẽo không ít, người đỡ Bản cung ngồi dậy." Nàng nghĩ tự mình đi tìm Nam Cung Khế, muốn cho hắn một kinh hi.

"Nương nương không thể." Đàn hương không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Hạ Lan Tuyết thần sắc lạnh lẽo, "Đỡ Bản cung đi đến."

Thanh âm mặc dù yếu, nhưng uy nghiêm khí thế vẫn như trước.

"Vâng." Đàn hương tim run lên, vội vàng khom người đến đỡ.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt, Hạ Lan Tuyết lại ngoài ý muốn không một chút cảm thấy khó chịu, nhất là nhìn mỹ nhân trong gương đồng, nàng có loại ảo giác, nàng không phải sắp chết, mà là lành bệnh.

Vịn Đàn Hương, đi từ từ ra cửa, thanh âm giống như ma chú kia lại vang lên, nàng không khỏi nhú mày, hỏi, "Bên ngoài là thanh âm của cái gì?"

"Đây là?" Đàn hương chần chờ một cái chớp mắt, mới chi tiết nói, "Nhị tiểu thư mời tăng nhân của chùa Thiên Lộc, niệm kinh cầu phúc cho nương nương."

"Chỉ Nhi đến đây?" Hạ Lan Tuyết thần sắc dừng một chút, khẽ gật đầu.

"Vâng." Đàn hương rũ xuống rèm mắt, khẽ hừ nhẹ.

Hạ Lan Tuyết có chút dừng lại, thở dài nói, "Làm khó nàng có lòng, những năm này Bản cung sơ sẩy nàng, đến bây giờ cũng chưa thể tìm được cho nàng ấy một cửa hôn sự tốt."

"Nương nương." Đàn hương nghe vậy cảm thấy đau xót, lại ghen ngào khó tả.

Có mấy lời, còn là chôn chặt ở trong lòng cả đời.

"Đi thôi, Hoàng thượng ước chừng ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, những ngày này, bởi vì bản cung bệnh, hắn cũng không rảnh xử lý chính vụ." Hạ Lan Tuyết phối hợp nói, ở trong mắt nàng, Nam Cung Khế trong thế giới ngoại trừ nàng liền là quốc sự rồi.

Nhưng mà, phí sức đi đến ngự thư phòng, lại không tìm được Nam Cung Khế.

Hạ Lan Tuyết rất là thất vọng, vịn Đàn Hương trở về, đột nhiên nghĩ đến muội muội Hạ Lan Chi, liền hỏi, "Chỉ Nhi hiện tại ở nơi nào?"

"Nhị tiểu thư đang theo các tăng nhân vì nương nương niệm kinh cầu phúc." Đàn hương trả lời.

Hạ Lan Tuyết chớp mũi đau xót, "VẬY, MANG BẢN CUNG ĐI TÌM NÀNG."

Trên đời này, ngoại trừ Nam Cung Khế, thì người nàng yêu thương nhất chính là cô muội muội này rồi.

Lần nữa trở lại Phúc Ninh cung, biết được Hạ Lan Chi đang ở thiên điện một mình vì nàng niệm kinh cầu phúc, cũng không cho người thông truyền, Hạ Lan Tuyết liền vịn Đàn Hương trực tiếp đi.

Khói hương lượn lờ, tụng kinh thành kính, nhưng mà, trong đại sảnh thiên điện chỉ có hai nha hoàn thiếp thân của Hạ Lan Chi, cũng không thấy bóng dáng Hạ Lan Chi.

Mà hai nha đầu này, sau khi nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, song song ngồi bệt trên mặt đất.

Hạ Lan Tuyết ngưng mi không vui, "Nhị tiểu thư của các người đâu?"

"Nhị tiểu thư nàng..." Xạ Nguyệt ánh mắt tránh né, nom nớp lo sợ trả lời không ra.

Áp Nguyệt cơ trí, lập tức ổn tâm tình, quỳ trả lời, "Nhị tiểu thư mới đi ra ngoài, bảo là muốn đi xem nương nương ngài. Nương nương, lúc ngài tới không có gặp sao?"

"A, có lẽ là bỏ lỡ." Hạ Lan Tuyết nghĩ tới mình là theo ngự thư phòng bên kia đến, nên cùng với muội muội đi kèm, liền vịn Đàn Hương định rời đi.

Tuy nhiên, xoay người trong chớp mắt, đột nhiên nghe thấy một giọng bén nhọn pha lẫn hoan dục của nữ tử từ trong điện truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đánh vỡ

Thanh âm kia đúng là Hạ Lan Chi, nhưng hiển nhiên, bên trong không chỉ có một mình nàng ta.

Hạ Lan Tuyết là người từng trải, dựa vào đạo thanh âm vừa rồi cũng đoán được bên trong có chuyện gì phát sinh.

Nếu nói là Hạ Lan Chi tuổi không nhỏ, phát sinh chuyện như vậy cũng ở trong tình lý, như ở dĩ vãng, Hạ Lan Tuyết tất nhiên sẽ không truy cứu, nói không chừng còn có thể thành toàn.

Nhưng hiện nay, tỷ tỷ bệnh nặng, mà nàng làm muội muội lại dựa vào danh nghĩa cầu phúc cho tỷ tỷ, lại vụng trộm ở trong cung của tỷ tỷ.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy rất đâm tâm.

"Bên trong là ai?" Nàng nghiêm nghị chất vấn.

Xạ Nguyệt, Áp Nguyệt đều ngốc rồi, môi rung động lại nói không nên lời.

Hoàng hậu tàn nhẫn, các nàng đều biết, nếu như chuyện này bị vạch trần, các nàng không ai có thể sống được.

"Là, là - -" Áp Nguyệt chính vất hết óc nghĩ vơ vét lý do lừa dối cho qua, tuy nhiên, bên trong lại truyền tới thanh âm vui sướng, có nữ, cũng có nam.

Nữ tự nhiên là Hạ Lan Chi, còn thanh âm nam nhân kia...

Hạ Lan Tuyết cả người như bị sét đánh, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, cũng không biết ở đâu ra khí lực, theo bản năng đẩy Đàn Hương ra, lao đảo vọt vào trong phòng.

"Nương nương." Áp Nguyệt không ngăn cản lại, liền hô to, để bên người bên trong có thể nghe thấy.

Nhưng mà, sau màn trên mặt giường lớn, một đôi nam nữ đang quấn quýt si mê, lại hồn nhiên không hay có người xông vào.

Hạ Lan Chi thậm chí không vui nhăn hạ đôi mi thanh tú, trong miệng lẩm bẩm, "Nha đầu Áp Nguyệt chết tiệt kia hồ loạn cái gì không biết, tí nữa ta xử lý nàng."

"Đề ý nàng làm chi?" Nam Cung Khế bàn tay nhẹ khẽ vuốt vuốt sống lưng bóng loáng của nàng, khoe môi mỉm cười, "Chi Nhi, vừa rồi có thoải mái không?"

"Ừm, Hoàng thượng, người xấu, Chi Nhi không đề ý tới người." Hạ Lan Chi thẹn thùng vùi mặt trong ngực hắn, chỉ rầu rĩ cười.

Loại tư thái tiểu nữ nhi thẹn thùng này, chọc trong lòng Nam Cung Khế ngứa một chút, nhin không được nghiêng người lại đè Hạ Lan Chi xuống.

Lại không nghĩ, lo lắng nhìn lên, sau màn che có một người đang đứng, hấn sợ run , lại lăn từ trên người Hạ Lan Chi xuống.

"Hoàng thượng, làm sao vậy?" Hạ Lan Chi nghi hoặc hỏi.

Nam Cung Khế lại núp ở phía sau màn che, ngón tay chỉ màn che, nôm nốp lo sợ nói không lên một câu hoàn chỉnh, "Hoàng, hoàng hậu, sau..."

"Cái gì hoàng hậu?" Hạ Lan Chi theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Hạ Lan Tuyết mạnh mẽ vén màn che lên, âm lãnh đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn trong khoảnh khắc sợ không còn huyết sắc.

Còn không đợi nàng ta phản ứng, Nam Cung Khế đã một cước đạp nàng ta xuống giường, không để ý nàng ta té có bị thương không, đã liền quỳ trên mếp giường, đáng thương mà vô tội giải thích với Hạ Lan Tuyết.

"Hoàng hậu, là tiện nhân kia dụ dỗ, mê hoặc trẫm, trẫm vốn là muốn đi tìm hoàng hậu , là nàng nói muốn thương lượng cùng trẫm chuyện hoàng hậu bệnh nặng..."

"Sau đó thì sao? Liền thương lượng đến trên giường?" Nhìn trên giường, dưới giường một đôi cầu nam nữ này, Hạ Lan Tuyết không biết là nên khóc hay nên cười, suy nghĩ trong lòng thật giống như dây lên ngọn lửa hừng hực, đốt lục phủ ngũ tạng nàng đều đau nhức.

Nhưng mà, cũng không phải đau lòng.

Nhìn Hạ Lan Tuyết âm trầm không thấy đáy mắt, Nam Cung Khế đáy mắt lóe qua thoáng cái tối tăm, mạnh mẽ nhào tới trước, ôm lấy Hạ Lan Tuyết.

"Hoàng hậu, trẫm sai rồi, trẫm cũng không dám nữa..."

Theo thanh âm hân ân hận xin lỗi, một cái trâm bạch ngọc vurun tới hung hăng đâm vào cổ Hạ Lan Tuyết, trong nháy mắt máu đỏ tươi chảy ra, nhiễm đỏ quần áo nàng tỉ mỉ mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoàng thượng oai hùng

Hạ Lan Tuyết chết rồi, cũng không cảm thấy thống khổ.

Ngay tại lúc Nam Cung Khế đâm cây trâm vào cổ của nàng, một nhát kia đã làm linh hồn của nàng li khai thân thể, lẳng lặng đứng ở một bên, dò dẫm nhìn xem hết thấy.

Vì là lần đầu tiên giết người, ngoài việc căng thẳng còn có hưng phấn không nói nên lời, khuôn mặt trước kia ôn nhuận như ngọc nay vụn vỡ, rất đáng sợ.

"Hạ Lan Tuyết, đây là ngươi bức trẫm. Những năm này, khắp nơi ngươi áp chế trẫm, này cũng không cho, kia cũng không cho phép, ngay cả các đại thần cũng nghe theo ngươi hết, trong mắt họ căn bản cũng không có trẫm, ngươi biết sau lưng bọn họ đều mắng trẫm là cái gì không? Bọn họ mắng trẫm là ngu ngốc vô năng sống ăn hại."

Toàn thân nữ nhân đã nhuộm máu ngã xuống đất, nam nhân vẫn không buông tha, tay cầm cây trâm, từng phát từng phát đâm vào ngực nữ nhân, mang theo vô tận hận ý, mang theo thổ lộ mạnh mẽ ngoan độc.

Một bên, Hạ Lan Chi sợ choáng váng, đến lúc tỉnh lại, toàn bộ Nam Cung Khế cũng thành huyết nhân.

"Hoàng thượng." Nàng ta sợ hãi hô.

Nam Cung Khế cả kinh, kinh ngạc ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt kia tựa như tới từ địa ngục vậy làm người ta sợ hãi.

Thế nhưng chỉ như vậy trong chớp mắt, hấn vội ném cây trâm đi, sợ hãi hướng góc rút lại, "Chuyện không liên quan đến trẫm, trẫm không muốn giết nàng, các ngươi đừng phé trẫm..."

Biết rõ hoàng thượng trời sinh tính nhất gan mềm yếu, sau khi xác định Hạ Lan Tuyết đã chết rồi, ngược lại Hạ Lan Chi không sợ, tùy ý cầm áo choàng khoác lên người, nàng ta đi đến trước mặt Nam Cung Khế, hai tay nâng mặt hấn lên, thâm tình nói.

"Hoàng thượng, người làm rất tốt, nên để cho những kẻ nói xấu sau lưng hoàng thượng đến nhìn đi, hoàng thượng chính tay đâm ác phụ bỉ ổi này, hoàng

thượng oai hùng."

"Chi, Chi Nhi, hoàng hậu chết rồi, những đại thần kia sẽ không tha trầm, làm sao bây giờ?" Nam Cung Khế ghé vào trong ngực nàng ta, khóc lóc nức nở.

Bàn tay Hạ Lan Chi nhẹ nhàng an ủi hắn, đáy mắt toát lên khinh miệt cười lạnh, "Chết thì đã chết, còn có thể làm sao? Những lão thần kia nếu muốn tận trung, vậy thì xuống địa ngục tận trung đi."

"Người là nói?" Nam Cung Khế chỉ là nhát gan, đầu óc cũng không ngóc, lập tức hiểu cái gì, trong ánh mắt lóe lên sát khí.

Người chính là như vậy, một khi đã giết người, muốn dừng lại cũng không được.

Thế cho nên, khi thấy bên trong có động tĩnh lạ Đản Hương cùng ba cung nữ khác đi vào, Nam Cung Khế quyết đoán biết phải làm sao.

Lập tức gọi thị vệ tới, bắt ba tỷ nữ lại, ngay cả cơ hội mở miệng kêu oan cũng không được, định luôn ra tội danh.

Tội danh là: Hành thích Hoàng thượng, mà Hoàng hậu nương nương vì hộ giá, bất hạnh hương tan ngọc nát.

Ba người bị đánh chết ngay tại chỗ, nhất là Xạ Nguyệt và Ấp Nguyệt, đều là nha hoàn thân tín của Hạ Lan Chi cũng không thoát khỏi.

Nhưng mà Hạ Lan Chi lại khen Nam Cung Khế làm tốt, làm việc là phải nhỏ cỏ tận gốc, không lưu lại một chút dấu vết.

Hiện thời, người biết được chuyện phát sinh trong phòng như thế nào đều chết rồi.

Hạ Lan Chi và Nam Cung Khế nhìn nhau cười, sau này, thiên hạ chính là của bọn họ rồi.

Thiên hạ là của bọn họ ? Nghĩ thật tốt.

Làm một luồng oan hồn khỏe môi Hạ Lan Tuyết quyến rũ ra độ cong trào phúng, nàng rất muốn nhìn xem, nàng chết rồi, Đại Chu quốc sẽ loạn thành cái dạng gì, Nam Cung Khế sẽ đối mặt với triều thần như thế nào, đối mặt với thiên hạ dân chúng ra sao.

Chỉ là, nàng khi còn sống, tồn tại giống như là thần của Đại Chu quốc, bị triều thần dân chúng cúng bái.

Khi nàng chết rồi, nàng uy nghiêm nàng tôn vinh tất cả đều cùng theo một lúc chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phản ứng ở khắp nơi

Hoàng hậu tử, cả nước khiếp sợ, nhưng mà, nhưng cũng là trong dự liệu, hoàng hậu vốn là bệnh nặng, chỉ là, ai cũng không có ngờ tới cuối cùng chết ở trong tay thích khách.

Mà đối mặt triều thần, Hoàng thượng Nam Cung Khế khóc lóc nức nở, khóc tựa như đứa bé, còn mấy lần muốn tìm chết, muốn tiếp tục làm bạn với hoàng hậu, đều bị bọn thái giám đau khổ ngăn cản lại.

Hành động này của hắn, làm cảm động không ít người.

Lũ triều thần lén lút nghị luận, mặc dù hoàng thượng có chút vô năng, nhưng là người có lương tâm, có quân như thế, cũng là phúc khí của Đại Chu, từ đó về sau, bọn họ tự nhiên cạn kiệt tâm sức phụ trợ hoàng thượng, muốn làm cho Đại Chu quốc trở thành quốc gia cường đại nhất trong sáu nước.

Mà nhà mẹ đẻ hoàng hậu, gia tộc Hạ Lan, sau khi biết được tin này, ngoại trừ dựa theo quốc lễ cử hành đại tang, bên ngoài cũng không có biểu hiện ra quá nhiều ưu thương.

Thậm chí, nói trắng ra, có người trong lòng còn cảm thấy vui mừng.

Hạ gia lão phu nhân lấy lý do bị thương quá độ bệnh không dậy nổi, không tham gia bất cứ hoạt động tang lễ gì, một mình trốn ở trong phòng, một bên hưởng thụ dưa và trái cây Tây Vực tiến cống, một bên cùng thờ dài nói với lão ma ma tâm phúc: "Ta thường ngày nói người không thể hiểu thấu, quá mạnh mẽ là dễ dàng gãy, nha đầu kia chính là nhìn không thấu, hiện giờ hay rồi, bị đột tử, ta thấy, có xuống điện của Diêm Vương cũng không dễ dàng được đầu thai."

"Lão phu nhân nói đúng lắm, chỉ trách hoàng hậu nương nương không có phúc, thường ngày làm việc quá nghiêm khắc, thế mới đắc tội người ta. Cũng may hiện giờ nhị tiểu thư được tiến cung, theo như người về nói, hoàng thượng rất yêu thương nhị tiểu thư, so với hoàng hậu không biết tốt hơn bao

nhieu, nói chỉ cần thời gian chịu tang qua đi, sẽ phong nhị tiểu thư làm hoàng hậu."

"Lập hậu hay không, tạm không nói đến, Chi Nhi là cái có hiểu biết, cũng là có phúc." Hạ lão phu nhân cười nói.

Giương mặt lão ma ma vui vẻ lại nói tiếp, "Nếu là nhị tiểu thư làm hoàng hậu, Hạ Lan gia chúng ta sẽ càng tăng thêm một tầng, chỉ sợ thiên hạ đệ nhất thế gia Cơ gia cũng đứng sau."

Hạ lão phu nhân nghe rất hợp ý, lập tức đem dưa và trái cây ngọt ngào thưởng cho hạ nhân.

Lại nói đệ đệ ruột thịt của Hạ Lan Tuyết, khi biết tin tức tỷ tỷ qua đời, thế nhưng còn khoái hoạt cùng với hai mỹ nhân ở trong phòng.

Khoái hoạt xong rồi, mới thay một thân quần áo tang, chán đến chết đi đại sảnh xã giao.

Còn những người khác ở Hạ Lan gia như cô di chủ bác..., thường ngày rất cung kính đối với Hạ Lan Tuyết, nịnh nọt nịnh nọt, một bộ coi nàng như con gái ruột đời đời.

Hiện nay, tang sự còn chưa xong, bọn họ đã không còn tâm sự nào để lo nữa rồi, lại rồi rít đi đút lót đại phu nhân Trầm thị.

Trầm thị này là thân nương của Hạ Lan Chi, ban đầu là thị thiếp của Hạ Lan Phong, về sau, do Hạ Lan Tuyết đề nghị, phụ thân mới cất nhắc nàng ta lên chính phòng.

Giờ phút này, bên ngoài còn tiếng tụng kinh và khóc lóc thảm thiết, Trầm thị lại ở trong phòng mình, nhìn xem trong phòng bày tràn đầy vật phẩm quý giá, vốn là vì hoàng hậu qua đời mà bày ra bộ dáng thương tâm, giờ phút này phai đi không ít, khóe mắt đuôi mày tràn đầy đắc ý.

"Lão gia, ngài nhìn, nhị phòng tam phòng vừa nghe Chi Nhi ở trong cung được sủng ái, tất cả đều đến đây nịnh bợ chúng ta."

"Ừ." Hạ Lan Phong không để ý lời của nàng ta lắm, giờ phút này, hắn đang cầm một bộ tranh chữ ti mi đánh giá và thưởng thức, một lúc lâu sau, sâu kín cười, "Lão Nhị thật bỉ ổi, nắm đó trong thư phòng của cha bị mất một bộ Ngô Đường họa, ta đã cảm thấy là hắn dấu rồi, hắn không nhận, hiện thời, lại ngoan ngoãn đưa đến cho ta, hừ."

"Đó là." Trầm thị đứng ở một bên, cũng đắc ý cười theo, "Lúc này không giống ngày xưa, hoàng hậu không có ở đây, không có ai làm chỗ dựa cho bọn họ, còn không phải là vì Chi Nhi của chúng ta sao."

Vừa nói, thân thể mềm mại của nàng khẽ dựa vào người hắn, kéo thư họa trong tay hắn ra, nũng nịu cười nói, "Hiện thời mẹ con tiện nhân kia đã mất mạng, cũng là báo ứng. Lão gia, vui vẻ sao?"

Hạ Lan Phong không trực tiếp trả lời, nhưng ấn nàng ngã trên bàn, dùng hành động lửa nóng giải thích rõ hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: An tâm

Con mắt Hạ Lan Tuyết như bị đâm nhói lên, tiết mục gian, phu dâm, phụ, đã thấy nhiều thực tại thương con mắt.

Nàng lựa chọn rồi đi, nhưng là một u hồn phiêu phiêu dang dang, lại không biết đi đâu.

Theo như đồn đãi, sau khi người chết sẽ có hắc bạch vô thường đến đón linh hồn đi.

Nhưng nàng đã phiêu dang vài ngày, ngay cả cái quỷ ảnh tử cũng chưa từng thấy qua.

Tựa như sự tồn tại của nàng đã bị lãng quên, hai giới thiên địa âm dương, chỉ có một mình nàng.

Ôi, đây coi như là trừng phạt đối với nàng sao?

Cả đời nàng vẫn luôn kiêu ngạo, đến lúc sinh mạng mất đi, triệt để thành một truyện cười, một cái bi kịch.

Này còn chưa đủ.

Còn phải để cho tận mắt nàng chứng kiến, nàng đã từng yêu thương sâu sắc, thân nhân giày xéo nàng như thế nào?

Lão thiên gia, ngài đủ rồi nha!

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, chất vấn lão Thiên, đột nhiên, một món đồ đồ tươi, từ trên trời giáng xuống bay là là xuống ngực nàng, cúi đầu nhìn xuống, một cái hà bao bên trên thêu hoa sen tĩnh để hết sức quen thuộc.

Còn chưa kịp nghĩ xem là chuyện gì xảy ra, một luồng bạch quang chói mắt phóng đại ở trước mắt nàng, trong nháy mắt đập xuống đầu nàng.

Nàng sợ vội vàng lùi sang một bên, chỉ thấy vài thoi vàng rơi xuống bên chân nàng.

Nàng sợ ngây người, có người đốt vàng mã cho nàng hay sao?

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, trước mắt quả nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Bầu trời trắng sáng, một góc vườn hoa, một nam tử áo đen, ngồi một mình ở xe lăn, trước người là chậu than, đã có không ít tro bụi.

Nam tử như cũ ném đồ vào trong chậu than.

Hạ Lan Tuyết nhìn không rõ là vật gì, nhưng chỉ cần thành tro bụi trong chậu than, sẽ rất nhanh rơi vào trong tay nàng.

Nàng vừa nhìn xuống, có chữ của nàng, có tranh nàng vẽ, thậm chí có thư nàng ân đoạn nghĩa tuyệt cùng hắn, còn có hắn đưa nàng, lại bị nàng ném gãy nửa đoạn lược.

Nhìn chằm chằm ngọn lửa dần nhỏ đi trong chậu than, nam tử che giấu vẻ đau khổ trong đáy mắt, nhếch môi cười lạnh, "Hạ Lan Tuyết, lần này ngươi hài lòng? Giữa ngươi và ta thật sự đã không còn tiếp xúc dây dưa."

Tiếng cười kia bi thương, tràn trề u buồn, giống như ngàn châm, châm tim Hạ Lan Tuyết đau nhức.

Đây là lần đầu tiên nàng đau lòng sau khi chết.

Cơ Hoa Âm!

Hạ Lan Tuyết nhìn chằm chằm nam nhân một đôi mắt nhiễm ướt kia, trong cổ họng lặn qua ba chữ này, nhưng như thế nào cũng không thể gọi được

Tại sao lại là hắn?

Cả đời Hạ Lan Tuyết nàng, tự nhận là không phụ lòng mọi người bên cạnh, nhưng những người này lại hận nàng thấu xương.

Mà nàng cho rằng, người duy nhất có tư cách hận nàng thấu xương, lại trong đêm lạnh lùng trong treo này yên lặng rơi lệ vì nàng.

Nhìn thấy khóe mắt hắn lặn xuống từng giọt trong suốt, Hạ Lan Tuyết xoay người đi, nhìn hà bao đỏ trong tay, đây chính là nàng tự thêu, phía trên là hoa sen tĩnh để từng bị hắn chê là cỏ đuôi chó.

Còn có một bức thư mắng hắn là đồ ngu ngốc, một bộ vẽ con rùa đen, trên đề là Cơ Hoa Âm.

Những thứ này hắn lại giữ lại toàn bộ?

Thậm chí là sau khi nàng làm hại hắn không cách nào đi lại được?

Cơ Hoa Âm, ngươi là có ý sao?

Ngươi hỗn đản này, ngươi là muốn cho ta chết cũng không thể yên lòng sao?

Hạ Lan Tuyết chỉ muốn đem những đồ chơi này đốt trở lại cho hắn, không ngờ, lúc này lại có đồ nện vào đầu nàng, nhặt lên vừa nhìn, mắt nàng tròn trắng rồi, đúng là một quyển “*Đồng cung ba mươi hai thức*” (Đồng cung đồ ba mươi hai thức).

Quay đầu lại, nhìn thấy nam tử trên xe lăn khóe miệng cong lên tà tứ, Hạ Lan Tuyết lớn tiếng chửi bới: Cơ Hoa Âm, cha mẹ ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tỉnh lại

"Tiểu thư, ngài tỉnh."

Bên tai không ngừng vang lên tiếng gọi om sòm, Hạ Lan Tuyết dùng hết sức mở mắt, chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đang lắc lư ở trước mặt

mình.

Thấy nàng mở mắt, Thu Văn thờ phào nhẹ nhõm, vừa dùng khăn lau chán cho nàng, vừa hỏi, "Tiểu thư, ngài vừa gặp ác mộng sao? Vừa rồi vừa khóc vừa mắng, thật sự là dọa người."

"Tiểu thư tỉnh chưa?" Lúc này, một nha đầu khác Thu Hương, bưng một chậu nước rửa mặt tiến vào.

Đem chậu để xuống, đi đến bên giường, nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, cả kinh nói, "Sắc mặt sao lại khó coi như vậy? Thu Văn, ta nghĩ hay là mời đại phu đến bắt mạch cho tiểu thư."

Thu Văn cũng nhìn Hạ Lan Tuyết, thấy ánh mắt của nàng đăm đăm, cũng gấp, "Tiểu thư, ngài cảm thấy khó chịu phải không? Nô tỳ đi gọi đại phu ngay đây."

Nói xong, nàng xoay người rời đi, vừa ra khỏi cửa, gặp Đan Hương đang vội vã đi đến.

"Thu Văn tỷ tỷ, tiểu thư tỉnh chưa?" Đan Hương vội vã hỏi.

"Chuyện gì?" Thu Văn ở cửa hỏi.

Đan Hương bấu môi một cái, hừ nói, "Còn có thể có chuyện gì? Sáng sớm không biết nhị phu nhân trúng phải tà gì, cứ khẳng định nhị tiểu thư trộm trâm của nàng ta, giờ này đang nào loạn ở chỗ Trầm di nương đấy."

"Nháo liên nháo đi, đánh chết đã có quan phủ quản rồi." Thu Văn mặt trầm xuống, không vui nói.

Đan Hương cảm thấy có chút kỳ lạ, nhỏ giọng hỏi, "Làm sao vậy?"

"Tối hôm qua có lẽ tiểu thư bị nhiễm lạnh rồi, thân thể khó chịu, ta đi tìm đại phu." Thu Văn nói.

"Vậy sao." Đan Hương không nói thêm nữa.

Trong phòng, Thu Hương đang dùng nước nóng giúp Hạ Lan Tuyết lau mặt, lau tay.

Tất cả mọi việc diễn ra, Hạ Lan Tuyết đều không có phản ứng, như một tượng gỗ mặc cho người khác định đoạt, chỉ có đôi mắt là nhìn Thu Hương chăm chăm.

Trong lòng Thu Hương kinh ngạc, không nghĩ, khi Đan Hương tiến vào, Hạ Lan Tuyết ngồi bật dậy.

"Đan Hương, ngươi không chết?"

Đan Hương bị câu hỏi của nàng làm cho sặc, hỏi vậy thì nàng biết trả lời thế nào đây, "Tiểu thư, nô tỳ còn sống."

"Phi." Thu Hương không nhịn được, bật cười.

Hạ Lan Tuyết giương mắt nhìn nàng, con mắt lại sáng vài phần, "Thu Hương, thật sự là ngươi?"

"Khụ?" Lần này bị sặc chính là Thu Hương, cô nương xinh đẹp nhất trong Tuyết Uyển.

"Tiểu thư, có phải ngài bị sốt không?" Sau khi bị kinh ngạc, Thu Hương vội vàng vươn tay xoa lên chán Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cũng không cự tuyệt, để cho tay nàng đụng chạm vào chính mình, cảm giác rất rõ ràng, làm cho nàng rơi lệ vui mừng, đột nhiên giang hai cánh tay, ôm chặt lấy Thu Hương.

"Thu Hương, thật sự là ngươi? Thật tốt quá."

Đúng vậy, thật tốt quá, không nghĩ tới, Hạ Lan Tuyết nàng còn sống, trùng sinh lại thời điểm nàng còn thiếu niên.

Lúc này, tứ đại nha hoàn ở Tuyết Uyển vẫn còn đây.

Không giống về sau, Thu Hương bệnh qua đời, Thu Văn lấy chồng ở xa, Bích Văn xuất gia, chỉ còn một mình Đan Hương, liên tục đi theo mình, đến cuối cùng lại không thể chết già.

Kịp thời tiếp nhận được những chuyện đã phát sinh, mũi Hạ Lan Tuyết cay xè, dứt khoát nhào vào trong lòng Thu Hương, khóc toáng lên, nhìn cực kỳ giống một tiểu hài tử.

"Tiểu thư?" Đan Hương bối rối, muốn hỏi làm sao vậy.

Thu Hương nhìn nàng nháy mắt, ý bảo nàng đừng nói chuyện, một mặt dùng tay vỗ nhẹ nhàng Hạ Lan Tuyết lưng, ôn nhu nói, "Tiểu thư, muốn khóc liền thoải mái khóc một hồi đi, nơi này chỉ có nô tỳ và Đan Hương thôi, không có người ngoài."

Chương 7: Trị liệu

Kể từ khi đại phu nhân đi về cõi tiên, đã hơn nửa năm, từ đó đến nay, đại tiểu thư cũng không rơi một giọt nước mắt.

Thế nhân đều nói đại tiểu thư lãnh tình không có tim phổi, chỉ có các nàng từ nhỏ đã theo bên người đại tiểu thư, là biết rõ ràng, đại tiểu thư không phải là không thương tâm khổ sở, mà là nàng không tiếp nhận được thực tế nương đã qua đời, cảm xúc bị thương đó nàng đặt ở dưới đáy lòng.

Trong hơn nửa năm này, đại tiểu thư thay đổi như thành một người khác, đột nhiên từ một tiểu cô nương ham chơi, biến đổi thành một nữ nhân độc lập, hiểu thấu, giống như đại phu nhân lúc trước.

Loại chuyển biến đột ngột này, làm cho các nàng rất lo lắng.

Chỉ sợ tâm tình bị đè nén trong thời gian dài không được bộc lộ, sẽ làm cho Hạ Lan Tuyết còn nhỏ tuổi bị đè ngã.

Mà những người Hạ Lan gia này, người người đều không có tâm, đều đem tất cả gánh nặng đổ lên trên người Hạ Lan Tuyết.

Nếu không, làm sao có chuyện tối hôm qua Hạ Lan Tuyết mãi lo chuyện cửa hàng mới, mãi cho đến nửa đêm mới từ bên ngoài trở lại.

Trở lại cả người sắc mặt liền tái nhợt, Thu Văn các nàng cũng không dám hỏi.

Lần này, Hạ Lan Tuyết có thể chủ động ở trong lòng mình khóc, ngược lại Thu Hương cảm thấy đây là chuyện tốt.

Thế nhưng, dù sao cũng sống hai đời, cũng không phải tiểu hài tử, sau khi khóc xong, ngược lại Hạ Lan Tuyết chính mình có chút thật xin lỗi.

Trong trí nhớ, tựa hồ như không phải hơi một tý là nàng đã khóc.

Ngoại trừ có một lần, cùng mặt lạnh Diêm vương Cơ gia Cơ Hoa Âm kia, cùng nhau rớt vào trong sơn động.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, chuyện sau khi chết, những thứ Cơ Hoa Âm đốt cho nàng kia, lại cực kỳ rõ trong ký ức của nàng, nhất là bản (xuân, cung ba mươi hai thức) kia, làm cho chuyện kia vốn đã theo thời gian mờ nhạt dần, ở trong đầu nàng sắp tan thành mây khói qua một đêm điên cuồng, lại từ từ rõ ràng, từng ly từng tý cũng nhắc nhở, cho dù nàng leo lên hậu vị, dưới một người trên vạn người, nhưng vẫn là bị thống bị tên diêm vương kia hung hăng sửa chữa.

Nhớ tới cái này, Hạ Lan Tuyết trong lòng liền bốc hỏa.

Ban đầu còn tưởng rằng diêm vương này nhớ đến mình, cảm động không thôi.

Cuối cùng mới biết, căn bản là diêm vương này muốn cho nàng chết không nhắm mắt.

Thế nhưng, đến lúc chết hẳn cũng không nghĩ tới, hành vi của hắn lại làm cho nàng người đáng lẽ đã chết mà tức giận phải sống lại?

Cơ Hoa Âm! Ngươi chờ đó cho ta.

"Tiểu thư, Lý đại phu đến đây." Lúc này, Thu Văn dẫn theo một người trung niên đi tới.

Đây là nữ y phu duy nhất trong hoàng cung, y thuật rất tốt.

Hạ Lan Tuyết gấp rút sửa sang lại tình hình bên dưới, phối hợp làm để cho Lý đại phu bắt mạch cho mình.

Lý đại phu là một nữ nhân hiền hòa, ôn nhu chẩn bệnh cho Hạ Lan Tuyết xong, mới kêu đám người Thu Văn lên, nói, "Đại tiểu thư chính là quá vất vả rồi, nghỉ ngơi nhiều là tốt rồi, mấy người các ngươi cũng chú ý một chút, đại tiểu thư đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn uống trọng yếu, nghỉ ngơi quan trọng hơn, nghỉ ngơi không tốt, khí huyết suy giảm, sau này càng khó chữa."

"Vậy, Lý đại phu ngài bốc ít thuốc đi." Thu Văn căng thẳng nói.

Lý đại phu lắc đầu, "Là được ba phần độc, tình huống của đại tiểu thư, thích hợp tĩnh dưỡng, đừng vất vả là được rồi."

"Vâng, biết rồi ạ." Thu Văn gật đầu liên tục.

Đại hộ chuyện của người ta vốn nhiều, năm đó đại phu nhân là một người khôn khéo, quản lý còn phải cố hết sức, huống chi, đại tiểu thư còn chưa cập kê?

Tiền Lý đại phu, Thu Văn trở lại, liền oán giận cùng Hạ Lan Tuyết, "Tiểu thư, vừa rồi Lý đại phu đã nói, bệnh của ngài chính là một mối."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết giống như không quan tâm hờ hững, nhưng mà, đáy lòng lại bởi vì lời này chưa xốt không thôi.

Kiếp trước, nếu không phải một cây trâm của Nam Cung Khế kia, mạng của nàng cũng không dài được, nhiều năm vất vả lâu ngày thành bệnh tật, sợ là từ lúc này, đã gieo xuống mầm bệnh tật.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Thay y phục

Thấy Hạ Lan Tuyết cúi đầu không nói, Thu Văn nghĩ lời mình vừa nói, nàng không có nghe lọt, không khỏi vội la lên, "Tiểu thư, nô tỳ cũng không phải là hù dọa ngài, vừa rồi Lý đại phu thật sự nói rồi, ngài không nghĩ ngợi sẽ ảnh hưởng đến khí huyết, khí huyết bị tổn thương, tương lai muốn chữa trị cũng không chữa trị được."

"Biết rồi." Hạ Lan Tuyết lần nữa ngẩng đầu, tinh thần có chút sa sút, chỉ cười nói, "Nghĩ ngợi trước, cũng phải no bụng, ta đói bụng, đi lấy một ít thức ăn đến đây cho ta."

"Đói bụng?" Thu Văn sững sờ.

Thu Hương lại vui lên, lập tức lôi Đản Hương, "Tiểu thư nói đói bụng, người đi xem Bích Văn tỷ tỷ đã làm điểm tâm xong chưa? Xong rồi thì trực tiếp mang đến đây."

"A, vâng ạ." Đây là lần đầu tiên tiểu thư chủ động kêu đói bụng, Đản Hương kích động, vội vàng chạy ra ngoài.

"Tiểu thư, ngài muốn ăn ở bàn hay ngồi tại giường ăn?" Thu Văn hỏi.

"Tất nhiên là ngồi bàn ăn rồi." Hạ Lan Tuyết nói liền xốc chăn lên, muốn xuống giường.

Thu Văn vội vàng đỡ lấy nàng, Thu Hương cầm áo khoác ngoài khoác lên người nàng.

Nhìn thấy áo đỏ thêu hải đường khoác ngoài đầu vai, Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhíu mày, giật y phục xuống, ném cho Thu Văn.

"Đổi cái khác đi, về sau bản... Tiểu thư không mặc y phục màu đỏ."

Thu Văn sững sờ, "Vì sao ạ? Tiểu thư mặc quần áo màu đỏ nhìn rất đẹp, rất rực rỡ."

"Thu lại." Hạ Lan Tuyết không muốn giải thích nhiều, chỉ đơn giản phản phó.

Thu Hương vội vàng nhìn Thu Văn nháy mắt, nói, "Tiểu thư muốn đổi, người đi đổi đi."

"A, vâng ạ." Thu Văn vội vàng cầm áo khoác đi, chỉ chốc lát, lại cầm hai bộ mới đến.

Hạ Lan Tuyết chọn một bộ nguyệt sắc, cảm thấy trắng trong thuần khiết nhẹ nhàng khoan khoái một chút.

Sau khi rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề, ngồi ở trước bàn trang điểm, Thu Hương hỏi, "Tiểu thư, hôm nay muốn làm kiểu đầu nào?"

"Đơn giản một chút." Hạ Lan Tuyết cẩn thận nhìn chính mình trong gương, dung nhan mỹ lệ, còn lộ ra vài phần ngây thơ, hai tròng mắt trong suốt sáng ngời, không chứa một tia tạp chất.

Thật tốt!

Kiếp trước, ngồi ở vị trí cao, nàng có thói quen che giấu chính mình, ngay cả ánh mắt cũng thay đổi sâu không lường được, không để cho người khác dễ dàng nhìn ra tâm tình của mình.

Nhưng lâu ngày như vậy, ngay cả bản chất của mình cũng quên mất.

Hiện giờ như này, lại hợp ý của nàng, đơn giản, sạch sẽ, thuần túy.

Thu Văn chải cho nàng búi tóc đơn giản, đang định đeo trang sức lên đầu cho nàng, Hạ Lan Tuyết khoát khoát tay, tự mình tìm bên trong hộp trang sức, cầm một bảo trâm bạch ngọc khắc hình hoa nhài, từ từ cắm lên búi tóc, còn lại không đeo thêm đồ trang sức gì nữa.

Thu Văn nhìn, có chút đơn giản, thế nhưng, tiểu thư trời sinh lệ chất, trang điểm đơn giản như vậy lại làm cho nàng có một phong thái khác, trong sáng ung dung.

Vừa chuẩn bị xong, Đàn Hương và Bích Văn cùng đưa bữa sáng vào.

Đã lâu không ăn qua thức ăn do Bích Văn nấu, Hạ Lan Tuyết thật sự là nhớ, không đợi các nàng dọn xong, chính mình động thủ trước.

Đàn Hương cười, "Tiểu thư thật sự rất đói bụng, chẳng lẽ tối hôm qua chưa ăn cơm hay sao?"

"Tối hôm qua?" Hạ Lan Tuyết ngừng lại, tối hôm qua nàng còn là u hồn đấy, thế nhưng, khi mình chưa trọng sinh, thiếu niên Hạ Lan Tuyết tối hôm qua đi chỗ nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cứu mạng

Tựa hồ...

Trong đầu Hạ Lan Tuyết chọt lóe qua vài hình ảnh, nhưng không rõ ràng lắm, ký ức ở hai đời giao thoa trùng điệp, có lúc như nhớ ra, có lúc như không thể nhớ được, làm cho nàng hơi rối loạn.

Thu Hương thấy nàng ngưng mi suy tư, sợ nàng lại lo chuyện làm ăn rắc rối, vội vàng đổi chủ đề, nói, "Tiểu thư, đây là bánh bao tàu hủ ki ngài thích ăn nhất, còn có cháo vịt. Mau nếm thử."

"Được!" Hạ Lan Tuyết cũng không muốn nhúc nhủ nghĩ nhiều, dù sao việc nàng còn sống so với mọi thứ đều tốt hơn nhiều.

Ăn cái bánh bao, lại uống hai muỗng cháo, ăn thêm ít rau xào.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy ngon vô cùng, trong trí nhớ, từ khi mẫu thân qua đời, nàng cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi để ngồi thưởng thức bữa sáng như này.

Thế nhưng, nàng chưa cảm nhận hết sự vui thích khi thưởng thức bữa ăn, đã bị tiếng khóc nức nở từ bên ngoài truyền vào cắt đứt.

"Bích Văn tỷ tỷ, cầu xin người, cho ta gặp đại tiểu thư đi. Nếu không gặp được đại tiểu thư, e rằng cả nhị tiểu thư và Trầm di nương đều mất mạng"

Trong sân, tiểu nha hoàn Áp Nguyệt ra sức đẩy Bích Văn ra, chỉ muốn xông vào trong phòng.

"Đại tiểu thư đang dùng cơm, người chạy xông vào đây, quá không hiểu quy củ, người đi nhanh lên, nếu không, đừng trách ta không khách khí." Bích Văn mặt lạnh, một tay đẩy Áp Nguyệt ra.

Thời gian qua nàng quá chán ghét nhị tiểu thư cùng Trầm di nương, ngày ngày một chút chuyện nhỏ lông gà vò tai cũng đến tay đại tiểu thư, hiện thời đại tiểu thư bệnh, các nàng cũng không biết thương cảm, chỉ biết gây rối loạn.

Áp Nguyệt ngã trên mặt đất, bất chấp đau, đứng lên, vừa đứng lên lại muốn chạy vào trong nhà, Bích Văn nhú mày, lập tức gọi tới hai ma ma.

"Lôi nha đầu kia ra ngoài đánh."

"Vâng ạ." Hai ma ma chặn Áp Nguyệt lại, kéo ra ngoài.

Áp Nguyệt không cam lòng, vừa khóc vừa lớn tiếng gọi, "Đại tiểu thư, cứu mạng, nhị phu nhân ép nhị tiểu thư muốn treo cổ tự tử."

Hiện tại, tiếng la thê lương vô cùng, làm cho vài nha hoàn trong phòng nhú mày, muốn đưa hai tay lên bịt lỗ tai.

Trái lại vẻ mặt Hạ Lan Tuyết như không có chuyện gì xảy ra, vẫn vui vẻ thưởng thức bữa sáng.

"Tiểu thư?" Thu Hương thử thăm dò nhẹ kêu một tiếng, nàng thực sợ có phải lỗi tai Hạ Lan Tuyết xảy ra vấn đề hay không.

"Chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết nhướn mi, nhìn nàng.

Thu Hương lập tức nở nụ cười, "Không có việc gì, tiểu thư từ từ ăn."

"Ăn no rồi." Hạ Lan Tuyết để đĩa xuống, hài lòng thở ra.

Tài nấu nướng của Bích Văn chính là tuyệt hảo, cháo nấu rất thơm, bánh bao làm rất mềm, chút thức ăn cũng hợp khẩu vị, nàng ăn sáng mà cảm thấy như ăn tiệc.

"Tiểu thư, ngài muốn qua chỗ nhị tiểu thư sao?" Thấy nàng muốn đứng lên, Thu Hương buồn bực nhìn lên đôi mi thanh tú.

"Đi xem nàng ta làm cái gì? Chưa đến lúc đó." Hạ Lan Tuyết tiếp nhận nước trà, súc súc miệng, nói.

Thu Hương nghe vậy, vui vẻ, "Tiểu thư không đi là được rồi."

"Đúng vậy." Thu Văn cũng nói, "Phải nói nhị tiểu thư bên kia, ngày nào mà không xảy ra chút chuyện chứ, cùng nhị phu nhân, cũng không phải là gây náo loạn một hai lần, theo nô tỳ thấy, một cây làm chẳng nên non, Trăm di nương cùng nhị tiểu thư cũng không phải là người hiền lành, thật là đáng bị người ta khi dễ treo ngược lên từ lâu rồi?"

"Đúng vậy." Sau khi vào nhà Đàn Hương cũng nói, "Nói muốn thất cổ cũng không phải lần đầu tiên, sao không thất cổ luôn đi."

Hóa ra nha hoàn trong viện của mình không muốn nhìn thấy hai mẹ con nhà kia? Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, "Nhìn nguyên một đám các người này, miệng lợi hại như vậy, cẩn thận tương lai không ai dám cưới nha."

"Tiểu thư." Tam vị cô nương, một tý liếc đỏ mặt.

"A, " Hạ Lan Tuyết đứng dậy, nhìn nhìn các nàng một lúc, "Ta phải đi ra ngoài một chút, các người ai đi theo?"

Tam nha đầu sững sờ, tất nhiên các nàng ai cũng muốn ra ngoài đi dạo, nhưng đại tiểu thư ra cửa, không phải là từ trước đến nay chỉ đem theo Bích Văn sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cố nhân

Cuối cùng Hạ Lan Tuyết dẫn theo Đàn Hương nhỏ tuổi nhất ra cửa.

"Tiểu thư, chúng ta đi chỗ nào?" Ngồi lên xe ngựa, Đàn Hương hưng phấn hỏi.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng phác thảo môi, đáp, "Bách Thảo Đường."

Bách Thảo Đường là do một tay Phụng Kinh La mẫu thân của Hạ Lan Tuyết, gây dựng lên, cũng là hiệu thuốc ngự dụng duy nhất do hoàng gia chỉ định.

Nhất là đan dược kéo dài tuổi thọ cho hoàng đế, một năm phải dâng lên một lần.

Hiện thời, Phụng Kinh La đã qua đời được hơn nửa năm, hoàng đế sớm đã đợi không được sai người nhiều lần đến đòi đan dược.

Nhưng mãi vẫn chưa có, chỉ sợ hoàng đế đã tức giận rồi!

Hạ Lan Tuyết vén rèm xe, lẳng lặng nhìn đường đi vừa quen thuộc vừa lạ lẫm ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ cong lên mỉa mai.

Ích thọ diên niên? Trường sinh bất lão? Còn không biết đây là thuốc độc muốn lấy mạng người sao.

Đang suy nghĩ điều chế đan dược, thỉnh thoảng trước mắt có cái gì chột lóe lên, mắt nàng sáng rực lên.

"Dừng lại." Tiếng la đồng thời, Hạ Lan Tuyết đã lưu loát nhảy xuống xe ngựa.

Đàn Hương sợ hãi, cho đến khi xe ngựa dừng hẳn, nàng mới xuống.

Nhưng không còn thấy bóng dáng Hạ Lan Tuyết đâu nữa?

"Ồ Tôn lão đầu đầu?"

Hạ Lan Tuyết đi theo qua hai con đường, nhưng vẫn để mắt đầu lão nhân kia, không khỏi ảo não.

Nhưng mà, ngay lúc nàng đang buồn bực định quay về, một cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, Tôn lão đầu mập mạp mặt hiện ra.

"Hóa ra là Hạ Lan tiểu thư, lão phu còn tưởng là tên hái, hoa tiểu tặc nào, hù chết."

Vừa nói, tay mập mạp kia còn vỗ nhẹ tim.

Hạ Lan Tuyết khòe miệng rụt rụt, lão già này còn có tính tình này nữa.

Tiểu tặc liền là tiểu tặc, có thể không thêm hai chữ hái, hoa vào được không? Nhất là trước mắt là một lão nam nhân râu bạc dài một xấp, là hoa sao?

"Lão bá, vừa rồi ngài đi mua được sao?" Hạ Lan Tuyết rất lễ phép hỏi.

Kiếp trước hai người quan hệ vừa là thầy trò vừa là bạn lâu năm, mà hiện tại, thời điểm này hai người cũng chưa thân lắm.

"A, đúng vậy, đúng là vừa đến Bách Thảo Đường của Hạ Lan gia." Đối với tiểu cô nương xinh đẹp, ngây thơ, lúc nào Tôn lão đầu cũng nhiệt tình.

Hạ Lan Tuyết nhoen cười, "Ta đến chính là vì chuyện này, hôm qua tiểu tam tử làm việc quá muộn, hồ đồ, hình như là đưa nhầm dược cho ngài, ta đặc biệt đuổi theo xem sao."

"A." Tôn lão đầu héch miệng cười, "Hạ Lan tiểu thư đã quên sao? Từ trước đến nay, thuốc này là tự lão phu bốc đấy."

"A, phải không?" Hạ Lan Tuyết then thùng gãi gãi đầu, "Ước chừng buổi sáng nhiều người, tiểu tam tử nghĩ sai rồi, ta sẽ tìm hiểu thêm sau, nhưng thuốc này là chuyện đại sự, nếu lấy nhầm là xảy ra án mạng."

Nói xong, Hạ Lan Tuyết quay đầu liền đi.

Tôn lão đầu hồ nghi nhìn xem bóng lưng của nàng ra ngõ hẻm, lúc này mới vào cửa.

Nghe được tiếng đóng cửa, Hạ Lan Tuyết lập tức vọt ra, đi đến trước ngôi nhà vừa đóng cửa nhìn biển treo trên cửa- Hoa phủ.

Nàng chưa bao giờ biết nơi này còn có cái Hoa phủ, nhưng nàng biết rõ, Tôn lão đầu này là thầy thuốc riêng của Cơ Hoa Âm.

Có hẳn ở đây, nghe như có tiếng nói của Cơ Hoa Âm?

Hơi suy nghĩ một chút, Hạ Lan Tuyết nhẹ nhún chân, thân thể nhẹ nhàng bay lên, bay qua đầu tường, vững vàng đã rơi vào trong sân Hoa phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thương

Hoa phủ, không lớn, vắng lạnh.

Trên đường đi Hạ Lan Tuyết không gặp bất cứ ai.

Nơi này giống như là một tòa trạch không người ở.

Nhưng mà, vị thuốc nhàn nhạt theo gió bay tới, làm cho Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhúu mày, lơ mơ nhận ra mùi vị của kim sang dược.

Có người bị thương?

Cơ Hoa Âm sao?

Theo vị thuốc, Hạ Lan Tuyết bước nhanh, cuối cùng trước mặt là một tiểu lâu bằng trúc.

Vị thuốc càng đậm

Nàng khẽ liếm mi, ngằm trộm nghe thấy có tiếng nói chuyện trên tầng hai, liền phi thân đi lên, lặng lẽ rơi vào hành lang, dán lên tường, đi đến cửa sổ nhỏ phía tây, mơn bóng cây bên cạnh rũ xuống, nhìn xuyên qua màn cửa sổ mỏng.

Này vừa nhìn, làm cho hốc mắt nàng nhảy mắt nóng lên.

Cách bên cửa sổ không xa trên mặt ghế, một nam nhân đang ngồi, khuôn mặt nửa nghiêng, lộ ra góc cạnh rõ ràng lãnh tuấn; mi dài, môi mỏng, đôi mắt ngăm đen thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Chỉ nhìn hình dáng nửa bên mặt, liền biết là hắn.

Cơ Hoa Âm

"Gia, được xong rồi." Tôn lão đầu cảm lấy được đã chế xong, đứng ở một bên cung kính nói.

"Ừ." Nam nhân đáp, trên người chỉ khoác một áo khoác màu đen, lộ ra cơ thể tinh tráng.

Lúc này, Hạ Lan Tuyết mới nhìn rõ, vùng eo nam nhân quần đầy băng gạc, băng gạc đã bị nhuộm màu đỏ tươi.

Tôn lão đầu nửa quỳ ở bên, bắt đầu dè dặt giúp nam nhân gỡ băng gạc xuống, một tầng một tầng, cuối cùng lộ ra miệng vết thương trên eo nam nhân.

Miệng vết thương kia rất kì quái, không giống như của đao kiếm mà giống như vết cắn của loài rắn.

Loài rắn? Vết máu?

Xà cồ độc?

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, vừa định đẩy cửa đi vào, lại có một đạo hàn mang chạm mặt đánh tới, nàng gấp rút lách mình lẩn tránh, chỉ thấy một ly trà đã gắn vào thân cây sau lưng.

May quá, Diêm vương ngoan độc này, nàng mà không tránh nhanh thì ly trà kia đã gắn lên đầu nàng rồi.

Nhưng mà, chưa kịp hoàn hồn, một cái móc bằng bạc bay từ cửa sổ ra, chuẩn xác ôm cổ của nàng, đem thân thể nhỏ nhỏ của nàng dính tại bên cửa sổ, mũi nhọn cái móc chỉ đúng vào cổ họng của nàng.

Hạ Lan Tuyết bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, song nắm chặt lấy cái móc bạc kia, lớn tiếng gọi, "Này, Tôn lão đầu, người một nhà."

Vừa nghe thanh âm này, Tôn lão đầu sùng sốt, hồ nghi, "Là Hạ Lan tiểu thư?"

"Đúng, là ta." Hạ Lan Tuyết liên tục không ngừng gọi, tự nhiên, trên cổ căng thẳng, cả người nàng nghiêng đi, phá cửa sổ bay vào phòng, ngã xuống bên chân nam nhân.

"Nói! Người là ai?" Nam nhân từ trên cao nhìn xuống, hai mắt như hai lưỡi dao sắc bén nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Lan Tuyết bị ném thất điên bát đảo, cái móc bạc kia cũng đâm vào da nàng, nàng cảm thấy đau nhức, còn có ít chất lỏng theo cái cổ chảy ra.

"Khốn kiếp." Sờ thấy máu trên cần cổ, Hạ Lan Tuyết khê nguyên rủa một tiếng.

Trước sau hai đời, hỗn đản này cũng không biết cái gì gọi là ôn nhu, cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

"Muốn chết?" Hắn khê phác thảo môi, trong tay lựa đồ hơi động một chút, cái móc bạc kia lại khóa lấy cổ của nàng, chỉ cần dùng thêm một chút sức là có thể đâm xuyên qua cần cổ non nớt của nàng.

"Ồi." Cảm giác được đau nhức, Hạ Lan Tuyết gấp rút gọi, "Ta nói."

Đáng chết, kiếp trước lần đầu tiên hai người gặp mặt, không phải như thế đi.

Cái móc bạc trên cổ vèo cái biến mất, nam nhân thâm thúy mặt mày lạnh nhạt nhìn qua nàng, bộ dáng kia giống như nhìn chằm chằm một con mồi đang đợi bị làm thịt, mặc cho nàng đem hết biện pháp, cũng không cách nào chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn.

Hạ Lan Tuyết bủi môi, tức giận nói, "Vị lão bá này cũng biết ta, ta gọi Hạ Lan Tuyết, đương gia Bách Thảo Đường."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Khó có thể mở miệng

Hạ Lan Tuyết vừa nói vừa nhìn về phía Tôn lão đầu.

Lão nhân này cũng coi như trọng nghĩa, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa, còn giúp giải thích, "Gia, lão già cổ hủ này có thể làm chứng, nàng thật sự là đương gia của Bách Thảo đường."

Cơ Hoa Âm không biến sắc, đuôi mắt nhàn nhạt đảo qua người hắn.

Tôn lão đầu nét mặt già nua run lên, vội vàng oán trách Hạ Lan Tuyết, "Người cái nha đầu này làm sao tự nhiên lại chạy vào đây? May mà gia chúng ta nhân từ nương tay nếu không cái mạng nhỏ của người cũng mất rồi."

Nhân từ nương tay? Hạ Lan Tuyết che lấy cái cổ, oán hận trừng mắt với nam nhân cương thi trước mặt này.

"Bỏ cô nương có lòng tốt, muốn đến cứu mạng ai đó, không ngờ xem chút nữa bị giết chết."

"Tại sao người biết gia bị thương?" Ánh mắt sắc bén của Cơ Hoa Âm khẽ nheo lại nhìn chằm chằm làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy da đầu tê dại.

Hạ Lan Tuyết không tự nhiên gãi gãi đầu, được rồi, kiếp trước nàng rất ghét ánh mắt này của hắn, dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện, dường như làm cho mọi thứ đều đông cứng.

Nhưng là, đã sống hai đời, tại sao nàng còn sợ chứ? Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, Hạ Lan Tuyết tự tin quá lớn.

"Người không cần quan tâm tại sao ta lại biết được, tóm lại, vết thương trên người người, trên đời này ngoại trừ ta, không có người thứ hai có thể trị khỏi."

Lời này vừa ra, không phục đầu tiên chính là Tôn lão đầu.

"Này, tiểu nha đầu, người không lớn nhưng bản lĩnh khoáng đạt lại không nhỏ, người cho rằng lão phu là cái gì?"

"Ngài là lão đại phu?" Hạ Lan Tuyết nhìn thoáng qua bên cạnh, cố ý để mắt dò xét hắn.

Tôn lão đầu trong nháy mắt cảm giác tôn nghiêm bị khiêu khích, tức giận râu ria phun phì phì, "Tiểu nha đầu, lão già cổ hủ này nhưng lại là thiên hạ đệ nhất thần y." Thực không phân biệt tốt xấu.

"Phải không?" Hạ Lan Tuyết bày tỏ hoài nghi, "Ai nhận định?"

Tôn lão đầu nhất thời giật mình.

Hạ Lan Tuyết lại ha ha cười, "Tốt lắm, lão bá, ngài y thuật đứng thứ nhất, nhưng là, nhưng đối với cổ độc này chưa chắc đã thông thạo, nếu không sẽ không dùng thuốc lung tung thế này."

"Dùng thuốc lung tung?" Tôn lão đầu hoàn toàn bị chọc tức, la ầm lên, "Xú nha đầu, người đừng tưởng rằng người là người của Bách Thảo Đường, có thể tùy tiện nói lung tung, hôm nay nếu người không nói rõ ràng, lão già cổ hủ này sẽ không khách khí."

"Lão bá, ngài đừng nóng giận." Hạ Lan Tuyết cười nhẹ nhàng, ngược lại nhìn về phía Cơ Hoa Âm mặt lạnh nhạt, thoáng kẻ sát vào hắn, hạ thấp giọng hỏi, "Gia, xin hỏi sau khi bị thương, trên người có phải có chỗ khó chịu nhưng khó mở miệng hay không?"

Cơ Hoa Âm mi mắt khẽ nâng, con mắt như hắc thạch lạnh lùng nhìn nàng.

Tôn lão đầu thấy thế, nóng nảy, "Gia, ngài cũng đừng nghe nha đầu kia nói bậy, nàng mới từng này tuổi, có thể biết cái gì?"

"Cất, ta đương nhiên hiểu." Hạ Lan Tuyết ưỡn cao bộ ngực, nói đạo lý rõ ràng,

"Vị gia này là bị người hạ cổ độc, hơn nữa còn là ác xà cổ độc kỳ lạ nhất, mọi người đều biết, xà là dâm, tà vật, trúng cổ độc này mà nói."

"Ha ha." Nàng cố ý dừng lại, nhìn Cơ Hoa Âm xấu xa cười, "Gia, sau khi trúng độc, có phải hay cảm thấy toàn thân thú huyết sôi trào, dục, nhìn qua hỏa hừng hực thiêu đốt, làm cho người - -"

Nàng quay đầu đi, cúi xuống bên cạnh tai Cơ Hoa Âm, nhỏ giọng trắng trợn nói một câu, "Có phải khẩn cấp muốn tìm nữ nhân đến khoái hoạt khoái hoạt?"

Cơ Hoa Âm khoe môi cong lên, lộ ra thoáng cái ý tứ sâu xa cười, "Có chút ý tứ, nói tiếp phải giải như thế nào?"

"Gia, ngài đừng tin nàng, gia đang độ tuổi thanh xuân, muốn nữ nhân..."

"Đi ra ngoài." Cơ Hoa Âm lạnh như băng cắt đứt lời nói của Tôn lão đầu.

Tôn lão đầu bị ghen, lẩm bẩm, "Rất bình thường."

Nhưng mà, chủ tử lên tiếng, hấn không dám phản bác, đành phải ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết trong lòng có chút ít đắc ý, mặc cho ngươì lãnh khốc, từ thần trước mặt, vẫn phải ngoan ngoãn nghe theo nàng?

Tuy nhiên, Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, "Gia chuẩn ngươì xem thử, giải không xong, muốn cái mạng nhỏ của ngươì!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không biết xấu hổ

Có lòng tốt cứu ngườì, còn bị uy hiếp?

Nếu là ngườì bình thường rơi vào hoàn cảnh này có khi bị tức giận đến tặc thờ.

Nhưng khác môi Hạ Lan Tuyết lại vén lên, nhu nhu nhược nhược nhìn hấn cười.

"Gia, ngài không ngừng đe dọa muốn cái mạng nhỏ của ta? Bỏn cô nương nhất gan, không chịu được bị hù dọa, vạn nhất bị khiếp sợ, giải độc này không xong, ngườì chịu khổ cũng là ngài đấy."

"Ngươì là đang run sợ sao?" Cơ Hoa Âm lạnh lùng thoáng nhìn, trầm giọng nói, "Nói, giải như thế nào?"

Thái độ hung ác như vậy? Đáng đời bị ngườì ta hạ cổ độc ác như vậy.

Từ tính tình cao ngạo, lạnh nhạt của hấn dần này, Hạ Lan Tuyết cổ tình chán ghét hấn, đuôi mắt nhảy lên, trong mắt nàng thoáng qua tia đùa ác.

"Ngườì hạ độc này cho ngài nhất định là nữ tử? Ước chừng là ngấp nghé gia ngài tướng mạo anh tuấn cùng khí lực hùng vĩ, ôi cha, gia, thế nhưng là ngài có điểm phúc lớn đó nha. Muốn giải cổ độc này không khó, theo nàng kia, cùng nhau hưởng thụ cảnh xuân, thế là cổ độc này tiêu tan."

"Nếu vậy, lưu ngươì có ích lợi gì?" Cơ Hoa Âm lạnh lùng nhìn nàng, gò má lạnh lùng hiện lên một tia cười lạnh.

Bỗng nhiên im lặng, Hạ Lan Tuyết đã cảm thấy trên cổ chột lạnh, cái móc bạc kia đã kề sát vào chỗ vừa nãy nàng bị thương, làm cho nàng đau nhức càng thêm đau nhức.

Hắn đây là bị chọc lông? Hạ Lan Tuyết ho khan, ngượng ngùng cười, "Gia, tất nhiên là không thể nói như vậy rồi, thân mình ngài đáng giá ngàn vàng, làm sao có thể tiện nghi cho kẻ ác hạ cổ độc đâu. Cho nên, ta đột nhiên nghĩ đến, còn có một biện pháp khác, chẳng những có thể giải cổ độc, còn có thể bảo trụ trong sạch của ngài, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Thanh âm hấn trầm thấp, lộ ra một tia ghét.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, tại sao là thái độ như vậy? Kiếp trước, hấn không phải là rất thích mình sao?

"Nói." Ánh mắt hấn đen lạnh lẽo, trên tay lực đạo tăng thêm.

Hạ Lan Tuyết ai u một tiếng, trêu chọc mắt trừng hấn, "Gia, hiểu thương hương tiếc ngọc hay không?"

"Dài dòng thêm một câu nữa, gia trực tiếp móc cái móc vào đầu lưỡi ngươì." Cơ Hoa Âm trong mắt ánh sáng lạnh, như lưỡi dao sắc bén bắn về phía nàng.

"Được rồi, ngài cứ bình tĩnh." Hạ Lan Tuyết dè dặt thấp thân thể, né tránh cái móc bạc của hấn, đi đến bên bàn, trực tiếp lấy được Tôn lão đầu chuẩn bị đắp cho Cơ Hoa Âm bôi lên cổ mình.

"Đừng nóng vội, thuốc này ngài không dùng được."

Sau khi băng bó kỹ thương thế của mình, Hạ Lan Tuyết nói, "Ta đi tìm lão nhân kia, lấy rượu hùng hoàng cùng ngân châm đến."

Cơ Hoa Âm không lên tiếng, bày tỏ ngầm đồng ý.

Tư thái khinh ngườì của hấn làm cho Hạ Lan Tuyết cực ghét.

Mở cửa phòng ra, chỉ thấy thân thể mập mạp của Tôn lão đầu đang chạy xuống lầu dưới.

Ha, dám nghe lén? Hạ Lan Tuyết lớn tiếng gọi hấn lại, "Lão bá, lấy ít rượu hùng hoàng cùng dầu hỏa đến, đúng rồi, còn có ngân châm."

"Muốn những thứ này có tác dụng gì?" Tôn lão đầu xoay người hỏi.

Hạ Lan Tuyết khẽ mỉm cười, "Tỷ nữa ngài sẽ biết, đi đi."

Phân phó xong, nàng trực tiếp xoay người trở vào phòng.

Cơ Hoa Âm đang nhắm mắt dưỡng thần, lông mi thật dài nhẹ nhàng che ở trên mặt, phủ bóng thật dài xuống khuôn mặt.

Phải nói, nam nhân này thực tại nhìn rất đẹp mắt, này mắt, này mũi, này môi, không chỗ nào không câu hồn nữ nhân, chỉ là, tính tình quá thối, nữ nhân nào không muốn sống nữa, mới dám thân cận hắn?

Nếu không, kiếp trước, nàng cũng sẽ không giận hắn bị ôn nhu của Nam Cung Khế hớp hồn.

Trong lòng thờ dài, không nghĩ nữa, lúc này, ánh mắt của nam nhân từ từ mở ra, đôi mắt đỏ ngầu nồng đậm dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Phát tác

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, đây là cổ độc phát tác?

Nhanh nhẹn đưa tay, nghĩ điểm trụ mấy đại huyết trên người hắn, làm cho cổ độc khuếch tán chậm một chút, không nghĩ, Cơ Hoa Âm thủ pháp nhanh hơn, bắt được tay của nàng, dùng sức một chút, liền ấn ngã nàng xuống bàn, hắn lật người đè lên.

Hạ Lan Tuyết buồn bực không thôi, song tay bị hắn gắt gao ấn lên đỉnh đầu, không thể động đậy, đành phải hô, "Này, tỉnh táo chút ít, hãy nghe ta nói, dồn khí đan điền, phong thần khuyết, cửa đá hai huyết... A."

Lời còn chưa dứt, nam nhân này thô chuẩn khí, cúi đầu, vùi đầu găm trụ cổ của nàng, cách băng gạc cắn miệng vết thương của nàng, đau đớn trong nháy mắt lan tràn đến tứ chi ngũ tạng.

Nàng cứng đờ ở dưới thân thể hắn, ngăn không được phát run.

Ô hô, bi ai.

Nàng đã quên xa cổ độc này, lại được gọi là thị huyết cổ độc, rất nhạy cảm với mùi máu tươi.

Tôn lão đầu kia đâu rồi? Chết ở nơi nào?

Không tránh thoát được, Hạ Lan Tuyết chỉ có thể lớn tiếng cầu cứu, "Lão bá, cứu mạng."

Còn đang lớn tiếng hô, quần áo trước ngực nàng đã bị hắn xé rách, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng.

Cả người nàng cứng đờ.

Kiếp trước, hỗn đản này là cảm, thú, kiếp này, hắn quả thực không bằng cảm thú.

Ngay cả tiểu nha đầu chưa nẩy nở là nàng mà cũng có thể xuống tay được?

"Cơ Hoa Âm, ngươi không cần mặt mũi rồi?" Hai đời đều mạnh tay với nàng.

Hạ Lan Tuyết nghĩ an ủi mình, hắn là vì trúng cổ độc thần trí không rõ, trong đôi mắt to đen sì không còn thần trí.

Nam nhân trên người hơi ngẩn ra, đáy mắt đỏ ngầu lập lòe, rự rờ như lệ huyết...

"Cút!" Đột nhiên, hắn dùng lực hất lên, đẩy nàng ra.

Hạ Lan Tuyết lao đảo, thiếu chút nữa đụng phải cột giường.

"Cút." Cơ Hoa Âm vừa giận quát, một mặt cầm lấy cái móc trên mặt bàn, đột nhiên đâm vào lòng bàn tay.

Hạ Lan Tuyết tim co rút lại, nhào tới, cướp cái móc của hắn, hơn nữa nhanh chóng điểm trụ mấy chỗ đại huyết của hắn, đẩy hắn ngã xuống giường.

Vừa vặn, Tôn lão đầu lúc này thở hắt hắt chạy vào, "Nha đầu, rượu đến đây."

"Làm sao mà bây giờ ngài mới đến?" Hạ Lan Tuyết đoạt lấy túi rượu trên tay ông, mở cái nắp ra, nửa quỳ ở đầu giường, mở mồm Cơ Hoa Âm ra, đổ rượu vào.

"Gia bị làm sao thế?" Tôn lão đầu lo lắng hỏi.

"Cổ độc phát tác." Hạ Lan Tuyết giải thích đơn giản, ném túi rượu đi, cầm lấy tay hắn, "Mau, ngân châm."

"Được." Tôn lão đầu không yên tâm, nhưng theo bản năng phối hợp với nàng.

Hạ Lan Tuyết cầm lấy túi ngân châm, hai tay mỗi tay cầm năm cái ngân châm, tìm huyết vị gần vết thương của hắn đâm xuống, khóa vị trí xà cổ độc lại, sau đó lại vận công theo ngân châm vào trong cơ thể, làm cho cổ độc trong cơ thể chạy thực mạng ra bên ngoài.

Tôn lão đầu nhìn mà mắt tròn lớn, còn tưởng rằng là bị độc khí gây thương tích, lại không nghĩ, giờ phút này thật sự nhìn thấy có vật động đập ở bên trong miệng vết thương của gia, giống như đang quần quai tìm cách thoát ra.

"Chuẩn bị dầu hỏa." Ngân châm trong tay Hạ Lan Tuyết không ngừng bay múa, một mặt phân phó Tôn lão đầu.

Tôn lão đầu xem hăng say, sau đó lưu luyến lui ra chuẩn bị hộp quẹt cùng dầu hỏa.

Hắn đang muốn hỏi mấy thứ này dùng để làm gì, chỉ nghe Hạ Lan Tuyết quát lạnh một tiếng.

"Độc nghiệt, trốn chỗ nào?"

Chỉ thấy một cái đầu nhỏ màu đỏ theo máu chảy ra từ miệng vết thương của Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết ngân châm trong tay đột nhiên cắm xuống, lôi ra khỏi thân thể Cơ Hoa Âm.

Sau đó, lấy dầu hỏa trên bàn tưới vào vật màu đỏ kia rồi lấy mỗi lửa ném vào.

Phốc, đồng thời, ngọn lửa đỏ như máu vọt tới nóc nhà, nhưng trong chớp mắt liền rơi xuống, tựa như khói lửa biến mất.

Mà trên nền nhà, ngay cả tro bụi cũng không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Quyết nợ

Xử lý tốt độc vật, Hạ Lan Tuyết vội vàng trở lại, cầm lấy băng gạc và kim sang được còn thừa, giúp Cơ Hoa Âm cầm máu.

"Cô nương, để cho lão già cò hủ này làm nốt cho." Tôn lão đầu đến, ân cần nói.

"Không cần." Hạ Lan Tuyết nửa quỳ ở bên người Cơ Hoa Âm, cúi người, phá lệ nhẹ nhàng giúp hắn xử lý miệng vết thương, sau đó tỉ mỉ rịt thuốc, lại dùng băng gạc từng tầng một quấn lấy.

Tỉ mỉ săn sóc như vậy, làm cho Tôn lão đầu ý cười trong mắt.

"Cô nương, người cũng coi trọng gia nhà ta đi?"

Cái gì? Tay Hạ Lan Tuyết ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Tôn lão đầu, "Cái gì gọi là cũng? Chẳng lẽ còn có cô nương khác vừa ý hắn?"

"Đó là tự nhiên." Tôn lão đầu có chút tự hào nói, "Gia nhà ta bộ dáng tuấn mỹ, thiếu niên anh hùng, mười ba tuổi một mình lãnh binh dẹp yên phản loạn của Tây Phiên, những năm này nhiều lần lập kỳ công, vì Đại Chu lập được chiến công hiển hách, hai mươi tuổi được phong làm Võ Đại tướng quân. A, hiện nay, nữ tử muốn theo đuổi gia nhà ta, đếm cũng không xuể."

"Vậy sao?" Hạ Lan Tuyết sau khi băng bó tốt vết thương trên tay Cơ Hoa Âm, lúc này mới thông thả ung dung nhìn Tôn lão đầu, nhẹ nhàng cười, "Lão bá, nhắc nhở ngài một câu, gia của lão bá biết lão bá khen ngợi hắn ở trước mặt người ngoài như vậy, hắn sẽ có phần thưởng lớn cho ngài đấy."

Tôn lão đầu sững sờ, vội vàng che miệng của mình, "Nha đầu, người cứ coi như chưa nghe thấy gì đi."

"Ta nghe được toàn bộ." Hạ Lan Tuyết ác liệt nói, "Hóa ra hắn là chiến thần tướng quân của Đại Chu."

"Xuyết." Tôn lão đầu lập tức kéo nàng, "Nha đầu, người đi nhanh đi, lúc nữa gia đình, trông thấy người còn không biết như thế nào."

"Có thể làm gì? Bỏ cô nương cứu hần, dù thế nào hần cũng phải cảm kích một chút đi." Nói đến đây, Hạ Lan Tuyết đẩy mắt lộ ra lên mặt thần sắc, "Nói không chừng, còn có thể lấy thân báo đáp đây."

Tôn lão đầu khước mắt giật giật, "Không thể nào, trong lòng gia nhà ta chỉ yêu Tô tiểu thư thôi."

"Cái gì?" Người này có nữ nhân yêu mến rồi?

Tôn lão đầu nhún nhún mi, một bộ dáng ta không nói đùa.

Hạ Lan Tuyết hí mắt hỏi, "Ai là tiểu thư Tô gia?"

"Chính là Tô..." Tôn lão đầu mạnh mẽ che miệng của mình lại, cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, "Nha đầu, người đang bắt lão già cổ hủ này nói."

"Cất, ai thêm hiềm lạ, ngài có nói hay không, dù sao, thần võ Đại tướng quân sao, ra cửa tùy tiện hỏi thăm sẽ biết." Hạ Lan Tuyết lơ đãng.

Tôn lão đầu cười hắc hắc, "Người dùng phép khích tướng cũng vô dụng, lão già cổ hủ này không thể nói."

"Không nói liền không nói." Hạ Lan Tuyết liếc hần, vờn tay, không khách khí nói, "Đưa bạc."

"Cái gì?" Tôn lão đầu sững sờ.

Hạ Lan Tuyết liếc qua hần, "Giải độc cho gia nhà các người, chẳng lẽ các người không trả bạc?"

"Người không phải là?" Tôn lão đầu muốn nói, người không phải là yêu thích gia gia ta sao? Nhưng lại cảm thấy chiếm tiện nghi của tiểu cô nương nhà người ta, chỉ đành phải hỏi, "Bao nhiêu?"

Hạ Lan Tuyết sờ lên cằm, suy nghĩ một chút nói, "Ừm, người khác sao, tùy tiện chút bạc là được, nhưng với gia nhà ngài, thân phận tôn quý, mệnh cũng quý báu, một vạn lượng đi."

"Một vạn lượng?" Nha đầu kia xác định không phải là cháy nhà hôi của đây chứ?

"Đừng nói không có nha, hần là thần võ Đại tướng quân đây." Hạ Lan Tuyết cười châm chọc.

Tôn lão đầu vẻ mặt đau khổ, "Thật là không có."

"Không có sao." Hạ Lan Tuyết giống như không vui, đảo mắt qua mọi chỗ, "Nhìn trong phòng này cũng không có gì đáng giá? Chẳng lẽ các người muốn trốn nợ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nếu không đi

"Quyết nợ? Lúc đó gia có giao hẹn với người sao?"

Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn của Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người này đã ngồi dậy từ lúc nào, trên người khoác một cái áo khoác màu đen viền vàng thêu tường văn, khí thế lạnh lùng.

Nàng hơi nhúu mày, sáng lạn cười, "Ồ, gia đình? Vậy tốt rồi, bạc kia tính toán với ngài là được rồi."

"Gia, ngài nói muốn một vạn lượng." Tôn lão đầu vẻ mặt đau khổ nói.

"Một vạn lượng?" Cơ Hoa Âm mi mắt nhẹ mở ra, con ngươi thâm thúy lạnh nhạt nhìn nàng, lãnh ngạo cô thanh nhưng lại thịnh khí bức người, chỉ nhìn thoáng qua như vậy, liền làm cho người ta có cảm giác trong nháy mắt bị coi rẻ như bụi bặm.

Hạ Lan Tuyết nhún vai, bĩu môi cười nói, "Đúng vậy, gia ngài thân mình vạn kim, ít đi chẳng phải là vũ nhục ngài sao?"

"Đúng không nhiều lắm." Hần trả lời, có lẽ là giải trừ cô độc, giờ phút này, hần khí sắc không tệ, ngũ quan tuấn mỹ tuyệt luân, giống như điêu khắc vậy,

liền ngay cả Hạ Lan Tuyết cũng không nhịn được muốn nhìn nhiều thêm vài lần.

Nhưng mà, nháy mắt tiếp theo, lời nói lạnh lạnh của hắn làm cho Hạ Lan Tuyết hận không thể xông tới đánh tàn cái mặt của hắn.

Hắn nói, "Gia nhớ rõ, gia trước đã nói qua, giải không được, muốn cái mạng nhỏ ngươi."

"Ta giải được rồi." Nàng dương dương đắc ý.

"Cho nên, gia lưu lại cái mạng nhỏ này cho ngươi." Hắn lại nói.

Nàng lại thoáng thay đổi mặt, "Cho nên, ý của ngài là không muốn giao bạc ra?"

"Gia cũng không quyết nọ." Hắn nhàn nhạt hừ nhẹ, "Lưu mạng của ngươi lại đây, thì gia sẽ sai người đưa một vạn lượng đến Bách Thảo đường."

Nói một cách khác, nếu nàng muốn mạng sống, thì một vạn lượng kia cũng đừng nhắc đến.

"Phốc." Hạ Lan Tuyết bị tức điên rồi, lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, già mồm đi về phía hắn.

"Gia, có phải ngài vừa ý ta hay không?" Ánh mắt nàng hạ xuống, ánh mắt quyến rũ như tơ, thanh âm kiều ngán ngay cả chính nàng cũng muốn nổi da gà.

Thế nhưng, không phải nam nhân đều thích nghe như vậy sao?

"Ngươi, nên tự biết chính mình." Cơ Hoa Âm nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, không lộ vẻ gì.

"Đừng nghĩ phũ nhận đâu." Hạ Lan Tuyết tươi cười không giảm, "Ngài không thấy ta vừa mất, sao mấy lần muốn lưu ta lại? Còn có..."

Nàng chỉ chỉ quần áo trước ngực mình, sóng mắt lưu chuyển, gắt gỏng, "Vừa rồi ngay cả y phục của ta đều xé, không phải là muốn phát tiết dục vọng sao? Thế nhưng, phút cuối ngài lại lỏng tay, là đau lòng ta sao? Coi như ngài còn có mấy phần lương tâm."

"Ngươi bình thường không soi gương?" Hắn nhướng mi, cổ quái nhìn nàng.

"..." Hạ Lan Tuyết khoe môi vui vẻ khẽ ngưng lại, liền nghe hắn trầm trầm thanh âm.

"Lớn lên xấu, thân thể lại bình thường, liền tính là gia muốn, cũng không đến lượt ngươi."

Hắn cau mày ánh mắt trượt trên người nàng đánh giá, sau đó mở miệng.

Ánh mắt miệt thị, ghét bỏ nhẹ như vậy cũng làm cho Hạ Lan Tuyết tức phun máu.

"Họ Cơ, đáng đời ngươi cả đời độc thân!"

Keo kiệt, hẹp hòi, miệng độc như vậy, nữ nhân nào sẽ thích?

"Không cần một vạn lượng bạc?" Xem nàng thờ ờ phi phi đi ra, Cơ Hoa Âm lại hỏi một câu.

"Nếu không đi." Muốn tiền thì phải lưu mệnh, nàng có gốc đâu.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, xoay người muốn đi gấp.

Không nghĩ, trên cánh tay căng ra, bị một dải lụa đỏ quấn quanh giữ chặt lại.

"Trước khi đi, cái gì của gia trả lại." Không đợi nàng phát tác, ánh mắt của hắn lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lấy oán trả ơn

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, trên mặt lại lộ ra tươi cười, thuận thế liền khẽ dựa vào người hắn, "Đồ đặc gì của ngươi? Ta sao?"

"Còn nhỏ tuổi, không biết tự trọng." Cơ Hoa Âm mặt lạnh, hai ngón tay nhanh chóng rút ra một khối ngọc trụ từ trong ngực áo nàng, rồi đẩy cả người nàng ra.

Tôn lão đầu nhìn thấy khuyên tai ngọc kia, mắt cũng đại đi, đây chính là vật bên người chủ tử, làm sao lại rơi vào tay nha đầu kia rồi?

Hạ Lan Tuyết lại là ngây ngẩn cả người, ngọc này nguyên chủ đúng là Cơ Hoa Âm, nhưng là, về sau hắn đưa cho mình, mình cũng luôn mang trên người, đây cũng là vật duy nhất mà nàng không trả lại hắn.

Nhưng là, hòn nòng xuyên trở về, nhưng ngọc này vẫn ở trên người nàng?

Còn bị chủ nhân của khuyên tai ngọc phát hiện đoạt về?

"A, ngươi xác định, ngọc này đúng là của ngươi?"

Cơ Hoa Âm con mắt híp lại, lộ xảy ra nguy hiểm hàn mang, "Khuyên tai ngọc của gia, mấy ngày trước đột nhiên không thấy, không thể tưởng được hôm nay lại ở tay ngươi, chẳng lẽ, đêm đó thích khách là ngươi?"

"Cái gì thích khách?" Hạ Lan Tuyết không hiểu ra sao, đang nói đến chuyện khuyên tai ngọc này, lại liên quan đến chuyện thích khách rồi?

"Người đâu." Cơ Hoa Âm trầm giọng phân phó, lập tức có ám vệ mặc hắc y quý dị hiện lên ở góc nhà.

"Bắt lại!" Hai chữ đơn giản hữu lực, hắc y nhân liền nhanh như tia công kích về phía Hạ Lan Tuyết.

"Cơ Hoa Âm, cha mẹ ngươi, ngươi lấy oán trả ơn a." Khẽ nguyên rủa một tiếng, Hạ Lan Tuyết không dám ham chiến, xoay người liền chạy ra ngoài từ cửa sổ nhỏ đồ nát.

Hiện tại, nàng không thể bị bắt, nàng còn nhiều việc chưa làm.

Nhưng cuối cùng lại không cam lòng, chạy trốn chết, rất mất mặt.

Cho nên, lúc chạy ra khỏi cửa sổ, nàng xoay người ném lại một câu.

"Cơ Hoa Âm, ngọc của ngươi, người của ngươi, sớm hay muộn bốn cô nương cũng lấy về toàn bộ."

Lời nói ngỗ nghịch bất ngờ như vậy, làm người ta nghe da đầu tê dại.

Tôn lão đầu âm thầm quan sát về mặt của chủ tử, phát hiện cũng không có thay đổi gì, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

"Lão già cổ hủ này thật sự là mất vụng về, quan sát những ngày qua, cũng chỉ cho rằng nàng là cô nương trầm ổn, thật không ngờ là một nha đầu láu cá như vậy."

"Ngươi xác định nàng bị ngươi dẫn đến?" Cơ Hoa Âm nhàn nhạt hỏi, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào khuyên tai ngọc trong lòng bàn tay.

Tôn lão đầu sững sờ, "Chẳng lẽ không phải?"

"Không phải." Cơ Hoa Âm nghĩ đến ánh mắt nàng nhìn hắn, giống như là nhìn thấy bạn hữu lâu năm, thậm chí có cả tình cảm, rõ ràng hai người mới gặp nhau lần đầu tiên.

Tôn lão đầu nghe nói 'Không phải', cũng có chút hồ đồ.

Kỳ thật, chủ tử gia trúng cổ độc, bọn họ sáng sớm biết được, chỉ là loại cổ độc man hoang này vô cùng quý dị, tin đồn chỉ có Phụng tộc thần bí ở Tây Di mới giải được.

Mà Phụng tộc của Tây Di chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài.

Cho nên, bọn họ liền hoài nghi, trong Phụng tộc Tây Di đã xảy ra sự cố, hoặc là sớm đã không như đồn đại cấu kết với Trung Nguyên.

Chỉ là, tiểu cô nương Hạ Lan gia, không biết có quan hệ gì với chuyện này hay không.

"Đi xuống đi." Cơ Hoa Âm vẫy lui Tôn lão đầu đang mờ mịt, sau đó liền từ túi áo khoác đen lấy ra khuyên tai ngọc hắn đeo từ nhỏ.

Khuyên tai ngọc, kỳ thật khuyên tai ngọc chưa bao giờ bị mất, thích khách, cũng chưa đào thoát.

Mà hai cái khuyên tai ngọc trong lòng bàn tay, lại là độc nhất vô nhị, thậm chí đường vân màu đỏ, cũng là giống nhau như đúc.

Trong đầu tự dưng chợt lóe qua bóng dáng của Hạ Lan Tuyết, con ngươi đen nhánh của Cơ Hoa Âm càng thêm thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đáng tiếc

Hạ Lan Tuyết chợt vật chạy ra khỏi Hoa phủ, quay đầu lại nhìn thấy hắc y nhân kia không có đuổi theo, lúc này mới tựa vào góc tường cuối hẻm, thở ra.

"Tiểu thư." Đột nhiên, một thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở truyền đến, Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy Đan Hương chạy đến.

"Tiểu thư, hơn nửa ngày ngài chạy đi đâu?" Đan Hương chạy đến bên cạnh, con mắt hồng hồng nhìn nàng, đột nhiên nhìn thấy vết thương trên cổ nàng, sợ ngây ngẩn cả người, "Tiểu thư, ai làm ngài bị thương?"

"Không đề cập tới cũng được." Nói đến, trong lòng Hạ Lan Tuyết lại nổi giận.

Vịn tay Đan Hương, không còn tâm tình đi đến cửa hàng, nàng trực tiếp ngồi lên xe ngựa, nghĩ hồi phủ nghỉ ngơi một chút.

Không nghĩ, vừa mới bước vào cửa chính Hạ Lan phủ, liền bắt gặp quản gia Trần ma ma đang vội vã từ trong cửa đi ra.

Trần ma ma vừa thấy Hạ Lan Tuyết, lập tức như gặp được cứu tinh, vội đi lên trước thỉnh an, liền vội vàng nói, "Đại tiểu thư, ngài đã trở lại rồi, xảy ra án mạng."

"Ai chết rồi?" Hạ Lan Tuyết trêu chọc nàng, phối hợp đi lên phía trước.

Trần ma ma vội vàng đi ở phía sau, hừ thanh thờ dài nói, "Còn không phải là nhị phu nhân, nói nhị tiểu thư trộm kim trâm của nàng, ép nhị tiểu thư phải treo cổ".

Hạ Lan Tuyết thân hình dừng lại, mắt sắc bén nhìn nàng chăm chăm, hừ lạnh, "Như vậy, là nhị tiểu thư chết rồi?"

"Không?" Hạ Lan Tuyết thần sắc có chút khó lường, làm cho Trần ma ma cảm thấy bất an, vội vàng nói, "Cái này không có, may mắn Nhị di nương phát hiện kịp thời, cứu nhị tiểu thư xuống."

"À." Hạ Lan Tuyết thờ phào nhẹ nhõm, khóe môi hơi vênh, lẩm bầm, "Đáng tiếc."

"Cái gì đáng tiếc?" Trần ma ma khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết không đáp chỉ hỏi, "Nếu như nhị tiểu thư đã được cứu xuống. Người nào chết rồi?"

Trần ma ma ngừng lại, sắc mặt có chút khó coi, "Cũng, cũng không có ai chết."

"Vô liêm sỉ." Hạ Lan Tuyết đột ngột dừng bước, thần sắc nghiêm khắc nhìn chăm chăm nàng, "Mọi người đều tốt, tại sao miệng ngươi lại nói bậy 'Xảy ra án mạng', bốn tiểu thư thấy người muốn chết là ngươi rồi."

Ánh mắt kia lạnh lẽo, khí thế uy nghiêm, làm cho Trần ma ma toát mồ hôi lạnh, nháy mắt mờ mịt không biết làm sao.

"Đan Hương, và miệng, đánh đến khi nào nàng không dám nói lung tung mới thôi."

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng phân phó xong trực tiếp đi thẳng.

Trần ma ma có thể lúc trời đang nóng bức thế này, sốt ruột gấp rút chạy đi tìm nàng, chính là muốn nàng trở lại bệnh viện Hạ Lan Chi.

Nếu như không có lợi, nàng ta có thể nhiệt tình như vậy?

Hạ Lan Tuyết cười lạnh, một nô tài không biết chủ tử của mình là ai, nàng giữ lại có ích lợi gì?

Nhưng mà, trở lại Tuyết Uyển, lại cũng không thể sống yên ổn, vết thương trên cổ còn chưa xử lý tốt, lại có người đến làm phiền, hơn nữa còn là vì chuyện của Hạ Lan Chi.

Xem ra, tay mẹ con Trần di nương này đủ dài, che lấp bên trong phủ, không chỉ có Trần ma ma, ngay cả lão phu nhân cũng ra mặt.

Nha hoàn Cẩm Tú bên người lão phu nhân đang đứng đợi ở bên ngoài, tựa hồ Hạ Lan Tuyết hôm nay không đi chủ trì công đạo, nàng ta sẽ không rời đi.

Bích Văn vận chặt đôi mi thanh tú, nhìn Hạ Lan Tuyết, thấp giọng nói, "Đại tiểu thư, trên người ngài có thương tích, hãy để cho nô tỳ xử lý đi?"

"Ngươi không nghe các nàng luôn miệng nói muốn đại tiểu thư làm chủ sao? Ta không đi, lại phụ bạc tín nhiệm của các nàng như vậy." Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười, không có người chú ý tới đáy mắt nàng chột lóe hàn quang.

Trầm di nương cùng nhị tiểu thư Hạ Lan Chi, ở tại tây sương biệt viện, khuôn viên không lớn, nhưng phong cảnh rất đẹp, hoa cỏ sum xuê, thanh u lịch sự tao nhã.

Mà giờ khắc này, thanh âm la hét âm ỉ phá hủy hết thảy.

Cho đến khi Ấp Nguyệt hô, "Đại tiểu thư đến đây."

Âm thanh la hét âm ỉ dần dần ngừng, chỉ còn lại tiếng thiếu nữ cúi đầu nức nở, nghe phá lệ đáng thương.

"Đại tiểu thư, ngài đã đến rồi."

Trước ánh mắt của mọi người, Trầm di nương dắt tay Hạ Lan Chi nước mắt như mưa, quỳ xuống trước mặt Hạ Lan Tuyết.

"Cầu xin đại tiểu thư làm chủ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Làm chủ

Làm chủ? Khóe môi Hạ Lan Tuyết xẹt qua giọng cười mỉa mai.

Liên tưởng tới kiếp trước sau khi nàng mất, sắc mặt của hai mẹ con này, Hạ Lan Tuyết cảm thấy bộ dáng diễm đam đáng yêu của các nàng như bây giờ, quả thực làm cho người ta nôn mửa.

Chỉ nhàn nhạt quét các nàng một cái, liền lạnh lùng dời ánh mắt đi, ánh mắt chậm rãi đã rơi vào trên người nhị phu nhân.

Nhị phu nhân Đường thị vốn là ngồi ngay ngắn ở trên ghế, cho dù Hạ Lan Tuyết đến đây, nàng vẫn không có đứng dậy, một bộ dáng căn bản không đem tiểu nha đầu này để vào mắt.

Nhưng mà, ánh mắt lãnh u của Hạ Lan Tuyết đảo qua, nàng theo bản năng đứng lên, ước chừng cũng bị nô tính (tính tình hèn mọn) nhiều năm của chính mình chọc tức, vì vậy, rất nhanh liền lại thay đổi một bộ trào phúng khẩu khí, cười lạnh nói, "Ồ, đại tiểu thư, làm sao mà một chút chuyện nhỏ lại gây náo động làm người đến đây? Nhắc tới đương gia, người so ra với mẫu thân người còn kém lắm, nên cần phải chăm sóc tốt cho thân thể mình nha."

Hạ Lan Tuyết nhàn nhạt xem xét nàng, chưa động thanh sắc, mà cùng tới Bích Vãn, sớm đã sẵn sóc cầm chiếc khăn sạch, lau qua mặt ghế nhị phu nhân vừa ngồi, "Tiểu thư, có thể."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết nhàn nhã ngồi xuống, sau đó sâu kín liếc nhìn nhị phu nhân, "Có người nói nơi này xảy ra án mạng, ta không đến được sao?"

Nhị phu nhân không có để ý lời này, ánh mắt không cam lòng của nàng ta nhìn chằm chằm vào Hạ Lan Tuyết.

Đã từng là Phụng Khinh La thì cũng thôi, hiện thời, tiểu nha đầu nứt mắt ra cũng không để mình vào mắt.

Đến cùng nàng ta cũng là nhị phu nhân của Hạ Lan gia này.

Sao lại có đạo lý tiểu nha đầu này ngồi, còn nàng ta lại đứng?

"Thúy Sợi, đi lấy ghế dựa cho bốn phu nhân." Cứ việc không phục, nhưng đến cùng nàng ta cũng không dám đôi co với Hạ Lan Tuyết, chỉ đành phải giận dỗi phân phó nha hoàn.

Thúy Sợi gấp rút đáp lời, chạy chậm đi, rất nhanh đưa đến cái ghế, nhị phu nhân cao ngạo hừ một tiếng, ngồi kế bên Hạ Lan Tuyết, rất có ý tứ tranh cao thấp cùng nàng.

Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, mẩu thân qua đời không đến một năm, nhị phu nhân này thường thêu dệt chuyện gây khó khăn cho nàng, không phải là muốn nàng ủy quyền cho sao?

Chỉ là, gia chủ của Hạ Lan gia này để làm?

Lười nhìn lại sắc mặt ngu xuẩn của Đường thị kia.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhướng mi, liếc mắt về, "Nói đi, muốn bốn tiểu thư làm chủ như thế nào?"

"Đại tiểu thư." Quý thật lâu, đại tiểu thư rốt cục hỏi, Trâm di nương vội vàng nghĩ sẽ khóc lóc kể lể oan tình ngày hôm nay.

Nào biết, nàng ta mới vừa mở miệng, nhị phu nhân liền nhanh mồm đoạt nói trước.

"Ồi, nhắc tới cũng không phải là đại sự gì. Là thế này, mấy ngày trước ta tìm mãi không thấy cây trâm vàng mình yêu thích đâu, hôm qua lại có người nói nhìn thấy ở trong phòng nhị tiểu thư, ta liền tới hỏi một chút. Ai ngờ vừa hỏi đến lại chuốc lấy phiền toái, các nàng luôn mồm nói ta vu oan cho các nàng trộm đồ."

Vừa nói, một tay nhị phu nhân còn chỉ lên trời, làm như đang thề, "Lão Thiên làm chứng, từ đầu tới cuối, ta không nói các nàng trộm đồ".

"Nhưng người dẫn người lục soát lung tung phòng ta lên, rõ ràng xem ta là trộm." Hạ Lan Chi khóc nói.

Nhị phu nhân tròn mắt, không thêm đề ý, "Người không giao, bốn phu nhân chỉ có thể lục soát."

Hạ Lan Tuyết nhận trà Bích Văn đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ, mới hỏi, "Vậy là nhị thẩm nương lục soát rồi?"

"Dạ, đúng là đã lục soát?" Nhị phu nhân gấp rút nhỏ một quả kim trâm từ trên đầu xuống, nói, "Nếu là cái trâm khác ta cũng không nhắc đến, nhưng cây trâm vàng này là nhị thúc đặt mua cho ta, ta không thể để mất được?"

"Không phải vậy, rõ ràng là người hãm hại ta, căn bản ta không biết dưới gối nằm có cây trâm." Hạ Lan Chi mắt đầm lệ trừng nhị phu nhân.

Trâm thị cũng nói, "Đúng vậy, đại tiểu thư, oan uổng quá, Chi Nhi chắc chắn không trộm đồ."

Sẽ không sao? Kiếp trước không phải nàng ta trộm Nam Cung Khế sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Song hoàng

Trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết lộ ra thần sắc khó xử, ánh mắt đảo qua lại cả hai bên, mới nói, "Di nương một mực chắc chắn không phải là Nhị muội muội trộm, nhưng nhị thẩm rõ ràng lục soát thấy ở dưới gối. Vậy là như thế nào đây? Hoặc là, nhị muội muội người cũng nên đưa chứng cứ ra đi, chứng minh không phải là người gây nên, như thế nào?"

"A?" Hạ Lan Chi sững sốt, "Cái này như thế nào ta có thể chứng minh được?"

"Đúng vậy, đại tiểu thư, ngài không phải đang làm khó chúng ta sao? Nếu chúng ta biết rõ dưới gối có đồ, còn phát sinh chuyện này sao?" Vành mắt Trâm thị hồng hồng, ủy khuất nhìn Hạ Lan Tuyết

"Phải không?" Hạ Lan Tuyết chẳng nói đúng sai hừ một tiếng, ánh mắt đột nhiên sắc bén nhìn chăm chăm Trâm thị, chậm rãi mở miệng, "Ồ Tây Uyển này trừ hai mẹ con người ra, cũng chỉ có mấy nha hoàn, ngoại nhân há có thể tùy tiện xuất nhập, hơn nữa còn có thể đem cây trâm kia để ở dưới gối?"

Trâm thị bị hỏi khó, mắt tròn tròn, một bộ mờ mịt không biết làm sao.

"Đại tiểu thư, chẳng lẽ ngài cũng cho rằng là Chi Nhi trộm?"

"Đại tỷ tỷ, Chi Nhi không có trộm đồ." Hạ Lan Chi ngạc nhiên chớp mắt một cái, liền khóc to lên, khóc như muốn ngắt xiêu ở trong lòng Trâm thị.

Sau đó, lẩm bẩm khóc rờn, "Di nương, vì sao ngài lại cứu ta? Không bằng để ta chết đi cho xong? Ô ô."

"Đứa nhỏ ngốc, người là người trong sạch, cho dù muốn chết, cũng không thể chết ở chuyện này được, huống chi, còn có đại tỷ tỷ người ở đây, nàng tất nhiên có thể làm chủ cho người, vì người lấy lại công đạo." Trâm thị vội vàng dụ dỗ nữ nhi, một mặt cầu khẩn nhìn Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết ánh mắt trầm trầm, đột nhiên, quay mặt hỏi nhị phu nhân Đường thị, "Nhị thẩm nương, người cảm thấy là nhị muội muội trộm cây trâm sao?"

"A?" Bóng cao su đá cho mình? Đường thị hơi sững sờ, chợt cười nói, "Đại tiểu thư hỏi lời này, từ đầu tới đuôi, chưa khi nào ta nói là nàng trộm."

"A, vậy đúng rồi." Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng gõ đầu, cũng nói, "Ta cũng không tin Chi Nhi muội muội lại là người có kiến thức hạn hẹp như vậy, cũng chỉ là một cây kim trâm mà thôi, nếu nàng muốn, nói cho tỷ tỷ ta một tiếng, ta có thể đưa cho nàng một sọt, nàng không cần hành động bí ối đi trộm đồ của người khác?"

Một phen lời nói ả giấu sự châm chọc, vốn là vì Hạ Lan Chi nói tốt, nhưng người ở đây nghe xong, người người lại thay đổi sắc mặt.

Đặc biệt là Hạ Lan Chi, khuôn mặt thanh lệ tựa vào trong lòng Trầm thị cứng đờ, con mắt rung rung chột lóe tia lạnh âm độc.

"Thế nhưng." Thấy không ai nói gì, Hạ Lan Tuyết đột nhiên đổi giọng, thần sắc lạnh lùng, "Nếu như không phải là Chi Nhi trộm, như vậy tất nhiên là có người hãm hại, Nhị thẩm nương, người cảm thấy ai sẽ hại Chi Nhi muội muội đây?"

"A?" Sắc mặt Đường thị chột biến, tức giận la ầm lên, "Đại tiểu thư, lời này của ngài có ý gì? Chẳng lẽ hoài nghi ta hãm hại nàng ta hay sao?"

"Ta lại không có ý này. Thế nhưng, một cây trâm, làm sao có thể tự mọc chân chạy xuống dưới gối của nhị muội muội được?" Hạ Lan Tuyết hơi nhíu mày, hỏi.

"Này?" Đường thị cứng họng, một hồi lâu, tức giận la ầm lên, "Bổn phu nhân đang yên đang lành vì sao phải hãm hại nàng?"

"Đúng vậy, đại tiểu thư, chúng ta cũng không tin nhị phu nhân lại hãm hại, trong chuyện này tất nhiên là có hiểu lầm." Thái độ Trầm thị lúc này lại thay đổi, ngả theo hướng của Đường thị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cười giỡn

Hạ Lan Tuyết khẽ vênh môi lên, tốt vừa rồi kẻ tung người hứng, các nàng liên thủ tạo ra tuồng vui này, không phải là muốn gây chuyện thị phi để nàng mang tiếng xấu không phân biệt được đúng sai sao.

A, nếu như thế, liền thỏa mãn các nàng.

"Di nương sao lại nói như vậy, ta có nói nhị thẩm nương hãm hại đâu?" Đôi mắt xinh đẹp của Hạ Lan Tuyết khẽ liếc nhìn Trầm thị, tiện đà lại nói, "Nhưng chuyện đã xảy ra, tất nhiên phải có nguyên nhân, vẫn là câu nói kia, cây trâm không thể tự nhiên chạy đến được."

"Nói như vậy có nghĩa là gì?" Trầm thị giả vờ không hiểu hỏi.

Hạ Lan Tuyết khẽ khép mi, đáy mắt ánh lên tia lạnh lùng sắc bén, "Cái này sao, tự nhiên là thẩm vấn mới biết. Bích Văn, lập tức bắt toàn bộ nô tỳ ở Tây Uyển và nô tỳ của nhị phu nhân mang đến Đông viện giam lại."

Nghe vậy, tất cả mọi người ngẩn ngơ.

Đường thị lại bất mãn, "Đại tiểu thư, rõ ràng là ta bị mất cây trâm sao người của ta cũng bị giam lại?"

"Người có thể bảo đảm, không phải là một người trong số đó trộm cây trâm để hãm hại Chi Nhi? Hồng phá hư quan hệ của người với Trầm di nương sao?"

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười, ánh mắt đảo qua khuôn mặt bị ghen khuất của nàng ta, "Nhị thẩm nương, sao ngài không nghĩ kỹ, kẻ trộm này trộm đi cây trâm mà không bị ai phát giác, nhất định là có một chút bản lĩnh. Người như vậy như ở bên cạnh ngài, rất là nguy hiểm nha, lần này là cây trâm, lần sau người ta nhất thời thủ tính quá trốn, trộm cái đầu ngài, bổn tiểu thư muốn làm chủ cũng đã muộn."

Lời này vừa nói ra làm cho Đường thị chột thấy cổ lạnh ngắt, giống như trong chớp mắt sẽ bị người ta ngắt mất.

Mà một bên, mẹ con Trầm thị nhìn nhau, mắt lộ ra ngượng ngùng.

"Đại tỷ tỷ, Áp Nguyệt các nàng từ nhỏ đã đi theo ra, tuyệt đối trung thành với ta, nhất định sẽ không làm ra chuyện này, người có thể hay không..."

"Không thể." Lạnh lùng cắt đứt lời nói Hạ Lan Chi, Hạ Lan Tuyết từ từ đứng dậy, ánh mắt sâu kín nhìn qua nàng ta, khóe môi khẽ cong lên như cười như không.

"Nhị muội muội, người chính là quá thiện lương, mới để cho người xấu có cơ hội ra tay. Người yên tâm, chuyện ngày hôm nay, tỷ tỷ ta nhất định làm chủ cho người, nhất định đem người vu oan người bắt được, nếu không, hôm nay người đã bị oan khuất thất cổ tự vẫn rồi?"

"À?" Về mặt diễm đam đáng yêu của Hạ Lan Chi trong nháy mắt vỡ vụn, "Đại tỷ tỷ, ta..."

Hạ Lan Tuyết vỗ nhẹ vai của nàng ta, ôn nhu an ủi, "Tốt lắm, về sau ngàn vạn không thể làm việc ngốc, di nương sinh người ra cũng không dễ dàng, nàng chỉ có thể dựa vào tương lai người bay lên đầu cảnh lâm phượng hoàng, người nói nhờ người thất cổ chết thì sao, lúc người chết rồi bỏ lại di nương một mình biết trông cậy vào ai đây?"

Nói một hồi làm cho mặt mẹ con Trầm thị cũng biến sắc.

Hạ Lan Tuyết lại ha ha cười, "Được rồi, ta nói đùa đấy, đừng coi là thật, hôm nay trên người tỷ tỷ bị thương, nên không ở lại giúp người."

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt khó coi của mẹ con Trầm thị, trực tiếp rời đi.

Bên này, tự có Bích Văn dẫn người, mang bọn nô tỳ của Tây uyển và của Đường thị, toàn bộ giải đến Đông viện trông coi thăm vấn.

Trở lại chỗ ở, Hạ Lan Tuyết liền nằm ở trên giường, dặn dò đám người Thu Hương, không có phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu.

Nhưng mà, ban đêm, Thu Hương lại vội vàng chạy vào trong phòng, ngay cả lễ nghi cũng bất chấp, vội vàng la lên

"Tiểu thư, không xong, Hạ chương quý của Bách Thảo Đường tự mình tới, nói là ti lễ giám tổng quản Thiếu Khâm đại nhân muốn gặp ngài."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thiếu Khâm đại nhân

Ti lễ giám Thiếu Khâm đại nhân?

Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhíu mày, kiếp trước cái tên này có thể nói như sấm bên tai, chỉ là, chưa từng nhìn thấy, đối với hắn, cũng chỉ là tin đồn mà thôi.

Tin đồn hắn khinh mạn cuồng ngạo, hung tàn thành tính, ý vào lão hoàng đế sủng ái, làm không ít chuyện độc ác như giết hại quan lại triều đình hay dân chúng.

Vì vậy, lão hoàng đế vừa chết, hắn liền thành mục tiêu công kích, cuối cùng táng thân biển lửa, hóa thành tro bụi.

Chắc do sự tàn bạo của hắn quá lớn, thế cho nên sau khi hắn chết rất nhiều năm, mọi người nhắc tới hắn vẫn cảm thấy kinh hồn táng đảm, thậm chí, để dụ dỗ trẻ nhỏ người ta cũng lấy tên hắn ra dọa.

Bởi vậy mới có câu: Thiếu Khâm vừa ra, trẻ con ngừng tiếng khóc.

Một cái nhân vật được yêu ma hóa như vậy muốn gặp nàng, tất nhiên không có chuyện tốt.

Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt mi tâm, tâm tình hơi có chút bức bối.

Lần đầu tiên gặp mặt Cơ Hoa Âm, buổi chiều xử lý chuyện Hạ Lan Chi, còn có lão thái giám mà kiếp trước chưa từng gặp mặt...

Mỗi một việc dần dần làm cho nàng hiểu rõ một số chuyện.

Trùng sinh rồi, người còn là người kia, nhưng rất nhiều việc không giống với kiếp trước.

Hoặc là nói, nàng trùng sinh, là bắt đầu một cuộc đời khác, không phải là lặp lại những việc của kiếp trước.

Việc này không biết là may mắn hay bất hạnh đây?

"Tiểu thư, làm sao bây giờ? Hay đi tìm lão gia đi." Thu Hương khẩn trương làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến sắc.

Tiếng xấu của Thiếu Khâm đại nhân có thể nói là rất lớn, già trẻ đều biết, những người muốn yên ổn sinh sống đều nghĩ không nên đi chọc vào cái người này, hoặc là nói bị người này nhớ thương.

"Lão gia sao?" Nhớ tới kiếp trước, nữ nhi là nàng chết rồi, nam nhân này còn ở trong phòng chỉ lo cùng Trầm thị khoái hoạt, Hạ Lan Tuyết liền sinh lòng bi thương.

"Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa." Nàng cười lạnh.

Thu Hương không hiểu.

Hạ Lan Tuyết sửa sang lại quần áo của chính mình, phân phó, "Chuẩn bị kiệu."

"Tiểu thư, ngài không thể đi, người nọ giết người không chớp mắt." Thu Hương vội la lên.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, "Hắn tại sao phải giết ta?"

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

Huống chi, lão hoàng đế là vì được, nàng đưa được là xong.

Về phần vị Thiếu Khâm đại nhân này, thật đúng là có thể giữa ban ngày ban mặt, cướp đoạt tính mạng của người ta?

Không đề ý sự ngăn cản của đám người Thu Hương, Hạ Lan Tuyết ngồi kiệu nhỏ, thừa dịp mặt trời lặn hoàng hôn, đi tới Bách Thảo Đường.

Mặc dù đã hoàng hôn, thời tiết vẫn còn oi nóng, khó chịu ở trong kiệu rất lâu, Hạ Lan Tuyết ngồi một lúc toát cả mồ hôi.

Ở cửa Bách Thảo đường có hai thái giám đứng canh gác, Hạ chương quỹ phải đi lên trước nói mấy câu, hai người này mới cho đi vào.

Hạ Lan Tuyết quét mắt nhìn hai người này một cái, có chút không vui.

Bách Thảo Đường là chỗ nghiêm chỉnh trị bệnh cứu người, cũng không làm chuyện gì phi pháp, tại sao lại có hai gã thái giám đứng canh ở cửa?

Thật đúng là không chấp nhận được.

Nhưng mà, chuyện ở phía sau còn đáng giận hơn.

Vừa vào sân nhỏ, chỉ thấy một đám đại phu cùng tiểu đồng của Bách Thảo đường, đồng loạt quỳ ở trong sân, đầu cơ hồ muốn rũ xuống đến trong đũng quần, bộ dáng nom nớp lo sợ như có đao kề lên trên cổ, bất cứ lúc nào đầu cũng có thể dọn nhà.

Khóe môi Hạ Lan Tuyết nhếch lên, giống như cười mà như không vậy nhìn về phía Hạ chương quỹ, "Ồ, hôm nay thế này là tình huống gì? Là phương pháp dưỡng sinh mới của Hạ bá bá sao?"

Đến lúc nào rồi, tiểu thư còn có tâm tư cười giỡn?

Hạ chương quỹ vẻ mặt đau khổ, dè dặt nói, "Đại tiểu thư, Thiếu Khâm đại nhân đang ở bên trong."

"À." Hạ Lan Tuyết theo tầm mắt của hắn nhìn vào.

Bởi vì không có đèn, bên trong được đường có chút tối, không thấy rõ lão yêu ở bên trong, nhưng tự dưng, nàng lại cảm giác được một tia lạnh.

Một tia từ trong nhà tản mát ra làm cho người ta không rét mà run

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Người tuyệt vời

Hạ Lan Tuyết không thích cảm giác này, nhưng vẫn đi về phía được đường.

"Tiểu thư, lão già cổ hủ này cùng đi vào với ngài." Hạ chương quỹ theo sát phía sau, không yên tâm nói.

"Không cần." Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, trong lúc vô tình lại nhìn thấy một hàng người đang quỳ kia, trong lòng lại thấy khó chịu, vung lên làn váy, đi tới, liền đạp lên móng của một người trong số đó.

"Này là cái tình trạng gì, nguyên một đám lười biếng quỳ chơi ở đây? Đều đứng dậy đi làm việc hết cho bốn tiểu thư."

Một hàng người đang quỳ kia, bởi vì sợ hãi, bởi vì nắng nóng, từ sớm đã trở nên ngốc trẻ, may mắn, một cước này của Hạ Lan Tuyết, còn có âm thanh lạnh lùng khiển trách, giống như một hồi chuông báo, lập tức làm cho bọn họ thanh tỉnh, cũng có thêm dũng khí.

"Đại tiểu thư." Ánh mắt của mọi người rồi rít nhảy vào hướng nàng, sợ hãi lẫn vui mừng còn có cả yêu thương lên tiếng.

Giờ khắc này, Hạ Lan Tuyết cảm giác mình giống như chúa cứu thế, không khỏi cười nói, "Được rồi, bốn tiểu thư cũng biết, các ngươi yên tâm, bốn tiểu thư sẽ không để các ngươi bị tổn thương một chút nào."

Nói xong, hơi đứng thẳng, nàng xoay người bình thân đi về hướng được đường.

Tuy nhiên, nàng hiên ngang lẫm liệt như vậy , đi tới cửa, lại bị một thanh lợi kiếm ngăn cản.

"Người nào?" Thái giám cản người, thanh âm bén nhọn, Hạ Lan Tuyết nghe thấy nổi cả da gà.

Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt cánh tay, nhìn hấn khẽ mỉm cười, "Người đại nhân ngươi đang chờ."

Thái giám kia hơi sững sờ, liền nghe thấy giọng nam trầm thấp vui mừng từ bên trong truyền ra, "Để cho nàng đi vào."

"Vâng ạ." Thanh âm này lại rất dễ nghe, Hạ Lan Tuyết cảm thấy khẽ kinh ngạc, thế nhưng, nàng lại không nghe theo đi vào nhà ngay, mà phân phó đám người Hạ chương quỹ.

"Hạ bá bá, phân phó thấp đèn, đứng rồi, hôm qua, được liệu được phơi kia, các ngươi đã nhập kho chưa?"

Hạ chương quỹ hoang mang trả lời, "Còn chưa có."

"Vội mau lên, hôm nay sắc trời âm đậm lại nóng, xem ra là muốn mưa đấy, nhập kho nhanh đi, không lại bị ẩm." Hạ Lan Tuyết lại nhai phân phó , rất nhanh, bên trong Bách Thảo đường đèn đuốc sáng trưng, duy chỉ còn được đường này là đen thui lù, tiểu nhị đưa đèn đến cũng không dám tiến vào.

"Đưa cho ta." Hạ Lan Tuyết tiếp nhận đèn ngọc lưu ly từ trong tay hấn, sau đó nhìn tên thái giám bột mỳ đứng canh cửa , suy nghĩ một chút, nhưng không nói gì, trực tiếp vào phòng.

Trong phòng nháy mắt sáng lên, làm cho nàng thấy rõ một nam tử áo trắng ngồi nghiêng trên ghế đọc sách, ánh sáng màu da cam nhẹ nhàng chiếu đến, làm cho mặt hấn càng thêm sinh động.

"Thiếu Khâm đại nhân thật chăm nha, chỉ là, ở đây thiếu ánh sáng, đọc sách rất hại mắt nha." Hạ Lan Tuyết đem đèn để trên bàn, cười đùa nhìn người nam nhân này.

Áo trắng hơn tuyết, bên trên dùng kim tuyến theo hoa văn tinh mỹ, tóc đen như mực, chỉ được cố định bằng một cây trâm bạch ngọc, mặt mày như vẽ, xinh đẹp quan ngọc, nhất là môi khẽ nhếch lên kia, hồng rực như hoa đang nở rộ tháng ba, nồng đậm mà diễm lệ.

Người này so với nữ tử còn xinh đẹp hơn, quả thực là cái yêu vật, cùng với tưởng tượng về lão thái giám tàn bạo biến thái trong đầu Hạ Lan Tuyết, thật không giống nhau.

Hấn như thế này, tuổi chỉ khoảng hai mươi sao?

Hạ Lan Tuyết rất hoài nghi, hai đầu lông mày cũng bởi vì cái người trẻ tuổi vô hại xinh đẹp này mà giãn ra không ít.

Thiếu Khâm khép trang sách lại, khẽ ngẩng đầu lên, một đôi mắt dài nhỏ tà mị khẽ liếc đến nàng

"Hạ Lan đại tiểu thư?" Hấn nhìn qua nàng, khóe miệng nổi lên một nụ cười thần nhiên, "Kỳ hạn mười ngày đã đến, Bản Đốc phụng mệnh Hoàng thượng, đặc biệt tới lấy được."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gấp gáp

"Lấy thuốc sao?" Hạ Lan Tuyết nghe vậy lông mày nhướn lên, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng cười khẽ, "Ta còn tưởng là Thiếu Khâm đại nhân tới xét nhà đây, bên trong bên ngoài đều là thái giám cầm kiếm, dọa chết người."

Ước chừng cũng chỉ có Đại Chu này mới có cảnh hoang đường thế, thái giám bột mỳ, ba nghìn cấm vệ quân lại do thái giám tạo thành.

Lão hoàng đế này cũng không sợ ngày nào đó thái giám mưu phản, trực tiếp cầm kiếm chém mình?

"Hạ Lan tiểu thư hiểu lầm." Sắc mặt Thiếu Khâm không đổi, môi đỏ mọng rất nhỏ quyen rũ ra, "Được của hoàng thượng, không giống với được của người khác, Bản Đốc tự nhiên không thể buông lỏng cảnh giác."

"Vậy cũng không thể cáo mượn oai hùm, dưới trời nóng như này lại bắt toàn bộ người của ta quỳ ở trong sân ỉ?" Hạ Lan Tuyết vênh lên môi, trắng trợn nói ra bất mãn.

"A, có việc này?" Thiếu Khâm cực kỳ vô tội nhìn nàng, dưới ánh nến lung linh, khuôn mặt càng thêm xinh đẹp, sạch sẽ mà tốt đẹp.

Trong chớp mắt Hạ Lan Tuyết như có ảo giác, chắc lời đồn đại hấn giết người thành tinh sai rồi? Hấn dám giết gà sao?

Nhưng vào lúc này, Thiếu Khâm cực kỳ bình thản nói thêm một câu, "Chỉ là Bản đốc có phân phó, nếu như một canh giờ mà không thấy Hạ Lan đại tiểu thư xuất hiện, liền cắt xuống đầu của một người, hai canh giờ không xuất hiện, liền cắt xuống hai cái, lại cho chính bọn họ rút thăm quyết định trước sau... thôi."

Còn thôi?

Hạ Lan Tuyết lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, "Ngươi, ngươi, "

Nói ra lời tàn nhẫn như vậy, thế nhưng khuôn mặt không thay đổi, quả nhiên là biến thái.

"Hạ Lan tiểu thư, hình như là đến giờ rồi." Thiếu Khâm thoáng nghiêng đầu qua, nhìn về phía đồng hồ cát trên bệ cửa sổ.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, đồng hồ cát này là lúc rảnh rồi nàng để ở bệ cửa sổ để tiêu khiển, cát ở bên trong chảy hết xuống toàn bộ, vừa vặn cần một canh giờ.

Mà bây giờ, cát bên trong thủy tinh đã chảy xuống gần hết.

"Này, ta không có mang theo, ta từ trong phủ chạy tới, cũng phải mất hơn nửa canh giờ." Hạ Lan Tuyết tức giận trừng mắt hất.

Trên mặt Thiếu Khâm mang nét vui vẻ quen thuộc, nghiêm túc nhắc nhở, "Cho nên, Hạ Lan tiểu thư phải nhanh chút ít, chớ nên ở nơi này lãng phí nước miếng cùng bản đốc. Nếu thật sự yêu thích bản đốc như lời nói, xong chuyện này, bản đốc sẽ tìm cơ hội nói chuyện tiếp với Hạ Lan tiểu thư."

Phốc, Hạ Lan Tuyết suýt nữa cười thành tiếng, nam nhân này đã trở thành thái giám còn muốn diễn, thật muốn trêu chọc nàng sao?

Thật sự muốn tức giận, hắn có thể chịu được sao? Hừ.

"Được rồi, ngươi chờ, ta đi lấy." Hung hăng nghiêng răng, nàng hăm hừ xoay người liền đi vào phòng trong được đường.

Đáng chết, nàng chỉ nhớ rõ chuyện lão hoàng đế đuổi theo muốn được, lại không nhớ rõ còn có kỳ hạn mười ngày.

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, còn rất nhiều việc cần làm, sao còn để ý đến việc chế được cơ chứ?

Trong được này của lão hoàng đế, có hoa của cả độc được làm thuốc dẫn, vật này một khi dùng đến, sẽ gây nghiện, sợ là lão hoàng đế đã không còn chịu nổi nên mới điều người của ti lễ giám đến trực tiếp đòi được.

Lần này phiền toái.

Cũng không biết mẹ ruột của mình, vì sao lại cho lão hoàng đế dùng được này?

Chỗ nào là thuốc bỏ, rõ ràng là độc được.

Sau khi mẫu thân qua đời, muốn tìm hiểu chuyện này cũng không dễ.

Chỉ là, nếu muốn chế thuốc, tất phải có hoa của cả độc được, nhưng hoa này rất khó tìm, không biết mẫu thân tìm đâu được.

Mới nghĩ tới, trong đầu nàng đột nhiên chợt lóe qua một món vật - - khuyên tai ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cười giỡn

A, không xong, đã xảy ra chuyện."

Hạ Lan Tuyết vào nội thất của được đường, chỉ chốc lát liền quá sợ hãi chạy ra.

Thiếu Khâm đứng dậy, sai bước nghênh đón, "Chuyện gì xảy ra?"

"Được, được không thấy." khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết trắng bệch, hoảng loạn nhìn hắn, "Làm sao bây giờ? Ta rõ ràng để được ở hộp trong ngăn kéo kia, nhưng mà, vừa rồi mở ra nhìn vào, bên trong trống không, tìm mãi cũng không thấy, Thiếu Khâm đại nhân, nhất định là có người trộm thuốc rồi, làm sao bây giờ?"

Hạ Lan Tuyết nhanh chóng khóc lên.

Nhưng mà, Thiếu Khâm nghe xong, lại chưa động thanh sắc, một đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nàng.

Nhìn đến khi trong lòng Hạ Lan Tuyết cũng cảm thấy sợ hãi, bất đắc dĩ, hai ngón tay bấm mạnh một cái vào bắp đùi, vành mắt liền hồng hồng, âm thanh nghe cũng nghẹn ngào.

"Thiếu Khâm đại nhân, Hoàng thượng còn đang chờ được, nhưng tiểu nữ tử lại gây ra chuyện này, vậy phải làm thế nào đây? Ô ô, lần này thật là chết chắc rồi, phải làm sao bây giờ?"

Thiếu Khâm không nói, bộ dáng cúi đầu kia, nhìn qua, thật là rất hiểu chuyện.

Hạ Lan Tuyết mở to đôi mắt ướt át, cầu khẩn nhìn hắn, "Hay là, Thiếu Khâm đại nhân ngài cầu xin hoàng thượng cho tiểu nữ, cho tiểu nữ thêm thời gian mười ngày, ta bảo đảm, mười ngày sau, nhất định lại luyện được được nữa, lần này, tuyết sẽ không làm mất nữa"

"Vâng". Thiếu Khâm khó xử nhấp môi dưới, từ trong lồng ngực móc ra một phượng tuyết khăn đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết vội vàng từ chối, một mặt hít mũi một cái, cố dùng giọng mũi rất nồng nức nỡ nói, "Đa tạ, không cần rồi."

"Mở ra xem một chút." Thiếu Khâm đem khăn nhét vào trên tay nàng.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, không phải là cho nàng lau nước mắt sao? Còn bắt mở?

Nhưng là, mở ra vừa nhìn, nàng kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Này trên cái khăn dĩ nhiên là hoàng thượng thủ dụ, đại khái ý tứ liền là, như lần này lấy không được được, liền đem Hạ Lan bộ tộc toàn bộ tập nã, nhốt vào thiên lao.

Thật sự là hôn quân, khó trách mẫu thân lại cho hắn ăn độc được.

"Hạ Lan tiểu thư có gì dị nghị không?" Thiếu Khâm trầm mặc rất lâu, mới lên tiếng hỏi.

Hạ Lan Tuyết xé hạ khóe miệng, cười khan một tiếng, "Hoàng thượng lão nhân gia ông ta chữ viết khả thật không tệ, khoẻ mạnh hữu lực, bảo đao chưa lão đâu."

Thiếu Khâm ánh mắt mênh mông, vô cùng có tính nhẫn nại nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết biết rõ không cách nào, từ trong tay áo móc ra một cái hộp đưa cho hắn, "Được."

"A?" Lòng mày Thiếu Khâm khẽ nhíu, nhưng vô cùng biết điều không nói gì.

Nhưng hắn không hỏi, Hạ Lan Tuyết liền giải thích.

Nhất nhún vai, nàng như hải tử li lợm cười nói, "Mới vừa rồi là nói giỡn, Thiếu Khâm đại nhân chớ để ý."

Thiếu Khâm lại đem cái hộp ở trước mắt nàng nhoáng một cái, ngưng mi hỏi, "Người khẳng định đây là được."

"Đương nhiên." Hạ Lan Tuyết cảm thấy cả kinh, vội vàng đoạt lại cái hộp để kiểm chứng.

Thiếu Khâm vóc người cao lớn, cánh tay thoáng vừa nhấc, nàng kiễng chân cũng không thể với tới.

Nhìn nàng tức khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồng, Thiếu Khâm cười, "Thiếu Khâm cũng cùng Hạ Lan tiểu thư chỉ đùa một chút mà thôi, đừng sợ."

Lúc nói chuyện, ngón tay thon dài của hắn còn để trên vai nàng, gõ hai cái như trấn an.

Hạ Lan Tuyết toàn thân cứng đờ, có cảm giác quỷ dị tràn ngập toàn thân.

Nhìn hai tròng mắt ngạc nhiên của nàng, Thiếu Khâm cười, "Có được được rồi, bản đốc liền cáo từ, khăn của bản đốc, Hạ Lan tiểu thư có thể trả lại hay không?"

"À." Hạ Lan Tuyết vừa định trả lại, đột nhiên nghĩ tới đây là Hoàng thượng viết thủ dụ về Hạ Lan gia, sao có thể đưa lại cho hắn.

Nàng vội vã co rút tay lại, nào biết, động tác của hắn nhanh hơn, hai ngón tay vừa kéo, đã đoạt khăn từ trong tay nàng, cười nói, "Chữ của bản đốc không thể đưa cho người ngoài, xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không thú vị

Chữ của hấn? Hấn dám giả mạo thủ dụ Hoàng thượng?

Hình như người ta từ đầu tới đuôi đều không có nói là hoàng thượng, mà là nàng khi nhìn thấy nội dung bên trên, cho là hoàng thượng hạ ý chỉ.

Đáng chết, vậy mà hấn lại làm nàng bị lừa?

Hạ Lan Tuyết đang định bộc phát nhưng lại nuốt trở lại trong bụng, khóe môi nhếch lên, khẽ cười nói, "Thiếu Khâm đại nhân quả nhiên khôi hài hài hước, không trách được có thể được Hoàng thượng yêu mến, tiểu nữ từ hôm nay lĩnh giáo."

"Bản Đốc cũng cảm thấy Hạ Lan tiểu thư thú vị hết sức, cũng không giống với lời đồn là..." Thiếu Khâm thông thả ung dung đem hộp thuốc cất kỹ, ôn hòa nhìn nàng cười.

Hạ Lan Tuyết khẽ nhíu lông mày, "Lời đồn?"

Nhìn khuôn mặt biểu tình sinh động của nàng, Thiếu Khâm trong mắt mỉm cười, đột nhiên cúi đầu, đôi môi đỏ thắm hạ sát tai nàng, thấp giọng nói, "Không thú vị."

Cũng không biết là cố ý hay là vô ý, hấn nhẹ nhàng đọc nhấn từng chữ một, trong nháy mắt tựa hồ có cái lưỡi mềm mại liếm qua tai nàng, làm cho nàng toàn thân không khỏi cứng đờ.

"A" Theo bản năng nàng dùng tay hất ra, mà thân thể hấn sớm đã đi xa chỗ nàng, chỉ còn lưu lại từng trận mùi thơm.

"Ngươi." Hạ Lan Tuyết trên mặt mang cười, nhưng trong ánh mắt lại chỉ còn lại lạnh, "Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, có thể nào tin hoàn toàn, thí dụ như Thiếu Khâm đại nhân đây, lời đồn nói rằng ngài là yêu ma không chuyện ác nào mà không dám làm, nhưng có phải là sự thật đâu..."

Dùng một chút, đôi mắt xinh đẹp của nàng xoáy vào hấn, trào phúng cười nói, "Không nói đến những lời đồn nữa, ngài chẳng những không chuyện ác nào không làm, ngay cả một tiểu cô nương như ta mà cũng đi chiếm tiện nghi, quả thực là -- cảm thú."

Hóa ra, môi hồng răng trắng, ôn hòa vô hại, đều con mẹ nó là biểu hiện giả dối.

Ở hàng âm, tà, vô si, thay đổi, thái, mới là thật .

Đối với sự nhục mạ của nàng, Thiếu Khâm không tính toán cong môi, cười trừ, "Yêu nhân, cảm thú, Hạ Lan tiểu thư mắng chửi người quả nhiên không giống người thường, Thiếu Khâm hôm nay thọ giáo. Thời gian không còn sớm, Bản Đốc cáo từ trước."

Nói xong, hấn hoàn lễ quay về phía nàng chấp tay, sau đó, mới xoay người ra cửa.

Nhìn nhìn bóng lưng cao lớn kia, một lúc lâu Hạ Lan Tuyết chưa tỉnh hồn lại.

Cánh mắng chửi của nàng, bị cảm, thú biến thành liếc mắt đưa tình giữa tình nhân rồi?

Vừa nghĩ tới lúc hấn gần đi, ánh mắt kia bao hàm thâm ý, làm cho nàng thấy rét lạnh từ trong lòng.

Một gã thái giám? Ngắm lại liền đủ làm cho người ta tê dại da đầu rồi.

Hô.

Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, không nghĩ chớp mũi còn quanh quẩn mùi hương của hấn.

Một người nam nhân thể nhưng còn thơm hơn so với nàng, cho dù mùi thơm này sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, tuy nhiên làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

"Tiểu thư." Tiễn đám người của ti lễ giám đi rồi, Hạ chương quý vội vàng tiến đến, tò mò hỏi, "Thiếu Khâm đại nhân lấy được thuốc rồi sao?"

Rõ ràng bọn họ nghiên cứu chế tạo nửa năm, cũng không thành công mà.

Bởi vì kỳ hạn sắp đến, tối hôm qua một mình đại tiểu thư ngồi trong được đường đến đêm khuya, về sau sức lực đã cạn kiệt, mọi người sợ có ngoài ý muốn, mới cưỡng chế đưa nàng về nhà .

Không hiểu sao bây giờ lại có thuốc rồi.

"Không lấy được hấn có thể đi sao?" Ngay cả thánh dụ giả cũng lấy ra rồi..

Không đúng, Hạ Lan Tuyết đột nhiên giật mình, chữ có thể bắt chước, nhưng con dấu của hoàng thượng sao có thể làm giả được?

Chẳng lẽ thủ dụ là thật? Nếu chỉ riêng là vì lấy thuốc thì cũng không thể hạ một ý chỉ như vậy được.

Như vậy, có thể hoàng đế đã có ý muốn diệt Lan gia từ sớm.

Mà yêu nhân kia, muốn mượn cơ hội nhắc nhở nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Không cam lòng

Chuyện Hạ Lan Tuyết bị ti lễ giám mời đi nhanh chóng truyền khắp phủ Thượng Quan.

Trong phòng Hạ Lan lão phu nhân, không khí đột nhiên thay đổi.

Nhị phu nhân mới còn khóc sụt sùi cùng lão phu nhân oán hận Hạ Lan Tuyết, trong khoảnh khắc, rút khăn, khoe mắt đuôi mày không còn tí nước mắt nào mà thay vào đó là nhìn còn có chút hả hê cười.

"Đáng đời, người bị ti lễ giám mời đi, còn có thể tốt sao? Hừ, cầu mong nàng ta bị tháo ra tám khối mới tốt."

"Đường thị." Hạ Lan lão phu nhân không vui liếc nhìn nàng, "Người cũng là người làm phu nhân, nói chuyện cần phải có chừng mực."

"Đúng vậy, cẩn thận tai vách mạch rừng." Nhị di nương Trầm thị cũng nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Nhị phu nhân Đường thị bĩu môi, giọng mỉa mai cười, "Sợ cái gì? Ta nói chính là lời nói thật, chẳng lẽ các người không nghĩ?"

Cái nhà này, trên danh nghĩa là họ Hạ Lan, nhưng trước kia là Phụng Khanh La đương gia, nàng chết rồi, liền đổi sang con gái của nàng Hạ Lan Tuyết đương gia.

Mà những người khác của Hạ Lan gia, căn bản chính là dùng để trang trí, một chút quyền cũng không có.

Ví dụ như ngày hôm nay, chỉ cần một câu nói của nàng ta, toàn bộ người làm trong viện của nàng đều bị bắt lại, nàng dù có phản đối nữa cũng không được cái gì.

Cuộc sống như vậy, ai còn muốn nữa?

Nhưng chỉ khi Hạ Lan Tuyết chết, bọn họ mới có khả năng làm đương gia.

Thật là một người ngu xuẩn, thiếu kiên nhẫn như thế, Hạ Lan lão phu nhân sắc mặt trầm xuống, "Đường thị, đừng trách lão phu nhân ta không có nhắc nhở người, cái nhà này là do Tuyết Nhi làm chủ, người nói như thế nếu truyền vào tai nàng, chính người tự ứng biến đi, đến lúc đó có đến chỗ ta khóc lóc cũng vô dụng."

"Biết rõ, nha đầu kia chưa từng đem lão phu nhân ngài để vào trong mắt rồi." Đường thị khinh miệt cười.

Hạ Lan lão phu nhân thần sắc biến đổi, lạnh lùng nói, "Làm càn, Đường thị, Thanh nhi không ở nhà, ta tạm thời không so đo với người, đợi hấn hồi phủ, ta sẽ bàn bạc lại với hấn, hấn vẫn nói con dâu hiền, vậy mà dám cãi lại lời của mẹ chồng?"

"Ồ, lão phu nhân, sao ngài lại nói như thế, tức phụ nào dám đâu? Ta chỉ nói là nha đầu Tuyết Nhi kia, chẳng lẽ không phải? Nàng nếu đem ngài để vào mắt, làm sao lại bắt toàn bộ người của ta cùng Trầm thị? Nàng đây rõ ràng là giết gà dọa khỉ, hôm nay bắt người của chúng ta, sáng mai nói không chừng sẽ đến người của lão phu nhân ngài." Đường thị kia há miệng cũng là lợi hại, nói ra triệt để, làm cho da mặt lão phu nhân cũng run lên.

Liên tục yên lặng ngồi ở dưới tay lão phu nhân, Nhị di nương Trầm thị cùng nữ nhi Hạ Lan Chi, thấy thế, vội vàng tiến lên, một người đỡ lão phu nhân, một người mắng nhị phu nhân.

"Nhị thẩm nương, hiện tại đến lúc nào rồi, người ở đây tức giận với tổ mẫu có ích lợi gì? Chúng ta nên nghĩ đối sách, như Đại tỷ tỷ thực bị ti lễ giám bắt được, có thể làm chúng ta bị vạ lây hay không." Hạ Lan Chi trừng mắt nhị phu nhân nói.

Nhị phu nhân hừ cười, "Chuyện luyện chế được cho hoàng thượng vẫn luôn do nữ nhân Phụng Khanh La kia đảm nhận, hiện tại, truyền sang cho con gái nàng, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?"

"Hò đồ." Hạ Lan lão phu nhân tức giận mắng, "Đầu óc của ngươi mà được bằng một nửa cái miệng của ngươi thì tốt, cũng được rồi. Ngươi không ngẫm lại, Tuyết nhi là người nhà ai à? Nếu nàng xảy ra chuyện, Hạ Lan gia chúng ta còn có thể giữ được?"

"Hoàng thượng sẽ giận chó đánh mèo đến chúng ta?" Nhị phu nhân lấy làm kinh hãi.

Hạ Lan Chi mất lộ khinh bỉ, "Đây là rõ ràng."

"Vậy phải làm như thế nào đây?" Nhị phu nhân âm thầm kêu khổ, mới còn mong chờ Hạ Lan Tuyết có thể bị ti lễ giám kết tội, bây giờ lại phải cầu mong nàng không có chuyện gì sao?

Thật không cam lòng a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tiên phát chế nhân

Thấy thần sắc nhị phu nhân hoảng loạn, Hạ Lan Chi khinh miệt hừ cười một tiếng, có lòng muốn khoe khoang một phen ở trước mặt Hạ Lan lão phu nhân, nhân tiện nói, "Theo chủ ý của con, trước mắt việc làm cần thiết nhất là phải sạch quan hệ với đại tỷ."

"Phải bỏ như thế nào?" Nhị phu nhân hỏi.

Hạ Lan Chi nhìn cũng chưa từng nhìn nàng ta, chỉ nhìn lão phu nhân, nghiêm túc nói, "Tổ mẫu, Đại tỷ tỷ đã bị ti lễ giám mời đi rồi, chúng ta nên tìm cha về, làm cho lão nhân gia ông ta đi kể tội, để tiên phát chế nhân."

"Như thế nào tiên phát chế nhân?" Con mắt lão phu nhân ánh sáng loe loe, bình tĩnh nhìn về phía Hạ Lan Chi.

Hạ Lan Chi khoe môi nhếch lên, lạnh bạc nở nụ cười, "Hạ Lan Tuyết đại nghịch bất đạo, sau khi đại phu nhân chết, một người độc thủ bí truyền không giao, cũng không chuyển tâm vì Hoàng thượng chế được, một hai khát lần, không để ý long thể hoàng thượng, đối với việc lần này Hạ Lan gia chúng ta bày tỏ đau lòng cùng tự trách sâu sắc, không biết làm thế nào, phụ thân khuyên bảo nhiều lần, nàng đều không nghe, mà nàng vô tài vô năng, cho dù có phương thuốc cũng không thể nào luyện chế được cho hoàng thượng. Cho nên, liền làm cho phụ thân khẩn cầu Hoàng thượng, làm cho Hạ Lan Tuyết giao bí truyền ra, phụ thân thay nàng bảo quản cùng luyện chế."

"Cha ngươi?" Đôi mắt đục ngầu của Hạ Lan lão phu nhân trong trẻo rất nhiều.

Hạ Lan Chi 'Vâng' một tiếng, "Những năm này, Hoàng thượng coi trọng nhà chúng ta, không phải cũng bởi đại phu nhân có bí dược kia sao? Nếu như thuốc này thuộc về chúng ta, cho dù không có Hạ Lan Tuyết, chúng ta vẫn sẽ được Hoàng thượng coi trọng, không phải sao?"

"Đúng vậy." Nhị phu nhân vừa nghe, kích động vỗ tay bảo hay, "Đã không có Hoàng thượng làm hậu thuẫn, xem tiểu nha đầu Hạ Lan Tuyết còn làm bừa được hay không"

"Tốt thì tốt, nhưng mà, Tuyết nhi tự nguyện giao ra sao?" Nhị di nương Trần thị có chút bận tâm.

Hạ Lan Chi an ủi nắm chặt tay của mẫu thân, nói, "Sợ cái gì? Nếu có ý chỉ hoàng thượng, nàng dám không theo?"

"Đúng vậy." Nhị phu nhân Đường thị lại vui vẻ, "Nàng nếu không theo, Hoàng thượng chém nàng còn không tốt hơn sao. Nàng như theo, nộp bí truyền, về sau cũng liền không có chỗ dùng, hừ, đến lúc đó còn không tùy ý chúng ta nhào nặn sao."

"Này." Nhị di nương mặt lộ vẻ chán chờ, "Không tốt lắm đâu, đại phu nhân nàng mới đi không đến một năm, hiện nay chúng ta đối Tuyết nhi như vậy..."

"Nương, người còn có thể thương nàng sao?" Hạ Lan Chi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vậy trùng mắt mẫu thân, tức giận nói, "Người đã quên trong những năm này nàng ta bắt nạt người thế nào sao? Vốn là người là thanh mai trúc mã với cha, có hôn ước trong người, liền là nàng vượt qua thêm vào một đòn tiền đến, làm cho ca ca của ta chưa ra đời đã chết từ trong trứng nước, làm cho người cả đời chỉ làm di nương, nữ nhi vĩnh viễn chỉ là thứ nữ."

"Chi Nhi." Nhị di nương vành mắt đỏ lên, áy náy nhìn nữ nhi, "Đều là vì nương quá vô dụng."

"Tốt lắm," Hạ Lan lão phu nhân thần sắc khê không vui, dặn dò, "Chi Nhi, lời này về sau đừng vội nhắc lại, cũng không nên gào ra với cha ngươi."

"Biết rồi." Hạ Lan Chi nhẹ nhàng dụi dụi con mắt, sau đó nói, "Vậy tổ mẫu liền phái người đi tìm cha trở lại, thương nghị chuyện này đi."

"Ừ." Hạ Lan lão phu nhân cũng cảm thấy chuyện này không nên chậm trễ, phải nhanh làm xong, tốt nhất ở ti lễ giám xử trí Hạ Lan Tuyết trước, lấy phương thuốc đến tay, mới có thể bảo vệ được Hạ Lan gia.

Nhưng mà, người của nàng ta phải đi, không lâu sau, liền có người đến báo: Đại tiểu thư trở lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chết không có gì đáng tiếc

"Trở lại rồi? Đang yên đang lành?" Hạ Lan Chi tàn khóc nhìn chăm chăm nha hoàn báo tin, có chút tiếc nuối trong tiếng nói tràn đầy không cam lòng.

Tiểu nha hoàn kia vội vàng gật đầu, không dám nhìn vào gương mặt giữ tợn của nhị tiểu thư.

Hạ Lan Chi vung tay lên, ý bảo tiểu nha hoàn lui ra, ngược lại nhìn về phía Hạ Lan lão phu nhân.

Hạ Lan lão phu nhân cũng là vẻ mặt kinh ngạc, "Đang yên đang lành đã trở lại rồi? Nha đầu kia chẳng lẽ luyện chế thành công được rồi?"

"Không thể nào." Hạ Lan Chi lúc này chối bỏ, "Hôm qua nàng hơn nửa đêm mới vừa về, cũng là bởi vì chuyện chế thuốc, nghe nói kéo hơn phân nửa năm, Hoàng thượng đã không đợi được, liền cho kỳ hạn mười ngày, nghĩ đến, hôm qua là ngày cuối cùng của kỳ hạn, làm sao nàng đã luyện chế thành được, nếu xong đã sớm đưa vào cung rồi, sao còn đợi ti lễ giám đến đòi được?"

"Cái này hiếm thấy rồi, nhưng nói không có được, làm sao ti lễ giám lại thả nàng ra?" Nhị di nương cũng là lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nhị phu nhân cười lạnh một tiếng, "Nha đầu kia gian xảo vô cùng, ai biết xuất ra chiêu gì? Chúng ta có nên sai người đi hỏi thăm một tý không?"

Hạ Lan Chi cũng không cam lòng, liền khuyến khích Hạ Lan lão phu nhân, "Tổ mẫu, không bằng ngài sai người gọi nàng đến một chuyến, cháu gái bị ti lễ giám gọi đi một chuyến, tổ mẫu ngài biểu lộ quan tâm một tý, cũng là hợp lý."

"Đúng vậy đúng vậy, gọi nha đầu kia đến, chúng ta hỏi một chút." Nhị phu nhân vội vàng phụ họa.

Hạ Lan lão phu nhân cũng gấp muốn biết đã xảy ra chuyện gì, dù sao, đã quyết định chủ ý, Hạ Lan Tuyết lần này lành ít dữ nhiều, nhưng nàng lại đột nhiên quay về, làm cho nàng ta bất ngờ không tin được.

"Được rồi, để ta sai Cẩm Tú đi hỏi."

--

Hạ Lan lão phu nhân vừa nói ra, nha hoàn tâm phúc Cẩm Tú liền đi đến Tuyết Uyển.

Chỉ là, Hạ Lan Tuyết mệt mỏi một ngày, làm gì còn tâm tư đi tiếp chuyện lão bà từ chỉ đáp một câu "Đã đi ngủ", liền đuổi Cẩm Tú về.

Hạ Lan lão phu nhân vì thế tức giận không thôi, khá lắm thật là nha đầu không biết phân biệt lớn nhỏ.

Nhị phu nhân nhân cơ hội chế nhạo, "Lão phu nhân, như ta đã nói, trong mắt nha đầu kia chính là không có ngài."

"Ngươi im miệng." Hạ Lan lão phu nhân lạnh lùng quát.

Hạ Lan Chi cũng liếc nhìn nhị phu nhân, "Nhị thẩm nương, lúc này chúng ta cũng đừng đấu tranh nội bộ nữa, chộc tức tổ mẫu, thì ngươi có ích lợi gì?"

Nhị phu nhân bĩu môi, nghĩ thầm, cũng không có chỗ xấu, nếu không có Hạ Lan Tuyết, lại không có lão yêu bà này, thì nữ chủ nhân của Hạ Lan gia chính là nàng ta rồi?

Thấy nàng ta không nói, Hạ Lan Chi lại nói, "Tổ mẫu, ngài trước xin bớt giận, một hồi chờ cha trở lại, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn."

"Cha ngươi?" Nghĩ đến con lớn nhất, Hạ Lan lão phu nhân lại là nhụt chí, "Hắn nếu có tác dụng, Hạ Lan gia chúng ta cũng không rơi vào tay nữ nhân đến từ bên ngoài kia mấy chục năm nay."

Nhắc tới cái này, Hạ Lan Chi cũng là một bụng phần hận, thế nhưng, hiện thời Phụng Kinh La đã chết, nàng ta không tin con bé mồ côi Hạ Lan Tuyết còn có thể lật trời được, huống chi, trong tay nàng ta còn nắm bí mật của nha đầu kia, một ngày nào đó, nhất định có thể làm cho danh dự của nha đầu kia mất hết, vĩnh viễn không thể ngẩng đầu làm người.

Trước mắt chuyện cần thiết nhất, là lấy được phương thuốc bí truyền chế được cho hoàng thượng, chỉ cần được bí truyền, liền là ngày nàng Hạ Lan Chi ra mặt, mà Hạ Lan Tuyết, chết không có gì đáng tiếc!

Chương 30: Đau đầu

Hạ Lan Tuyết trở lại, liền chui đầu vào trong chăn.

Đau đầu!

Đau đầu nhất là chuyện, bí mật bên trong được.

Nàng cũng là dưới tình thế cấp bách trong lúc vô tình đụng phải, ai biết từ thuốc tăng dưới chót thể nhưng còn ẩn dấu một cái hốc tối, bên trong hốc tối là được chuẩn bị cho hoàng thượng, tổng cộng có mười hai miếng, vừa vặn đủ Hoàng thượng dùng một năm.

Hiển nhiên, đây là mẫu thân đã sớm chuẩn bị tốt, chẳng lẽ là đã sớm tính đến nàng có ngày này, hay là còn có mục đích khác?

Mà chuyện này càng làm liên tưởng đến việc mẫu thân mất, không biết có liên quan gì đến nhau không, dù sao lúc trước thi thể ngã xuống trong cốc hàn mai, ngoại trừ ăn mặc, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, căn bản không phân biệt ra.

Chuyện thứ hai đau đầu, còn là được, giấu ở bên trong khuyên tai của Cơ Hoa Âm bột phấn hoa mạn đà la.

Kiếp trước, nàng ốm đau khó chịu, nên trong người lúc nào cũng mang theo bột phấn hoa này để giảm đau.

Vật này đối với người bình thường không tốt.

Chuyện thứ ba đau đầu nhất, vẫn là được.

Hôm nay ngay trước mặt yêu nhân Thiếu Khâm, nàng chần chừ không biết có nên giao được ra không, dù sao thuốc này có độc, ăn nhiều không tốt, huống chi uống thuốc này còn là đương kim hoàng thượng, vạn nhất bị phát hiện ra, liên lụy đến bao nhiêu người rơi đầu, nàng cũng không muốn nghĩ tới nữa.

Nàng còn chưa nghĩ ra đối sách, Thiếu Khâm kia lại xuất ra thủ dụ làm cho nàng chỉ còn cách giao được ra.

Đáng giận!

Nhờ ra hoàng thượng phát hiện được, cho kiểm tra, yêu nhân Thiếu Khâm kia cũng không thoát được.

Nghĩ tới nghĩ lui cả đêm, Hạ Lan Tuyết vẫn cảm thấy lấy lại khuyên tai ngọc là chuyện gấp, quyết định trời vừa sáng, liền đi Hoa phủ tìm họ Cơ.

Nào biết, sáng sớm nàng vừa dậy, mới rửa mặt đang định ra ngoài, đã bị nha hoàn của Hạ Lan lão phu nhân chặn ở cửa.

"Đại tiểu thư, hôm qua lão phu nhân được tin ngài bị ti lễ giám mời đi, sợ ngài bị kinh hãi, sáng sớm đặc biệt sai người chuẩn bị ít cháo, muốn ngài bình tĩnh lại."

Sáng sớm uống bát cháo an ủi? Cũng không sợ nàng buồn nôn?"Người thay ta tạ ơn lão phu nhân, hiện tại ta có việc gấp cần ra ngoài, lúc về ta sẽ đến thỉnh an lão nhân gia ngài."

Hạ Lan Tuyết nói xong, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Cầm Tú sợ vội đuổi theo, "Đại tiểu thư, lão phu nhân lo lắng cho ngài, hôm qua cả đêm đều ngủ không ngon, phong thấp đau nhức lại tái phát, nếu không có việc gì ngài ghé qua hỏi thăm lão phu nhân một chút?"

Lo lắng? Cả đêm ngủ không ngon? Còn phát bệnh rồi?

Hạ Lan Tuyết nghe được câu này, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười

Sợ là biết mình bị ti lễ giám mời đi, lại bình yên trở lại, lúc này mới ảo não ngủ không yên đi? Chỉ là, cái tâm ý này chiếu theo hoàn cảnh cũng là hợp lý?

Ôi, xong, trước hết đi uống bát cháo rồi nói tiếp.

Sửa lại đường thẳng, Hạ Lan Tuyết đi đến chỗ ở của lão phu nhân, vừa bước vào, ôi, cả phòng toàn người, nguyên một đám con mắt đều nhìn vào nàng, không giống như an ủi nàng mà là khởi binh vấn tội đi.

Nhất là nhị phu nhân, trong mắt như có dao găm, từng nhát từng nhát như muốn xiên vào người nàng.

"Ô, Tuyết nhi, ngươi đã đến rồi, ngươi không biết, hôm qua nghe nói ngươi bị ti lễ giám mời đi, chúng ta đều rất lo lắng."

"A, làm cho Nhị thẩm nương lo lắng." Hạ Lan Tuyết khách khí nói, liền nhìn về phía lão phu nhân, vãn an, "Tổ mẫu, Tuyết nhi trên người có thương, không thể dập đầu thỉnh an ngài, còn xin thứ tội."

Nói xong, tìm chiếc ghế dựa trống trực tiếp ngồi xuống.

Ngay trước mặt vài người vẫn bồi nhi tức cháu gái còn có nha hoàn bà tử, Hạ Lan lão phu nhân có chút ít không vừa ý, nhưng nhìn cô Hạ Lan Tuyết có quần một tầng băng gạc, cũng không tiện chất vấn, chỉ đành phải cố gắng cười vui, làm ra vẻ ân cần.

Mà những thứ nữ tiểu bối khác như Hạ Lan Chi, vẫn còn muốn đứng dậy, rồi rít hành lễ với Hạ Lan Tuyết, "Thỉnh an đại tỷ tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tâm ý

"Đều ngồi đi." Hạ Lan Tuyết nhìn về phía đám người Hạ Lan Chi ý bảo các nàng ngồi xuống.

Mọi người mới vừa ngồi xuống, nhị phu nhân không đợi được đã giành hỏi trước, "Tuyết nhi, hôm qua ngươi bị người của ti lễ giám mời đi, là vì được của hoàng thượng à? Như thế nào rồi? Thuốc đã luyện được chưa?"

"A, không có được sao ta có thể trở về được." Hạ Lan Tuyết khẽ cười, ngược lại nói, "Tổ mẫu, nghe Cẩm Tú nói, sáng sớm ngài đặc biệt sai người chuẩn bị cháo cho ta, ta đến để uống cháo đây."

Lão phu nhân nghe vậy, vội cười nói, "Phải rồi, sớm đã chuẩn bị xong rồi, Cẩm Tú, ngươi tự mình đi phòng bếp bê lên đi."

"Vâng ạ" Đại nha hoàn Cẩm Tú gấp rút đi.

Hạ Lan Chi liền nhân cơ hội truy vấn, "Đại tỷ tỷ, thuốc này luyện hơn phân nửa năm cũng không thành, như thế nào đột nhiên lại có vậy?"

"A, " Hạ Lan Tuyết trêu chọc mắt nhìn nàng, nhếch môi cười, nửa thật nửa giả nói, "Nghe giọng nói của nhị muội muội, giống như ước gì thuốc này không luyện chế thành được?"

Hạ Lan Chi vẻ mặt cứng lại, cười khan một tiếng, "Làm sao thể được? Trước nghe nói đại tỷ tỷ cố gắng mãi cũng không luyện ra thuốc, ta cũng lo lắng không thôi, nhưng lại không hiểu về việc điều chế được liệu, có lòng giúp đỡ, cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể ngày ngày chấp tay cầu trời để tỷ tỷ mau chóng luyện thành được."

Nói xong, nàng chấp tay trước ngực, thành kính nói, "Quả nhiên, trên trời nghe được lời ta cầu khẩn, đại tỷ tỷ đã luyện chế thành công được này rồi."

"Phốc." Hạ Lan Tuyết kìm không được bật cười, chỉ Hạ Lan Chi nói, "Nhị muội muội, ngươi thật là tài giỏi, ngày mai trong phủ ta có chuyện không giải quyết được, đều đưa cho ngươi cầu nguyện với trời là được rồi. Đúng rồi, tổ mẫu, chân ngài bị phong thấp đau nhức, đều nhiều năm rồi? Tìm đại phu cũng không có tác dụng, hay để nhị muội muội cầu khẩn ông trời đi?"

Mọi người sắc mặt cứng đờ, đặc biệt là Hạ Lan Chi, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn thành kính, bi ngen giống như là ăn phải con ruồi chết bị táo bón, làm cho sắc mặt cũng xanh tím.

Hạ Lan Tuyết lại hồn nhiên chưa phát giác ra, vẫn nhìn nàng ta lại nói, "Theo lý thuyết, việc này cũng không cần phải để tổ mẫu nhắc nhở, Nhị muội muội là người hiểu thuận như vậy, phải làm sớm rồi chứ."

Tầm mắt của mọi người không khỏi đều hướng về phía Hạ Lan Chi, Nhị di nương biết rõ nữ nhi khó xử, vội vàng giải vây nói, "Tuyết nhi ngươi nói đúng lắm, Chi Nhi nha đầu này, chuyện khác không dám nói, nói đến hiểu thuận, ngay cả người làm nương như ta cũng không bằng nàng đâu. Vì bệnh phong thấp đau nhức của lão phu nhân, ngày ngày Chi Nhi đều cầu nguyện không dưới một canh giờ đâu."

"Thế sao không thấy hiệu quả? Ta nghe nói tối hôm qua tổ mẫu phong thấp đau nhức không ngủ được đấy." Hạ Lan Tuyết hừ nhẹ một tiếng, ngắt lời nàng, "Chẳng lẽ tâm ý không đủ?"

Nhị di nương ngượng ngùng đỏ mặt, vô tội cúi đầu, đáy mắt thoáng qua tia oán hận.

Những người khác cũng là kinh ngạc, phải nói Hạ Lan Tuyết, cho tới nay đều là người tốt tính, không cay độc xảo trá giống nương nàng, thậm chí, trước kia khi Phượng Kinh La còn sống, nha đầu kia còn nhiều lần vì người ngoài mà trở mặt với mẹ ruột mình.

Nhưng giờ khắc này, mọi người bình tĩnh phát hiện, Hạ Lan Tuyết này càng lúc càng giống Phụng Khanh La rồi, nói chuyện chanh chua không nể mặt.

Ngược lại lão phu nhân, ước chừng sợ không khí náo loạn, cười nói, "Cái chân này của ta, bị bao nhiêu năm rồi, tật xấu rồi, làm sao có thể khôi phục được? Chi Nhi à, có tâm ý này là đủ rồi."

"Theo ta thấy, không có tâm ý vẫn không được, chân này của tổ mẫu nhiều năm bị bệnh, phải có nhiều tâm ý mới tốt được." Hạ Lan Tuyết nói.

Đây là nói nài tâm ý còn chưa đủ sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Chi đã trắng bệch rồi, "Đại tỷ tỷ này là ý gì?"

"Ý tứ sao, rất đơn giản, Nhị muội muội là người hiểu thuận như vậy, phải biết Thiên Lộc Tự đi?" Hạ Lan Tuyết sóng mắt nhẹ chuyển, sâu kín liếc về phía Hạ Lan Chi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Xử trí

Hạ Lan Chi thầm giật mình, nhìn đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Hạ Lan Tuyết kia, mà cảm thấy trong lòng bất an.

Trong phòng lập tức trầm mặc một cách quỷ dị.

Hạ Lan Tuyết lướt nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt vẫn dừng lại trên người Hạ Lan Chi, "Ta nghe nói, Thiên Lộc Tự này rất linh thiêng, bất luận là cầu tiền tài, con cái hay tuổi thọ, chỉ cần người cầu thành kính, thì sẽ đạt được ước nguyện. Nhị muội muội, hiện thời tổ mẫu tuổi tác đã cao, thân thể cũng không được khỏe mạnh như lúc trước, đặc biệt là lúc này đang bị phong thấp đau nhức, đau giống như là bị kim châm vậy, ngay cả đi đường cũng không thể. Nhị muội muội rất hiểu thuận, hay là nhân cơ hội này, đi Thiên Lộc Tự cầu phúc cho tổ mẫu đi."

"Ta?" Hạ Lan Chi mặt lộ vẻ sầu khổ, không nghĩ ra câu trả lời, nhưng nếu không đồng ý thì trước mắt bao người thừa nhận mình bất hiếu ư? Nếu đáp ứng, nàng là một tiểu thư khuê các, đi chờ đợi ở bên trong miếu tự, mỗi ngày nương tựa cửa chùa, cơm rau dưa, sống qua ngày như thế nào đây?

Hạ Lan Tuyết giống như biết rõ tâm tư của nàng, an ủi, "Ta biết rõ ngươi lo lắng cho Nhị di nương, như vậy đi, hay là để Nhị di nương đi cùng ngươi, vừa vận thời gian qua thân thể Nhị di nương cũng không tốt, dường như mỗi ngày đều khó chịu, lần này đi Thiên Lộc Tự, nói không chừng sẽ tốt lên đấy."

Nhị di nương nhìn về phía lão phu nhân cầu cứu.

Hạ Lan Tuyết nhạy cảm cảm giác được, cảm thấy thập phần nghi hoặc, nếu nói là một cái di nương, so với con cháu dòng chính còn được bà bà sủng ái hơn, việc này cũng làm cho người ta nghi ngờ rồi.

Hơn nữa, lúc trước, ở sau khi nàng mất, lão phu nhân ở nhắc tới Hạ Lan Chi lúc giọng nói cùng thái độ, thật giống như nàng mới là ruột thịt cháu gái, liền càng thêm nghi ngờ.

Lão phu nhân quả nhiên xin tha, "Tuyệt nhiên lời này của ngươi nguyên không tồi, như làm cho mẹ con các nàng đi Thiên Lộc Tự cầu phúc, cũng là chuyện tốt. Chỉ là, dưới mắt thời tiết nóng bức, này Thiên Lộc Tự trung đều là nhất giúp tăng chúng, sợ là bất tiện."

"Cái này tổ mẫu cứ yên tâm đi." Hạ Lan Tuyết đã tính trước nói, "Mẫu thân của ta khi còn sống, cùng này Thiên Lộc Tự trụ trì Trống Không đại sư thậm chí giao, chỉ cần ta viết một lá thư, làm cho hắn dọn ra một gian thanh tịnh sân nhỏ, bảo quản làm cho Nhị di nương cùng Chi Nhi muội muội thanh tịnh không người nào nhiễu."

Một phen thành công ngăn chặn lão phu nhân miệng.

Trong lòng lão phu nhân âm thầm kêu khổ, đây là tìm nha đầu kia đến để hỏi về chuyện ti lễ giám tìm được, nhưng tại sao lại vòng thành chuyện mẹ con Hạ Lan Chi đi miếu cầu phúc rồi?

May mắn, lúc này Cẩm Tú bê bát cháo tiến vào.

Lão phu nhân vội vàng đổi chủ đề, cười nói, "Chuyện này sau này hãy nói, Tuyệt nhiên, con mau nếm thử cháo có ngon không?"

"Tâm ý của tổ mẫu, tất nhiên là ngon rồi." Hạ Lan Tuyết tiếp nhận, nhẹ nhàng nhấp một miếng, mùi vị xác thực cũng không tệ lắm, liền uống một hơi cạn sạch.

Để xuống chén không, Hạ Lan Tuyết chuẩn bị đứng dậy đi, khả đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, liền ngồi xuống, nói, "Đúng rồi, tổ mẫu, Tuyệt nhiên còn có chuyện muốn bàn với người một chút."

"Chuyện gì?" Lão trong lòng lão phu nhân hơi động.

Hạ Lan Tuyết không đếm xỉa tới nói, "Cũng không phải là chuyện gì lớn, chính là hôm qua Nhị thẩm nương cùng Chi Nhi muội muội ồn ào một chuyện, những hạ nhân kia ta đều thẩm vấn qua. Các nàng không ai nhận mình trộm cây trâm còn luôn mồm nói chuyện này do một tay nhị thẩm nương và nhị di nương bày ra. Nguyên nhân chính là nhân lúc Tuyết nhi đang bận chuyện chế được cho hoàng thượng tìm chút chuyện gây ồn ào, để cháu gái không thể chuyên tâm vào chế được được."

"Này, bọn họ ngậm máu phun người." Nhị di nương sắc mặt đại biến, bởi vì tức giận, thanh âm đều cao lên rồi.

Nhị phu nhân cũng giận chửi bới, "Thật là bọn gian xảo, ăn bẩn phu nhân ở bẩn phu nhân, đến cùng là còn dám vu oan bẩn phu nhân, xem lần này bẩn phu nhân không lột da bọn họ?"

"Nhị thẩm nương bớt giận." Hạ Lan Tuyết sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi nói, "Việc này còn cần người tự động thủ sao? Tuyết nhi đã thay ngài làm, mỗi người đánh hai mươi đại bản, sớm đã kêu bà từ lâu đi rồi. Các người yên tâm, hai ngày sau, ta sẽ đích thân chọn lại vài người tốt, đưa đến cho mọi người sai sử."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đụng vào

Nhị phu nhân cùng Nhị di nương hai mặt nhìn nhau, tất cả tâm phúc bên người hai nàng, cứ như vậy bị nhỏ đi không còn một mống?

"Tuyết nhi." Hai nàng không cam lòng nhìn Hạ Lan Tuyết, "Tại sao lại không thương lượng với chúng ta trước mà cứ như thế đuổi đi? Dầu gì..."

"Ừ, đây là lời khai của bọn họ." Hạ Lan Tuyết đột nhiên đứng dậy, từ trong lồng ngực móc ra lời khai, chụp ở trên bàn, "Các người từ từ xem đi, Tuyết nhi có việc đi trước một bước."

"Tuyết nhi." Hạ Lan lão phu nhân cũng là không cam lòng gọi lại nàng, hôm nay việc gì cũng đều là Hạ Lan Tuyết toàn thắng.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, khẽ mỉm cười, "Tổ mẫu yên tâm, Tuyết nhi cũng không tin lời khai này, Nhị thẩm nương cùng Nhị di nương đối với cháu tốt, trong tâm của cháu vẫn nhớ kỹ mà."

Nói xong, nàng trực tiếp rời đi.

Nhưng là, nàng lúc gần đi tươi cười, tại sao lại làm cho trong lòng người ta có cảm giác bất an?

Hạ Lan Chi cướp lời khai trên bàn đầu tiên, vừa nhìn nội dung, tức giận ngã ngửa.

--

Hạ Lan Tuyết cười đi ra .

Bích Văn ở sau lưng nàng, sắc mặt ngưng trọng, "Tiểu thư, cứ như vậy buông tha các nàng?"

"Nếu không thì sao? Cũng phải để bọn họ nghỉ ngơi chút ít?" Hạ Lan Tuyết cười liếc nhìn nàng, phân phó, "Người đi về trước, dựa theo ý của ta, bảo Thu Hương viết một lá thư gửi cho Trống Không đại sư, còn có, người và Thu Văn, tự mình chọn hai nha đầu đưa đến cho Đường thị đi. Nếu có thể làm."

Một câu cuối cùng 'Có thể làm', nàng nói cực kỳ ý tứ sâu xa.

Bích Văn hiểu ý, trên mặt rốt cục có chút tán đồng vui vẻ, "Tiểu thư không trở về sao?"

"Ta còn có việc, phải đi ra ngoài một chuyến." Hạ Lan Tuyết giải thích.

Nghĩ đến người nam nhân bên trong Hoa phủ kia, vết thương trên cổ Hạ Lan Tuyết lại mơ hồ đau nhức, chỉ là, trong lòng nhưng là ngọt, một loại vội vàng muốn gặp hân, khiến cho nàng bước nhanh hơn.

Nhưng mà, vào Hoa phủ, cả người Hạ Lan Tuyết đều bối rối.

Không thấy tiểu trúc lầu hai tầng đâu, còn vương lại ít tro tàn.

Nhà họ Hoa này nghe nói đã ở đây mấy chục năm rồi.

Vô luận Hạ Lan Tuyết như thế nào theo chân bọn họ miêu tả Cơ Hoa Âm tuyết thể dung mạo, bọn họ cũng chỉ cho là gặp phải nữ nhân điên cuồng háo sắc, kém một chút liền cầm rượu vàng giội nàng.

Ôi, trong một đêm tung tích hủy diệt thật sạch sẽ.

Vì trốn nàng sao? Chắc không phải chứ.

Đúng rồi, hôm đó nghe Tôn lão đầu nói họ Cơ chính là cái gì thần võ Đại tướng quân.

Cái này hiếm thấy rồi, kiếp trước, chỉ biết hần là trưởng tử của Cơ gia, chưa bao giờ biết còn có danh tiếng đại tướng quân nữa.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên thấy rầu rĩ.

Ngẩng đầu nhìn trời, chẳng biết lúc nào, mặt trời đã bị mây che, trời lại đen đi.

Trời muốn mưa sao?

Mới nghĩ tới, giọt mưa trong suốt thì nhau rơi xuống, rất nhanh, mưa rơi lớn, mưa rơi mù trời, trên đường người đi đường rồi rít chạy đến mái hiên hoặc cửa hàng gần nhất trú mưa.

Hạ Lan Tuyết cũng vội vàng ôm đầu hướng về bên trong một cửa tiệm cạnh đó chạy đi, chạy quá nhanh, cũng không thấy rõ ràng người bên trong đi ra, vừa vận dụng phải người ta.

"Ai ui." Chỉ nghe một tiếng nữ tử mảnh mai kêu đau.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp bị ngã xuống đất, vội vàng muốn tiến lên đỡ, lại bị một đũa nha hoàn ngăn lại.

"Người người này như thế nào không có mắt? Đụng đầu tiểu thư nhà ta, người chịu trách nhiệm được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tô đại tiểu thư

Oài, cô gái nhỏ này cũng đánh đá quá đi!

Hạ Lan Tuyết khẽ đứng thẳng mi, rút tay về chỉ đứng ở một bên, áy náy nói với cô nương đang ngồi dưới đất, "Xin lỗi, cô nương, vừa rồi ta chạy quá gấp, cô có còn đau không?"

"Không ngại." Nàng kia nhẹ nhàng lắc đầu, nhanh chóng bỏ khăn che mặt xuống, lúc này mới vịn tay nha hoàn từ từ đứng lên.

"Tiểu thư, ngài lúc nào cũng tốt như vậy." Tiểu nha hoàn giúp đỡ nữ tử sửa sang lại làn váy, sau đó, chưa hết tức giận trừng mắt với Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vô tội sờ sờ mũi, nói một câu: "Bên ngoài mưa lớn."

Đúng là, giờ phút này, bên ngoài trời mưa như trút nước, hành lang trước cửa hàng tụ tập không ít người, ước chừng là cảm thấy nữ tử bên trong khí độ bất phàm, mọi người liền thức thời không đi vào, đều chen chúc tại cửa tò mò nhìn vào trong.

"Nhìn cái gì vậy? Tránh ra." Nha hoàn tên gọi Hân Nhi kia, cực kỳ đánh đá, đưa tay gạt đám người đang đứng ở cửa ra, cứ thế mở ra một con đường cho tiểu thư nhà mình, sau đó mở ô ra, cẩn thận đỡ nữ tử.

"Tiểu thư, chậm đã."

Đột nhiên, một trận gió nhẹ phát qua, lay động cái khăn che mặt của nữ tử, lộ ra một mảnh da mặt bạch ngọc không tì vết, làm mọi ánh mắt không rời được.

Cả đám chỉ ngây ngốc nhìn nữ tử như tiên nhân kia bước lên xe ngựa, lại đưa mắt nhìn chiếc xe ngựa đang chạy chậm rãi trong làn mưa kia, cho đến khi không nhìn thấy, mọi người vẫn còn đang thất thần.

"Oa, thơm quá." Đột nhiên, có một người vui mừng kêu to.

Ngay sau đó, trên hành lang dưới mái hiên vang lên tiếng tranh nhau hít không khí, thỉnh thoảng có người vui mừng hô to, "Là hương thơm trên người

tiền nữ kia."

Còn có mùi thơm trên cơ thể? Trong phòng, Hạ Lan Tuyết nghe những người kia nói chỉ cảm thấy buồn cười.

"Tiền nữ cái gì? Đó là Tô gia đại tiểu thư."

Tô gia? Lỗi tại Hạ Lan Tuyết đứng lên, theo bản năng đi gần đến phía cửa, nhìn về phía lão bà tử đang bát quái.

Bên ngoài mưa rơi chưa dứt, mọi người cũng không đi được, lão bà tử vừa vặn tìm được cái cơ hội khoe khoang, liền tự mình thêm dầu thêm mỡ như đang kể chuyện cổ tích nói.

"Nhắc tới Tô gia đại tiểu thư Tô Minh Ngọc, người này không khác gì so với tiền nữ trên trời, nghe nói, nàng vừa ra đời, thân thể có mùi thơm lạ lùng, dẫn bướm bướm cách cả mấy dặm đều bay về Tô phủ, tụ tập ngoài cửa phòng của nàng, chậm chạp không tiêu tan đâu."

"A, việc này ta cũng biết, năm đó xem như chấn động kinh thành, có thuật sĩ nói, đây chính là ngàn năm khó gặp kỳ nữ tử, có đại phú đại quý tướng. Ngay cả lão nhân gia thái hậu cũng cho người đến hỏi thăm, còn thưởng Tô gia rất nhiều đồ."

"Đúng vậy, hiện tại cũng đã sắp qua hai mươi năm rồi?"

"Mười tám năm, toàn bộ là mười tám năm." Lão bà tử kia đứng lên ngón tay, kiên trì mà chắc chắn nói, "Năm ấy, Tam tiểu tử nhà ta cũng đúng lúc xuất thế, cũng có thể nói cùng lứa với Tô tiểu th này".

"Đều mười tám à." Hạ Lan Tuyết dựa vào ở bên cửa, khó chịu nhàm chán, cũng đúc kết tiến đến, hưng trí bừng bừng hỏi, "Nàng đã có người để gả chưa?"

"Nhắc tới cái này, cũng là nghiệt duyên." Lão bà tử kia nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, nhẹ khề thờ dài.

Hạ Lan Tuyết thích nghe chuyện phức tạp ly kỳ, vội hỏi, "Chuyện gì xảy ra?"

"Tô đại tiểu thư sinh ra không lâu, thái hậu nương nương có lần nhìn thấy, liền yêu thích, nên làm chủ hôn cho nàng với hoàng tử thứ mười một lúc đó mới năm tuổi."

"Đây không phải là chuyện tốt sao?" Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi.

"Ai nói không phải đâu? Tô gia cũng vui mừng đấy chứ. Nhưng mà trời còn mưa gió bất thường, ai biết, năm hoàng tử thứ mười một mười tuổi bị rơi vào trong hồ chết đuối. Haizz."

Mọi người một trận thốn thức.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bị đen

Còn chưa lập gia đình, liền thành quả phụ, mệnh của Tô đại tiểu thư cũng thật xui xẻo? Thuật sĩ nói thật không thể tin.

Hạ Lan Tuyết nhìn bên ngoài trời mưa càng to, cũng tự than thở, "Một cô nương ôn nhu động lòng người mà đáng thương như vậy, sẽ phải cả đời chết già ở khuê phòng hay sao?"

Nếu như phụ gia là người nhà bình thường thì không sao, nhưng là hoàng tử của hoàng thất, nên nàng muốn thay đổi gả đi cũng khó.

"Ai nói là như vậy đâu?" Lão bà tử cũng thờ dài nói. "Sau khi hoàng tử mười một qua đời, thái hậu nương nương thương cảm Tô đại tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, liền hủy bỏ hôn ước, để cho nàng tự do kết hôn. Nhưng mà, Tô đại tiểu thư là người trọng tình trọng nghĩa, không có hoàng tử thứ mười một, thế cả đời không lấy chồng, cho dù bà mỗi cơ hồ muốn đập phá ngưỡng cửa Tô gia, nàng cũng không hề bị lay động."

Mọi người nghe nói, rồi rít giong ngón tay cái lên, "Quả thật là trinh tiết can trường nữ tử."

Nữ tử tốt? Hạ Lan Tuyết khề bĩu môi, nếu không phải bị bức ép bất đắc dĩ, chính là đầu óc ngu ngốc.

Ngẫm lại, thời điểm hoàng tử thứ mười một qua đời, Tô đại tiểu thư cũng mới năm tuổi, một tiểu cô nương năm tuổi thì biết cái gì? Hiện tại mười ba năm đã qua đi, nàng có còn nhớ được dung mạo của thập nhất hoàng tử hay không cũng khó nói, mà có thể vì một người như vậy cả đời không lấy chồng sao?

Nhìn thấy lão bà tử kia nước bọt bay tứ tung, một bộ dáng như được nhìn thấy tận mắt, Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên cảm thấy cổ quái, liền hỏi, "Đại nương, người biết được thật là rõ ràng, không phải là người Tô gia chứ? Nếu không, chuyện riêng tư của cô nương khuê các nhà người ta như vậy, tại sao người lại biết rõ được?"

Mọi người vừa nghe, đứng vậy, nếu nói là lúc Tô đại tiểu thư sinh ra quá mức chấn động, mọi người biết được không kỳ quái, mà dù sao cũng qua vài chục năm rồi, rồi sau đó, thập nhất hoàng tử qua đời, thái hậu hủy bỏ hôn ước, Tô đại tiểu thư thế cả đời không lấy chồng...

Mỗi một việc này người bình thường cũng không thể biết được.

Lão bà tử kia trên mặt ngưng ngưng, hừ nói, "Sự thật là như thế, lão bà ta không có nói láo."

"Dù là không nói láo, cũng nên tích chút đức, chuyện cô nương nhà người ta đem ra tán gẫu cũng không hay." Hạ Lan Tuyết sâu kín nói một tiếng, nhớ tới trước kia nhìn thoáng qua.

Tô đại tiểu thư đúng là xinh đẹp vô song, nhưng một cô nương xinh đẹp như vậy mà đến mười tám tuổi rồi chưa gả, thật sự là không muốn gả sao?

Nàng không tin.

Sợ là bị những thứ này thoát nhìn rất mỹ lệ hào quang liên lụy? Mà những lời đồn đại này, mới nghe rất đẹp đẽ nhưng cũng là một loại gông xiềng.

Một câu trình tiết can trường, liền làm cho nàng muốn gả cũng không thể.

Chỉ là, một cô nương khuê các như vậy lại đắc tội với ai? Mới bị người ta biến thành như vậy...

Thế nhưng, một cái Hạ Lan phủ, đều có nhiều việc vụn vặt như vậy, một Tô phủ to như vậy, bên trong âm u sợ là còn hơn nhiều.

Lão bà tử bị Hạ Lan Tuyết móc một câu, sắc mặt liền có chút ít bất thiện, đôi mắt nhỏ bén nhọn nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, "Ồ, ở đâu xuất hiện cô nhóc, cũng dám giáo huấn lão bà ta rồi?"

"A." Hạ Lan Tuyết trêu chọc cười, giọng mỉa mai nói, "Đại nương tuổi cũng cao, tính tình còn xấu như vậy. Ngay cả lời nói tốt xấu nghe cũng không hiểu sao? Bỏ tiểu thư đó là khuyên nhủ, không coi là dạy dỗ."

"Hừ, lão bà ta lười so đo cùng với con nhóc như ngươi." Lão bà tử khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục cùng người bên cạnh nói đông dài, "Nhắc tới Tô đại tiểu thư, vậy cũng thật là tấm gương đức hạnh của phụ nữ, bình thường cửa lớn không ra, cửa sau không gần, cho dù bắt đắc dĩ muốn ra cửa, cũng dùng khăn che mặt, để người ngoài không nhìn thấy mặt. Mặt khác, có thể nói Tô đại tiểu thư là nữ tử tốt không gả hai lần, nhưng mà nếu lại có người đến cửa cầu hôn, liền tình nguyện cạo đầu làm ni cô."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phá án

Mưa mùa hè chính là như vậy, ào xuống một trận, sau đó mưa đột nhiên ngừng, mặt trời lại ló ra.

Trên đầu mặt trời chói chang, giẫm lên đường phố ướt nhẹp, cảm giác này rất đặc biệt.

Hạ Lan Tuyết nhàn tản đi trong đám người, mắt sắc liền liếc về phía bà tử đang căn nhắc nước bọt tung bay ở đằng trước, vì vậy, thật lòng không có mục đích gì, nên nhàn rồi bí mật đi theo.

Sau đó, quả nhiên...

Ở trong góc một đường phố, lão bà tử này có người chặn đầu.

Hạ Lan Tuyết đắc ý nhếch lên khóe môi, nhìn đi, một chút thủ đoạn như vậy sao lọt qua mắt nàng được?

Nàng đã nói, lão bà tử này nhất định là bị người sai sử, mới có thể vui lòng như vậy nói chuyện nước miếng tung bay chứ.

Chỉ là, nha hoàn kia sau khi trao bạc cho lão bà tử vội vàng quay đi, chỉ trong thời gian chốc lát như vậy, nhưng Hạ Lan Tuyết rõ ràng thấy được hình dáng của nàng ta.

Lại là người trước kia đi theo phía sau Tô đại tiểu thư, còn đối với nàng ồm ồm tiểu nha hoàn - - Hân nhi.

Này? ? ? ?

Hạ Lan Tuyết định đi theo sau dò xét nguyên nhân, thỉnh thoảng bị người đụng phải một tý, còn chưa đứng vững, chỉ thấy trên đường người đi đường rối rít tránh lui hai bên, nàng cũng bị chen vào trong ngõ ngách.

Rất nhanh, liền có một thị vệ cười ngửa ồm ồm chạy qua, vừa đi vừa hô: Thiếu Khâm đại nhân phá án, nhân tạp nhân đả lẩn tránh.

Đường phố thật dài, trước một khúc còn nhộn nhịp ồn ào, trong chớp mắt yên tĩnh có thể nghe được cả tiếng kim roi.

Thiếu Khâm? Hạ Lan Tuyết theo bản năng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy phía sau thị vệ, Thiếu Khâm đại nhân xinh đẹp khuynh thành, ngồi ngay ngắn trong kiệu trúc bốn người khiêng, thần sắc vui vẻ, khóe môi mỉm cười, bộ dáng kia nhìn không giống như đi phá án, giống như đang dạo chơi công viên ngắm cảnh.

Có lẽ là cảm thấy được ánh mắt khác thường, Thiếu Khâm khẽ nghiêng đầu, ánh mắt chuẩn xác nhìn xuyên qua đám người, rơi vào trên người Hạ Lan Tuyết.

Một đôi mắt màu hổ phách kia, khẽ nheo lại, mơ hồ lộ ra thủy quang trong trẻo, hiện ra ánh sáng mê người.

Hắn nhìn thấy mình rồi? Hạ Lan Tuyết tim nhảy dựng, theo bản năng cúi đầu tránh ánh mắt của hắn, mà lúc này, ánh mắt hắn nhẹ nhàng, quét qua từng dãy dân chúng bên đường, giống như ánh mắt vừa rơi vào trên người nàng kia là hắn tùy ý nhìn, không chú ý đến bất cứ ai.

Nhưng Hạ Lan Tuyết vẫn cảm thấy, hắn vừa rồi đích xác là đang nhìn nàng.

Lúc này, đám người bắt đầu chuyển động, cùng nhau tuân về hướng Thiếu Khâm đại nhân đi.

Người chính là như vậy, chỉ cần việc không liên quan đến mình, liền có thể yên tâm hơn nữa hưng trí bừng bừng đi xem người khác gặp khó khăn.

Thậm chí, mọi người đã bắt đầu suy đoán, hôm nay là ai gặp xui xẻo, rơi vào tay ti lễ giám.

Hạ Lan Tuyết rất tự giác cũng đi theo đám người cùng nhau xem náo nhiệt, sau đó liền bị chen đến trước cửa kỹ viện lớn nhất kinh thành - - Túy tiên lầu.

Cửa có mấy thị vệ gác, bên trong tiếng động nhốn nháo vọng ra, nhưng không nhìn thấy tình huống cụ thể, tựa hồ bên trong có tiếng đánh nhau.

Mọi người bắt đầu suy đoán chuyện phát sinh bên trong, phần lớn là một chút **, thí dụ như lại là công tử nhà ai vì tranh đoạt cô nương đầu bảng mà đánh nhau...

Đối với chuyện này, Hạ Lan Tuyết nghĩ không thể suy đoán bừa.

Nếu là chuyện nhỏ, sẽ không đến lượt ti lễ giám ra tay, ít nhất, Thiếu Khâm không tự mình xuất mã.

Quả nhiên, không lâu sau, thị vệ lại tới mở đường, mấy cỗ thi thể đang đắp vải trắng được khiêng ra, sau đó chất chồng lên xe kéo đi, ngay sau đó là tiếng khóc sụt sùi của cả trai lẫn gái bị bắt đi ra, đều là những cô nương của lầu và khách đến mua vui.

Không thể tưởng được lần này lại đánh chết người? Mọi người tranh nhau suy đoán đến cùng ai là người chết.

Mà Hạ Lan Tuyết lại đang nhìn đến một bóng dáng nho nhỏ đang bị thị vệ lôi đi, lúc nhìn thấy liền sững sờ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: An ủi

Hạ Lan Thiên Ý cũng không nhìn thấy tý tý trong đám người, cảnh tượng ngoài ý muốn này sớm đã dọa hắn sợ bẽ mặt rồi, giờ phút này, chỉ ngây ngốc đi theo những người khác.

Bên cạnh hắn nhị thúc Hạ Lan Thanh, cũng là cúi gằm đầu, bộ dáng gấp xúi quẩy.

"Vô liên si!" Ánh mắt Hạ Lan Tuyết sắc bén nhìn chăm chăm hai chú cháu kia, nhất là Hạ Lan Thanh, hận đến ngứa răng.

Không trách được lúc trước còn là đệ đệ ngoan ngoãn nghe lời, về sau lại biến thành kẻ vô liên si không có đức hạnh, hóa ra là hiện tại bị người dạy hư rồi.

Bao nhiêu? Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, hiện giờ đệ đệ cũng chỉ mười tuổi, mang một tiểu hài từ mười tuổi đến thanh lâu? Người này quả thực nên

lóc từng miếng thịt.

Đáng hận hơn nữa, người, còn phải đi cứu.

Mất thấy người bị ti lễ giám mang đi, Hạ Lan Tuyết cũng khẩn trương theo.

Đang rầu rĩ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng rào rào, chỉ thấy phía bên thái giám thị vệ đang áp giải người, đột nhiên có hai nữ tử phi thân lên, hô to : Thái giám chết bầm, chịu chết đi.

Lụa trắng trong tay giống như lợi kiếm, đâm thẳng về hướng Thiếu Khâm đang ngồi trong kiệu trúc.

Đám dân chúng liền rối loạn, dân chúng đang vây xem gào thét bỏ chạy, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Hạ Lan Tuyết thấy có cơ hội, chui vào đội ngũ phạm nhân, nắm lấy cánh tay đệ đệ, kéo hấn bỏ chạy.

Chạy một mạch hết ba con phố, bên tai cuối cùng thanh tĩnh.

Hạ Lan Thiên Ý không nghĩ tới là tỷ tỷ mình, sừng sốt một lúc sau đó, nước mắt liền rơi xuống, ôm tỷ tỷ khóc rống lên.

"Nói, chuyện gì xảy ra?" Hạ Lan Tuyết đẩy hấn ra, cũng không để hấn khóc lóc lâu.

Hạ Lan Thiên Ý hít hít mũi, chỉ lắc đầu.

"Là nhị thúc dẫn người đi Túy tiên lâu?" Hạ Lan Tuyết nghiêm nghị hỏi.

Hạ Lan Thiên Ý nước mắt đầy mặt, hơi có chần chờ, nhị thúc dặn dò qua, đây là việc bí mật giữa hai nam nhân họ, đặc biệt không thể nói cho tỷ tỷ .

"Nói." Hạ Lan Tuyết ánh mắt lạnh xuống.

"Vâng." Hạ Lan Thiên Ý sợ tim co rút lại, nghẹn ngào hừ một tiếng.

"Khi nào thì bắt đầu?" Hạ Lan Tuyết nhằn nạy lại hỏi.

"Là, là..." Hạ Lan Thiên Ý ánh mắt tránh né.

Hạ Lan Tuyết khoé môi cong lên, uy hiếp nói, "Lại không trả lời, ta lập tức ném người cho đám thái giám kia mang đi."

"Đừng." Nhớ tới cảnh tượng lúc giết người bên trong Túy Tiên lâu của đám thái giám kia, Hạ Lan Thiên Ý mặt thảm trắng như tờ giấy, cả người không tự giác run lên.

"Là, là nửa năm trước bắt đầu."

"Nửa năm trước?" Khi đó mẫu thân mới qua đời không lâu.

"Đã đi được mấy lần, ta, ta thật là không nhớ được." Nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của tỷ tỷ, Hạ Lan Thiên Ý vội vàng giải thích.

Hạ Lan Tuyết ánh mắt đưa ngang một cái, liếc nhìn hấn, lại hỏi, "Vừa rồi ở bên trong Túy Tiên Lâu đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta..." Hạ Lan Thiên Ý nghĩ tới điều gì, vội vàng nắm tay tỷ tỷ, vội vã năn nỉ, "Tỷ, nhị thúc cũng bị bắt, mau cứu cứu hấn."

Cứu cái kẻ bại hoại kia? Hạ Lan Tuyết nhượng nhượng mày, hỏi hấn, "Làm sao cứu được?"

Hạ Lan Thiên Ý bị hỏi khó rồi, tỷ tỷ dù sao là một nữ tử, làm sao có thể cứu người từ trong tay đám thái giám công phu thâm hậu kia được?

"Nhị thúc người không phải người ngu, vừa rồi loạn như vậy, ta với người còn có thể chạy, hấn chân dài như vậy cũng chạy thoát được." Hạ Lan Tuyết đột nhiên nắm bàn tay lạnh buốt của hấn, an ủi.

Hạ Lan Thiên Ý ngây ngẩn cả người, đây là, lần đầu tiên tỷ tỷ nói với hấn như vậy từ sau khi mẫu thân mất, giọng nói vẫn còn gay gắt nhưng vẫn nghe ra được vừa rồi nàng đang an ủi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Không đếm xỉa đến

"Nhìn ta làm gì? Nếu ngươi không yên tâm, bây giờ chúng ta quay lại đó." Hạ Lan Tuyết kéo đệ đệ đi.

Hạ Lan Thiên Ý tất nhiên không dám đi, "Tỷ, chúng ta về nhà đi."

Hiện tại, hắn chỉ cảm thấy trong nhà là an toàn.

"Về nhà?" Hạ Lan Tuyết khẽ nhướn mày, "Không cứu nhị thúc ngươi?"

Hạ Lan Thiên Ý sắc mặt biến thành hơi đỏ, nhẹ nhàng nói, "Nhị thúc thông minh như vậy, tự mình chạy được."

"Ừm, đi, chúng ta về nhà." Hạ Lan Tuyết nắm tay đệ đệ, lần đầu tiên giống như một đại tỷ tỷ, dẫn hắn về nhà.

Sau khi hồi phủ, Hạ Lan Tuyết sắp xếp tốt cho đệ đệ, hơn nữa cảnh cáo hắn, chuyện ngày hôm nay không được phép nói với bên ngoài, nhất là chuyện đi thanh lâu với nhị thúc, nếu không, người ti lễ giám sẽ bắt hắn.

Hạ Lan Thiên Ý quả thực rất sợ, thề tuyệt đối không nói ra.

Hạ Lan Tuyết yên tâm.

Nhưng mà, Hạ Lan Thanh có lẽ cũng không phải là người thông minh, không thấy hắn về nhà.

Mãi cho đến trời tối, hắn còn chưa trở lại, Đường thị khóc suốt mướt chạy đến tìm Hạ Lan Tuyết, náo loạn chỉ nói là có chuyện hiểu lầm, bị ti lễ giám bắt đi, chứ không nói nguyên nhân vì sao bị bắt.

Sau hơn nửa buổi chiều, Hạ Lan Tuyết cũng nghe được chuyện của Túy Tiên Lầu.

Hóa ra, thái tử háo sắc, thường hay cải trang đi Túy Tiên Lầu lêu lổng, tin tức này cũng không biết như thế nào lại bị người của Viêm Môn biết.

Vì vậy, nữ tử của Viêm Môn giả dạng hoa khôi đầu bảng, ám sát thái tử.

Thái tử hiện thời sống hay chết, cũng không biết được, ti lễ giám bắt được rất nhiều người bị nghi ngờ, tất nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

Lúc này lại muốn nàng đi ti lễ giám cứu người?

Hạ Lan Tuyết đẩy lòng cười lạnh, dù là không phải ti lễ giám bắt đi, nàng cũng sẽ nghĩ cách làm cho Hạ Lan Thanh bị dạy dỗ một chút, hiện tại có người thay nàng xuất thủ, nàng càng được nhàn hạ.

Thế nhưng, sợ Đường thị la hét ầm ĩ nhiều, ngoài miệng Hạ Lan Tuyết vẫn đáp ứng sẽ gấp rút giúp đỡ, còn có thể cứu được người về hay không, cũng không chắc được.

Nàng đã nói đến nước này rồi, Đường thị cũng không tiện thúc giục thêm nữa, đành khóc suốt mướt đi tìm lão phu nhân.

"Tiểu thư, người thật định đi ti lễ giám cứu người?" Thấy ngoài miệng Hạ Lan Tuyết luôn mồm đáp ứng, Thu Hương nghi hoặc hỏi.

Hạ Lan Tuyết bất đắc dĩ cười, "Có thể có biện pháp khác sao? Cũng là nhị thúc của ta đấy. Đúng rồi, chuyện buổi sáng ta dặn dò các người làm xong chưa?"

"Đều xong rồi ạ." Bích Văn trả lời, "Nô tỳ đưa Yến Nhi và Vô Song sang hầu hạ nhị phu nhân rồi, mặt khác cũng viết xong thư gửi Trống Không đại sư, tiểu thư muốn xem qua không?"

"Không cần." Hạ Lan Tuyết nhàn nhã ăn bò đào, nhớ tới đệ đệ, phẩy tay, nói, "Quả bò đào này ăn ngon? Chọn một ít mang sang cho Thiên Ý đi."

Thu Hương sững sờ, hơn nửa năm qua tiểu thư cũng không nhắc tới tiểu thiếu gia?

"Đã không còn?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

"A, không, còn, nô tỳ đi ngay ạ." Thu Văn kích động gật đầu, phải nói, người thân nhất với tiểu thư tất nhiên là tiểu thiếu gia rồi.

Lúc bình thường, đại tiểu thư đi thân cận lão phu nhân, Nhị di nương, nhưng lại không thân tiểu thiếu gia, làm cho nô tỳ các nàng đều cảm thấy không được, cảm thấy tiểu thiếu gia quá đáng thương.

Hiện tại tốt rồi, đại tiểu thư cuối cùng biết rõ yêu thương thân đệ đệ rồi.

"Ừm." Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, thần sắc sung sướng.

Trong nhà này, ngoại trừ đệ đệ, những người khác đã không còn được nài để tâm nữa rồi.

Cho nên, ai chết ai sống, nàng chẳng hề để ý.

Chỉ là, đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, nàng không muốn dây dưa, nhưng chuyện phiền hà cứ bám lấy nàng.

Khuya khoắt, Thiếu Khâm thái giám chết bầm lại đột ngột xông vào khuê phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Quen thuộc

Hạ Lan Tuyết ngủ rất say, nhưng trời sinh nàng có giác quan rất nhạy.

Lúc chớp mũi có mùi thơm mát nhàn nhạt, nàng giật cả mình, mở trừng mắt ra, trước mặt hiện lên một đôi mắt yêu dã, cả người liền cứng đờ.

"Tình?" Lúc này Thiếu Khâm, đang cúi người xuống, hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng, hương vị rất dễ chịu, là hương thơm thuộc về hắc hắc nhàn nhàn khoan khoái.

Hạ Lan Tuyết nhú mày, nhắc chân định đạp lên người hắc.

Thiếu Khâm lách mình, nhanh nhẹn né được, bên trong mờ tối, trên gương mặt yêu mị vẫn treo nụ cười nhàn nhạt: "Hạ Lan tiểu thư bớt giận, Bản Đốc theo mệnh của hoàng thượng, đặc biệt mời ngài tiến cung một chuyến".

"Tiến cái đầu mẹ ngươi!" Hạ Lan Tuyết nổi giận rống giận với hắc.

Thời tiết nóng bức, buổi tối nàng đi ngủ, chẳng những không đắp chăn, thậm chí quần áo mặc cũng không nhiều, chỉ mặc một bộ quần áo lót, rộng lưng thùng, cánh tay chân lộ hết ra ngoài.

Đạp thái giám chết bầm ra, Hạ Lan Tuyết vội vã hướng về đầu giường tìm xiêm y, nhưng mà, sờ loạn một hồi cũng không tìm thấy cái gì.

"Đang tìm cái này sao?" Thiếu Khâm đột nhiên vung vẩy xiêm y trên tay, u ám, đôi mắt yêu dã sáng lấp lánh, nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Lan Tuyết uất nghẹn, nhưng mà, sau khi tức giận, lại thấy tỉnh táo ra.

Cái người trước mắt này, căn bản không được coi là nam nhân, nàng sợ cái gì?

"Thiếu Khâm đại nhân, khuya khoắt ngươi đến phòng ta, thật sự là phụng hoàng mệnh?"

"Đúng vậy?" Nhìn cánh tay trắng non mềm lác lác trước mắt, Thiếu Khâm bỗng nhiên nhìn đi chỗ khác, đem xiêm y ném vào trong ngực nàng.

Hạ Lan Tuyết bình tĩnh tiếp xiêm y, từng cái từng cái mặc vào người, chuẩn bị ổn thỏa, mới nói, "Đi thôi."

Ngoan ngoãn như vậy? Đôi mắt xinh đẹp của Thiếu Khâm xẹt qua tia sáng khác lạ, "Hạ Lan tiểu thư cứ như vậy đi theo ta? Không sợ ta..."

"Ngươi?" Không đợi hắc nói hết câu, Hạ Lan Tuyết giọng mỉa mai thoáng nhìn qua hắc, ánh mắt ý tứ sâu xa rơi vào vị trí dưới bụng hắc, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không sợ."

Gương mặt tuấn tú của Thiếu Khâm khẽ cứng đờ, chợt không tiếng động cười nhạt, vươn cánh tay dài ra, đột nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng.

"Ngươi làm cái gì?" Toàn thân Hạ Lan Tuyết nổi da gà, ánh mắt lộ ra sát khí.

"Không phải là không sợ sao?" Thiếu Khâm tay nắm thật chặt, ôm nàng phi thân qua cửa sổ ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết lý sự, "Thả ta ra."

Thiếu Khâm liếc nhìn nàng, tốc độ nhanh hơn.

"Thái tử trọng thương, thái y viện bó tay toàn tập."

Đây coi như là giải thích?

Nhưng mà, chuyện này không có nửa xu quan hệ đối với nàng?

"Ta không phải là thái y." Hạ Lan Tuyết ở trong lòng hấn giầy giũa, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ yêu dã của hấn, trong lòng lại xẹt qua cảm giác quý dị, ánh mắt bí mật chậm rãi, muốn nhìn xuống cổ của hấn...

Nhưng mà, nhìn không tới.

"Hoàng thượng muốn người đi chữa, người phải đi chữa." Hấn cúi đầu, liếc nhìn nàng.

Cái nhìn này, làm cho nàng có cảm giác quen thuộc.

Giống như, trước kia hấn cũng đã từng nhìn nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chỗ đau

Hạ Lan Tuyết rũ mi xuống không nói, cực lực tìm tòi trong trí nhớ, nhưng không biết đã từng gặp gỡ người này ở đâu.

Kiếp trước, thậm chí chỉ nghe thấy danh tiếng của hấn, chứ chưa từng gặp mặt.

Đời này, cũng đã gặp mặt hấn, nhưng cũng mới gặp có hai lần, làm sao có cảm giác quen thuộc được?

Nàng đột nhiên trầm mặc, làm cho trên mặt Thiếu Khâm lộ ra vẻ ôn nhu, cánh tay không tự giác gia tăng thêm lực đạo, đem nàng ôm vào lòng càng chặt.

Hạ Lan Tuyết giật mình, mùi hương đánh thức nàng khỏi hồi tưởng, khẽ nhượng mảy, như cười như không nhìn hấn, thật không rõ, một gã thái giám, còn có hứng thú với nữ nhân như vậy?

"Nhìn cái gì?" Thiếu Khâm khẽ cúi đầu, đôi mắt màu hổ phách nhìn nàng dò xét.

"Nhìn người." Hạ Lan Tuyết mặt mày mỉm cười, xinh đẹp động lòng người, tay đột nhiên vòng qua eo hấn, giống như là yêu thương nhưng nhớ vậy.

Thân hình Thiếu Khâm cứng lại, đáy mắt thoáng tối tăm, "Phải không? Bản Đốc đẹp không?"

"Đẹp, so với cô nương Tiên Tiên của Túc Tiên Lâu còn đẹp hơn." Hạ Lan Tuyết lặng lẽ thu tay về, khẽ giương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, kinh diễm nhìn hấn, đôi mắt mỉm cười lộ ra nét giảo hoạt.

Đem hấn so sánh với cô nương trong thanh lâu? Thiếu Khâm cũng không giận, trên mặt vẫn như cũ vui vẻ nhàn nhạt, hỏi, "Người đã gặp Tiên Tiên cô nương?" "A, chưa gặp, nghe nói." Hạ Lan Tuyết ánh mắt tham lam nhìn chăm chú vào mặt hấn, đột nhiên, khóe miệng nhếch lên, ngược lại lại chặc chặc thờ dài, "Chỉ là đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?" Thiếu Khâm rũ mắt xuống, có chút thích thú nhìn biến hóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hạ Lan Tuyết lại 'A' một tiếng, ánh mắt nhỏ u oán nhìn thoáng qua hấn, "Đáng tiếc người là... Gì kia sao, nếu không, sợ rằng nữ tử trong khắp thiên hạ này đều bị người mê hoặc rồi."

Mặt Thiếu Khâm, lập tức đen xuống, lông mi dài rũ xuống, cố ý che đi ánh tối tăm trong đáy mắt.

Hạ Lan Tuyết khẽ đứng thẳng mi, cuối cùng trong lòng sung sướng vài phần.

Kỳ thật, nàng cũng không là loại người có thù tất báo, nhưng đêm nay nàng thật sự căm tức.

Tự xông khuê phòng, cưỡng chế dẫn người, ôi, thật xem nàng như là tiểu bạch hoa tùy tiện hái à.

Biện pháp chinh người, nàng có rất nhiều, nhưng muốn chinh phải xoáy vào chỗ đau của người ta.

Từ xưa đến nay, điều kiêng kỵ nhất của nam nhân chính là bản thân mình là thái giám, đây không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích tôn nghiêm.

Còn đối với bọn thái giám, kiêng kỵ nhất là bị người khác nói như vậy.

Nàng nghĩ, vị mỹ nhân Thiếu Khâm này sợ càng là như vậy đi?

Rõ ràng một gã thái giám tổng quản, cả ngày áo trắng hơn tuyết, xuất trần như tiên, giống như một quý công tử thanh nhã thoát tục vậy.

Ôi, biết rõ không thể, lại như vậy nguy trang, ước chừng cũng là để an ủi trong lòng đi.

Hạ Lan Tuyết khỏe môi nhếch lên, lại không sợ chết hỏi một câu, "Đúng rồi, ngươi tại sao phải làm thái giám nhỉ?"

"Ngươi muốn biết?" Thiếu Khâm mi mắt nhẹ mở ra, ánh mắt hơi đổi, đôi mắt màu hồ phách ánh lên tia yêu dã.

Tìm Hạ Lan Tuyết có chút dừng lại, cười khan, "Ngươi không muốn nói liền không nói đi, dù sao, cái này cũng coi như là chuyện đau lòng của ngươi đi?"

"A." Thiếu Khâm mỉm môi cười, giữa đêm hè thanh vắng, đúng là yêu khí mùi phàn, "Nếu ngươi muốn nghe? Muốn nghe ta sẽ nói."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thái tử

Hạ Lan Tuyết không muốn nghe.

"Lần sau đi, thái tử trọng thương, chúng ta nên tiến cung trước." Nàng chớp đôi mắt trong suốt, bộ dáng như thầy thuốc có trách nhiệm cao.

"Vây, ôm chặt." Thiếu Khâm khẽ mỉm cười, kéo nàng lại gần thêm một chút.

Người này nhìn gầy, nhưng sức lực lại rất lớn?

Hạ Lan Tuyết nhũm mày, cảm giác bên tai xẹt qua âm thanh thanh vù vù của gió.

Khinh công của người này cũng không thể xem thường?

Thành thái giám, quả thực ủy khuất hân.

- -

Rất nhanh, hai người tới hoàng cung.

Thiếu Khâm mang luôn nàng tới tẩm cung của thái tử Trường Nhạc Cung.

Bên trong Trường Nhạc Cung là không khí khẩn trương, thỉnh thoảng có cung nữ ra vào vào bận rộn.

"Đi theo ta." Đến cửa, Thiếu Khâm mới buông nàng ra.

Nhưng là, không cần đi trước thông báo sao? Hạ Lan Tuyết rất kinh ngạc hân có thể tự do ra vào cung của thái tử?

Thế nhưng, đây cũng không phải là chuyện nàng có thể thắc mắc.

Như thuận đi theo hân vào nội điện, cảm giác ngọt ngào, căng thẳng phi thường rõ ràng.

Sau tầng tầng màn che, Thiếu Khâm mang nàng đến gặp không phải là thái tử, mà là một phụ nữ trẻ tuổi nhan sắc rất xinh đẹp.

"Khởi bẩm Hiền Phi nương nương, người đã mang tới."

Hiền Phi lệch người dựa vào trên tháp mỹ nhân, nghe vậy, lông mi thật dài nhẹ nhấc lên, đôi mắt sáng trong như nước thoáng nhìn qua Hạ Lan Tuyết.

"Ngươi chính là nữ nhi của Phượng Khanh gia?" Thanh âm nàng ta khàn khàn, mang theo vẻ uể oải, nhưng rất dễ nghe.

Hạ Lan Tuyết cung kính hành lễ, "Đúng ạ, dân nữ Hạ Lan Tuyết bái kiến Hiền Phi nương nương."

"Đứng lên đi." Hiền Phi duỗi ra hai ngón tay, vuốt vuốt mi tâm, sau đó nói, "Đêm khuya như này còn gọi người tới hân người đã biết lý do rồi?"

"Thiếu Khâm đại nhân đã nói qua cho dân nữ rồi ạ." Hạ Lan Tuyết không tự giác hướng về phía Thiếu Khâm nhìn thoáng qua, lại nói, "Chỉ là, dân nữ y thuật không tinh, sợ cô phụ kỳ vọng của Hoàng thượng và nương nương."

Thả tay xuống, ánh mắt Hiền Phi có chút sắc bén, "Không tỉnh? Ý của ngươi là trị không hết bệnh của thái tử sao?"

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, cũng không biết thái tử bị thương thành cái dạng gì, nàng sao dám cam đoan?

"Dân nữ chỉ có thể đem hết toàn lực."

"Hừ, mấy người các ngươi cũng chỉ biết nói lời này." Cũng không biết mình giận vô lý, Hiền Phi nương nương đột nhiên đứng lên, thần sắc bén nhọn, tràn đầy bức bối cùng không kiên nhẫn.

"Ngươi nghe kỹ cho bản cung, thái tử sống, Bản cung sẽ trọng thưởng, thái tử chết, Bản cung liền đem ngươi lăng trì."

Phốc - -, Hạ Lan Tuyết thiếu chút nữa hộc máu, nói còn bất chấp lý lẽ như vậy?

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của nàng, Hiền Phi lại nghiêm nghị rống lên một câu, "Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Không mau đi xem bệnh tình của thái tử?"

"Xin hỏi thái tử ở nơi nào?" Hạ Lan Tuyết chịu đựng tính tình, hỏi.

"Thiếu Khâm, ngươi dẫn nàng đi." Hiền Phi nhìn sang Thiếu Khâm, giọng nói và thái độ nhu hòa đi không ít.

Hạ Lan Tuyết đáy lòng khinh thường 'Cắt' một tiếng, xoay người, lại cùng Thiếu Khâm vào phòng ngủ phía trong.

Vừa vào trong phòng ngủ, một mùi khó ngửi xông vào mũi, làm cho Hạ Lan Tuyết thiếu chút nữa muốn phun ra.

Trong phòng tất cả rèm cửa đều buông xuống, ánh sáng rất tối tăm.

Hạ Lan Tuyết thích ứng một hồi lâu, mới nhìn rõ ràng bóng người nằm trên giường, gầy gò, không còn sinh khí.

"Biến, định để bản thái tử chết rồi tính hả." Ước chừng người trên giường cảm thấy có người vào trong phòng, rống lên một câu, nhưng mà, thanh âm lại rất suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tương tự

Chết? Hạ Lan Tuyết cũng không dám làm cho hắn chết, huống chi, nghe hắn tức giận quát mắng như vậy rõ ràng là nói ngược.

Hắn nghĩ sống!

Đi đến bên cửa sổ, Hạ Lan Tuyết kéo rèm cửa sổ ra, để cho gió đêm bên ngoài thổi vào phòng, xua tan đi mùi khó ngửi.

Nhưng mà, chỉ mở ra một cánh cửa sổ, thái tử điện hạ liền bị kích thích la hoảng lên, "Đóng kín, đóng kín..."

Hạ Lan Tuyết quả thật bị bộ dáng dữ tợn kia của hắn dọa sợ, may là Thiếu Khâm nhanh tay đem rèm cửa kéo lại.

"Thái tử, sợ gió?" Hạ Lan Tuyết thử hỏi một tiếng, một mặt quay đầu đối Thiếu Khâm hỏi, "Có thể đốt đèn hay không?"

"Không cần, ai dám đốt đèn, bản thái tử muốn đầu của hắn." Trên giường, thái tử lại lên tiếng uy hiếp, có lẽ là cố gắng lắm rồi, sau khi dùng hết sức lực, lại tê liệt ngã xuống, còn kịch liệt ho khan.

Hạ Lan Tuyết ngưng mi, khó xử nhìn Thiếu Khâm, "Này muốn như thế nào cho phải?"

"Ngươi chờ." Thiếu Khâm ra cửa, rất nhanh, cầm một chiếc đèn ngọc lưu ly đến.

Ánh sáng mờ nhạt, nhưng mà chiếu sáng cả gian phòng.

"Không cần." Trên giường vị thái tử kia, lại kêu rên một tiếng, kéo chăn mền trùm kín mình lại.

Cũng sợ? Hạ Lan Tuyết khoé miệng rụt rụt, trước sau hai đời, vị thái tử này đều là như vậy, sinh bệnh rồi tính tình y hệt một hài tử.

"Đi qua." Thiếu Khâm giấu đèn đi, hướng về nàng nháy mắt.

Hạ Lan Tuyết nhướn mày, "Cùng nhau?"

Giường bên kia mùi phát ra càng khó ngửi, không giống như là vết thương đao kiếm...

Hơn nữa, vừa rời gian phòng sáng lên, nàng nhìn thấy bộ dạng thái tử, mơ hồ như là bị bệnh truyền nhiễm thì đúng hơn.

Không trách được thái y viện bất lực, liên tính có thể trị, sợ cũng không dám đi.

Lúc này nửa đêm mới kéo nàng tới làm đệm lưng.

Thiếu Khâm nghe vậy, khẽ ngưng mi.

"Ta nhất gan." Ngay tại thời khắc hần chân chờ, Hạ Lan Tuyết bỏ nhào vào bên cạnh hần, ôm chặt lấy cánh tay hần, kéo hần tới bên cạnh giường.

Hừ, nếu muốn chết? Mọi người cùng nhau chết.

Thiếu Khâm nhìn nàng, cũng không cự tuyệt, đi theo nàng đi đến bên giường, nhẹ giọng khuyên nhủ, "Thái tử, vị này là Hạ Lan tiểu thư, là nữ nhi ruột thịt của Phụng Y tiên, nàng nhất định có thể trị được bệnh của ngài."

"Phụng y tiên?" Trong chăn truyền ra thanh âm rầu rĩ nỉ non, đột nhiên, chăn mền quăng ra, bộ dáng thảm thiết của thái tử hiện ra.

Lại một lần nữa bị dọa sợ, trái tim nho nhỏ của Hạ Lan Tuyết nhảy lên.

Hình tiêu mảnh dẻ, khuôn mặt gầy gò tiêu tụy, khí sắc tím xanh, sợi tóc khô vàng rối tung, một đôi mắt lõm xuống, đục ngầu mà vô thần, cho dù giờ phút này hần đây mong mỏi nhìn Hạ Lan Tuyết, nhưng trong đôi mắt vẫn vô hồn như vậy.

Người này giống như là người đã chết vậy.

Người này thật sự là thái tử?

So với thái tử phong lưu phóng khoáng, đa tình thành tính ở kiếp trước đúng là một trời một vực.

"Người thật sự là nữ nhi của Phụng y tiên? Thật sự người có thể chữa lành cho bản thái tử?" Hần tay che ngực, vội vàng hỏi.

Loại câu xin khát vọng như thế này thật sự làm cho Hạ Lan Tuyết cảm động, nàng cả người cũng nghiêm túc, phản phó Thiếu Khâm, "Đem đèn tới đây."

Ánh sáng tối tăm, bất lợi với xem bệnh.

Thiếu Khâm đem đèn đưa đến, ánh sáng sáng ngời làm cho Hạ Lan Tuyết thấy hình dáng của thái tử rõ ràng hơn, đồng thời, trong lòng cũng âm thầm lấy làm kinh hãi.

Mặc dù dung mạo của thái tử rất tiêu tụy, nhưng lại có đến năm phần giống Cơ Hoa Âm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Sắc giới

Kiếp trước có nghe nói, Cơ gia có nữ tử làm phi ở trong cung, chẳng lẽ chính là vị Hiền phi này?

Vì thế, Cơ Hoa Âm và vị thái tử này có họ hàng với nhau, tương mạo có chút giống nhau cũng là hợp lẽ thường.

"Làm sao thế?" Thiếu Khâm bên cạnh, thấy nàng sững sờ, nhẹ nhàng đỡ nàng một tý.

Hạ Lan Tuyết nhận lấy đèn trong tay hần, phản phó, "Coi bỏ y phục."

"Được rồi?" Mi phải Thiếu Khâm chau lên, trong đôi mắt hẹp dài ánh lên vẻ yêu dã, "Người xác định, nơi này?"

"Ta nói chính là hần." Khinh thường ánh mắt vô cùng nóng bỏng của hần, mặt không đổi sắc ngón tay chỉ đến thái tử gia đang ngồi trên giường.

"Ồi." Thiếu Khâm cúi đầu cười, lại thật sự cúi gập thắt lưng, đưa tay lột bỏ xiêm y của thái tử.

Gầy như que củi, ngực, dưới nách, còn có háng nhiều chỗ mọc đầy mụn nước, có chỗ đã bị loét, rữa nát.

Sắc mặt Hạ Lan Tuyết dần dần lạnh xuống.

"Như thế nào? Bản thái tử còn có thể cứu được hay không?" Thái tử gia khăn trương hỏi, thanh âm kia khàn khàn giống như ông bế bị vờ.

"Há mồm." Hạ Lan Tuyết không có trực tiếp trả lời.

Đội hán há mồm, nằng lại giờ đèn lên, thấy rõ ràng trong cổ họng hán cũng toàn vết loét, không trách được nói chuyện thành như vậy.

"Như thế nào?" Đội nằng kiểm tra hết, thái tử gia lại vội vàng hỏi.

Hạ Lan Tuyết thành thật trả lời, "Bệnh này muốn trị hết bệnh có chút phiền phức."

Ai có thể nghĩ tới đường đường là thái tử lại mắc bệnh liên quan đến đường sinh dục? Không trách được thái y viện bó tay toàn tập, ai dám nói thẳng thái tử bị bệnh hoa liễu?

Như vậy, chuyện phát sinh vào buổi sáng bên trong Túy Tiên lâu là giả rồi.

Thái tử căn bản không bị đâm, mà là bị bệnh hoa liễu luôn luôn nhốt mình trong tấm cung.

Bị bệnh này có quan hệ chặt chẽ đến lối sống hàng ngày của hán.

Như vậy, chuyện đồn đãi về hán thường ngày cũng có vài phần là thật.

Ước chừng thái tử gia phong lưu, thường xuyên đi chơi Túy Tiên lâu, bị nhiễm bệnh hoa liễu.

Những chuyện như vậy không thể đồn ra ngoài được.

Nhưng thái tử gia bị lây loại bệnh này, làm cha mẹ Hoàng thượng và Hiền Phi nương nương sao có thể nuốt được cục tức này đây.

Vì vậy, vào buổi sáng Túy Tiên lâu liền phát sinh chuyện thái tử gia bị hành thích, sợ là do một tay ti lễ giám bày ra, toàn bộ từ trên xuống dưới Túy Tiên lâu, thậm chí khách chơi gái vô tội, không một ai may mắn chạy thoát, đều bị bắt giữ, sợ rằng kết cục cũng không hay ho gì.

"Có chút phiền phức?" Nghe nói, thái tử gia chẳng những không phiền muộn, con mắt kia còn có vài phần ánh sáng, "Như vậy nói cách khác, là có thể trị khỏi?"

"Dân nữ tự nhiên đem hết toàn lực." Hạ Lan Tuyết nói.

Thái tử gia mừng rỡ không thôi, "Thật tốt, trị như thế nào, bản thái tử đều nghe theo người, chỉ cần người có thể trị hết bệnh cho bản thái tử, người muốn cái gì đều được? Thậm chí, bản thái tử có thể đáp ứng người, chỉ cần bản thái tử khỏi hẳn, liền phong người làm thái tử phi, sau này để người cùng ngồi hưởng giang sơn với bản thái tử."

Đây là muốn chữa bệnh đến điên rồi, ngay cả vị trí hoàng hậu cũng mang ra hứa hẹn?

Đáng tiếc, bây giờ nàng, tuyệt đối không mong muốn!

"Thái tử, dân nữ cần nhắc nhở ngài một chút, ngài muốn trị hết bệnh này, đầu tiên cần phải bỏ nữ sắc." Hạ Lan Tuyết không nể mặt nhắc nhở.

Thái tử bị nghẹn, ánh mắt không khỏi hướng về phía Thiếu Khâm.

Cái nhìn này lại làm cho Hạ Lan Tuyết nhìn ra tràn đầy tình ý, đồng thời toàn thân nổi da gà, lại sâu kín bồi thêm một câu, "Nam sắc, cũng phải bỏ."

Thái tử vẻ mặt cứng lại.

Thiếu Khâm lại thật giống như không có nghe ra nàng ý tại ngôn ngoại, môi mông xinh đẹp khẽ nhếch, cười mà như không cười, tà mị vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chọn giường

Phải thừa nhận rằng người này cười rộ lên nhìn rất đẹp mắt!

Thật là đáng tiếc, trong lòng Hạ Lan Tuyết hung hăng tiếc nuối một phen, sau đó lại hướng về phía vị thái tử gia đang lắc lư kia nói, "Điện hạ, lát nữa ta sẽ kê đơn thuốc cho ngài, có thể tạm thời giảm bớt đau đớn trên người ngài, nhưng mà, nếu muốn khỏi hẳn, điện hạ cần phải kiên nhẫn một chút."

"Được, bản thái tử đều nghe theo lời người." Thái tử gật đầu liên tục, "Người muốn làm như thế nào? Cứ căn dặn, nếu kẻ nào dám trái lại, bản thái tử sẽ chém đầu hắn."

"Ồi, thái tử, không chỉ sắc giới mà còn cần phải tu tâm dưỡng tính, nhất là trong lúc chữa bệnh, cần phải tránh bị kích động, nếu không sẽ làm bệnh lan truyền trong cơ thể nhanh hơn, không dễ trị hết." Hạ Lan Tuyết nghiêm trang khuyên bảo.

Thái tử lại vội vàng nói, "Được được được, bản thái tử dưỡng tâm dưỡng tính, không chém đầu lung tung nữa."

"Vậy là được rồi, thái tử, ngài nghỉ ngơi trước, cụ thể làm như thế nào, ta đi ra ngoài an bài." Hạ Lan Tuyết vui mừng gật đầu, đôi mắt trong suốt nhìn về phía Thiếu Khâm, nói, "Thiếu Khâm đại nhân, phiền ngài theo ta ra ngoài một chuyến, có một số việc ta muốn dặn dò ngài đi làm."

"Được." Thiếu Khâm đáp lời, cùng nàng đi ra ngoài.

Hiền Phi nương nương vẫn như cũ dựa vào trên tháp mỹ nhân, thần sắc mang theo vài phần mệt mỏi, nhìn thấy hai người đi ra, liền hỏi, "Như thế nào?"

"Bẩm nương nương." Hạ Lan Tuyết thành thật trả lời, "Bệnh thái tử có chút phiền phức, trước mắt dân nữ chỉ có thể làm giảm bớt đau đớn cho ngài ấy, nếu muốn khỏi hẳn, còn cần một thời gian nữa."

"Bao lâu?" Đôi mi thanh tú của Hiền Phi nhăn lại giống như không kiên nhẫn.

"Cái này khó mà nói, nhưng dân nữ sẽ cố gắng hết sức." Hạ Lan Tuyết nói những lời này, vì làm thầy thuốc có thể chữa khỏi bệnh, nhưng không thể đi ngược lại số mệnh cho nên không thể khẳng định chắc chắn được.

Hiền Phi không hài lòng đáp án này, mày liễu dựng lên, nói, "Người có lòng này là tốt rồi, kể từ hôm nay, người hãy ở lại Trường Nhạc Cung, hầu hạ chiếu cố thái tử. Thái tử khỏi bệnh, người có thể rời cung."

Nếu như thái tử không khỏi bệnh, cả đời này nàng cũng không thể rời cung?

Hạ Lan Tuyết bình sinh kỳ nhất bị người khác uy hiếp, đặc biệt là thái tử bị cái loại bệnh này, bình thường đại phu tránh không kịp, nàng còn có vài phần lương tâm thầy thuốc, mạo hiểm nguy cơ có thể bị lây bệnh, đáp ứng cứu trị, không nghĩ tới Hiền Phi này ép người quá đáng.

"Nương nương, như vậy chỉ sợ không ổn, trong nhà dân nữ trên có già dưới có trẻ, trong có thúc bá thím, di nương thứ mười... Tóm lại, một đồng chuyện lớn nhỏ cần phải giải quyết. Ở tại Trường Nhạc Cung, chỉ sợ bất tiện. Hay là như này, cứ ba ngày dân nữ tiến cung một lần, kiểm tra bệnh tình của thái tử."

"Ba ngày một chuyến? Nhưng nếu trong ba ngày này, bệnh tình của thái tử trở nên nguy cấp, nửa đêm bản cung lại phải đi bắt người sao?" Hiền Phi không vui nói.

Hóa ra là mệnh lệnh của Hiền Phi?

Nhưng không phải yêu nhân này nói là mệnh lệnh của hoàng thượng sao?

Hạ Lan Tuyết không khỏi hướng về Thiếu Khâm liếc một cái, người này mặt không chút thay đổi, việc không liên quan đến mình đứng ở một bên, dạ mình châu chồi lợi chiếu trên gương mặt, càng thêm khuyh quốc yêu dã.

Khóe môi nhếch lên, Hạ Lan Tuyết nhẹ khẽ cười nói, "Nương nương chớ vội, dân nữ sẽ kê một ít thuốc, tình trạng của thái tử sẽ không đáng ngại."

"Không được, Bản cung muốn người ở lại, người phải ở lại." Hiền Phi ngang ngược nói.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt xinh đẹp sắc sảo của Hiền Phi, bất đắc dĩ nói, "Nương nương không biết, ngoại trừ sự vụ trong ngoài nhà phức tạp, dân nữ còn có một thói quen rất xấu."

"Là gì?" Hiền Phi bắt mắt liếc nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết khẽ đứng thẳng mi, thờ dài nói, "Dân nữ có thói quen chọn giường."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Trúng gió

"Làm càn, người đang trên Bàn cung sao? Thói quen nhỏ nhỏ của người mà cũng dám đánh đồng với an nguy của thái tử? Người đúng là muốn chết rồi." Hiền Phi tròn mắt quát.

Hạ Lan Tuyết lơ đãng, từ từ giải thích, "Nương nương, dân nữ đúng là vì thái tử suy nghĩ, ngại ngại, nếu như dân nữ không được nghỉ ngơi tốt, sức khỏe không tốt, sức khỏe không tốt sao có thể chữa trị được bệnh cho thái tử? Không từ mà biết, chính là lúc kê đơn thuốc, tay run một cái, liều lượng thuốc không đúng, hiệu lực của thuốc cũng không tốt, nếu mà bị mất ngủ, hoa mắt chóng mặt, mắt nhìn không rõ, không bốc đúng thuốc, lúc đó còn phiền toái hơn."

"Người." Sắc mặt Hiền Phi trở nên không tốt, khiển trách, "Người đang uy hiếp Bàn cung sao?"

"Không dám, chuyện ngủ của dân nữ là chuyện nhỏ, nhưng bệnh tình của thái tử là chuyện lớn ạ, dân nữ chỉ luận sự mà thôi, nương nương có ý muốn dân nữ lưu lại, dân nữ tất nhiên phải lưu lại." Hạ Lan Tuyết về mặt nhu thuận trả lời.

Hiền Phi lại tức không chịu được, cầm cái chén lên ném về phía Hạ Lan Tuyết, "Tiện tỳ lớn mật, người là cái thứ gì, mà cũng dám nói chuyện như thế với bản cung!"

Kiếp trước Hạ Lan Tuyết nghe nói vị Hiền Phi này ý vào sự xinh đẹp, độc sủng hậu cung vài chục năm, ngang ngược, tính cách nóng nảy, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không để vào mắt.

Hôm nay cuối cùng nàng được lĩnh giáo.

Cũng may, cái chén này không đập vào mặt của nàng mà được Thiếu Khâm bắt lấy.

"Nương nương bớt giận, Hạ Lan tiểu thư còn trẻ, tính tình thẳng thắn, nói chuyện không chú ý đúng mực, nương nương không cần chấp nhặt với nàng."

Ôi, đây coi như là vì nàng giải vây? Nàng nên cảm kích sao?

Nhưng mà nói đến cùng, nếu không phải tại hấn bắt cóc nàng đến thì có thể xảy ra chuyện lộn xộn này sao?

"Hừ." Hiền Phi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, lại nói, "Hôm nay Bản cung nể mặt Thiếu Khâm, tha cho người một cái mạng, nếu có lần sau, trước hết bản cung cắt lưỡi người, lại..."

"Nương nương đừng động." Hạ Lan Tuyết đột nhiên nhào tới nàng ta, hai ngón tay hướng về huyệt vị bả vai nàng ta ấn nhẹ.

Hiền Phi chỉ cảm thấy nửa bên bả vai tê rần, cả thân thể nghiêng về một bên, không thể động đậy.

"Yêu nữ, người làm gì bản cung?"

"Nương nương, trước đừng nói." Hạ Lan Tuyết đỡ thân thể Hiền Phi, sau đó phân phó Thiếu Khâm, "Vai nương nương bị trúng gió, nhanh đi cầm ngân châm đến."

Thiếu Khâm đôi mắt khẽ lóe lóe.

Hiền Phi lại gọi lớn, "Thiếu Khâm, người không được nghe lời nàng, yêu nữ này muốn hại bản cung."

"Nương nương, không tin ngài cho gọi vài vị đại phu đến xem xem. Vừa rồi ta thấy lúc ngài nói chuyện, khóe miệng có chút nghiêng lệch, thân thể cũng nghiêng về một bên, dân nữ dám nói mấy ngày này ngài không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa còn thức khuya, bị phong tà nhập vào cơ thể, hiện tại chỉ là nửa bên cánh tay, nhưng nếu trị liệu chậm, rất nhanh, chỉ sợ ngài muốn ngồi cũng khó, chỉ có thể nằm, hơn nữa, đáng sợ hơn bị trúng phong, không chỉ không thể cử động, mà miệng mất cũng bị lệch, nương nương đẹp như vậy, thật đúng là đáng tiếc."

"Không, sẽ không." Hiền Phi bị lời của nàng dọa sợ, nửa người vừa đau vừa tê, làm cho nàng không thể không tin, nhưng là, nàng sao dám tin tưởng Hạ Lan Tuyết, liền phân phó, "Người đâu, gọi ngự y."

Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, rất tự giác đứng sang một bên.

Ngự y rất nhanh đã tới, kết quả chuẩn đoán cũng không khác Hạ Lan Tuyết nói là bao nhiêu, nhưng là, lại là kê đơn thuốc, lại là châm cứu, lần qua lần lại đến hừng đông, Hiền Phi chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại ngay cả lời nói đều không lưu loát rồi.

Nàng ta lúc này mới thật sự sợ, ánh mắt cầu cứu nhìn Hạ Lan Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đùa

Hạ Lan Tuyết lại ngáp, dựa vào góc tường ngủ gật.

Lúc mọi người đang gấp rút thành một đoàn, Thiếu Khâm nhích tới gần nàng, nhẹ nhàng hướng về bên tai nàng thổi khí, "Đừng đùa, không có chuyện gì xảy ra là được."

"Ừm? Máy giờ rồi? Ta có thể về nhà không? Ngủ không được." Hạ Lan Tuyết mắt nhắm mắt mở, liếc nhìn hắn nghiêng mắt nhìn, vẻ mặt mỗi một, thanh âm cũng mang theo giọng mũi.

Thiếu Khâm cúi đầu, để sát vào nàng hừ nhẹ, "Nghịch ngợm nhiều, bản đồ sợ người không thu dọn được cục diện."

"Nghịch ngợm cái gì?" Con mắt khác cũng mở ra, Hạ Lan Tuyết mở to cặp mắt đen lúng liếng, mờ mịt nhìn hắn, rồi lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, không khỏi ngạc nhiên, theo lý thuyết, thuốc hạ trên người hắn phải phát tác lâu rồi chứ, nhưng sao nhìn hắn không có gì khác thường vậy?

"Cái gì kia, Thiếu Khâm đại nhân, thân thể ngài thật tốt, chịu đựng đến hơn nửa đêm, cũng không có gì khó chịu?" Nàng nháy mắt, hồ nghi nhìn hắn.

Thiếu Khâm môi đỏ mọng rất nhỏ quynh rũ ra, "Người thất vọng rồi?"

Hạ Lan Tuyết trong lòng lộp bộp một tý, nghe lời nói của hắn, tựa hồ hắn biết một chút rồi.

Thế nhưng, rất nhanh, nàng cảm thấy trên người mình có gì đó bất thường, tự nhiên nàng thấy ngứa ngứa.

Mới đầu, chỉ là một chút, từ hông, sau đó lan nhanh đến toàn thân, ngứa đến nỗi nàng không chịu được.

Nàng không tự giác vặn vẹo thân thể, nhưng càng vặn vẹo càng khó chịu, giống như có ngàn vạn con kiến bò trên người nàng, cắn nàng.

Đáng chết, chuyện gì xảy ra?

Nàng vén tay áo lên, trên cổ tay tuyết trắng đã nổi lên chẳng biết vết đỏ.

Đây rõ ràng là phản ngứa của nàng phát tác.

Nhưng... Nàng khó có thể tin ngẩng đầu, trừng mắt với Thiếu Khâm, "Người làm gì ta?"

Một bao phản ngứa kia, rõ ràng là thừa dịp lúc hắn ôm nàng, rắc lên người hắn rồi, nhưng vì sao hắn không có chuyện gì, nàng lại trúng chiêu rồi?

"Ồ?" Thiếu Khâm hai tròng mắt vô tội, tràn đầy lo lắng nhìn nàng, "Người làm sao vậy? Bộ dáng giống như rất khó chịu, a, sao thế này, trên mặt tại sao cũng đỏ hết lên rồi?"

Vừa nói hắn vừa đưa tay sờ soạng trên mặt nàng.

Lan Tuyết muốn đẩy tay hắn ra, nhưng nhúc nhích một chút, thân thể ma sát càng làm cho cảm giác ngứa khó mà nhịn được, nàng không chịu được, khẽ kêu một tiếng, cắn môi nhìn hắn, "Thiếu Khâm đại nhân, ta trúng độc, có thể đưa ta hồi phủ hay không?"

Đáng chết, nhất định là do yêu nghiệt này động tay động chân, đợi nàng khỏe rồi, nhất định phải cho hắn đẹp mặt.

"Trúng độc?" Thiếu Khâm khẽ chớp mắt, một tay ôm eo của nàng, khăn trương hỏi, "Làm sao lại trúng độc? Vừa vặn có ngự y ở đây, để hắn xem cho người một chút."

"Không cần." Hạ Lan Tuyết vội vàng nắm được tay áo của hắn, nhưng vừa cử động, lại làm cho nàng càng khó chịu, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, "Chính ta có thể giải, người đưa ta hồi phủ... A, không."

Không còn kịp rồi, nàng có chút chịu không nổi, nắm chặt cánh tay của hắn, cầu khẩn nói, "Ta muốn nước tắm rửa, lập tức, lập tức."

"Này?" Thiếu Khâm cúi thấp đầu, đôi mắt thâm thúy, lẳng lặng nhìn nàng, giống như khó xử.

"Van người." Hạ Lan Tuyết cực kỳ khó chịu, không tự giác dựa vào trong lòng hắn.

Ý thức nàng có chút mơ hồ, nếu không, nàng có thể phát hiện đáy mắt hắn có tia giao hoạt.

"Sớm cảnh cáo người đừng đùa, người không tin." Thiếu Khâm cười nhẹ một tiếng, ôm lấy eo nàng, sai bước đi ra phía ngoài điện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cẩn chết hẩn

Chơi đùa? Hẩn nói không phải chuyện Hiền Phi?

Quả nhiên, yêu nhân này sớm đã biết chuyện bị nàng ám toán, không chỉ như thế, hẩn tránh được ám toán, còn phản pháo lại trên người nàng nữa, thế mà mặt còn không đổi sắc cùng nàng diễn nửa ngày.

Không trách được mọi người nói: Hoạn quan gian xảo.

Hạ Lan Tuyết rất phục mình, có thể kiềm chế không nổi điên, trong tình huống này còn có thể phân tích tình hình một cách rõ ràng minh bạch.

Chỉ là, đầu óc nàng chỉ tỉnh táo được một lúc, rất nhanh, một trận khó chịu mới ập đến, làm cho nàng ở trong lòng hẩn không yên liên tục ngo ngoáy, không chỉ thế nàng còn bắt đầu xé rách xiêm y, đưa tay gãi khắp nơi.

Nhìn thấy cần cổ tuyết trắng bị nàng gãi đến chảy máu, mày Thiếu Khâm nhíu chặt, không khách khí kéo tay áo nàng ra, buộc chặt tay nàng lại.

Trói chặt nàng lại giống như là cương thi, rồi đem nàng lên vai vác.

Hạ Lan Tuyết khó chịu, giống như có ngàn vạn con kiến bò khắp xương cốt của nàng, gãi cắn, vừa ngứa vừa đau, tay lại không thể gãi, chân cũng không thể đá, làm cho nàng hận chỉ có thể mắng.

"Thiếu Khâm, con mẹ ngươi, ngươi chính là cái yêu nhân, bị ỏi, ngươi ám toán ta, ngươi không được coi là anh hùng hảo hán, ngươi nhớ kỹ, bốn cô nương cùng ngươi không đội trời chung."

Bởi vì trên người quá khó chịu, thanh âm của nàng run rẩy không thốt ra rõ ràng, nên chỉ có Thiếu Khâm ngay bên cạnh là nghe được nàng nói cái gì, còn người khác thì không nghe ra, đại để chỉ nghe được thanh âm nhỏ nhỏ gào khóc giống như con thú nhỏ bị thương.

"Cơ tướng quân." Đột nhiên, Thiếu Khâm ngừng lại, một tiếng "Cơ tướng quân" kia làm cho Hạ Lan Tuyết đang nổi điên bỗng im bật.

Sắc sỡ dưới bóng đêm, Cơ Hoa Âm mặt mày lạnh lùng, đặc biệt sau khi nhìn thấy Thiếu Khâm đang khiêng một nữ tử bị trói chặt trên vai, dưới đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh.

"A, nữ nhân này trúng độc, Bản Đốc sợ nàng sẽ làm bị thương chính mình, nên mới trói nàng lại." Ước chừng đoán được suy nghĩ Cơ Hoa Âm, Thiếu Khâm chủ động giải thích.

Cơ Hoa Âm cười lạnh, "Mộ Dung tổng quản những năm qua tạo nghiệt còn thiếu sao? Không cần giải thích với bản tướng quân."

Nói xong, trực tiếp rời đi.

Thật sự là Cơ Hoa Âm? Nàng nghe ra thanh âm của hẩn.

Nàng muốn gọi hẩn, nhưng há miệng ra lại hung hãn cắn vào cổ Thiếu Khâm.

Yêu nhân chết tiết, hại nàng ra cái bộ dạng này, còn mặt mũi nào mà gặp người yêu nữa?

Đều do yêu nhân này, cắn chết hẩn!

Cảm giác được nữ nhân trên vai có chút khác thường, trong đôi mắt yêu dã của Thiếu Khâm nổi lên trận trận hàn quang, cũng không để ý tới đau đớn trên cổ, bước nhanh về phía tấm điện của mình.

Đúng vậy, toàn bộ Đại Chu, ngoại trừ con em quý tộc, không còn ai giống như hẩn, trong hoàng cung cũng có tấm điện của riêng mình.

Trở lại tấm điện, cho tất cả mọi người lui, Thiếu Khâm mặt lạnh, đem cô nương trên vai đang cắn mình không tha trực tiếp ném vào hồ nước lạnh.

Hồ tắm này xây bằng bạch ngọc, rất lớn, đủ chỗ cho rất nhiều người cùng bơi lội vui chơi rồi.

Nước bên trong hồ là nước hôm qua hẩn dùng để tắm, vì có chuyện gấp nên cũng chưa thay nước.

Cho nên, vốn là nước ấm áp, qua một đêm, sớm đã lạnh thấu.

Bị nước lạnh buốt ập vào, Hạ Lan Tuyết tỉnh táo chút ít, nhưng mà, thân thể lại không có chút sức nào từ từ chìm xuống, toàn thân nàng không thể động đậy, mới vừa muốn mở miệng, nước liền ập vào, chỉ lưu lại từng chuỗi bọt khí trên mặt nước.

Chương 48: Chế nhạo

Chẳng lẽ lại phải chết một lần nữa?

Hạ Lan Tuyết không cam lòng, chân đạp lung tung, đột nhiên có một cánh tay kéo nàng lên.

Nàng còn không phản ứng kịp, cứ như vậy, cả người bị kéo lên.

Nước trong miệng phun ra, nhưng lại chảy ngược lên mắt mũi, nàng bị sặc ho liên tục, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy ra.

Con mẹ nó, nàng thật muốn giết người.

Đột nhiên, cả người bị cuốn lên, đầu của nàng cuối cùng dựng được lên, chỉ là, bị nước làm cho choáng váng cơ hồ trước mắt hiện lên vô số ánh sáng, ngay cả mặt yêu nhân kia cũng như cách một tầng nước nhìn không rõ lắm.

Nhưng là, cho dù là ảo ảnh, yêu nhân này cũng đủ làm nàng thống hận rồi.

"Nôn." Một tiếng, đột nhiên nàng hướng thân thể dựng về phía yêu nhân kia, định nôn toàn bộ lên người hắn.

Nhưng nôn mãi cũng không ra được cái gì, liền phun nước miếng lên người hắn.

Người cận bã, cầm, thú, lại đem tiểu cô nương đang bị phản ngựa hành hạ ném thẳng xuống hồ nước lạnh, sau đó lại xách ngược người đó lên.

Nước miếng phun cũng không ra, người nàng lại không còn chút hơi sức nào, người lại nhũn như bún.

Thiếu Khâm mặt không chút thay đổi lại nhắc nàng lên, mặt lại không đổi sắc nhìn nàng chật vật.

Trước kia không biết tính tình nàng lại ương ngạnh như vậy.

"Biết sai chưa?" Hắn hỏi, trên gương mặt yêu đã vẫn mang nét cười nhạt nhẽo như cũ, nhưng ý vui chưa đến đáy mắt.

Phun ra rất lâu, Hạ Lan Tuyết đã tỉnh táo, nhìn thấy trong mắt Thiếu Khâm toàn là khí lạnh, nàng nở nụ cười, hỏi ngược lại, "Thiếu Khâm đại nhân, chắc là giận đủ rồi?"

Thiếu Khâm môi đỏ mọng quyến rũ ra, hừ nhẹ, "Người cũng biết Bản Đốc đang tức giận."

"Đương nhiên biết rồi." Hạ Lan Tuyết bị nước làm cho hai mắt đỏ bừng, ý cười rõ ràng, không giấu tia giáo hoạt dưới đáy mắt.

"Thái tử điện hạ thân nhiễm trọng tật, không thể gần sắc, sợ là một mình Thiếu Khâm đại nhân trông phòng đã lâu rồi. Dục này không được tiết ra, sẽ làm cho người phiền lòng nóng nảy, nổi trận lôi đình, nên Thiếu Khâm đại nhân mới đối đãi như thế với bản tiểu thư, cái này cũng là hợp tình hợp lý, bản tiểu thư có thể hiểu được."

"Lá gan quả nhiên không nhỏ." Dám chế nhạo hắn.

Thiếu Khâm khoé môi quyến rũ ra làn lạnh vui vẻ, mạnh mẽ kéo cổ áo nàng, làm cho nàng gần sát mình.

"A Tuyết, người chẳng lẽ đã quên, cho dù Bản Đốc là gã thái giám, lại có rất nhiều biện pháp có thể làm cho nữ nhân khoái hoạt... Hận không thể chết đi, người muốn thử xem không?"

Không đợi nàng trả lời, bàn tay hắn dùng lực, vắt nàng lên giường êm cạnh hồ tắm.

Hạ Lan Tuyết bị ném thất điên bát đảo, đầu óc quay cuồng, không để ý đến ý tứ trong lời nói của hắn, thậm chí, đã quên vừa rồi hắn gọi nàng 'A Tuyết', mà không phải 'Hạ Lan tiểu thư' như ngày thường.

Nàng đỏ hồng mặt, nhìn nam nhân thân hình cao to đi từ phía hồ tắm vào, từ từ đến gần nàng, từ từ lấn người mà lên, từ từ cời y phục nàng ra...

Nàng kinh ngạc không thôi, một đôi con ngươi đen nhánh phản chiếu gương mặt yêu mị mê hoặc chứng sinh của yêu nhân này, còn có một bóng dáng cao lớn khác đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, giống như quỷ vậy, không đợi Thiếu Khâm trở tay công kích, đầu ngón tay người nọ bắn ra.

Thiếu Khâm liền từ trên người nàng tuột xuống.

Mà cái nam nhân thân hình cao lớn kia, lại vuốt vuốt sợi tóc ướt bên cằm nàng, sau đó, không nói tiếng nào bế nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tiểu tặc

Nam nhân này giống như thần vậy, trong thời khắc nàng nguy cấp, hạ xuống cứu nàng.

Con mắt Hạ Lan Tuyết nhìn đến ngây dại.

Đây là nàng đang nằm mơ sao? Từ trong ngực hắn nàng vươn tay ra, véo lên má mình một cái, ui da, rất đau.

Không phải là mộng!

Thật tốt quá.

"Cơ Hoa Âm." Thanh âm nhỏ nhẹ gọi tên hắn.

Chóp chóp hai mắt to, ngẩng nhìn gò má như ngọc của hắn, trong lòng nàng ảm áp dễ chịu, càng nhìn trong lòng càng thích, cơ hồ nhịn không được vươn tay, muốn sờ một cái mặt của hắn.

Nhưng mà, nam nhân đột nhiên cúi đầu xuống, một cái ánh mắt sắc bén, làm cho nàng bỏ qua sờ mặt của hắn, ngược lại ôm lấy eo của hắn, đem mặt cọ vào ngực hắn, giống như con mèo nhỏ vui vẻ, hắn không thể vạch da thịt hắn ra, chui vào bên trong xương cốt của hắn, hòa cùng một thể với hắn.

"Đủ rồi." Cơ Hoa Âm lạnh lùng quát.

Hạ Lan Tuyết từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, u oán nhìn hắn, "Không có đủ."

Âm roi, nàng mở miệng, cách xiêm y, hung hăng cắn một cái vào bộ ngực hắn

Khàn một tiếng, Cơ Hoa Âm tức giận muốn ném nàng ra ngoài.

Nhưng nha đầu kia tứ chi gắt gao cuốn lấy hắn, treo trên người hắn như con gấu koloa, trong miệng còn ngâm thơ hô, "Người ném, ngã chết ta, ta tính sổ với người."

Cơ Hoa Âm hai tròng mắt híp lại, lộ ra hàn mang, tay kia không biết dùng biện pháp gì, ấn một cái lên vai nàng, đau đớn như kim châm, nàng theo bản năng buông lỏng cánh tay, kêu rên một tiếng, từ trên người hắn rớt xuống đất, cái mông chạm đất.

Sau đó, hắn cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống nàng, vẻ mặt lạnh lùng.

Hạ Lan Tuyết phát hỏa, trên mông đau đớn nhắc nhở nàng, nam nhân này thực ném ngã nàng.

"Cơ Hoa Âm, người khôn kiếp, người ném ta, vậy mà người thật sự ném ta?"

Thời gian qua nàng không thích khóc, cho dù muốn khóc, cũng khóc không ra nước mắt, lần này cũng giống vậy, khóc nước nở gào khan, còn có cổ tình gây sự ngồi dưới đất chân đạp đá lung tung, giờ phút này có thể để cho cảm xúc của nàng phát tiết ra ngoài.

"Đủ rồi." Cơ Hoa Âm một tay kéo nàng lên, từ khi sinh ra đến giờ còn chưa thấy nữ tử nào ảm ỉ như nàng.

"Hiền Phi nương nương ốm đau, gia không có tâm trạng gây rối với người."

"Cái gì?" Hạ Lan Tuyết sững sốt, "Người cứu ta từ tay yêu nhân kia là vì Hiền Phi nương nương?"

"Nếu không người nghĩ như thế nào?" Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lùng vô tình, làm cho tiểu tâm can của Hạ Lan Tuyết run rẩy, lần này là thật sự khó chịu.

Vừa rồi nàng gây náo loạn, đều là bởi bị yêu nhân kia bắt nạt, nghĩ ở đây phát tiết ra, muốn hắn an ủi, muốn hắn dụ dỗ nàng.

"Người không phải là bởi vì yêu thích ta mới cứu ta sao?" Nàng không cam lòng, lại rất ngu dốt hỏi thêm.

Nàng một chút cũng không có cảm thấy này có cái gì không ổn, nhưng khi Cơ Hoa Âm nghe thấy, lại như một truyện cười, "Gia biết người sao? Vì sao phải thích người?"

"Người?" Hạ Lan Tuyết lập tức lại bị chọc nổi trận lôi đình, rống lên với hắn, "Họ Cơ , người đừng chơi xỏ lá, lần trước người trúng huyết cò độc, nếu không phải bản tiểu thư xuất thủ cứu giúp, không biết xương cốt người đã nát trong đất từ đời nào rồi."

"A?" Cơ Hoa Âm khẽ mị con mắt, tình tứ đánh giá nàng, như bưng tỉnh đại ngộ vậy nói nhỏ, "Hóa ra người là tiểu tặc hôm đó trộm khuyên tai ngọc, nói như vậy, nhìn lại đúng là có vài phần giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đồ cưới

Hạ Lan Tuyết bình tĩnh nhìn hắn, trong con người đen kịt hiện lên nét ủy khuất, rất đáng thương.

"Cơ Hoa Âm, người không có lương tâm." Thanh âm nàng nức nở lên án, đột nhiên, trước mặt bỗng tối sầm, giống như rốt cuộc không chịu nổi vậy, nàng ngã quy hướng về ngực của hắn.

Cơ Hoa Âm thân hình chưa động, hai tay chấp sau lưng, nhưng nha đầu nằm sấp trong ngực kia, cho dù là ngất đi, mặc dù ngất đi nhưng hai tay vẫn có thể quán chặt lấy eo hắn, mặt còn thoải mái áp vào lồng ngực của hắn, nhìn không giống như một người bị té xỉu có thể làm được.

"Tránh ra." Gương mặt tuấn tú của hắn trầm xuống.

Tránh ra? Còn lâu!

Hạ Lan Tuyết lén mở một con mắt, bí mật liếc nhìn lên sắc mặt đã xanh mét của hắn, trong lòng thỏa mãn vui vẻ.

Tức đi? Giận đi? Có phải là có một loại xúc động muốn tát chết nàng đúng không?

Hừ, bây giờ có thể biết được tâm tình của nàng đi?

Cứu nàng, dù chết cũng không thừa nhận là thích nàng.

Đánh ngã nàng, không có nửa câu an ủi.

Ghe gớm hơn chính là, giả bộ không biết nàng?

Hiện tại, nàng chỉ muốn nhìn một chút xem thái độ của hắn như thế nào? Có phải muốn giết chết nàng hay không.

"Gia đếm đến ba, nếu không đứng ra, gia không khách khí." Cơ Hoa Âm dấy mắt hiện ra lãnh túy ánh sáng, vừa nói, bàn tay vừa nắm lấy cổ áo nàng, không chút nghĩ ngợi nhấc nàng ra.

Đáng thương Hạ Lan Tuyết giống như tượng gỗ treo ở đầu bàn tay hắn, nhưng vẫn cúi gằm đầu không mở mắt

Không phải nói đếm đến ba sao? Tên lừa đảo, một tiếng cũng chưa đếm, đã kéo nàng ra rồi, nàng liền giả điếc.

Cơ Hoa Âm nhìn tiểu bộ dáng vô lại của nàng, khóe môi khẽ nâng, đột nhiên nhẹ buông tay, cả thân hình nàng lắc lư hai cái, không nghĩ, rất chuẩn xác ngã đổ về phía ngực hắn.

Lần này, thân hình Cơ Hoa Âm nhanh nhẹn lùi về phía sau.

"Hiện Phi nương nương nếu có mệnh hệ gì, người cứ chờ nhìn gia tộc Hạ Lan bị chu di cửu tộc đi."

"A!" Hạ Lan Tuyết cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc mở to như quả trứng vịt, đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt tròn vo hàm chứa vui vẻ, thừa dịp hắn không kịp phản ứng bổ nhào vào ngực của hắn, ai oán, "Khốn kiếp, không phải là không biết ta sao? Nhưng lại biết ta là người Hạ Lan gia?"

Lúc nói chuyện, bàn tay nhỏ bé của nàng cũng không nhả rời, vỗ nhẹ từng cái từng cái vào trước ngực hắn , giọng nói kia u oán, nhưng vẻ mặt nhưng là cực sung sướng"Ta cũng biết là người nghĩ một đằng nói một nẻo, ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng người tất nhiên là có ta . Lúc người đụng phải yêu nhân kia, cũng biết trên vai hắn khiêng người là ta rồi, đúng không? Cho nên, người mới có thể kịp thời xuất hiện cứu ta."

Kỳ thật, phần ngực trên người nàng gặp nước lập tức được giải, thế nhưng, khi đó nàng muốn đối phó yêu nhân kia đúng là không dễ, nàng đang chuẩn bị tung ám chiêu để yêu nhân kia trở lại làm thái giám, thì hắn xuất hiện.

Đúng là nam nhân trong mộng của nàng, xuất hiện như quý thần, còn cứu nàng.

Cảm giác được nam nhân mình yêu mến cứu thoát khỏi nguy khốn, quá tuyệt vời.

Kỳ thật, chỉ cần hắn nói mấy câu quan tâm, hay chỉ cần hắn nhìn nàng bằng ánh mắt ôn nhu thôi, nàng lập tức thu hồi tính tình nghịch ngợm, cái gì cũng nghe theo hắn.

"Đừng chối nữa, Hạ Lan gia cùng ngươi có quan hệ gì, ngươi lo lắng sẽ bị diệt tộc sao? Hắc hắc, là lo lắng cho ta đi? Khẩu thị tâm phi, lo lắng ta bị Hiền Phi nương nương trách phạt, có đúng hay không?" Nói thẳng ra thì tốt rồi, còn quanh co lòng vòng, Hạ Lan Tuyết buồn cười chớp mắt to đùng đùng đắc ý nhìn hắn.

"Ngươi?" Một đôi con mắt lạnh lùng của Cơ Hoa Âm lẳng lẳng nhìn nàng chăm chăm, bỗng nhiên không tìm được lời nào thích hợp để phản bác nàng, chỉ thờ dãi nói, "Chờ ngươi cứu được Hiền phi rồi, gia sẽ cầu nương nương cho ngươi một ân điển."

"Ân điển gì?" Con mắt Hạ Lan Tuyết sáng long lanh hỏi.

"Bộ dáng ngươi như này muốn tìm một nhà khá giả sợ là khó, để nương nương làm chủ, lại cho ngươi thật nhiều đồ cưới, lúc đó sẽ có nam tử muốn lấy ngươi." Cơ Hoa Âm mặt tràn đầy vẻ thương hại.

Ôi, đây là cố ý châm chọc nói người nàng xấu không ai thèm lấy đây mà, còn là cười nhạo nàng muốn nam nhân đến điền rồi?

Hạ Lan Tuyết buông lỏng eo của hắn, đổi thành nắm tay của hắn, cười tủm tỉm nhìn hắn chăm chăm, nói, "Tốt lắm, ta muốn gả cho ngươi, muốn bao nhiêu đồ cưới?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ước hẹn ba năm

Vốn là nửa thật nửa giả nói đùa, nhưng lúc hắn nhìn nàng chăm chú, tim Hạ Lan Tuyết đập lỡ một nhịp, không nói gì rung động đầy dẫy nội tâm của nàng.

Nàng nghĩ đến kiếp trước sau khi nàng mất, nam nhân này ngồi ở trên xe lăn, nhìn chăm chăm vào chậu tro vàng mã, đáy mắt thoáng qua tia trong suốt.

Tự nhiên, nàng quyết định, chỉ cần hắn chịu cưới nàng, dù nàng có tán gia bại sản cũng nguyện ý.

Ai bảo kiếp trước nàng nợ hắn cơ chứ?

"Muốn gả ta?" Cơ Hoa Âm giống như cười mà như không nhìn nàng.

Nụ cười này làm cho Hạ Lan Tuyết có chút chột dạ, vội vàng nắm chặt tay của hắn nói, "Sính lễ ta cũng không cần, được không?"

Nói vậy, hắn liền như vậy không mất gì mà được một cô nương như hoa như ngọc, còn có lượng lớn đồ cưới nữa, như vậy hắn cũng không thiệt thòi.

"Ừm." Cơ Hoa Âm mặt mày lạnh lùng suy xét nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Nét mặt đánh giá, làm cho Hạ Lan Tuyết thấy chột dạ, nàng gấp rút lại nói, "Ta biết rõ, hiện tại người ta nhỏ một tý, tướng mạo cùng vóc người cũng không nẩy nở, nhưng ngươi yên tâm, không tới ba năm, ta tất nhiên sẽ trở mã khuynh quốc khuynh thành, sẽ không để cho ngươi thua thiệt."

"Vậy ba năm sau, đợi ngươi lớn lên xinh đẹp hãy đến tìm gia." Cơ Hoa Âm tránh ra tay của nàng, anh tuấn xoay người rời đi.

Mà được câu hứa hẹn này Hạ Lan Tuyết, giống như được ăn mật ong, ha ha cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồi hộp.

"Này, ngươi chờ ta một chút." Nhìn hắn đi xa rồi, nàng vội vàng bay nhào tới chỗ hắn, ôm lấy cánh tay của hắn, ngọt ngào nói, "Nói lời giữ lời, ba năm sau, ngươi liền là người của ta rồi." Cơ Hoa Âm đột nhiên dừng lại, mặt không chút thay đổi nhìn qua nàng, "Gốc thói sao kết được quả tốt?"

"Hà?" Hạ Lan Tuyết phản ứng chậm một nhịp, sau khi hắn đi xa, nàng mới nghĩ đến, đây là hắn nói bên trong nàng không tốt, tương lai đáng về sao có thể khuynh quốc khuynh thành được?

Không thể chịu được nữa!

Hạ Lan Tuyết tức giận chân, chỉ phía sau lưng của hắn liền mắng, "Họ Cơ, ánh mắt của ngươi bị đui rồi, bốn tiểu thư thiên sinh lệ chất, tướng mạo đẹp

khuyh thành. Ta nói cho người biết, cơ hội không có đến hai lần, người cho rằng ai cũng nguyện ý như bồn tiểu thư, không cần sinh lễ liền theo người?"

Vừa dứt lời, một vật đen thui bay về phía nàng, trùm lên đầu của nàng.

Sợ hãi nàng vội dùng tay kéo xuống.

Kéo xuống mới biết được, hóa ra là áo bào màu đen của hắn.

Đầu ngón tay bóp xiêm y của hắn, Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, "Khốn kiếp, không thể đưa tử tế sao?"

Biết rõ nàng hiện tại toàn thân ướt nhẹp, nên cởi áo khoác cho nàng, rõ ràng sẵn sóc nàng như vậy, nhưng lại tỏ ra lạnh lùng, lãnh khốc, không cảm thấy một sao?

Vội vã khoác áo của hắn vào, Hạ Lan Tuyết còn hít một hơi thật sâu, trên áo choàng còn vương mùi của hắn, a, thật là thơm.

Nàng chạy chậm về phía hắn, ôm cánh tay của hắn liền nói, "Cảm ơn người nha."

"Gia không muốn nghe người om sòm" Cơ Hoa Âm rút cánh tay về.

Hạ Lan Tuyết chẳng hề để ý lại quần lên, đến khi nhìn thấy sắc mặt hắn khẩn trương, vội vàng nói, "Đi nhanh chút, bệnh Hiền phi nương nương chậm nữa không được."

Cơ Hoa Âm đôi mắt tối lại, rút về cánh tay, phui phui tay áo bị nàng túm nhãn, nói, "Đi đường cho tử tế."

"Ta đang đi rất tử tế mà." Hạ Lan Tuyết cũng không thừa nhận có cái gì không ổn, khóe miệng nhếch lên, ngay cả khi ánh mắt của hắn lạnh lùng, vẫn tỏ ra vô lại ôm chặt cánh tay của hắn.

Kỳ thật, nàng cũng không nghĩ chọc giận hắn, nhưng chính là kỳ quái, dù là đòi trước hay đòi này, cái gì hắn ghét, nàng lại cứ thích làm, tâm ngứa một chút liền muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Bá đạo

Chẳng lẽ, đây gọi là 'Không phải oan gia không đụng mặt'?

Hạ Lan Tuyết nhìn qua tuần nhan như điêu khắc của nam nhân bên cạnh, vui tươi hơn hờ cười, nghĩ tới nam nhân này là của mình, cảm giác giống như vô có nhặt được bảo bối vậy, ngoại trừ vui vẻ cũng là vui vẻ.

Nhưng thường là như vậy, ngay lúc người vui vẻ, ông trời ghen tức cho người đến quấy rối.

Đột nhiên, một luồng lực đánh tới, kéo nàng ra khỏi bên cạnh Cơ Hoa Âm, thân hình chưa ổn, chỉ nghe thấy một tiếng nũng nịu quát tháo.

"Này, người là ai? Lại dám ôm Hoa Âm ca ca?"

Thân thể Hạ Lan Tuyết chấn động, Hoa Âm ca ca? Cách gọi thân mật kia, giống như là người nhà của nàng ta vậy.

Ánh mắt trêu chọc nhìn nữ tử áo đỏ trước mặt, tuổi cũng khoảng bằng nàng, mười bốn mười lăm tuổi, mắt ngọc mày ngài, má phấn hồng mày kẻ đen, toàn thân lộ ra bông bột trắng động.

Tư sắc xem ra kém Tô đại tiểu thư kia, nhưng cũng đủ hấp dẫn người.

"Ta là người như thế nào?" Cũng không biết xuất phát từ tâm tình gì Hạ Lan Tuyết cười nhẹ, bỗng nhiên lại tiến lên bá đạo ôm lấy cánh tay Cơ Hoa Âm, như tuyên bố quyền sở hữu nhìn thiếu nữ kia hỏi, "Nghe cho kỹ, ta là nữ nhân của Cơ Hoa Âm."

"Khụ." Nàng vừa dứt lời, nam tử sau lưng thiếu nữ áo đỏ tựa hồ bị sặc, nhin không được ho khan vài tiếng, gương mặt anh tuấn kia đều nghẹn hồng rồi.

Nam Cung Triệt cố nén cười, nhìn Hạ Lan Tuyết nói, "Xin lỗi, tối hôm qua bị lạnh, còn chưa tốt được, cô nương, người tiếp tục..."

"Không có gì." Hạ Lan Tuyết chớp mắt to vô tội nói, "Ta chính là muốn nói, ta là thê tử tương lai của hắn."

"Phóng..." Đột nhiên ý thức được Cơ Hoa Âm ở đây, Nam Cung Nguyệt vốn định mắng thô tục lại nuốt trở vào, chỉ dùng hai mắt to trừng Hạ Lan Tuyết,

"Người nói vậy, Hoa Âm ca ca không thể nào cưới người."

"A." Hạ Lan Tuyết xinh đẹp cười, ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn thâm tình nhìn qua Cơ Hoa Âm, nhu nhu làm nũng, "Tam lang, nàng nói chàng sẽ không cưới ta, phải không?"

Theo Hạ Lan Tuyết biết, ở Cơ gia Cơ Hoa Âm là hàng thứ ba, nên gọi hắn là Tam lang biểu thị sự thân mật.

Cơ Hoa Âm nghe vậy, trong mắt xẹt qua ánh sáng khác thường, cúi đầu, ý tứ sâu xa hừ một tiếng, "Người cảm thấy thế nào?"

Quyết đoán rút về cánh tay, hắn lại lạnh lùng đi rồi.

Không phối hợp như vậy? Hạ Lan Tuyết có chút phiền muộn.

Nam Cung Triệt lại đột nhiên tiến gần đến cạnh tai nàng, nhỏ giọng nhắc nhở một câu, "Phía trên Từ Sơ còn tám huynh trưởng nữa."

Từ Sơ là tên chữ của Cơ Hoa Âm, cái này Hạ Lan Tuyết biết rõ, nhưng là, hắn có tám huynh trưởng, cũng quá khoa trương đi? Nàng nhớ rõ ràng chỉ có hai người thôi mà.

Chẳng lẽ sau khi nàng trùng sinh, liền làm cho cha mẹ của hắn phần khôi, lại làm cho hắn thoát cái từ Lão Tam biến thành Lão Cửu?

Không đợi nàng lên tiếng hỏi lại, Nam Cung Triệt liền hưng trí bừng bừng đuổi theo Cơ Hoa Âm, mà Nam Cung Nguyệt là nhìn có chút hả hê nhìn nàng, cười lạnh, "Hừ, người nhìn thấy đi? Hoa Âm ca ca làm sao sẽ thích người xấu xí bất quá như vậy? Còn cưới người? Đừng có mà cộc đòi ăn thịt thiên nga. Người nha, không xứng."

Trong lúc nói chuyện nàng ta còn lắc lắc tay thon dài chỉ chỉ Hạ Lan Tuyết, vẻ mặt khinh bỉ.

"Phải không? Hắn có khẳng định nói không cưới ta sao?" Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt áo choàng, hít sâu một hơi, sau đó, vẻ mặt đắc ý nhìn nàng ta chớp chớp mắt nói, "Thấy rõ ràng chưa? Áo choàng trên người ta chính là của phu quân tương lai, hắn sợ ta cảm lạnh, cố ý cởi ra cho ta mặc."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nhãn đao tử

"Không thể nào." Nam Cung Nguyệt nhướn mày lên, một ngụm phủ quyết.

"Muốn nhìn một chút không?" Hạ Lan Tuyết vén áo bào lên, để cho nàng ta xem cho rõ ràng, "Nhìn thấy chưa? Đây là xiêm y của hắn, người phải nhận ra mới đúng."

"Này?" Nam Cung Nguyệt tròn mắt đều muốn lọt ra rồi, đưa tay ra kéo, "Y phục của Hoa Âm ca ca sao lại trên người người? Mau cởi ra."

"Đương nhiên là hắn tự mình khoác lên trên người ta nha, nếu không, người nghĩ rằng ta một tiểu nữ tử tay trái gà không chặt có thể đoạt đồ trên tay hắn sao?" Khiêu khích hướng về nàng ta nhướn nhướn mày, Hạ Lan Tuyết lại cầm vạt áo bọc kín mình lại, sau đó hướng về phía Cơ Hoa Âm đuổi theo.

Nam Cung Nguyệt tức đến giậm chân, "Người đứng lại cho bản công chúa, hôm nay không nói chuyện rõ ràng, Bản công chúa không để yên cho người."

Hạ Lan Tuyết mới mặc kệ nàng có la hét hay không, tóm lại, đuổi theo Cơ Hoa Âm là đúng đắn.

Đứng trước, Nam Cung Triệt theo sát bên người Cơ Hoa Âm, vẻ mặt bất quá bộ dáng, "Từ Sơ, người cũng thật không tốt, khi nào thì nhảy ra một tiểu tử phụ như thế, sao một chút tin tức ta đều không biết nhỉ?"

"Gia có cần phải báo cáo mọi chuyện cho người không?" Cơ Hoa Âm lãnh lạnh nhìn hắn.

Nam Cung Triệt nhất nghẹn, chợt lại chẳng hề để ý nở nụ cười, hưng trí bừng bừng hỏi, "Nha đầu kia nhà ai? Trước kia như thế nào cho tới bây giờ chưa thấy qua, cập kê chưa? Sao ta thấy còn nhỏ hơn Nguyệt Nhi? Người xác định, người thật sự là thích thứ này?"

Cơ Hoa Âm dừng lại, ánh mắt trầm trầm nhìn qua hắn, vừa muốn mở miệng, phía sau Hạ Lan Tuyết đã chạy tới, theo thói quen níu lấy tay áo của hắn, vẻ mặt hiếu kỳ cực cùng nhìn qua hắn, hỏi, "Đang nói chuyện gì nha?"

Xi, Nam Cung Triệt thấy nét mặt Cơ Hoa Âm xanh mét, nhìn có chút hả hê cười thành tiếng.

Hạ Lan Tuyết vẻ mặt không hiểu.

"Đi theo ta." Cơ Hoa Âm hất tay của nàng ra, trở tay bắt lấy cổ áo của nàng, trực tiếp nhấc nàng kéo đi, sai bước đi về phía Trường Nhạc cung.

Bị người kéo đi, rất khó chịu.

Hạ Lan Tuyết mũi chân chạm đất, cố gắng lắm cũng không theo kịp bước chân hắn, bị kéo đi như một hình nhân.

"Này, buông ra, khó chịu." Cổ áo siết chặt lấy cổ, người này lại nổi điên gì rồi.

Cơ Hoa Âm không để ý nàng, chỉ kéo theo nàng đi về phía trước.

Hạ Lan Tuyết không có phản kháng, dứt khoát tỏ ra tiếp tục vô lại, hai tay đột nhiên ôm lấy eo của hắn, dựa hẳn nửa người vào hắn, để cho hắn kéo đi.

Như thế, người không thoải mái trở thành hắn.

"Buông ra." Lần này lên tiếng là Cơ Hoa Âm.

"Không buông." Hạ Lan Tuyết ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hướng hắn chớp mắt to vô tội.

Nam Cung Triệt theo tới, nhìn bộ dáng hai nười, gấp rút lấy tay che mắt, nói, "Bản vương thật là chưa nhìn thấy cái gì, các ngươi tiếp tục."

Cơ Hoa Âm mất lộ ra màu sắc trang nhã, giờ chuông định bỏ vào gáy nàng.

Hạ Lan Tuyết co rút cổ lại, gấp rút đáng thương gọi, "Chân ta bị rút gân mà."

"Buông ra." Cơ Hoa Âm lãnh tiếng khiển trách, ánh mắt lạnh như băng bên trong tựa hồ như giấu vô số cây kim.

Hạ Lan Tuyết cảm giác mình giống như bị châm thành tổ ong, vội vàng buông tay, đặt mông ngồi dưới đất, ủy khuất méo miệng, "Chân ta thực sự bị rút gân nha."

"Đệ muội." Nam Cung Triệt đột nhiên hướng về nàng đưa tay, giọng nói ôn hòa mà thân mật, "Dưới đất lạnh, mau đứng lên đi."

Đệ muội? Hạ Lan Tuyết bởi vì từ này, trong nháy mắt liên tưởng đến nàng có quan hệ với Cơ Hoa Âm, gấp rút đáp, "Cám ơn."

Quả nhiên, trai đẹp này có nhãn lực, một cái có thể nhìn ra quan hệ giữa bọn họ.

Nàng phối hợp vờ tay, muốn để Nam Cung Triệt đỡ mình dậy, để bày tỏ hữu hảo, nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng vào trai đẹp, Cơ Hoa Âm vất ánh mắt như đao đòi mạng đến, phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hung ác

Hạ Lan Tuyết gấp rút rút tay về, lưu loát đứng lên, áy náy nhìn Nam Cung Triệt cười, "Xin lỗi, hắn không thích ta chạm vào nam nhân khác."

Nói xong, cầm vạt áo lên, nhanh chóng đuổi theo Cơ Hoa Âm.

Nam Cung Triệt đứng nguyên tại chỗ, nhìn tiểu bóng dáng đang chạy như bay ở phía trước, đáy mắt lộ ra ánh sáng hứng thú, có lẽ, tiểu nha đầu này thật sự có bản lĩnh bắt lại khỏi băng Tử Sơ kia đâu.

"Lục ca, sao huynh lại để cho tiểu tiện nhân kia chạy đi?" Nam Cung Nguyệt khinh công không được việc, đuổi theo Hạ Lan Tuyết nửa ngày mà không được, làm cho chính mình mệt mỏi thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi.

"Không để cho nàng chạy còn có thể thế nào? Lục ca cũng không dám bắt nàng." Nghĩ tới vừa rồi ánh mắt lúc rời đi của Cơ Hoa Âm, khóe môi Nam Cung Triệt vui vẻ càng sâu.

Nam Cung Nguyệt nhìn hắn như vậy, tức giận chân, "Sao phải sợ? Huynh rõ ràng là không muốn Cơ Hoa Âm ca ca yêu thích ta. Cho nên, nghĩ biện pháp đưa nữ nhân khác tiếp cận hắn."

Nam Cung Triệt nghe nói kích linh một tý, đưa tay liền gõ vào đầu muội muội một cái, "Nha đầu chết tiệt kia, lời này của ngươi mà bị người khác nghe được, lại làm cho người ta hiểu lầm Lục ca ngươi thích nam nhân."

"Chẳng lẽ không phải?" Nam Cung Nguyệt che lấy cái trán, hung dữ trừng mắt hắn, "Huynh đừng nghĩ dụ dỗ ta, kỳ thật, huynh cũng thích Hoa Âm ca ca, đúng không?"

"Khụ..." Càng nói càng ngoại hạng, hắn đường đường Đại Chu quốc Lục hoàng tử, nhưng là 100% thuần khiết đàn ông, thích cũng là cái loại đó da trắng tướng mạo đẹp, trước sau lời lồn nũng nịu tiểu mỹ nhân, sao lại truyền ra lời đồn đại thái quá như thế này chứ?

Nhưng, nếu là người khác bị truyền ra như vậy, không nổi điên tới thiểu cũng phải giải thích, nhưng Nam Cung Triệt là loại người chỉ sợ không có mình thiên hạ không loạn.

Hắn khẽ nhủ mi, về mặt tịch mịch ưu thương, "Ai, Thất muội, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có ngươi là hiểu biết ta. Từ Sơ kia ngu ngốc, uống ta đối hắn một phen thâm tình, hắn lại làm như không thấy, thế nhưng lại động tâm với tiểu nha đầu kia, ngươi nói, điều này làm cho ta làm sao mà chịu nổi? Luận tư sắc, mỹ mạo của Lục ca ngươi kém tiểu nha đầu kia sao?"

Nam Cung Nguyệt nhìn hắn tình chân ý thiết, bị thương đau thương, quả thật làm nổi hết cả da gà, một bên xoa xoa cánh tay, một bên không phục hỏi, "Ngươi nói Hoa Âm ca ca thực sự động tâm với nha đầu kia?"

"Ừm." Nam Cung Triệt nghẹn ngào gật đầu nhẹ.

Nam Cung Nguyệt cắn cắn môi, về mặt phần uất, "Làm sao có thể? Hắn ngay cả Minh Ngọc tỷ tỷ đều không thích, như thế nào lại vừa ý cái nha đầu xấu xí kia?"

"Ta đây lại không biết, hay là ngươi tự đi hỏi hắn đi." Nam Cung Triệt hướng về nàng nhảy mắt mấy cái.

Nam Cung Nguyệt hừ lạnh một tiếng, "Ta phải đi hỏi ngay."

"Vậy ta cũng đi." Nam Cung Triệt vội vàng đi theo muội muội, muốn xem tiếp kịch hay.

Phía trước, Hạ Lan Tuyết giống như tiểu tức phụ đi theo bên người Cơ Hoa Âm, dè dặt hỏi, "Ngươi ghen tị? Ta cũng không để hắn đỡ ta mà."

Hơn nữa, ai bảo hắn làm cho nàng ngã chứ.

Cơ Hoa Âm đột nhiên lại bắt được cánh tay của nàng, lần này không cùng nàng đồng dài, trực tiếp tóm nàng tiến Trường Nhạc Cung, uy hiếp nói, "Gia cho ngươi nửa canh giờ, nếu như Hiền phi nương nương không tốt lên, trước hết gia rút lui ngươi sau đó phế đi cặp chân ngươi."

"Này, không nên ác độc như vậy?" Hạ Lan Tuyết lập tức không đồng ý, như thú nhỏ kéo xiêm y của hắn, đòi giải thích, "Đến cùng ngươi đối với ta là như nào? Không phải là muốn ta làm tức phụ sao? Sao lại hung ác với ta? Lại là tuốt đầu lưỡi, lại là phế chân. Ta thật muốn bị tàn phế thành như vậy, để cuối cùng người chịu khổ cũng là ngươi. Thấy tức phụ của mình bị tàn phế như vậy, ngươi có thể chịu được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Suy đoán

Cơ Hoa Âm không để ý tới nàng om sòm, phân phó người cầm cái đồng hồ cát bày ở trên bàn, sau đó nhẹ liếc nàng một cái, ý kia rất rõ ràng, tính giờ đã bắt đầu, sau nửa canh giờ, hắn thực sẽ tra tấn nàng.

"Xi, ngươi thật ác độc." Hạ Lan Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, nhìn lại Hiền Phi nằm tại trên sập kia đáng vẻ nửa chết nửa sống, nghĩ tới thời điểm cũng không xê xích gì nhiều, cũng không đau khổ cùng Cơ Hoa Âm nữa, đơn giản lấy lại tinh thần, rút ngân châm từ trong tay áo ra.

Kỳ thật, nàng chỉ châm làm cho Hiền phi nương nương bị tê liệt mà thôi, thế nhưng, các đại phu khác không biết được, cũng bởi vì độc nàng châm lên ngân châm kia là loại không có màu sắc mùi vị nên không dễ dàng phát hiện ra được, không nguy hiểm đến tính mạng, lại có thể làm cho người ta toàn thân từ từ mất đi tri giác, không thể động đậy.

Nàng chỉ cần giả vờ châm cứu cho Hiền phi nương nương, đem giải dược đâm vào là được.

Không cần đến nửa canh giờ, không quá nửa chung trà, Hiền Phi nương nương từ từ tỉnh dậy, đôi mắt đẹp mở ra nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, lập tức chứa đầy lửa giận, "Ngươi này bi ối... Ai ui."

"Nương nương ngàn vạn không thể tức giận." Hạ Lan Tuyết vội vàng đỡ nàng ngồi dậy, về mặt nghiêm túc nói, "Vừa rồi dân nữ châm cứu qua cho ngài, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời giảm bớt khó chịu cho ngài, muốn hoàn toàn tốt, nương nương cần phải kiên trì trị liệu mới được."

"Kiên trì trị liệu?" Hiền Phi oán hận trừng nhìn về Hạ Lan Tuyết, "Là ngươi bi ối giờ trò có phải không?"

Quả nhiên, còn nên để nàng ta đau thêm lúc nữa mới được.

"Nương nương nếu không tin dân nữ, không bằng xin mời thái y đến xem. Kỳ thật, dân nữ sớm đã nói qua, dân nữ y thuật không tinh, không xứng trị bệnh cho nương nương và thái tử điện hạ." Hạ Lan Tuyết về mặt nhàn nhạt, không kiêu không nịnh.

Hiền Phi đôi mi thanh tú nheo một cái, đang định phát tác tiếp thì liếc nhìn thấy Cơ Hoa Âm đang ngồi bên cửa sổ, đôi mắt trong nháy mắt sáng ngời, "Âm nhi, ngươi trở lại rồi?"

Cơ Hoa Âm sắc mặt chưa động, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng ta nói, "Nương nương thân thể không tốt, nên thu liễm tính tình mới được, nếu ngài cảm thấy vị cô nương này y thuật không được vậy hạ thần mang nàng đi ngay."

"Là ngươi mang nàng đến?" Hiền Phi nghi hoặc nhìn Hạ Lan Tuyết.

Cơ Hoa Âm chớp mấy môi, khẽ hừ nhẹ thanh.

Hiền Phi mặt lập tức nhu hòa rất nhiều, thậm chí nặn ra thật lớn tươi cười, nói, "Bản cung còn tưởng là Hoàng thượng gọi tới đâu. Nếu là người người mang đến, y thuật tự nhiên tốt."

A? Hạ Lan Tuyết nghe thấy lời này, trong lòng nghi vấn thật lớn, nghe vị nương nương này nói tựa hồ không tin tưởng hoàng thượng nhưng lại tin vị nam thần này.

Nàng có quan hệ gì với Cơ Hoa Âm nhi?

Nhớ tới mặt mũi vị thái tử kia có vài phần tương tự Cơ Hoa Âm, trong lòng nàng nghi ngờ càng lớn?

Đột nhiên, bên tai lại vang lên tiếng Hiền phi không kiên nhẫn quát khẽ, "Còn lo lắng cái gì? Không phải nói muốn kiên trì trị liệu sao? Dùng biện pháp như thế nào?"

"Vâng ạ?" Hạ Lan Tuyết phục hồi tinh thần lại, vội hỏi, "A, này rất đơn giản, lát nữa ta viết phương thuốc, nương nương cứ theo đó mà làm là được."

"Vậy ngươi đi ra đơn thuốc đi." Hiền Phi tựa hồ không muốn nàng lưu lại trong phòng.

Hạ Lan Tuyết hồ nghi nhìn nàng, lại nhìn qua khuôn mặt lạnh của Cơ Hoa Âm, trước bởi vì Hiền Phi, cái kia dạng thúc giục nàng còn uy hiếp nàng, hiện tại, Hiền Phi tỉnh, hẳn lại bày ra thái độ người khác chỗ đến gần, đến tốt cùng vì sao?

Chẳng lẽ giữa hai người bọn họ có gian tình?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Đàn độn

"Còn không mau đi viết đơn thuốc." Hiền Phi thấy Hạ Lan Tuyết đang nhìn lên Cơ Hoa Âm, mày liễu dựng lên, lại nhịn không được bộc phát quát.

Ôi, nhìn xem vị Hiền phi nương nương này đẹp như thiên tiên mà tính tình lại nóng nảy như vậy? Hạ Lan Tuyết âm thầm nhún nhún mi, xoay người đi ra ngoài.

Hiền Phi nhìn bóng lưng nàng rời đi, nhìn một chút, chợt thấy có cái gì không đúng, gấp rút lớn tiếng quát, "Đứng lại."

"Ta sao?" Hạ Lan Tuyết theo bản năng xoay người, nghi hoặc dùng tay chỉ chớp mũi của mình.

Hiền Phi ngưng mi tinh tế đánh giá áo bào không phù hợp với thân thể nàng, rốt cục phát hiện không đúng, "Áo choàng trên người ngươi là ai đưa cho ngươi?"

"A?" Nhắc tới cái này, Hạ Lan Tuyết mặt mày khẽ cong, vui vẻ thản nhiên, ngón tay chỉ vào Cơ Hoa Âm đang tĩnh tọa ở bên cạnh, "Chính là hắn."

"Âm nhi, ngươi đưa cho nàng mặc?" Hiền Phi khó có thể tin nhìn về phía Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết ngưng tại nguyên chỗ, cũng có chút háng hái nhìn Cơ Hoa Âm, muốn nghe xem hắn trả lời thế nào.

Nhưng Cơ Hoa Âm đột nhiên đứng dậy, "Nương nương nếu đã không có gì đáng ngại, vì thần liền cáo lui trước."

"Âm nhi." Hiền Phi quýnh lên, thiếu chút nữa từ trên giường nhỏ ngã lăn xuống đất.

Cơ Hoa Âm bước chân khễ dừg, Hạ Lan Tuyết nhạy cảm phát hiện, trước tiên hấn muốn xông lên đỡ , nhưng là, hấn đột nhiên ngừng lại, lạnh lùng nhìn bộ dáng Hiền phi chật vật.

Này tình huống của hai người này thật quái lạ, Hạ Lan Tuyết nhìn nhưng cũng tiến lên đỡ Hiền phi ngồi dậy.

Thế nhưng nữ nhân này đúng là bạch nhãn lang , một khi ngồi lại tốt rồi, liền gạt tay Hạ Lan Tuyết ra, một bộ dáng thánh khiết cao quý, bề nghề nàng "Tại sao ngươi còn ở đây? Bản cung bảo ngươi đi khai phương thuốc, ngươi coi lời nói của bản cung là gió thoảng bên tai sao?"

Ông nội ơi , không phải là nàng ta gọi mình đứng lại hỏi mình chuyện y học sao?

Hạ Lan Tuyết khòe miệng co quắp lại, trả lời, "Vâng, vậy dân nữ xin đi khai phương thuốc."

Viết phương thuốc hành hạ chết nàng ta, hừ.

"Đàn độn." Hiền Phi nhìn nàng, khinh bỉ hừ lạnh.

Hạ Lan Tuyết lão đảo một cái, đáy lòng có ngọn lửa đang muốn bùng lên, nàng cố gắng hít vào một hơi mới nhin xuống được.

Xong, cái này là lão nữ nhân ghen ghét tướng mạo tươi trẻ thanh xuân của nàng đi.

Nàng đi ra ngoài, Hiền Phi lúc này mới hướng về Cơ Hoa Âm phát tác, "Âm nhi, đây là chuyện gì xảy ra? Sao ngươi lại đưa áo choàng của mình cho nha đầu xấu xí kia mặc? Trước kia, ngay cả vật áo ngươi cũng không cho nữ nhân đụng vào."

"Đây là chuyện của vi thần." Cơ Hoa Âm nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt đen tối nhìn qua ngoài cửa sổ.

Lúc này, trời đã sáng choang, mà hấn cũng biết, Hiền Phi vì chiếu cố thái tử, ở tại Trường Nhạc Cung đã nhiều đêm rồi không ngủ nghỉ.

"Là đồ xấu xí kia giờ trò, có đúng hay không?" Hiền Phi đột nhiên cười lạnh, vẻ mặt hiểu rõ, "Nữ nhân Phụng Khinh La kia từ trước đến nay là đồ yêu quái , đồ xấu xí này là con gái của nàng, chỉ sợ cũng biết chút ít yêu pháp, Âm nhi, ngàn vạn lần ngươi không được để nàng mê hoặc."

"Nương nương ngài đưa mười mấy phong thư báo tin nguy cấp, chính là thúc giục vi thần đến nói chuyện này sao?" Trong giọng nói lạnh như băng của Cơ Hoa Âm lộ ra không kiên nhẫn.

Hiền Phi vẻ mặt cứng lại, lại có chút ít không cam lòng, "Chẳng lẽ ta bệnh sắp chết, không thể gọi ngươi sang đây xem một cái sao?"

Cơ Hoa Âm ánh mắt trầm trầm nhìn nàng, mím môi không nói.

Hiền Phi nhut chí thờ dài, "Thôi thôi thôi, bệnh của ta không đáng gì , nhưng là, bộ dáng của đệ đệ ngươi, ngươi cũng thấy đấy, ngươi nếu không giúp hấn, hấn thực xong rồi, ta cũng xong rồi, chẳng lẽ, ngươi thật sự nhẫn tâm?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nhớ không rõ

Ngay cả phương thuốc cho thái tử Hạ Lan Tuyết cũng viết xong rồi, lại đi vào một lần nữa phục mệnh với Hiền phi nương nương.

Nhưng lúc đi vào, chỉ thấy một mình Hiền phi chán nản lệt nghiêng dựa vào ở trên giường nệm, bên cạnh ngay cả một người hầu hạ cũng không có, thậm chí, Cơ Hoa Âm cũng không có ở đây.

"Nương nương, phương thuốc đã kê xong rồi." Nàng lớn tiếng hô.

Còn tưởng rằng Hiền phi sẽ nổi giận, không thể tưởng được nàng ta không cả ngẩng đầu lên, chỉ vô lực hừ một tiếng, "Đi xuống đi."

Chuyện gì xảy ra? Vừa rồi nàng không có ở đây, không hiểu giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Phương thuốc đã kê xong rồi, nương nương có muốn xem qua hay không?" Hạ Lan Tuyết có chút không cam lòng, ngược mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy có phải Cơ Hoa Âm trốn trong xá nào rồi? Vì cái gì mà không chờ nàng quay lại cùng đi? Hấn đã thừa nhận với Hiền phi là mang nàng đến đây mà.

"Cút ra ngoài." Hiền Phi gào to một tiếng.

Ôi! Hạ Lan Tuyết run lên, xác định Cơ Hoa Âm cũng không có ở đây, có chút nhut chí cùng thất vọng, xoay người đi ra, tìm được chủ sự thái giám

Trường Nhạc Cung, đem phương thuốc của thái tử cùng Hiền Phi giao cho hấn, sau đó, lại dặn dò, "Hiền Phi nương nương tạm không có gì đáng ngại, nhưng là thái tử bên kia, ngài cần quan tâm nhiều, đầu tiên, ta có phương thuốc kê được để ngâm tắm, các người đi chuẩn bị trước, để thái tử ngâm một phút, lại dùng được này thoa ngoài da rồi băng bó lại, nhớ kỹ, mỗi ba canh giờ đổi một lần được, còn có, thừa dịp thái tử tắm, người dẫn người đem tất cả chăn màn, giường đệm trong tấm cung của thái tử đi đốt, lại đổi một bộ mới, mặt khác, ở đây còn có được trừ độc, mỗi ngày dùng để tiêu độc ở tấm cung thái tử, về phần các người, những người lưu lại ở trong phòng hầu hạ thái tử, mỗi ngày cũng phải tiến hành tiêu độc, nhớ rõ chưa?"

"Vâng." Chủ sự cầm lấy phương thuốc, gật đầu liên tục, xong lại nhìn ngó lung tung, thấy không có ai, liền hạ thấp giọng hỏi thêm một câu, "Cô nương, xin hỏi thái tử bị bệnh gì?"

Kỳ thật, những người kẻ cận như bọn họ đều cảm thấy bệnh của thái tử không hề nhẹ, có người lén lút truyền đi là bệnh lây nhiễm, làm cho hiện tại Trường Nhạc Cung lòng người sợ hãi.

Hấn có tâm tư gì, Hạ Lan Tuyết một cái biết ngay, khoe mỗi nhất câu, giống như cười mà như không nói, "Chuyện của thái tử điện hạ, là việc người nên nói đến sao?"

"Nô mới không dám." Chủ sự vội vàng cúi đầu.

Hạ Lan Tuyết hài lòng hừ một tiếng, "Thời gian cụ thể cùng số lần dùng được, ở trong đây ta đều viết rất rõ ràng, hiện tại người lập tức đi làm đi, ba ngày sau, ta tới nữa. Nếu thái tử có gì bất thường có thể đến Bách Thảo Đường tìm ta."

"Vâng ạ." Chủ sự đáp ứng rồi cầm lấy phương thuốc, mang theo bọn cung nữ thái giám đi làm.

Xem người khác bận rộn, Hạ Lan Tuyết cũng có chút ít mệt nhọc, giăng co hơn nửa đêm, không mệt sao được?

Nàng đuổi đuổi cái lưng mỏi, đang chuẩn bị rời đi, tự mình hồi phủ.

Nhưng mới ra Trường Nhạc Cung, liền bị một nhóm cung nữ ngăn cản.

"Gì vậy?" Hạ Lan Tuyết kéo kéo áo choàng, ánh mắt trêu chọc nhìn các nàng.

Cung nữ tân ra, Nam Cung Nguyệt vênh vang đắc ý đi tới trước mặt nàng, thần sắc khinh miệt nhìn nàng, cười lạnh, "Ồ, Bồn công chúa còn tưởng là thiên kim tiểu thư của cái gia đình giàu có nào? Hóa ra là cái con nhà bán thuốc."

"Công chúa?" Hạ Lan Tuyết thoáng lệch nghiêng cái đầu, dò xét cẩn thận Nam Cung Nguyệt, trong đầu tìm kiếm trí nhớ kiếp trước, tựa hồ chưa từng gặp qua cái tiểu điều ngoa này.

"Người là công chúa sao?" Nàng hỏi, dù sao, trong cung công chúa quá nhiều, nàng nhớ không rõ cũng dễ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Trêu chọc

Nghe thấy Hạ Lan Tuyết hỏi như vậy, Nam Cung Nguyệt hást cằm, càng tỏ ra kiêu ngạo như không tước, đại cung nữ bên người nàng, vội vàng nịnh nọt trả lời thay, "Đây là người được hoàng thượng Đại Chu quốc sủng ái nhất thất công chúa."

"Thất công chúa?" Hạ Lan Tuyết nhú mày, kiếp trước cũng không nghe qua vị thất công chúa này, ngược lại có một yêu nữ chuyên thù ghét chuyện cửu công chúa, hơi có phần làm cho nàng hận hằm răng ngứa.

"Hừ!" Thấy nàng không nói gì, Nam Cung Nguyệt hừ lạnh một tiếng, một bộ 'Người biết sợ rồi sao' thần sắc, ngón tay chỉ áo choàng trên người nàng, quát lên, "Còn không mau cởi bỏ xiêm y của Cơ Hoa Âm ca ca ra."

"Người muốn?" Hạ Lan Tuyết cười hỏi ngược lại.

Nam Cung Nguyệt khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nói, "Tại sao bồn công chúa lại muốn có y phục của nam nhân? Người cho rằng ai cũng như người không biết xấu hổ như vậy."

"A, nếu công chúa đã không muốn, vậy quên đi." Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, lại đem áo choàng che kín chính mình, dự định nghênh ngang rời đi.

Nam Cung Nguyệt đưa tay chặn nàng lại, lạnh lùng nói, "Khá lắm đúng là bỉ ổi, coi lời nói của bản công chúa là gió thoảng bên tai sao, người đâu, mau lột xiêm y trên người nàng ra cho bồn công chúa."

Bàn tay nhỏ bé của nàng vung lên, bốn cung nữ lập tức vây Hạ Lan Tuyết lại, đưa tay định xé rách xiêm y của Hạ Lan Tuyết.

"Chậm đã!" Hạ Lan Tuyết đột nhiên đưa tay, hướng về Nam Cung Nguyệt vẫy vẫy, "Công chúa điện hạ, không biết ngài đã từng nghe qua bốn chữ này chưa?"

"Bốn chữ gì?" Nam Cung Nguyệt sững sờ.

Hạ Lan Tuyết khoé môi nhếch lên, cười cười nhì nàng ta, " Bốn chữ dâm loạn hậu cung, công chúa nên nghe qua đi?"

Nam Cung Nguyệt sững sờ, không hiểu tại sao xé rách y phục của nàng mà lại thành dâm loạn hậu cung rồi.

Hạ Lan Tuyết khoé môi vẫn như cũ mang theo vui vẻ, con mắt không có hảo ý liếc Nam Cung Nguyệt, lại trêu chọc nói, "Cho dù công chúa đối với ta nhất kiến chung tình, quán quít chặt lấy, cũng không thể ban ngày ban mặt lột y phục của người ta nha, chưa kể, người cũng chưa hỏi ta có đồng ý hay không đâu? Bốn tiểu thư lại là cô nương gia trong trắng, không phải loại đàn bà trước sau lời lôm lăng lơ. Cho nên, công chúa nếu như khó nhịn, nên đi tìm người khác đi, ừm, vị bên cạnh người kia cũng không tệ lắm."

Vừa nói nàng vừa chỉ chỉ cung nữ vừa nói chuyện thay cho Nam Cung Nguyệt.

Chủ tớ Nam Cung Nguyệt hai mặt nhìn nhau, nháy mắt sau hiểu rõ, khuôn mặt đều đỏ bừng lên.

"Tiện nhân, người dám vu oan Bồn công chúa? Người đâu, bắt nàng lại, cắt đầu lưỡi của nàng."

Nam Cung Nguyệt nổi trận lôi đình, nhắc chân định đá tới Hạ Lan Tuyết.

"Hoa Âm, người đã đến rồi?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên hướng về phía sau nàng hô một tiếng, Nam Cung Nguyệt tim ngừng lại, vội vàng thu hồi chân, bởi vì thu quá nhanh, làm cho thân thể không yên, thiếu chút nữa ngã xuống.

Nhưng thân hình chưa ổn, nàng ta đã nặn ra một nụ cười tươi, vội vã quay đầu lại gọi, "Hoa Âm ca..."

Nhưng là, sau lưng nơi nào có bóng dáng Cơ Hoa Âm.

Mà cùng lúc đó, mũi chân Hạ Lan Tuyết nhẹ điểm một cái, bay thoát khỏi vòng vây của đám cung nữ, vừa chạy trên đường vừa vui vẻ tung tin, "Công chúa điện hạ, bốn tiểu thư rất bận rộn, không chơi cùng ngài được rồi."

Thật sự là nàng rất bận rộn, hơn nửa đêm cũng chưa được ngủ, không dễ dàng đi mòn giày sắt chẳng tìm được, gặp được Cơ Hoa Âm, kết quả, không kịp nói chuyện tử tế một câu, người đã không thấy.

Được, nàng còn phải đi tìm, dù sao, khuyên tai ngọc kia ở trên người hấn cũng không tốt.

"Công chúa." Cẩm Tú vịn lấy Nam Cung Nguyệt, hỏi, "Nàng chạy xa, có muốn đuổi theo hay không?"

Pằng - - Nam Cung Nguyệt hất tay liền tát nàng một cái, quát lên, "Đương nhiên phải đuổi theo, đem nàng bắt trở lại, Bồn công chúa muốn đích thân chôn sống nàng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Khiến trách

Đối với hoàng cung, Hạ Lan Tuyết quá đỗi quen thuộc, làm sao để Nam Cung Nguyệt bắt được nàng.

Xuất cung, nàng về thẳng nhà, tắm rửa sạch sẽ, thay đổi xiêm y lại vội vã muốn ra khỏi cửa.

Nàng muốn tìm Cơ Hoa Âm, muốn lấy khuyên tai ngọc về.

"Tiểu thư." Nửa đêm mắt tích rớt cuộc tiểu thư đã trở lại, nhưng chưa nói một câu, liền lại muốn ra cửa, vài nha hoàn ở Tuyết Uyển không yên tâm, xếp một hàng dài ngăn ở trước mặt nàng.

"Tối hôm qua ngài đi đâu vậy?" Thu Hương lo lắng hỏi, đặc biệt là nghĩ đến bộ dáng chật vật lúc mới về của tiểu thư, trên người còn khoác áo bào của nam nhân, làm cho trái tim nhỏ của các nàng không chịu nổi nha.

"Chuyện này nói rất dài dòng." Hạ Lan Tuyết vỗ nhẹ nhàn gương mặt xinh đẹp của Thu Hương, cười hi hi nói, "Ngoan ngoãn, chờ ta làm xong việc, trở lại sẽ nói tỉ mỉ với các người sau".

"Tiểu thư lại muốn làm chuyện gì? Để cho Bích Vân đi theo không được sao?" Thu Hương lui về phía sau một bước, tránh thoát bàn tay nhỏ bé không đứng đắn kia của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt tóc ướt bên cạnh tai, cười nói, "Lần này ta đi ra ngoài để giải quyết việc gấp, lần tới sẽ mang các người theo sau."

"Tiểu thư, sáng sớm lão gia đã phái người tìm ngài." Thu Văn nói.

"Chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết không đếm xỉa tới hỏi.

Đàn Hương trả lời, "Ước chừng là vì chuyện nhị tiểu thư đi Thiên Lộc Tự."

"Chính là vì chuyện này, hôm qua nô tì sai người sang hộ tổng nhị di nương và nhị tiểu thư đi Thiên Lộc Tự, Nhị di nương nói đau đầu, muốn nghỉ một đêm rồi đi. Nô tì nghĩ, chắc là buổi tối chờ lão gia trở về, làm cho lão gia ngăn cản việc này." Thu Văn nói tiếp.

Hạ Lan Tuyết hừ lạnh một tiếng, "Mặc kệ nó, lão gia không thể nào ở mãi trong phủ, Thu Hương, người phái người theo dõi, lão gia vừa ra phủ, người liền dẫn người đem Nhị di nương cùng nhị tiểu thư đưa ra phủ đi."

"Nhưng nhờ Nhị di nương lại giả bộ bệnh?" Thu Hương chần chờ hỏi.

Hạ Lan Tuyết ha ha một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ ra xấu xa cười đến, "Này không tốt hơn? Ta lại không phải là làm cho nàng đi nông trang làm việc, làm cho nàng đi Thiên Lộc Tự đâu, có Bồ Tát phủ hộ, chính là dù nàng có bệnh nan y cũng sẽ khỏe lên".

"Đúng vậy, Nhị di nương thường ngày vì nịnh nọt lão phu nhân, liền yêu ăn chay niệm Phật, lúc này nha, đại tiểu thư xem như thành toàn nàng đâu." Đàn Hương chế nhạo cười nói.

"Tốt lắm, bên trong phủ vậy là được rồi." Thần sắc Hạ Lan Tuyết nghiêm nghị, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói, "Thu Hương, gã sai vặt Thuận Thiên Ý là kẻ nào?"

"Là con thứ hai của Trần mã mã Thuận tử." Thu Hương trả lời.

"Không phải là Trần mã mã bị đuổi ra khỏi phủ rồi sao?" Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi.

Thu Hương trả lời, "Vâng, lần trước bởi vì nàng bịa chuyện xảy ra án mạng ở trong phủ, bị đại tiểu thư phạt. Chỉ là, lão phu nhân về sau cầu tình, nói là Trần mã mã trong phủ khổ cực vài chục năm, cũng coi như là lão nhân trong phủ, cứ như vậy đuổi ra ngoài, sẽ làm cho lòng người sợ hãi thất vọng, cho nên, liền lưu lại."

"Vô liêm sỉ." Hạ Lan Tuyết thần sắc lạnh lẽo.

Thu Hương vãi cái sợ quỳ xuống, "Nô tỳ đáng chết."

"Chết tiệt không phải là các người. Đều đứng lên cho ta." Hạ Lan Tuyết trầm giọng phân phó.

Trước kia, lúc mẫu thân còn sống, muốn đuổi người cần gì phải trải qua người khác đồng ý? Hiện thời, mẫu thân không có ở đây, bọn họ nguyên một đám ngược lại gan lớn muốn từng bước thử dò xét thái độ nàng, dần dần muốn biến nàng thành bù nhìn rồi.

"Nghe." Hạ Lan Tuyết ngồi đến trên ghế dựa, cười lạnh phân phó, "Thu Văn, tìm người đem Trần mã mã đuổi ra khỏi phủ. Còn có người phái người đi theo dõi từng cử động của gã sai vặt Thuận Thiên Ý đi, nếu có gì bất ổn báo cáo lại cho ta ngay."

"Vâng ạ." Thu Hương gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chải đầu

"Bích Vân." Nghĩ tới đã muộn rồi, Hạ Lan Tuyết dứt khoát đem mọi chuyện rườm rà ở hậu trạch tính giao lại một lần cho rõ ràng.

"Có nô tỳ." Bích Vân bước lên một bước, cảm giác giống như mình là tướng quân trước giờ ra trận vậy.

Hạ Lan Tuyết bị chọc cười rồi, hướng về nàng vẫy vẫy tay, "Được, chớ khảnh trương, ta chỉ là muốn hỏi người, hắc y nhân lên vào Bách Thảo Đường đêm đó đã có đầu mối chưa?"

"Chưa có đầu mối nào ạ." Bích Vân lắc đầu, nhớ tới đêm đó, tiểu thư thức đêm ở được các chế được, nhưng có một người áo đen âm thầm theo dõi,

nàng trong lúc vô tình phát hiện, lại không bắt được người nọ.

Về sau mỗi lần nghĩ đến chuyện này, nàng đều có chút sợ, nếu như lúc ấy hắc y nhân kia không phải là rình coi, mà là trực tiếp đánh lên tiểu thư, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

"Thật đúng là bí ẩn." Hạ Lan Tuyết cười nhẹ, phân phó "Vậy người tiếp tục bí mật quan sát cho ta, ta tin tưởng, hẳn sẽ tái xuất sớm thôi."

Nàng dám khẳng định đêm đó hắc y nhân nhất định đến vì phương thuốc của Hạ Lan gia, hiện nay, nàng đem được của hoàng thượng trình lên, tin tức này vừa ra, tất sẽ có kẻ muốn giờ trò với nàng để đoạt phương thuốc.

Thế nhưng, nàng cũng tò mò, không biết ai muốn cướp của nàng đây.

"Vâng, lần này nô tỳ nhất định bắt được hắn." Bích Văn kiên quyết nói.

"Không." Hạ Lan Tuyết khoát tay chặn lại, nhìn nàng, nghiêm túc nói, "Ta có trực giác, Hắc y nhân kia là thay người bán mạng mà thôi, nếu như xuất hiện, người liền theo dõi, xem kẻ sai khiến phía sau là ai."

"Người phía sau?" Bích Văn sững sờ, chột gật đầu, "Vâng ạ."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, quét bốn nha đầu một cái, lại cười nói, "Còn có việc sao? Có việc mau bẩm, vô sự bãi triều."

"Tiểu thư." Thu Hương sợ hết hồn, bãi triều lời này cũng có thể nói lung tung.

"A." Hạ Lan Tuyết cũng là theo thói quen thuận miệng nói ra, "Xong, bốn tiểu thư gần đây rất bận rộn, chuyện trong phủ vụ liền giao cho các người, đem những thứ kia không nghe lời, sau lưng giờ trò gây chuyện, đều xử lý cho bốn tiểu thư."

"Vâng ạ." Bốn nha hoàn cùng nhau lên tiếng.

Thanh âm này lạnh lẽo dễ nghe, Hạ Lan Tuyết hài lòng gật đầu, "Được rồi, ta muốn ra cửa."

Nàng đứng dậy, bởi vì tắm tóc chưa khô, liền chưa cài trâm đã đi ra ngoài.

Thực tại Thu Hương chưa gặp qua cái tiểu thư nào lời thôi lách thép như thế, sít sao đi theo, "Tiểu thư, đầu gì chờ tóc khô, chải đầu gọn gàng rồi hãy đi."

"Không có việc gì, ta mang theo cái này." Hạ Lan Tuyết kéo tay áo lên, lộ ra dây buộc tóc trên cổ tay

Thu Hương đầu đầy hắc tuyến, "Tiểu thư, vẫn là chải đầu một chút đi, mỗi sáng nhị tiểu thư chải đầu cũng phải mất một canh giờ"

"A, cũng không biết nàng chải ra cái dạng đầu gì nữa." Hạ Lan Tuyết lơ đãng, nhưng đột nhiên nghĩ đến, Hạ Lan Chi mặc dù dung mạo không đủ kinh diễm, nhưng mà có thể cướp đi Nam Cung Khế, tự nhiên là có năng lực của nàng.

Có lẽ, chải kiểu tóc đẹp đẽ, thật có thể làm cho người ta hai mắt tỏa sáng đấy.

"Được rồi, vậy người chải cho ta kiểu đầu đẹp nhất đi." Hạ Lan Tuyết đột nhiên quay vào phòng, ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm gương đồng, không ngừng soi.

Phải nói, cô nương trong gương đồng, mặt mày như vẽ, da trắng môi hồng, mắt to sáng ngời, thật sự là không có chỗ nào xấu, không có chỗ nào không đáng yêu nha.

Nhưng nghĩ đến lúc Cơ Hoa Âm nhìn thấy nàng vẻ mặt lại rất lạnh nhạt, nàng thật thắc mắc, chẳng lẽ kiếp trước dung mạo của nàng khác sao?

Vì sao nam nhân kiếp trước si mê lưu luyến nàng như vậy, nhưng kiếp này vừa nhìn thấy nàng đã muốn đẩy nàng ra xa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Không được vào cửa

Cả hai đời, Hạ Lan Tuyết không phải là cô nương hiểu tình yêu, hiểu nam nhân.

Phượng Khinh La nuôi dưỡng nàng rất tự do thoải mái, ngoại trừ bốn nha hoàn lớn lên cùng với nàng, bên người nàng cũng không có ma ma giáo dưỡng.

Mà các tiểu thư khuê các khác bình thường là phải học lễ nghi, cầm kỳ thư họa nữ công, nhưng nàng lại không biết tý gì.

Từ nhỏ, nàng ngoại trừ học võ thì là học được lý.

Phượng Khanh La liên tục dạy bảo nàng, nữ nhân nếu muốn sống tiêu dao tự tại, thì phải dựa vào chính mình, nam nhân, chỉ là đồ chơi giải trí lúc nhàn rỗi chán nản mà thôi.

Những thứ này, Hạ Lan Tuyết tất nhiên không tin, nàng nhìn lên qua không ít tiểu thuyết tình yêu, thấy rõ ràng trong sách nói tình yêu là cả hai bên đều có tình cảm với nhau.

Ở kiếp trước, cho dù đến cuối đời nàng mới tỉnh lại khỏi mộng đẹp, nhưng nàng vẫn tin tưởng, tình yêu, phải là cả hai bên tình nguyện.

Nhưng hôm nay, rõ ràng chỉ có một mình nàng là có tình cảm với Cơ Hoa Âm, còn tình cảm của đối phương như thế nào nàng không rõ.

Như vậy, nàng chỉ còn một cách duy nhất, là phải ở bên cạnh hắn thật nhiều, chỉ cần tiếp xúc nhiều rồi, tự nhiên hắn sẽ cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Đầu tóc đã búi xong, nàng nhìn lại gương, rất hài lòng.

"Thu Hương, tay nghề của ngươi càng ngày càng tốt, về sau bốn tiểu thư nhất định sẽ tìm một vị hôn phu tốt cho ngươi."

Cười hi hi xong, không đợi Thu Hương kịp phản bác, Hạ Lan Tuyết liền thi triển khinh công, bay mất.

Lần này, nàng không có đi Hoa phủ, mà là trực tiếp đi phủ tướng quân.

Đi vào góc tường, nàng đang định leo tường vào, đột nhiên nghĩ đến, nàng cùng Cơ Hoa Âm ôm đầu ôm đầu qua rồi, còn ước hẹn ba năm cưới nàng nữa, tại sao còn phải lén lén lút lút nhỉ?

Vỗ đầu một cái, cười thầm chính mình có tật giật mình, nàng nhẹ thở phào, bày ra tư thái rất thực nữ, đi đến cửa chính phủ tướng quân, cực kỳ lễ phép vỗ vỗ cửa.

Cửa mở ra, hai người thị vệ đi ra, mặt lạnh nhìn nàng, "Ngươi là người nào?"

"Làm phiên nhị vị tiểu ca vào bẩm báo một tiếng với tướng quân các người, nói Hạ Lan tiểu thư có việc cần gặp mặt." Hạ Lan Tuyết mặt ngậm mỉm cười, giọng nói hiền hòa.

Nhưng hai thị vệ kia lại bày ra bộ mặt cương thi, "Tướng quân không trong phủ, cô nương mời trở về đi."

"Không có ở đây? Vậy hắn đi đâu rồi?" Hạ Lan Tuyết hiểu kỳ, chẳng lẽ còn trong hoàng cung?

Nhưng mà, trả lời nàng là tiếng đóng cửa phịch một cái.

"Ồ..." Hạ Lan Tuyết không cam lòng lại muốn gõ cửa, lúc này, sau lưng một chiếc kiệu nhỏ ngừng lại.

"Tiểu thư, đến rồi." Hân Nhi xóc màn kiệu, đỡ mỹ nhân trong kiệu xuống.

Hạ Lan Tuyết nhìn lên mỹ nhân này, nở nụ cười, tiến lên khẽ chấp tay nói, "Ồi, thật là đúng dịp, cô nương cũng là tìm đến chủ tử nhà này?"

"Ngươi là ai? Đứng ở chỗ này làm cái gì?" Hân Nhi bảo hộ ở đằng trước mỹ nhân, ánh mắt tà ác đánh giá Hạ Lan Tuyết.

Ồ, lúc này mới vài ngày, liền không nhớ rõ? Hạ Lan Tuyết đang nghĩ muốn giải thích, mỹ nhân ôn nhu phân phó, "Hân nhi, không được làm khó dễ người khác, mau gõ cửa đi."

"Vâng ạ." Hân Nhi nhìn thấy bộ dáng vội vàng của tiểu thư, hé miệng cười một tiếng, đưa tay gõ cửa.

Cửa, lần nữa bị mở ra, vẫn là hai cái thị vệ cương thi kia đi ra.

Nhưng mà, lần này, bọn họ lại không hỏi một tiếng liền để chủ tử mỹ nhân tiến vào.

Hạ Lan Tuyết không tiện tức giận, nhắc chân định đi theo vào, lại bị hai thị vệ đưa tay cản lại, "Phủ tướng quân, người không có phận sự không được vào."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hưởng thụ

Một câu “Người không phận sự” thành công chọc giận Hạ Lan Tuyết, nhưng nàng là người ngược đời, càng tức giận trong lòng thì trên mặt càng là tươi cười.

Cho nên, dù dung mạo nàng chưa phát triển đầy đủ, nhưng mà khi nở nụ cười tươi nhìn rất đáng yêu, đặc biệt là một đôi núm đồng tiền như ẩn như hiện ở má càng làm cho người ta thấy đáng yêu.

"Tiểu ca, nếu ta là người không có phận sự vậy vị cô nương phía trước là ai vậy?"

Lúc nói chuyện, một tay nàng vỗ nhẹ vào tay thị vệ, một tay khác chỉ về hướng Tô mỹ nhân ở đằng trước.

Thị vệ kia thấy nàng tuổi còn nhỏ, cười lên còn thấy xinh đẹp, cũng không nổi nặng lời, mà nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Tiểu cô nương, người nha, vẫn nên đi đi, vừa rồi cô nương kia là Tô gia đại tiểu thư, là bạn tri kỷ của tướng quân nhà ta."

Ý là nàng không thể so sánh được.

"Bạn tri kỷ? Thanh mai trúc mã?" Hạ Lan Tuyết nghĩ đến Tôn lão đầu đã từng trong lúc vô tình tiết lộ, nói là Cơ Hoa Âm trong lòng chỉ có Tô tiểu thư, thật chẳng lẽ là vị vừa đi vào kia?

Đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng đã từng được hứa gả cho hoàng tử, hẳn vẫn muốn sao?

"Đừng là vậy đấy, người đi nhanh đi, hôm nay tướng quân phân phó, đóng cửa không tiếp khách." Vừa nói, thị vệ kia vừa đóng cổng chính lại.

Đóng cửa từ chối tiếp khách? Hạ Lan Tuyết nhìn cánh cửa son đen đóng chặt, trong đầu lại hiện lên cảnh Cơ Hoa Âm cùng tô mỹ nhân chàng chàng thiếp thiếp, tình ý triền miên, không khỏi nổi giận.

Không có nàng, lại chơi bởi vui vẻ cùng nữ nhân khác ở trong phòng sao?

Vừa định đập cửa, đột nhiên lại nghĩ đến hai cái thị vệ không biết điều kia, Hạ Lan Tuyết ngẫm lại dù sao cũng không phải là lần đầu tiên leo tường, thấy vẫn thuận tiện hơn.

Mà sau cửa lớn, hai thị vệ nhìn nhau nói nhỏ.

"Tướng quân thật là lợi hại, lại có thể biết trước có vị tiểu thư Hạ Lan gia tìm đến?"

"Ta thấy, nhất định là tướng quân bị cô nương này làm phiền, nên mới trốn nàng."

"Ta thấy tiểu cô nương này cũng không tồi nha."

"Tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, sao dám so với Tô đại tiểu thư đoan trang hiền thực, ai u... Tại sao trên người ta tự nhiên ngứa thế này, thật là nhột, ta chịu không nổi."

"A, tiểu tử hay tại người không chịu tắm rửa, trên người có rận rồi? Mau cách lão tử xa một chút."

Hạ Lan Tuyết nhảy vào bên trong phủ, núp ở phía sau đại thụ, nhìn thị vệ kia nhảy loạn giống như khỉ, che miệng cười, lúc này mới xoay người đi vào trong tìm kiếm.

Nàng không biết lúc này Cơ Hoa Âm ở chỗ nào, nhưng là, nàng trời sinh khứu giác nhạy bén, vừa rồi đến gần Tô Minh Ngọc chào hỏi, liền người thấy trên người nàng ta có mùi hoa nhài thơm ngát, nên giờ phút này trực tiếp đi tìm theo mùi này vậy.

Quả nhiên, rất nhanh liền tìm thấy nam nhân muốn tìm.

Giờ phút này, trong đình bên cạnh hồ, gió mát vi lướt nhẹ qua, nam tử khuôn mặt tuấn tú ngồi nghiêng, ngón tay thon dài vuốt khề ly rượu bạch ngọc, từ từ thưởng thức.

Mà một bên, Tô Minh Ngọc tay áo tung bay, bàn tay trắng nõn gầy nhẹ, làm cho đàn cổ trước người phát ra âm thanh uyển chuyển.

Trời nóng bức như thế này, thật là một bức tranh tao nhã.

Hạ Lan Tuyết không hiểu âm luật, đối với vẻ mặt lúc đánh đàn rất là tự đắc của Tô mỹ nhân kia rất khinh thường, đặc biệt là thấy nàng thỉnh thoảng khề ngẩng mặt lên, như có như không nhìn về phía Cơ Hoa Âm, con mắt kia như muốn nói biết bao nhiêu tình ý, làm cho trong lòng người quả thực không yên.

Nàng không phục bĩu môi, cúi người theo một chỗ lùm cây dời đến một chỗ khác, như thế, liền có thể chính diện thấy rõ Cơ Hoa Âm, cũng có thể làm cho nàng biết rõ, ở cùng mỹ nhân hẳn có hưởng thụ hay không?

Tốt nhất là khó có thể chịu được , nếu không, hừ.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Nghe lén

Một khúc kết thúc, Tô Minh Ngọc ưu nhã đứng dậy, mỉm cười hướng về Cơ Hoa Âm đi đến, ngồi xuống vị trí đối diện với hắn, mắt lộ ra thẹn thùng, ôn nhu khiêm tốn hỏi, "Rất lâu không có chạm vào, tay đều cứng, làm khó người phải nghe."

Nôn - - nếu đã biết rõ đàn không tốt, tại sao còn đàn?

Hạ Lan Tuyết âm thầm buồn cười, lần đầu tiên chạm mặt, đã cảm thấy mỹ nhân này quá giả, một cái chủ tử nhỏ nhắn mềm mại, dịu dàng như vậy làm sao có thể dạy dỗ ra một nha hoàn đanh đá, chua ngoa như Hân Nhi được.

Huống chi, còn có chuyện Hân Nhi âm thầm thuê bà tử kia bịa chuyện.

Mặc kệ mục đích vì sao, nàng cảm thấy, mỹ nhân này không có đơn giản như bề ngoài đâu.

Lúc này, nhìn thấy nàng ở trước mặt Cơ Hoa Âm có bộ dáng hết sức lấy lòng, lại xác nhận suy đoán của mình.

"So với lần trước, đã hay hơn rất nhiều, nghĩ đến Nhị ca ở trên người của người hao tổn không ít công phu." Cơ Hoa Âm để ly xuống, nhàn nhạt cười.

Tô Minh Ngọc lại bởi vì lời này, thần sắc cứng đờ, trong mắt đẹp lập tức tràn ngập hơi nước, "Người còn không tin ta sao? Ta cùng Hoa Quân trong lúc đó thật sự không có gì cả."

"Người suy nghĩ nhiều, ta cũng không thêm đề ý giữa các người là quan hệ như thế nào." Cơ Hoa Âm vẫn như cũ mây trôi nước chảy, thậm chí, tự tay chấp bình, rót cho nàng ta một ly rượu, "Rượu này rất ngon, rất hợp với khẩu vị của người."

Tô Minh Ngọc không cam lòng cắn môi dưới, chợt tự giấu nhẹ nhàng cười, ánh mắt vừa yêu vừa giận hướng hắn liếc nhìn, "Xong, sau khi biết người, những chuyện khác không nói đến, nhưng từ lượng tiền bộ không ít. Hiện nay ta nghiêm túc cũng là từ bỏ rồi."

Cơ Hoa Âm không đáp, chỉ là tự rót uống một mình một ly.

Ôi, bộ dáng cao lãnh như vậy, làm cho trong lòng Hạ Lan Tuyết rất là sáng khoái.

Hắc, nàng muốn nam nhân nên như thế, ngoại trừ nàng, nữ nhân khác dù thế nào cũng không thể làm hắn lung lay.

Tô Minh Ngọc tự làm mất mặt, khô khốc uống một ly rượu xong đột nhiên đoạt lấy bầu rượu trong tay hắn, lại rót cho mình một chén, sau đó, nâng chén cười nói, "Nào, hôm nay khó được người cao hứng như vậy, ta liền liều mình bồi quân tử, cùng người uống thống khoái."

Ôi, uống thống khoái? Không phải là xác định chuyện uống quá chén để mỹ nam giúp đỡ đấy chứ?

Hạ Lan Tuyết lập tức thấy khinh bỉ mỹ nhân này, nhìn lại thấy nàng ta tự mình uống rất nhiều chén, uống vừa nhanh lại mạnh, nhưng lại làm nước mắt nàng ta ngày càng rơi nhiều.

Ông nội ơi , uống rượu là nguy trang, cái này, phải nói là cái đuôi hồ ly tinh đã lộ ra rồi?

Nàng khinh thường thờ ơ lạnh nhạt, chỉ thấy Tô Minh Ngọc ho khan một hồi lâu, mới lau đi nước mắt ở khóe mắt, khô sở chất vẩn, "Được rồi, là ta không giỏi, ta không có biện pháp diễn cùng người, Hoa Âm, người chẳng lẽ nhìn không ra, ta hôm nay đến..."

"Minh Ngọc." Cơ Hoa Âm thanh âm trầm thấp cắt đứt lời của nàng, đột nhiên, ánh mắt lạnh lẽo, hướng về phía Hạ Lan Tuyết đang ẩn nấp.

"Đi ra!"

"Hả?" Tô Minh Ngọc sững sờ.

Hạ Lan Tuyết cũng có chút đần độn, còn muốn nghe xem Tô hồ ly kia định nói cái gì.

"Đi ngang qua mà thôi." Nàng chậm chạp đứng lên từ bụi cỏ, cười dài nhìn Cơ Hoa Âm, ngay cả chính mình cũng không tin lời nói láo này.

Dù sao, nàng biết rõ nói cái gì hắn đều không tin, cho nên, nói láo như thế nào cũng không sao cả.

Tô Minh Ngọc nhìn thấy nàng, đột nhiên nghĩ tới, kinh ngạc hỏi, "Cô nương, làm sao người có thể chui vào đây được?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chất vấn

Chui? Cái chữ này hình dung thật đúng là chuẩn xác, nhìn như là bị Tô Minh Ngọc thuận mồm nói đi ra, nhưng lại tràn đầy ý tứ châm chọc.

Nếu là nữ tử bình thường khác nghe được, chỉ sợ là hận không thể lập tức có cái hố để chui xuống.

Nhưng da mặt Hạ Lan Tuyết lại dày, nghe vậy nhưng không thềm đếm xỉa đến khoe miệng khê vênh lên, ánh mắt nhỏ u oán dán vào trên người Cơ Hoa Âm, nhìn vạn phần ủy khuất.

"Không chui, ta có thể đi vào sao? Rõ ràng ta là người đập cửa trước nàng, nhưng hộ vệ giữ cửa nhà người lại cho ta là người không có phận sự ngăn không cho ta vào."

Vừa nói xong, nàng trực tiếp đi tới trong đình, tự nhiên ngồi xuống ghế đá bên cạnh người Cơ Hoa Âm, một đôi mắt to đen láy, càng phát ra đáng thương nhìn hẩn chằm chằm, "Ta hỏi người, ta là người không có phận sự sao?"

Một loạt hành động hồn nhiên trôi chảy này, làm cho Tô Minh Ngọc bị chấn động trọn mắt, há hốc mồm.

"Cô nương, xin hỏi người là?" Lúc hỏi câu này, đôi mắt đẹp của nàng ta nghi hoặc liếc về phía Cơ Hoa Âm, rất kinh ngạc hẩn lại để cho cô nương xa lạ này tự do làm cần.

"Còn người là ai?" Hạ Lan Tuyết nhưn mảy hỏi ngược lại.

"Ta?" Tô Minh Ngọc sững sờ, từ nhỏ đến lớn, ở bên ngoài thanh danh của nàng rất nổi, chỉ cần nàng vừa xuất hiện, vô luận là dung mạo hay là khí độ, đều là bậc nhất, do vậy, gần như không có ai là không biết nàng.

Nhưng thấy thái độ của Hạ Lan Tuyết như vậy? Làm cho trong lòng nàng hơi có chút không vui, theo trực giác của nàng, không biết là giả, khiêu khích là thật.

Nhưng là, từ nhỏ đến lớn, Tô Minh Ngọc nàng chưa bao giờ e ngại trước mặt bất cứ nữ nhân nào cả.

"A." Rất nhanh, Tô Minh Ngọc hào phóng mỉm cười cười khê, ôn nhu đáp, "Tiểu nữ tử Tô Minh Ngọc, gia phụ tâu tướng.."

"Ta chỉ hỏi người, không có hỏi đến cha người." Hạ Lan Tuyết không có tìm không có phôi ngắt lời nàng, sau khi, nhếch miệng cười, lại nói, "Ta gọi Hạ Lan Tuyết."

"Hạ Lan Tuyết?" Tô Minh Ngọc trong đầu tinh tế tìm tòi, danh môn thiên kim trong kinh thành nàng ta biết hơn phân nửa, lại chưa từng nghe qua có người tên là Hạ Lan Tuyết.

Đợi chút, Hạ Lan?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Minh Ngọc hơi biến sắc, "Người cũng họ Hạ Lan? Là Hạ lan quý phủ ở thành đông? Lệnh đường là ngự y Phụng Khinh La?"

"Tô tiểu thư cũng biết ta?" Nói ra một cái tên lại có thể biết được nhiều như vậy, Hạ Lan Tuyết không tự chủ cảm thấy tự đắc một chút.

Làm cho Tô Minh Ngọc lúng túng cười cười, Hạ Lan Tuyết nhận ra sự lúng túng của nàng ta không phải xuất phát từ chính bản thân mình, mà xuất phát từ thân thể của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết biết ở bên ngoài có nhiều lời đồn đại không hay về thân nương, tự nhiên bản thân mình là con cũng không có tiếng tăm gì tốt.

Cũng may, trước sau hai đời, nàng là người không chú trọng đến những lời đồn đại bên ngoài, Tô Minh Ngọc kia tự cho mình không phải là người nhỏ mọn so đo, nhưng lại hoàn toàn giải thích rõ người này cực kỳ không phóng khoáng.

Hạ Lan Tuyết lười để ý tới nàng, chỉ nhìn Cơ Hoa Âm, đột nhiên phát hiện, hôm nay hẩn mặc một thân áo bào nguyệt sắccs, lại thiếu vài phần lạnh lùng, nhiều chút ít ôn nhả hiền hoà, đặc biệt là, khoe môi khêu gợi nhẹ nhàng quyến rũ ra, giống như cười mà như không, ánh mắt càng phát ra thâm thúy làm cho người ta không tự giác liền bị hấp dẫn.

Trước kia làm sao lại không cảm thấy hấn đẹp mắt như vậy? Kỳ quái.

"Ui, đừng chỉ uống rượu nha, người vẫn chưa trả lời ta đấy? Có phải là chủ ý của người hay không nên hai người thủ vệ mới ngăn cản ta, không ngăn cản nàng." Nàng một tay nắm lấy Cơ Hoa Âm, tay khác chỉ hướng Tô Minh Ngọc.

Nàng chỉ thẳng mặt như vậy, Tô Minh Ngọc ngẩn ra trừng to mắt, đặc biệt là nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn kia đang siết sao nắm lấy tay áo Cơ Hoa Âm, mà hấn lại không có đẩy nàng ra...

Đây là cái gì tình huống? Tô Minh Ngọc ngốc luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Kim ốc tàng kiều

Đối mặt với sự chất vấn ngang ngược của Hạ Lan Tuyết, Cơ Hoa Âm có chút bất đắc dĩ cúi đầu cười, nhặt lên đầu ngón tay nhỏ trắng trẻo của nàng đang đặt trên tay áo hấn lấy ra, mới nói, "Ngoan ngoan ngồi đi."

Giọng nói trầm thấp rõ ràng lộ ra sùng ái.

Mặt Tô Minh Ngọc trắng bệch.

Hạ Lan Tuyết lại càng phát ra khoe mẽ, níu lấy ống tay áo của hấn xoa nắn, đúng là nhất quyết không tha, "Người phải nói với ta rõ ràng, hôm nay có phải người phản phò người cản ta lại ở cửa? Người không muốn gặp ta sao?"

"Cửa này có thể ngăn cản được người sao?" Tựa hồ bị nàng vô cớ gây rối không cách nào, Cơ Hoa Âm đành phải uyển chuyển hỏi ngược lại.

Mất to vô tội trong suốt của Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên híp lại, cong thành hình trăng lưỡi liềm, thần sắc có vài phần lên mặt, "Coi như người thức thời, chính là dù ở cánh cổng tăng thêm hai kẻ ngu ngốc, đương nhiên ngăn không được ta."

"Cho nên." Cơ Hoa Âm lại đem móng vuốt của nàng ở trên tay áo gầy ra, bất đắc dĩ thở dài nói, "Gia nếu có tâm cản người, cũng không chỉ thêm hai kẻ ngu ngốc vào bên cánh cửa."

Cái giọng nói nghiêm trang cùng bất đắc dĩ kia, chọc cười Hạ Lan Tuyết, nàng cười hi hi nhìn qua hấn, "Được rồi, nếu việc này với người không quan hệ, bốn tiểu thư liền đại nhân đại lượng, không tính toán với người rồi."

Nói, nàng đột nhiên bùng lên ly rượu Cơ Hoa Âm đã dùng qua, phối hợp châm một ly rượu, đặt ở chóp mũi hít hà, "Ừm, hương được, rượu ngon như vậy tại sao không gọi ta đến?"

Hòn dỗi liếc nhìn hấn, cứ như vậy ở trước mặt hấn, nàng đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, xong rồi còn tấp chặt lưỡi, lại rút một chén.

Đang định ngửa cổ uống tiếp, đột nhiên Cơ Hoa Âm vươn ngón tay ra đoạt mất cái ly, "A Tuyết, nói cho người biết, rượu không phải là nước, phải từ từ phẩm mới có thể phẩm ra tư vị trong đó, uống thả cửa như người một ly lại một ly, dễ dàng say."

"A, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, vừa rồi Tô tiểu thư cũng là một ly đón một ly, kết quả uống sặc." Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu hướng về Tô Minh Ngọc mở trừng hai mắt.

Hết thầy mọi thứ đều làm cho Tô Minh Ngọc sững sờ một cái chớp mắt cũng không, gò má xinh đẹp trắng xanh, nhìn thật phần đáng thương.

"Hoa Âm, khi nào thì người quen biết với Hạ Lan cô nương?" Vì sao biết hấn gần mười năm, chưa từng nghe nói qua?

"A, ha ha." Hạ Lan Tuyết cười dịu dàng đoạt lời nói, "Ta cùng Hoa Âm khi nào thì biết nha? Nếu nói một cách nghiêm túc, thì từ rất lâu rồi, từ kiếp trước đi."

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chăm chăm Cơ Hoa Âm, hấn cũng ôn nhu có tình đang nhìn mình, giờ khắc này, thiếu chút nữa làm cho nàng hoảng hốt, người này không phải là đang diễn trò, mà là thật đối với nàng có... Cảm giác.

"Kiếp trước? Hạ Lan cô nương thật biết nói đùa." Tô Minh Ngọc tất nhiên là không tin tưởng, ngược lại lại không cam lòng hỏi Cơ Hoa Âm, "Hoa Âm, Hạ Lan cô nương khả ái như thế, sao trước đến giờ không thấy người cùng nàng xuất hiện bao giờ?"

"Kim ốc tàng kiều mà." Hạ Lan Tuyết da mặt dày lên mặt một câu.

Cơ Hoa Âm khước mắt khẽ nhú, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ước chừng cảm thấy có chút không tự nhiên, lại không để lại

dấu vết dòi đi.

Mà Tô Minh Ngọc nghe nàng nói lời này, lại thiếu chút nữa phun ra, bộ dáng của nàng như vậy cũng tự xưng là kiều? Còn phải cất giấu?

Nhưng mà, lời nói này của Hạ Lan Tuyết cũng không hoàn toàn là giả, kiếp trước, Cơ Hoa Âm đã từng tà ác, bá đạo tuyên bố với nàng, muốn nhốt nàng lại, để cho nàng không thể trốn đi, cả đời chỉ có thể dựa vào hắn mà sống tiếp.

Ừm, mặc dù lao tù cùng kim ốc khác nhau cũng không nhỏ, nhưng thực tế ý nghĩa lại không sai biệt lắm.

Không phải cũng là nói rõ, hắn sẽ không rời bỏ nàng sao?

Hắc hắc, trong lòng tiểu tiểu đắc ý một phen, Hạ Lan Tuyết xoay người lại, lại nhích tới gần Tô Minh Ngọc một chút, cố ý hạ thấp giọng, giống như oán giận kì thực khoe khoang mà nói, "Tô tỷ tỷ, người không biết, Hoa Âm tính tình hơi khó, hắn không thích ta thường thường xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, đặc biệt là không thích nam nhân khác nhìn ta. Hắn nha, chuyện khác đều rất hào phóng, duy chỉ có đối với ta, là hẹp hòi, cũng giống như, hôm nay buổi sáng trong cung, cũng bởi vì ta ngã xuống, rồi Lục hoàng tử muốn đỡ ta, hắn liền tỏ ra tức giận. Cho nên, vừa rồi ta mới cho là hắn cố ý phân phó thị vệ không cho ta vào cửa"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lân Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Người thô lỗ

Nhưng mà, lần này Hạ Lan Tuyết cũng thật khinh thường Tô mỹ nhân, người ta nghe nói như vậy, chẳng những không có như nàng tưởng tượng là khó thờ hoặc khóc rồi đi, ngược lại, rất phối hợp nàng diễn, làm như có thật gât đầu.

"Đúng vậy đấy, ta quen biết Hoa Âm mười năm rồi, tính tình này của hắn ta biết rõ nhất."

"A, vậy sao?" đuôi mắt Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng liếc về phía Cơ Hoa Âm, người này đang yên lặng thưởng thức quang cảnh trong ao, dung nhan bình tĩnh, mặt trầm như nước, tựa hồ cũng không có so đo hai nữ nhân đang nói thắm cái gì đó.

"Ừm, không chỉ đối với người, đối với vật cũng giống như vậy." Tô Minh Ngọc nhẹ nhàng cười, thẹn thùng chi đàn cổ sau lưng, nói tiếp, "Cái đàn lục cầm này là bảo bối mà Cơ Hoa Âm quý nhất, người bình thường đừng nói đụng phải, chính là nhìn một cái cũng không thể. Người xem hắn như thế có hẹp hòi không?" Cho nên, không cần nói cũng biết, Tô mỹ nhân này không những đụng vào mà còn ngồi gậy, đủ để giải thích rõ hắn đối xử với nàng ta đặc biệt.

Hạ Lan Tuyết giống như cười mà như không, "Là bảo bối quý nhất sao?"

Ánh mắt giao hoạt của nàng chăm chú nhìn cây đàn cổ kia, càng nhìn càng cảm thấy gai mắt, càng nhìn càng cảm thấy đậm tâm.

Tự nhiên nàng đột ngột đứng lên, đi về phía đàn lục cầm, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo sờ vào dây đàn ngẫu nhiên còn cúi đầu xuống, người người xung quanh cây đàn.

Cơ Hoa Âm khẽ nhíu mi, nhẹ kêu một tiếng, "A Tuyết."

"Hoa Âm, ta thấy Tuyết muội muội cũng là người am hiểu âm luật, hay là người hào phóng một lần, cho phép nàng ấy gảy một khúc đi." Tô Minh Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Hạ Lan Tuyết giống như chó săn thấy thức ăn vậy liền cười trộm.

"Không cần." Hạ Lan Tuyết mạnh khoát tay chặn lại, nhẹ nhàng đứng thẳng mi, nói tiếp, "Ta không hiểu âm luật, chẳng qua là cảm thấy hoa văn trên đàn này rất đẹp mắt thôi."

Nói xong, nàng lại ngồi trở lại, đôi mắt linh động nhìn Tô Minh Ngọc, thấy đáy mắt nàng ta lóe lên tia khinh miệt, không khỏi nở nụ cười.

"Tô tỷ tỷ, vừa rồi người gảy khúc gì vậy? Thật là dễ nghe, nghe có chút thương cảm."

Tô Minh Ngọc tất nhiên là khó mà nói ra khúc vừa rồi là "Địch tôn oán", chỉ dịu dàng cười nói, "Nếu Tuyết muội muội đã thích nghe như vậy. Ta liền vì muội muội mà gảy lại một khúc vậy?"

"Vậy thì tốt quá. Ta xin rửa tai lắng nghe vậy." Hạ Lan Tuyết vừa cười đùa vừa dùng đầu ngón tay đào đào lỗ tai.

Loại hành vi thiếu lễ độ này, lại làm cho Tô Minh Ngọc sững sờ, nhưng rất nhanh lại coi như không nhìn thấy gì, nhưng hành động đó của nàng ta cũng không làm cho Hạ Lan Tuyết thấy cảm kích.

Không phải ghét bỏ nàng lỗ mãng sao? Lại còn giả bộ mình thanh cao tao nhã nữa.

Hạ Lan Tuyết nàng tuy hành vi có hơi thô lỗ nhưng tâm lại không, nhìn mặt mà nói chuyện, đoán biết lòng người nàng cũng là rất rõ.

Trung ra bộ mặt vô tư vui vẻ, Hạ Lan Tuyết nghiêng nghiêng người, đưa lưng về phía Cơ Hoa Âm, một tay đỡ chán, đôi mắt hơi khép, làm rat ư thể nghiêm túc thưởng thức âm nhạc, nhưng không ai có thể đoán được, ánh mắt nàng vẫn chăm chú quan sát một con nhện nhỏ đang leo lên leo xuống trên xà mộc đình.

Tô Minh Ngọc ưu nhã ngồi xuống, đầu cụp xuống, đôi tay nhỏ trắng nõn nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, tức thì từng tiếng đàn dễ nghe vang lên như nước chảy mây trôi.

Quả nhiên là cầm kỹ cao siêu, xem ra ở phương diện này cô nương nhà người ta bỏ không ít công sức.

Đúng rồi, Cơ Hoa Âm là người hiểu biết, cũng rất tinh thông âm luật.

A, không khó tưởng tượng, sở dĩ cầm kỹ của Tô Minh Ngọc cao siêu cũng là để nịnh nọt Cơ Hoa Âm đi.

Thế nhưng... khi nhìn thấy bộ dáng say mê tập trung đàn của Tô Minh Ngọc dư quang trong mắt Hạ Lan Tuyết chợt lóe , đầu ngón tay gầy nhẹ, một hạt đào vừa vắn đánh trúng con nhện trên mái đình, không nghiêng lệch , rơi trúng vào cổ áo Tô Minh Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trùng phạt

"A!" Tô Minh Ngọc sợ hãi kêu nhảy dựng lên, lại không nghĩ rằng, động tác quá mạnh làm cho đàn cổ trước mặt rơi xuống mặt đất.

Hon nữa rơi xuống lại rất cổ quái, rơi xuống một cái lại bật lên rồi lại rơi xuống.

Bởi vì chỗ ngồi của Hạ Lan Tuyết, không những cản trở tầm mắt của Cơ Hoa Âm, mà còn cản trở động tác hấn cứu đàn.

Thật là bi ai, đàn cổ bị rớt lên bật xuống hai lần gãy mất rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc sợ hãi trắng bệch, bất chấp có con vật nhỏ đang chạy trong cổ áo áp ứng.

"Hoa Âm, ta... A." Cũng không biết là do bị tiểu động vật kia cắn hay là bị làm sao, nàng ta vừa định giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên lại vắn vẹo, cả thân thể căng thẳng, sợ hãi vừa thống khổ nhìn Cơ Hoa Âm, đột nhiên, như không chịu được nữa, vành mắt đỏ lên, chạy đi mất.

"Ui cha." Hạ Lan Tuyết hậu tri hậu giác đứng dậy, đi đến bên cạnh đàn cổ bị rơi, lại nhìn qua bóng dáng Tô Minh Ngọc đang bỏ chạy, vẻ mặt rất ngạc nhiên cùng khó hiểu, "A, Tô tỷ tỷ làm rơi đàn của người, bỏ chạy mất rồi?"

"Nên chạy không phải là người sao?" Cơ Hoa Âm ngẩng đầu lên, đáy mắt thoáng cái ngưng tụ ánh sáng lạnh lẽo.

"A? Thế nào lại là ta?" Hạ Lan Tuyết giả bộ hồ đồ, ngượng ngừng cười cười, nhìn thân hình cao lớn của hấn đứng lên, sợ xoay người bỏ chạy, "Ui, ta thiếu chút nữa đã quên mất, cha ta bị bệnh, đang đợi ta mua thuốc về nhà."

Nhưng mà, hiển nhiên nàng không có vận may như Tô Minh Ngọc, cho dù nàng dùng khinh công, đã nhảy lên ngọn cây cao như vậy rồi còn bị hấn bắt được .

Trên cây ngô đồng cạnh đó, tay hấn đang nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng.

"Không có làm việc trái với lương tâm, chạy cái gì?" Giọng nói hấn không có tí cảm xúc nào, nhưng ánh mắt hấn lại như lưỡi dao, nhìn nàng chằm chằm như nhìn một con mồi đợi làm thịt.

"Ta nói là, cha ta bị bệnh, đang chờ ta mua thuốc về." Bất chấp trên cổ đau đớn, nàng cố gắng nhìn hấn cười nịnh nọt, cười hết sức nhu thuận, biết điều.

"Tiếp tục diễn." Hấn lạnh lùng nhìn nàng, trên tay độ mạnh yếu từng điểm từng điểm buộc chặt.

Hô hấp Hạ Lan Tuyết không thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng, vội giãy giụa la ầm lên, "Được rồi được rồi, cha ta không có bệnh, tổ mẫu ta bị bệnh, được chưa?"

"Nói năng bậy bạ." Cơ Hoa Âm đột nhiên nhẹ buông tay, thân thể Hạ Lan Tuyết mềm nhũn, thiếu chút nữa té xuống, giật mình một cái, sợ hãi vội vàng nhắm mắt lại, đột nhiên bên hông bị túm lại.

A, vẫn không nở bỏ nàng đi?

Bên môi nàng mới sung sướng cong lên, liền cảm giác trước ngực chợt lạnh, quần áo như bị tuột ra, chẳng những lộ ra quần lót bên trong, còn lộ ra cằm cổ bạch ngọc cùng với xương quai xanh tinh xảo.

"Này, ngươi làm gì thế? Ban ngày ban mặt đùa giỡn bốn tiểu thư **?" Hạ Lan Tuyết tiểu tâm can run rẩy, người này sẽ không phải mượn có tức giận mà ba ba bằng bằng nàng trên tàng cây chứ?

Mặc dù nàng cũng là vui lòng, nhưng lại có cảm giác sự việc tiến triển quá nhanh hơn nữa, lần đầu tiên của nàng không thể ảm áp một chút sao?

Mới suy nghĩ miên man, chỉ thấy Cơ Hoa Âm đem nàng hai tay giơ lên cao đỉnh đầu, một tay khác cầm lấy thắt lưng của nàng, rồi buộc chặt hai tay nàng lại.

"Cơ Hoa Âm, ngươi muốn làm gì? Sẽ không phải là chơi mấy trò biến thái kia chứ? Lão nương không làm, mau buông ta ra, không phải vậy... A..."

Đai lưng bị buộc vào cành cây, cả người nàng bị đẩy ra ngoài, đung đưa vài vòng trong không trung.

Một hồi qua đi, Hạ Lan Tuyết mới bị thống nhận ra rằng, nàng bị tên khốn kiếp kia treo trên cây to.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Yêu cầu

Cánh tay cùng thân thể tựa hồ muốn tách rời, đau như có vô số kim châm vào.

Lại còn mặt trời chói chang đang chiếu trên đỉnh đầu, ánh sáng nóng rực làm cho trông mắt nàng muốn cũng không thể mở ra được, Hạ Lan Tuyết cảm thấy, chỉ cần vài phút đồng hồ nữa là nàng bị phơi nắng đến ngốc luôn rồi.

Mà tên nam nhân khốn kia đã bỏ nàng lại, không thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Nhưng Hạ Lan Tuyết biết rõ, nhất định hắn đang ở gần đây.

"Này" Nàng lớn tiếng hô, "Ngươi đủ rồi nha, không phải chỉ phá của ngươi một cái đàn sao? Bốn tiểu thư đền cho ngươi một cái y chang là được chứ gì"

Không người nào trả lời.

Nàng lại gọi, "Họ Cơ, ngươi không có nhân tính, ngươi mượn cối giết lừa, qua sông liền rút cầu, lợi dụng ta xong rồi treo lên không để ý nữa à? Đàn cầm kia nếu không ném có thể dọa cho Tô mỹ nữ bỏ đi sao? Huống chi, bằng bản lãnh của ngươi, nếu như không muốn cho đàn rơi không phải là dễ như trò bàn tay sao?"

Không có ai hồi âm, bên tai, thậm chí ngay cả một ít tiếng gió cũng không thấy.

Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của nàng đã đỏ đầy mồ hôi rồi.

Dựa vào, thật đúng là ném nàng đi không để ý đến? Đáng giận.

Hạ Lan Tuyết hít sâu một cái, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bỗng nhiên dùng lực, hai chân ngoắc lên cành cây, sau đó, chuyển tay đang bị trói lên phía trước người, há mồm cắn lên chỗ thắt, phí rất nhiều nước miếng, rốt cục cũng cởi bỏ được đai lưng, cả người thuận thế nhảy lên, vội dựa vào cây thở hổn hển.

Đại gia, lần này nàng thật sự là thua thiệt lớn, cả khổ nhục kế cũng mang ra.

Mà dưới bóng cây bên kia, Tô Minh Ngọc đứng dưới tán cây, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn hận đến nổi xé nát khăn trong tay.

Quả nhiên, như nàng ta nghĩ, tiểu nha đầu này là người mà Cơ Hoa Âm muốn dùng để làm cho nàng lộ lố ngay trang.

Nàng không sợ hắn tìm nữ nhân khác đến đối phó nàng, bởi vì nàng ta biết hắn chỉ chơi bởi chứ không có tình cảm thật, nàng không cần bận tâm đến con nhóc lỗ mãng Hạ Lan Tuyết này.

Nhưng cái nàng ta để ý chính là, từ trước đến nay Cơ Hoa Âm làm việc gì cũng quang minh chính đại, nhưng giờ để gây xích mích với nàng, lại dùng biện pháp như vậy, còn cố ý phá hủy đi đàn cổ mà hắn vẫn trân quý.

Chẳng lẽ, hẳn thật sự hy vọng nàng rời xa cuộc sống của hần sao?

Không cam lòng a!

Dur quang ở khoe mắt sau khi liếc nhìn bóng dáng kia một lần nữa rồi cuộc cũng rời đi, Hạ Lan Tuyết thở một hơi dài nhẹ nhõm, đứng dậy, đứng ở trên thân cây, đem đai lưng buộc tốt.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, khoe môi cong lên nụ cười yêu dã.

Khô là thế, nhưng kẻ tiếp nàng có thể yêu cầu vật mình muốn rồi.

Nhảy khỏi cây, nàng vô cùng lo lắng chạy về hướng đình nghỉ mát, quả nhiên, Cơ Hoa Âm tĩnh tọa ở trong lương đình, vẫn như cũ thích ý tự rót uống một mình.

"Ồ, người trong giống như là người nhàn rồi ngồi đây uống rượu một mình thế? Có thấy cô nương người ta khóc rồi đi không ." Hạ Lan Tuyết vài bước vượt lên bên cạnh, đồng loạt nhắc lên bầu rượu, liền đổ vào trong miệng, rót quá mau, chất lỏng trong suốt kia liền theo khoe miệng của nàng chảy xuôi xuống, làm ướt quần áo trước ngực nàng.

Cơ Hoa Âm khẽ mị con mắt, lẳng lẳng nhìn nàng, môi mím thành một đường thẳng.

"Khà, đã ghiền." Để bầu rượu xuống, Hạ Lan Tuyết tùy ý dùng tay áo chùi miệng, liền ánh mắt sáng quắc nhìn qua hần, vội vàng muốn phần thưởng, "Hôm nay, giúp được người một việc lớn, có phải người nên bày tỏ chút thành ý không?"

"Làm gì để bày tỏ thành ý?" Cơ Hoa Âm bày tỏ không hiểu, xem rượu trong chén hết, mới nghĩ đưa tay cầm bầu rượu, vừa nghĩ tới Hạ Lan Tuyết vừa rồi mới uống, tay liền dừng lại.

Hạ Lan Tuyết cúi mặt, cười tủm tỉm nhìn hần, bàn tay nhỏ bé đưa về phía hần, như cái hài tử muốn có đường ăn, "Không cần gì khác, đưa khuyên tai ngọc trả cho ta là được."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậ Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãng Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Minh đoạt

Cơ Hoa Âm vẫn bình tĩnh quan sát nàng, không biết là do vừa phơi nắng hay do mới uống rượu, làm cho hai má phúng phính của nàng ửng đỏ , nhìn rất đáng yêu chọc cho người ta hận không thể véo một cái.

"Người nhìn ta làm gì? Không thể đáp ứng sao?" Hạ Lan Tuyết nhăn lên đôi mi thanh tú, hai mắt to nhìn về phía cổ hần , trong lòng tính kế , người này chắc là không đáp ứng rồi, xem ra chỉ có thể trực tiếp cướp đoạt thôi.

Nhìn đôi mắt to của nàng khẽ chuyển, Cơ Hoa Âm nhíu mày hỏi, "Trên người gia có khuyên tai ngọc của người sao?"

Xem đi xem đi, chói lọi rồi? Gia vờ mắt trí nhớ sao? Chiêu thức này của hần nàng gặp qua rồi, kiếp trước lúc ở trong sơn động, làm hết chuyện xấu với nàng, xong lại chối cãi do nàng chủ động, chứng cứ phạm tội là bản “đồng cung ba mươi sáu thức” mà nàng mang theo bên mình, làm cho nàng ước chừng biệt khuất rất nhiều năm, thậm chí, về sau cùng Nam Cung Khế trong lúc đó, cũng bởi vì chuyện này mà sinh không ít hiềm khích.

Nhìn xuống con tức, nàng bĩu môi, nhìn hần cười rạn rở , từng chữ từng câu nhắc nhở, "Gia, không thể tưởng được ngài tuổi còn trẻ, đầu óc lại không được tốt như vậy. Lần trước tiểu nữ từ thiếu chút nữa bị mất tính mạng, vì cổ độc khó giải trên người ngài, lúc hồi ngài tiền khám bệnh, ngài không những không đưa còn đoạt mất khuyên tai ngọc trên người ta. Nói thực cho ngài biết, khuyên tai đó là di vật mà mẹ ta khi còn sống để lại cho ta..."

Vừa nói, vành mắt ửng hồng, u oán nhìn hần chằm chằm.

Cơ Hoa Âm lẳng lặng nghe xong lời của nàng, hai đầu lông mày chợt lóe qua nghi hoặc, "Lại còn có chuyện này?"

"Người còn dám nói không nhớ nổi?" Hạ Lan Tuyết nắm lấy quả đấm nhỏ, rất muốn một quyền đập hần ngất, sau đó trực tiếp vạch áo hần, lấy khuyên tai ngọc đi, rồi đem hần treo lên cây to phơi nắng.

Cơ Hoa Âm nghiêm trang, "Không phải là không nhớ nổi, mà là chưa từng phát sinh chuyện này, gia làm sao mà nhớ nổi?"

"Người?" Hạ Lan Tuyết nổi giận, vọt đứng lên, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm hần, suy tính tấn công như thế nào mới có thể làm hần ngất đi?

Nhưng trong đầu thiết tưởng nhiều cái phương án đều lập tức bị đập chết, nguyên nhân chỉ có một, người này công phu so với nàng không biết cao gấp bao nhiêu lần, chính diện, đằng sau, mặt bên, cao thấp, tựa hồ dù ở góc độ nào cũng không thắng được hần.

Nàng cắn cắn môi, dứt khoát đem thẻ diện ném đi, thân hình chưa nẩy nở liền nhào vào người hắn, giờ thôi ăn vạ.

"Ta mặc kệ, tóm lại là đồ đạc của ta, ngươi phải trả lại ta, nếu không ta cắn chết ngươi."

Nhưng đầu nhỏ của nàng lại bị tay hắn cản lại, hắn cau chặt lông mày, không vui nhìn nàng, "Vật nhỏ quá điều ngoa, gia chỉ nhớ rõ là ngươi trộm khuyên tai ngọc của gia, gia thu hồi đồ, còn hảo tâm thả ngươi. Ngươi không biết hối cải, hiện tại lại một lần nữa lên vào, ý định muốn đoạt đồ một lần nữa, ngươi cho rằng gia là người hiền lành dễ bắt nạt sao?"

"A, ngươi cứ cho là vậy đi?" Hạ Lan Tuyết ở trong lòng hắn, đắc ý gào lên.

Cơ Hoa Âm mặt không đổi sắc, trầm giọng nói, "Gia nói chính là ngươi trộm khuyên tai ngọc của gia, gia tha cho ngươi một cái mạng là tốt rồi. Nhưng như trong miệng ngươi nói thì hình như là gia đoạt mất đi vật của nương ngươi để lại vậy."

Kết? Hạ Lan Tuyết chớp mắt to, giống như nghe hiểu ý hắn.

Cảm nhận được nhiệt độ của tiểu thân thể ở trong lòng, thật là không dễ chịu, Cơ Hoa Âm liếc nhìn nàng ngu ngơ tiểu bộ dáng, ánh mắt trầm trầm uy hiếp, "Còn không tránh ra, nếu không, đừng trách gia không khách khí."

Hạ Lan Tuyết không cam lòng vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, lắc lắc thân thể giống như nghe lời muốn đứng lên, nhưng ngay tại lúc hai chân vừa đặt xuống đất, nàng đột nhiên nghiêng người, há mồm liền cắn lên cổ của hắn, đầu lưỡi nhanh nhẹn bốc lên một sợi dây đỏ dẫu trong cổ áo, hàm răng dùng sức cắn một cái.

Cắn đứt dây đỏ, trong miệng ngậm khuyên tai ngọc, cũng bắt chấp phản ứng của hắn, nàng xoay người bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Trộm?

Cơ Hoa Quân vừa mới đi đến bên cạnh đình nghỉ mát, đã nhìn thấy một cảnh tượng như thế này.

Một tiểu cô nương xinh đẹp vừa bò dậy từ trên người Cơ Hoa Âm, xoay người, bỏ chạy thật nhanh, thiếu chút nữa đụng phải hắn.

Ngay tại thời điểm hai người lướt qua nhau, hắn thấy rõ ràng hai gò má tiểu cô nương đều ửng đỏ.

Lại nhìn Cơ Hoa Âm ngồi vững như thái sơn, Cơ Hoa Quân nở nụ cười, lắc lắc quạt xếp phong lưu phóng khoáng đi vào trong đình, ranh mãnh quan sát thân đệ mặt lạnh này.

"Ồi nói cho nhị ca biết chuyện gì vừa xảy ra thế?"

"Chuyện gì vừa xảy ra là sao?" Cơ Hoa Âm đơn giản nhìn qua hắn, đứng dậy, trực tiếp nhặt đàn cổ bị rơi trên đất lên.

Khuôn mặt tuần lẳng của Cơ Hoa Âm khế cứng đờ, rất kinh ngạc, "Vừa nghe Ngọc nhi nói làm rơi bảo bối của ngươi, ta còn không tin, không nghĩ tới là thật."

"Ngươi tới có việc?" Cơ Hoa Âm nhàn nhạt nhìn hắn.

"A, không có việc gì liền không thể tới tìm ngươi?" Cơ Hoa Quân khó chịu liếc nhìn hắn.

"Vậy xin cứ tự nhiên." Cơ Hoa Âm ôm cổ cầm, đi thẳng ra khỏi đình.

"Ừm?" Cơ Hoa Quân thu hồi quạt xếp, mắt phượng hẹp dài khế neho lại, nhìn về hướng bóng lưng Cơ Hoa Âm, khóe môi nhất câu, vẫn nở nụ cười.

Bằng trực giác của hắn, người đệ đệ này nhất định có bí mật gì đây.

Chẳng lẽ có quan hệ mờ ám với tiểu cô nương vừa rồi?

"Cửu đệ." Cơ Hoa Quân phi thân đuổi theo, trời rất nóng, cũng không sợ bị người ta nói, một tay khoác lên trên vai Cơ Hoa Âm, hưng phấn hỏi, "Cô nương vừa rồi là ai vậy? Ta thấy hình như có gì đó không ổn? Có phải ngươi làm gì nàng ấy không?"

Vừa hỏi, tầm mắt của hắn chậm rãi dời xuống, lại rơi xuống vị trí dưới eo Cơ Hoa Âm.

Bằng tưởng tượng của một người nam nhân, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, trước khi tiểu cô nương kia trốn đi, đang nằm ở trên người Cơ Hoa Âm làm cái chuyện gì?

Không thể tưởng được Cửu đệ là nam nhân ngoài mặt lạnh nhưng thân nóng? Lại có thể bắt buộc tiểu cô nương chưa trưởng thành làm cái chuyện này?

Cơ Hoa Âm vừa chạm vào ánh mắt của hắn, liền đoán được tâm tư đen tối kia, lạnh lùng khê hừ, "Không trách được Minh Ngọc lại thờ ơ với người. Ngu ngốc như vậy."

"Người có ý gì?" Cơ Hoa Quân bị đâm chột chỗ đau, lập tức giậm chân, "Nếu không phải là do người phá, Minh Ngọc đã sớm trở thành nhị tẩu của người rồi."

"Vậy sao?" Cơ Hoa Âm nhướn mày, không tin.

Cơ Hoa Quân nhất nghẹn, có chút không nhịn được nói, "Đang hỏi chuyện của người, xuyên sang chuyện của ta làm gì? Vừa rồi tiểu cô nương kia là ai? Người muốn giữ nàng lại? Nàng có thể trốn sao?"

"Nàng đoạt khuyển tai ngọc của ta." Cơ Hoa Âm mặt không chút thay đổi nói thật.

Cơ Hoa Quân ngạc nhiên, "Trộm?"

Cơ Hoa Âm ném cho hắn một cái mắt lạnh, trực tiếp rời đi.

Cơ Hoa Quân sờ lên cằm, nghiêng ngẫm nở nụ cười, thiên hạ này lại có tiểu tặc trộm được đồ từ trên người Cơ Hoa Âm, có sao? Huống chi còn là cái loại nhóc con miệng còn hôi sữa đó?

--

Hạ Lan Tuyết không dễ dàng trốn khỏi đình nghỉ mát, núp ở một chỗ góc tường, lấy khuyển tai ngọc đang ngậm trong mồm ra, đặt trong lòng bàn tay nhìn.

Ngọc này là của Cơ Hoa Âm, nhưng không phải là cái mà hắn lấy của nàng.

Việc này làm cho nàng khó hiểu.

Hồn nàng từ kiếp trước xuyên đến, lại cảm theo khuyển tai ngọc của hắn.

Mà ở kiếp này, Cơ Hoa Âm cũng chưa đưa khuyển tai ngọc cho nàng, vì vậy, trên người hắn lúc này vẫn còn nguyên khối ngọc đó.

Chỉ duy nhất một khối ngọc bội, mà do sự khác biệt về không gian mà biến thành hai khối, thật sự là quý dị.

Thế nhưng, trong khối ngọc của nàng có chứa phấn hoa mạn đà la, mà khối ngọc này lại không có.

Cho nên nói, nàng vất vả nửa ngày, cướp về được cái ngọc bội không phải cái nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Bất tiện

Cơ Hoa Âm trực tiếp trở về phòng, đem đàn cầm bị phá hủy đặt xuống kệ để đàn, ngón tay thon dài vuốt ve chỗ bị hỏng của đàn, mơ hồ có mùi hương hoa băng thanh mát tản ra.

Hoa băng ở vùng Liêu Đông được tôn sùng là thần cỏ, lúc hắn còn rất nhỏ, đã nhìn thấy một lần, đến nay trong trí nhớ vẫn còn hình ảnh xinh đẹp của hoa.

Chỉ là, mới trước đây hắn cũng không biết, hoa tuy đẹp nhưng cũng có độc, ví dụ như hoa băng này sau khi gặp rượu độc tính càng mạnh.

Mà hắn là người thích uống rượu.

Thậm chí, Hiền Phi nương nương còn thưởng ban rượu ngon trong cung cho phủ của hắn.

Ngón tay vuốt chỗ bị hư hại kia, tay có cảm giác lạnh lạnh, bị phá hủy như này cũng tốt.

Róc rách...

Đầu ngón tay hần ngừng lại.

Người tập võ nhĩ lực kinh người, cho nên, cho dù cách vài bức tường, Cơ Hoa Âm vẫn nghe thấy tiếng nước róc rách.

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của hần bắn về phía phòng trong. Có người cả gan thừa dịp hần không có ở đây lên vào phòng tắm của hần?

Lẳng lẳng đi vào phía trong, hơi thở quen thuộc kia không khỏi làm cho hần ngừng lại.

Cách một tầng rèm che, hần liền nhìn thấy, trong bồn tắm to như vậy, một cô nương nhỏ nhỏ đang ngâm trong nước kia, chơi phi thường cao hứng, thật đúng là coi hồ tắm của hần giống như hồ tắm ở nhà nàng rồi.

Nhưng mà, hần không biết là ngay khi hần lại gần, Hạ Lan Tuyết đã phát giác, đặc biệt là ánh mắt lạnh lùng sắc bén kia liên tục bắn về phía mình, làm cho toàn thân khản trương, đôi bàn tay trắng nõn nhỏ bé đang chơi đùa dưới nước cũng chậm chậm lại.

Đột nhiên, nàng xoay người, té nước về phía nam nhân đang rình xem ở sau màn che.

"Xem chiêu!" Mắt thấy bọt nước trong suốt kia sắp bắn lên mặt nam nhân, trong lòng Hạ Lan Tuyết thật sáng khoái.

Lại không nghĩ, hần trở tay dùng chưởng, chưởng phong liền đem bọt nước đánh trở lại, hơn nữa viên viên như đạn châu, chuẩn xác đánh vào trên người Hạ Lan Tuyết.

"Ui da." Hạ Lan Tuyết tránh không kịp, bị bọt nước hung hăng đánh vào người, chặt vật ngã vào trong nước, uống mấy ngụm nước tắm

Khó khăn lắm mới đứng lên được, lau trên bọt nước trên mặt, nàng hung dữ trừng mắt hần, "Này, ngươi có nhân tính không vậy?"

Nàng vung nước về phía hần cũng chỉ là trên chọc hần mà thôi, nhưng nước từ tay hần bắn về, có thể lấy được mạng người.

Để ý một chút có thể thấy trên cánh tay bị nước bắn vào của nàng đã xuất hiện những điểm xanh tím.

"Đoạt gia gì đó, còn dám trở lại?" Xốc bức rèm che, Cơ Hoa Âm đi từ từ đến, ánh mắt sắc bén giống như muốn bắn thủng người nàng vậy.

"Ngươi lá gan quả thật không nhỏ." Hần trầm trầm khề hừ.

"Quá khen quá khen." Hạ Lan Tuyết bĩu môi cười cười, đưa tay vung lên một mảnh bọt nước trong suốt rơi trên da thịt tuyết trắng của nàng, không đếm xỉa tới thờ dài nói, "Nếu không phải ngươi không hiểu đạo lý, ta cũng không phải cướp đoạt như vậy."

Cơ Hoa Âm đứng ở bên hồ tắm, từ trên cao nhìn nàng, đôi con ngươi đen như mực không thấy đáy.

Đột nhiên bị nhìn chăm chăm, Hạ Lan Tuyết cảm thấy không được tự nhiên, thân thể không tự giác chui chui vào trong nước, giận hần nói, "Ôi, ta làm nhiều chuyện cho ngươi như vậy, mượn hồ tắm của ngươi dùng một chút, chẳng lẽ ngươi lại hẹp hòi thế sao?"

"A? Nói thử xem ngươi làm cái gì cho gia?" Hần hai tay sau lưng, đứng chấp tay, một bộ khí định thần nhàn nhưng lại vô hình tạo áp lực rất lớn cho Hạ Lan Tuyết, mặc dù ở kiếp trước Hạ Lan Tuyết đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng hiện tại vẫn là một tiểu cô nương chưa cập kê, tắm rửa trước mặt một đại nam nhân như vậy vẫn cảm thấy thẹn thùng.

"Gia, muốn nói cái gì có thể chờ tiểu nữ mặc quần áo xong không, mặc quần áo vào lại tán gẫu tiếp? Hiện tại người ta không mặc quần áo rất bất tiện"

Ồ ào -- lạnh lùng nghiêm nghị chưởng phong đột nhiên đánh úp về phía nàng, làm một mảnh bọt nước bắn lên, thân thể nàng hiện ra trước mắt hần.

Mặc dù không giống trong miệng nàng thân thể trần truồng, nhưng bộ quần áo lót kia bị nước làm cho ướt nhẹp dính sát vào người lộ ra những đường nét cơ thể, so với không có mặc càng quyến rũ mê hoặc hơn.

"Đúng là không có phương tiện." Hần thu hồi tay, ánh mắt sâu kín nhìn nàng.

Cơ Hoa Âm, ngươi thật lưu manh, vô lại.

"Vậy ngươi còn nhìn?" Hạ Lan Tuyết hai tay ôm ngực, giận dữ rống lên với hần, "Còn không mau rút đi?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72-1: Cơ Hoa Âm, ta sai rồi (1)

Cơ Hoa Âm lạnh lạnh nhìn nàng, đuôi lông mày đầy mắt đều là đùa cợt, "Người hao tổn tâm cơ biến thành như vậy, không phải là muốn cho gia xem sao?"

"..." Hạ Lan Tuyết bị tức điên lên, nếu không phải do tiểu súc sinh chết tiết ở trên đầu nàng làm loạn, làm nàng không chịu nổi mới phải chạy đến đây.

"Hừ!" Khóe môi nhất câu, nàng cười tà tử, hai tròng mắt trong suốt, lông lánh quyen rũ không phù hợp với tuổi, "Gia, ngài thật thông minh, ngay cả tiểu tâm tư này của ta cũng nhìn thấu? Ai, nếu sớm biết ngài đến nhìn, thì ngay cả bộ đồ lót ta cũng không mặc đâu."

Vừa nói, ngón tay nàng vờ về đai áo, nhẹ nhàng kéo xuống, đôi mắt đen như thạch nhìn hấn dụ hoặc.

"Hay bây giờ ta cởi xuống để ngài nhìn một chút vậy?"

"Không biết xấu hổ!" Cơ Hoa Âm mặt lạnh, phát tay áo, xoay người, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Hạ Lan Tuyết đầy mắt lóe qua thoáng cái ám quang, phi thân ra hồ tắm, ướt chèm nhẹp liền bỏ nhào về phía hấn, từ sau ôm lấy hấn, mạnh mẽ kéo hấn ngã xuống hồ tắm.

Mắng nàng không biết xấu hổ? !"Đề người uống nước tắm của bà đây!"

Nhưng mà, thành hồ tắm bằng bạch ngọc, hơi dính nước, trơn trượt, hơn nữa lực đạo không đủ, thân thể nhỏ nhỏ của nàng cùng ngã xuống nước với hấn, mà hấn lại ở phía trên nàng.

Phịch một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, nàng lại bị hấn đẩy xuống dưới đáy hồ, nước hồ tắm lạnh buốt không ngừng đập vào người nàng, nàng mới nghĩ mở miệng hít thở một cái, nước lạnh lại nhanh chóng ủa vào.

Ô ô ô, nàng sai rồi, cảm giác hít thở không thông, làm cho người ta thật muốn tắc thở.

Cứu mạng, nàng liều mạng đưa tay, bắt được tay áo của hấn, mặt tràn đầy đáng thương lại cầu khẩn nhìn hấn.

Đáng chết, nếu không phải hấn ở trên đề nàng xuống, nàng cũng có thể tự ngoi lên được.

Nhưng tên hỗn đản này, lại đẩy tay nàng ra, để nàng rơi xuống đáy hồ, còn mình thì ngoi lên.

Nàng giang hai cánh tay, liều mạng quơ đập ở trong nước.

Khi cảm nhận được sắp nổi lên được rồi, cũng không biết như thế nào liền gặp xui, lại bị đè xuống, trong bụng uống no nước, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Mẹ nó, lần này thoát được về nhất định phải thỉnh thầy cúng xem xem có phải mạng nàng kỳ nước không? Trước thì bị yêu nhân Thiếu Khâm kia đim, giờ lại bị tên họ Cơ này đim, hơn nữa, đều là trong hồ tắm, làm cho nàng uống no nước tắm.

Cũng không biết ai oán kêu la trong bao lâu, đột nhiên da đầu nàng căng lên, bị ai đó kéo lên khỏi mặt nước.

"Này, người, nôn..." Bị bọt nước làm cho mờ hết mắt, nàng nhìn không rõ khuôn mặt của hấn nhưng cũng cảm nhận được lãnh ý phát ra từ hấn.

Nàng biết rõ hấn tức giận, kỳ thật nàng lại xúi quẩy, không phải là?

Đang định giải thích, đột nhiên bụng quặn lên, nàng bấu lấy tay hấn, nôn đầy ra hồ tắm.

Lập tức, mặt nước đang trong suốt lẫn đầy những thứ khó ngửi, Cơ Hoa Âm vận chặt tuyền mi, không đợi nàng nôn xong, đỡ lấy tay nàng kéo nàng lên bờ.

Hạ Lan Tuyết bị ném xuống đất, như con cá chết, hít thở không ngừng, muốn mở miệng mắng Cơ Hoa Âm hai câu, cũng không còn khí lực rồi, chỉ có thể lấy ánh mắt vô thần trừng hấn.

Nàng cũng chỉ còn dư lại nửa cái mạng nhỏ, cũng không thể đối với nàng nhẹ nhàng hơn một chút à?

Đúng là oan gia, kiếp trước nợ hấn quá nhiều, kiếp này gặp phải báo ứng rồi.

Lại phun ra mấy ngụm nước, cuối cùng cũng ngừng, nàng đang muốn đứng lên nhưng vừa thử đứng dậy lại ngã xuống.

"Này, không có mắt à, đỡ ta đứng lên." Nàng ngược mặt lên, mắt to ướt nhẹp trừng hấn.

Nhưng Cơ Hoa Âm lại đưa lưng về phía nàng, không biết đang làm cái gì.

Nàng trừng mãi cũng không thấy động tĩnh gì, than nhẹ một cái, quyết định tiếp tục nằm sấp xuống.

"A, gặp người là ta lại xúi quẩy." Nàng rũ cụp lấy mí mắt, chỉ có thể nhìn thấy gót chân hắn.

Cơ Hoa Âm lau khô mặt, xoay người, thấy bộ dáng chật vật của nàng, mặt càng lạnh lùng, "Tự làm tự chịu."

Hắn không chút lưu tình phát tay áo rời đi, nước trên tay áo bắn lên mặt nàng.

"Chớ đi." Một chút sức lực nàng cũng không còn, chắc chỉ còn nửa cái mạng.

Nàng cần đại phu, cần đổi một bộ quần áo sạch, cần nghỉ ngơi trên giường lớn thoải mái.

Nhưng là, người nam nhân này lại từ từ biến mất trước ánh mắt đang mơ hồ của nàng.

Nàng buồn bực nhắm mắt lại, thầm nói, thật sự là tự làm tự chịu.

Không dễ dàng được trọng sinh sống lại, thế nhưng việc đầu tiên nàng làm là tìm đến hắn, mỗi ngày nhìn về mặt lạnh lùng của hắn, vẫn vui vẻ chịu đựng?

Hay tại nàng chết một lần, đi làm việc ngu ngốc rồi?

Cũng không biết mơ hồ bao lâu, trong thoáng chốc, giống như có một cái áo khoác trùm lên trên người nàng, oa, thật là ấm áp.

Nàng mơ hồ mở mắt ra, muốn nhìn một chút khuôn mặt của ân nhân cứu mạng, nhưng đập vào mắt nàng là khuôn mặt lạnh lùng của Cơ Hoa Âm.

Nàng mờ mịt tròn to hai mắt, nghi ngờ nhìn con mắt to thâm thúy của hắn, hóa ra mắt hắn lại đẹp như vậy? Long mi cũng rất dài.

Nàng lúc này, mới ý thức tới, hắn dùng áo khoác bao nàng lại, bế nàng lên, không trách được nàng có thể khoảng cách gần như vậy, như thế rõ ràng nhìn hắn?

Cuối cùng hắn cũng không thể đối xử độc ác với nàng?

A...

Nàng nở nụ cười, phần thất thần cùng buồn bã trong đáy lòng phút chốc bị đập tan, nàng quả nhiên là anh minh cơ trí, hắn tuyệt đối là nam nhân đáng tin cậy nhất đối với nàng ở trên đời này.

"Tình?" Hắn cúi đầu liếc nàng, thấy nàng mờ to hai mắt, bộ dạng như cá chết gặp nước lại linh hoạt lên, làm bộ như muốn đặt nàng xuống đất.

Hạ Lan Tuyết gấp rút nắm lấy xiêm y trên người hắn, cái đầu nhỏ hướng trong ngực hắn cọ cọ, "Đừng thả ta xuống, ta còn rất yếu."

"Mảnh mai?" Cái từ này đặt ở trên người nàng, Cơ Hoa Âm thật không dám gạt bừa, nha đầu này mặc dù quyền cước không ra sao, nhưng toàn thân đều đầy sức sống, vừa này còn đánh lên sau lưng hắn sức lực cũng không nhỏ.

"Thật sự, lần này không có lừa người." Sợ hắn không tin, nàng từ trong ngực hắn khẽ nâng lên cái đầu nhỏ, yếu đuối nhìn hắn, "Thật sự? Ta toàn thân bủn rủn, tứ chi vô lực, chắc bị bệnh rồi, người tìm giúp ta một đại phu đi?"

Bị bệnh cũng là đáng đời, Cơ Hoa Âm đang muốn nói, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút hồng, hắn cũng không bỏ nàng xuống, ôm nàng trực tiếp đi ra khỏi phòng tắm.

Vừa thấy chủ tử ôm người đi ra, người hầu đứng ở cửa sợ ngầy người.

Vừa rồi chủ tử toàn thân là nước đi ra, cũng đã đủ làm cho người ta kinh ngạc rồi, hiện tại, còn từ bên trong ôm người đi ra, liền lại không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng người nọ bị áo khoác bao chặt chẽ, ngay cả cái đầu nhỏ cũng bị trùm kín, không rõ là nam hay nữ mà thôi.

Chỉ là, nhìn thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kia, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng: Là nữ không thể nghi ngờ gì nữa.

Hạ Lan Tuyết cũng không biết bị người vây xem, giờ phút này, nàng đang thoải mái hưởng thụ được người nam nhân này ôm, nhất là bàn tay nhỏ bé không an phận trượt vào trong quần áo của hắn, nàng thế mới hiểu, hóa ra, hắn cũng chỉ là choàng cái áo khoác, bên trong y phục ẩm ướt cũng chưa kịp thay, đã vội quay lại tìm nàng rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng liền ngọt ngào giống như là được xoa mặt.

Đột nhiên, nghe được một trận bước chân dồn dập, nàng nhìn trộm theo khe hở ở khuỷu tay hắn, chỉ thấy một cái thái giám béo trắng như cục bột, vừa lau mồ hôi tủa ra, vừa theo sát bên người Cơ Hoa Âm.

"Gia, để cho nô tài lo nốt đi, trên người ngài còn ướt , nên đi thay y phục ngay thôi, nếu không, sẽ lạnh ."

"Đi một bên." Cơ Hoa Âm mặt lạnh phân phó.

Khuôn mặt béo tròn của Tiểu Chủy nhăn lại, không cam lòng lại kêu một tiếng, "Gia."

"Cút!" Cơ Hoa Âm tức giận thấp giọng khiển trách.

Nhìn bộ dạng ghen khuất của thái giám béo, Hạ Lan Tuyết hé miệng cười trộm, hắc, muốn ôm nàng? Mơ đi? Nam nhân này nhìn lạnh lùng , bộ dạng như không quan tâm đến bất cứ cái gì, nhưng thật ra rất hẹp hòi.

"Hoa Âm." Nàng đột nhiên đem cái đầu nhỏ từ trong áo khoác hiện ra, mặt mũi tràn đầy tiểu đắc ý nhìn hắn, một tiếng này khẽ gọi, mềm mại ngọt ngào, rất có tư thái của một tiểu nữ nhân.

Cơ Hoa Âm lại ghét bỏ vắn chặt mi, một cước đá mở cửa phòng, tổng nàng vào phòng bên trong, thả ở trên một cái ghế, sau đó, liền vào đến nội thất.

Đây là phòng ngủ của hắn sao? Hạ Lan Tuyết tò mò từ trên ghế đứng lên, hưng trí bưng bưng đánh giá căn phòng.

Sau khi nhìn một lượt, nàng liền xác định không thể nghi ngờ.

Phòng cách bố trí đơn giản như vậy, trừ hắn ra, còn có ai không thú vị như vậy? Thậm chí ngay cả rèm cửa sổ đều là màu xám tro cứng ngắt?

"Thay."

Thanh âm trầm thấp của hắn đột nhiên vang lên ở phía sau, Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, còn không thấy rõ hắn, một bộ xiêm y sạch sẽ liền trùm lên đầu nàng.

Nàng kéo xuống dưới, là một bộ quần cộc màu trắng...

Mồ hôi lạnh trên trán đầm đìa .

"Này, ngươi để cho ta mặc cái này?" Nàng cầm bộ quần cộc kia kéo xuống, đưa cho hắn xem.

Cơ Hoa Âm khước mắt khẽ hạ, mặt không đổi sắc xoay người lại tiến vào nội thất, rất nhanh, lại ném cho nàng một bộ áo choàng màu trắng.

Lần này Hạ Lan Tuyết vừa nhìn đến, nở nụ cười, đây chắc là áo bào bình thường hắn vẫn mặc, rộng thùng thình như vậy? Mặc kiểu gì đây?

"Không có quần áo của nữ nhân sao?" Nàng một tay cầm trường bào, một tay cầm theo quần áo lót, một tay cầm áo choàng, lại nhìn đến mình.

Cơ Hoa Âm sắc mặt xanh mét, "Nơi này của gia nên có y phục của nữ nhân sao?"

"Trong phủ của ngươi chẳng lẽ không có nha hoàn sao? Tùy tiện mượn một bộ cho ta" Hạ Lan Tuyết buồn cười cách suy nghĩ của hắn.

"Không đổi thì thôi, quý phủ này của gia không có nữ nhân." Cơ Hoa Âm lạnh nhạt liếc nhìn nàng.

"A?" Hạ Lan Tuyết cái miệng nhỏ nhắn trương thành 'o', mặt tràn đầy hồ nghi nhìn hắn, "Thật hay giả? Không có nữ nhân, vậy những chuyện vặt như giặt quần áo, nấu cơm đều do nam nhân làm?"

"Ngươi định cứ như vậy tán gẫu với ta sao?" Thấy nàng lải nhải, Cơ Hoa Âm tinh mịch ánh mắt ở trên người nàng đơn giản nhìn lướt qua.

Hạ Lan Tuyết hướng trên thân mình nhìn lên, lập tức đỏ mặt, hóa ra, vừa rồi vì kích động nàng đã bỏ áo khoác ra, lại quên mất trên người chỉ có một bộ đồ lót ướt dính chặt lấy người, thậm chí hai luống tiểu bánh bao khẽ nhô lên trước ngực kia, cũng nhìn rõ mồn một.

"Cái kia, ta thật là không cố ý ." Nàng bên tai nóng, đỏ mặt, dưới con mắt cười như không cười của hắn, ôm quần áo đi vào nội thất .

Nhìn bóng dáng ở sau bức rèm che, khước môi Cơ Hoa Âm không tự giác khẽ cong.

Rất nhanh, Hạ Lan Tuyết thay đổi xiêm y đi ra.

"Như thế nào? Đẹp không?" Nàng kích động nhảy đến trước mặt hắn, còn hớn hờ xoay một vòng.

Áo choàng của hắn thật quá to so với người của nàng, cho dù nàng dùng eo mang buộc lại, áo choàng vẫn bị kéo lê một đoạn dài trên mặt đất , giống như váy dài của nữ tử vậy.

"Nhìn ngươi sinh long hoạt hổ, chắc không sao rồi, tỳ nữ gia sai người đưa ngươi trở về." Cơ Hoa Âm thả ly trà, thần nhiên nói.

"Trở về? Trở về chỗ nào?" Nàng xắn tay áo, lộ ra tay thon dài cổ tay, chống ở trên bàn, tò mò nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm một cái liềm nhìn thấy bên trong cổ áo rộng thùng thình của nàng, da thịt trắng nõn tinh xảo, không khỏi đứng dậy, mở to mắt, quát, "Tất nhiên là trở về Hạ Lan phủ."

Nói xong, hắn trực tiếp đi ra ngoài.

"Đợi chút." Hạ Lan Tuyết đuổi vài bước, ở cửa bắt được tay áo của hắn, vẻ mặt như trẻ con cầu khẩn nhìn hắn, "Ta không muốn về nhà, có thể để ta ở trong phủ người thêm mấy ngày không?"

"Sống thêm mấy ngày?" Cơ Hoa Âm sắc mặt triệt để chìm xuống, đẩy ngón tay của nàng ra, run sợ hỏi, "Người có biết đây là nơi nào không?"

Tại sao có vẻ mặt như ăn thịt người như vậy? Cũng bởi vì nàng nghĩ muốn thân cận hắn thêm mấy ngày sao?

"Không phải là địa bàn của người sao? Chỗ người ở nhiều phòng như vậy, tùy tiện cho ta một phòng không được sao?" Nàng ưỡn khuỷu nhìn hắn.

Đây là vấn đề nhiều phòng hay ít sao? Cơ Hoa Âm bỗng nhiên có chút đau đầu, lai lịch của nàng hắn là biết được, chính là bởi vì biết rõ mới sẽ cảm thấy lại đau đầu, "Chẳng lẽ không ai dạy qua người, nam nữ thụ thụ bất thân?"

Hạ Lan Tuyết lắc lắc đầu, kỳ quái hỏi, "Lời này có vấn đề, nam nữ nên qua lại thân cận mới được. Giống như ta với người vậy."

Nàng bỗng nhiên ôm lấy cánh tay của hắn, cười hi hi nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm thấy nàng bá đạo ôm, bỗng nhiên không đành lòng đẩy nàng, chỉ bất đắc dĩ nói, "Người có biết, người ở chỗ ta một ngày, nếu truyền ra, danh dự cũng mất."

"Thật vậy sao?" Hạ Lan Tuyết nghe vậy, vui mừng tròn to hai mắt, "Tốt lắm, vậy ta dứt khoát ở chỗ người thêm vài ngày, để cho mấy cái danh dự chó má không còn nữa".

Cơ Hoa Âm đầu đầy hắc tuyến, "Rốt cuộc người có phải là nữ tử hay không?"

"Không thể giả được nha, không phải người đều nhìn thấy rồi sao?" Hạ Lan Tuyết trêu chọc hắn.

"Ồ nháo!" Cơ Hoa Âm rút tay về, lập tức kéo cửa, đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, đối với bóng lưng cao to đẹp mắt của hắn, cười đùa gọi, "Gia, sớm một chút trở lại, ta chờ người nha."

Cơ Hoa Âm lao đảo một cái, lần đầu tiên trong đời trước mặt người khác mất ưu nhã.

Tiểu Chủy đã đứng rất lâu dưới ánh mặt trời rồi, khuôn mặt béo trắng đã ra một lớp dầu, lại tựa hồ như trắng hơn rồi, chứng kiến Cơ Hoa Âm tí nữa bị vấp té, hắn liền vội vàng tiến lên, đưa tay muốn đỡ.

"Gia, ngài không có sao chứ?"

"Đi, tìm chiếc xe đến." Cơ Hoa Âm trầm giọng phân phó, tiếng cười của nàng ở sau lưng kia thật quá làm cản.

Tiểu Chủy "văng dạ" một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía người đang khom lưng cười ở cửa phòng của gia kia ... Là cô nương sao?

Nàng quá nhỏ nhắn xinh xắn, thực chưa nẩy nở, mà trên người lại mặc áo khoác của chủ tử, đầu tóc còn ướt tăn ra, cũng thật là không nhận ra rốt cuộc là nam hay nữ.

Nghe tiếng cười tựa hồ là nữ, nhưng hành động lớn lối kia lại không giống nữ tử.

"Còn không mau đi làm?" Thấy hắn nhìn vào nhà, Cơ Hoa Âm lạnh lùng quát.

"Dạ." Tiểu Chủy sợ thịt béo trên người run lên, cuống quýt chạy ra, trong lòng lại tiếp tục suy đoán về Hạ Lan Tuyết đang ở cửa phòng.

Là nữ tử, không thể nghi ngờ.

Bởi vì chỉ có nữ tử mới có thể làm cho chủ tử gia ghét như thế, hận chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Chờ bóng dáng của Cơ Hoa Âm biến mất rồi, Hạ Lan Tuyết lúc này mới trở về trong phòng, đóng cửa phòng lại, rất thành thạo đi dạo ở trong phòng.

Một hồi sờ sờ cái này, một hồi chạm chạm vào cái kia, tựa hồ chỉ cần là đồ đạc của hắn, dù chỉ là một cái ly uống nước, nàng cũng muốn tự tay cảm nhận, cảm thấy thật thoải mái.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến hắn mới nói nam nữ thụ thụ bất thân, đáy mắt lóe qua thoáng cái quang mang kỳ lạ.

Là hấn nhắc nhở nàng sao.

Đề cái ly xuống, nàng nằm chết dí trên giường lớn khắc hoa của hấn, ôm gối đầu của hấn, ngủ ngủ đèm chán hấn đã dùng qua, ừm, trong thân thể mỗi cái tế bào đều cảm thụ được hơi thở của hấn.

Tựa hồ, nàng cùng hấn đã hòa làm một thể, tựa như...

Tự dưng, một màn quần quýt si mê trong son động, ở kiếp trước hiện lên rõ ràng trong đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tự dưng hồng lên như mông khi.

"Chẳng lẽ thật sự là lão tử chủ động?" Vuốt vuốt gò má đang nóng lên, Hạ Lan Tuyết cảm thấy thẹn thùng.

Nhưng kỳ quái là, nàng cùng Cơ Hoa Âm chỉ có đêm hôm đó, lại khắc sâu vào ký ức, cùng Nam Cung Khế mười năm vợ chồng, đến cùng là, nàng chỉ nhớ rõ được khuôn mặt ngoan độc của hấn, cảnh ân ái bấy giờ suy nghĩ lại, chỉ là một mảng mơ hồ không rõ.

Mấy ngày nay, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ rơi vào mơ hồ, không biết là do nàng sống lại, hay cái gọi là kiếp trước kia, chỉ là một giấc mơ?

Đột nhiên, cửa phòng kết... Một tiếng, theo bản năng lỗ tai nàng dựng lên, nghe kia dần dần tiến gần tiếng bước chân, đoán được là Cơ Hoa Âm, gấp rút nhắm mắt lại, xoay người hướng về giữa giường ngủ.

Cơ Hoa Âm trở lại, liền nhìn đến như vậy một bộ cảnh tượng, tiểu nữ tử này mặc trường bào của hấn, bọc chăn mền của hấn, ôm gối đầu của hấn, ngủ tại trên giường của hấn.

Hơn nữa, tướng ngủ cực kỳ thiếu lễ độ, ước chừng là do nóng, vạt áo bị nàng vén lên, lộ ra hai đoạn bắp chân trắng nõn như ngó sen.

"Dậy đi." Hấn đứng ở bên giường, hơi hơi nhú mày.

Không dậy nổi, không dậy nổi, liền không dậy nổi, nàng ngủ thiếp đi đây.

"Xe đã chuẩn bị rồi, gia sẽ cho người đưa ngươi về." Cơ Hoa Âm nhần nại, lại nói một câu.

Khả Hạ Lan Tuyết nhảy cảm phát giác được hấn nhìn như thanh âm bình tĩnh bên trong đã lộ ra không kiên nhẫn, nói không chừng bước tiếp theo hấn sẽ tiến lên kéo nàng ra khỏi chăn mền.

Nàng không khỏi đem gối đầu cùng chăn mền ôm chặt hơn.

"Gia đếm ba tiếng, nếu không đứng dậy, gia không khách khí. Một..."

Thấy nàng co người lại, Cơ Hoa Âm cúi người, kéo lấy chăn mền, giữ thân thể nàng ra, làm cho cả thân người nàng lăn ra ngoài, ngã chổng vó ra bên ngoài tròng hấn.

"Này, sao ngươi không thể nhẹ nhàng hơn sao?" Hạ Lan Tuyết vọt lên rồi ngồi xuống, tròng mắt bị chính mình dùng sức xoa nhẹ rất lâu mới đỏ lên, tội nghiệp nhìn hấn, oán giận nói, "Tối hôm qua nửa đêm bị yêu nghiệt Thiếu Khâm kia bắt đến hoàng cung, giằng co nửa đêm, ngay cả đến thờ một cái cũng không có thời gian, thiếu chút nữa bị hấn làm cho... Nát bét. Ô ô, còn tưởng rằng ngươi là cố ý cứu ta, ta cảm kích thiếu chút là khóc, nghĩ ngươi tốt hơn, nhưng lại là vì Hiền Phi nương nương. Điều này cũng thôi đi, bởi vì là ngươi, ta nhịn, ta nghiêm túc chữa bệnh cho thái tử, cho Hiền Phi, nhưng là ngươi đây? Ngươi không nói một tiếng liền đi, để ta một mình ở lại hoàng cung, thiếu chút nữa bị cái nhát công chúa chó má gì đấy tìm người đến đánh hội đồng?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hân Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72-2: Cơ Hoa Âm, ta sai rồi (2)

Cái miệng nhỏ của nàng bật ra tiếng ai oán, nhưng Cơ Hoa Âm vẫn nghe rõ.

Nàng này là bị khi dễ, đang tố khổ với hấn.

Hấn mặt trầm như nước, lắng lắng nghe.

Cho nên, Hạ Lan Tuyết hít hít mũi, lau đi khóe mắt căn bản không có giọt nước mắt nào, lại dùng cái giọng mũi nức nở nói.

"Ngươi một câu nói cũng không để lại mà đi trước, ta lo lắng cho ngươi. Về nhà tắm rửa sạch sẽ thay đổi xiêm y liền tới tìm ngươi, ngay cả thờ cũng

không kịp..."

Tắm rửa thay quần áo? Chuyện như vậy có thể bỏ qua không nói đến hay không? "Như vậy, người vụng trộm chạy vào phủ, cũng là bởi vì lo lắng gia?"

"Không thì vì gì chứ?" Hạ Lan Tuyết ủy khuất khoát hất một cái, lúc hấn đang định lên tiếng, nhanh miệng cướp lời, "Người chó xen mồm, hãy nghe ta nói. Ta một đường chạy đến phủ tướng quân, rất có lễ phép gõ cửa, nhưng là, thị vệ canh cửa lại nói ta là người không có phận sự, không cho vào. Nhưng con mẹ nó, bọn họ lại để cho Tô đại mỹ nhân tiến vào, nhưng là bọn họ ngay cả một câu cũng không hỏi cô nàng, cứ như vậy để cho đi vào, cái này bảo ta làm sao mà chịu nổi được?"

Nói xong lời cuối cùng, nàng kéo thật dài âm cuối, như muốn tăng thêm sức thuyết phục.

"Người rõ ràng đã đáp ứng ta, ba năm sau sẽ lấy ta. Nhưng bây giờ không cho ta vào cửa là muốn tính toán chuyện gì? Chẳng lẽ ba năm sau, chúng ta trực tiếp vào động phòng sao? Tình cảm không muốn bồi dưỡng sao?"

"Người nghĩ nhiều rồi." Gương mặt tuấn tú của Cơ Hoa Âm hơi có chút vận vẽ, "Gia nói ba năm sau, nếu như người trở nên xinh đẹp."

"Này căn bản không phải vấn đề." Hạ Lan Tuyết lớn lối vung tay lên, ngạo khí mười phần, "Theo ta thấy hiện nay ta nhìn rất được, lớn lên hấn là không có gì biến đổi lớn, đảm bảo là rất xinh đẹp rồi."

Vậy mà cũng kéo đến chuyện động phòng được sao? Cơ Hoa Âm muốn nói.

"Nhưng nếu người lo lắng cho gia, sau khi đi vào trông thấy gia bình yên vô sự là được, tại sao còn đoạt khuyên tai ngọc của gia?"

"Cái này?" Hạ Lan Tuyết bị hỏi khó rồi, sắc mặt khẽ cứng đờ, cười khan một tiếng, vội hỏi, "Ai nói người bình yên vô sự rồi? Đều là người bị Tô mỹ nhân kia hành hạ? Không có ta hao tổn tâm trí người có thể thoát khỏi nước sôi lửa bỏng sao?"

"Người cảm thấy gia cần người cứu sao?" Cơ Hoa Âm hỏi ngược lại.

Hạ Lan Tuyết nghiêng mắt nhìn hấn, hừ cười, "Đừng tưởng qua sông đoạn cầu đâu? Nếu người không muốn gây sự với Tô mỹ nhân kia, tại sao còn phối hợp diễn với ta?"

Kỳ thật, từ lúc nàng đến gần đình nghỉ mát, hấn liền phát giác nàng đi?

Đang lúc Tô mỹ nhân muốn tỏ lộ, hấn lại lôi nàng vào không phải là muốn nàng ngăn cản Tô mỹ nhân kia sao ?

Còn có, nàng ở bên cạnh hấn vừa làm nũng vừa cọt nhà, hấn lại vẽ mặt sùng ái.

Cắt, mặc dù đó là nàng muốn, nhưng nàng cũng không ngu ngốc đến nỗi cho đó là thật.

Diễn trò sao? Ai không diễn chứ?

Thậm chí về sau, nàng thiết kế làm đồ đàn của hấn, chạy trốn chết, hấn đuổi theo nàng trói nàng trên tàng cây, hành động như vậy trong chốn lát đường như làm nàng nhớ lại.

Kiếp trước hấn thích dùng chiêu này, cứ khi nào nàng náo loạn ở chỗ hấn, cũng đều bị hấn trói lại, cảnh bị hấn trói qua trói lại thoáng xuất hiện trong đầu óc nàng, làm cho nàng hoảng hốt, nhưng đột nhiên nhìn thấy Tô Minh Ngọc đang lên nhìn ở đằng xa, nàng liền không suy nghĩ nhiều nữa.

Hơn nữa, hấn trói theo kiểu nút thông lọng, mà mặc dù công phu của nàng không ra sao, nhưng dùng một cái dây lưng làm dây trói có thể làm khó nàng được sao.

Cho nên, nếu hấn thật sự muốn phạt nàng, sẽ không dùng chiêu thức này.

Thế nhưng, làm cho nàng thấy lạ là, giữa hai người trước đó cũng không có thương lượng qua, cũng không có tập qua, nhưng khi ở cùng một chỗ lại có thể ăn ý với nhau như vậy.

Thật giống như, rất tự nhiên biết được suy nghĩ cũng như ý muốn của đối phương vậy.

Giống như hấn đối với nàng lạnh lùng, nhưng nàng lại cảm thấy được sự lạnh lùng đó chỉ là bề ngoài mà thôi.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, giống như cảm giác ở kiếp trước hấn mang lại cho nàng vậy.

Thậm chí, lúc hấn trói nàng, ánh mắt hấn nhìn nàng chằm chằm cũng giống y như kiếp trước.

Nếu không phải cảm thấy quá vô lý, nàng liền cho rằng hấn không phải là người ở kiếp này mà là người kiếp trước cũng trùng sinh trở về.

Thế nhưng, cũng không thể có chuyện này được, bởi vì ở kiếp trước mặc dù Cơ Hoa Âm bị gãy chân nhưng vẫn còn sống sờ sờ mà.

Cái chết của nàng, có lẽ hấn sẽ khó chịu, nhưng cũng không trở thành tự tử vì tình đi?

Nàng cười dịu dàng nhìn hắn, đột nhiên đưa tay liền muốn sờ mặt của hắn, lúc này hắn thật trẻ trung nha, thật hấp dẫn người khác...

"Dám chạm vào một tý, gia bẽ gãy tay ngươi." Con mắt lạnh lẽo của Cơ Hoa Âm nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ bé đang muốn chạm vào gò má của hắn.

"A?" Hạ Lan Tuyết kinh hãi rút tay về, cười khan nói, "Ta vừa thấy có con muỗi muốn cắn ngươi".

"Đi thôi." Hắn đột nhiên xoay người, tựa hồ không muốn nghe nàng nói thêm gì.

Hạ Lan Tuyết còn đắm chìm ở tâm tình của mình, hoàn toàn không để ý đến lời nói của hắn, chỉ 'A' một tiếng, như cũ ngồi trên giường kinh ngạc.

Nàng cho là hắn phải đi.

Nhưng Cơ Hoa Âm đi tới cửa, quay đầu lại nhìn nàng

Đang ngồi ngơ ngẩn vò vò mái tóc rối, không biết đang suy nghĩ cái gì phức tạp.

"Hửm? Ngươi không đi?" Hạ Lan Tuyết đẩy ra trên trán tóc rối bời, đôi mắt to nhìn qua hắn, bỗng nhiên cong cong cười, "Nếu không có việc gì làm, thì đến tán gẫu cùng với ta đi."

Cơ Hoa Âm sắc mặt trầm xuống, nghiêng đầu lạnh lùng đi ra.

"Xì". Hạ Lan Tuyết khinh thường hừ một tiếng, vuốt vuốt đầu, thật đúng là một mối, ôm gối lại ngã xuống giường.

Lần này, ngã xuống thực liền ngủ mất luôn.

Ước chừng là bốn phía đều phảng phát hơi thở của hắn, lần này, nàng lại nằm mơ.

Trong mộng, hắn một thân hắc y, toàn thân tản ra hơi thở ma mị, một thanh trường kiếm sắc bén kề bên cổ Cung Nam Khế.

Hắn hỏi nàng, nàng theo hắn đi hay là ở lại cùng với phế vật này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-3: Cơ Hoa Âm, ta sai rồi (3)

Bình sinh nàng hận nhất là bị người uy hiếp, nàng cười lạnh, phế vật thì như thế nào? Vẫn hơn loại người cường hãn, chỉ thích đi uy hiếp người khác như hắn, huống chi, nàng có bản lĩnh có thể bảo hộ phế vật.

Hắn giờ kiếm muốn đâm xuyên cổ Nam Cung Khế, nàng nhìn có dòng máu đỏ thấm chảy ra từ cái cổ yếu ớt kia, nàng nghe thấy thanh âm run rẩy đáng thương của Nam Cung Khế, "Hạ Lan tỷ tỷ, ngươi mặc kệ ta, chạy mau. Hắn là kẻ điên."

Nàng biết rõ, hắn không phải là kẻ điên, nếu hắn muốn giết người, thì Nam Cung Khế sao chỉ có chảy máu, cái đầu đã sớm lia khỏi cổ rồi.

Nàng biết rõ, hắn chỉ là muốn mang nàng đi.

Nhưng lúc ấy nàng như bị điên vậy, đem toàn bộ châm độc đều ghim vào đầu gối hắn.

Nhìn hắn ngã quỵ xuống, ánh mắt nàng là một mảnh mơ hồ, không nhìn rõ gương mặt của hắn, nàng lao đảo đưa Nam Cung Khế đang bị thương rời đi.

Đúng vậy, đó là ngày mà nàng bỏ hắn lại.

Từ đó về sau, bọn họ trời nam đất bắc, thật giống như hai người chưa từng xuất hiện trong cuộc đời nhau vậy.

Khi nàng làm hoàng hậu, Nam Cung Khế dường như trăm bề che chở nàng, từ việc nhà đến việc nước mọi thứ đều theo ý muốn của nàng.

Ở Đại Chu quốc, nàng cơ hồ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Toàn bộ hậu cung, mặc dù cũng có vài vị phi tần thiếp thất, nhưng mà, có nàng ở đây, Nam Cung Khế dám sủng hạnh ai?

Vì vậy, cho đến khi nàng chết, Nam Cung Khế cũng không có một người con nối dòng.

Chỉ là, cuộc sống buồn tẻ trôi qua như vậy, nàng lại cho rằng đó là hạnh phúc, từng ngày qua cứ như thế.

Nhưng sau mười năm, nàng từ một thiếu nữ xinh tươi, khỏe mạnh, trở thành một con ma ốm.

Đúng vậy, nàng không dám thừa nhận, từ ngày hủy đi hai chân của Cơ Hoa Âm, nàng cũng đem cuộc sống của chính mình hủy hoại.

Cuộc sống không có hân, nàng sống như thế nào qua ngày cũng không rõ.

Cho nên, sau này Nam Cung Khế rất hận nàng, suốt mười năm, nàng không chế hân, nhưng cũng chưa cho hân muốn, nên đã đem một thiếu niên nhút nhát biến thành một ác ma cô chấp, độc ác như vậy.

Đều là sai lầm của nàng.

Hoa Âm, ta nợ ngươi, đến giờ vẫn còn.

Nam Cung Khế, ta hủy ngươi, ngươi giết ta, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, đời này đừng gặp lại nhau nữa.

- -

Cơ Hoa Âm ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn thiếu nữ đang ngủ không yên ổn trên giường, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mon trón nước mắt ở khóe mắt nàng, đôi con ngươi một mảnh sâu và đen như đêm vậy.

"Bóng đèn sao? Trong mộng là ta, hay là hân? Lại làm cho nàng thương tâm như vậy?"

"Hoa Âm" Nàng bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt đầm lệ mông lung lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt Cơ Hoa Âm, lúng túng hừ nói, "Ta sai rồi, ta không cho ngươi đi, ta chỉ còn lại ngươi."

Mấy ngày nay đều thấy nàng làm càn, tự nhiên bây giờ nói chuyện dịu dàng như vậy, làm cho người khác không kịp thích ứng.

"Ngươi nên..." Cơ Hoa Âm nắm lên tay của nàng, muốn kéo nàng ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay nàng nóng bỏng, vội đưa tay đặt lên chán nàng, cũng là phỏng tay.

Đáng chết, nàng thật đúng là bị bệnh.

Hân đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài.

"Chớ đi." Ánh mắt Hạ Lan Tuyết tha thiết nhìn bóng lưng hân rời đi, ủy khuất hít hít mũi, "Ta đã nhận lầm, đừng không để ý đến ta."

Cơ Hoa Âm đi ra, gọi Tiểu Chùy đến, "Đi, gọi Tôn lão đầu lập tức đến."

"Ồ? Gia bị bệnh sao?" Tiểu Chùy nghi hoặc.

"Đi nhanh đi." Cơ Hoa Âm thấp giọng phân phó, thân thể mập mạp của Tiểu Chùy vội lẫn đi.

Cơ Hoa Âm xoay người trở vào trong nhà, chỉ thấy nha đầu Hạ Lan Tuyết đã hết chán mền trên người ra, ngã chổng vó lên trời vô cùng không có hình tượng, nhất là, áo choàng bị kéo lên kia, bên dưới lộ ra đôi chân dài thẳng tắp...

Đáng chết, nàng lại chỉ mặc trường bào, bên trong đúng là chân không.

Hân vội đem vạt áo kéo xuống, phủ ở chân của nàng.

"Không cần, nóng" Hạ Lan Tuyết bị sốt có chút hồ đồ, ngay cả hai mắt cũng đỏ lên.

Nàng lại kéo áo choàng lên, giắt lên đai lưng, nhất định để lộ chân ra, nhưng như vậy cũng chưa đủ mát, nàng còn kéo kéo cổ áo, thật giống như muốn lột bỏ xiêm y vương vãi qua một bên.

Cơ Hoa Âm sừng sốt giây lát rồi lập tức cuồng quát, đè tay nàng lại, "Chớ lộn xộn."

Nhưng nàng có phải là cái biết nghe lời đâu, mà còn bị sốt làm cho mơ hồ, "Nóng, nóng chết mất."

Nàng vừa la hét vừa khó chịu uốn éo người.

"Ngoan ngoãn." Một người vừa bị sốt gây rối loạn, còn không chịu nghe lời, Cơ Hoa Âm dịu dàng, ôn nhu dụ dỗ, nhưng mà, động tác trên tay lại nhanh.

Trực tiếp kéo đai lưng của nàng ra, trói hai tay hai chân lại.

Kỳ quái, sau khi bị trói Hạ Lan Tuyết không khóc không rối loạn, chỉ mở to một đôi mắt thỏ, ngu ngơ nhìn hân.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, nhẹ thở phào, dự đoán, "Người ngoan ngoãn một chút, Tôn lão đầu đến ngay giờ."

Vừa nói xong, đã nghe thấy thanh âm của Tiểu Chủy ở cửa, "Gia, Tôn bá đến rồi."

"Vào đi." Cơ Hoa Âm kéo chăn mỏng đắp lên người Hạ Lan Tuyết, chỉ lộ ra đầu nhỏ.

"Gia, ngài thấy không thoải mái sao?" Tôn lão đầu cầm cái hòm thuốc liền vội vã vào phòng.

Cơ Hoa Âm đứng dậy, chỉ người trên giường, "Là nàng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73-1: Ép buộc

Ngay tại lúc Cơ Hoa Âm ra cửa lấy nước, trong đầu Hạ Lan Tuyết không biết nghĩ cái gì, lẫn lộn quấy đạp một hồi làm cho đai lưng buộc nàng thành hình bánh chưng luôn.

"Người đang làm cái gì?" Cơ Hoa Âm bùng nước vào nhà, chỉ thấy cô gái nhỏ này quý ở trên giường, đang cầm đầu chui vào trong chăn thò ra cái mông nhỏ, giống như là đang tìm cái gì.

Hắn để chậu nước vào giá đỡ, đi đến bên giường, kéo ra chăn mền, chỉ thấy áo nàng rộng mở, trên người còn quần đai lưng, giống như nàng muốn cởi đai lưng ra, nhưng không được, bắt lực cắn môi đến trắng bệch.

Không biết, còn tưởng là nàng đang chơi trò buộc người đâu.

Nhìn thấy hai gò má nàng đỏ bừng bừng, Cơ Hoa Âm biết nàng bị bệnh không nhẹ.

Nhưng mà, một khi ngã bệnh còn làm ra được hành động kỳ quái như vậy cũng chỉ có nha đầu chết tiệt này thôi.

Một tay túm lấy nàng đến trước mặt, muốn giúp nàng cởi bỏ, nhưng cũng không biết nàng quấn lên thế nào, hắn tìm mãi không thấy nút thắt, hơn nữa y phục trên người nàng xộc xệch, lộ gần hết cơ thể, thật đúng là tra tấn người khác mà.

Cơ hồ không muốn suy nghĩ nhiều, Cơ Hoa Âm định dùng lực phá nát đai lưng,

"Hoa tai của ta không thấy đâu." Tựa hồ cảm thấy con giận của hắn, nàng mở to mắt to vô tội, tha thiết mong chờ nhìn hắn.

"Ta lấy lại rồi." Cơ Hoa Âm ngồi ở đầu giường, một lần nữa mặc áo choàng lên cho nàng.

"Người lấy lại?" Nàng nghiêng cái đầu nhỏ tinh tế nhìn hắn, tựa hồ không biết hắn, nhưng là, chợt lại nhếch miệng cười, nịnh nọt ôm lấy cánh tay của hắn, nũng nịu cầu khẩn nói, "Người trả ta, được hay không?"

"Hoa tai kia đối với người rất quan trọng sao?" Hắn lẳng lặng nhìn chăm chăm vào hai con mắt đang đỏ lên của nàng.

"Ừm." Nàng dùng sức gật đầu, "Trả ta, được chứ?"

"Được, nhưng trước hết, người phải nghe lời ta." Cơ Hoa Âm xoay người đem chậu bưng tới, đặt ở trên băng ghế cạnh giường.

Hạ Lan Tuyết lại dùng sức gật đầu, "Ta nghe lời."

"Ng ngoan ngoãn." Cơ Hoa Âm vuốt vuốt tóc của nàng, trong lòng đột nhiên tuôn ra cảm giác khổ sở, hắn hít sâu một hơi, vắt khô khăn lông trong chậu, sau đó giúp nàng lau mặt, lại lau tay.

Sau đó, lại đem những khăn lông vào trong chậu, lại vắt khô đưa cho nàng, "Nhớ kỹ ta vừa rồi làm gì?"

"Ừm?" Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

"Hiện tại, người chính mình lau đi." Đem khăn lông nhét vào trong tay nàng, hắn kiên nhẫn chỉ bảo, "Từ cổ đến thân người không phải người thấy nóng sao? Lau đi cho thoải mái."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết gật đầu.

Cơ Hoa Âm đứng dậy, xoay người định đi, nhưng vẫn không yên lòng, lại quay đầu lại dặn dò, "Ta ở ngay bên ngoài, nếu người thấy trong người khó chịu, thì gọi ta vào."

"Ta hiện tại không thoải mái." Nàng gấp rút gọi hắn.

Cơ Hoa Âm nhíu mi, "Không thoải mái ở đâu."

"Toàn thân không thoải mái." Thanh âm nàng khàn khàn, mang theo nồng đậm khoáng mũi, nghe tới như làm nũng.

Cơ Hoa Âm dừng lại, ánh mắt thật sâu nhìn nàng, "Tiểu tuyết nhi, người biết mình đang nói cái gì không?"

"Hừm..." Nàng không có trả lời, đầu lông mày khô sở nhăn lại, cả thân người thẳng tắp đổ về phía sau.

Bất tỉnh.

Liên tục bị bóng đè, hơn nữa sốt ngày càng cao, thân thể nhỏ bé của nàng rốt cục không chịu đựng được nữa, ngã xuống

"Tuyết nhi." Cơ Hoa Âm ngưng mi, chạy đến bên giường, vừa nhìn thấy nàng hôn mê bất tỉnh, lập tức, cả khuôn mặt đều căng thẳng.

Sau nửa canh giờ, Tôn lão đầu tự mình đưa được hạ sốt đến.

Nhưng hắn không được đi vào nhà, Cơ Hoa Âm đi ra cầm được vào.

Nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn nhìn ra một chút ít, cái chán chường từ đây mồ hôi, vạt áo trước và tay áo đều bị ướt, đây chính là vết tích của nước rồi.

Như vậy, rất có thể là tự gia lau thân mình cho tiểu cô nương trong phòng kia rồi.

Ngẫm lại, mặc dù trời rất nóng nhưng Tôn lão đầu thấy nổi da gà.

Như thế này thật sự là quý dị rồi.

Chủ tử lại dụng tâm với một con nhóc như thế? Thế mà từ trước đến nay hắn vẫn cho là Tô gia tiểu thư kia mới là người xứng đáng với gia đầu.

Ai..

"Tôn y, sao ngài lại đứng thờ dài ở chỗ này? Cứu đệ ta ở trong phòng sao?" Vừa hỏi Cơ Hoa Quân vừa muốn đẩy cửa đi vào.

Tôn lão đầu liền vội vàng tiến lên kéo hắn, "Nhị gia, ngài tới lúc nào thế? Thật đúng dịp, ngài đi uống một chén với lão đầu ta đi."

"A, ta đang đi tìm tiểu phượng, nhưng không thấy đâu, chắc đang ở đây rồi." Cơ Hoa Quân cười nói.

"Tiểu phượng tính tình nghịch ngợm, không chừng lại bay đi chỗ nào rồi. Đi, đi uống rượu cùng lão nhân nào." Tôn lão đầu kéo hắn.

Cơ Hoa Quân chính là nhân tình, vừa rồi hắn nghe được tin tức lão đệ ôm nữ nhân đi ra từ phòng tắm, cho nên, ngay cả tiểu phượng cũng không thèm quan tâm, liền chạy đến nơi này, hiện tại lại thấy Tôn lão đầu như vậy, lại càng thêm khẳng định, nữ nhân kia đang ở trong phòng Cơ Hoa Âm.

Hắc hắc, ban ngày lưu nữ nhân ở trong phòng, còn có thể làm được chuyện gì đây?

Cơ Hoa Quân có lòng muốn coi diễn, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Tôn y, ông nhìn xem kia là tiểu phượng phải không?" Đột nhiên ngón tay hắn hướng lên trời chỉ, Tôn lão đầu theo bản năng ngẩng cổ lên trời nhìn, bóng người bên cạnh chợt lóe, Cơ Hoa Quân đã đá văng cửa phòng, vội vàng xông vào trong nhà.

Tôn lão đầu thà kêu không tốt, lúc đang định đi vào căn người, nhưng lại nghĩ đến tính tình gia, không dám tiến vào nữa, đành đứng ở ngoài cửa .

"Cứu đệ, người ở đâu? Tại sao thấy ta đến lại trốn đi? Mau ra đây đi uống rượu cùng nhị ca." Cơ Hoa Quân sai bước đi vào trong phòng, hận không thể trực tiếp nhìn thấy hình ảnh hương diễm kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-2

Nhưng vừa nghe thấy thanh âm của Cơ Hoa Quân, khuôn mặt tuần tú của Cơ Hoa Âm lập tức trầm xuống, tay đang đứt thuốc dừng lại, "Cút ra ngoài!"

Bước chân Cơ Hoa Quân hơi dừng lại, nhưng trong lòng càng khẳng định có chuyện phát sinh rồi.

Hắc, chuyện gì có thể làm cho nam nhân nổi giận như thế? Tự nhiên là do chuyện tốt bị cắt đứt rồi, nghe thấy giọng nói như muốn giết người kia, càng khẳng định chắc chắn là thế rồi.

Bây giờ quay ra ngoài? Làm sao có thể.

Vì để nắm lấy nhược điểm của tiểu đệ, nên tính liều chết xông vào nhìn một tý, hắc cũng muốn nhìn xem không biết nữ tử như thế nào có thể làm cho nam nhân luôn lạnh lùng như vậy nổi lên hứng thú.

"Cửu đệ, người nói cái gì đó? Nhị ca muốn tìm người đi uống rượu?"

Hắn giả bộ không nghe rõ, vào nội thất, đi tới bên cạnh cửa, đang định mở lớp màn cửa cuối cùng kia ra, ai ngờ, ngón tay vừa chạm vào màn cửa, một cỗ kinh phong đã đánh tới, hắn cuống quýt tránh né, chương phong bên nhọn đánh vào bàn ghế phía sau hắn làm bàn ghế nát tan.

Tiểu tử chết tiệt, thật sự động thủ?

Cơ Hoa Quân lau mồ hôi lạnh trên trán, tay vịn vào cái ghế bên cạnh, khó khăn đứng dậy, chỉ nghe thấy người bên trong khiển trách, "Còn không biến đi, tiếp theo người cũng không may mắn như vậy."

"Tiểu tử thú, người đợi đấy." Cơ Hoa Quân nổi giận, không cam lòng phát tay áo rồi đi.

Ở cửa, Tôn lão đầu tất nhiên nghe được động tĩnh bên trong, lại nhìn Cơ Hoa Quân cầm đầu đi ra, nhìn không được có chút há hê mỉm cười, "Nhị gia, ta nói rồi, không đi uống rượu cùng lão nhân ta, lại đi vào để bị đánh?"

"Cát, ai biết tiểu tử này hỗn như vậy? Gia là hắc Nhị ca. Nữ nhân của gia bị hắn đoạt, ta cũng không đánh hắn. Người nói xem hắn lại đối xử với ta như vậy?" Cơ Hoa Quân vẻ mặt khó chịu.

Tôn lão đầu cười ha ha, lại ác liệt xát muối vào vết thương của hắn, "Nhị gia, Tô tiểu thư cũng không phải nữ nhân của ngài."

"Người?" Cơ Hoa Quân hung dữ trừng mắt nhìn hắn, "Sớm muộn có một ngày sẽ là."

"Xong xong xong, uống rượu trước đi." Tôn lão đầu kéo hắn đi.

Cơ Hoa Quân cũng đang cần chút rượu để giải buồn, dựa vào cái gì, hắn là ca ca, lại không sánh bằng đệ đệ đâu?

Công phu so ra kém, đánh trận so ra kém, thậm chí đòi nữ nhân thích...

Không đúng, điều này hắn thắng tuyệt đối, bởi vì cho tới bây giờ, ngoại trừ Tô Minh Ngọc, trên cơ bản, phạm là nữ nhân hắn tiếp xúc qua, chưa có cô nương nào là không quỳ rạp trước sự phong lưu phóng khoáng của hắn đâu.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn dễ chịu hơn nhiều rồi, cùng Tôn lão đầu đi uống rượu.

Trong phòng, an tĩnh, Cơ Hoa Âm lại từng miếng từng miếng đứt thuốc, sau khi hôn mê Hạ Lan Tuyết lại ngoan hiền hơn lúc nàng tỉnh nhiều, lúc đứt thuốc, chỉ cần cái miếng hơi dính môi của nàng, nàng cũng rất tự nhiên nuốt xuống, một giọt cũng không lãng phí.

Cho nên, chén thuốc này đứt rất nhanh.

Đứt thuốc xong, Cơ Hoa Âm mới đi ra, trong sân, không một tiếng động.

Mà tâm của hắn, cũng rất thanh tĩnh.

"Gia." Tiểu Chủy chờ rất lâu trong phòng ăn, nhìn thấy chủ tử đi ra, vội vàng chạy ra bẩm báo.

Cơ Hoa Âm liếc nhìn hắn, không đợi hắn mở miệng nói chuyện, liền nói, "Phái vài người giữ cửa, không có lệnh của gia, bất luận kẻ nào không cho phép bước vào sân nhỏ nửa bước."

"Vâng ạ." Về mặt Tiểu Chủy đau khổ gật đầu, mới vừa há to miệng, đang định nói chuyện của tiểu phượng.

Cơ Hoa Âm tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại nói, "Mặt khác, người tự mình đi xem, tìm một vài bà tử gọn gàng đến."

"Gia?" Tiểu Chủy giật mình trừng lớn cặp mắt híp, "Ngài là hiền khách nô tài hầu hạ không tốt sao?"

"Làm theo lời ta nói đi." Cơ Hoa Âm phân phó một câu, cất bước liền đi, nay nửa ngày ở trong phòng hầu hạ Hạ Lan Tuyết, hắn cũng ra mồ hôi, cần phải tắm rửa thay y phục.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến những thứ Hạ Lan Tuyết nôn trong bể tắm, mặt mày nhúu chặt, nói với Tiểu Chủy đang đi theo sau, "Gọi vài tên sai vặt đến lau rửa bồn tắm, đổi nước sạch vài ba lần cho gia, phải tẩy rửa thật sạch sẽ."

"Được ạ." Thừa nhỏ gật đầu liên tục, hồ tắm vốn chính là mỗi sáng sớm rửa , này cũng không có gì, chỉ là, muốn rửa đi rửa lại ba lần có phải hơi quá hay không?

Hồ tắm tạm thời không thể dùng, Cơ Hoa Âm liền thay đổi hướng, đi tới thư phòng.

Nhưng đột nhiên phát hiện Tiểu Chủy vẫn đang đi theo, không khỏi nói, "Còn đi theo gia làm cái gì? Chuyện gia phân phó làm xong hết chưa?"

"A, nô tài đi ngay đây ạ." Vừa rồi Tiểu Chủy nghĩ đến chuyện cô nương ở hồ tắm kia, nhất thời quên mất chuyện gì cần làm, đến khi Cơ Hoa Âm nhắc lại, mới vội vã chạy đi.

Chỉ là, chưa chạy vài bước, lại vội vàng quay trở lại hỏi, "Gia, gia, nô tài có chuyện quan trọng hỏi bẩm."

"Chuyện gì?" Cơ Hoa Âm đứng ở cửa thư phòng, hỏi.

Tiểu Chủy lau mồ hôi trên trán, sợ hãi nói, "Không thấy tiểu phượng."

"Không thấy? Sao lại không thấy?" Cơ Hoa Âm sắc mặt trầm xuống.

Tiểu Chủy gấp rút giải thích, "Sáng sớm nô tài đã cho nàng ăn rồi, nhưng sau đó , đã không thấy tăm hơi, đến bây giờ cũng không có trở lại."

"Vậy còn không mau sai người đi tìm, nàng cũng không biết bay ra ngoài." Cơ Hoa Âm nói.

"Vâng ạ." Tiểu Chủy đành phải kiên trì đáp ứng, mà trên thực tế, trước đây, hắn đã tập hợp toàn bộ hạ nhân trong phủ đi tìm rồi, căn bản cũng không thấy bóng dáng chim đâu.

--

Dược của Tôn lão đầu quả nhiên không tệ, lúc chạng vạng, Hạ Lan Tuyết hạ sốt, người cũng tỉnh lại, chỉ là, thân thể không có nhiều sức lực thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-3

Trông rất đảo qua lại, căn phòng xa lạ, cảnh sắc xa lạ, làm cho trong lòng nàng khẽ hoảng hốt, từng hình ảnh lại lướt qua đầu nàng.

Nhưng tự nhiên nàng thông suốt.

Nàng đang ở trong phòng Cơ Hoa Âm, đúng rồi, gối đầu, chăn mền đều là mùi vị quen thuộc với nàng.

Nàng nở nụ cười, trong lòng ngọt ngào .

Nghỉ ngơi một lúc, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời dần tối, nàng giãy giụa người đứng lên, sờ thấy bên gối để một bộ quần áo, mềm mại, chắc là quần áo của phụ nữ rồi.

Nàng cúi xuống nhìn, quả nhiên là.

Không chỉ có áo ngoài, còn có đồ lót bên trong.

"Không bảo là quý phủ không có nữ nhân sao?" Nàng ôm quần áo, lẩm bẩm nói, nhưng nhìn lại thì thấy đều là quần áo mới.

Như vậy, là hắn mua cho nàng?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hạ Lan Tuyết đều cảm thấy vui vẻ, vội vàng cởi bộ quần áo rộng thùng thình đang mặc ra, mặc bộ đồ mới vào.

Oa, thật đúng là vừa người.

Chỉ là, màu sắc trắng toát này, làm nàng nhìn không quen mắt.

Đứng dậy xuống giường, thì thấy một đôi giày thêu tinh xảo trên bệ gỗ.

Nàng thử đi vào, thật vừa chân.

Nàng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Cơ Hoa Âm thừa dịp nàng ngủ thiếp đi, vụng trộm cầm sợi dây thừng đo chân nàng sao? Cho nên cả giày và quần áo đều vừa vặn như vậy?

Hắc hắc, thật tốt!

Nếu là công lao của hắc, nàng phải tìm hắc ngay mới được.

Ra cửa phòng, Hạ Lan Tuyết không biết đi đâu tìm, phủ tướng quân cũng không phải nhỏ, Cơ Hoa Âm ở chỗ nào đây?

Cũng may, cửa viện có thủ vệ.

Hạ Lan Tuyết lập tức chạy tới hỏi, "Tiểu ca, tướng quân của các người đâu?"

Hai người thủ vệ vừa thấy một tiểu cô nương chạy đến từ bên trong, ánh mắt không khỏi kinh hãi, "Ngươi, ngươi là ai?"

Thảo nào Chủy tổng quân bảo họ đến canh cửa viện này, bên trong lại là một vị cô nương.

"Tướng quân phu nhân." Hạ Lan Tuyết chột nhứ mày, đồng dạng nói.

Hai người thị vệ mặt đều méo, "Phu... Phu nhân."

"Chuyện gì?"

Giọng Cơ Hoa Âm đột nhiên truyền đến, Hạ Lan Tuyết nhìn lại, chỉ thấy Cơ Hoa Âm đứng ở dưới mái hiên, ánh chiều tà chiếu lên mái ngói, phản chiếu ra ánh sáng rực, chiếu vào người hắc, làm cho cả người hắc như đang phát sáng.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết sáng lên, giang hai cánh tay, như chim nhỏ chạy đến bên hắc.

Nhưng nàng chưa kịp chạy đến xà vào ngực hắc, bên tai chợt có một trận gió cuốn, chỉ thấy một người béo tròn giống như lăn lại trước mặt Cơ Hoa Âm, "Gia, không xong, tiểu Phượng muốn đi tự tử."

"Tiểu Phượng?" Hạ Lan Tuyết chạy tới, nghi ngờ nhìn thái giám này, lại nhìn qua Cơ Hoa Âm, "Không phải ngươi nói trong phủ không có nữ nhân sao? Vậy tiểu phượng là ai?"

"Cô nương, tiểu phượng này là gia nuôi dưỡng, còn được gia rất yêu quý nữa." Tiểu Chủy thấy nàng ghen tỵ, vội vàng giải thích.

Nhưng càng giải thích càng gây hiểu lầm, Hạ Lan Tuyết vội níu lấy cánh tay Cơ Hoa Âm, "Ngươi nuôi? Còn yêu quý nhất? Không phải là ngươi có sở thích với trẻ con chứ, thích..."

"Làm càn." Cơ Hoa Âm bỏ qua nàng, đi xuống bậc thang.

Tiểu Chủy gấp rút đi theo.

Hạ Lan Tuyết đứng sững tại chỗ, trong lòng rất oán giận, vậy mà lại nuôi dưỡng một tiểu cô nương ở trong phủ? Không biết xấu hổ.

"Cơ Hoa Âm, ngươi chờ ta một chút."

Nàng vội vã đuổi tới, muốn nhìn xem vật nhỏ mà hắc nuôi hình thù như thế nào.

Mấy người đi vào một viện lộ thiên hoa cỏ xanh um, làm cho Hạ Lan Tuyết cứ ngỡ như đang đi vào một cánh rừng nhỏ?

"Tiểu nữ nhân của gia có sở thích cũng quái lạ nhỉ?" Nàng đưa mắt chế nhạo nhìn về phía Cơ Hoa Âm, nơi này không có phòng xá, đúng là cây cối hoa cỏ, chẳng lẽ tiểu nữ nhân kia thích nơi hoang dã?

Cơ Hoa Âm không có phản ứng lại, cùng với Tiểu Chủy đi vào trong rừng, bỗng nhiên, có vật gì đó từ trên cây bay loạn xạ xuống.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, theo phản xạ đứng chắn trước người Cơ Hoa Âm, mở ra hai tay, giống như gà mẹ bảo vệ con, "Vật gì đó?"

"Tiểu Phượng, đừng làm rộn, gia tới thăm ngươi." Tiểu Chủy vội vàng gọi.

Hạ Lan Tuyết lúc này mới chứng kiến, đứng ở cạnh mình chính là một con chim lớn.

Chim to kia đang trừng mắt, ánh mắt căm thù nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

"À là tiểu súc sinh này sao!" Hạ Lan Tuyết cũng nhận ra nó, lập tức khơi gợi lên trong lòng cừu hận, hừ, nếu không phải tiểu súc sinh này, nàng cũng sẽ

không ngã bệnh.

Đưa tay, đang định bắt nó lại, tuy nhiên, cổ áo lại bị Cơ Hoa Âm túm lại, nàng bị hất xách sang một bên.

"Này, ta cho ngươi biết, chính là tiểu súc sinh này nó..."

Nàng đang định tố cáo tội ác của tiểu súc sinh này với Cơ Hoa Âm, chỉ thấy Cơ Hoa Âm từ từ ngồi xuống, dịu dàng đưa tay về phía tiểu súc sinh kia, chim kia liền kêu lên một tiếng, nhảy vào lòng bàn tay hắn.

"Chuyện gì xảy ra?" Cơ Hoa Âm hỏi nó, "Vì sao phải tự tử?"

Chim kia u oán nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết một bộ vô tội, tại sao nó lại nhìn về phía nàng chứ.

"Đúng rồi, ngươi nuôi tiểu súc sinh này sao?" Nàng đến bên cạnh hắn, chỉ con vật nhỏ trong lòng bàn tay hắn, một vẻ mặt khôi bình vẫn tội.

"Tiểu súc sinh?" Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lạnh nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết bẹp bẹp miệng, nói, "Vốn chính là súc sinh mà? Ngươi cũng không biết, nó rất vô văn hóa, không sạch sẽ, hôm nay nó bay lên đầu ta ỉa đấy".

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73-4

"Sao cô lại nói Tiểu Phụng như thế?" Tiểu Chử bất mãn.

"Thì đúng là vậy mà." Hạ Lan Tuyết nhìn con chim kia, đột nhiên hỏi Cơ Hoa Âm, "Ồ đâu ngươi có được nó?"

Sắc mặt Cơ Hoa Âm âm trầm nhìn nàng, "Như vậy chơi rất vui sao?"

"Hả?" Biết rõ hắn giận thật, Hạ Lan Tuyết đang hưng trí bưng bưng vội vàng dịu lại, trên mặt cố nén cười nói, "Được rồi, ta sai rồi, ta không nên tranh chấp với một con chim, còn ác ý vật sạch lông đuôi nó, hay là, như thế này vậy."

Bỗng nhiên mặt nàng tràn đầy tươi cười, nói với con chim kia, "Tiểu Phụng, ta thấy ngươi cũng không còn nhỏ nữa? Một mình ngươi ở tại trong rừng này rất cô đơn đúng không? Hôm nào, ta bắt cho ngươi một tiểu thư chim đến làm vợ, được không? Để các ngươi sinh một ổ chim nhỏ?"

Cơ Hoa Âm nghe vậy, khóe miệng khẽ kéo.

Chim kia lại như có chút động tâm, chỉ là, đối với một người bi ối nhỏ lông ở địa phương đó của nó, nó có thể tin nhiệm sao?

Nhưng mà, một giống cái nhỏ, cũng rất hấp dẫn nha.

Nhưng nó cũng rất thông minh, cuối cùng tròn mắt đảo vòng nhìn về phía Cơ Hoa Âm, hừ, hết thấy nghe chủ tử.

Ngoan ngoãn, chim này quả thật thành tinh, Hạ Lan Tuyết cũng nhìn Cơ Hoa Âm, vẻ mặt nịnh nọt cười, "Cứ quyết định như vậy đi? Hôm nào ta tìm bạn đời cho nó, coi như là chuộc lỗi, được không?"

Sắc mặt Cơ Hoa Âm ngưng trọng, đưa chim nhỏ cho Tiểu Chử, rồi nói với Hạ Lan Tuyết, "Đi cùng ta ra ngoài."

"Hừm." Hạ Lan Tuyết lập tức làm ra vẻ như cô dâu nhỏ, nhu thuận đi theo sát bên người hắn.

"Nghe." Vừa ra khỏi cánh rừng, Cơ Hoa Âm liền lạnh lùng nói, "Sở dĩ gia để cho ngươi ở lại đến bây giờ, là bởi vì ngươi bệnh hôn mê bất tỉnh. Hiện tại, tỉnh rồi liền cút về nhà cho gia."

"Hoa Âm." Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khuôn mặt vừa hết sốt, thần sắc có chút ít vàng vọt, làm cho nàng bớt đi chút ngang ngược kiêu ngạo thường ngày, thay vào đó là vẻ đáng thương yếu đuối.

Cơ Hoa Âm chỉ liếc nhìn nàng một cái, rồi trừng mắt, "Nhớ kỹ, về sau không cho phép ngươi bước vào trong phủ nữa bước."

"Ngươi muốn phủi sạch quan hệ với ta?" Hạ Lan Tuyết cúi đầu, sờ sờ mũi, cố gắng nén cảm giác chua xót đang dâng lên, lúc ngẩng lên, vẻ mặt lại vui vẻ.

"Nhưng mà, cái gì của ta cũng bị người thấy hết, người muốn mặc kệ ta sao? Sao thế được?"

"Hừ!" Nghĩ là có ọ lại tranh luận cùng với nàng nữa cũng không có kết quả gì, Cơ Hoa Âm phát ổng tay áo, rời đi.

"Này, nói cho rõ ràng, cũng không phải bốn tiểu thư vu oan cho người nhà, là người chiếm tiện nghi của bốn tiểu thư, làm cho danh dự của bốn tiểu thư mất hết.. Uì, người là ai?"

Nàng đang gấp rút đuổi theo Cơ Hoa Âm, lại bị một hắc y nhân từ trên trời vọt xuống ngăn ở trước mặt.

"Thích khách?" Nàng ngạc nhiên, vội vàng nhìn về hướng Cơ Hoa Âm hô to, "Cứu mạng, có thích khách."

"Cô nương." Hắc y nhân kia lại hướng về nàng chấp tay, "Thuộc hạ là vâng mệnh chủ tử đưa cô về nhà, đặc tội."

Âm Linh, không để ý phản ứng của Hạ Lan Tuyết, liền điểm huyệt ngũ của Hạ Lan Tuyết, khiêng nàng trên vai, như khi xuất hiện biến mất không thấy.

- -

Nửa đêm Hạ Lan Tuyết tỉnh dậy, lúc tỉnh, nàng thấy Thu Hương cùng vài nha hoàn về mặt căng thẳng đang nhìn nàng.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi?"

"Tại sao ta về được đây?" Hạ Lan Tuyết có chút đau đầu, trong đầu rời rạc, làm cho nàng không nhớ rõ.

Không phải nàng đang ở trong phủ của Cơ Hoa Âm sao? Tại sao lại về rồi?

"Hù chết bọn nô tỳ rồi." Thu Hương vỗ ngực một cái giải thích, "Lúc ăn cơm tối, cũng không thấy người quay về, nô tỳ và Thu Văn đang định phái người đi ra ngoài tìm. Nhưng không ai có thể ngờ khi quay vào phòng, chỉ thấy người ngủ ở trên giường, ngay cả đám Thu Văn vẫn ở trong sân, cũng không nhìn thấy người về lúc nào? Tiểu thư, bọn nô tỳ cũng đang muốn biết, ngài vào nhà bằng cách nào thế?"

"A?" Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt đầu, hình như nhớ có một người áo đen, đứng rồi, một người mặc áo đen, "Khốn kiếp, lại dùng biện pháp này bắt ta trở về?"

"Sao vậy ạ?" Đám người Thu Hương lại thót tim.

"Không có việc gì, không liên quan đến các người." Là ân oán cá nhân giữa nàng và Cơ Hoa Âm.

Đúng rồi, hoa tai của nàng cũng chưa cảm về.

Theo thói quen nàng sờ lên cổ, vừa sờ lên cổ thì thấy hoa tai kia đang đeo trên cổ rồi, nàng tháo ra nhìn, lập tức buồn bực, vẫn là cái của Cơ Hoa Âm, không phải cái trong kiếp trước của nàng.

"A, tiểu thư, hoa tai thật đẹp? Ngài mua ở đâu vậy?" Đám người Thu Hương vừa thấy, hai mắt tỏa sáng hỏi.

Thu Văn Thu Hương thấy cũng hiếu kỳ, "Tiểu thư, hoa tai này nhìn không giống như vừa được mua? Trước kia sao chưa thấy tiểu thư đeo bao giờ?"

"Mới được." Hạ Lan Tuyết lại đem hoa tai nhét vào trong quần áo, hỏi, "Giờ gì? Vì sao các người còn chưa đi ngủ?"

"Tiểu thư không tỉnh, bọn nô tỳ cũng không biết có chuyện gì xảy ra, không dám đi ngủ." Thu Văn giải thích.

"Ừm, giờ ta không sao rồi, về phòng ngủ hết đi." Hạ Lan Tuyết khoát khoát tay với bọn họ, đột nhiên, nghĩ đến không gặp Bích Văn, liền hỏi, "Bích Văn đâu rồi?"

"Buổi sáng ngài phân phó, nàng ấy vẫn chăm chú ở cửa hàng, chưa thấy về." Thu Hương trả lời.

"À." Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, nha đầu Bích Văn kia mặc dù ít nói, nhưng làm việc rất có trách nhiệm, chuyện này giao cho nàng, nếu chưa có manh mối, nàng ấy cũng không quay về.

Sau khi đám Thu Văn lui ra, Hạ Lan Tuyết lại nằm nghỉ, nhưng nàng không ngủ được, hôm nay xảy ra quá nhiều việc, cũng làm cho nàng cảm giác Cơ Hoa Âm đối xử với nàng không giống trước.

Chỉ là, đột nhiên cuối cùng lại cho hắc y nhân làm nàng ngủ mê, đưa nàng trở về.

Điều này làm cho nàng thấy khó hiểu

Thật sự chỉ là vì danh dự của nàng?

Nhưng ở trong phòng tắm, hẳn đã thấy hết nàng.

Hơn nữa, theo nàng hiểu, hắc cũng không phải loại người quá coi trọng danh dự.

Ai, suy nghĩ nhiều đau đầu, Hạ Lan Tuyết xoa nhẹ thái dương, không muốn, dù sao, ở kiếp này, nàng quyết định không để cho Cơ Hoa Âm chạy thoát khỏi mình, nếu không nàng trùng sinh còn ý nghĩa gì nữa?

Quyết tâm xong rồi, nàng yên tâm ngủ một giấc, ngày hôm sau muộn mới tỉnh dậy, lúc này tinh thần lại phấn chấn lên rồi.

Khoa chân múa tay ở trong sân một lúc, nàng hưng hăng đắc ý một phen, cảm giác gân cốt của mình rất tốt, rất có lợi cho luyện võ, đợi đến lúc mình gặp được danh sư nhờ người ta chỉ dạy, không chừng có thể trên tài Cơ Hoa Âm ấy chứ.

Đến lúc đó, hắc còn dám bắt nạt nàng, hắc hắc, nàng sẽ dùng võ công bắt hắc thuần phục mình.

Cứ như vậy đi.

Lau mồ hôi, phân phó Thu Hương mang điểm tâm vào trong sân, nàng ăn ngấu nghiến, làm cho một đám người Thu Hương phải tắc lưỡi.

"Tiểu thư, vài ngày rồi ngài mới ăn cơm sao?" Đàn Hương ít tuổi nhất, nên nói chuyện cũng không kiêng kỵ gì.

Hạ Lan Tuyết uống một ngụm canh, vuốt cái bụng, giải thích, "Hôm qua chưa có một hạt cơm nào vào bụng."

"A? Ngày hôm qua ngài đi đâu vậy?" Đám người Thu Hương lại kinh ngạc, quả nhiên, không có người đi theo, tiểu thư cũng không chăm sóc tốt cho bản thân mình mà.

"Hắc hắc." Nghĩ đến ngày hôm qua nằm trên giường của Cơ Hoa Âm, tắm trong bồn của hắc, trên mặt Hạ Lan Tuyết lộ ra ngọt ngào pha lẫn bi ối.

"Tiểu thư, ngài, ngài sẽ không phải lại đi dạo kỹ viện chứ?" Đàn Hương thấy thế, có cảm giác muốn nổi điên.

"Đi đi đi. Cái loại địa phương đó có cái gì tốt mà đi dạo?" Thấy vẻ mặt Thu Hương, Thu Văn đều kinh hãi, Hạ Lan Tuyết vội vàng tron mắt với Đàn Hương, "Nha đầu kia, người nói với cái gì? Tiểu tử đây, đi vào loại địa phương đó bao giờ hả?"

"Nhưng là." Đàn Hương không dám nói, là có người ở cửa Túy Tiên lâu nhìn thấy tiểu tử đấy.

"Nhưng mà cái gì?" Hạ Lan Tuyết liếc nhìn nàng.

Đàn Hương vội vàng khoát tay, "Không có gì, nô tỳ chỉ đoán bừa như vậy thôi."

"Nha đầu chết tiệt kia, hay là ngươi nghĩ muốn đi dạo?" Hạ Lan Tuyết nhìn nàng cười xấu xa, "Ta nghe nói, Thanh Phong viện ở đối diện Túy Tiên lâu mới có không ít tiểu quan trẻ tuổi đâu, như thế nào? Hôm nào dẫn ngươi đi nhé?"

"A? Đừng, nô tỳ không cần đâu." Khuôn mặt nhỏ của Đàn Hương đỏ lên, vội vàng lui về phía sau, dường như sợ tiểu tử ngay lập tức dẫn nàng đi chỗ đó vậy.

Hạ Lan Tuyết ha ha cười, "Trêu chọc ngươi thôi, yên tâm, bản tiểu, tỳ sao lại cam lòng? Ít nhất, cũng phải lựa vài nam nhân tốt mới xứng đôi với các ngươi chứ."

Càng nói càng xa rồi, làm cho bọn Thu Hương đều đỏ mặt, vội vàng đổi chủ đề, "Tiểu, tỳ, hôm qua đã đưa nhị di nương và nhị tiểu thư đi rồi, ngài không biết, lúc đi về mặt các nàng thật buồn cười."

"A, kể xem buồn cười như thế nào?" Hạ Lan Tuyết khẽ dựa vào mặt ghế, cười nhẹ nhàng, nói, nàng thích nghe chuyện buồn cười.

"Cũng chỉ là có một chiêu, nói là cần từ biệt lão phu nhân, lại nói phải đợi lão gia trở lại chào từ biệt, hắc, Thu Văn tỳ tỳ thật lợi hại, phân phó người, trực tiếp kéo hai mẹ con nhà đó đưa lên xe ngựa." Đàn Hương cười nói.

Ôi, Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, cũng là tốt cho các nàng thôi, một đôi mẹ con dối trá, đưa đến bên cạnh phật tổ, cũng để các nàng tích ít phúc đức, tu tâm dưỡng tính.

Nhưng không ai ngờ, lúc các nàng đang nói chuyện, đại nha hoàn Cẩm Tú bên người lão phu nhân đã chạy tới, vội vàng hồi bẩm báo Hạ Lan Tuyết, "Đại tiểu thư không xong, Nhị di nương các nàng bị ép buộc."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Tương kế tựu kế

Bắt cóc?

Hạ Lan Tuyết lệch nghiêng tựa vào trên ghế, lạnh lạnh nhìn Cẩm Tú, khẽ cười nói, "Cô nương, ban ngày ban mặt cũng đừng dọa người chứ, Nhị di nương và Chi nhi muội muội phải đi Thiên Lộc Tự, làm sao lại là bị người bắt cóc chứ?"

"Là thật, đại tiểu thư, người đi theo mới vừa về nói." Cẩm Tú lo lắng nói.

"Vậy sao? Người đâu?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

"Lão phu nhân đang tra hỏi, đại tiểu thư, ngài mau qua đó đi? Lão phu nhân sắp nổi điên rồi." Cẩm Tú như tức giận đến giậm chân.

"Sắp nổi điên sao?" Hạ Lan Tuyết nhướn mày, lúc trước mẫu thân đi Hàn Mai cốc hái thuốc, mất tích vài ngày, cũng không thấy một ai trong phủ này lo lắng sốt ruột, sau đó quan phủ tìm đến, mọi người mới biểu hiện ra vẻ quan tâm, lo lắng, nhưng mà thật sự là lo lắng cho mẫu thân có mấy người?

Nàng còn nhớ rõ, ngay cả một giọt nước mắt giả tạo lão phu nhân cũng không có rót đâu, từ đầu đến cuối đều nói không chịu nổi sự đả kích này, liên tục ở trong phòng không chịu ra.

Kiếp trước, nàng còn nhỏ, cứ cho rằng lão phu nhân thật sự chịu không nổi đã kích bệnh nặng không thể đi ra ngoài gặp người, nhưng mà về sau, lúc nàng chết, ha ha, thật đúng là ông trời có mắt để cho nàng thấy chân tướng thật sự.

Sợ rằng lúc mẫu thân qua đời, lão bà này cũng ở trong phòng âm thầm vui sướng đi.

Vậy mà bây giờ, một tiểu thiếp cùng với thứ xuất bị bắt cóc, còn chưa có chết đâu, đã muốn nổi điên rồi? Diễn cho nàng xem sao?

"Vâng, đại tiểu thư, ngài mau sang đi ạ? Hiện tại lão gia không có ở nhà, ngay cả một người để bàn bạc cũng không có, lão phu nhân sao không nóng nảy được?" Cẩm Tú tận tình khuyên bảo.

"Cũng đúng." Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, "Lão nhân gia bà cũng đã sáu mươi tuổi rồi? Bây giờ trời lại rất nóng bức, rất dễ xảy ra chuyện không may."

"Đúng vậy, đại tiểu thư." Cẩm Tú nhanh chóng đáp lời, hận không thể trực tiếp đi lên kéo nàng.

Nhưng Hạ Lan Tuyết bản tính chậm chạp, tuy là nói như vậy, nhưng thân thể vẫn lười biếng ngồi nguyên tại chỗ, "Vậy đã phái người đi thông báo lão gia chưa?"

"Đã phái người đi rồi ạ." Cẩm Tú nói, "Hay là ngài cũng qua chỗ lão phu nhân, cùng thương lượng đối sách."

"Đúng vậy, người xem, ta quýnh lên quên mất, đi thôi." Hạ Lan Tuyết lúc này mới chậm chạp đứng dậy, phân phó, "Thu Văn, người theo ta đi một chuyến, Thu Hương, Đan Hương, hai người các người chờ ở nhà, đợi ta từ chỗ lão phu nhân về."

"Vâng ạ." Thu Hương, Đan Hương cùng gật đầu.

Sau đó, Cẩm Tú đi thật nhanh phía trước dẫn đường, Hạ Lan Tuyết cùng Thu Văn cũng theo sát, giống như là vì mẹ con Nhị di nương bị bắt cóc mà lo lắng.

Khi đến phòng lão phu nhân, Hạ Lan Tuyết chưa kịp hành lễ, đã nghe thấy Hạ Lan lão phu nhân nức nở, "Tuyệt nhi, phải làm sao bây giờ? Trầm thị và Chi nhi muội muội của con bị bọn cướp bắt cóc rồi, ô ô."

"Lão phu nhân, ngài đừng vội, Tuyệt nhi đến rồi, nhất định sẽ tìm cách cứu người." Nhị phu nhân Đường thị, đứng ở bên cạnh lão thái thái, một bên dùng khăn giúp đỡ lau nước mắt, một bên nhìn nhìn Hạ Lan Tuyết nói.

Ngồi xuống vị trí, thấy Tam phu nhân Trần thị và con gái Hạ Lan Nguyệt đã ở đó, nhưng hai mẹ con nhà này thật ít nói, theo như đám nha hoàn vẫn nghị luận, chính là ba ngày không thấy nói một lời.

Lão phu nhân có việc, từ trước đến nay vẫn xem các nàng là không khí, chưa bao giờ đi tìm.

Lần này thậm chí ngay cả mẹ con các nàng cũng tìm tới, cũng có chút hiếm thấy rồi.

Mẹ con Tam phu nhân thấy Hạ Lan Tuyết đến, vội vàng hành lễ.

"Tam thẩm mau ngồi đi." Hạ Lan Tuyết nhân thể ngồi xuống bên cạnh Trần thị, hỏi, "Có chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi Cẩm Tú có nói qua, nhưng cháu vẫn chưa hiểu đầu đuôi là làm sao, vì sao mẹ con nhị di nương lại bị bắt cóc?"

"Đây". Lão phu nhân đưa tờ giấy trên mặt bàn cho Cẩm Tú, để nàng ta đưa cho Hạ Lan Tuyết xem.

Hạ Lan Tuyết vừa nhìn, hóa ra là bọn cướp đưa tin.

Trong thư nói, bởi vì huynh đệ bọn họ thiếu tiền, muốn mượn ít tiền của Hạ Lan đại tiểu thư, không nhiều lắm, hai mươi vạn hai.

Tiền đến thả người, nói cách khác, nếu không mang tiền đến sẽ đưa mẹ con Trầm thị bán vào thanh lâu tiếp khách.

"Người mang tin về đâu?" Hạ Lan Tuyết để thư xuống, ngẩng đầu hỏi.

"Mau gọi Hồng Vũ tiến đến." Lão phu nhân vội vàng nói.

Có nha hoàn vội vàng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Triệu Hồng Vũ chập vọt tiến vào.

"Nô tài thỉnh an Lão phu nhân và đại tiểu thư." Triệu Hồng Vũ này là người thành thật, bình thường chịu trách nhiệm đánh xe ngựa trong phủ, lần này, là đưa mẹ con Trầm thị đi.

"Chỉ có mình người trở lại?" Hạ Lan Tuyết nghi hoặc hỏi, nàng còn phái hai gã sai vặt trẻ tuổi đi cùng, sợ trên đường xảy ra sự cố.

Triệu Hồng Vũ con mắt đỏ bừng, tựa hồ đã khóc, "Đều chết hết, chỉ có mình nô tài quay về."

"Đều chết hết?" Sắc mặt Hạ Lan Tuyết trầm xuống, "Ta tưởng bọn chúng chỉ cướp tiền, lại còn giết cả người nữa."

"Ô ô ô ô." Triệu Hồng Vũ chỉ lo khóc, ở Hạ Lan phủ làm người hầu mấy chục năm, sớm đã quen với cuộc sống an ổn, ai biết hôm qua lại xảy ra chuyện như vậy, chính tận mắt chứng kiến hai cái hậu sinh bị người ta chém chết trước mặt mình, cái loại cảm giác khiếp sợ cùng đau khổ đó khó có thể tưởng tượng được.

"Thế nhị đi nương và Chi nhi muội muội đâu? Có sao hay không?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Triệu Hồng Vũ lắc đầu, "Những người kia không làm hại đến bọn họ, chỉ đưa ra thời hạn ba ngày phải mang bạc đến chuộc về, nếu không, bọn họ liền..."

Nói, Triệu Hồng Vũ lại khóc lên.

Một đại nam nhân khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, Hạ Lan Tuyết quan sát thật sự là hấn bị khiếp sợ.

"Thu Vãn, dẫn hấn đi vào, cho người chăm sóc cho hấn."

"Vâng ạ, đi theo ta đi." Thu Vãn nói.

"Ô ô, Tuyết nhi, người cũng nghe thấy rồi, bọn bất cóc này không phải là người mà, ngay cả người cũng dám giết, còn có cái gì làm không được? Hiện thời, Trầm thị cùng Chi Nhi rơi vào tay bọn họ, tất nhiên không thể tốt được, chúng ta mau lấy tiền cứu người thôi." Lão phu nhân dùng khăn chấm nước mắt, đau lòng nói.

"Vâng ạ." Sắc mặt Hạ Lan Tuyết nghiêm trọng, tán thành gật đầu, "Tổ mẫu nói đúng lắm, vậy thì nhanh lên lấy tiền đi."

"Đúng vậy, " nhị phu nhân Đường thị là người đầu tiên hòa theo, "Mặc dù bình thường quan hệ của ta với mẹ con Trầm thị cũng không tốt lắm, nhưng cũng là người sống chung một nhà, hiện tại, mẹ con các nàng gặp nạn, ta không thể ngồi yên được. Vậy ta góp hai trăm lượng."

Hai trăm lượng? Với việc không góp tiền có gì khác nhau đâu?

Hạ Lan Tuyết buồn cười, đúng là mẹ con Trầm thị ở trong mắt nàng ta không đáng giá gì.

Nhị phu nhân đã nói như thế, tam phu nhân cũng chần chờ đứng lên, lấp bắp nói, "Chúng ta, vậy. Cũng góp hai trăm lượng."

"Tốt rồi, vậy là có bốn trăm lượng rồi." Nhị phu nhân khí thế giống như được cổ vũ rất lớn, đôi mắt kia rất nhanh liền chuyển về phía Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết mỉm môi, tựa hồ suy nghĩ rất kỹ, lớn tiếng nói, "Hai thím đều xuất bạc riêng ra, vậy ta cũng không thể làm ngơ rồi, như vậy, ta góp một ngàn lượng."

"Một ngàn?" Nhị phu nhân khó có thể tin nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, đột nhiên, khóe miệng nhếch lên, trào phúng cười nói, "Tuyết nhi, một ngàn lượng, thêm ta với tam thím người nữa, tổng cộng cũng có một ngàn bốn trăm lượng rồi. Nhưng vẫn còn kém hai mươi vạn rất nhiều, làm sao cứu người đây?"

"Cái này?" Hạ Lan Tuyết buồn buồn nhún mày, bất đắc dĩ hỏi, "Vậy làm sao bây giờ? Tuyết nhi chỉ có bằng đầy bạc thôi, đây là tính cả bạc riêng của mấy nha hoàn ở chỗ cháu nữa rồi đấy."

Lão phu nhân lập tức nghẹn ngào rồi, "Vậy phải làm thế nào đây? Vừa rồi ta mới đem bạc riêng ra tính toán cũng chỉ có gần năm ngàn lượng thôi. Tính cả vào nữa cũng không đủ rồi."

"Theo ý của ta." Nhị phu nhân nhẹ nhàng thờ dài, nhìn Hạ Lan Tuyết nói, "Tuyệt nhi, nếu là bình thường, ta cũng không nói thế này đâu, nhưng là, trước mặt Chi Nhi muội muội người ở trong tay người xấu, ta mới nói."

"Nhị thẩm cứ nói đừng ngại, chỉ cần có thể cứu Nhị di nương và Chi Nhi ra, Tuyệt Nhi xin nghe theo." Hạ Lan Tuyết nghiêm túc nói.

"Ừm, đứa bé ngoan." Nhị phu nhân tán thưởng gật đầu, nói tiếp, "Nhà chúng ta không có bạc, nhưng Bách Thảo Đường muốn xuất ra hai mươi vạn là có khả năng mà."

Quả nhiên, cuối cùng cũng đánh chủ ý đến đó.

Hạ Lan Tuyết đáy lòng cười lạnh, nhưng trên mặt như là đang cân nhắc, rất lâu, đành thờ dài nói, "Không đối gạt Nhị thẩm, nếu là một năm trước, khi mẹ cháu còn sống, bỏ ra hai mươi vạn bạc, có lẽ không là vấn đề. Nhưng là bây giờ, mọi người cũng biết, Tuyệt nhi còn ít tuổi, không hiểu kinh doanh, hơn nửa năm nay, Bách Thảo Đường hao tổn không ít."

"Dù hao tổn thế nào, cũng không thể biến thành cái dạng không xuất ra nổi hai mươi vạn chứ." Nhị phu nhân bĩu môi.

Hạ Lan Tuyết không vội không chậm, giải thích, "Đúng vậy, nhưng là, Nhị thẩm chẳng lẽ không biết, được liệu cung cấp cho trong cung cả năm đến đầu năm sau mới thanh toán, nhưng là, nương thân vừa đi, trong cung nợ bạc đến nay cũng chưa có trả. Tổ mẫu, chuyện sổ sách này, là cha phụ trách, hơn nửa năm nay cha chạy vạy ở trong cung vì chuyện sổ sách này, cũng tốn không ít bạc rồi? Do vậy, mà Bách Thảo Đường không có một phân bạc thu nhập nào."

Lão phu nhân nghe vậy, ánh mắt khẽ lóe lóe, vội hỏi, "Cha người tính tình yếu đuối như vậy, việc này giao cho hấn làm, ai, cũng là thiếu sót, hấn làm sao có thể lấy bạc lại được."

"Đúng vậy, việc này sao lại giao cho đại ca làm thế? Làm sao hấn có thể đi liên hệ với những người kia được, việc này nên giao cho nhị thúc người làm mới đúng." Nhị phu nhân trong lòng thầm nghĩ, những tiền thuốc mà trong cung nợ kia, tám phần là bị Hạ Lan Phong nuốt riêng.

"Nói đến nhị thúc, Nhị thẩm, có chuyện, cháu phải nói cho thẩm đấy." Hạ Lan Tuyết gấp rút nói, "Lần trước, không phải là ngài bảo cháu cứu nhị thúc sao? Cháu phải người đi làm, nhưng người của ti lễ giám không nghe, không có biện pháp, cháu phải đem tiền mua được sáu tháng cuối năm của Bách Thảo Đường xuất ra, tổng cộng năm vạn bạc, để chuẩn bị lo lót, nếu có thể cứu ra luôn là tốt nhất, nhưng nếu không thể cứu ra được, cũng có thể làm cho nhị thúc ở bên trong không phải chịu khổ nhiều. Dù sao, cái loại địa phương như ti lễ giám, người đi vào trong đó cũng không tốt được."

Vừa nói đến chuyện này, vành mắt Nhị phu nhân hồng lên, "Vậy, Tuyệt nhi, nhanh chuẩn bị đi, vì nhị thúc người, mấy ngày nay ta cũng không thể chợp mắt được."

"Nhưng mà năm vạn lượng bạc để lo cho nhị thúc, vậy chuyện của Chi Nhi muội muội phải làm sao bây giờ?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết xịu xuống, đáng vẻ rất khổ sở.

Nhị phu nhân vội vàng nói, "Tất nhiên là cứu nhị thúc người, chỗ Chi Nhi muội muội người năm vạn lượng cũng không đủ đâu, chúng ta tìm biện pháp khác vậy."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

"Vậy ý tứ tổ mẫu?" Hạ Lan Tuyết nhìn về phía Hạ Lan lão phu nhân.

Tay Hạ Lan lão phu nhân liên tục vân vê tràng hạt, trong miệng nói lầm bầm.

"Lão phu nhân, ngài nói gì đi ạ." Lúc này nhị phu nhân đã nóng ruột rồi.

Lão phu nhân chậm rãi mở mắt, khó xử nói, "Thanh nhi phải cứu, nhưng là, mẹ con Chi Nhi cũng phải cứu, ta không thể nhìn mẹ con các nàng bị người ta làm nhục được."

"Vậy ngài nói phải làm sao bây giờ?" Nhị phu nhân nghe lời này, cũng biết trong lòng lão phu nhân nghiêng về mẹ con nhà kia, sắc mặt kéo xuống, giận.

Hạ Lan lão phu nhân làm sao biết nên làm cái gì bây giờ? Bà chỉ là một lão phu nhân bình thường, lúc tuổi còn trẻ, điều kiện gia đình cũng tốt, cũng được xem là một gia đình khá giả, sinh ba con trai, áo com cũng tạm ổn.

Nhưng chính thức có được cuộc sống như hiện tại, áo com không lo, nha hoàn thành đàn, là từ khi Phượng Kinh La được gả đến tạo cho.

Cho nên, đối với những chuyện nhỏ nhặt bà không ít mưu kế, nhưng khi chuyện lớn xảy ra, bà cũng không biết làm thế nào.

Sau đó, bà nhìn về phía Hạ Lan Tuyết hỏi, "Tuyệt nhi, cháu có thể nghĩ biện pháp vẹn toàn cả hai bên được không?"

"Đúng vậy, Tuyệt nhi, người ngắm lại, xem ở chỗ nào có thể lấy thêm bạc được bây giờ?" Nhị phu nhân nhắc tới bạc con mắt liền nổi lên lục quang.

Hạ Lan Tuyết cắn cắn môi, tựa hồ rất nghiêm túc suy tư, "Bạc tiền, như vậy, cháu có hai cái phương pháp."

"Thật sự, mau nói." Nhị phu nhân thúc giục.

Hạ Lan Tuyết ánh mắt trầm xuống, nói, "Thứ nhất, đợi cha về, rồi bảo ông ấy giao tiền nợ ở trong cung ra, nếu mà chưa đòi được thì cháu tự mình đi, trước kia thì không nói làm gì, nhưng hiện giờ nhà ta gặp chuyện như vậy, cháu cũng không tin, bọn họ không động lòng trắc ẩn? Nếu mà họ vẫn không chịu trả, cháu sẽ bẩm báo lên hoàng thượng, cháu không tin hoàng thượng lại đi nợ tiền của một đứa bé."

Hạ Lan lão phu nhân nghe vậy, da mặt cứng đờ, vội hỏi, "Còn biện pháp thứ hai thì sao?"

"Chỉ có thể dựa vào mọi người thôi." Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, bất đắc dĩ thở dài nói, "Chúng ta mặc dù hiện bạc không nhiều lắm, nhưng là, những năm trước đây, mẫu thân mua không ít đồ tốt bày trong nhà, đem ra ngoài bán lấy bạc, đừng nói là hai mươi vạn hai, hai trăm vạn hai cũng đủ ấy chứ?"

"Nào có nhiều như vậy?" Nhị phu nhân mặt liền biến sắc, ngượng ngùng hừ nói.

"Mặc kệ bao nhiêu, tóm lại trước mạng đi bán lấy bạc đã." Hạ Lan Tuyết vừa nói vừa nhìn về phía cửa, "Thu Văn, có ở đây không?"

"Có nô tỳ." Thu Văn lập tức tiến đến, vừa rồi dàn xếp ổn thỏa cho Triệu Hồng Vũ, nàng đã trở lại rồi.

Nhị di nương xảy ra chuyện, lão phu nhân cùng nhị phu nhân không lo, cũng không vội vã tìm đại lão gia, mà đem toàn bộ chuyện này đẩy đến trên người một tiểu cô nương như Hạ Lan Tuyết, lại mở mồm ra là đòi tiền, thật đúng là không còn lý lẽ nữa.

Để cho nàng đứng ra mà nàng chỉ mới có mười lăm tuổi, chỉ lớn hơn Hạ Lan Chi có hai tháng mà thôi.

Còn có, lão phu nhân và nhị phu nhân mà không có tiền? Lúc đại phu nhân làm chủ nhà, chi tiền cũng không chi li, trong sáng ngoài tối bị họ gạt đi không biết bao nhiêu bạc rồi, đừng nói đến gần hai mươi vạn, mà một người muốn hai mươi vạn chỉ sợ cũng để cho bọn họ cầm đi.

Vậy mà có chút chuyện lại muốn Hạ Lan Tuyết lấy tiền của Bách Thảo đường chi dùng, bạc này một khi dùng đến, tiền vốn quay vòng của Bách Thảo Đường cũng gặp khó khăn, làm sao có thể tiếp tục buôn bán được?

Những người này tâm đúng là bị chó tha, các nàng không nghĩ đến nếu không có Bách Thảo Đường một nhà ngu ngốc này có thể sống an nhàn qua ngày hay sao?

Thu Văn ở bên ngoài, đều nghe hết những gì diễn ra trong phòng, trong lòng đã sớm bốc hỏa, nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ xông vào, nhưng bây giờ, nàng tin tưởng Hạ Lan Tuyết sẽ xử lý, cho nên, liên tục chịu đựng.

Hiện tại, Hạ Lan Tuyết gọi nàng, nàng vội vã tiến đến, hỏi, "Tiểu thư có gì phân phó?"

"Người trở về phòng hỏi Thu Hương lấy chìa khóa kho, mang thêm vài người, lựa chút thứ đáng giá, mang đi hiệu cầm đồ đổi lấy ít bạc." Hạ Lan Tuyết phân phó.

Thu Văn đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, "Tiểu thư, những thứ đó đều là trần bảo mà đại phu nhân khi còn sống yêu thích nhất."

"Đồ chỉ là vật chết, người là sống. Chi cần người ở đây, những vật này sớm muộn sẽ trở lại." Hạ Lan Tuyết nhìn nàng nháy mắt, an ủi.

"Vâng ạ." Thu Văn tựa hồ không dám nói nữa cái gì, chỉ đành phải khom người lui.

Bên này, nhị phu nhân và lão phu nhân nhìn nhau, đáy mắt lóe qua ánh tối tăm.

"Nếu đã có bạc bỏ ra rồi, ta cũng yên lòng, lão phu nhân, tức phụ về phòng trước, những ngày này lo lắng nhị gia, thân thể con dâu cũng có chút mệt mỏi rồi." Nhị phu nhân vội vàng muốn chạy.

"Từ từ đã." Không đợi lão phu nhân mở miệng, Hạ Lan Tuyết mở miệng cản lại, "Mặc dù đã có bạc xuất ra, nhưng mà, ai đưa bạc chuộc người còn là cái vấn đề đây."

"Tìm vài gã sai vặt đưa đi là được rồi?" Nhị phu nhân giải thích.

"Vậy cũng không được, nhờ họ cầm tiền chạy trốn thì sao? Chẳng phải là chúng ta mất cả người cả tiền à." Hạ Lan Tuyết hừ nói.

"Vậy người nói làm sao bây giờ?" Nhị phu nhân có chút không chịu nổi.

"Nên mới nói mọi người cùng bàn bạc. Đúng rồi, tổ mẫu, cha ta đi đâu vậy? Bà nội đã phái người đi tìm chưa?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Hạ Lan lão phu nhân vội vàng gạt đầu, "Sớm phải người đi tìm rồi, cha người vô dụng, thường ngày trong nhà môn cũng không có việc gì, chắc hẳn đi dạo đâu đó rồi."

"Được rồi, vậy chờ ông ấy trở về rồi nói tiếp, dù gì cũng là đàn ông trong gia đình, Nhị di nương và Chi Nhi đều là người của hắn, ta thấy, để cho cha đi đưa bạc là tốt nhất." Hạ Lan Tuyết đề nghị.

Nhị phu nhân lập tức nở nụ cười, "Đúng vậy, để đại ca đi là tốt nhất."

"Thúi lắm" Hạ Lan lão phu nhân lập tức thôi nhị phu nhân một ngụm, "Những người kia thô phi, để cho đại ca người đi? Nhớ ra những người kia cảm bạc không giao người, lại trối cả đại ca người lại thì sao?"

"Cái này, không thể đi?" Nhị phu nhân về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Hạ Lan lão phu nhân hừ lạnh, "Đừng nghĩ ta không biết, người ước gì Phong nhi và Thanh Nhi xảy ra chuyện, còn người thì tốt rồi."

"Lão phu nhân, lời này ngài cũng nói ra được, làm sao ta có thể ước hai người họ xảy ra chuyện được? Một người là đại ca, một người là tướng công của ta, chính là ta muốn nghĩ người khác không tốt, cũng không thể không nghĩ bọn họ tốt, ngài nói lời này thật làm ta bị tổn thương." Nhị phu nhân lập tức khóc lóc om sòm.

Hạ Lan lão phu nhân sắc mặt xanh mét.

Hạ Lan Tuyết ngồi lẳng lẳng, lẳng lẳng chờ.

Ngay tại lúc Nhị phu nhân huyết lệ lên án những ngày tháng khổ sở ở Hạ Lan gia, Thu Văn đột nhiên tiến đến, cấp bảm, "Đại tiểu thư, không xong, đồ trong kho phòng bị mất rồi."

"Cái gì?" Hạ Lan Tuyết vỗ bàn một cái, vọt đứng lên, "Mất cái gì?"

"Bị mất rất nhiều thứ đồ tốt rồi." Thu Văn nhanh chóng sắp khóc rồi, "Ngài mau đi xem một chút đi."

"Được rồi." Hạ Lan Tuyết vội vàng nói một câu với mấy người Hạ Lan lão phu nhân rồi đi ra ngoài.

Nhị phu nhân nhìn lão phu nhân một cái, sắc mặt kia cũng không còn như vừa rồi.

"Còn không mau đỡ ta đi xem sao." Hạ Lan lão phu nhân cảm thấy bất an, quát nhị phu nhân một câu.

Có nha hoàn lại không dùng, còn sai nạng?

Nhị phu nhân mặc dù không phục, nhưng lúc này cũng không dám nhe răng, tiến lên đỡ lão phu nhân dậy, tiến về phía nhà kho.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đến nhà kho, chỉ thấy đồ đạc bên trong lộn xộn, hiển nhiên bị người tìm kiếm qua, hơn nữa, đồ cũng còn rất ít.

Chỉ liếc nhìn lại, nạng liền biết rõ bớt chút cái gì.

A, kiếp trước, lúc sắp chết, nạng mới nhìn thấy trong phòng lão phu nhân, còn có những đồ bọn Nhị phu nhân giấu trong phòng Trâm thị, toàn là bảo vật trên ái của nương thân.

Hóa ra, bọn họ đã sớm trộm không ít bảo vật từ kho phòng rồi.

Từ sớm bọn họ đã mong nương thân qua đời để còn chia nhau bảo vật.

Hạ Lan Tuyết đáy mắt lóe qua ánh sáng lạnh lùng, bỗng nhiên quát lên, "Người trông coi kho đâu?"

"Nô tài ở đây." Một lão nhân hơn năm mươi tuổi, nom nớp lo sợ từ trong đám người đi ra, quỳ gối trước mặt Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, "Kho hàng này chỉ có một mình người trông coi?" Lão nhân dùng sức gạt đầu.

"Được rồi, vậy ta hỏi người, tại sao đồ vật trong kho phòng bị thiếu?" Hạ Lan Tuyết nghiêm nghị hỏi.

Lão nhân vội vàng dập đầu vài cái đầu, hô, "Lão nô không biết ạ, mỗi ngày lão nô chỉ để ý trông coi, cũng không biết bên trong để những đồ gì ạ."

"Vậy sao? Có người đi vào kho hàng, mà không nói với người sao?" Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi.

Lão nhân không hiểu, chỉ nói, "Lão nô cũng chỉ là nửa năm trước bị điều đến trông kho hàng, Trần ma ma nói bên trong chỉ có chút ít đồ rách nát, lười vất đi nên để đó, bảo lão nô không cần phải trông nom kỹ. Chỉ phụ trách trông coi, thường ngày không có việc gì thì quét dọn sân thôi."

"Trần ma ma?" Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía Thu Văn.

Thu Văn vội nói, "Còn nhốt ở phòng chứa củi, Thuận Tử con thứ hai của bà ta làm vỡ mắt nghiền mực Thiên Ý thiếu gia yêu thích, hiện giờ đã bị giam giữ lại, đợi tiểu thư trở lại xử lý."

"Được rồi, rất tốt." May nha đầu Thu Văn chưa đuổi đôi mẹ con này đi, nếu không, muốn điều tra ra cũng phiền toái.

Hạ Lan Tuyết tán thưởng nhìn Thu Văn một cái, phân phó nói, "Mau mang mẹ con Trần ma ma đến cho ta hỏi"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

"Còn thiếu ba vạn?" Hạ Lan Phong lúc này mặt liền biến sắc, trách cứ Hạ Lan Tuyết nói, "Cái gì cũng lấy rồi, sao còn thiếu những ba vạn? Hiện giờ thiếu nhiều tiền như vậy, chuyện này làm sao giải quyết được?"

Ôi, nghe lời nói hoang đường này, Hạ Lan Tuyết bật cười, "Đại lão gia, ngài thật đúng là không lo việc nhà không biết gạo củi mắc à, ngài cho rằng ba vạn lượng bạc là ít à, tùy tùy tiện tiện có thể lấy ra sao?"

"Vậy người nói làm sao bây giờ? Đồ cũng bán rồi, còn thiếu nhiều như vậy, làm sao để cứu người đây?" Hạ Lan Phong sắc mặt xanh mét, giọng nói cũng không tốt.

Hiện giờ hần thật uổng là nam nhân, trong nhà xảy ra chuyện, tự mình nghĩ không ra biện pháp, lại đổ toàn bộ cho tiểu nữ nhi mười bốn tuổi.

Nghe cái này xong, trên mặt lão phu nhân cũng hiện lên lo sợ, "Phong nhi, người nói gì vậy, bảo người về cũng chính là để bàn bạc chuyện này. Sao cái gì người cũng hỏi Tuyết Nhi thế, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa bé. Đại sự bên trong phủ còn phải nghe ý kiến của người."

Thật đúng là mẹ con đầu, Hạ Lan Tuyết cho dù tuổi còn nhỏ, cũng nghe ra, lão phu nhân là muốn mượn cơ hội lần này, làm cho Hạ Lan Phong đoạt quyền chương gia đầu.

"Quyết định? Ta làm sao quyết định được? Những năm này ở trong phủ ta được coi là chủ nhà sao? Có một phần bạc nào do ta quản sao?" Hạ Lan Phong lại cười lạnh, ánh mắt lại bén nhọn trừng nhìn về Hạ Lan Tuyết, "Nói cho cùng, chuyện này đều là tại người, nếu người không bắt Trầm thị và Chi Nhi đi Thiên Lộc Tự, còn xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?"

Hạ Lan lão phu nhân nhẹ nhàng thở dài, cũng có chút oán giận nhìn về phía Hạ Lan Tuyết rồi.

"Cha đây là đang trách ta sao?" Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng phác thảo môi, thần sắc giống như cười như không, "Thiên Lộc Tự rất linh nghiệm, mà Nhi đi nương và Chi Nhi phải đi cầu phúc, theo lý thuyết phải được bỏ tất phù hộ mới đúng. Sao tự nhiên lại phát sinh tai họa này vậy? Chẳng lẽ là các nàng làm chuyện gì xấu, Bỏ Tất có ý giáng tội hay sao?"

"Nói vậy!" Hạ Lan Phong nghiêm nghị gào to.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, "Nếu không, nhiều thiện nam tín nữ như vậy, mỗi ngày đi dâng hương cũng nhiều như vậy, tại sao chỉ mẹ con các nàng bị cướp bắt?"

"Này..." Hạ Lan Phong không ngờ miệng lưỡi nàng lợi hại như vậy, nhất thời không biết nói sao.

Ngay trước mặt một phòng đầy người, hần bị sượng mặt, dứt khoát phất tay áo một cái, hằm hừ nói, "Được được được, người luôn luôn có lý. Vậy đi. Việc này ta không quản, người thích làm sao thì làm đi, dù sao từ trước đến nay là người quản cái nhà này."

Nói, hần thờ phỉ phỉ đứng dậy đi.

Hạ Lan lão phu nhân vội vàng gọi hần lại, "Phong nhi, lúc này người mà mặc kệ thì ai quản đây?"

"Đứng lại!" Hạ Lan Tuyết cũng đứng dậy theo, tàn khốc nhìn chằm chằm bóng lưng Hạ Lan Phong.

Hần không coi nàng như nữ nhi, nàng cũng không cần xem hần là cha.

Hạ Lan Phong quay đầu lại, mỉa mai nhìn Hạ Lan Tuyết, "Như thế nào? Gặp chuyện bày bất bình, liền cầu xin lão tử?"

"Đưa đơn nợ ra đây." Hạ Lan Tuyết lười dồng dài, trực tiếp đưa tay ra.

Hạ Lan Phong thần sắc cứng đờ, "Đơn nợ gì?"

"Trong nội cung nợ tiền thuốc Bách Thảo Đường, hàng năm đều có viết đơn nợ, cầm đơn nợ có thể đi lấy bạc. Vừa rồi cha nói không đòi được khoản nợ này, cho nên, Tuyết Nhi nghĩ tự mình đi đòi." Hạ Lan Tuyết nói.

Kỳ thật, bạc kia sớm đã bị Hạ Lan Phong lấy rồi, tiêu xài cũng hết rồi, ở đâu còn có thể trả cho nàng.

"Đột nhiên người hỏi ta cái này? Làm sao ta nhớ được đề ở đâu? Đề ta đi tìm đã, tìm được ta sẽ đưa cho người sau."

Nói xong, bàn chân hần như bôi dầu, muốn chạy đi.

"Đứng lại." Hạ Lan Tuyết lại quát lạnh một tiếng.

Hạ Lan Phong lần nữa quay đầu lại, thần sắc đã rất không nhẫn, "Xú nha đầu, người còn muốn làm cái gì? Ta là lão tử người."

"Ta là Hạ Lan gia gia chủ." Hạ Lan Tuyết nhe cười trả lời, "Đại lão gia, không phải chỗ bạc kia là bị người vụng trộm tiêu xài rồi chứ?"

"Cái... Nói cái gì? Cha làm sao tiêu chỗ bạc kia được." Hạ Lan Phong ánh mắt lóe lên, nói chuyện cũng không lưu loát rồi.

Hạ Lan Tuyết cong môi cười, "Không thì tốt. Như vậy đi, Đại lão gia ngài bây giờ liền về tìm đi, sáng mai sai người đưa đến Tuyết Uyển."

"Người làm cái gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt, ta ở bên ngoài vất vả cả ngày, trở về còn bị người hành hạ." Hạ Lan Phong thẹn quá hoá giận.

Nhưng Hạ Lan Tuyết cũng không sợ, chỉ nhàn nhạt nói, "Đại lão gia, ngài đừng nóng vội, thấy đơn nợ rồi, ta cũng không truy cứu nữa. Thế nhưng, nếu ngài không đưa ra được, ta cũng không khách khí đâu"

"Người muốn như thế nào?" Hạ Lan Phong thần sắc bén nhọn, ánh mắt kia cơ hồ muốn đâm chém Hạ Lan Tuyết rồi.

Hạ Lan Tuyết vẫn như cũ nhàn nhạt cười, "Không như thế nào. Nhưng bây giờ vạn lạng bạc, Đại lão gia mỗi tháng được cấp hai mươi lượng, muốn hoàn trả khoản bạc này, ôi, cũng phải nhiều hơn hai trăm năm, nhưng, không có việc gì, chờ ngài sau trăm tuổi, khoản nợ này sẽ mất, nữ nhi sẽ không để cho ngài mang theo khoản nợ này vào quan tài đâu, nhưng, trước đó, mỗi tháng tiền bổng lộc của ngài sẽ nhập vào sổ sách của Bách Thảo Đường."

"Người dám?" Hạ Lan Phong trán nổi gân xanh, nắm chặt quả đấm cơ hồ nhìn không được muốn nện vào người Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết thật giống như không thấy được cơn giận của hắn, nhẹ nhàng nhún nhún vai, nhìn như không đếm xỉa tới, giọng nói lại tràn trề ngang ngược cùng uy hiếp, "Sáng mai, ta muốn thấy nợ đơn. Nếu không đúng sự thật, Đại lão gia, từ tháng sau trở đi, bổng lộc của ngài từ Bách Thảo Đường đi lấy."

"Người, người... Tiểu bi ối, trong mắt người còn có người cha là ta sao? Người thật không ngờ đối với ta?" Hạ Lan Phong giận dữ thân thể phát run, nhưng là kia gió lên cao quả đấm cơ hồ bóp nát, cũng không dám hướng về Hạ Lan Tuyết nện xuống.

Kỳ thật, hắn nếu dám nện xuống, Hạ Lan Tuyết còn kính trọng hắn một ít, nhưng lại là loại nhu nhược như vậy, càng làm cho nàng thêm khinh bỉ.

Trước kia đối đãi nương thân đã là như thế, bên cạnh nương vĩnh viễn giống như chó vẫy đuôi, nhưng một khi không có nương ở đấy, lại vênh vang tự đắc giống như đại gia vậy.

Nam nhân vô dụng, vô năng.

"Tuyết Nhi cũng là vì cứu người, kính xin Đại lão gia có thể lấy sinh mệnh làm trọng, dù sao, Trầm thị cũng coi như nữ nhân của người, Chi Nhi cũng là con gái của người, người cũng không thể để bọn họ bị khinh thường được?" Hạ Lan Tuyết ánh mắt trầm trầm nhìn hắn.

Trong ánh mắt như vậy lộ ra một dòng uy nghiêm cùng ngang ngược, làm cho hắn đột nhiên á khẩu không trả lời được, chỉ chán nản buông lỏng quả đấm, thân thể ngã ngồi trên ghế.

Nhớ tới đêm đó Trầm thị và hắn cùng thương lượng hết thảy, vốn tưởng có thể vét được một khoản lớn, còn có thể hạ tiếng tăm của Hạ Lan Tuyết, không nghĩ tới, đến cùng là trộm gà không được còn mất năm gạo phải mang hết của cải trong nhà hắn ra sao?

Lão phu nhân và nhị phu nhân nhìn một màn đầu khấu của hai cha con, đều ngây dại, vốn cho là Hạ Lan Phong một đại nam nhân, lại là cha ruột Hạ Lan Tuyết, có thể chiếm được ưu thế, nói không chừng còn có thể từ đó đoạt gia quyền, làm cho tiểu nha đầu trở thành một hình nhân.

Nào biết, Hạ Lan Phong lại nhu nhược như thế, giống như một người ngu ngốc, nhìn xem, ngay cả một quyền cũng giơ lên giơ xuống không ngừng, Hạ Lan Tuyết đơn giản dùng thêm chút sức, liền đánh cho hắn hoa rơi nước chảy, thậm chí không bằng hạng nữ lưu như các nàng.

Nhị phu nhân nhìn ánh mắt Hạ Lan Phong, ngay cả ý tứ khinh bỉ cũng lười che giấu.

Lão phu nhân lại là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cũng không nói giúp con trai, chỉ khuyên Hạ Lan Tuyết, "Tuyết Nhi, cha người cũng là do nóng vội, người chớ cùng hắn so đo. Muốn đòi bạc trong cung, sao có thể dễ dàng như vậy được? Giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên bàn bạc xem ba vạn lượng bạc thiếu kia làm sao giờ?"

"Vâng ạ." Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, tựa hồ bình phục tâm tư, từ từ ngồi xuống, mới nói, "Tổ mẫu nói đúng lắm, còn thiếu ba vạn, hai ngày này Tuyết"

Nhì nghĩ các biện pháp khác nhau, cùng lắm là không để ý mặt mũi, đi vay bạc của người khác."

"Khó khăn cho người." Lão phu nhân gật đầu thờ dài.

Nhị phu nhân vội hỏi, "Hai mươi vạn lượng bạc đều đưa cho bọn cướp, vậy nhị thúc người thì sao? Không có bạc chuẩn bị, hẳn còn không biết khi nào thì có thể trở về đâu?"

"Cái này." Hạ Lan Tuyết đẩy mắt xẹt qua thoáng cái giáo hoạt, ngẩng đầu, nhưng là bắt đầu nhìn về phía nhị phu nhân, "Nhị thẩm, Tuyết nhi hiện thời chỉ có thể hết sức cứu một bên ra, về phần là nhị di nương hay nhị thúc. Hay là nhị thẩm cùng lão phu nhân và đại lão gia thương lượng xem sao."

Nói xong, nàng ung dung đứng dậy, nói, "Đêm đã khuya, Tuyết Nhi có chút mệt mỏi, mọi người cứ bàn bạc đi, xong rồi thì nói cho Tuyết Nhi"

"Tuyết nhi, này..." Nhị phu nhân không cam lòng.

Hạ Lan Tuyết nhưng không có phản ứng lại, trực tiếp ra cửa.

Nàng vừa đi, trong phòng đột nhiên yên tĩnh như chết lặng.

Hạ Lan lão phu nhân nghiêm khắc nhìn chằm chằm Hạ Lan Phong, hận thẳng cắn răng, "Ta nuôi ba người các người, lão Tam là cái đoán mệnh, liền còn dư lại người cùng lão Nhị. Lão Nhị từ nhỏ không ra hôn, ta hết thảy hy vọng đều đặt ở trên người người. Người nói đi, trước đây người rất thông minh mà, ba tuổi thành thơ bảy tuổi thành văn, ngay cả cha người cũng nói sau này người sẽ thành trạng nguyên. Nhưng mà, người xem những năm qua người đã làm gì? Tuổi càng lớn càng ngu xuẩn, mà ngay cả tiểu nha đầu nứt mắt ra cũng không trị được".

Hạ Lan Phong đang ngồi yên lặng, căn bản coi lời lão phu nhân trách mắng là gió thoảng bên tai, giờ phút này, hẳn trong đầu nghĩ tới đều là hai mươi vạn bạc Hạ Lan Tuyết chuẩn bị chuộc người.

Ôi, có lẽ chuyện cũng không quá tệ, dù gì, hẳn cũng là người cuối cùng hưởng hai mươi vạn lượng bạc, nên bổng lộc của hẳn cũng không coi ra gì nữa.

Nhị phu nhân thấy hẳn không nói, còn tưởng rằng hẳn không có lời nào để nói, liền khinh bỉ phác thảo môi, hỏi lão phu nhân, "Lão phu nhân, chúng ta thương lượng một chút, xem cứu ai trước đi. Nhị gia là con ruột ngài đấy."

"Không cần người phải nhắc nhở." Lão phu nhân đang trong cơn tức giận, cũng không khách khí với nàng, mắt lạnh liếc nhìn nàng, hừ lạnh, "Thanh Nhi là con ta, ta so với các người ai cũng rõ ràng, nhưng là, Chi Nhi cũng là cháu gái của ta, trước mắt, mẹ con các nàng có khó, dùng tiền là khẩn cấp, tất nhiên là cứu bọn họ trước. Thanh nhi lần này cũng là tự làm tự chịu, thường ngày ta đều khuyên hẳn nếu có gây chuyện cũng ở chỗ xa một chút, hẳn không nghe, lần này cũng coi như cho hẳn một bài học vậy."

"Lão phu nhân, ti lễ giám cũng không phải là nơi tốt, cái giáo huấn này cũng muốn lấy mạng hẳn." Nhị phu nhân bất mãn kêu la.

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, quyết định, "Quyết định như vậy đi, trước cứu Trầm thị cùng Chi Nhi ra, sau đó lại tìm cách cứu Thanh nhi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76-2

Nhị phu nhân khó có thể tin tưởng to mắt, đẩy mắt là tràn đầy không cam lòng, "Lão phu nhân, ngài lại không để ý đến sống chết của con trai, lại tốn một lượng lớn bạc như vậy đi cứu một thiếp thất? Hừ, nếu nói câu không xuôi tai, đừng nói hai mươi vạn bạc, chính là bỏ ra hai mươi lượng bạc, cũng có thể mua cho đại ca một cái khuê nữ như hoa như ngọc rồi, không thể hơn hẳn Trầm thị gấp một trăm lần?"

"Vô liêm sỉ, người nói đây cũng là tiếng người? Trầm thị cho dù làm thiếp, cũng vì ta Hạ Lan gia thêm một nữ, người có sao?" Hạ Lan lão phu nhân nghiêm nghị chất vấn.

Vừa nói đến sinh con, nhị phu nhân Đường thị lập tức chột dạ, không nói nữa.

Một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ.

Quá nửa đêm, trong phòng Hạ Lan lão phu nhân là một cảnh cãi vã, quá nửa đêm, trong phòng mỗi một hạ nhân cũng là tiếng ầm ỹ không ngừng.

Hóa ra, Hạ Lan Tuyết tự mình dẫn người đi lục soát khắp nơi.

Làm náo loạn đến hơn nửa đêm.

Lúc Hạ Lan phủ đang ầm ỹ thì ở một ngôi miếu hoang đổ nát trong kinh thành, Trầm thị và Hạ Lan Chi hai mẹ con đang co rúc trên thảm nhung, cũng là

không ngủ được.

"Nương, chúng ta còn phải ở địa phương quỷ quái này bao lâu nữa?" Nhìn thấy mạng nhện trên xà nhà đỏ nát, Hạ Lan Chi cảm thấy toàn thân nổi da gà sẽ không rơi xuống chứ, tự nhiên, trên người cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Một nhọc một ngày, nàng ta muốn tắm nước nóng, nàng ta nhớ đến giường lớn ấm áp.

"Sẽ không quá lâu."

Trầm thị ôm lấy nữ nhi vào trong ngực, một tay ôn nhu vỗ vỗ lưng nàng, một tay cầm lá cọ làm quạt quạt cho nàng ta.

Nhưng mà, nhưng mà gió mát cũng không thể dập tắt buồn bực trong lòng Hạ Lan Chi, từ nhỏ đến lớn, tuy là thứ nữ, nhưng cũng là ăn sung mặc sướng chứ chưa bao giờ chịu qua khổ như vậy?

"Nương, ngài nói nhờ tiểu tiện nhân kia không chịu chi bạc thì sao? Không phải là chúng ta uống công chịu khổ ở chỗ này rồi hay sao?" Nàng lo lắng hỏi.

Trầm thị sâu kín cười, "Sẽ không, bên trong phủ cũng không phải một mình nàng ta có thể định đoạt, lại nói, nếu nàng không chịu cứu, còn có tổ mẫu và cha người mà. Mà cũng vì thể diện, nàng sẽ cứu người?"

"Vâng." Hạ Lan Chi nghe gật đầu, rồi lại cười xinh đẹp, "Nương, nói hay lắm, lần này được bạc, liền đặt mua cho ta một bộ trang sức mới nhé."

"Yên tâm, ý muốn của con ta đã đồng ý rồi, sẽ không nuốt lời đâu. Ngoan ngoãn, trời sắp sáng rồi, nếu không ngủ, mắt thâm quầng nhìn rất xấu." Trầm thị ôn nhu dụ dỗ.

"Ừm." Nghĩ đến đồ trang sức đeo tay mới, Hạ Lan Chi sung sướng nở nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, nàng gặp một mỹ thiếu niên ôn nhã, thiếu niên kia có một đôi mắt ánh nhuận đa tình, lúc nhìn nàng, đôi mắt như biết nói, làm cho nàng căng thẳng tim bang bang nhảy lên.

Nhưng nàng lại hy vọng mỹ thiếu niên này mãi mãi ở bên nàng, ánh mắt không rời đi.

Nàng thẹn thùng ngước mắt lên, từ từ nhìn mỹ thiếu niên.

Lúc này, trong ánh mắt thiếu niên mang theo ngạc nhiên mừng rỡ cùng mê luyến, nhưng là nhìn về phía sau nàng..

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Hạ Lan Tuyết vẻ mặt ngao ngễ đang đi tới, đi qua người nàng ta, đến bên mỹ thiếu niên, ngón tay thon dài khẽ níu cầm thiếu niên, đáy mắt toát ánh sáng tà ác.

"Dừng tay!" Nàng tức giận hô to. Lập tức xông tới muốn kéo Hạ Lan Tuyết ra.

Mà lúc này, Hạ Lan Tuyết lại ngao mạn mỉm cười khiêu khích với nàng, thiếu niên tốt đẹp như ngọc kia lại dựa sát vào ngực nàng ta.

"Tiện nhân!" Nàng tức giận mắng, đưa tay hận không thể xé nát mặt Hạ Lan Tuyết ra.

"Chi Nhi, mau tỉnh lại." Trên mặt Trầm thị bị đánh một cái, đau nhức tỉnh lại, lại nhìn thấy nữ nhi bị bóng đè, hai tay đang cào loạn trong không khí.

Hạ Lan Chi bị lấc tỉnh, mồ hôi đầy đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu.

"Nương, chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Tuyết nhi, con thấy ác mộng à?" Trầm thị đau lòng lau mồ hôi giúp nàng.

"Ta." Hạ Lan Chi muốn kể chuyện thấy trong mộng ra, nhưng mà, lần đầu tiên trong đời nằm mơ, lại mơ thấy nam tử, điều này làm cho nàng có chút bối rối, chỉ xấu hổ đỏ mặt, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Ai, nơi này quỷ khí dày đặc, đúng là không tốt, cũng may trời đã sáng, chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí trước đã." Trầm thị nhanh chóng chải đầu cho nữ nhi, sau đó kéo nàng đứng dậy.

Cùng đi ra khỏi ngôi miếu đỏ nát, ở cửa vài cái hán tử được thuê canh giữ đang còn gáy vang trời.

Hạ Lan Chi ghét nhũn mày nói, "Nương, có thể nói lại với cha đổi chỗ khác cho chúng ta được không, ở khách sạn cũng tốt hơn ở đây nhiều."

"Đưa nhỏ ngọc, có bọn cướp nào bắt người còn đưa đến khách sạn không? Nhịn thêm chút nữa đi, đã qua một ngày." Trầm thị dụ dỗ nữ nhi.

Hạ Lan Chi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng nghĩ đến, chuyện này thành rồi, chẳng những có thể giúp cha có được một lượng bạc lớn, mà còn không phải đi đến Thiên Lộc Tự nữa, thật sự là một công đôi việc, cũng liền nhịn.

Trời đã sáng, Hạ Lan Tuyết vẫn đắm chìm trong mộng đẹp như cũ, tối hôm qua lần qua lần lại thật mệt mỏi.

Cả phủ đều bị nàng lật tung một lần nhưng không tìm thấy bảo vật mẫu thân lưu lại, nàng đành chán ngán thất vọng quay về phòng.

Bộ dáng cùng thái độ của nàng, rất nhanh, liền truyền đến chỗ lão phu nhân và nhị phu nhân, mặc dù hai người không ở cùng một chỗ, nhưng trên mặt đều đồng thời toát ra vẻ hả hê, đồng thời cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn, đồ đã chuyển ra ngoài kịp thời chỉ đợi mọi chuyện lắng xuống, đồ có thể lại trở lại trên tay bọn họ, đến lúc đó, thì không còn lo lắng gì nữa.

Nghĩ như thế, lửa giận vì con trai không có tiền đồ của lão phu nhân cũng lắng dịu không ít, nhị phu nhân cũng ít oán niệm với nhà Hạ Lan hơn.

Hai người thế nhưng đều bình yên vào mộng đẹp.

Chỉ là, ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, có ba cỗ nhân mã vung trộm lên về Hạ Lan phủ.

Nhóm đầu tiên là Bích Văn, nàng phi thân từ cửa sổ vào phòng Hạ Lan Tuyết.

"Tiểu thư, mọi chuyện đều ổn thỏa." Bích Văn đứng ở đầu giường bẩm báo.

"Ừm." Hạ Lan Tuyết mí mắt khẽ mở ra, trêu chọc nàng một cái, hài lòng nở nụ cười, "Khổ cực, đừng trở về phòng vội, nghỉ tạm trên giường ta một chút đi."

Nói, nàng xoay người nằm vào giữa giường, để vị trí ở phía ngoài giường cho Bích Văn, rồi lại say ngủ.

Lần này là thật sự có thể mộng đẹp rồi.

Mà từ lúc Bích Văn trở lại chưa bao lâu, thì nha hoàn bên cạnh lão phu nhân Kim Lan và Hương Tú, còn có nha hoàn bên cạnh nhị phu nhân Cúc Hương và Cúc Anh, bốn nha hoàn chặt vật không chịu nổi gõ cửa chính Hạ Lan phủ.

Các nàng quần áo tổn hại, đầu tóc rối bời, lại do trời tối mà người canh cửa không nhận ra các nàng.

Cho đến khi Kim Lan hô một tiếng, "Đại gia, ta là Kim Lan, người bên cạnh lão phu nhân."

Người canh cửa lúc này mới hoảng sợ nói không nên lời.

Kim Lan vội vàng dặn dò hần đừng nhiều lời, coi như chưa nhìn thấy cái gì.

Sau đó, vội vàng cùng Hương Tú chạy đi bẩm báo lão phu nhân.

Cúc Hương và Cúc Anh cũng vội vã đi tìm nhị phu nhân.

Mấy cái rương lớn đều bị người cướp đi, việc này không thể chậm trễ được.

Các nàng vốn không muốn trở lại,

Nhưng mà khế ước bán thân vẫn còn trong tay chủ tử, muốn trốn cũng không trốn thoát được.

Bốn người đều trở về bên cạnh chủ tử của mình để bẩm báo sự việc.

Lão phu nhân sợ run, nằm ở trên giường đôi mắt trừng lớn, rất nhanh, khóe miệng chảy ra nước dãi.

Chúng nha hoàn sợ giấc rồi, luống cuống tay chân ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, dùng nước trà gội mặt, cuối cùng cũng không biết ai hô một tiếng, "Mau mời đại phu."

Lúc này mới có người cuống quýt đi ra ngoài tìm đại phu.

Mà nhị phu nhân bên kia, mặc dù không có nháo thành như vậy, nhưng cũng kinh hãi không thôi.

"Chuyện gì xảy ra? Bị ai cướp?" Nhị phu nhân ngay cả áo ngoài cũng không kịp mặc lên, khẩn cấp truy vấn hai nha đầu.

Nửa đêm Cúc Hương và Cúc Anh bị thổ phỉ cướp làm cho sợ hãi, sau lại bị trói, hồn phách đã sớm bay mất một nửa, giờ phút này, còn đâu tâm trí nghe nhị phu nhân tra hỏi, thần trí đã không còn tỉnh táo nữa rồi.

Thấy hai nàng nói không rõ ràng, nhị phu nhân tức giận liền đập cho mỗi người một cái, rồi tiện tay cầm bộ quần áo, lung tung mặc lên, vội vàng chạy về phía viện của lão phu nhân.

Việc này tám phần do lão bà tử làm? Hừ, đồ của Phụng Khanh La, bà lão này đã muốn có từ lâu, vẫn muốn độc chiếm, sau bị nàng phát hiện, mới đưa một chút cho nàng.

Hiện thời, nàng nghĩ tới biện pháp bảo toàn đồ của hai người, không thể tương đương lão yêu bà này nổi lòng tham, tuyệt tình như vậy, lại nghĩ kế đoạt

luôn đồ của nàng ta?

Đáng chết, hai mươi vạn lượng bạc cầm đi cứu mẹ con tiện nhân kia, nàng cũng không nói cái gì rồi, hiện tại, còn muốn cướp hết đồ của nàng đi? Ngẫm lại ngày hôm qua những gì đáng giá ở trong phòng nàng đều đưa cho Hạ Lan Tuyết rồi, như vậy, bây giờ nàng không còn cái gì nữa cả.

Thật là ác độc, lão yêu bà rõ ràng thấy nàng không sinh được con trai cho Hạ Lan gia, lúc này mới thay đổi biện pháp, trước dụ dỗ lấy hết tiền của nàng rồi sau này sẽ đuổi nàng đi.

Nhị phu nhân càng nghĩ càng giận, tức giận trong người như muốn phun ra từ lục phủ ngũ tạng, như muốn thiêu đốt người nàng ta, nàng ta vọt thẳng vào phòng ngủ của Hạ Lan lão phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77-1: Xúi giục

Nhị phu nhân vừa nổi giận đùng đùng vừa vọt vào chỗ ở của Hạ Lan lão phu nhân, liền nhìn thấy một phòng nha hoàn vú già nín thở ngưng thần, Triệu thái y đang nghiêm túc bắt mạch cho lão phu nhân..

"Chuyện gì xảy ra?" Loại tình cảnh này, nhị phu nhân cho dù trong lòng có hỏa, cũng không dám làm càn.

Hai mắt Kim Lan đỏ hồng, đem nhị phu nhân kéo đến một bên, nhỏ giọng nói, "Lão phu nhân nghe nói đồ bị cướp, liền bất tỉnh nhân sự tại chỗ, đại phu nói có thể là trúng gió, không được tốt."

"A?" Nhị phu nhân kinh ngạc không thôi, nghiêng đầu nhìn một chút lão phu nhân đang hôn mê trên giường, thầm nói, chẳng lẽ không phải là lão yêu bà này làm? Cũng không phải là nàng thì là ai? Thứ này chuyển ra ngoài phủ cũng chỉ có hai người các nàng biết, người khác muốn cướp bóc cũng không phải là quá trùng hợp sao?

Như vậy, chỉ có thể là lão yêu bà này đang diễn trò cho nàng xem thôi... Trong nháy mắt.

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, nhị phu nhân ngồi xuống ghế bên cạnh, lẳng lặng chờ, nàng đang muốn xem sau khi lão yêu bà này tỉnh dậy, muốn giải thích với nàng như thế nào?

Ai ngờ lần này lại phải chờ đến hơn nửa ngày.

Trưa ngày hôm sau Hạ Lan lão phu nhân mới tỉnh, vừa mở mắt ra câu đầu tiên liền là, "Đồ..."

Hình như miệng bà có chút bị lệch nghiêng, nói chuyện cũng không lưu loát như cũ, đơn giản hai chữ, nhưng cũng phải một lúc lâu bọn hạ nhân mới hiểu bà muốn nói cái gì.

Nhưng là, đồ là cái gì?

Có người bưng tới nước trà, có người bưng tới thức ăn, còn có người hỏi bà có phải muốn đi ngoài hay không...

Bởi vì không đúng với ý muốn của bà, lão phu nhân nhanh chóng thẳng trừng mắt, khó khăn giơ ngón tay chỉ vào nhị phu nhân đang lìm dìm ngủ trên ghế bên cạnh.

Kim Lan đã hiểu, vội đánh thức nhị phu nhân dậy.

Nhị phu nhân tim đập mạnh và loạn nhịp mở mắt, chỉ thấy đôi mắt đục ngầu đầy oán giận của lão phu nhân nhìn mình chăm chăm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta vậy.

Nàng không khỏi tim nhảy dựng, kinh ngạc đứng dậy, "Lão phu nhân, ngài tỉnh?"

"Đồ..." Lão phu nhân ánh mắt hung ác nhìn nàng chăm chăm, trong miệng chỉ bật được lên hai chữ này.

"Đồ?" Nhắc tới cái này, lửa giận trong lòng nhị phu nhân lại bốc lên, nàng ta đi vài bước đến gần giường, tức giận nói, "Ta đang muốn hỏi ngài đấy? Mấy đồ kia của ta có phải do ngài dựng ra chuyện này để giấu đi hay không?"

Lão phu nhân nghe vậy, thân thể run run, chỉ vào nàng ta nói không nên lời, "Ngươi, ngươi..."

Nhị phu nhân cũng mặc kệ thái độ của bà, đồ của nàng ta bị lấy đi, cuộc sống sau này của nàng ta cũng không được đảm bảo, nghĩ đến, nàng ta lại hừ lạnh, "Hừ, ngài già rồi đừng có giả vờ với ta nữa, chuyện chuyện đồ ra bên ngoài chỉ có hai người chúng ta biết thôi, mấy nha đầu kia cũng không biết

trong rương là cái gì? Lại nói, phu xe cũng là người ngài phải đến ."

"Ta..." Lão phu nhân vội vã cãi lại, nhưng nói không ra lời, trên mặt tối sầm lại.

Cầm Tú thấy tình hình không ổn, vội vã kéo nhị phu nhân ra, "Nhị phu nhân, ngài nói gì với lão phu nhân vậy? Sao làm người tức giận như vậy? Hay là ngài lui ra trước đã?"

"Bỏ phu nhân chỉ nói mấy câu nói thật thôi." Nhị phu nhân tức giận đứng ở đầu giường nói.

Lúc này, Hạ Lan Phong mang theo con trai Hạ Lan Thiên Ý, qua thăm lão phu nhân.

Nhị phu nhân thức thời không dám tiếp tục nhiều chuyện, mà là thừa dịp người không chú ý, vụng trộm biến mất, vẫn không cam lòng, nhưng nàng ta phát hiện, lão phu nhân thật sự bị trúng gió, chỉ là, những thứ đó của nàng ta, sớm hay muộn nàng ta cũng phải đòi lại từ chỗ lão yêu bà này.

Nhị phu nhân rời đi, Hạ Lan lão phu nhân vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại thần sắc càng kém, dùng sức cầm lấy tay Cầm Tú, như muốn nàng đi làm cái gì đấy.

Cầm Tú bị nắm tay đau nhói, nàng hỏi lại mấy lần nhưng không hiểu là cái gì, chỉ biết khóc to .

"Nương, ngài đây là muốn làm cái gì? Đại phu nói ngài không thể kích động, có chuyện gì cũng đừng suy nghĩ nữa, sau này khỏi bệnh hãy nói tiếp". Hạ Lan Phong nắm chặt tay lão phu nhân an ủi.

Lão phu nhân lúc này mới chịu yên, lui về phía sau nằm xuống, nhưng trong ánh mắt lại có nước mắt rớt ra.

Nghĩ đến cuộc đời này của bà thật khốn khổ, lúc tuổi còn trẻ, quá ngược quá ngây thơ, cho rằng gả cho người đọc sách hiền lành , tương lai nhất định cảm sát hòa mình.

Ai ngờ, vào cửa chưa được một năm không có thai, phu quân liền nạp thiếp.

Nghèo khó hơn nửa đời người, không dễ dàng nhìn đến hôm nay, già rồi già rồi, mà bà còn bị mang tiếp là trộm đồ của con dâu nữa chứ.

Nhưng những vật này ở chỗ bà cũng chưa được lâu đã bị nhị phu nhân đen tối kia lừa mất rồi.

Bà lúc ấy đúng là ngu ngốc mà, tự nhiên lại tin tưởng nhị phu nhân kia thật sự sẽ chuyên chờ đồ ra khỏi phủ?

Bây giờ thì hay rồi, một xu bà cũng không có.

Đáng thương toàn bộ tiền của của bà đều mất rồi.

Càng nghĩ càng thấy uất ức, nước mắt rơi xuống như mưa không ngừng được, cuối cùng, không để ý trong phòng còn có người, ô ô khóc rên nghe đặc biệt đáng sợ.

Hạ Lan Thiên Ý sợ theo bản năng dựa vào góc tường, cuối cùng, bị Hạ Lan Phong tóm được, ấn đến bên cạnh giường

"Thiên Ý, tổ mẫu ngươi bị bệnh, đến an ủi bà vài câu đi, trốn cái gì? Uống công bình thường tổ mẫu thương ngươi nhất."

"Ta, ta không trốn." Hạ Lan Thiên Ý lấp bắp giải thích.

Vừa thấy tiểu tôn nhi, Hạ Lan lão phu nhân mắt sáng rực lên, đúng vậy, con trai kém cỏi nhưng bà còn có cháu trai mà.

Trước kia lại quên mất nó?

Hạ Lan Tuyết không nghe lời, nhưng Hạ Lan Thiên Ý từ nhỏ đã rất thân quen với bà, một đứa bé mười tuổi không phải là rất dễ dạy bảo sao?

"Thiên Ý." Tầm mắt lão phu nhân dừng trên người Thiên Ý, tận lực biểu lộ khuôn mặt từ ái.

Hạ Lan Thiên Ý đành phải lại gần bà

Xê dịch, nhẹ tiếng gọi khẽ, "Tổ mẫu."

"Ai." Lão phu nhân đáp một tiếng, nhẹ nhàng ôm đầu, nước mắt lại rơi xuống. "Tổ mẫu già rồi, không còn sống được bao lâu nữa, sợ rằng không còn ở bên Thiên Ý được bao lâu nữa".

Lúc bà nói những lời này, cố gắng nhả từng chữ một, mặc dù còn hơi khó nói nhưng cũng đủ để người khác nghe rõ.

Hạ Lan Thiên Ý hốc mắt cũng hồng lên, "Tổ mẫu, ngài không có việc gì."

"Tổ mẫu già rồi, luôn sẽ có một ngày như vậy ." Lão phu nhân giơ tay lên, nhẹ nhàng kéo lấy tay áo Hạ Lan Thiên Ý, lời nói thấm thía, "Ta chỉ mong

trông, Thiên Ý của ta có tiền đồ, đừng như cha ngươi, cả đời không làm nên việc gì."

"Nương, ngươi nói chuyện này để làm gì?" Hạ Lan Phong rất ghét nghe những lời này, huống chi còn là ở trước mặt nhi tử, điều này làm cho hắn rất mất mặt.

"Nương nói là lời nói thật, trước kia cũng thì thôi, hiện tại, vợ của ngươi đi, cả cái nhà này ngươi lại không lo đến, lại để cho Tuyết Nhi lo, nàng chỉ là một tiểu cô nương chưa cập kê, ngày ngày xuất đầu lộ diện, ngươi không lo thế nhân nói này nói nọ sao? Tương lai, nàng còn phải lập gia đình nữa." Lão phu nhân cũng không biết bây giờ mình nói năng lại trôi chảy rồi.

Hạ Lan Phong nhíu lại mặt, không phục nói, "Nữ nhân kia lưu lại lời trần trối, muốn Tuyết Nhi đương gia, ta có biện pháp nào?"

"Ài, thật không rõ Khinh La là nghĩ như thế nào." Lão phu nhân thở dài một tiếng, vừa nhìn về phía Hạ Lan Thiên Ý, "Thiên Ý, ngươi phải nhanh lên một chút lớn lên, hảo giúp tỷ tỷ của ngươi. À, vốn là, còn có Chi Nhi tỷ tỷ, nhưng là..."

Lão phu nhân lại khóc lên.

"Nương, Tuyết Nhi sẽ nghĩ biện pháp cứu người." Hạ Lan Phong không kiên nhẫn nói.

"Bạc còn không có đủ, cứu thế nào được?" Lão phu nhân vẫn khóc lên như cũ.

Chuyện Hạ Lan Chi, hai ngày nay Hạ Lan Thiên Ý cũng nghe nói chút ít, vội nói, "Ta có bạc."

"Ngươi?" Lão phu nhân cùng Hạ Lan Phong sợ hãi kinh ngạc nhìn hắn, một mặt phát phát tay, cho đầy tớ trong phòng lui ra.

Hạ Lan Thiên Ý chân thành nói, "Thật sự, ta nghe nói vì cứu Trầm di nương cùng Chi Nhi tỷ tỷ, ngay cả đồ trong phòng tổ mẫu cũng mang đi cầm, nên lúc đó ta cũng quyết tâm rồi."

"Ngươi đứa nhỏ này, bình thường chút bạc tiêu vặt của ngươi cũng không đủ cho ngươi tiêu, làm sao còn bạc để cứu người nữa? Đây cũng không phải là con số nhỏ." Lão phu nhân than nhẹ, xong rồi, an ủi, "Nhưng tấm lòng này của Thiên Ý cũng đủ cho tổ mẫu hài lòng rồi. Trầm di nương và Chi Nhi tỷ tỷ ngươi cũng ghi nhớ ân tình này của ngươi rồi."

Thấy tổ mẫu không tin, Hạ Lan Thiên Ý còn nóng nảy, "Ta mặc dù không có bao nhiêu tiền bạc, nhưng là ta có đồ, mọi người đã quên, lúc ta sinh ra, mẹ có đặt mua khóa trường mệnh cho ta, nhưng về sau ta không thích đeo, để cho bà vú cất đi, ta nghe nói khóa trường mệnh kia rất đắt tiền."

Này vừa nói, Hạ Lan Phong con mắt trong nháy mắt liền phát sáng lên, "Phải rồi, làm sao ta lại quên mất chuyện này, năm đó nữ nhân kia mất vạn lượng hoàng kim mới làm được khóa trường mệnh này."

"Phong Nhi." Thấy đáng về vội vàng của con trai, lão phu nhân liếc hắn một cái, "Đây là đồ của Thiên Ý, ngươi đừng mơ tưởng đến."

"Nương, ngài nói vậy là sao? Sao ta lại lấy đồ của hắn chứ? Nhưng mà, ngài xem Trầm thị và Chi Nhi bị người bắt đi, sinh tử chưa biết. Nhị đệ còn bị giam giữ trong tù, lại không biết sống chết. Ta sao lại bình tĩnh được? Nếu ta có bạc, hết thấy đều dễ xử lý rồi." Hạ Lan Phong vội vàng nói, "Dù nói thế nào, tiền bạc là vật ngoài thân, không có sau này chúng ta kiếm lại là được, nhưng nếu người mà không được cứu thì làm sao được."

"Này?" Lão phu nhân khó xử cực kỳ, khóc ròng nói, "Đây là ta đã tạo nên nghiệt gì mà ông trời bắt ta gặp phải chuyện này."

"Tổ mẫu, ngài đừng khóc, ta đi lấy khóa trường mệnh, giao cho tỷ tỷ đổi bạc."

"Đừng đưa cho tỷ tỷ ngươi, lấy rồi đưa luôn cho ta, tỷ nữa ta có chuyện phải ra ngoài. Tỷ tỷ của ngươi không hiểu những thứ này, chỉ sợ bị người khác lừa gạt." Hạ Lan Phong nói.

Hạ Lan Thiên Ý nghe vậy, ngẩng lên cũng đứng, liền gật đầu nói, "Được, cha, ngài chờ ta đi lấy cho ngài."

"Nương, không còn chuyện gì, ngài nghỉ ngơi trước đi." Con trai vừa đi, Hạ Lan Phong lập tức dụ dỗ mẹ ruột mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77-2

Lão phu nhân hiểu ý hắn, lập tức cười lạnh, "Ngươi đừng cho là ta không hiểu tâm tư ngươi? Đồ vừa đến trên tay ngươi, còn có thể trở về? Ta mặc kệ, tỷ nữa đưa đồ cho ta, ngươi đưa ta năm vạn lượng bạc, ta đưa đồ cho ngươi."

"Năm vạn?" Hạ Lan Phong trừng to mắt, "Nương, ngài điên khùng rồi, làm sao con trai có nhiều bạc như vậy được?"

"Hừ, ngươi đừng dụ dỗ ta, tiền thuốc trong cung đã đưa ngươi từ lâu rồi, tổng cộng bảy vạn lượng. Ta muốn ngươi đưa năm vạn cũng không quá đáng? Huống chi còn là vì cứu Trầm thị và Chi Nhi." Lão phu nhân hừ nói.

Hạ Lan Phong cố gắng mỉm cười, "Nuông, tiền thuốc đúng là đã lấy được, nhưng là, con trai không có việc phải dùng tiền sao? Ngài cũng biết, con làm tại bộ lễ gần mười năm rồi, nhưng chỉ là người chạy việc, trước mắt có cơ hội thăng chức, con phải lấy bạc đi lo lót chứ?"

"Lên chức?" Lão phu nhân hồ nghi nhìn hắn, "Năm ấy, ngươi cũng nói cần bạc để thăng chức, kết quả..."

"Xú nữ nhân kia không đưa tiền? Làm lãng phí một cơ hội thăng chức của lão tử, hừ, lần này, chắc chắn không bỏ lỡ rồi." Hạ Lan Phong nói.

Lão phu nhân kinh ngạc nhìn hắn, "Nếu đúng vậy thì không nói nữa, nhưng mà, khóa trường mệnh của Thiên Ý ngươi không thể cầm được, đây là vật cứu mạng của bọn Chi Nhi."

"Nuông, ngài yên tâm, ta nhất định cứu được mẹ con các nàng về." Hạ Lan Phong bảo đảm, trong lòng trộm vui mừng, ai có thể nghĩ tới, là hắn phải người giữ mẹ con nhà kia lại trên núi.

Hừ, chỉ cần có được tiền bạc, các nàng không có việc gì.

Không lâu sau, Hạ Lan Thiên Ý bị kích động đưa tới khóa trường mệnh.

Hạ Lan Phong cầm lấy.

Rồi, cũng vội vã đi ra ngoài, bảo là muốn đem đi đổi bạc.

Hạ Lan Thiên Ý tin, chờ phụ thân đi rồi, lại cùng tổ mẫu nói chuyện.

Hạ Lan lão phu nhân giờ phút này tâm tình tốt hơn nhiều, dựa vào ở đầu giường, để Cẩm Tú dứt thức ăn.

"Lão phu nhân, phải nói cũng khó trách ngài cung tiểu thiếu gia, tính tình của hắn rất giống ngài, thiện lương." Cẩm Tú vừa cho ăn vừa tán dương Hạ Lan Thiên Ý.

Hạ Lan Thiên Ý tiểu tính tình trẻ con, một khi bị khen, càng phát ra muốn hung hăng biểu hiện một phen, "Tổ mẫu, ngài đừng lo lắng, nếu là bạc còn không đủ, ở chỗ ta còn ít đồ đáng giá lúc đó lại cầm qua đây."

"Đừng đừng đừng." Lão phu nhân vội vàng khoát tay, "Ngươi chỉ là một đứa bé, làm được như vậy là tốt rồi. Còn hơn so với tỷ tỷ ngươi..."

Lão phu nhân nói đến đây muốn nói lại thôi.

Hạ Lan Thiên Ý kỳ quái, "So với tỷ tỷ ta như thế nào?"

"Không có gì, Thiên Ý, ngươi có thể ngồi nói chuyện với tổ mẫu, tổ mẫu rất vui rồi, nhưng giờ ngươi trở về đi." Lão phu nhân đột nhiên lưu luyến không rời đuổi hắn đi.

Hạ Lan Thiên Ý ngay từ đầu là không muốn đến, nhưng mà lão phu nhân lại gọi lên trí tò mò của hắn.

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân cưng tỷ tỷ, coi trọng tỷ tỷ, đây là chuyện cả phủ đều biết.

Hắn luôn bị bỏ rơi, không có ai chú ý đến sự tồn tại của hắn, hôm nay thật vất vả biểu hiện một chút, thái độ tổ mẫu lại vậy, làm cho hắn rất nghi hoặc.

"Đến tột cùng làm sao vậy?" Hắn truy vấn.

"Đứa nhỏ ngốc, chờ ngươi lớn thì hiểu." Lão phu nhân vỗ nhẹ tay của hắn, "Tổ mẫu mệt mỏi, ngươi sáng mai lại đến, Cẩm Tú, đưa tiểu thiếu gia trở về."

"Vâng ạ" Cẩm Tú thả chén, kéo Hạ Lan Thiên Ý đứng lên, "Tiểu thiếu gia, đi thôi."

Hạ Lan Thiên Ý thấy lão phu nhân nhất định không chịu nói rõ, đành phải thôi, chỉ là lúc đi ra, hắn túm Cẩm Tú đến chỗ hẻo lánh, hỏi, "Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta tổ mẫu mới vừa nói ta so với tỷ tỷ ta, đến cùng như thế nào?"

"Cái này." Cẩm Tú mặt lộ vẻ khó khăn, "Nô tỳ khó mà nói, lão phu nhân cũng không cho phép nô tỳ nói, nếu ngài biết nô tỳ nói chuyện này với tiểu thiếu gia thì nô tỳ sẽ bị trừng phạt."

"Có cái gì mà khó nói? Nếu không nói, ta đi hỏi tỷ tỷ." Hạ Lan Thiên Ý nổi giận nói.

Cẩm Tú liền vội vàng kéo hắn, thở khè một hơi, thờ dãi nói, "Được rồi, nô tỳ nói, nhưng là, tiểu thiếu gia, ngài phải hứa, không nói với ai là nô tỳ nói, nếu không, nô tỳ sẽ giống bọn Thuận Tử, bị đuổi ra ngoài."

"Thuận Tử?" Hạ Lan Thiên Ý tựa hồ liền nghĩ tới điều gì.

Cầm Tú vẻ mặt đau khổ, chậm rãi nói, "Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trước kia đại tiểu thư là một người rất tốt, những ngày qua cũng có chút ít thay đổi. Đầu tiên là đắc tội Trần má má, sau đó, còn mang bọn nha hoàn, ma ma bên người nhị phu nhân và Trầm di nương đều phạt roi đuổi ra khỏi phủ. Cái này cũng không nói nữa, ngài có biết vì sao Trầm di nương và Nhị tiểu thư bị người bắt cóc không?"

"Không phải đi Thiên Lộc Tự sao?" Hạ Lan Thiên Ý là biết rõ việc này, sáng hôm đó, hấn vừa vận dụng phải, Trầm di nương vành mắt hồng hồng, giống như không muốn rời đi.

Cầm Tú bắt đắc dĩ gật đầu, "Cũng không phải vậy. Đây là do đại tiểu thư bắt buộc bọn họ phải đi."

"Cái gì?" Hạ Lan Thiên Ý kinh ngạc không thôi.

Cầm Tú không đợi hấn phản ứng, còn nói, "Hôm qua còn vì chuyện không lấy được bạc, đại tiểu thư còn bắt kính với đại lão gia, nói là, về sau Đại lão gia mỗi tháng bổng lộc không cần lĩnh, tất cả đều thuộc về Bách Thảo đường."

"Buồn cười." Hạ Lan Thiên Ý nghe nắm chặt quả đấm, "Sao tỷ ấy có thể đối xử với cha như vậy được?"

"Ai." Cầm Tú lắc lắc đầu, "Nô tỳ cũng không biết. Có thể do đại tiểu thư tuổi còn nhỏ, chưa trải sự đời bị người khác xúi giục ấy chứ. Nhưng mà, nghĩ đến hiện nay đại tiểu thư đang chường già mà lại xảy ra những chuyện này nên không khỏi sốt ruột. Chỉ sợ bệnh của lão phu nhân cũng do buồn bực chuyện này đi."

"Ta biết rồi." Hạ Lan Thiên Ý khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương, vẻ mặt khó chịu.

Cầm Tú nhìn, trong lòng đắc ý, trên mặt lại lộ ra lo lắng, "Tiểu thiếu gia, những lời này ngài nghe xong liền quên đi, không nên đi kiểm chuyện. Mặc dù đại tiểu thư là tỷ tỳ của ngài nhưng cũng là đương gia của Hạ Lan phủ. Lúc nàng không vừa ý ngay cả đại lão gia còn không nể mặt huống chi là ngài? Cho nên, ngài đừng đi gây chuyện. Nô tỳ chỉ nói vậy thôi, nhưng ngài hứa với nô tỳ không nói cho ai biết nhé, nếu không nô tỳ chỉ còn con đường chết mà thôi."

"Người yên tâm, ta sẽ không nói, người trở về đi." Hạ Lan Thiên Ý sắc mặt bình tĩnh cho Cầm Tú lui ra, chỉ chờ nàng vừa đi, lập tức xoay người, hướng về phía Tuyết Uyển.

Thảo nào trong phủ không được yên bình hóa ra là do tỷ tỳ gây nên?

Hấn vội vàng chạy đến, bên trong Tuyết Uyển rất yên tĩnh, Hạ Lan Tuyết còn đang trong giấc mộng không chưa dậy, bọn nha hoàn cũng không dám gây tiếng động trong sân, chỉ ngồi dưới mái hiên thêu thùa.

Hạ Lan Thiên Ý cũng không có để ý các nàng, hăm hở đẩy cửa định đi vào bên trong phòng.

Thu Văn vừa thấy, sợ hết hồn, vội vàng để đồ may vá xuống, chạy đến níu hấn lại.

"Thiên Ý thiếu gia, sao ngài lại tới đây?"

"Cút ngay." Nghĩ đến lời nói của Cầm Tú, có thể Hạ Lan Tuyết bị người xúi giục, Hạ Lan Thiên Ý lập tức có ấn tượng không tốt với đám nha hoàn bên trong Tuyết Uyển.

"Đại tiểu thư còn đang ngủ? Ngài có chuyện gì ạ?" Thu Văn mới lần đầu tiên thấy Thiên Ý nổi giận như vậy cũng có chút kinh ngạc.

Hạ Lan Thiên Ý nghe vậy, trào phúng cười lạnh, "Bên trong phủ này đang rối loạn đến nghiêng trời lật đất rồi mà nàng còn có thể ngủ ngon lành sao?"

"Tiểu thiếu gia, ngài nói như vậy là sao? Đại tiểu thư hôm qua đi sớm về muộn, trời gần sáng mới có thời gian ngủ một lúc. Bây giờ cũng không có việc gì, ngủ thêm một chút cũng có sao?" Thu Hương nghe lời hấn nói mang theo ý tức giận cũng bị chọc tức, đi đến đấm chọc một câu.

Hạ Lan Thiên Ý lại phát hỏa, liền la hét vào cửa, "Nàng đi sớm về muộn? Vì sao nàng phải gấp rút? Vội vàng đánh người đuổi người, vội vàng khám xét phòng người thân."

Thu Hương vừa nghe, kinh hãi.

Thu Văn cũng nói, "Đại thiếu gia, ngài nghe ai nói xét nhà vậy?"

"Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, theo ta thấy, cái nhà này sớm muộn cũng bị nàng phá cho tan tành." Hạ Lan Thiên Ý lớn tiếng la ầm lên.

"Vậy sao?" Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Hạ Lan Tuyết vừa ngáp vừa đi ra, hai mắt còn buồn ngủ nhìn Hạ Lan Thiên Ý miễn cưỡng cười nói, "Đệ đệ của ta là có tiến bộ sao, biết quan tâm đến sống chết của cái nhà này. Ta còn tưởng rằng, người đi theo nhị thúc, chỉ học được sống phóng túng thôi."

"Ta." Hạ Lan Thiên Ý biết rõ lần trước ở thanh lâu bị nàng bắt gặp, trong lòng có thẹn, nhưng nghĩ đến nhị thúc, hấn tựa hồ lại có sức lực, "Lần trước người đáp ứng với ta là sẽ cứu nhị thúc ra, tại sao đến giờ vẫn chưa cứu ra?"

Nghe thấy giọng nói khó chịu của hắn, Hạ Lan Tuyết mi tâm cau lại, duỗi lưng một cái, liền đi từ từ đến xích đu trong sân ngồi xuống.

"Thu Hương, cho ta một chén nước trà."

"Người đến cùng làm xong chưa?" Hạ Lan Thiên Ý cấp hừ hừ cùng đến, tức giận hỏi.

Hạ Lan Tuyết lè mắt nháy lên, phác thảo môi khẽ hừ, "Ồ, mới sáng sớm người ăn phải thuốc gì? Người nói cho tỷ tỷ nghe xem, ai chọc người? Tự nhiên đến đây tìm ta trút giận?"

"Căn bản là người không có cứu có đúng không? Người căn bản cũng không nghĩ cứu nhị thúc, đúng không?" Hạ Lan Thiên Ý không đáp hỏi ngược lại.

Thu Hương lúc này bùng trà đến, sau khi đưa cho tiểu thư xong liền giải thích cho hắn, "Tiểu thiếu gia, việc cứu người này cũng không phải là chuyện nhỏ, huống chi còn liên quan đến việc thái tử bị đâm nư."

"Hừ, chính là một câu nói, người không cứu được có đúng không?" Hạ Lan Thiên Ý tựa hồ sớm đoán được một loại cười lạnh.

"Còn có Trầm di nương và Chi Nhi tỷ tỷ, người cũng không muốn cứu đi?"

Hạ Lan Tuyết ôm theo đôi mi thanh tú, nhẹ nhấp một ngụm nước trà, cảm thấy mùi vị không tốt, lại đưa cho Thu Hương, "Đưa một ly trà khác đến cho ta."

"Vâng ạ." Thu Hương cũng biết tiểu thư đang giận, dè dặt nhận lấy cái ly, sau đó ánh mắt thương hại nhìn Hạ Lan Thiên Ý, yên lặng đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78-1

Chờ Thu Hương lui xuống, Hạ Lan Tuyết mỉm cười nghiêng mắt nhìn đệ đệ Hạ Lan Thiên Ý.

"Bên trong phủ bị trộm, người cũng biết rồi chứ?"

"Hừm?" Hạ Lan Thiên Ý sững sờ, hắn nói là chuyện cứu người, với chuyện bị trộm có quan hệ gì?

"Những bảo vật mà nương khi còn sống yêu thích, đều bị trộm đi, người nghĩ là ai trộm?" Thấy hắn ngần ngại, Hạ Lan Tuyết lại giống như cười mà như không hỏi một câu.

"Đều bị trộm?" Hạ Lan Thiên Ý cũng là giật mình không thôi, "Làm sao có thể? Không có người trông coi sao?"

"Đúng vậy, khi nương còn tại thế, đồ vẫn còn không bị mất tý gì. Nhưng nương vừa mất, đồ cũng không còn." Hạ Lan Tuyết lạnh lẽo thờ dài một hơi.

"Này, này..." Hạ Lan Thiên Ý vẻ mặt cũng có chút uể oải, hắn biết rõ, bảo vật của nương chính là của hồi môn của bà nên bình thường đều trông coi rất cẩn thận.

Lúc hạ tang nương, tỷ tỷ định cầm những bảo vật này chôn cùng, nhưng mà, tổ mẫu nói, người đến thế giới này là không mang theo vật gì cả, lúc đi cũng không nên có bất kỳ liên lụy, có những bảo vật này, không chừng nương không được yên ổn ở thế giới bên kia, hơn nữa, hiện nay thế đạo lại loạn, nếu bị xấu người biết được, chỉ sợ phần mộ của nương cũng không được yên ổn.

Cho nên, bảo vật cứ như vậy bị lưu lại.

"Báo quan chưa?" Hạ Lan Thiên Ý dè dặt hỏi.

Hạ Lan Tuyết khoe miệng nhếch lên, giọng mỉa mai cười lạnh, "Ta không rảnh hỏi như vậy? Người cũng biết, lúc trước vì được của hoàng thượng, tỷ tỷ của người là ta đây ngày ngày đều nhốt mình bên trong được đường, khó khăn lắm mới có được để giao, lại xảy ra chuyện của nhị thúc người, mới vừa mang bạc sáu tháng tới dùng để mua thuốc cho Bách Thảo đường ra chuẩn bị cứu người. Thì lại gặp chuyện Nhị di nương và Chi Nhi muội muội bị bắt cóc. Hai mươi vạn hai đây, Thiên Ý người chắc cũng biết rõ ý nghĩa của con số này chứ?"

"Không phải bên phía tổ mẫu đều cầm hết đồ đạc đi rồi sao, còn thiếu ba vạn nữa. Khóa trường mệnh của ta cũng đã đưa cho cha rồi, ba vạn lạng chắc không thành vấn đề" Hạ Lan Thiên Ý nói.

"Cái gì?" Hạ Lan Tuyết bật dậy, rời khỏi bàn đu dây, đi đến bên người Hạ Lan Thiên Ý, ánh mắt tức giận, "Người đưa khóa trường mệnh cho cha đi đổi bạc?"

"Ừm." Không nghĩ tới tỷ tỷ phản ứng lớn như vậy, Hạ Lan Thiên Ý cảm thấy run rẩy, vội vàng giải thích, "Đây chỉ là biện pháp ứng biến, khi nào cứu được người rồi chúng ta lại đi chuộc đồ về."

"Chuộc đồ về? Nhưng nếu không chuộc về được?" Hạ Lan Tuyết tức giận nhìn hấn, "Ngươi cũng đã biết, khóa trường mệnh là liên quan đến tính mạng của ngươi. Năm đó nương hao tổn nhiều tâm sức mới cho người chế ra được, nhờ đó ngươi mới tốt lên, nay ngươi lại dễ dàng đưa cho cha?"

"Cứu người quan trọng hơn, huống chi, hiện giờ không phải ta rất khỏe mạnh sao?" Hạ Lan Thiên Ý xem tỷ tỷ nóng nảy, lá gan cũng to lên, "Đồ là vật chết, người là sống. Chỉ cần người còn sống, sớm muộn cũng mang được đồ về."

"Lời này, ai dạy ngươi?" Hạ Lan Tuyết nhìn hấn chăm chăm.

Hạ Lan Thiên Ý ánh mắt lóe lên, "Chính mình nói, không cần phải người khác dạy."

"Ồi." Hạ Lan Tuyết cong môi cười, đưa tay vỗ vỗ vai đệ đệ, khen, "Không sai, Thiên Ý có tinh thần hiệp nghĩa như vậy, tỷ tỷ không nên la mắng ngươi."

"Tỷ." Hạ Lan Thiên Ý hơi sững sờ, nghi hoặc nhìn nàng, "Ngươi thật không trách ta?"

Hạ Lan Tuyết ôn nhu lắc lắc đầu, "Trong nhà có khó khăn, ngươi làm như vậy không sai. Nhưng mà, tỷ tỷ muốn nói là, ngươi muốn cứu người, thì trước tiên cần phải giữ được tính mạng mình an toàn đã, nếu không, ngươi nếu có xong việc, gia đình có khó khăn biết trông cậy vào ai đây?"

"Tỷ." Hạ Lan Thiên Ý trong lòng vừa động, có một tia dòng nước ấm theo suy nghĩ trong lòng từ từ chảy xuôi qua, "Tỷ, nói như vậy, ngươi sẽ cứu nhị thúc cùng di nương bọn họ sao?"

"Tiểu thiếu gia, ngươi hỏi lời này rất kỳ quái. Đại tiểu thư nếu không nghĩ cứu người, hai ngày nay bận việc cái gì?" Thu Hương lúc này bưng trà đến, nghe thấy Hạ Lan Thiên Ý hỏi như vậy, liền có chút ít không phục.

"Ngài ngắm lại, ngay cả tiền dùng mua thuốc sáu tháng cuối năm của Bách Thảo Đường, đều lấy ra dùng, không phải vì cứu người sao? Lại nói, đồ trong phòng lão phu nhân mang đi cầm mà đồ trong phòng đại tiểu thư cũng mang đi cầm hết rồi."

"Thật sự?" Hạ Lan Thiên Ý không nghĩ tới.

"Không tin ngài vào xem xem." Thu Hương liếc hấn một cái, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng phải biết rõ thân sơ chứ.

Hạ Lan Thiên Ý sắc mặt ngượng ngùng, là hấn sai rồi sao? Nhưng tại sao lúc nghe Cẩm Tú nói lại như là tỷ tỷ không muốn cứu người mà lại còn gây nên chuyện của Nhị di nương và Chi Nhi?

"Tỷ, chuyện Trầm di nương và Chi Nhi tỷ tỷ đi Thiên Lộc Tự là người ép buộc sao?" Hấn nghi hoặc hỏi, giọng nói so với trước đã tốt hơn nhiều.

"Hừm?" Hạ Lan Tuyết mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, "Ta ép cái gì? Mấy ngày hôm trước, tổ mẫu bị đau nhức xương khớp, Chi Nhi nàng hiếu tâm, muốn đi Thiên Lộc Tự cầu phúc cho tổ mẫu ngươi. Thời gian qua thân thể Trầm di nương cũng không được tốt, vừa vận dụng cơ hội này, liền định đi theo Chi Nhi. Bởi vì chuyện này, ta còn tự tay viết thư cho trụ trì, để bọn họ dọn dẹp một sân viện riêng cho bọn họ an tâm cầu phúc. Ai, cũng do gần đây ta bận rộn nhiều việc nếu không đã đi Thiên Lộc Tự hàn huyên cùng trụ trì rồi."

"Đúng vậy, tiểu thiếu gia, sao ngài lại nói các nàng bị tiểu thư ép buộc chứ? Bỏ Tats trước mặt, Trầm di nương và Nhị tiểu thư là thành kính vô cùng, không thể nói lung tung được." Thu Hương cũng nói.

Hạ Lan Thiên Ý sững sốt, lời của tỷ tỷ cũng không sai, trong phủ này, lão phu nhân và Trầm di nương là hai phật tử rất thành tâm, mỗi tháng mừng một mười lăm hôm đó, cũng sẽ ăn chay, Trầm di nương mang theo Hạ Lan Chi đi Thiên Lộc Tự cầu phúc, đây là chuyện tốt, sao lại thành chuyện bị người bức được?

"Vậy chuyện của Trần ma ma và Thuận Tử? Tỷ tỷ vì sao phải đuổi bọn họ ra ngoài phủ?" Hạ Lan Thiên Ý lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết ngưng đôi mi thanh tú, hồ nghi nhìn hấn, "Thiên Ý, có phải có người nói luyên thuyên với ngươi không?"

"Trần ma ma và Thuận Tử không phải bị đuổi ra ngoài, đơn giản là vi phạm vào chút chuyện, tạm thời bị nhốt lại, chờ chân tướng của sự tình rõ ràng rồi, nếu bọn họ oan uổng, tự nhiên sẽ cho bọn họ công đạo." Thu Hương giải thích.

Hạ Lan Thiên Ý hồ đồ, chuyện tại sao có thể như vậy? Không hiểu tỷ tỷ và Cẩm Tú ai nói đúng đây?

"Thiên ý, ngươi không sao chứ?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên đưa tay ở trước mắt hấn hươ hươ hai cái, kỳ quái hỏi.

"Không có." Hạ Lan Thiên Ý ảo não lắc lắc đầu, tỷ tỷ lời nói cũng đúng, hơn nữa, nàng vì chuyện cứu người vội vàng, nhưng vì sao Cẩm Tú và cả tổ mẫu nữa lại giống như không hài lòng.

Hạ Lan Tuyết nhìn hấn, chân thành nói, "Thiên Ý, cha chắc chưa ra khỏi phủ, ngươi chạy nhanh đến cầm khóa trường mệnh về đi."

"Như vậy sao được? Không phải là còn thiếu bạc sao?" Hạ Lan Thiên Ý không làm.

"Khóa trường mệnh kia là mệnh của ngươi, từ khi ngươi vừa ra đời, liền theo ngươi, không thể bị mất. Ngươi yên tâm, liền tính đập nồi bán sắt, tỷ tỷ cũng sẽ tìm ra bạc. Vạn nhất không được, ta sẽ đi tìm người vay, chắc là sẽ đủ. Chuyện liên quan đến tính mạng của ngươi ta không thể coi thường được." Hạ Lan Tuyết phá lệ nghiêm túc nói.

"Tỷ?" Hạ Lan Thiên Ý tâm không biết bị cái gì tóm một tý, có chút cảm động.

"Nghe lời tỷ nói, mau đi đi." Hạ Lan Tuyết dụ dỗ hần.

"Nhưng là." Hạ Lan Thiên Ý lại nghĩ tới một sự kiện, hỏi, "Tỷ, vì sao tỷ phải lấy bổng lộc mỗi tháng của cha?"

"Chuyện này ngươi cũng biết?" Hạ Lan Tuyết vẽ mặt khề nhéo nhéo, thờ dài nói, "Được rồi, đúng là có việc này. Ngươi có lẽ không biết, Bách Thảo Đường của chúng ta và trong cung mỗi năm thanh toán nợ nần một lần, năm trước, bởi vì nương đột nhiên gặp chuyện không may, năm ngoái sổ sách chưa thanh toán được. Về sau, cha nói muốn đích thân đi tính tiền. Đơn nợ luôn do cha cầm, nhưng là, hiện thời, đã hơn nửa năm rồi, cha chưa đòi bạc về mà đơn nợ cũng cầm không đưa. Không có biện pháp, đây là Bách Thảo Đường công trung sổ sách, cho dù ta nghĩ mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng mà còn các cổ đông khác cũng không đồng ý."

"Là như thế này?" Hạ Lan Thiên Ý cau chặt lông mày.

"Ừm." Hạ Lan Tuyết lời nói thâm thía nhìn qua hần, "Cha người kia, ngươi cũng biết, không phải là ta có ý đối hần bất kính, hần từ trước đến nay không có tỷ trách nhiệm gì. Chuyện lần này lại liên quan đến mong đợi của toàn bộ người ở Bách Thảo Đường một năm qua, nếu ta không làm chút gì đó, thực tại không thể nào nói nổi. Huống chi, hần một tháng hai mươi lượng bổng lộc cùng bảy vạn bạc tiền thuốc, kém đâu chỉ một chút. Nếu thật sự muốn cha trả lại tiền sao còn chậm chễ không đòi như vậy? Ngươi không tính, dù cho đến lúc cha cáo lão về quê cũng không đủ trả đâu. Tỷ tỷ làm như vậy, đơn giản cũng là muốn cho cha một bài học."

"Tỷ." Hạ Lan Thiên Ý cắn cắn môi, những năm này, cha hành động hần cũng nhìn ở trong mắt, hần cũng cảm thấy tỷ tỷ làm như vậy không gì đáng trách.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78-2

"Tốt lắm, muốn nói gì để sau rồi nói, trước ngươi đến chỗ cha lấy khóa trường mệnh về đi đã" Hạ Lan Tuyết trực tiếp đưa hần đến cửa viện.

Hạ Lan Thiên Ý gật gật đầu, "Ừm, tỷ, lát nữa ta đến thăm tỷ." "Được." Hạ Lan Tuyết đáy mắt ngậm khích lệ cười, đưa mắt nhìn Hạ Lan Thiên Ý rời đi.

Chờ hần đi xa, bên cạnh Thu Hương lúc này mới lo lắng nói, "Tiểu thư, với tính cách của lão gia, tiểu thiếu gia có thể mang đồ về sao?"

"Muốn trở lại mới có quý." Hạ Lan Tuyết cười lạnh.

Thu Hương sững sờ, "Sao tiểu thư còn để hần đi lấy? Tiểu thư tự mình đi lấy có phải tốt hơn không?"

"Không để cho hần chịu thiệt một chút, làm sao có thể phân biệt được tốt xấu đây." Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười, xoay người lại đi trong sân, ngồi xuống bàn đu dây thông thả uống trà.

Thu Hương nghe vậy xì nở nụ cười, "Tiểu thư, nói đến mới thấy ngài đúng là đã trưởng thành rồi. Giống như vừa rồi, thấy tiểu thiếu gia như vậy, nô tỳ còn cho rằng tiểu thư muốn đánh hần một trận đấy."

"Ta có bạo lực như vậy sao?" Hạ Lan Tuyết buồn cười.

Thu Hương gật đầu, nghiêm túc nói, "Tiểu thư, trước kia không thiếu lần ngài đánh tiểu thiếu gia đâu."

Hạ Lan Tuyết sững sờ, tính tế hồi tưởng kiếp trước từng chút một, trong ấn tượng tựa hồ có như vậy mấy lần đánh tiểu tử này, đương nhiên, nguyên nhân là hần quá kém cỏi, không có chủ kiến, còn đặc biệt dễ dàng học cái xấu.

"Nhưng mà, hôm nay ngài như vậy cũng rất tốt, kiên nhẫn giải thích, làm cho hần biết được trắng đen, nếu so với quả đấm hữu hiệu hơn nhiều. Tiểu thiếu gia cũng thân thiết với ngài hơn nhiều rồi." Thu Hương vừa cười vừa châm thêm trà cho nàng.

Hạ Lan Tuyết không có uống nữa, chỉ đặt ly trà xuống bàn, phân phó, "Thu Hương, lát nữa, ngươi cho người đi theo đại lão gia, lặng lẽ lấy khóa trường mệnh về."

"Vâng ạ" Thu Hương gật đầu, lui ra tự đi làm.

Bên này, Hạ Lan Tuyết phân phó Đản Hương chuẩn bị ăn chút gì, bụng vừa được lấp đầy, tinh thần phấn chấn không ít.

Nàng nghe nói lão phu nhân sáng sớm thiếu chút nữa trúng gió rồi, còn có nhị phu nhân, đến bây giờ vẫn đang nổi điên trong phòng.

Ôi, kỳ thật, nàng rất muốn xem hai người này gây nhau một trận mới hay.

Nhưng là, không thể.

Làm Hạ Lan gia gia chủ, trong nhà xảy ra những chuyện không hay như vậy nàng cũng phải tỏ ra bận rộn lo lắng mới đúng chứ.

Đầu tiên, đuổi Thu Văn qua hỏi thăm lão phu nhân sau đó lại nói mình phải bận ba một chuyến đi kiếm bạc.

Tiếp theo, nàng thật đúng là có ý tưởng mượn bạc đi ra cửa.

Vài cổ đồng của Bách Thảo Đường nàng đều mời đến, có tiền xuất tiền, hữu lực xuất lực, tự nhiên, việc mượn bạc này là có trả lãi.

Mượn bạc còn có lợi tức, huống chi còn là Đông gia tiểu thư, ai không vui lòng đâu?

Cho nên, không đến thời gian nửa ngày, Hạ Lan Tuyết đã gom đủ ba vạn lượng bạc hồi phủ.

Vừa về đến, liền nhìn thấy đệ đệ Hạ Lan Thiên Ý đang sững sờ ngồi trên bàn đu dây của nàng.

Nàng đem ngân phiếu giao cho Thu Hương cất kỹ, sau đó đi về phía hắn, hỏi, "Thiên Ý, sao lại ngồi ngốc ở đây thế?"

"Tỷ." Hạ Lan Thiên Ý ngẩn ra, ngẩng đầu lên, có chút sợ hãi nhìn nàng, "Khoa trường mệnh kia cha nói đang có chỗ cần dùng đến, nên trước tiên đem đi cầm đã."

"Cha nói muốn dùng làm gì?" Hạ Lan Tuyết mặt lạnh hỏi.

Hạ Lan Thiên Ý dè dặt giải thích, "Cha chưa nói, chỉ nói lúc nào thuận tiện sẽ trả lại ta."

"Ý của ngươi thế nào?" Hạ Lan Tuyết nhướn mày hỏi hắn.

Hạ Lan Thiên Ý nói quanh co, "Ta muốn cảm về, nhưng cha nói đang có việc cần dùng gấp, ta không nên cố gắng cảm về"

"Nhưng thứ này đối với ngươi rất quan trọng, cha hắn là phải biết. Nhưng hắn làm cha mà lại không quan tâm đến sống chết của ngươi." Hạ Lan Tuyết giận dữ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận ửng đỏ.

"Tỷ, " thấy nàng tức giận như vậy, Hạ Lan Thiên Ý khuyên nàng, "Có lẽ cha thực sự cần dùng gấp, chờ ít ngày nữa, ta lại đi đòi hắn trả chắc lúc đó cha trả lại ta thôi."

"Được rồi, chỉ hy vọng như thế." Hạ Lan Tuyết bắt đầu nhìn hắn, "Được rồi, ngươi cũng chưa ăn cơm đi? Ăn cùng ta đi, để ta bảo Bích Văn nấu thêm vài món ngươi thích ăn."

"Đa tạ tỷ tỷ." Hạ Lan Thiên Ý mừng rỡ gật đầu.

Hai tỷ đệ thật lâu không có ăn cơm chung với nhau, bữa tiệc này ăn rất vui vẻ, sau khi ăn xong, Hạ Lan Tuyết còn cùng đệ đệ ở trong vườn đi dạo một chút, lúc này mới tự mình đưa hắn trở về phòng, dặn dò đầy tớ cẩn thận hầu hạ, sau đó, mới rời đi.

Sau khi trấn an đệ đệ, trở về phòng Thu Hương vội vàng bắt chuyện của đại lão gia.

Thấy vẻ mặt oán giận của Thu Hương, Hạ Lan Tuyết rất là nghi hoặc, "Làm sao vậy? Lão già kia thực đem bán khóa trường mệnh?"

"Vâng ạ, đưa cho người ta rồi." Thu Hương mặt đen lại trả lời, "Người đi theo quay về nói, lúc chàng vạng đại lão gia đi phủ của lễ bộ thị lang, nghe nói ở quý phủ kia tháng trước có một thị thiếp sinh con, Đại lão gia đưa khóa trường mệnh đến coi như quà tặng."

"À." Hạ Lan Tuyết nghe xong, chỉ lặng im không nói.

Thu Hương vội la lên, "Thị lang kia rất yêu thích khóa trường mệnh này, lúc ấy liền đeo lên cho đứa bé kia, người đi theo không tiện ra tay."

"Ta biết rồi, chuyện này các ngươi chớ để ý." Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, liền có chủ ý.

Thu Hương lo lắng hỏi, "Nhưng khóa trường mệnh là vật ở bên người tiểu thiếu gia, có thể đeo lên người khác được không?"

"Yên tâm, ta có chủ ý. Hiện tại, ngươi chỉ cần chú ý ngân phiếu ta giao cho ngươi cần chuẩn bị tốt là được." Hạ Lan Tuyết phân phó, sau đó, đứng dậy đi về phía viện lão phu nhân.

Ngày mai là kỳ hạn chuộc người, nên còn chút việc cần phải bàn bạc xong vào tối nay.

Hạ Lan lão phu nhân ngồi tê đít đầu giường, khóe miệng vẫn còn có chút nghiêng lệch, nói chuyện mồm miệng như cũ không phải là rất rõ ràng, nghe có chút phí sức.

So với tướng tượng của Hạ Lan Tuyết còn nghiêm trọng hơn một chút.

Nhị phu nhân là không có thỉnh từ trước đến nay, này cả ngày, nàng đều nghĩ đến nàng bị cướp gì đó, càng nghĩ lửa nóng càng bốc lên trong đầu, hai bữa cơm cũng không buồn ăn, buổi chiều, thời tiết bớt nóng một chút, nàng lập tức đến viện lão phu nhân ngồi, mặc kệ này lão bà tử có thừa nhận hay không, từ nay về sau, nàng liền ở tại bà ta, nếu vẫn không lấy được đồ về, nàng quyết ép từ bà lão này.

Hạ Lan Phong cũng mới đến, so với tối hôm qua, khí sắc thoát nhìn khá hơn nhiều, về mặt xuân phong đặc ý.

Lúc Hạ Lan Tuyết đi vào, hần đang thổi phòng quan lộ rộng mở với lão phu nhân.

"Ồ, mọi người ở đây? Vậy thì thật là tốt, vậy nhân cơ hội này, chúng ta bàn bạc việc cứu người ngày mai luôn."

Nhị phu nhân nghe vậy, bĩu môi, về mặt ủ rũ, "Cứu người cần gì phải thương lượng, chỉ cần nộp đủ bạc là có thể cứu ra rồi. Ta cũng không có bạc."

Ngược lại Hạ Lan Phong lần này rất tích cực, hỏi Hạ Lan Tuyết, "Bạc chuẩn bị như thế nào? Nếu gom đủ rồi, mai ta cầm bạc đi chuộc người."

"Người?" Lão phu nhân còn không biết âm mưu của con trai, chỉ nghĩ lúc này mà đi liên hệ với bọn cướp rất nguy hiểm, "Phong nhi, làm sao người có thể đi được? Nhờ bọn cướp trở mặt làm càn thì người tính sao?"

"Nương, ngài yên tâm đi. Trầm thị cùng Chi Nhi ra chuyện như vậy, ta không đi, ai có thể đi? Huống chi, Tuyết nhi còn nhỏ, lại là cô nương gia, con trai cũng không thể để cho nàng đi được." Hạ Lan Phong thay đổi một trăm tám mươi độ, ra dáng một nam nhi.

Nhưng Hạ Lan Tuyết không nghĩ vậy, chuyện khác thường này tất có gì trong đó, trước yên lặng quan sát đã.

Lão phu nhân còn muốn cản, nhưng Hạ Lan Phong chủ ý đã định, giải thích, "Nương, chớ nói nữa, hiện thời trong nhà chỉ một mình ta nam nhân, ta không ra mặt sao được? Tuyết nhi, bạc đủ rồi chứ?"

"Cha, người thực muốn đích thân đi mạo hiểm như vậy?" Hạ Lan Tuyết giống như lo lắng hỏi.

Hạ Lan Phong về mặt ngạo nghễ, "Nếu ta không đi chẳng lẽ để cho tiểu nha đầu người đi?"

"Vậy cũng tốt." Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, gọi tới Thu Hương bên ngoài, "Đem ngân phiếu đưa cho đại lão gia."

Sau một lúc chần chờ, Thu Hương mới móc ngân phiếu hai tay dâng lên, "Đại lão gia, tổng cộng hai mươi vạn hai, ngài xem qua."

"Được, được." Hạ Lan Phong hai mắt sáng lên, kích động tiếp nhận ngân phiếu, không để ý nhiều người như vậy ở đây, tiện tay chỉ dính nước bọt, bắt đầu đếm.

"Đúng vậy, hai mươi vạn hai, một phần không thiếu." Hần rất nhanh đem ngân phiếu ước lượng tiến trong lòng, sau đó, nghiêm túc cùng mọi người bảo đảm, "Các người yên tâm, ngày mai ta nhất định dẫn người trở lại."

Nói xong, hần định đi.

"Cha." Hạ Lan Tuyết lên tiếng gọi hần lại.

Hạ Lan Phong ngừng lại, ước chừng cũng cảm thấy không đúng, cười khan một tiếng, lại nói, "Cái kia, thời gian không còn sớm, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện Chi Nhi cứ giao cho ta là được, mọi người đừng lo lắng."

"Cha, ngài lấy bạc có thể viết biên lai cho ta không?" Hạ Lan Tuyết nói.

"Biên lai?" Hạ Lan Phong hồ nghi, "Sao người lại muốn có biên lai? Mà bạc này cũng giao cho bọn cướp có phải cho ta đâu, sao bắt ta viết biên lai?"

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười nói, "Cha, ngài hiểu lầm, ngài chỉ cần viết lên, nhận được hai mươi vạn hai lượng bạc, đem giao cho bọn cướp mà mọi người ở đây cũng phải ký tên trên biên lai."

"Tuyết nhi, người đang làm gì vậy? Không ngại phiền sao?" Nhị phu nhân có chút không muốn.

Hạ Lan Tuyết giải thích, "Hai mươi vạn bạc không phải là con số nhỏ, chúng ta dù sao cũng phải ghi chép ở sổ sách. Mặt khác, trong đó lại có năm vạn lượng bạc là tiền thuốc, còn ba vạn lượng là ta mượn của người khác. Số tiền này về sau phải trả lại?"

Này vừa nói, không chỉ nhị phu nhân, Hạ Lan Phong cũng là đen mặt, "Vậy người có ý gì?"

"Hai mươi vạn bạc theo trong tay ta đi ra ngoài, ta phải được có một bằng chứng, cũng tốt làm cho mọi người biết rõ bạc đi nơi nào, có thật cầm đi cứu người không." Hạ Lan Tuyết lại nói.

Hạ Lan Phong hừ lạnh, "Không cứu người còn có thể làm cái gì?"

"Cho nên, cha chỉ cần đem chuyện này viết rõ ràng là được. Mặt khác, nợ bạc, cũng việc công, nên phải rõ ràng, ta cũng không giấu giếm ta vay ba vạn hai bạc hôm nay là có lợi tức." Hạ Lan Tuyết lại nói.

Hạ Lan Phong sắc mặt bá liên thay đổi, "Còn phải trả lợi tức? Không phải là cổ đông của Bách Thảo Đường sao"

"Cổ đông thì sao? Công và tư thật rõ ràng, chúng ta không thể lấy quyền áp chế người, bức người lấy tiền đi?" Hạ Lan Tuyết ánh mắt sắc bén nhìn qua hắn, "Cha, người nếu là không muốn viết, cũng được? Bạc lưu lại, ta viết. Sáng mai, ta tự mình cầm bạc đi chuộc người."

"Đừng đừng đừng." Hạ Lan Phong lúc này khoát tay, "Viết liền viết đi."

Dù sao, bóng lộc của hắn cũng bị lấy, nếu trả lại tiền hắn cũng không có, mặc kệ đi.

Hạ Lan Tuyết ngoác tay, Thu Hương lập tức sai tiểu nha hoàn mang giấy bút tới.

Nghĩ tới trong lòng hai mươi vạn bạc, Hạ Lan Phong cắn răng, còn là đề bút viết, "Nay nhận được..."

Chờ hắn viết xong, Hạ Lan Tuyết liếc mắt nhìn, rất hài lòng nở nụ cười, "Cha, chữ của ngài so với bình thường mạnh mẽ hơn đấy? Xong, biên lai này ta cầm lấy, chuyện cứu người sáng mai đều giao cho ngài."

Nói xong, không để ý sắc mặt đen thui của Hạ Lan Phong, nàng mang theo Thu Hương trực tiếp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hoàng tước ở phía sau

Trở lại Tuyết Uyển, Thu Hương lo lắng hỏi, "Tiểu thư, ngài đưa cho đại lão gia hai mươi vạn lượng bạc, có thể yên tâm sao?"

"Không yên tâm thì có thể làm gì?" Hạ Lan Tuyết ngồi trên ghế dựa, tự rót một chén nước, uống một hớp lớn, rồi hỏi, "Bích Văn đã về chưa?"

Đàn Hương lắc đầu, "Chưa thấy về đến ạ."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết nhìn lướt qua ba nha đầu trong phòng, Thu Hương, Thu Văn và Đàn Hương, âm thầm nhún vai, cảm thấy công phu của các nàng cũng không bằng mình, xem ra đêm nay tự mình phải ra tay thôi.

"Được rồi, ở chỗ ta không cần người hầu hạ nữa, các người lui xuống nghỉ ngơi đi."

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?" Nhìn thấy ánh mắt kia của Hạ Lan Tuyết, Thu Hương có dự cảm không tốt lắm, gần đây tiểu thư thay đổi rất nhiều, có nhiều chuyện không nói với các nàng, âm thầm hành động.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, "Có thể có chuyện gì? Đi nghỉ ngơi đi."

"Vâng ạ." Vài nha hoàn lui ra.

Hạ Lan Tuyết vội vàng lục tung, cuối cùng cũng lục được một bộ đồ dạ hành.

Lựa đèn che mặt, hắc y che thân, sau khi soi qua gương, xác định không có vấn đề gì, nàng thôi đèn, lặng lẽ bò ra ngoài từ cửa sổ, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn biến mất tại Tuyết Uyển.

Ban đêm gió thổi vào người hơi lạnh, rất thoải mái.

Hạ Lan Tuyết mang theo tâm tình vui sướng, đi thẳng đến quý phủ của thị lang, khóa trường mệnh của đệ đệ, nàng nhất định phải cảm về.

Nửa đêm canh ba, trong phủ của thị lang đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt ban ngày lúc này giống như vẫn còn lại dư vị.

Với hoàn cảnh như vậy, Hạ Lan Tuyết cảm thấy mình mặc y phục này càng dễ gây chú ý hơn, lặng lẽ tìm nơi vắng vẻ, cởi bỏ y phục dạ hành, làm hôn mê một nha hoàn rửa chén đĩa, sau đó, lại thay xiêm y của nàng, bụng khay của nàng ta, ngênh ngang đi lại trong phủ thị lang.

"Đông Mai, sao người còn ở đây, phu nhân đợi đã lâu rồi, người còn không mau mang khay đến."

Đột nhiên, sau lưng truyền đến thanh âm quát tháo của một nữ nhân, thân hình Hạ Lan Tuyết dừng lại, đang tính toán có nên rat ay với nữ nhân này hay không.

"Người còn đứng ngốc ở đó là gì? Còn không mau đi." Nữ nhân thấy nàng không động, đi tới lại quát to một tiếng, này mới phát hiện khuôn mặt xa lạ.

"Người là ai? Đông Mai đâu?"

"À..." Đôi mắt đẹp của Hạ Lan Tuyết hơi chuyển, phát hiện trong hành lang không thể ra tay được, chỉ đành phải chần chờ trả lời, "Đông Mai tỷ tỷ thân thể có chút không khỏe, liền để cho ta tới hỗ trợ."

"Mới thấy nàng còn vẫn khỏe mà? Nha đầu chết tiệt kia, lại lười biếng rồi. Đúng rồi, người tên gì? Khi nào thì tiến phủ? Sao ta không biết?" Nữ nhân này ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết bực mình đang định trực tiếp đập nàng ta bất tỉnh, thì lại có một nữ nhân nữa đi đến.

"Ồ, người đang bê cái gì thế?"

Hạ Lan Tuyết nhìn vào trong khay, là một cái tiểu chung, mớ hồ có mùi thơm của canh gà bay ra.

Vẫn chưa trả lời, cô nương kia liền nói, "Tứ di nương buổi tối chưa ăn no, vẫn đang đói bụng, người mau mang qua."

"Canh gà này của đại phu nhân. Tứ di nương muốn ăn, bảo nhà bếp đi làm cái khác đi." Nữ nhân đến trước không vui nhìn chằm chằm cô nương mới đến.

Cô nương mới tới nhướn mày cười, "Tứ di nương mặc dù nói là đã ra tháng, nhưng là tự mình chăm sóc tiểu thiếu gia, nên cần phải chú ý dinh dưỡng, ngay cả đại phu nhân buổi sáng cũng nói, mọi thứ đều ưu tiên cho tứ di nương."

"Phu nhân nói thì sao, các người cũng không nên quá phận. Chỉ là sinh con trai, nhưng cũng không đổi được thân phận là di nương, các người huênh hoang cái gì?"

"A." Cô nương mới tới không thèm để ý đến, ánh mắt ngang ngược hướng về phía Hạ Lan Tuyết, liền nói, "Đừng lo lắng, nhanh đưa đến phòng tứ di nương, sau đó rồi đưa cho đại phu nhân nài khác đi."

Nói xong, xoay người rồi đi.

Hạ Lan Tuyết lập tức mở rộng bước chân đi theo.

"Người định đi đâu đấy?" Nữ nhân đến trước đột nhiên kéo nàng lại.

Hạ Lan Tuyết hướng về nàng nháy nháy mắt, "Tỷ tỷ bình tĩnh không nên nóng vội, chúng ta không nên so đo với họ. Một chén canh gà mà thôi, phu nhân không vì vậy mà hẹp hòi đâu, sao phải vì chuyện nhỏ này mà tìm phiền phức cho chính mình."

Nữ nhân này ánh mắt lóe lên, nhưng vẫn không đồng ý, "Tại sao cái gì cũng phải nhường cho tiện nhân kia"

"Tiện nhân chính là tiện nhân, sở dĩ muốn đoạt đi là nàng ta chưa từng có được, phu nhân không cần lưu tâm đến nàng ta, coi như là đồ chơi đi." Hạ Lan Tuyết khẽ cười nói, ý tứ sâu xa nhìn về phía nữ nhân này, sau đó, bụng khay, chạy chậm đuổi kịp cô nương đằng trước.

Đi theo cô nương này vào một gian phòng ngủ hoa lệ có chút thái quá, liền nhìn thấy một thiếu phụ trẻ đẹp đang ngồi trước gương đồng, trái ngấm phải xem, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mân giống như không vừa lòng cái gì.

"Nguyệt Nhi, người xem có phải hiện tại ta lại béo lên hay không?"

"Là tròn nhuận rồi, di nương so với trước kia càng đẹp mắt hơn." Nguyệt Nhi cô nương đi tới, nịnh nọt, sau đó, còn nói chuyện đoạt canh gà của đại phu nhân, làm cho tứ di nương cười khanh khách.

"Hừ, thiếu phụ già kia đúng là mệnh tốt, gả cho lão gia trước, chiếm vị trí phu nhân này, nếu không, sao có thể so được với ta?" Tứ di nương lại soi gương, càng nhìn càng thấy hài lòng.

"Đúng là vậy ạ, Thế nhưng, chỉ là hư danh thì làm được gì? Có thể được lão gia sủng đó mới là thật sự." Nha hoàn Nguyệt Nhi lại phụ họa theo.

Một chủ một tớ đem Hạ Lan Tuyết bỏ quên ở một bên.

Hạ Lan Tuyết cũng không rảnh rồi, ánh mắt đảo tìm khắp nơi, nhưng cũng không thấy tung tích của tiểu hài tử, thật là khó hiểu.

Không lẽ bên trong phủ còn có người khác sinh con?

Đang nghi hoặc, chỉ thấy một ma ma trung niên ôm một đứa trẻ sơ sinh quần trong tã lót đi ra, "Di nương, tiểu thiếu gia khóc lợi hại, sợ là đói bụng."

"Đói bụng đói bụng? Làm sao lúc nào hần cũng đói được , không phải vừa cho ăn rồi sao?" Tứ di nương không vui để gương đồng xuống, ánh mắt không vui trừng đưa bé mới sinh.

Giống như cảm nhận được sự ghét bỏ của nương, đứa bé mới sinh khóc càng to, giọng như khản đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Say rượu

Không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Cho nên, nhìn thấy Hạ Lan Phong kêu trời gọi đất, đau đến không muốn sống đập giường, Hạ Lan Tuyết chỉ còn cười lạnh.

Lợi dụng vợ con để lừa gạt tiền người nhà thì càng đáng giận hơn so với bọn cướp.

"Lão già, ngài đừng đau khổ nữa, Tuyết nhi đã nói, quan phủ nhất định sẽ truy xét chuyện này ." Không thể nhìn bộ dáng than khóc của Hạ Lan Phong nữa, Trầm thị tiến lên khóc khuyên.

"Cút." Hạ Lan Phong đẩy nàng ta ra, hung dữ chửi bới, "Đều là tại người cái sao chổi này làm hại , nếu không, mười hai lạng bạc của lão tử cũng không bị người khác cướp mất"

Trầm thị đụng đến trên bàn, bị chửi trợn mắt há hốc mồm, ngang hông đau đớn cũng không bằng câu chửi của nam nhân kia làm đau lòng.

Hạ Lan Chi vội vàng chạy tới đỡ nương mình, đòi công đạo thay mẫu thân mình, "Cha, sao người lại chửi nương? Việc này cùng nương có quan hệ gì? Vốn chính là người..." Trong nháy mắt

"Chi Nhi." Trầm thị vội vàng bịt mồm Hạ Lan Chi, "Không được phép nói chuyện với cha người như vậy. Không phải là tại chúng ta sao, nếu không cha người cũng không bị thương."

Hạ Lan Chi không cam lòng cắn cắn môi, nếu không phải người cha này vô dụng, nàng cũng không phải chịu khổ ở miếu hoang đó ba ngày hai đêm đâu , vốn cho là cha được hai mươi vạn bạc, sẽ cho nàng một bộ trang sức mới, bây giờ nhìn lại, cái gì cũng đều bị mất, vậy mấy ngày nay nàng ta chịu khổ không rồi.

"Tuyết nhi, người cũng chớ để ý, cha người ở đây đã có ta? Người trở về phòng nghỉ ngơi đi, nghe người ta nói, vì chuyện của ta và Chi Nhi mà mấy ngày hôm nay người bận rộn cực khổ rồi." Trầm thị nói xong phúc thân với Hạ Lan Tuyết, xem như cảm tạ.

Hạ Lan Chi nhưng là bữu môi, vẻ mặt không tình nguyện cũng đi theo mẫu thân nói tạ.

Hạ Lan Tuyết không muốn nói nhiều , chỉ nói, "Cần phải vậy." Liền đem phiếu cầm đồ và giấy ghi nợ cô đồng ba ngàn lượng bạc đều đưa cho Trầm thị.

Trầm thị đang cười mặt trắng bệch, trán toát ra mồ hôi lạnh.

"Đây là cái gì?" Hạ Lan Chi không hiểu cũng nhìn xuống, nàng là tiểu thư khuê các , từ nhỏ quần áo đến đưa tay cơm tới há mồm, nên nhìn không hiểu biến lai cầm đồ và giấy vay nợ.

Hạ Lan Tuyết không để ý tới nàng, nói với Trầm thị, "Ngoài những thứ này ra còn có toàn bộ bạc dùng mua được của Bách Thảo Đường sáu tháng cuối năm. Toàn bộ tính tiền gom lại, mới kiếm đủ hai mươi vạn hai ."

"Này?" Trầm thị cầm lấy tay run rẩy, nàng bất an nhìn Hạ Lan Phong đang nằm trên giường, thấy hần cũng là vẻ mặt không hiểu, vừa nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, "Tuyết nhi, người muốn ta và Chi Nhi trả những bạc này sao?"

"Cái gì?" Không đợi Hạ Lan Tuyết trả lời, Hạ Lan Chi trước kêu lên, "Bảo chúng ta trả? Dựa vào cái gì?"

"Đây đều là bạc mọi người gom được, dùng để chuộc các người." Vốn là, Hạ Lan Tuyết không có ý định bắt các nàng trả, chỉ là, nghĩ làm cho các nàng biết rõ, xuất xứ của những bạc này, nhưng một câu nói vô duyên của Hạ Lan Chi làm cho nàng tức giận.

Hạ Lan Chi trong lòng nén giận, chỉ thì thầm một tiếng, "Chúng ta cũng không khiến mọi người cứu."

Huống chi đây là chủ ý của Hạ Lan Phong, hiện tại xảy ra chuyện, lại bắt mẹ con các nàng vạ lây? Các nàng làm sao trả được? Mẹ con các nàng mỗi tháng lương tháng cộng lại cũng liền hai mươi lượng mà thôi.

"Chi Nhi, nghe đại tỷ người nói hết đã ." Trầm thị vội vàng quát tháo nữ nhi.

Hạ Lan Chi giả bộ không chịu được nữa, nước mắt rơi như mưa xuống, vùng khỏi tay mẫu thân chạy ra ngoài.

"Đứa nhỏ này càng ngày càng khó bảo, Tuyết nhi, người chó cùng nòng so đo." Trầm thị vội vàng trấn an Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết khỏe môi nhếch lên, lơ đãng, "Di nương yên tâm, ta sẽ không cùng nòng so đo. Chỉ là, bạc này..."

Trầm thị vẻ mặt khó xử, "Tuyết nhi, này, này hai mươi vạn bạc cũng quá nhiều rồi, liền tính thực đem ta và Chi Nhi bán, cũng không được nhiều như vậy. Lão gia, ngài nói có đúng hay không ạ?"

Nàng cầu cứu nhìn về phía Hạ Lan Phong.

Hạ Lan Phong lại nằm ngay đơ không quản, vừa rồi, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện còn đáng sợ hơn chuyện bị mất bạc, bọn cướp kia đều là hắn dùng tiền thuê về, nhờ khai hắn ra, danh dự của hắn, quan lộ của hắn chắc chắn bị ảnh hưởng nặng nề.

"Lão gia." Trầm thị thấy hắn không để ý tới, lại hô một tiếng.

"Gào thét như có tang thế? Cút ra ngoài." Hạ Lan Phong tháo gối đầu ra, oán hận ném về phía Trầm thị.

Trầm thị né tránh không kịp, bị đập trúng mặt, tuy nói bị gối đập trúng không đau nhưng ngay trước mặt Hạ Lan Tuyết nên thể diện bị vất sạch rồi.

Trầm thị vành mắt đỏ lên.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, nhớ tới đáng về ân ái của hai người ở kiếp trước, không khỏi buồn cười, hóa ra cũng chỉ là giả vờ, diễn cho người khác xem mà thôi?

"Di nương, tâm tình cha không tốt, người cũng đừng trách móc. Hai mươi vạn lượng bạc này cũng không bắt các người trả. Nhưng mà, nợ này là nợ mọi người, vì để có bằng này bạc, toàn bộ đồ đạc trong phòng ta, tổ mẫu và nhị phu nhân cũng đều đem đi cầm, ngay cả khóa trường mệnh của Thiên Ý cũng bị cha đem đi cầm."

Trầm thị cả kinh, trên giường, Hạ Lan Phong nghe vậy, chỉ vờ điếc.

Hạ Lan Tuyết lại nói, "Cho nên, di nương, hai mươi vạn lượng này từ từ ta sẽ nghĩ biện pháp. Ta muốn nói với mọi người bởi vì chỉ sợ sau này cuộc sống sẽ có khó khăn hơn trước."

"Này, di nương hiểu." Trầm thị liền vội vàng gạt đầu, không cần nàng ta trả bạc là được rồi.

Hạ Lan Tuyết gạt gạt đầu, "May mà di nương là người hiểu chuyện, về sau, nếu Chi Nhi muội có chỗ nào bất mãn, ngài nên khuyên nhủ nàng. Dù sao, bạc đi mượn chúng ta cũng nên nhanh chóng trả lại. Vì thế, chúng ta bớt ăn, dù có khổ một chút cũng không thể để bị người khác chê cười được?"

"Đúng đúng đúng." Trầm thị liên tục phụ họa.

Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, "Tốt lắm, cha, ở đây có di nương rồi, Tuyết nhi về phòng trước đây."

"Được rồi." Trầm thị đưa Hạ Lan Tuyết ra cửa, lúc này mới quay trở lại, nhìn Hạ Lan Phong ở trên giường, nước mắt lại rơi xuống.

"Người lại khóc cái gì?" Hạ Lan Phong nhìn thấy, không vui tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80-2: Say rượu (2)

"Ta thật sự là sao chổi sao?" Trầm thị ngồi ở đầu giường, một bên gạt lệ một bên úy khuất lên án, "Những năm này, ta một lòng người, mấy ngày nay, lại là cùng chịu khổ với Chi Nhi, cùng người diễn xuất, chuyện tốt không nói, chuyện xấu người oán trách đổ lỗi hết cho ta sao?"

"Đu rồi, mẹ nó người còn dài dòng thêm câu nữa, lão tử lập tức đem người đi bán?" Hạ Lan Phong tâm phiền ý loạn, bị nàng khóc nháo, lại là bức bối muốn giết người.

Trầm thị ngơ ngẩn.

Hạ Lan Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta, "Chuyện của lão tử còn chưa biết ra sao đây này? Người không nghĩ xem, tại sao tự nhiên quan binh lại đến? Mấy tên vô liêm sỉ đó bị bắt đi nhờ khai ra ta thì làm sao bây giờ?"

Lời vừa nói ra cũng làm cho Trầm thị bị hù dọa, nhưng rất nhanh, nàng liền trấn định lại, an ủi hắn, "Lão gia, cái này người yên tâm, mấy tên đó chỉ là phường du côn lưu manh lời bọn chúng không đủ làm bằng chứng được, cho dù bọn họ có khai ra, lão gia cứ một mực phủ nhận thì bọn họ làm gì được."

Hạ Lan Phong suy nghĩ một chút, "Cũng đúng, hôm nay lão tử bị việc này làm cho hồ đồ rồi."

"Lão gia, trước mắt cần làm sao để tìm được tung tích của hai mươi vạn lượng bạc đây?" Trầm thị nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng đang nghĩ đây. Theo lý thì không thể xảy ra như vậy được." Hạ Lan Phong chính là nghĩ không ra tại sao tên hắc y nhân kia có thể chọn đúng được thời cơ mà đoạt ngân phiếu từ trong tay hắn vậy.

"Đáng chết." Hắn khẽ nguyên rủa một tiếng, đều do hắn quá sơ suất.

"Lão gia, lần này coi như xong đi, dứt khoát coi như việc này chưa từng xảy ra. Tiền bạc chúng ta cũng không có ra một phần, cho dù bị mất, chúng ta cũng không tổn thất cái gì." Trầm thị an ủi, bỗng nhiên vành mắt lại đỏ hồng, "Chỉ là, lão gia bị thương, ta và Chi Nhi chịu khổ hai ngày rồi."

Hạ Lan Phong nghe vậy, thở dài một tiếng.

Nhưng mà, Trầm thị không nghĩ tới chính là, những ngày tiếp theo, cũng không trôi qua đơn giản như nàng ta tưởng tượng.

Đầu tiên, bởi vì muốn hoàn khoản nợ, Hạ Lan Tuyết quyết định giảm một nửa bọn hạ nhân trong phủ, mỗi phòng tiền chi phí hàng tháng cũng giảm một nửa, còn các khoản tiền chi phí khác nếu không cần thiết cũng cắt giảm luôn.

Mà việc này lại chạm vào lợi ích của chủ tử đầu tiên, bình thường đều là ăn ngon uống sướng quen, thoáng cái đòi phải ăn uống tiết kiệm, ai có thể chịu được?

Nhị phu nhân là người đầu tiên không chịu, dựa vào cái gì mà người bị bắt cóc là mẹ con Trầm thị nhưng người chịu khổ lại là nàng ta?

Chỉ là, nàng ta không dám giương oai ở chỗ Hạ Lan Tuyết, nên mỗi ngày đều đi tìm mẹ con Trầm thị gây sự, về sau, thấy không có người quản, càng phát ra lớn mật, cuối cùng mang theo nha hoàn cướp sạch đồ đạc trong phòng hai mẹ con Trầm thị.

Mẹ con Trầm thị khóc lóc đi cáo trạng với lão phu nhân, lão phu nhân tức giận sai người đi tìm nhị phu nhân, nhị phu nhân dứt khoát cáo ốm không đi.

Cuối cùng, bầm báo đến chỗ Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết chỉ nói với các nàng, an tâm một chút chờ nóng vội, dù sao, vì cứu các nàng nhị phu nhân cũng mang hết đồ đạc trong phòng mình ra cầm rồi, hiện thời, muốn lấy ít đồ đạc ở chỗ mẹ con các nàng cũng là hợp lý.

Mẹ con Trầm thị không nói nên lời, chuyện này, cứ như vậy đi qua.

Từ đó về sau trong một khoảng thời gian dài, bên trong Hạ Lan phủ là một mảnh tang thương, đương nhiên, ngoại trừ Hạ Lan Tuyết ra.

Kể từ khi trừng phạt ít người bên trong phủ, lại có đến mười mấy vạn bạc, khỏi phải nói là tâm trạng Hạ Lan Tuyết lên cao không ngừng, ngay cả khi đi đường cũng cảm thấy bước chân dường như nhẹ hơn, cả người飘飘 giống như thành tiên rồi.

Một ngày kia, sau khi cơm nước no nê ở Thiên Hương Lâu xong, Hạ Lan Tuyết liền nhớ tới Cơ Hoa Âm, đếm trên đầu ngón tay ước chừng có đến nửa tháng chưa gặp hắn rồi.

Lần trước vào nội cung tái khám cho thái tử, hình như có nghe thấy thất công chúa nói, bộ lạc man hoang ở phía Tây Di không chịu thuần phục, gây nhiễu loạn biên cương, làm cho dân chúng Đại Chu ở biên cảnh rơi vào cảnh lầm than, hoàng thượng dự định phái Cơ Hoa Âm đang nhàn rỗi nắm lại binh quyền, đi ổn định cục diện.

Cũng không biết có phải là sự thật hay không? Nhưng Cơ Hoa Âm vẫn còn danh tiếng tướng quân, nên nếu có chiến tranh xảy ra hắn phải cầm quân là chắc chắn.

Không được, nàng phải đi nhìn một chút.

Lão đảo đi ra từ Thiên Hương Lâu, nàng mượn chiếc xe ngựa đi về phía phủ tướng quân, đến cửa phủ tướng quân, nhảy xuống xe, chưa kịp gõ cửa đã có người chào hỏi.

"Hạ Lan thần y, là người sao?"

Sau lưng, đột nhiên truyền một giọng nam nhân dễ nghe, còn gọi nàng thần y, Hạ Lan Tuyết vui vẻ, toét miệng, cười dịu dàng liền quay đầu lại nhìn về phía phát ra thanh âm kia.

Kết quả...

Một hàng tuần nam mỹ nữ xém làm mù mắt nàng.

Nàng mặc dù uống một chút rượu, đầu cũng có chút choáng váng , cũng may chưa hoa mắt, nàng liếc mắt nhìn một hàng người này liền nhận ra .

Mặc một bộ tử la quần thêu tiên nữ đang ra vẻ thanh cao kia là Tô đại tiểu thư Tô Minh Ngọc.

Ở bên người nàng sít sao thủ hộ lấy chính là, a, đúng rồi, lần trước lúc nàng cắn ngọc từ trên người Cơ Hoa Âm chạy trốn, đụng vào chính là cái nam nhân này.

Bộ dáng phong nhã, chỉ là, cảm quạt xếp quạt qua quạt lại, đứng dạng phong lưu còn tỏ ra nho nhã? Không có tí thuyết phục nào.

Hơn nữa không chỉ như vậy, ánh mắt tà tử kia khê nhú, làm cho nàng có cảm giác rất muốn tiến lên đâm cho hắn một cái.

Mà bên cạnh hắn, ừm, người soái ca này rất hợp mắt nàng , dung mạo tinh xảo như vẽ, ánh mắt trong suốt vô tội, khóe miệng chứa đựng ôn nhu vô hại vui vẻ, thấy nàng nhìn về phía mình, Nam Cung Triệt khóe miệng vui vẻ sâu hơn, lại hỏi một tiếng, "Hạ Lan thần y, người còn nhớ rõ ta không?"

"A, nhớ rõ." Hạ Lan Tuyết đi lên hai bước về phía bọn họ, kết quả, vừa bước đi , một cổ mùi rượu trong nháy mắt theo gió thổi đến.

Thần Châu công chúa lúc này dùng tay che mũi, trừng mắt nàng, "Này, người đừng tới đây, một thân mùi rượu, hun chết người đi được."

"Có sao?" Hạ Lan Tuyết khê nhú mi, cũng không biết, "Đi đi, kia các vị liền mời, bốn tiểu thư muốn đi tìm nam nhân nhà ta."

Vừa nói nàng vừa xoay người đến cửa chính bên cạnh, dùng sức đập lên cửa mấy cái.

Sau khi đập xong, nàng lại nghĩ tới kinh nghiệm trước kia, đột nhiên nở nụ cười, "Ta thật là đàn chết rồi, sao không treo tường vào, mà lại đi gõ cửa nhỉ ?"

Lầm bầm lầu bầu một phen, nàng lại không có chú ý người ngoài ở đây, lao đảo chạy đến góc tường, sau đó đứng dậy bay đến đầu tường, giống con mèo nhỏ nghịch ngợm, nằm sấp ở chóp tường, nàng ha ha vui lên, đối với vài vị đang hóa đá ở cửa, còn đặc ý giơ giơ lên tay, "Ta đi trước một bước, a, nha."

Sau đó, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu sợ hãi, cũng không biết là nàng ngã hay bị làm sao rồi.

"Không tốt." Nam Cung Triệt vội vàng liền nghĩ phi thân đi vào, bị Nam Cung Nguyệt bắt được, "Lục ca, không phải người cũng muốn leo tường chứ? Bị Hoa Âm ca ca biết rồi, lại trách cứ người."

Nam Cung Triệt đầu đầy hắc tuyến, chỉ đành phải đi theo những người khác, cùng nhau gõ cửa đi vào.

Vừa vào sân nhỏ, Nam Cung Triệt thẳng đến bên góc tường kia, nhưng là, tìm một vòng, ngoại trừ thấy một góc hoa cảnh bị gãy đổ, căn bản tìm không thấy bóng dáng Hạ Lan Tuyết.

"Lục ca, không phải là ca muốn tìm tiểu đi thỏa kia chứ?" Nam Cung Nguyệt tức giận đi đến, bắt lấy Nam Cung Triệt hỏi.

Nam Cung Triệt đứng thẳng mi, "Có gì không thể sao? Chẳng lẽ các người không thấy nàng rất thú vị sao?"

"Ừm." Cơ Hoa Quân vừa thu lại quạt xếp, pằng một tiếng hợp ở lòng bàn tay, phụ họa cười nói, "Tại hạ cũng cảm thấy như vậy."

Tô Minh Ngọc lạnh lạnh ngoảnh nhìn một cái, sau đó, kéo tay Nam Cung Nguyệt, nói, "Thần Châu muội muội, chúng ta đi tìm Hoa Âm ca ca trước đi, để cho hai người bọn họ tiếp tục tìm Hạ Lan tiểu thư đi."

"Đừng đi, Minh Ngọc, trong lòng ta chỉ có nàng, làm gì có tâm tư đi tìm người khác, Lục điện hạ, tự mình tìm đi." Hướng về Nam Cung Triệt chấp tay, Cơ Hoa Quân gấp rút chạy đến bên cạnh Tô Minh Ngọc, vẻ mặt nịnh nọt tươi cười.

Tô Minh Ngọc khóe môi khê nhếch, ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại rất hưởng thụ hành động này của hắn. (Cái con TMN này càng đọc càng muốn cào mặt nó)

Người khác đều đi rồi, chung quanh đây lại không người, Nam Cung Triệt đoán rằng Hạ Lan Tuyết đại khái là trực tiếp đi tìm Cơ Hoa Âm rồi, cũng liền bước nhanh đuổi theo mấy vị phía trước.

Chỉ là, làm cho hắn thất vọng chính là, khi bọn họ tìm được Cơ Hoa Âm đang luyện kiếm ở phía sau rừng trúc, cũng không thấy Hạ Lan Tuyết đâu.

"Hoa Âm ca ca, thật là lợi hại nha, chiêu vừa rồi của huynh là gì vậy ?" Thấy Cơ Hoa Âm thu kiếm, Nam Cung Nguyệt sôi nổi liền chạy tới bên cạnh hắn, vẻ mặt sùng bái nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm thềm liếc mắt nhìn nàng ta, chỉ là vẻ mặt ngưng túc nhìn Cơ Hoa Quân cùng Nam Cung Triệt, "Hai người các người có việc gì?"

Cơ Hoa Quân hướng về Tô Minh Ngọc, "Ừ, nghe nói người lại phải xuất chinh, nàng cả ngày tâm thần có chút không tập trung , không có biện pháp, ta chỉ có thể cùng nàng đến một chuyến."

Khuôn mặt nhỏ của Tô Minh Ngọc đỏ lên, ánh mắt có chút thống khổ mà đáng thương nhìn Cơ Hoa Âm, môi đỏ mọng bị cắn bạch rồi, mới từ từ nói một câu, "Thực xin lỗi, lần trước không cẩn thận rót bể đàn của ngươi, ta, ta liên tục không dám đến."

Cơ Hoa Âm không có tiếp lời, lại hỏi Nam Cung Triệt, "Còn ngươi?"

"Tôi thăm ngươi nha, ngươi không vào cung, bản vương chỉ có thể xuất cung thôi." Nam Cung Triệt nhún nhún mi, nhưng đôi mắt vẫn đảo quanh tìm kiếm, hần cảm thấy với tính tình Hạ Lan Tuyết như vậy, chắc chắn phải ở nơi có nam nhân này, ánh mắt len lén nhìn Cơ Hoa Âm.

Nhưng mà thị lực của hắn rất tốt, nhưng cũng tìm mãi không thấy.

"Lục ca, ngươi đang tìm cái gì?" Thấy Cơ Hoa Âm không để ý đến mình, Nam Cung Nguyệt tức giận, liền bạo phát lên người ca ca mình Nam Cung Triệt.

Nam Cung Triệt hiểu kỳ, trực tiếp hỏi Cơ Hoa Âm, "Nàng đâu?"

"Người nào?" Cơ Hoa Âm kỳ quái.

"Chính là Hạ Lan gia tiểu khả ái ấy." Nam Cung Triệt chớp một đôi đôi mắt to xinh đẹp, ý tứ sâu xa nhìn chăm chăm Cơ Hoa Âm, cười nói, "Đừng nói với chúng ta là không nhìn thấy nha. Chúng ta đều là chính mắt nhìn thấy nàng leo tường tiến vào. Nàng nhất định tới tìm ngươi, mau nói, giấu nàng chỗ nào rồi?"

Cơ Hoa Âm ngưng mi, "Nàng đến đây?"

Nam Cung Nguyệt vội vàng cướp lời nói, cơ hồ là hồn hên nói, "Đúng vậy, Hoa Âm ca ca, tiểu đi thỏa kia thật không có quy củ, nàng lại nhảy tường vào. Không chỉ như vậy đâu, nàng còn uống rượu say, một thân mùi rượu, vừa dơ vừa thúi."

Uống rượu? Leo tường? Cơ Hoa Âm con mắt sắc dần dần sâu tiếp tục, thu hồi kiếm, cất bước đi ra ngoài cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Trêu ghẹo

"Hoa Âm ca ca, ngươi muốn đi đâu?" Nam Cung Nguyệt lập tức đuổi tới trước mặt Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm quay đầu lại nhìn mấy người bọn họ rồi nói, "Các ngươi về đi, hôm nay ta không rảnh".

"Không rảnh?" Cơ Hoa Quân tròn to hai mắt, "Ngươi có thể có chuyện gì? Hoàng thượng có ý để ngươi xuất chinh. Nhưng chiếu thư cũng đã hạ đâu?"

"Đúng vậy, Hoa Âm, hôm nay chúng ta tới, cũng chính là vì chuyện này. Nếu Hoàng thượng thật sự muốn ngươi xuất chinh, chỉ sợ sau này trong một thời gian dài mọi người cũng không gặp được nhau. Không bằng, thừa dịp hôm nay đây đủ hết, chúng ta cùng nhau tụ tập." Tô Minh Ngọc ôn nhu giải thích.

Nam Cung Nguyệt liền vội vàng gạt đầu, kêu lên, "Đúng vậy đúng vậy, Hoa Âm ca ca, chúng ta đã đặt sẵn tiệc rượu tại Thiên Hương Lâu rồi."

"Tâm ý của các ngươi ta nhận, nhưng ta không thích uống rượu bên ngoài, nên thôi đi. Mời các ngươi đi về đi." Cơ Hoa Âm nói xong, liền xoay người rời đi.

"Hoa Âm ca ca." Nam Cung Nguyệt vội vàng lại muốn đuổi theo, bị ca ca Nam Cung Triệt níu lấy cổ áo.

"Ngươi kéo ta làm gì?"

"Chừa lại chút thể diện đi? Hoa Âm ca ca ngươi về cơ bản là không hoan nghênh chúng ta." Nam Cung Triệt trực tiếp nhắc nhở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Nguyệt xệ xuống, tự mình an ủi, "Nhất định là Hoa Âm ca ca chê chúng ta quấy rầy hắn luyện kiếm, cho nên mới tức giận không để ý chúng ta."

"Không thể như vậy, Hoa Âm hẳn không có hẹp hòi như vậy." Tô Minh Ngọc một tay khoác lên trên vai Nam Cung Nguyệt, ôn nhu an ủi.

Nam Cung Nguyệt nháy mắt to, đột nhiên 'A' một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ, "Ta biết rồi, nhất định là do tiểu tiện nhân Hạ Lan Tuyết kia."

Tô Minh Ngọc mặt liền biến sắc, tinh tế hồi tưởng cảnh vừa rồi, Hoa Âm tựa hồ chính là nghe được Hạ Lan Tuyết sau đó, vội vã rời đi.

"Hạ Lan Tuyết? Tên nghe rất hay, là tiểu cô nương say rượu vừa này?" Cơ Hoa Quân lúc này mới nghiêm túc nhớ lại, xác định đúng là người lần trước mình đụng phải, liền hào hứng đề nghị, "Đi, chúng ta đi xem một chút đi."

"Tốt tốt." Nam Cung Triệt lập tức vỗ tay tán thưởng.

Nam Cung Nguyệt nghiêng liếc hần một cái, "Lục ca, tại sao khi nhắc tới tiểu tiện nhân kia, ngươi lại cười bí ối như vậy? Ngươi không phải là thích nam nhân sao? Như thế nào đột nhiên đổi khẩu vị? A."

Nam Cung Triệt gõ một cái lên đầu nàng ta, hung ác nói, "Nói cho ngươi biết một ngàn lần, ca thích nữ nhân."

Vừa nói hần vừa liếc nhìn Tô Minh Ngọc, sợ trái tim nhỏ bé của nàng ta bị hoảng sợ.

Cơ Hoa Quân vội vàng ngăn cản trước mặt nàng ta, uy hiếp Nam Cung Triệt, "Tiểu tử thú, ngươi nếu dám đánh chủ ý lên Ngọc Nhi, ta liền phế ngươi đi, để cả nam nhân ngươi cũng không thích được."

"Cát, Nhị ca, ngươi nghĩ ánh mắt ta lại kém như ngươi sao?" Nam Cung Triệt buồn cười hừ một tiếng, "Bản vương thích nữ nhân, nhưng không chỉ là nữ nhân như hoa, mà còn phải khô hài có tài, chủ yếu nhất là, làm cho bản vương nhìn không cảm thấy khó chịu mới được."

Nghe câu này mặt Tô Minh Ngọc lạnh xuống.

Nam Cung Nguyệt nhìn thấy, nhẹ xuy, "Lục ca, ta xem ngươi là không ăn được nhó thì chê nhó còn xanh, Minh Ngọc tỷ tỷ mà cũng chướng mắt ngươi sao."

Tô Minh Ngọc điệu dàng hào phóng khề cười, đụng một cái Nam Cung Nguyệt nói, "Tốt lắm, Nguyệt Nhi, chớ nói lung tung, lục ca ngươi đang nói đùa thôi. Đi thôi, nếu Cơ Hoa Âm không muốn đi Thiên Hương Lâu, vậy chúng ta chuẩn bị một bàn tiệc rượu trong phủ đi?"

"Chủ ý này tốt." Nam Cung Nguyệt lập tức kéo tay của nàng, muốn cùng nàng cùng đi bố trí.

Hai nam nhân không cảm thấy có hứng thú với việc bếp núc này, hai người còn rất ăn ý, đợi hai nữ nhân rời đi sau đó nhìn nhau cười hì hì, chạy đi tìm Cơ Hoa Âm.

Lúc đó, Cơ Hoa Âm mới vừa vào phòng ngủ, đã ngửi thấy một cổ mùi rượu nồng nặc rất khó chịu, lông mày nhíu chặt, sau khi treo kiếm lên liền đi vào bên trong phòng ngủ.

Quả nhiên, chỉ thấy một cô nương nhỏ nhắn xinh xắn, đang nằm thẳng cứng trên giường của hần rên hừ hừ, đáng vẻ như rất khó chịu, mà ở dưới giường còn có một bãi vừa phun ra.

Đáng chết, uống rượu say lại chạy vào phòng hần nôn mửa?

Đi đến bên giường, hần chịu đựng mùi khó chịu gay mũi, một tay lôi nàng dậy.

"A." Hạ Lan Tuyết mở mắt ra, liền nhìn thấy Cơ Hoa Âm đang lắc lư trước mắt, vui vẻ nói, "Hoa Âm, ngươi trở lại rồi?"

Giang hai cánh tay, liền nhào vào trong lòng hần, ánh mắt vui mừng, âm thanh mềm nhẹ, giống như tiểu tức phụ lâu ngày mới gặp được phu quân, vui mừng khôn tả.

Đột nhiên có vật nhỏ mềm mại lao vào trong lòng, làm cho hần bị một cổ mùi rượu đánh úp vào, sắc mặt Cơ Hoa Âm không mấy đẹp mắt, cầm cánh tay của nàng rút ra khỏi ngực mình.

"Ngươi rất không nghe lời." Hần nghiêm khắc nhìn nàng.

Không nghe lời như vậy, rõ ràng lần trước đã cảnh cáo nàng không được đến đây nữa.

"Hoa Âm, hôm nay ta rất vui vẻ. Thái tử điện hạ thương ta rất nhiều đồ, có thể rất đáng tiền nha." Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay lên, trên mặt dương dương tự đắc, giống như vừa làm được việc gì lớn lao lắm, đang kể công với đại nhân vậy.

"Cho nên?" Cơ Hoa Âm tức giận trừng mắt nhìn nàng, hiện tại không chịu được mùi vị bên giường, ôm eo của nàng, mang nàng ra nội thất, xoay người, vút nàng vào trên sạp mỹ nhân.

"Chớ đi." Hạ Lan Tuyết ngã người, nhưng tay lại túm chặt xiêm y của hần, "Ngươi đừng đi, ta có đồ cho ngươi."

Nàng cố gắng nâng thân thể nhỏ nhỏ lên, nửa quỳ ở trên giường, sau đó, từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu nhét vào trong tay Cơ Hoa Âm, khóe miệng nhếch lên, thập phần hào sảng cười.

"Ừ, đều là đưa cho ngươi, đếm xem."

Cơ Hoa Âm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, trông mắt bị hơi rượu nhuộm qua như sáng long lanh, đột nhiên cảm giác được trong lòng như có cổ xúc động xông lên.

Nhưng mà... nha đầu này đang nghĩ cái gì tự nhiên đưa nhiều ngân phiếu như vậy cho hấn ?

Cơ Hoa Âm quả thật đếm ngân phiếu, lại có hai mươi vạn hai, có chút kinh ngạc, đột nhiên duỗi ra ngón tay, bốc lên cầm của nàng, nhìn vào mắt nàng, hỏi, "Hôm nay uống bao nhiêu rượu?"

"Không nhiều lắm, liền một ít bình." Nàng hướng hấn dựng thẳng ngón trỏ lên, khanh khách cười.

Tại Thiên Hương Lâu tối thiểu một bầu rượu cũng là một hai, mà tửu lượng của nàng, tam chén tức say, uống xong một bình còn có thể chạy đến chỗ hấn gây rối, quả thật không dễ dàng.

"Bạc này là do thái tử thưởng cho ngươi?" Hấn lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết vội vàng lắc đầu, "Đây là ta chính mình tích góp, đều giao cho ngươi."

"Vì sao giao cho ta?" Cơ Hoa Âm ánh mắt thâm thúy nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Lan Tuyết giương môi cười, mặt mày cong cong thật là đáng yêu, trả lời lại là đương nhiên, "Ngươi là tướng công chưa cưới của ta mà."

"Khụ..." Nha đầu kia say, không so đo với nàng vậy.

Nhưng mà, Hạ Lan Tuyết ngón tay lại cũng học bộ dáng của hấn, đột nhiên duỗi ra nắm cầm của hấn, cười khanh khách còn mang theo bá đạo muốn giữ lấy, "Nghe, những thứ này tính là đồ cưới của ta... .. Mặt khác, về sau ta kiếm được bạc đều đưa ngươi. Cho nên, ngươi là ta định ra, không cho phép cùng nữ nhân khác."

Nàng đây là nghĩ lấy bạc dè hấn?

"Hiện tại gia đưa lại ngươi hai mươi lượng bạc, ngươi mau đi đi." Cơ Hoa Âm đem bạc nhét vào trên tay nàng, dắt nàng ra ngoài.

Nàng thuận thế giống như con khi, nhảy lên ôm lấy hấn, tay chân bám chặt vào người hấn không buông, đầu liền chôn ở trong ngực hấn, "Ủm, không cần, ta mệt quá, ta muốn ngủ, ngươi giúp ta."

"Ngươi..." Ánh mắt Cơ Hoa Âm lạnh lẽo, sắc bén nhìn về phía cửa, đột nhiên, ôm nàng đi nhanh tới cửa, mở cửa phòng.

Cơ Hoa Quân và Nam Cung Triệt đang đứng lên cửa, đột nhiên ngã nhào vào trong phòng.

"Ai u, Hoa Âm, ngươi ở trong phòng à?" Nam Cung Triệt rất nhanh ổn định, về mặt tươi cười hỏi, coi hành vi nghe lén vừa rồi của mình là hoàn toàn bình thường.

Cơ Hoa Quân cũng là da mặt dày, đỡ khung cửa đứng vững vàng, một đôi mắt hoa

đào tà mị liếc nhìn tiểu nữ nhân trong lòng Cơ Hoa Âm.

"Quả nhiên..." Quạt xếp kia run rẩy chỉ Cơ Hoa Âm, về mặt khó có thể tin, "Cửu đệ à, không trách mẫu thân tìm nhiều cô nương cho ngươi như vậy mà ngươi không đồng ý ai, hóa ra là nuôi một cô gái nhỏ bên người nha."

"Tuy nhỏ chút ít, nhưng nhìn cũng được, bản vương thấy rằng chỉ hai năm nữa sẽ trở mã khuynh quốc khuynh thành nha." Nam Cung Triệt bổ sung một câu.

Hạ Lan Tuyết nghe nghe, tựa hồ giờ mới hiểu được, hai người này đang nói mình, không khỏi nghĩ nghiêng đầu nhìn một chút, lại bị một tay Cơ Hoa Âm đặt ở gáy, đem mặt của nàng lại áp vào ngực, không thể nhìn bất luận kẻ nào.

Nhưng như vậy rất khó chịu.

Nàng ô ô kêu hai tiếng, giống như con mèo nhỏ.

Nhưng Cơ Hoa Âm không để ý tới kháng nghị của nàng, đối với hai nam nhân nghe lén vô si nói, "Thế nên các ngươi cũng thấy rồi, gia không hoan nghênh các ngươi, mau cút."

Cơ Hoa Quân về mặt không cho là đúng, bộ dáng trên gheo cười.

"Cửu đệ, là ngươi không phải? Không phải chúng ta có ý quấy rầy chuyện tốt của ngươi, lại nói bây giờ đang là ban ngày, ngươi không để đến tối làm tiếp được sao?"

Nam Cung Triệt lại không tán thành lắc đầu, "Ngươi sai rồi, ngươi chẳng lẽ nhìn không ra, là Tiểu Tuyết Nhi quán quýt lấy Cơ Hoa Âm sao?" Nói xong, hấn vẫn chặt tuyền mi, chế nhạo nhìn về phía Cơ Hoa Âm, hỏi, "Ai, không phải là ngươi không thỏa mãn được nàng, nên nàng mới bám ngươi như vậy chứ?"

Vừa nói xong, tiếng cười chế nhạo còn chưa ra, chỉ cảm thấy một cổ kính phong đánh tới, đáng thương nam nhân tuần mý như ngọc Nam Cung Triệt, bị người thẳng tắp vùng quyền đánh ra ngoài cửa, không nhả nhận rơi xuống cây hồ ngoài sân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-1: Chỉ có hấn (1)

Nhìn thấy thân hình bi thảm đang bị treo ở trên cây, Cơ Hoa Quân khóe mắt kéo ra, "Được, Cừu đệ, người thật ác độc"

"Người đến bây giờ mới biết?" Cơ Hoa Âm nhân nhật liếc hấn, ôm Hạ Lan Tuyết đi ra khỏi cửa.

Cơ Hoa Quân vội vàng đi theo, "Cừu đệ, người đi đâu vậy? Ngọc Nhi và Thần Châu công chúa đi phòng bếp chuẩn bị tiệc rượu cho người rồi, như thế nào người cũng phải nể mặt mũi một chút chứ "

Cơ Hoa Âm thân hình tạm ngừng, nghe xong, một câu nói cũng không nói, lại đi tiếp.

Mà Hạ Lan Tuyết trong ngực hấn, kỳ thật, từ lúc hấn vùng quyền đánh người, đã thanh tỉnh hơn phân nửa, giờ phút này, vùng trộm nghiêng mắt, từ chỗ khuỷu tay của hấn nhìn thấy Nam Cung Triệt rơi từ trên cây xuống, khóe môi hơi kéo lên.

Đối với hành động cúi đầu cười trộm của nàng , tự nhiên là Cơ Hoa Âm cũng nghe thấy, môi xẹt qua ý cười.

Không lâu sau, hấn lại mang nàng đi tới hồ tắm.

Nhìn mặt hồ mờ mờ hơi nước, Hạ Lan Tuyết hiểu kỳ, "Người dẫn ta tới đây làm gì? Tắm rửa?"

"Nếu không thì sao? Uống nước tắm?" Cơ Hoa Âm thần sắc nhân nhật, nhưng cũng coi như là còn biết thương hương tiếc ngọc, không trực tiếp ném nàng xuống nước, mà là từ từ đặt nàng vào trong nước.

Chỉ là, vừa nghĩ tới uống nước tắm, Hạ Lan Tuyết liền nhớ tới kinh nghiệm bị thống của hai lần trước, nhất thời nhìn ao nước to này, chân liền như nhũn ra, nàng gấp rút ôm lấy cánh tay Cơ Hoa Âm, mềm thanh âm cầu khẩn, "Ta không muốn tắm rửa ở chỗ này"

"Vậy người muốn tắm ở đâu?" Cơ Hoa Âm hơi hí mắt lại, hỏi.

"Ừm." Hạ Lan Tuyết nghĩ nghĩ, nở nụ cười, "Hay là người kiếm cho ta một cái thùng tắm lớn một chút, đổ nước nóng vừa phải, lại rải thêm ít cánh hoa. Như vậy ta tắm mới thoải mái mà còn thơm nữa"

"Ồ trong phủ của gia không có nhiều hoa lắm." Cơ Hoa Âm lạnh lạnh trả lời một câu.

Hạ Lan Tuyết lập tức chớp mắt to, làm bộ đáng yêu nhu thuận, cười nói, "Không nhiều lắm không quan hệ, dù sao một mình ta tắm rửa cũng dùng không được bao nhiêu, đi thôi, người dẫn ta đi hái một ít?"

"Ít có thể làm cho người thơm ngào ngạt?" Cơ Hoa Âm lướt nhẹ qua kéo tay nàng ra, nhìn lên xiêm y bị vãn vể tạo thành nhiều nếp nhăn của nàng, còn phát ra mùi kỳ lạ, liền bắt đầu đi cau chặt mi.

Hạ Lan Tuyết lệch nghiêng cái đầu suy nghĩ một chút, "Không cần nhiều đâu." .

"Cần nhiều chứ, không biết bao nhiêu hoa đắp lên người người mới có thể tẩy hết cái mùi này đây?" Cơ Hoa Âm thấy nàng tìm lý do thoái thác để không phải vào nước, nhất quyết đem nàng tiến vào nước.

"A, ta không." Quả thật Hạ Lan Tuyết rất sợ nước trong ao này, liền ôm chặt eo hấn không buông tay.

Vì vậy, hai người cùng nhau rơi vào trong nước.

Đáng thương Hạ Lan Tuyết lại sặc vài ngụm nước tắm, xong rồi, đứng người lên, lau một cái trên mặt bọt nước, rống với hấn, "Người làm gì thế lại đẩy ta xuống, ta nói ta không muốn tắm ở đây."

"Thối chết rồi." Cơ Hoa Âm bỏ qua nàng, trực tiếp hướng về bên bờ đi đến.

Hạ Lan Tuyết vội vàng bò đuổi theo hấn.

Cơ Hoa Âm quay đầu lại, thần sắc ngưng túc nhìn chằm chằm nàng, "Hoặc là hiện tại rửa sạch, hoặc là lập tức cắt ra khỏi phủ đi."

"Gi?" Hung dừ như vậy ? Đôi mắt Hạ Lan Tuyết sững sờ đứng im tại chỗ nhìn chăm chăm hấn đang rời đi.

Nhưng vừa rời vừa bị nước hắt vào mặt làm cho nàng hoàn toàn tỉnh táo, lúc này mới hậu tri hậu giác ngửi ngửi, mùi trên người nàng thật sự là không chịu nổi.

Không phải là mùi rượu sao? Sao lại khó ngửi như vậy?

Chính nàng đều có chút không chịu nổi, vội vàng cởi quần áo ra liền ném đến trên bờ, đứng ở trong ao nghiêm túc tắm rửa.

"Ồi, thiếu chút cánh hoa, đúng là tắm rửa không tốt được." Chà xát rất lâu, nàng lại nâng lên cánh tay đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, hài lòng nở nụ cười, "Ừm, hết thôi rồi."

Chà xát một lúc lâu, rốt cục hài lòng, Hạ Lan Tuyết đứng dậy, lúc này mới nghĩ đến, y phục của nàng đều ướt nhẹp bị nàng ném, này tắm xong mặc cái gì đây?

Nàng đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên thấy trong góc phòng phía tây bắc có bóng người, sợ trái tim co rụt lại, "Ai?"

"Tắm xong?" Cơ Hoa Âm nhạt nhẽo như nước thanh âm nhẹ nhàng đến.

Hạ Lan Tuyết xuyt thở phào nhẹ nhõm, khả chốt trong bụng nàng căng thẳng, nghiêng đầu lại nhìn về chỗ kia, hai tay bản năng che ở trước ngực, trùng hấn, "Ngươi, sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Ta vì sao không thể ở chỗ này?" Cơ Hoa Âm nói, từ từ đứng dậy, từ từ hướng về bên cạnh bồn nước đi tới.

Thấy thân hình cao to của hấn từ từ đến gần, con mắt Hạ Lan Tuyết mở lớn, vẻ mặt hồ nghi, "Ngươi không phải là đi rồi à? Ngươi trở về lúc nào? Còn có, ngươi xem bao lâu rồi?"

"Giã sẽ không có hứng thú với một đứa nhỏ ." Cơ Hoa Âm lãnh lạnh hừ một tiếng, đưa tay ném quần áo đến trên đầu nàng.

Hạ Lan Tuyết một tay lấy y phục xuống, thấy ánh mắt hấn không động tí gì, bèn không phục, "Ta không phải là hài tử."

"Hừm?" Cơ Hoa Âm nhướn mày, ánh mắt nghiên cứu trượt từ trên mặt nàng xuống, nước này trong suốt thấy đáy, vì vậy, hấn nghĩ nhìn cái gì, vừa xem hiểu ngay.

Hạ Lan Tuyết bản năng liền rụt vào trong nước co lại, giận đến giậm chân, "Không phải nói không hứng thú sao? Như thế nào còn xem?"

"Muốn nhìn một chút xem chỗ nào của ngươi không giống tiểu hài tử." Cơ Hoa Âm đứng thẳng mi, tựa hồ rất thất vọng lắc lắc đầu.

Sau đó, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của hấn, Hạ Lan Tuyết cắn răng, lại cúi đầu xem xem bản thân, quả thật có chút nhục chí, chính mình tuổi không lớn lắm là một chuyện, nhưng là này bộ ngực trở mã cũng quá chậm trễ đi? Nàng không tự giác dùng tay nheo nheo, ngay cả quả quýt nhỏ cũng không bằng.

Lại hồi tưởng lại bộ ngực ngạo nghễ ở kiếp trước nàng càng thêm nhục chí.

Không cần đi, sống lại một đời, nàng nhất định phải trở thành một nữ nhân đội trời đạp đất, phong tình vạn chủng, mê hoặc chúng sinh.

Muốn cho Cơ Hoa Âm vừa thấy nàng, giống với những nam nhân khác, thân mật gọi nàng bảo bối, đừng phải nàng liền thấy không muốn rời đi, không suy nghĩ gì đến những nữ nhân khác nữa.

Hừ...

Có lý tưởng liền có động lực, ôm xiêm y sạch sẽ, Hạ Lan Tuyết liền đi lên bờ, run run rẩy rẩy mặc xiêm y vào.

Rất vừa người, bộ quần áo màu trắng này nếu so với bộ màu đỏ lần trước làm nàng thích hơn rất nhiều.

Nàng rất hài lòng, chỉ là, đầu tóc ướt nhẹp rất khó chịu, nàng dứt khoát rút trâm cài cùng buộc tóc ra, dùng tay chải chải mái tóc đang tán loạn.

Phải nói, đối với thân thể hiện nay của mình bộ tóc này là cái nàng hài lòng nhất.

Ước chừng là di truyền mẫu thân Phụng Khinh La, mà tóc của nàng rất đẹp, bình thường nàng cũng không chú trọng bảo dưỡng nhưng mái tóc đen bóng tự nhiên, nhẵn nhụi như tơ lụa thượng đẳng vậy, sờ vào rất tốt.

Hơn nữa, tóc nàng giống tóc mẫu thân, là xoăn tự nhiên, bình thường búi lên thì không phát hiện ra, nhưng một khi xả mở, mái tóc xoăn tinh tế dài đến eo, giống như hải tảo vậy, làm cho nàng phá lệ mê người.

Ra cửa, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, nhưng một bóng người cũng không thấy.

Cơ Hoa Âm người này chính là quái, bình thường trong viện của hắn một người hầu hạ cũng không thấy, vì vậy, nàng liền đứng ở dưới mái hiên hô lớn một tiếng, "Hoa Âm, ta tắm xong."

Kết, một tiếng mở cửa phòng vang lên phía sau, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp của Cơ Hoa Âm, "Tiến đến."

Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn đứng ở cửa phòng cách mình không xa, lập tức, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cười tủm tỉm liền chạy về phía hắn.

"Người đang đợi ta à?"

Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên mặt của nàng, một đầu tóc xõa ra kia càng làm cho gương mặt nàng nhỏ đến đáng thương, nhưng đôi mắt to long lanh nhìn rất thông minh lanh lợi.

"Bình thường người cũng bộ dạng như vậy chạy loạn khắp nơi?" Ánh mắt hắn hơi có vẻ ghét bỏ

"Hả? Cái gì gọi là bộ dạng như vậy? Chẳng lẽ ta có cái gì không ổn sao?" Hạ Lan Tuyết mờ mịt đi về phía trước, này mới phát hiện mình không mang giày, một đôi bàn chân bạch ngọc nõn nà nhỏ nhắn đặt trên mặt đất, mười cái khéo léo đầu ngón chân bắt an động dậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-2: Chỉ có hắn (2)

Cơ Hoa Âm ánh mắt lại lãnh vài phần, xoay người đi vào trong phòng, một mặt quát khẽ, "Tiến đến."

"A" Hạ Lan Tuyết gấp rút đi theo vào, kỳ thật, ngày này nóng bức, chân trần dẫm trên đất cũng không có cảm thấy khó chịu, lại còn thấy mát mẻ hơn.

"Đây là thư phòng của người sao? Rất nhiều sách." Vừa vào nhà, liền nhìn thấy một giá sách lớn, bên trong bày đều là sách, điều này làm cho Hạ Lan Tuyết kinh ao ước không thôi, lại thêm sùng bái hắn vài phần.

Thời gian qua nàng không học hành tử tế, vừa nhìn thấy sách đã đau đầu, nên đối với những người đọc nhiều sách rất kính nể.

Nàng đứng ở trước giá sách, đầu ngón tay lưu luyến trước bìa sách, một đôi mắt sùng bái nhìn Cơ Hoa Âm, "Những sách này người đều xem qua sao? Thật lợi hại."

"Đến." Cơ Hoa Âm đứng ở trước bàn đọc sách bên cạnh cửa sổ, vừa rồi không biết hắn tìm kiếm thứ gì đó ở trong ngăn kéo, bây giờ gọi nàng lại.

"A, được." Hạ Lan Tuyết lập tức đi đến cạnh hắn, gương mặt nhỏ nhắn giương cao, vui vẻ hỏi hắn, "Muốn làm gì?"

Nàng đột nhiên phát hiện hắn vóc dáng thật là cao, hiện giờ nàng cũng chưa tới bờ vai của hắn.

"Người bao lớn?" Nàng không khỏi tò mò hỏi, nàng năm nay mười bốn, nếu như so với những cô gái cùng tuổi nàng cũng không coi là thấp, nhưng ở bên cạnh hắn, thực tại kiêu nhỏ đến đáng thương.

Liền tính nàng muốn hôn hắn, kiềng chân cũng chưa chắc có thể đến, trừ phi hắn có thể phối hợp chủ động khom lưng cúi đầu, nhưng chuyện như vậy, hắn sẽ phối hợp sao?

Cho nên, chỉ bằng chính mình cố gắng cao lên thôi.

Cơ Hoa Âm thật giống như không nghe thấy câu hỏi của nàng, tránh đi ánh mắt của nàng, chỉ cái ghế bên cạnh, thân nhiên nói, "Ngồi xuống."

"Hửm? Tại sao?" Hạ Lan Tuyết thật tò mò, thế nhưng nếu hắn nói với nàng nhẹ nhàng nàng đều nghe lời.

Này ở trước người khác là tuyệt đối không có, cũng chỉ có ở bên cạnh hắn, nàng mới có thể thật sự ngoan ngoãn giống như đứa bé vậy.

Nàng ngồi xuống, hơn nữa tư thế ngồi cực kỳ đoan chính.

Thấy nàng căng thẳng, Cơ Hoa Âm cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đứng sau lưng nàng vung mấy sợi tóc đang xõa của nàng lên.

Hạ Lan Tuyết toàn thân cứng đờ, nghiêng đầu nhìn hắn, thấy trong tay hắn cầm một cây lược gỗ, càng thêm kinh ngạc.

Cây lược gỗ này kiếp trước nàng đã nhìn thấy.

Hắn đưa nàng, về sau bị nàng ném gậy, sau khi nàng mất, lại được hắn đốt cho nàng, bên trên có khắc tình để liên, đến bay giờ ký ức của nàng vẫn còn mới mẻ.

Không tự giác, con mắt cũng có chút mờ như.

"Ngồi yên." Hắn vỗ nhẹ vai nàng,

Hạ Lan Tuyết lại chưa động, con mắt hồng hồng nhìn chăm chăm lược trong tay hắn, sâu kín nói một câu, "Lược này thật đẹp."

Cơ Hoa Âm cúi đầu xuống, đôi mắt đen như hắc thạch càng thêm thâm thúy, môi mím chặt, không nói nửa chữ, liền im lặng chải tóc cho nàng.

Tóc nàng rất nhiều, lại xoắn, nên bình thường rất khó chải, nhất là lúc trời nóng, trước kia nếu không phải do Phượng Kinh La không cho phép thì nàng đã muốn cắt tóc mình rồi.

Rồi sau đó đến hắn không đồng ý.

Kiếp trước, nóng lên phiền, nàng liền thích túm tóc hung dữ phát tác muốn cắt đi.

Mỗi lần như vậy, Cơ Hoa Âm đều gõ đầu nàng, chế nhạo: đã xấu như vậy còn đòi cạo tóc đầu thì không ai dám nhìn mặt rồi.

Vì vậy, mỗi lần có ý nghĩ muốn cắt tóc ngắn, bị hắn chế nhạo nàng liền bỏ ý định.

"Ngươi..." Nàng luôn duy trì tư thế nửa nghiêng đầu nhìn hắn, nàng muốn hỏi, tại sao hắn chải đầu giúp nàng? Ở kiếp trước hắn cũng chưa từng chải đầu cho nàng, chỉ đưa cho nàng cái lược này thôi.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại biến thành, "Ta muốn cắt tóc ngắn, ngươi thấy có được không?"

Vừa nói xong, nàng cũng có chút sùng sốt, khóe miệng đang cười cũng cứng lại.

Ngón tay Cơ Hoa Âm dừng lại, khẽ liếc mắt qua nàng hừ nhẹ, "Vốn đã xấu, lại còn muốn cạo đầu, thì không ai còn dám gặp nữa rồi."

Âm thanh lọt vào tai giống như pháo hoa vậy, làm cho Hạ Lan Tuyết dường như không thấy gì nữa chỉ còn lại gương mặt tuần tú của hắn.

Đột nhiên, hốc mắt nóng lên, nàng bỏ nhào về phía trước, hai tay ôm chặt eo của hắn.

Sau khi trùng sinh, hắn rõ ràng vẫn như kiếp trước, nhưng nàng lại sợ hắn không còn giống như trước nữa, vừa rồi hắn nói như vậy giống y với kiếp trước, làm cho nàng xác định vẫn giống như kiếp trước, không có thay đổi.

"Ôm nóng." Hắn nhẹ nhàng kéo cánh tay của nàng.

"Nóng cũng muốn ôm." Nàng xoay một chút, làm nũng vậy ở trong lòng hắn kêu rên.

Mà hắn nghe thấy âm thanh mang theo giọng mũi của nàng, không khỏi cười khẽ, "Khóc sao? Ta nói là sự thật, nếu không tin bây giờ có thể thử xem, trong ngăn kéo có một cây kéo."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chim to

"Không cắt tóc nữa." Hạ Lan Tuyết đột nhiên giương cao cái đầu nhỏ, cười dịu dàng nhìn hắn, "Ngươi không thích, ta liền không cắt tóc."

Nhìn qua đôi mắt to đang phát sáng của nàng, bàn tay Cơ Hoa Âm vuốt vuốt tóc của nàng, hừ nhẹ một tiếng, "Ngoan ngoan."

"Nhưng mà." Hạ Lan Tuyết được tiện nghi liền khoe mẽ, đen nhánh con ngươi đảo một vòng, xinh đẹp cười nói, "Ngươi phải chịu trách nhiệm chải đầu giúp ta."

Cơ Hoa Âm chỉ nhàn nhạt cười cười, không có trả lời nàng.

Tiếp tục cầm lược gõ trong tay chải đầu giúp nàng, sau đó, thuận thực thắt thành búi tóc, tiện tay rút một cây trâm của mình cài lên tóc cho nàng.

"Có gương không?" Hắn búi tóc, làm cho nàng rất mong đợi.

Cơ Hoa Âm rút một gương đồng nhỏ từ bàn đọc sách đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết cầm ở trong tay nhìn tới nhìn lui, mặc dù so ra kém với Thu Hương búi tóc, nhưng so với thủ nghệ của nàng tốt hơn, nhất là cây trâm xanh ngọc lấp lánh rất đẹp.

Nàng nhận ra là cây trâm hán thường dùng.

"Cái này tặng cho ta sao?" Tay nàng vuốt cây trâm, vui mừng quay đầu hỏi.

Về mặt Cơ Hoa Âm không đổi, "Hai mươi vạn lượng bạc, gia cũng không chiếm người tiện nghi."

"Cái gì hai mươi vạn lượng bạc?" Nàng mở to hai mắt mờ mịt hỏi.

Cơ Hoa Âm nheo mắt, từ trong lồng ngực móc ra một xấp ngân phiếu, ở trước mắt nàng quơ quơ, "Quên mất?"

"Cái này?" Hạ Lan Tuyết nhìn chằm chằm ngân phiếu này, một hồi lâu, vỗ đầu một cái, không kìm được vui mừng, "Ngân phiếu này là đồ cưới của ta. Còn cây trâm này là vật đính ước của người đưa ta? Ủm, không đúng, nên nói sinh lễ?"

Quả nhiên người này vẫn vậy, mặc dù cây trâm không đáng giá đến hai mươi vạn lượng bạc, nhưng quý ở chỗ tình cảm của hán dành cho nàng mà đây còn là vật hán thường mang.

Nàng lý giải lời của hán như vậy? Cơ Hoa Âm cũng lười giải thích.

"Ủm, cái lược này cũng đưa cho ta luôn nhé." Hạ Lan Tuyết liếc hán một cái, thấy bộ dáng không phản đối của hán, nhanh tay đoạt lấy lược gỗ hán đang cầm trên tay, nhét vào trong ngực.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, "Người thích cướp đoạt sao?"

"Ta đã nói rồi đồ của người không tính là bị đoạt." Hạ Lan Tuyết không thèm để ý chút nào giương mi cười thiên chân khả ái, làm cho người khác không nổi trách cứ.

Cơ Hoa Âm thần sắc bất đắc dĩ, "Xong, người thích đều cầm đi đi."

"Thật vậy chẳng? Cái gì cũng có thể cầm?" Hạ Lan Tuyết ánh mắt tham lam quét một vòng quanh phòng, ánh mắt cuối cùng đã rơi vào trên người hán, bên trong hai mắt to thoáng tia mạo hiểm.

Cơ Hoa Âm khoe miệng co quắp, Hạ Lan Tuyết nhìn thấy, giả hoạt cười, "Kỳ thật trong phòng này, ta thích nhất chính là người cũng có thể lấy đi sao?"

Cũng biết nàng có thể như vậy nói, Cơ Hoa Âm bất đắc dĩ lắc đầu, "Chơi đủ liền trở về đi, về sau, đừng đến đây nữa."

"Tại sao?" Hạ Lan Tuyết lập tức ủy khuất bật lên, "Ta mới đến người liền đuổi ta đi? Người cứ như vậy không vui khi thấy ta? Vậy sau này chúng ta thành thân rồi, phải làm sao? Đây chính là sớm chiều chung đụng."

"Người nghĩ nhiều rồi." Cơ Hoa Âm nhẹ liếc nàng một cái, đi đến một chỗ sau tấm bình phong, cầm một đôi giày đi ra.

Không phải là giày thêu của nữ nhân mà là một đôi giày nam nhân to lớn.

"Trước người đi giày vào đã." Hán đem giày của mình đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết mỗi tay cầm một cái, cảm giác hai tay ôm hai cái thuyền, "Để cho ta đi?"

Nàng kinh ngạc nhìn hán chằm chằm.

"Nếu như người muốn để chân không ra cửa thì không cần đi." Cơ Hoa Âm nói thêm.

"Không phải là giày của nữ sao? Ta nhớ được lần trước không phải người mua cho ta đồ mới sao? Chẳng lẽ liền mua một đôi?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Cơ Hoa Âm giật mình, nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, mới nhàn nhạt hỏi, "Có phải người nghĩ bên trong phủ của ta cần phải đặt một tủ quần áo của người sao?"

"Có thể chứ?" Hạ Lan Tuyết vui mừng chớp mắt to.

Cơ Hoa Âm đột nhiên nhíu mày, hồ nghi hỏi, "Hôm nay thực sự người chỉ uống một hai bình rượu?"

"Đúng." Hạ Lan Tuyết mờ mịt gật đầu nhẹ.

"Vậy thì cũng tỉnh rượu rồi, sao còn nói lời say thế?" Cơ Hoa Âm bình tĩnh nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết đứng ngốc tại chỗ, bỗng nhiên chỉ trên người xiêm y, la àm lên, "Vậy ngươi cũng đừng hẹp hòi, y phục có hai bộ, mà giày chỉ có một đôi sao?"

"Ngươi yêu thích ta?" Cơ Hoa Âm chậm chạp hỏi.

"Hửm?" Không phải đang nói chuyện giày sao? Hạ Lan Tuyết nháy hai cái con mắt, nội tâm từ mờ mịt chuyển tới mừng như điên, nàng kích động cầm lấy cánh tay của hắn, dùng sức gặt đầu, "Ngươi cuối cùng hiểu rồi? Ta vẫn luôn rất thích ngươi nha."

"Nhưng ngươi biết ta thích nữ tử như thế nào không?" Cơ Hoa Âm lấy móng vuốt của nàng ra, phúi phúi nếp nhăn trên quần áo do nàng túm.

Hạ Lan Tuyết ôm thành ghế, ha ha cười ngây ngô hai tiếng, có chút ít thẹn thùng lại có chút ít đắc ý chỉ chỉ chính mình, "Không phải chính là như ta sao?"

Cơ Hoa Âm chậm rãi mở miệng, "Xinh đẹp tự nhiên, nhưng, tính tình ôn thuận, nhu thuận nghe lời mới có thể hợp tâm tư gia."

"Những tiêu chí này đều phù hợp với ta nha ." Hạ Lan Tuyết đồng ý.

Cơ Hoa Âm mất liếc tư thế nàng ngồi, lại nói, "Ngồi có ngồi tương, đứng có đứng tương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa không nói mọi thứ tinh thông, nhưng cũng không thể cái gì cũng không biết, lại có, nữ công tay nghề không thể quá kém, không cần phải biết may y phục cho ta, nhưng tối thiểu có thể thêu cái khăn, gói đầu các loại, nếu không, còn có thể gọi nữ tử sao?"

"Hả?" Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, làm sao mà lúc đầu nói toàn hợp với nàng, nhưng đoạn sau lại toàn nhặt những cái nàng chẳng biết gì và tối kỵ nhất mà nói vậy.

"Kỳ thật, cầm kỳ thư họa làm được cái gì? Còn không bằng múa đao múa kiếm? Đúng rồi, nếu không, ngươi dạy ta luyện kiếm, về sau nếu ngươi nhàn chán có thể bàn luận cùng ta một chút"

Cơ Hoa Âm nhướn mày, ngạc nhiên nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết cũng có chút xấu hổ, cười khan một tiếng giải thích, "Ta sẽ không thù nữ công, nhưng là, ta dùng châm, có tính hay không? Một châm xuất ra có thể làm cho người khác muốn sống không được, muốn chết không xong, vậy cũng có thể gọi là lợi hại đi?"

Cơ Hoa Âm thâm thúy đôi mắt cuối cùng lại rơi vào trước ngực bằng phẳng của nàng, than nhẹ, "Dù gì những thứ này có thể học được, nhưng mà gia không thích người có vóc dáng như tiểu hài tử."

"Ta không phải là hài tử." Hạ Lan Tuyết cố gắng ưỡn ngực, nhưng kết quả chỉ là càng thêm nổi bật chính mình hoàn cảnh xấu, nàng tức giận nhìn hắn, không cam lòng nói, "Cũng không phải bắt ngươi cưới ta ngay bây giờ? Ngươi có thể đợi thêm một hai năm nữa. Hiện tại chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm, hai năm sau, chờ ta trưởng thành, sẽ rất đẹp rất đẹp. Sau này, vóc người ta cũng tốt hơn bình thường rất nhiều."

Trước ngực nàng đã có ít thịt, chỉ là, dùng mắt thường rất khó phát hiện thôi.

"Về việc vóc người ngươi có đẹp hay không, gia tin vào hai mắt của mình." Cơ Hoa Âm ước chừng không muốn lại cùng nàng thảo luận cái đề tài này, lại nói, "Cứ như vậy đi, gia có việc, phái người đưa ngươi trở về."

"Không cần." Hạ Lan Tuyết gấp rút nhảy xuống ghế, bắt lấy hắn, "Ta biết rõ vì sao ngươi muốn đuổi ta đi, không phải do Tô mỹ nhân đến đấy chứ?"

"Ngươi đang ghen?" Cơ Hoa Âm buồn cười.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, "Ngươi lại không thích nàng, ta có cái phải ghen?"

"Vậy ngươi bắt lấy tay ta làm gì?" Cơ Hoa Âm giống như khó hiểu.

"Ta là sợ nàng quần lên ngươi." Hạ Lan Tuyết trắng mắt liếc hắn, Tô Minh Ngọc năm nay vừa mười tám, là tuổi đẹp nhất của nữ nhân, người nhìn lại giống tiên nữ, hơn nữa tính tình kia, mặc kệ thật sự giả bộ, nói chuyện đều nhu mì điềm đạm, đáng vẻ như rất ôn nhu.

Chủ yếu nhất là, nàng ta có một bộ ngực cao ngất mà nhiều người mơ ước..

Những thứ này đều trong phạm vi hắn nói.

Hiện tại nàng không biết lý do hắn bài xích Tô Minh Ngọc, nhưng nàng lại lo lắng, nhớ ra có ngày Cơ Hoa Âm bị nữ nhân này quần lên rồi, nàng biết làm sao?

Kiếp trước, Hạ Lan Chi và Nam Cung Khế liền là cái ví dụ rất tốt.

"A, lời này ngươi dùng để nói người khác? Không xấu hổ." Cơ Hoa Âm nhìn cánh tay đang bị nàng ôm chặt, bất đắc dĩ nhẹ xuy.

Hạ Lan Tuyết đứng là không cảm thấy có cái gì cần e lệ, "Ngươi là nam nhân tương lai của ta, ta bảo vệ ngươi là đúng, chẳng lẽ, còn phải đợi ngươi thích nữ nhân khác, ta mới đến quần ngươi? Khi đó hữu dụng không?"

Nhất thời Cơ Hoa Âm không biết nói thế nào, đành một lần nữa đẩy móng vuốt của nàng ra.

Hạ Lan Tuyết đắc ý nhún nhún mi, đang định đi ra ngoài với hắn.

Cơ Hoa Âm một phen xách cổ áo nàng, đem nàng đẩy về lại trên ghế, "Đi giày vào không thì ngồi yên trong phòng".

"Ta mang giày." Hạ Lan Tuyết lập tức lựa chọn về trước, hai chân nhấc lên, lập tức lọt vào kia đại nàng gấp hai ba lần trong giày.

Chân không đi đường vẫn thấy bình thường, nhưng đi đôi giày quá lớn này, đi trên đường thật khó khăn, mới vừa bước một bước, lạch cạch một tiếng giày rơi trên mặt đất, chỉ thấy bàn chân nhỏ nhắn đáng thương của nàng ngừng giữa không trung.

"Làm sao bây giờ?" Mặt mày nhăn lên, Hạ Lan Tuyết rất vô tội nhìn hắn.

"Tự mình nghĩ biện pháp." Cơ Hoa Âm ném cho nàng một cái mắt lạnh.

Hạ Lan Tuyết khẽnhướng mày, lập tức nảy ra ý hay, lấy dây cột tóc đang buộc trên tay xuống, buộc giày lại.

Như thế không rơi ra nữa mà đi đường cũng tốt hơn một chút.

Đi vài bước, Hạ Lan Tuyết đắc ý, "Như thế nào? Ta rất thông minh, có đúng hay không?"

Cơ Hoa Âm đi ra khỏi cửa, quay đầu lại liền thấy nàng nhảy qua cửa giống như con khỉ.

Mà Hạ Lan Tuyết hiểu sai ý tứ của hắn, thấy khỏe môi hắn có vết tích nụ cười, đột nhiên phát điên, hỏi câu, "Đúng rồi, không phải ngươi bị bệnh phù chân chứ?"

Cơ Hoa Âm nở nụ cười, nhưng ánh mắt tươi cười kia lại có thể giết chết nàng

Hạ Lan Tuyết rụt cổ một cái, lại cười cười run rẩy hết cả người, "Nói giỡn thôi, ngươi đẹp trai như vậy, làm sao có thể bị bệnh phù chân được? Cho dù có, ta cũng không chê đâu..."

Đội nàng cười đủ rồi, Cơ Hoa Âm mới chậm chạp nói, "Bệnh phù chân, mười người cũng có bảy tám người bị, không có gì đáng ngại, cũng có thể trị. Nhưng mà cái bệnh thấp bé không ngực không mông, dù có lắm tiền cũng không trị được."

Hả?"Ngươi có ý gì? Ngươi chê ta là cái thấp bé không có ngực không có mông?" Hạ Lan Tuyết lập tức đi vài bước lên cạnh hắn hừ hừ nói.

Cơ Hoa Âm giương môi cười, "Chỉ là nói vậy thôi làm gì mà ngươi phải có tật giật mình chứ"

"Nhưng ngươi nói chính là ta." Hạ Lan Tuyết như cũ chưa hết giận.

Cơ Hoa Âm đứng thẳng mi, ánh mắt tò mò nhìn nàng một vòng, thở dài nói, "Thực không phải nói ngươi, nếu là nói đến ngươi còn phải cộng thêm một câu."

"Là cái gì?" Hạ Lan Tuyết phồng má hỏi.

"Eo thô chân thô mông đại." Cơ Hoa Âm giải thích.

Hạ Lan Tuyết ngốc rồi, một đôi tay từ trên eo khoa tay múa chân hai cái, "Ồ đâu lớn? Eo của ta chưa bằng một nửa ngươi, ngươi mới thô ấy."

Cơ Hoa Âm nhàn nhạt nhướn mày, "Gia chính là rất thô, ngươi gặp qua?"

"Nói nhảm, ta ôm qua nhiều lần, đương nhiên biết rõ." Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu nói, người hắn to lớn như vậy còn chê nàng eo thô chân thô? Còn có cái gì cái mông đại...

Muốn chết, đây là hình dung nàng là loại nũng nịu thủy nộn nộn tiểu cô nương sao?

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng lắc đầu, lười giải thích.

Lúc này, hai người nghe lén trên nóc nhà, rốt cuộc không nín được cũng bật cười.

"Ai?" Hạ Lan Tuyết nhanh nhẹn nhảy đến trước mặt Cơ Hoa Âm, hai bàn tay mở, giống như gà mẹ hộ con đem hắn bảo hộ ở sau lưng.

"Không cần đề ý." Ngón tay Cơ Hoa Âm chọc chọc trên vai nàng, nói tiếp, "Nếu không muốn đi, giúp gia một chuyện."

"Có chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết hào hứng lập tức theo nóc nhà chuyển đến trên người Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm vừa đi vừa nói, "Kể từ lần trước ngươi đến đây tính tình của Tiểu Phụng đại biến."

"Là cái con chim lớn kia à?" Hạ Lan Tuyết vừa nghĩ đến cái con chim ỉa trên đầu mình đã thấy không vui rồi.

Cơ Hoa Âm 'Ừm' một tiếng, lại nói, "Lần trước người nói tìm cho nó một tiểu giống cái, nó vẫn chờ, giờ người đi an ủi nó đi."

"A? Ta? Đi an ủi cái con chim to kia?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, "An ủi làm sao?"

"Mặc dù có nhiều đặc điểm không rõ lắm, nhưng mà người cũng là giống cái mà." Cơ Hoa Âm có chút bất đắc dĩ nói.

"A? Ta không phải là chim." Hạ Lan Tuyết không làm, để nàng hầu hạ hẳn cũng được, nhưng bảo nàng đi hầu hạ con chim to ỉa bấy kia nàng không đi.

"Hắn có a."

Sau lưng, đột nhiên truyền đến âm thanh ha ha cười của Cơ Hoa Quân, cho dù hắn dùng quạt xếp che đi, nhưng vẫn không che được vẻ tà tử.

Vừa nói hắn và Nam Cung Triệt vừa đi đến..

Nam Cung Triệt vừa thấy Hạ Lan Tuyết, con mắt giống như phát ra ánh sáng chói mắt, nhưng hắn có lẽ nghĩa hơn Cơ Hoa Quân, đi lên liền đối Hạ Lan Tuyết chấp tay hành lễ, "Hạ Lan thần y, thật là đúng dịp nha, chúng ta lại gặp mặt."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Mềm nắn rắn buông

"Đúng vậy, thật là đúng dịp." Hạ Lan Tuyết khẽ nhún vai, hướng về Nam Cung Triệt lộ ra một cái cười tươi.

Đối với hoàng tử này nàng cũng không ghét.

Nụ cười của nàng làm cho Nam Cung Triệt được cổ vũ thật lớn, tiếng nói càng phát ra ôn nhu dễ nghe, "Vừa rồi người cùng Hoa Âm đang nói chuyện gì vậy? Sao ta thấy người vừa cắn răng vừa giậm chân vậy."

"A? Có sao?" Nàng dữ tợn như vậy sao?

"Ừ, có." Nam Cung Triệt vô tội gật đầu trong nháy mắt.

"Ha ha." Hạ Lan Tuyết cười khan một tiếng, không đàn độn đến nỗi đem chuyện xấu hổ vừa rồi nói ra.

Nhưng mà, Cơ Hoa Quân lại dễ bị lừa gạt như vậy, quạt xếp vừa gỡ, nhìn qua Nam Cung Triệt, cười nói, "Người vừa rồi không nghe rõ sao? Không phải là bọn họ đang nói đến độ lớn của con chim sao."

"A, như vậy à" Nam Cung Triệt giống như có chỗ lĩnh ngộ.

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, cho là bọn họ nghe thật đi.

"Hai người các người thật đúng là âm hồn không tiêu tan." Cơ Hoa Âm vẻ mặt nhật nhõo vui vẻ, nhưng mà, tiếng nói lại âm lãnh vô cùng.

"Ha ha." Nam Cung Triệt ánh mắt nhu nhu nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, chỉ cảm thấy nha đầu kia càng ngày càng thú vị, mặc dù hành vi làm càn lớn mật chút ít, nhưng so với những cô nương tầm thường khác tốt hơn nhiều, ít nhất, nàng dễ dàng đến gần Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Quân lại là chẳng hề để ý, cười nói, "Cửu đệ, Nhị ca cũng là quan tâm đến đại sự của người mà. Dù sao, những năm này, người không gần nữ sắc, không phải là nhị ca sợ người phạm sai lầm sao? Là muốn tại lúc người không hiểu, chỉ dạy người một ít thôi..."

"Cái này cũng đúng, dù sao, Nhị ca phong lưu những năm này, dù không có bản lĩnh, cũng có thể được những cô nương tại Túy Tiên Lâu dạy dỗ cho." Cơ Hoa Âm nói.

Cơ Hoa Quân sắc mặt cứng đờ, mới chịu im mồm, liền nghe Nam Cung Triệt hô một tiếng, "Nguyệt Nhi, tại sao các người cũng tới?"

Nam Cung Nguyệt cùng Tô Minh Ngọc dắt tay đi tới, một đôi mắt mau chuẩn ngoan đã rơi vào trên người Hạ Lan Tuyết, ánh mắt tràn trề khinh thường cùng phần uất.

"Hạ Lan Tuyết, không thể tưởng được người thật đúng là leo tường tiến vào? Có xấu hổ hay không vậy?"

"Cắt." Hạ Lan Tuyết buồn cười, "Người hỏi câu này thật kỳ quái, khuôn mặt này là của ta còn phải hỏi ý kiến người sao?"

"Người?" Nam Cung Nguyệt nhất nghẹn.

Tô Minh Ngọc kéo lấy nàng, sau đó dịu dàng hướng về Hạ Lan Tuyết cười cười, "Hạ Lan tiểu thư, Nguyệt Nhi không phải là ý tứ kia, chỉ là nàng chưa bao giờ thấy ai leo tường vào nên thấy có chút kỳ quái thôi"

"À vậy sao." Hạ Lan Tuyết hiểu rõ gật đầu, "Kỳ thật, ta cũng vậy rất kì quái, không phải trên kịch công chúa đều được nuôi dưỡng ở trong thâm cung, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đoan trang ưu nhã sao? Như thế nào, vị bên cạnh người này vừa mờ mờ là làm cho người ta có cảm giác muốn đánh đâu?"

"Người nói cái gì?" Nam Cung Nguyệt hồn hên, theo thói quen giờ tay muốn đánh người.

Hạ Lan Tuyết nhanh nhẹn lui về phía sau, nhân thể té nhào vào trong lòng Cơ Hoa Âm, điềm điềm đáng yêu nháy mắt, "Hoa Âm, nàng muốn đánh ta, ta rất sợ đó."

"Hạ Lan Tuyết, người sao dám? Sao dám ôm Hoa Âm ca ca, người, không biết xấu hổ người." Nam Cung Nguyệt tức giận tiến lên định cào cấu Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết hướng về nàng nháy nháy mắt, càn phát ra khiêu khích la ầm lên, "Ta liền ôm, lại không phải là ôm người, người hung cái gì?"

"Hoa Âm ca ca." Nam Cung Nguyệt không làm gì được nàng, chỉ có thể tức giận nhìn về phía Cơ Hoa Âm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc cũng có chút âm trầm, nhưng, nàng ta cũng nhiều tuổi hơn một chút, làm người chừng chạc, mặc dù trong lòng không vui, nhưng còn có thể dắt lấy Nam Cung Nguyệt, khuyên nàng, "Tốt lắm, Nguyệt Nhi, Hạ Lan tiểu thư tuổi còn nhỏ, ham chơi yêu nháo, người đừng động một chút là tức giận phát hỏa, ngay cả Hoa Âm đều tùy nàng, coi nàng giống như muối muối mà sùng ái, chúng ta cũng nên dung túng nàng."

Ôi, câu nói đầu tiên đã đem quan hệ Hạ Lan Tuyết và Cơ Hoa Âm quy kết thành tình huynh muội?

Hạ Lan Tuyết buồn cười, ngửa đầu trên tức nhìn Cơ Hoa Âm, "Người cho ta là muối muối sao?"

Tay của nàng còn vòng eo của hắn, tư thái hờn dỗi như vậy, Cơ Hoa Âm cảm thấy, như vậy mới giống nữ nhi một chút.

"Người nghĩ làm muối muối?" Hắn hỏi ngược lại.

Hi hi, Hạ Lan Tuyết một tiếng ă vạ vậy cười khế, đột nhiên nhón chân lên ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói một câu, "Ta nghĩ là làm tình nhân muối muối của người."

"Không biết xấu hổ." Cơ Hoa Âm kéo tay của nàng ra, khuôn mặt tuần tú hơi nổi lên tia đỏ ửng.

Hạ Lan Tuyết còn không biết xấu hổ néo néo lòng bàn tay của hắn, cười hi hi nói, "Không phải bảo ta đi an ủi con chim to kia sao? Đi, cùng nhau."

Bên này quá nhiều người, đặc biệt là còn có hai nữ nhân nàng không thích, Hạ Lan Tuyết liền muốn mang người yêu đến chốn thanh tịnh, dầu gì chim to mặc dù không đáng yêu, nhưng vẫn hơn nữ nhân om sòm.

"Hoa Âm." Tô Minh Ngọc vội vàng gọi Cơ Hoa Âm lại, trong ánh mắt có ý cầu khẩn, "Ta cùng Nguyệt Nhi xuống bếp, làm chút thức ăn, người có muốn nếm thử hay không?"

"Hoa Âm ca ca, người nhìn, ta còn bị cắt trúng tay nữa." Nam Cung Nguyệt cũng lập tức vươn ra bàn tay nhỏ bé, trong đó ngón trỏ tay trái còn đang quần băng gạc, trên đó mờ mờ có vết máu đỏ.

"Đúng vậy, Nguyệt Nhi vì làm sườn sào chua ngọt người thích nhất, không cẩn thận làm thương ngón tay, Hoa Âm, người nên nếm thử." Tô Minh Ngọc thanh âm nhu nhu khuyên.

Tình cảnh này, hai nữ nhân kẻ xướng người họa dùng ôn tình công kích, Hạ Lan Tuyết cảm giác gặp được phiền toái.

Thế nhưng cũng như trước nàng muốn cho bọn họ trở thành trò cười cho thiên hạ, không muốn bọn họ chiếm được ưu thế..

Nhưng giờ phút này nàng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Cơ Hoa Âm.

Mỹ nữ tự mình xuống bếp, một người còn là công chúa, làm món hắn thích ăn, còn bị thương ngón tay.

Hắn sẽ cảm động sao? Cảm động sau đó sẽ thỏa hiệp? Sau đó... Sẽ tiếp nhận sao?

"Đói không?"

Cơ Hoa Âm đột nhiên cúi đầu, hỏi nàng.

Hạ Lan Tuyết con mắt nóng lên, lắc đầu, "Rượu mời ta còn chưa được uống, không muốn ăn cái gì"

"Vậy liền đi thôi, tiểu Phụng còn đang chờ." Vừa nói Cơ Hoa Âm vừa cùng nàng rời đi.

Hạ Lan Tuyết một tay còn nắm lấy xiêm y của hắn, vừa đi theo phía sau hắn vừa quay đầu nhìn lại hai nữ nhân đang ngẩn ngơ kia, thầm vui mừng.

Quả nhiên, người này có khi lạnh khốc làm cho nàng yêu a.

Xem ra, ôn nhu tình cảm là không dùng được với hắn, món ăn ngon cũng không tác động đến, nên có thể bỏ qua nấu ăn ngon rồi, thật tốt quá .

"Hoa Âm ca ca." Bàn tay của Nam Cung Nguyệt còn đang trong tư thế duỗi ra, đầu ngón tay bị thương hình như lại bắt đầu đau .

"Nên hết hi vọng đi?" Nam Cung Triệt lúc này tiến đến trước mặt muội muội, nhìn có chút hả hê khẽ cười, "Vương huynh sớm khuyên qua ngươi, nên thay đổi tính cách của mình, ngươi không tin? Nhìn đi, còn có nam nhân nào dám cưới ngươi?"

Lời của hắn không thể nghi ngờ lửa cháy đổ thêm dầu, làm cho Nam Cung Nguyệt trở tay thành chướng, bay thẳng đến trên mặt hắn vùng đi, "Đi tìm chết!"

"Xem đi xem đi, lại thế?" Nam Cung Triệt dễ dàng trốn thoát công kích của nàng.

Nam Cung Nguyệt tức mà không biết nói sao, ngược lại lại dùng chân đá, kết quả là, hai huynh muội nhà này lại bắt đầu ẩu đả trước mặt người khác.

Cũng may, hai người kia cũng không để ý đến bọn họ.

Tô Minh Ngọc nhìn về phía đôi nam nữ càng ngày càng xa phía trước hốc mắt đỏ dần lên.

Bên cạnh, Cơ Hoa Quân một bên lắc lắc quạt xếp một bên lắc đầu thở dài, "Ngọc nhi, nhìn thấy chưa? Cứu đệ người này không phải là không gần nữ sắc, hắn chỉ là không gần sắc của người thôi."

Tô Minh Ngọc một cái mắt lạnh ngang đi qua, Cơ Hoa Quân vội vàng dùng quạt xếp chặn lại miệng, đáng vẻ rất vô tội.

"Hừ." Tô Minh Ngọc hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Cơ Hoa Quân vội vàng đuổi theo, khuyên, "Ngọc nhi, ta nghiêm túc, luận gia thế, luận bộ dáng, luận phẩm tính, cái gì ta cũng tốt hơn hắn. Không bằng ngươi đi theo ta, ta đảm bảo đối xử tốt với ngươi?"

"Cơ Hoa Quân." Nghe những lời như vậy lỗ tai Tô Minh Ngọc cũng ơ ơ rồi, không chịu được quát lên.

"Ngọc nhi." Cơ Hoa Quân đứng ở trước mặt nàng ta, vô cùng thành khẩn cười, "Có gì phản phó?"

Nhìn hắn cợt nhả, tự nhiên Tô Minh Ngọc lại nhớ tới gương mặt nghiêm nghị của Cơ Hoa Âm, tựa hồ trước mặt nàng ta hắn chưa từng cười bao giờ.

"Đừng làm phiền ta, ta mệt rồi."

Nàng bắt đầu đi nói, chán nản đi lên phía trước.

Cơ Hoa Quân như thế nào nghe lời? Lại đi theo, "Ngọc nhi, làm những thức ăn ngon? Ta cùng ngươi đi ăn đi."

"Cơ Hoa Quân." Tô Minh Ngọc đột nhiên đứng lại, tức giận nhìn hắn, "Đến lúc nào rồi, ngươi cảm thấy ta còn có thể ăn được sao?"

"Ồi." Cơ Hoa Quân tà tứ cười, "Như thế nào? Vì hắn ngay cả cơm ăn không ngon rồi? Tuyết thực sao? Chỉ sợ chiều này cũng không dùng được đối với Cứu đệ đi."

"Ta biết rõ." Kỳ thật, chiều này từ lúc nàng mười sáu tuổi năm ấy đã dùng qua.

Thần sắc Tô Minh Ngọc ảm đạm, hướng về Cơ Hoa Quân lộ ra thoáng cái cười khổ, "Vì cái gì ngươi không phải là hắn?"

Cơ Hoa Quân vui cười thần sắc lập tức thu lại rồi, "Ngọc nhi, ngươi đây là tội gì? Ngươi có thể vì hắn chịu đựng một năm hai năm, năm năm mười năm, còn có thể chịu đựng cả đời sao?"

"Không cần ngươi quan tâm." Tô Minh Ngọc đẩy hắn ra.

Cơ Hoa Quân không cam lòng, hướng tới bóng lưng của nàng gọi, "Ngọc nhi, Cứu đệ đối kia Hạ Lan Tuyết cũng không phải giống như ngươi nghĩ"

"Là sao?" Tô Minh Ngọc đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn.

Cơ Hoa Quân tự giễu cười, "Ngọc nhi, ngươi cần gì phải lừa mình dối người, theo hiểu biết của ngươi với hắn, liền phải biết, hắn người này theo không dễ dàng làm cho người ta đến gần. Ngươi cảm thấy hắn tìm nha đầu kia đến diễn trò cho ngươi xem mục đích để làm ngươi tức giận sao."

"Vốn là như thế." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc lạnh xuống. (Cái con TMN này ảo tưởng quá)

Cơ Hoa Quân lắc đầu, "Đều là nam nhân, khác khó mà nói, nhưng là tâm tư nam nhân, ta rõ ràng nhất. Ngươi cảm thấy hắn là tìm nha đầu kia diễn trò, nhưng ngươi suy nghĩ một chút, những năm này, số lần hắn cự tuyệt ngươi còn ít sao? Lần nào không phải là trực tiếp làm, sao còn phải tìm con nhóc đến chọc ngươi tức?"

"Vậy hắn là ý gì?" Tô Minh Ngọc cũng là nghĩ không ra, bất luận tài mạo hoặc là gia thế phẩm tính, Hạ Lan Tuyết căn bản không thể so với nàng ta, phàm là nam nhân đều phải vứt bỏ Hạ Lan Tuyết để chọn nàng ta mới đúng.

"Ngươi thông minh như vậy mà còn nhìn không ra sao?" Cơ Hoa Quân bắt đầu đi lại thất vọng lắc đầu, một mặt giải thích, "Đó chính là, Cửu đệ trong lòng đã nhận thức nha đầu Hạ Lan Tuyết kia, ngoài sáng nhìn xem là nha đầu kia quán quít lấy Cửu đệ, trên thực tế, nhưng là Cửu đệ thay đổi biện pháp làm cho người ta đẩy đưa."

"Có ý gì?" Tô Minh Ngọc nghe bối rối, chẳng lẽ nói Cơ Hoa Âm trong lòng là thích bị Hạ Lan Tuyết quán quít lấy? Hơn nữa còn nghĩ tới biện pháp làm cho người ta quán lên chính mình?

Cơ Hoa Quân xem nàng vẫn không rõ, không khỏi lắc đầu như trống bỏi, lại nói, "Mềm nắn rắn buông, ngươi hiểu không?"

"Mềm nắn rắn buông?" Tô Minh Ngọc khó hiểu.

Cơ Hoa Quân tà tứ phác thảo môi, "Không chỉ có nữ nhân mới diễn trò, nam nhân có đôi khi càng ưa thích chiêu này. Không để lại dấu vết làm cho nữ nhân tự mình đưa đến cửa, nhìn qua là nữ nhân quán lên hắn, mà trên thực tế, đây là hắn đã sớm tỉ mỉ bện vòng, chỉ đợi nàng lần lượt đến gần, từ từ đem nàng cuốn lấy, đến lúc đó nghĩ trốn cũng không thoát rồi."

"Ngươi nghĩ Hoa Âm ca ca là con nhện sao? Còn dệt lưới?" Lúc này, Nam Cung Nguyệt vừa một đầu tóc rối bời đi đến, không vui trừng mắt Cơ Hoa Quân.

Cơ Hoa Quân đứng thẳng mi, "Không tin cũng được, kết quả chúng ta mỗi mắt mong chờ đi."

"Nhưng..." Tô Minh Ngọc liền tính đánh vỡ đầu cũng nghĩ không thông, làm sao Cơ Hoa Âm lại thích nữ nhân như Hạ Lan Tuyết?

Nam Cung Nguyệt không thèm nghĩ nữa, lôi kéo Tô Minh Ngọc, "Ngọc tỷ tỷ, đừng nghe hắn nói mò, Hoa Âm ca ca chính là bị tiện nhân kia làm phiền, lúc này mới lần lượt dung túng nàng, nhưng tuyệt không thích nàng."

Mặc dù bộ dáng so ra kém Tô Minh Ngọc, nhưng là, so với Hạ Lan Tuyết, Nam Cung Nguyệt cảm thấy vẫn là dư sức có thừa, huống chi, nàng ta còn có thân phận công chúa.

"Vậy vì sao hai người các ngươi theo đuổi hắn những năm qua mà hắn cũng không động tâm?" Nam Cung Triệt ác liệt lại giội cho bầu nước lạnh.

Nam Cung Nguyệt ngoan trừng mắt nhìn hắn, nói, "Này có cái gì khó giải thích? Ngọc tỷ tỷ từng có hôn ước, hiện tại, lại bị Hoa Quân ca ca theo đuổi, Hoa Âm ca ca tự nhiên không muốn dính vào."

Tô Minh Ngọc sắc mặt trắng nhợt, đồng thời ánh mắt phức tạp hướng về Cơ Hoa Quân nhìn đi, nhớ năm đó, nàng chính là tức giận Cơ Hoa Âm đối với nàng luôn có một thái độ lạnh nhạt, lúc này mới trêu chọc tới Cơ Hoa Quân, định chọc tức hắn một chút, kết quả, mục đích không có đạt tới, ngược lại mang thêm phiền toái cho mình.

Cơ Hoa Âm không tin nàng không nói, Cơ Hoa Quân cái phiền toái này quãng hai năm cũng không có vứt bỏ.

"Vậy còn ngươi?" Nam Cung Triệt trêu tức nhìn muội muội.

Nam Cung Nguyệt cắn răng một cái, ngao ngễ nói, "Ta có thân phận công chúa, Hoa Âm ca ca người như vậy, thời gian qua không màng danh lợi, không thích nhất cùng người hoàng tộc cấu kết. Những thứ này các ngươi đều rõ ràng, cho nên, hắn cự tuyệt ta cũng vậy không kỳ quái."

"A, cho nên, hắn thích Hạ Lan Tuyết thì thật kỳ quái sao?" Nam Cung Triệt buồn cười, liền thật sự nở nụ cười, "Theo ta thấy, nha đầu kia thật tình quái, can đảm can trọng, còn có tính cách mạnh mẽ không sợ chết, Hoa Âm thích tính cách như vậy cũng là đúng ấy chứ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Đánh nhau

Hắt xì...

Mới tới trong rừng của Tiểu Phượng, Hạ Lan Tuyết không hề phòng hắt hơi mấy cái, đầu mũi đỏ cả lên, xong rồi, lau một cái mũi, buồn bực hừ nói, "Có

người sau lưng nói ta, nhất định là hai con quý nhỏ kia."

Ánh mắt nàng vòng vòng nhìn qua Cờ Hoa Âm, một bộ 'Ta bị người liên lụy' bộ dáng.

Cờ Hoa Âm nhân nhát liếc mắt dưới chân của nàng, "Lần sau tắm rửa xong, nhớ phải mang giày."

"Không phải là vấn đề có mang giày hay không, nhất định là có người sau lưng nói ta ." Hạ Lan Tuyết đuổi theo sau lưng hắn, kiên trì lý do của mình.

Dựa vào cái gì? Cũng bởi vì nàng là nữ tử, hiểu rõ tâm tư của nữ nhân.

Nếu mà Cờ Hoa Âm bị hai con quý kia mang đi ăn com, ở sau lưng nàng cũng sẽ thăm hỏi mấy lần cha mẹ họ.

Cờ Hoa Âm lười cùng nàng cãi cò vấn đề này, đi đến chỗ sâu trong cánh rừng vỗ nhẹ tay hai cái, đột nhiên liền nghe phành phạch một tiếng, một con chim to không biết từ ngọn cây nào bay xuống.

Hạ Lan Tuyết đưa tay, mới nghĩ chào hỏi nó từ từ, nào ngờ con chim kia lại hướng đầu tóc nàng bay đến.

"Ai da này." Nàng sợ trùn người xuống, trực tiếp quay vào trong lòng Cờ Hoa Âm.

"Phượng nhi." Cờ Hoa Âm nhẹ tiếng khiển trách, một tay tự nhiên đề lên gáy Hạ Lan Tuyết, che chở cho nàng.

Vành mắt to tròn của nó đảo tán loạn tỏ ý ngạc nhiên, nhưng thấy thần sắc nghiêm khắc của Cờ Hoa Âm, chỉ đành phải xám xịt vỗ vỗ cánh, đã rơi vào bên chân của hắn.

"Không sao." Cờ Hoa Âm vỗ vỗ đầu Hạ Lan Tuyết, không muốn nàng nhân cơ hội làm tổ trong lòng hắn.

"A, ha ha." Lúc này Hạ Lan Tuyết mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra một chút đỏ ửng, đẹp mắt.

"Phượng nhi, nàng là theo nhận lỗi với người, còn liên quan đến vấn đề giống cái, người có thể nói với nàng" Cờ Hoa Âm nhìn chim to Tiểu Phượng nghiêm túc nói.

Hạ Lan Tuyết nhìn mí mắt nháy lên, đợi hắn trao đổi xong rồi, mới dưới ánh mắt khích lệ của Cờ Hoa Âm cúi người xuống cùng tiểu Phượng chào hỏi.

"Phượng nhi, lần trước nhờ lông trên móng người, là ta không đúng. Người yên tâm, về sau ta cũng không nhờ nữa."

"Thảm thì." Nghe nàng lời này, tựa hồ khơi gợi lên thống khổ chuyện cũ, tiểu Phượng ừm ừm gọi một tiếng.

"A, ha ha, không đề cập tới cái này." Hạ Lan Tuyết thông minh, lập tức hiểu ý của nó, gấp rút sửa lời nói, "Ta coi tuổi người cũng không nhỏ, nên sớm tìm một tiểu thư chim đến sinh con cho người rồi"

Bên cạnh, Cờ Hoa Âm lông mày khẽ nhíu, nhưng cũng không gây trở ngại cho một người một chim đang trao đổi này.

Chim to Tiểu Phượng là một con chim rất thông thái, nghe đến vấn đề tiểu thư chim nó điểm điểm cái đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lại nói, nó đến phủ tướng quân này cũng lâu rồi nhưng chưa có ai từng tính đến

chuyện chung thân đại sự cho nó mà ngay cả giới tính của nó cũng nhìn sai.

Nó vốn là một chim trống hùng dũng lại bị đặt một cái tên mang đậm chất của giống cái- Phượng Nhi, Tiểu Phượng.

Ai...

"Này người muốn một con chim cái như thế nào?" Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi, hỏi xong còn đặc biệt nghiêng đầu mắt nhìn Cờ Hoa Âm, nghĩ thầm, chim to này có phải giống như chủ nhân của nó thích cái loại kia?

Thí dụ như nói muốn một con chim cái ôn nhu hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa?

Tiểu Phượng giống như nghiêm túc suy tư một hồi lâu, sau đó, kích động xòe cánh vỗ vỗ mấy cái, may mắn, cái móng hoa lệ phía sau bị rút sạch lông chưa có mọc dài ra không thể thấy lông đuôi nó cũng xòe ra.

Nhưng nhìn thấy tư thế kia của nó, Hạ Lan Tuyết lại hiểu rõ gật đầu, "A, ta biết rồi, người muốn một giống cái có móng ngực to đại."

Nói xong, nàng ý tứ sâu xa hướng về Cờ Hoa Âm liếc một cái, quả nhiên, cái dạng chủ tử như thế nào dưỡng con chim cũng như thế.

Cờ Hoa Âm mặt không chút thay đổi xoay người, nói, "Hai người các người từ từ thương nghị."

Nói xong, hắn cất bước định đi.

Hạ Lan Tuyết lập tức ngừng lại, vài bước tiến lên liền đuổi theo hấn, "Người làm gì thế? Có phải muốn đi ăn cơm hai con quý kia nấu cho người không?"

"Không thể?" Cơ Hoa Âm nhướn mày.

"A." Hạ Lan Tuyết xinh đẹp cười, "Ta mới không có dễ giân như vậy đâu, nhưng, người muốn ăn phải mang ta theo."

Nói, nàng bá đạo quần lên cánh tay của hấn.

Cơ Hoa Âm lông mày khép lại lại căng, ánh mắt trầm trầm nhìn chăm chăm tay của nàng, "Mau đem móng vuốt của người lấy ra, nếu không, gia đánh gãy nó."

Hạ Lan Tuyết gấp rút rút tay đến sau lưng, lại ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nở nụ cười tươi hời, "Nói như vậy, người đáp ứng mang ta đi rồi?"

"Trước người tìm hiểu tâm tư của Tiểu Phượng đi đã." Cơ Hoa Âm ném một câu nói, trực tiếp rời đi.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại nhìn thấy một đôi mắt trông mong của chim to, nhìn lại một chút Cơ Hoa Âm đằng trước, quyết đoán không nhân tính đuổi theo nam nhân của mình.

"Hoa Âm, người chờ ta một chút."

Cơ Hoa Âm ở cánh rừng bên cạnh dừng lại, "Người còn có việc?"

"Như vậy." Hạ Lan Tuyết thở hồn hển nói, "Ta giúp Tiểu Phượng của người tìm vợ người cũng phải đáp ứng với ta không được đi ăn cơm của hai con quý kia nấu."

"Không ăn các nàng, ăn người?" Cơ Hoa Âm giễu cợt.

"Ta?" Hạ Lan Tuyết mắt sáng rực lên, "Được a, người chờ, một hồi ta làm cho người, rồi sẽ đem so với các nàng."

Cơ Hoa Âm lắc đầu, "Người hãy dỗ Phượng Nhi cho tốt rồi nói tiếp."

Nói xong lại muốn đi.

Hạ Lan Tuyết bản năng liền đưa tay tóm hấn, Cơ Hoa Âm nhất cái nhãn đao từ đưa tới, nàng gấp rút lại rút tay, cười khan một tiếng nói, "Xin lỗi, thói quen. Nhưng là, người trước chờ đi, người chờ ta, ta đi nói với Phượng Nhi vài câu rồi đi ra."

Dặn dò xong, nàng cẩn thận chạy tới chỗ chim to kia.

Cơ Hoa Âm buồn cười nhìn dáng vẻ tức cười của nàng, nhưng là, rất buồn cười chính là mình, thế nhưng vẫn thật là nghe lời chờ ngay tại chỗ.

Ngửa đầu, nhìn xem chân trời mây cuốn mây bay, tâm của hấn chưa bao giờ như giờ phút này yên tĩnh như vậy.

Kiếp trước qua đi, khi nàng qua đời cũng tan thành mây khói, mà này một đời, hết thấy giờ mới bắt đầu, hấn vẫn còn kịp, đúng không?

"Hoa Âm." Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng nói ngọt sáng của nàng, trong chớp mắt, nét mặt tươi cười sáng rõ của nàng hiện trước mặt hấn.

"Ta cùng Phượng nhi đã nói xong rồi, trong vòng mười ngày nhất định tìm một cô dâu xinh đẹp cho nó. Đi, hiện tại nấu cơm cho người đi."

Nàng vỗ vỗ tay, một bộ nhao nhao muốn thử.

Cơ Hoa Âm hơi có phần lơ đãng từ trên xuống dưới quan sát nàng một phen, "Người nhất định phải làm? Khẩu vị của ta nhưng rất khó."

"Không phải sùen xào chua ngọt sao?" Hạ Lan Tuyết tràn đầy tự tin.

Cơ Hoa Âm lắc đầu, than nhẹ, "Ngay cả đến ta thích ăn cái gì người cũng không biết, xong, ta cũng vậy không làm khó người, hay làm món nào sở trường của người đi."

"Vậy sao? Thế tốt hơn." Hạ Lan Tuyết vốn là không biết làm món ăn, nghe hấn nói như vậy, tâm tư liền buông xuống một nửa, liền vỗ ngực nói, "Gia, người yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho người ăn no."

Coi hấn giống như Tiểu Phượng sao? Còn dễ dàng...

Cơ Hoa Âm đen mặt.

Hạ Lan Tuyết vội vàng xoa cánh tay của hấn, dụ dỗ, "Đi, ta làm món ngon cho người ăn"

Cơ Hoa Âm thật cũng không khó xử nàng, chỉ là, hai người đi rất lâu khỏi cánh rừng của Tiểu Phượng rồi nhưng cũng chưa đi tới phòng bếp.

Hạ Lan Tuyết lau mồ hôi trên trán, hỏi, "Phòng bếp tại nơi nào vậy? Còn phải đi bao lâu?"

Cơ Hoa Âm đứng lại, mi tâm thâm tò, "Ta làm sao biết được? Người phải làm cơm là người."

"..." Hạ Lan Tuyết mấp máy môi, mồ mướt một lúc, "Nhưng là, đây là nhà người mà, người không nói cho ta phòng bếp tại nơi nào, ta đi đâu nấu cơm cho người?"

"Gia cũng không xuống bếp, vì sao phải biết rõ phòng bếp tại nơi nào?" Cơ Hoa Âm nói cây ngay không sợ chết đứng.

Hạ Lan Tuyết trợn mắt hốc mồm một cái chớp mắt, "Vậy làm sao bây giờ?"

Cơ Hoa Âm hồ nghi nhìn nàng, "Giường gia người cũng lên rồi, phòng bếp người liền tìm không được?"

"..." Hạ Lan Tuyết sững sờ một hồi, nghiêm túc trả lời, "Đây không phải là chuyện trọng yếu, giường của người có hương vị của người. Nhưng là phòng bếp... A, đúng rồi, ở đâu có vị khói dầu nhiều, khẳng định liền có phòng bếp, đi theo ta."

Nghĩ tới đây, Hạ Lan Tuyết lập tức tinh thần tỉnh táo, kéo Cơ Hoa Âm liền đi.

Lần này, thật đúng là gọi Hạ Lan Tuyết đoán đúng rồi.

Chỉ là, phòng bếp của phủ tướng quân đã bị đám người Tô Minh Ngọc chiếm cứ.

Trong sân, hai nam nhân đang hóng mát, vừa thấy Hạ Lan Tuyết và Cơ Hoa Âm, kia con mắt lập tức lại sáng vài phần.

"Hạ Lan thần y, thật là đúng dịp a, chúng ta lại gặp mặt." Nam Cung Triệt đứng dậy hướng Hạ Lan Tuyết đi tới.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, "Phủ tướng quân cũng không nhiều lắm, có thể đụng với cũng không coi là khéo, đúng rồi, các người ở chỗ này làm gì?"

"Vâng. Nam Cung Triệt ngón tay chỉ phòng bếp, cười nói, "Có người ở bên trong vội vàng nấu ăn, ta cùng Hoa Quân huynh liền thành đối tượng để ăn thử rồi."

"Các nàng còn chưa từ bỏ ý định?" Hạ Lan Tuyết lập tức buồn bực, đối Cơ Hoa Âm nói, "Người cũng ngồi đây đi, ta vào xem một chút, mong là đồ không bị các nàng dùng hết."

"Tốt" Cơ Hoa Âm ứng thanh, xoay người hướng về dưới bóng cây đi đến, ưu nhã như vậy ngồi xuống trên mặt ghế đá.

Nam Cung Triệt lập tức trở đi lại gần, kinh ngạc hỏi hấn, "Người liền không lo lắng các nàng sẽ đánh nhau sao?"

Cơ Hoa Âm nhìn hấn, một bộ ngữ ngán thần sắc, "Vì sao là ta lo lắng? Muốn lo lắng không phải là hai người các người sao?"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe thấy bên trong lách ca lách cách một trận vang rền, ba người nhìn nhau.

Cơ Hoa Âm bình tĩnh mà ngồi, Cơ Hoa Quân cùng Nam Cung Triệt trao đổi ánh mắt, mới nghĩ đứng dậy đi nhìn một chút, chỉ thấy hai đạo bóng dáng một áo đỏ một áo tím từ cửa và cửa sổ bay ra.

Cơ Hoa Quân và Nam Cung Triệt không kịp ngẫm nghĩ nữa, lập tức phi thân ra đón.

Cũng coi như may mắn, ngay tại lúc hai nữ tử khó khăn sắp rơi xuống đất liền được người đỡ lấy.

"Các người nghe kỹ cho ta." Lúc này, Hạ Lan Tuyết tay cầm chày cán bột hướng đến cửa, lạnh lạnh cười nói, "Hiện tại, tất cả đồ trong bếp này đều là của ta, nếu còn tiến vào một lần nữa ta lại ném ra."

Nói xong, nàng kiêu ngạo hất đầu một cái, tiến vào.

"Đây là có chuyện gì?" Nam Cung Triệt tò mò hỏi.

"Lục ca." Nam Cung Nguyệt vội vàng từ trong ngực hấn nhảy xuống, núm lấy xiêm y của hấn liền gọi, "Người đi vào đem nữ nhân kia ra đây cho ta, ta muốn xé nát nàng."

"Người muốn xé nàng, chính mình đi vào đi, tại sao phải bắt ta đi? Ta lại không muốn xé người." Nam Cung Triệt buồn cười.

"Lục ca, người xem mặt mũi ta này." Nam Cung Nguyệt đột nhiên tay chỉ lên gò má bên trái của mình, trên da thịt trắng nõn kia bỗng in năm đạo dấu tay.

Nhìn thấy, một tát này đánh ngoan độc nha, Nam Cung Triệt ngạc nhiên nghi ngờ, "Là nàng đánh?"

"Không phải là nàng thì là ai? Ta phải đi về nói cho phụ hoàng, đem cả nhà nàng định tội tịch thu tài sản, tru diệt cửu tộc." Nam Cung Nguyệt khóc la ầm lên.

Lúc này, phục hồi tinh thần lại Tô Minh Ngọc, cũng theo Cơ Hoa Quân trong lòng xuống, thoáng vuốt vuốt sợi tóc tán loạn, chậm rãi đi đến trước mặt Cơ Hoa Âm, trong mắt ngập nước, đến cùng nhìn không được, rơi xuống.

"Hoa Âm, ngươi định mặc kệ sao?"

Nam Cung Nguyệt cũng tiểu chạy tới, hướng Cơ Hoa Âm lên án, "Hoa Âm ca ca, ngươi quá để cho chúng ta thất vọng rồi, làm sao ngươi lại dung túng một nữ nhân dễ dàng khi phụ ta và Ngọc tỷ tỷ đâu? Chẳng lẽ nàng đối với chúng ta như vậy cũng coi được sao?"

"Trước tiên nói xem chuyện gì xảy ra." Nam Cung Triệt đến nói.

Cơ Hoa Âm giương mắt, lạnh nhạt quét hai cái nữ nhân chật vật, hỏi, "Ai ra tay trước?"

Nam Cung Nguyệt sững sờ, lại không dám nói là mình ra tay trước.

Tô Minh Ngọc nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt, giải thích, "Việc này nhắc tới cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng Tuyết cô nương không nên bắt nạt người, càng không nên ném ta và Nguyệt nhi ra khỏi phòng bếp, nếu không phải Hoa Quân cùng Lục điện hạ kịp thời cứu giúp, ta cùng Nguyệt Nhi sợ là không tốt rồi."

"Chính là, nàng còn đánh mặt của ta." Nam Cung Nguyệt khóc rờn nói.

"Nói như vậy, là nàng động thủ đánh người trước?" Cơ Hoa Âm lại hỏi một lần nữa.

Nam Cung Nguyệt bất an nhìn Tô Minh Ngọc, Tô Minh Ngọc khẽ cắn môi, gật đầu nói, "Nguyệt Nhi chỉ hỏi nàng tại sao lại vào phòng bếp, giọng nói hơi hung dữ tí, nàng liền không phân tốt xấu đánh Nguyệt Nhi, bảo là muốn hạ uy phong của Nguyệt Nhi."

"Đúng, đúng là vậy." Có lời này của Tô Minh Ngọc, Nam Cung Nguyệt cũng không sợ, dù sao, lúc ấy trong phòng bếp chỉ có ba người các nàng, cụ thể xảy ra chuyện gì, người ngoài cũng không biết, đều nói dù Hạ Lan Tuyết không làm, thì cũng thế nào được?

"Gọi nàng ra đi." Cơ Hoa Âm phân phó.

Nam Cung Nguyệt lập tức chạy đến cửa phòng bếp, cũng không dám đi vào, chỉ đứng bên cửa hô một tiếng, "Tiểu tiện nhân, Hoa Âm ca ca bảo ngươi rút ra."

Hạ Lan Tuyết đang nhào nặn bột, nghe vậy, cầm một chén bột mỳ lên định ném về phía Nam Cung Nguyệt "Tiểu tiện nhân còn lăm mồm như vậy."

Nam Cung Nguyệt sợ gào ô một tiếng liền chạy, "Hoa Âm ca ca, ngươi xem nàng, còn dám đánh người?"

Cất, trong phòng, Hạ Lan Tuyết bữu môi khinh thường, bên ngoài là tình huống gì, nàng rõ ràng tường tận, nữ nhân bị ủy khuất, phần lớn là sẽ đi cáo trạng với nam nhân, trông cậy các nam nhân sẽ giải oan để các nàng hết giận.

Thật vô dụng!

Khinh bỉ hừ nhẹ một tiếng, Hạ Lan Tuyết xoa xoa đôi bàn tay, trực tiếp đi ra, đứng ở cửa, hô một tiếng, "Hoa Âm, ngươi tìm ta?"

"Đến." Cơ Hoa Âm sắc mặt lạnh lùng, thanh âm trầm thấp.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, chẳng lẽ hắn giống như những tên nam nhân bình thường khác, thấy nữ tử khóc vài cái là tin lời luôn sao?

Cũng đúng, Tô Minh Ngọc đã nói qua, bọn họ biết mười năm, giao tình cũng không phải là thoáng qua.

Nhưng nàng cũng không muốn ngồi im, nàng cũng muốn xem hắn làm như thế nào để làm chủ giúp hai nữ nhân kia.

"Tại sao?" Nàng nghiêng ngàng đã đi tới, hai tay vây quanh, liếc xéo Cơ Hoa Âm, khóe miệng nhếch lên, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Mới nhào được ít bột, chưa có nấu xong đâu"

"Còn có tâm tư để nhào bột, ngươi đánh ta và Ngọc tỷ tỷ thì tính sao đây?" Nam Cung Nguyệt hung dữ trừng mắt nàng nói.

Hạ Lan Tuyết căn bản không nhìn nàng ta, cũng giống như không nghe thấy lời của nàng ta, chỉ lấy ánh mắt cười đùa nhìn Cơ Hoa Âm, "Ngươi đến cùng là muốn ăn mì, hay muốn tìm ta tính sổ?"

"Nói một chút, chuyện gì xảy ra?" Cơ Hoa Âm hỏi.

"Cất." Hạ Lan Tuyết cười nhạo một tiếng, hơi có vẻ khinh bỉ liếc hắn một cái, "Ta nói, vài cái đàn bà đánh nhau, ngươi một cái Đại gia quân cái gì? Nếu không, hiện tại nếu ngươi thật sự đau lòng thì cũng ném ta mấy lần đi?"

"Hạ Lan thần y." Nam Cung Triệt vội vàng giải thích, "Nói thế sai rồi, Hoa Âm chỉ muốn biết chuyện gì xảy ra thôi, làm sao hắn nỡ ném ngươi chứ?"

Lời này nghe như khuyên can, nhưng trên thực tế lại là lửa cháy đổ thêm dầu.

Cơ Hoa Âm khoe mắt ánh sáng lạnh không tự giác hướng hần liếc qua, Nam Cung Triệt sờ sờ mũi, vô tội ngẩng đầu nhìn trời.

Cũng may, Hạ Lan Tuyết cũng là không có tim không có phổi, cho dù Cơ Hoa Âm ngay từ đầu gọi nàng tới thái độ thật không tốt, nhưng là, dù sao cũng là ở địa bàn của hắn, vì mặt mũi của hắn, nàng cũng nguyện ý phối hợp hắn.

Chỉ là, nhìn thấy gương mặt tuần tú của hắn âm trầm, Hạ Lan Tuyết đuôi lông mày nhảy lên, cười hỏi, "Hoa Âm, lời của ta nói ngươi tin sao?"

"Ta tin nói thật." Cơ Hoa Âm nói.

"Vậy được rồi." Hạ Lan Tuyết khoe môi nhất câu, cười lạnh dùng tay chỉ Tô Minh Ngọc, "Thương tích trên mặt Thần Châu công chúa là do nàng ta đánh."

"A?" Nam Cung Triệt khoa trương hô một tiếng, xong rồi, tự giác luống cuống, gấp rút nhấp miệng, nhẹ giọng nói, "Thất lễ, các người tiếp tục."

Tô Minh Ngọc bị chỉ ra và xác nhận, khuôn mặt đỏ lên, tựa hồ quần bách khó tả.

Nam Cung Nguyệt vội vàng động thân ra, "Ngươi nói vậy, rõ ràng là ngươi đánh. Ngươi còn dám đổ thừa ngọc tỷ tỷ, như ngươi vậy chuyện ma quỷ, nói ra ai tin? Ngọc tỷ tỷ cùng ta tình đồng tỷ muội, như thế nào đánh ta?"

"Có lý." Nam Cung Triệt nhẹ nhàng gõ đầu, ánh mắt hồ nghi vừa nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết đứng thẳng mi, không đếm xỉa tới giải thích, "Các nàng muốn đánh ta, bị ta tránh được, kết quả tát tai liền rơi trên mặt ngươi rồi. Đúng rồi, công chúa Thần Châu, may mà ta còn cần một tỷ, nếu không nửa gương mặt của ngươi cũng bị hủy rồi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Không dối bưng

Nghe thấy nói thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc trắng bệch, Nam Cung Nguyệt ánh mắt hư rồi, muốn cãi lại lại cũng không biết nói cái gì.

Hạ Lan Tuyết nhìn, nở nụ cười, "Nhị vị tỷ tỷ, ta sẽ không nói dối, nhìn xem, tự làm cho mình thật chật vật nha, nói thật cũng không có gì, đúng không?"

"Ngươi, ngươi nói vậy, nói dối rõ ràng chính là ngươi." Nam Cung Nguyệt vệt chết còn cứng mồm, nhưng khí thế đã hết rồi, không chú ý tới lúc này, mặc dù nói to, nhưng nói chuyện hiển nhiên đã nói lấp rồi.

Điều này cũng làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy, nha đầu kia mặc dù tính tình có chút không tốt nhưng bản chất cũng là thuần lương, ngược lại nếu là nàng, chỉ cần muốn nói dối, liền không mang theo chột dạ nháy mắt một cái cũng không.

Cười cười, Hạ Lan Tuyết giải thích, "Được rồi, công chúa Thần Châu, chúng ta vì nam nhân mình yêu mà đánh nhau không mất mặt, nhưng, đánh nhau thua mà còn đi đặt chuyện nói dối là không tốt. Đánh thua là tài nghệ không bằng người, nên đi luyện lại tài nghệ thật giỏi rồi trả thù cũng không muộn. Còn nếu nói dối hãm hại người là bản tính không tốt. Hoa Âm nói rồi, hắn tương lai muốn tìm nữ tử, xinh đẹp cũng không cần nhiều, nhưng bản tính phải tốt, đặc biệt là không thể nói dối hại người."

Cơ Hoa Âm khoe môi khẽ mấp máy, nghĩ thầm, đây là y vẫn lời của hắn sao?

Nam Cung Nguyệt ánh mắt koe lên, có chút chột dạ hướng về Cơ Hoa Âm nhìn đi, muốn trở về biện luận, lại không biết nói gì, một chữ "ta" rồi dừng lại không nói gì thêm nữa.

Tô Minh Ngọc rủ xuống hai tay nắm thành quyền bên người, hàm răng cắn chặt môi đến trắng bệch, cũng không biết là đau lòng Nam Cung Nguyệt ngu ngốc, hay là không ưa Hạ Lan Tuyết lớn lối, nàng ta đột nhiên hét toáng, "Là, là ta nói dối. Nguyệt Nhi trên mặt thương tích xác là do ta gây ra."

"Ngọc tỷ tỷ." Nam Cung Nguyệt sợ ngây người, Ngọc tỷ tỷ tại sao lại thừa nhận chứ?

"Ngọc nhi." Cơ Hoa Quân cũng đau lòng gọi nàng một tiếng, "Vì cái gì? Nhất định ngươi có nỗi khổ tâm, có đúng hay không?"

Tô Minh Ngọc lại quật cường ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ hồng ngập nước nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm, nhả từng chữ một, "Là ta, nhìn không quen bộ dáng bừa bãi của Hạ Lan Tuyết cô nương, nhìn không quen nàng ngày ngày quần quít lấy ngươi, cho nên, ta mới chửi vắn nàng, ta nàng thức thời rồi khỏi ngươi. Nhưng nàng nói cái gì, ngươi không rời bỏ nàng, nàng cũng không rời bỏ ngươi, hai người các người đời này cũng sẽ không tách ra, nàng còn muốn làm vợ của ngươi, vì ngươi sinh con dưỡng cái."

"Nghe đi, chỉ có đám đàn bà không biết xấu hổ mới dám nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy." Nam Cung Nguyệt tức thời thêm một phen cùi.

Nam Cung Triệt vẫn như cũ ngẩng đầu vô tội nhìn trời, nói, có thể nói ra những lời lẽ to gan không hợp đạo lý như vậy cũng không phải là chuyện một tiểu thư khuê các có thể làm được.

Nhưng Hạ Lan Tuyết lại không sao cả nhún nhún vai, "Ta chỉ nói thật mà thôi, hai người các ngươi cũng không nghĩ như vậy."

"Ai suy nghĩ như vậy? Ngươi đừng ngậm máu phun người." Nam Cung Nguyệt tức giận la ầm lên.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, "Các ngươi không muốn gả cho Hoa Âm? Không nghĩ sinh con cho hần?"

"Ta..." Nam Cung Nguyệt đỏ mặt, không biết nói gì, đây là chuyện nằm mơ nàng ta cũng muốn, sao có thể không nghĩ đến, nhưng nàng ta không phải loại không biết xấu hổ như Hạ Lan Tuyết.

"Không nghĩ à." Hạ Lan Tuyết tựa hồ không hiểu nhủ mảy, "Các ngươi không nghĩ như vậy, tại sao cùng ta tranh cùng ta đánh nhĩ? Không phải là có người xúi giục đấy chứ?"

"Đủ rồi!" Tô Minh Ngọc nắm chặt tay, hai mắt phỉếm hồng giận dữ trừng về phía Hạ Lan Tuyết, "Đúng, ta muốn gả cho Hoa Âm, từ khi ta tám tuổi lần đầu tiên gặp hần, ta liền muốn gả cho hần, những năm này, ta thủy chung mơ ước có một ngày hần chấp nhận ta. Nhưng là, Hạ Lan Tuyết, dựa vào cái gì ngươi vừa tới cái gì liền thay đổi? Ngươi khắp nơi quán quýt lấy hần, ngay cả mặt mũi cũng không cần, thật sự là ta rất ghét ngươi, rất ghét ngươi, nhất là hôm nay, nhìn thấy ngươi lời Hoa Âm đi, ta lại hận ngươi. Cho nên, ta mới nhìn không được muốn đánh ngươi, ta chính là muốn cảnh cáo ngươi, ta yêu hần nhiều năm rồi, ta không dễ dàng buông tay."

"Ngọc nhi." Cơ Hoa Quân nghe xong, đau lòng vỗ vỗ vai của nàng, đáy mắt đúng là thương tiếc, "Ngươi đây là tội gì?"

Những người khác trầm mặc không nói.

Chỉ có Hạ Lan Tuyết nghe xong, trào phúng bật cười, "Tô tỷ tỷ tài ăn nói quả nhiên tốt, vốn là làm sáng tỏ lời nói dối, từ trong miệng ngươi nói ra, thế nhưng biến thành lời tỏ tình yêu thâm trường. A, yêu mười năm vẫn không muốn bỏ, ta nên vỗ tay cổ vũ ngươi sao?"

"Hạ Lan Tuyết, ngươi đừng ăn nói lung tung nữa." Cơ Hoa Quân sắc mặt lạnh, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết.

"A, ha ha, xin lỗi, ta là người nhanh nhồm nhanh miệng, có sao nói vậy, " Hạ Lan Tuyết lơ đãng khẽ cười, ánh mắt chậm rãi cũng rơi vào trên người Cơ Hoa Âm, thần sắc kiên định, "Thế nhưng, thừa dịp này ta cũng nói một câu, mặc kệ các ngươi nghĩ như thế nào làm như thế nào, dù sao, Cơ Hoa Âm là ta định gả rồi."

"Ngươi, đừng mơ tưởng." Nam Cung Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Lan Tuyết liếc nàng một cái, ác liệt lại bồi thêm một câu, "Con của hần ta cũng định sẽ sinh cho hần."

"Ngươi không biết xấu hổ." Nam Cung Nguyệt tức giận chân.

Hạ Lan Tuyết cười đùa gạt đầu, "Cũng vậy."

"Lục ca." Nam Cung Nguyệt cầm lấy tay Nam Cung Triệt, muốn để hần hỗ trợ dạy dỗ Hạ Lan Tuyết.

Nam Cung Triệt lại liền vuốt tay, "Nam nhân của mình chính mình cướp đi, đoạt không được cũng là đáng đời ngươi."

Nam Cung Nguyệt tức hận không thể đập chết hần, "Gặp sắc vong nghĩa, trở về ta nói cho mẫu hậu."

"Nàng sẽ mang ngươi không có tiền đồ." Nam Cung Triệt chắc chắn cười.

Nam Cung Nguyệt hít mũi một cái, không phục nói, "Ta không phải giống nàng không biết xấu hổ như vậy."

"Ồi." Nam Cung Triệt nhưng cười không nói gì, đều là nam nhân, hần biết rõ, đây cũng không phải là chuyện có xấu hổ hay không, nên Cơ Hoa Âm không có ngầm đồng ý, Hạ Lan Tuyết dù không biết xấu hổ, đó cũng là uống công.

Kỳ thật, nói Hạ Lan Tuyết không biết xấu hổ đây dựa, không phải Tô Minh Ngọc cũng vậy sao? Tình nguyện đây dựa với Cơ Hoa Âm mười năm, hôm nay nàng ta đúng là không sợ nứt bình rượu đổ rồi.

Thấy hần trầm mặc, Nam Cung Nguyệt còn tưởng rằng là chấp nhận, không khỏi ý hờn nhẹ một tiếng. sau đó, nói với Cơ Hoa Âm, "Hoa Âm ca ca, kỳ thật, Ngọc tỷ tỷ cũng là nhất thời tức giận, mới ra tay. Ngươi không biết, này tiểu... Hạ Lan cô nương lúc ấy có nhiều lớn lối."

"Đúng vậy." Hạ Lan Tuyết lại thoải mái thừa nhận, đôi mắt đen láy nhìn Cơ Hoa Âm chằm chằm nói, "Hoa Âm, kỳ thật ta muốn nói, giống như Tô tỷ tỷ vừa nói nàng nhìn ta không vừa mắt, ta nhìn nàng cũng không vừa mắt, ta không muốn nàng ta tiếp tục quán quýt lấy ngươi. Ngươi là của ta."

"Ồi." Nam Cung Triệt đột nhiên cười khế, "Ta coi ba người các ngươi đều hợp ý Cơ Hoa Âm, không bằng đều gả cho hần đi"

"Cút!" Hạ Lan Tuyết nâng lên một cước không chút lưu tình hướng hần đập tới.

Nam Cung Triệt nhanh nhẹn chột lóe, tránh được, "Hạ Lan thần y, y thuật của ngươi thật tốt, nhưng công phu lại chẳng ra sao, hôm nay không làm gì được bản vương, hay để ta dạy ngươi mấy chiêu được không?"

"Công phu của ngươi so với Cơ Hoa Âm thế nào?" Hạ Lan Tuyết giương cao xinh đẹp hàm dưới, hỏi.

Nam Cung Triệt tuyền mi néo một cái, "Tại sao cùng hấn so với? Bản vương dạy ngươi vẫn là dư sức có thừa."

"Nhưng bên cạnh ta có sư phụ tốt như vậy, tại sao còn tìm ngươi dạy?" Hạ Lan Tuyết cảm thấy buồn cười, rồi nói với Cơ Hoa Âm, "Hoa Âm, náo loạn nửa ngày, ngươi chắc cũng đói bụng rồi. Để ta đi nấu mì cho ngươi."

Nói xong, nàng lác lác eo thon, vui rạo rức lại xông vào phòng bếp làm việc.

Còn dư lại nhân đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu, Tô Minh Ngọc hít sâu một hơi, nói với Cơ Hoa Âm, "Hoa Âm, bất kể như thế nào, chuyện ngày hôm nay là ta không tốt, ta nhận lỗi với ngươi."

"Người ngươi nên xin lỗi chính là nàng." Cơ Hoa Âm ánh mắt hướng về phòng bếp bên kia nhìn lại.

Tô Minh Ngọc thần sắc cứng lại, Cơ Hoa Âm ánh mắt nguội lạnh, lạnh lùng nói, "Hoa Âm, ngươi không nên quá mức như vậy. Cũng là vì ngươi mà Ngọc Nhi mới xúc động như vậy mà người thua thiệt cũng là nàng"

"Hoa Quân, ngươi đừng nói nữa." Tô Minh Ngọc đỏ mắt nghẹn ngào ngăn Cơ Hoa Âm bênh vực mình.

"Hoa Âm, ta sẽ không nói xin lỗi nàng." Nàng hít sâu một hơi, để bình phục lại nội tâm đang xúc động, sau đó, mới từ từ lại nói, "Ta đối với ngươi xin lỗi, là vì ta đối với ngươi nói dối, Nguyệt Nhi trên mặt thương là ta không cần thận làm cho, ta không nên giả họa cho Hạ Lan Tuyết. Nhưng là đối với nàng, ngoại trừ cái này, ta cũng không thừa nhận vì ta còn đã làm sai điều gì. Ta yêu ngươi, bất luận kẻ nào muốn cướp đi ngươi, ta cũng sẽ không khách khí với nàng."

Ôi, ngược lại cái can trường nữ tử?

Hạ Lan Tuyết tựa ở phòng bếp bên cửa sổ, vụng trộm nghe động tĩnh bên này, không thể không nói, Tô Minh Ngọc lời nói này cũng là lời nàng muốn nói.

Bất luận kẻ nào muốn cùng nàng đoạt Cơ Hoa Âm, nàng cũng sẽ không khách khí.

Giống như hôm nay nàng ném Tô Minh Ngọc và Nam Cung Nguyệt, sau này nếu có thêm nữ tử nào nữa nàng cũng không ngại ném thêm vài lần.

"Minh Ngọc." Cơ Hoa Âm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt ngưng tức nhìn qua nàng, "Những năm qua, ta đã từng hứa hẹn với ngươi sao?"

"Sao?" Tô Minh Ngọc sững sốt, chột nhẹ nhàng lắc đầu, nếu có một câu hứa hẹn, nàng cũng không bị kích thích như hôm nay.

"Vậy ta đã bao giờ làm ra chuyện gì gây hiểu lầm cho ngươi chưa?" Cơ Hoa Âm lại hỏi.

Cơ Hoa Âm giận, "Cơ Hoa Âm, ngươi đừng quá đáng."

Tô Minh Ngọc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lại chán nản lắc lắc đầu, đứng vậy, cho dù là bọn họ quen biết mười năm, nàng ta so với những nữ tử khác may mắn hơn một chút có thể lấy thân phận bằng hữu đến gần hấn.

Nhưng là, quan hệ của bọn họ vền vền dừng ở bằng hữu, tựa hồ mỗi lần chạm mặt, bên cạnh của bọn họ luôn sẽ có người khác, mà chỉ vền vền có một hai lần, nàng hết sức an bài hai người ở riêng với nhau, hấn đối với nàng cũng là lạnh nhạt có lẽ, duy trì khoảng cách nhất định.

"Nhưng là, những năm này, bên cạnh ngươi ngoại trừ ta, không có bất cứ một nữ tử nào khác." Tô Minh Ngọc đến cùng không cam lòng nói.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, nhân nhạ trả lời, "Hiện thời, nàng đã xuất hiện."

"Nàng?" Tô Minh Ngọc trở mắt muốn nứt, "Là Hạ Lan Tuyết?"

Cơ Hoa Âm không trả lời, nhưng ánh mắt thâm thúy hướng về phòng bếp nhìn lại, ở chỗ cửa sổ, nửa đoạn trăm ngọc màu xanh kia lộ ra làm cho ánh mắt hấn càng thêm ôn nhu.

Tô Minh Ngọc không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng, "Tại sao lại là nàng? Nàng chỉ là một nữ y, nững nịu lẳng lơ..." (chỗ này ta chém chà hiểu là gì nhưng chắc ý chửi HLT)

"Đủ rồi." Cơ Hoa Âm lạnh giọng cắt đứt nàng, "Nàng là hạng người gì, trong tâm của ta tự có bình luận."

Trong mắt nước mắt rớt cục tích tách rơi xuống, Tô Minh Ngọc khóc, nàng cảm giác được lòng của mình bị hấn xé thành từng mảnh, "Hoa Âm, ngươi

gạt ta , có đúng không? Ngươi còn để ý chuyện của ta và Hoa Quân, có đúng hay không? Ta thề, thật sự là đêm đó ta và Hoa Quân không phát sinh chuyện gì. Hoa Quân, ngươi mau giúp ta giải thích cho hần."

"Ngọc nhi." Cơ Hoa Quân sắc mặt xanh mét, chuyện như vậy hần thực tại không muốn làm, nhưng mà, trông thấy nữ nhân mình thích rơi lệ, chỉ có thể bất đắc dĩ nói, "Hoa Âm, đêm đó..."

"Ngươi không cần giải thích, đây là chuyện giữa các ngươi." Cơ Hoa Âm lạnh lùng cắt đứt.

Cơ Hoa Quân oán hận cắn răng, "Ngọc nhi, ngươi nghe thấy chưa? Căn bản hần không quan tâm."

"Không, Hoa Âm, ngươi nhất định còn đang giận ta. Nếu không, tại sao Hạ Lan Tuyết vừa xuất hiện ngươi lại thay đổi? Rõ ràng trước kia chưa từng nghe ngươi đề cập qua nàng, cũng chưa bao giờ thấy nàng xuất hiện ở bên cạnh ngươi, tại sao các ngươi mới biết, ngươi liền đối với nàng tốt như vậy?" Tô Minh Ngọc không cam lòng chính là mình hao mòn hết mười năm mà đổi lại cũng không được một ánh mắt ôn nhu của hần, mà Hạ Lan Tuyết vừa mới xuất hiện lại hưởng tất cả.

"Đúng vậy, Hoa Âm ca ca, ta cùng Ngọc tỷ tỷ thích ngươi nhiều năm như vậy, dựa vào cái gì Hạ Lan Tuyết mới xuất hiện, ngươi liền thích nàng a?" Nam Cung Nguyệt cũng ủy khuất lên án.

Nam Cung Triệt đầu đầy hắc tuyến, một phen túm qua mũi mũi, "Đủ rồi, người ta này đủ rồi loạn, ngươi cũng đừng làm loạn thêm."

"Nhưng là, ta cũng thích Hoa Âm ca ca." Nam Cung Nguyệt nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Ngươi còn thích qua đại thái giám Thiều Khâm đâu." Nam Cung Triệt cười lạnh liếc nàng một cái.

Nhắc tới Thiều Khâm, Nam Cung Nguyệt thân thể nho nhỏ liền ngăn không được run rẩy rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch, "Sớm đã cảnh cáo ngươi, không được nhắc đến hần trước mặt ta, nếu không đêm nay ta lại gặp ác mộng."

Hồi tưởng lại quá trình biết Thiều Khâm thật đúng là ác mộng .

Mới gặp gỡ một thiếu niên tốt đẹp như vậy, ai ngờ lại tàn ác như thế, bạch y nhiễm đầy máu tanh.

Tận mắt chứng kiến cảnh hần từ từ cắt lia một cái đầu người xong nàng tắt tiếng một tháng còn gặp ác mộng trong nửa năm liền.

Nam Cung Triệt phác thảo môi hừ cười, không nói nữa, chỉ yên tĩnh xem cuộc vui.

Ước chừng là không đánh lòng Tô Minh Ngọc khổ sở, Cơ Hoa Quân chịu đựng phần nộ, cũng khuyên Cơ Hoa Âm, "Hoa Âm, ngươi biết không? Những ngày gần đây mấy lời đồn đại kia càng thêm lợi hại. Chẳng lẽ ngươi thực nhẫn tâm để cho Ngọc Nhi cạo đầu làm ni cô sao?"

"Gia, mi xong rồi." Hạ Lan Tuyết đột nhiên một tiếng thanh âm vang dội, nhỏ nhắn xinh xắn thân thể nhanh nhẹn từ trong phòng bếp bay chạy vội ra, trong tay còn cầm một chén lớn mì nước đang bốc hơi.

Dưới con mắt bao người, nàng đem mì nóng để lên trên bàn, xoa xoa tay, cười hi hi nhìn qua Cơ Hoa Âm nói, "Mì thịt băm nấu với rau mới ra lò ngươi nếm thử xem."

"Được rồi." Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng vén vạt áo, ưu nhã như vậy ngồi xuống, tiếp nhận đĩa nàng đưa tới, thật sự gấp một gấp ăn.

Nam Cung Triệt đám người nhìn tròn mắt há hốc mồm, thời gian qua Cơ Hoa Âm nổi tiếng kén ăn lại ăn cái bát mỹ mà thoát nhìn không nhận ra có phải là mỹ không.

Tất cả mọi người cảm thấy Cơ Hoa Âm đầu óc có vấn đề.

Chỉ có Hạ Lan Tuyết bị kích động cúi người nằm sát cạnh bàn, vui sướng hài lòng nhìn hần ăn, "Như thế nào? Mùi vị không tệ chứ?"

Cơ Hoa Âm ăn hai miếng, lại gấp lên một cây rau củ, nhìn coi, để xuống, cuối cùng gấp khối thịt bỏ vào trong miệng, từ từ nghiền ngấm.

"Như thế nào sao? Ăn ngon không?" Nhìn hần ăn dường như nồng nhiệt , Hạ Lan Tuyết trong ánh mắt tràn đầy thần sắc mong đợi.

Không dễ dàng nuốt miếng thịt kia xuống, Cơ Hoa Âm buông đĩa xuống, chậm chạp hỏi, "Mỳ này là một mình ngươi làm ?"

"Ừm." Đã từng cùng Bích Văn học làm bánh bao nàng cũng biết chút ít nhào bột.

"Học qua?"

"Ừm."

"Học thêm đi, sợi mỳ không dai vừa đưa đĩa kẹp liền đứt" Cơ Hoa Âm giải thích.

"Hả." Hạ Lan Tuyết nhìn sợi mỳ nát trong chén trông như hồ dán, ngượng ngùng cười, "Ta cho rằng như vậy ăn tiện hơn, khỏi phải nhai, cứ thế nuốt

xuống luôn."

Bên cạnh, đám người Nam Cung Triệt nghe thấy, vẻ mặt như muốn ngất xỉu hết.

"Món ăn này chưa rửa sạch." Xem nàng chớp mắt to, một bộ nghiêm túc nghe hẳn chỉ giáo thần sắc, Cơ Hoa Âm nhẫn nại, lại nói.

Nhưng mà, Hạ Lan Tuyết lại tròn to hai mắt, "Còn phải rửa nữa sao?"

"..." Quả nhiên, Cơ Hoa Âm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn suốt không có ăn cây rau kia.

"Còn có, thịt chưa chín."

"À." Hạ Lan Tuyết then thùng gãi gãi đầu, "Thịt là sau khi bỏ nồi xuống ta mới cho vào, ta sợ mỳ rau không người không thích ăn."

Cơ Hoa Âm thần sắc ngưng túc, con mắt sâu kín nhìn nàng, "Thịt có thể không ăn, nhưng phải cho muối vào mỳ chứ."

"A?" Hạ Lan Tuyết rất là giật mình, "Phải cho muối sao? Nhưng mà mỳ sợi không phải là món ăn sao, sao khi ta thấy Bích Văn làm bánh bao có cho muối đâu."

Cơ Hoa Quân không nghĩ cùng nàng cãi cọ, chỉ cường điệu nói, "Xác thực phải cho muối."

"A, vậy ta thêm chút muối đến." Hạ Lan Tuyết bùng chén định trở về phòng bếp.

"Chờ đã." Cơ Hoa Âm ngăn cản nàng lại, "Ta, cũng không đói lắm."

"Hoa Âm ca ca, ta làm sườn xào chua ngọt vẫn để trên bếp còn nóng lắm, ta lấy đến cho người nhé?" Thấy mì Hạ Lan Tuyết nấu, Nam Cung Nguyệt tự tin vụt vụt đã thức dậy.

"Không cần, ta còn có việc, các người tự tiện." Cơ Hoa Âm từ từ đứng dậy, nói với bọn người Nam Cung Triệt

"Hoa Âm, người muốn đi đâu?" Hạ Lan Tuyết vội vàng đi theo.

Cơ Hoa Âm liếc nàng một cái, nói, "Cùng ta về."

"Đi chỗ nào? Thật sự không ăn mỳ sao?" Hạ Lan Tuyết vừa đuổi theo hẳn, vừa đau lòng nhìn mỳ trên bàn, dù gì cũng là tự tay nàng làm một bữa ăn cho hẳn nha, cứ như vậy vất đi? Thật đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Dạy nàng luyện võ

"Hoa Âm ca ca." Nhìn một nam một nữ ở đằng trước, Nam Cung Nguyệt không cam lòng muốn đuổi theo.

Nam Cung Triệt bắt lấy tay nàng ta lôi lại, "Đu rồi, nếu mẫu hậu biết ngày ngày người đều đuổi theo sau mông người ta, nhất định sẽ căm tức người cho đến ngày hoàng tử Vệ Quốc đến đón dâu đấy."

"Không cần." Nam Cung Nguyệt lập tức thay đổi, vẻ mặt đau khổ cầu khẩn, "Lục ca, người đã nói, sẽ nghĩ giúp ta biện pháp để lui cửa hôn nhân này."

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, người phải nghe Lục ca." Nam Cung Triệt nghiêm túc nói.

Nam Cung Nguyệt liên tục không ngừng gật đầu, "Ta nghe mà, không phải là cái gì ta cũng nghe theo ca sao?"

"Tốt lắm, vậy về sau đừng quần quýt lấy Cơ Hoa Âm nữa." Nam Cung Triệt nghiêm túc nói, nếu như trước đây, bên cạnh Cơ Hoa Âm không có nữ tử nào kề cận, muội muội lấy lý do đó để theo đuổi hẳn cũng không nói được gì vì ai cũng có cơ hội, nhưng hôm nay, nhìn Hạ Lan Tuyết xuất hiện, hẳn rõ ràng biết được, dù muội muội có làm bất cứ chuyện gì đi nữa cũng vô ích, mà để lâu nữa, khéo lại giống như Tô Minh Ngọc, phí thời gian mà lại không được cái kết quả gì.

Nam Cung Nguyệt cắn môi, không cam lòng trừng mắt ca ca, "Ngoại trừ cái này."

"Chỉ có cái này." Nam Cung Triệt cười lạnh kiên trì, "Hiện tại cùng ta hồi cung, về sau nếu ta phát hiện người còn quần lấy Cơ Hoa Âm, không những ta bẩm báo cho mẫu hậu mà còn có thể đề nghị người đẩy nhanh ngày Vệ Quốc hoàng tử tới đón dâu đấy."

"Người." Nam Cung Nguyệt tức giận làm khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, nhưng hết cách với hắn, chỉ đành phải hừ nói, "Người thật độc ác. Được rồi ta nghe lời người, nhưng mà ca cũng phải hứa với ta trong vòng nửa năm phải nghĩ cách lùi hôn sự này cho ta."

"Được rồi, đồng ý." Nam Cung Triệt sáng khoái đáp ứng, "Đi thôi, hồi cung."

"Vây Ngọc tỷ tỷ..." Nam Cung Nguyệt không yên tâm.

"Không cần người phải lo." Nam Cung Triệt kéo nàng đi luôn.

Bên này, Cơ Hoa Quân thương tiếc nhìn Tô Minh Ngọc, bất đắc dĩ thở dài, "Tốt lắm, mọi người đi rồi, muốn khóc liền khóc lên đi."

"Không cần người quan tâm." Tô Minh Ngọc đẩy hắn ra, trực tiếp rời đi.

Cơ Hoa Quân không yên tâm để nàng ta một mình, vội vàng đi theo, "Ngọc nhi, ta biết rõ ta hiện tại nói cái gì, người đều nghe không lọt, nhưng ta vẫn phải nói. Buông tay đi, Cửu đệ hẳn sẽ không tiếp nhận người. Mười năm còn chưa đủ sao? Cuộc đời của người còn có mấy mươi năm để người lãng phí?"

Tô Minh Ngọc ngăn người, đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn Cơ Hoa Quân, khóc ròng nói, "Nhưng mà, ta không cam lòng, vì cái gì ta đợi hắn những năm này, hắn đều không hề bị lay động, lại hết lần này tới lần khác động tâm với một con nhóc? Hoa Quân, người nói cho ta biết, Hạ Lan Tuyết tốt hơn ta ở điểm nào?"

"Đưa ngọc, nàng làm sao sẽ hơn người? Nàng chỉ là một vu y nữ nhỏ nhoi làm sao xứng đáng xách gậy cho người" Cơ Hoa Quân thương tiếc nhìn xem nàng, an ủi.

Tô Minh Ngọc khó hiểu, "Vây vì sao Cơ Hoa Âm lại thương nàng không thương ta?"

Vừa nghĩ đến khi nãy Cơ Hoa Âm bảo nàng xin lỗi nàng ta, tâm liền đau lên.

"Cửu đệ hẳn không có ánh mắt, đem mắt cá coi như trân châu, sau này sẽ có lúc hắn hối hận." Cơ Hoa Quân nói ra lời độc ác.

Tô Minh Ngọc lắc đầu, "Ta không cần tương lai hắn hối hận, ta muốn hắn hiện tại liền cảnh giác cao độ, Hạ Lan Tuyết không phải lương xứng của hắn, hắn đường đường là tướng quân của Đại Chu quốc, có thể nào cưới một cái vu y nữ. Lại có..."

Tô Minh Ngọc vừa nghĩ tới điều gì, lầm bầm nói, "Hoa Âm hẳn có lẽ chỉ là nhất thời tham niệm mới mẻ, những năm này, ngoại trừ ta có thể đến gần, ngay cả Thân Châu công chúa cũng không thể lại gần. Hạ Lan Tuyết nhỏ nhắn dễ thương như vậy, nhất định là làm cho hắn cảm thấy mới mẻ thú vị."

Cơ Hoa Quân cau mày, "Ngọc nhi, sao người cứ khẳng khái một mực như vậy, mặc kệ có Hạ Lan Tuyết hay không, mặc kệ có phải hắn ham mới mẻ hay không, Cửu đệ hẳn sẽ không cần người. Nếu hắn để ý đến người cũng đã để ý rồi, sao còn để cho người chờ đợi bằng ấy năm?"

"Không, người nói vậy, Hoa Âm hẳn thích ta, chỉ là trong lòng hắn vẫn còn vướng mắc chuyện kia. Ta liền nói với hắn, chỉ cần hắn thích, ta có thể thành toàn, cùng lắm thì chờ ta qua cửa xong, để cho Hạ Lan Tuyết làm thiếp, ta sẽ không làm khó nàng." Tô Minh Ngọc cứ chỉ diên rò lái nhai.

Cơ Hoa Quân nhìn nàng, ánh mắt từng điểm từng điểm lãnh xuống, đến nay luôn tỏ ra cao ngạo đoan trang thực nữ, vậy mà vì một người đàn ông mà lại chật vật đến vậy?

"Ta sẽ đi tìm hắn ngay bây giờ." Tô Minh Ngọc càng nói càng cảm thấy có lý, xoay người định đi theo hướng Cơ Hoa Âm rời đi, nàng muốn tìm hắn nói rõ sự việc, vì hắn, nàng có thể dễ dàng tha thứ hết thảy, thậm chí Hạ Lan Tuyết.

"Trờ lại, người điên rồi phải không?" Cơ Hoa Quân bắt được nàng ta, không để cho nàng ta đi.

"Cút ngay!" Tô Minh Ngọc trở tay pằng một tiếng đánh vào trên mặt Cơ Hoa Quân, giờ phút này, tâm tình nàng phi thường kích động, mười tám năm nàng sống trên đời, chuyện gì cũng theo ý muốn, được tất cả mọi người nâng vào trong lòng bàn tay, chỉ có mình Cơ Hoa Âm, nàng theo đuổi mười năm mà bây giờ lại bị một cái vu y nữ đánh bại, nàng chịu đủ rồi.

"Đủ rồi!" Cơ Hoa Quân cũng nổi giận, giờ tay liền tát lại một cái lên mặt Tô Minh Ngọc "Ngọc nhi, người thanh tình một chút, người nhìn xem bộ dáng hiện tại của mình như thế nào? Nếu người cứ đi như vậy tìm hắn. Không chỉ có Cửu đệ xem thường người mà ngay cả ta cũng xem thường người."

"Người?" Tô Minh Ngọc che lấy gò má đau nhức, hai mắt đầm lệ nhìn hắn, "Ngay cả người cũng đánh ta?"

"Ngọc nhi." Ánh mắt oán hận của nàng ta làm cho lòng của Cơ Hoa Âm mềm đi, đưa tay muốn ôm nàng ta vào lòng an ủi.

Tô Minh Ngọc lui về phía sau một bước, chảy nước mắt nói, "Hắn chương mắt ta, người xem thường ta, a, các người thật đúng là huynh đệ."

"Ngọc nhi, đừng làm rộn." Cơ Hoa Quân lại bước lên một bước, cưỡng chế đem nàng ta ôm vào trong ngực, dụ dỗ, "Ngọc nhi, ta trước dẫn người trở về, những chuyện khác sau này hãy nói."

"Ô ô ô." Tâm tình thảm bại rồi, Tô Minh Ngọc bất lực nằm ở bộ ngực hắn khóc lên.

Cơ Hoa Quân thở dài một tiếng, đồng thời lại vì vừa rồi đánh nàng một cái tát kia tự trách không thôi.

Nếu không phải nàng tự hành hạ mình như vậy làm sao hẳn lại nỡ đánh nàng chứ?

--

Lúc đó, Cơ Hoa Âm cũng đem Hạ Lan Tuyết đến một sân phơi trống trải.

Hạ Lan Tuyết tò mò nhìn quanh, ngoại trừ mấy gian phòng không người ở bên ngoài, thì không có vật gì khác, không khỏi hỏi, "Hoa Âm, ngươi dẫn ta đến này làm gì?"

Cơ Hoa Âm đứng chấp tay, trên cao nhìn xuống nàng, "Lấy mấy chiêu ngươi sở trường nhất ra luyện cho ta xem."

"Luyện công?" Hạ Lan Tuyết sững sờ, chợt, không kìm được vui mừng, cười hi hi đến gần cạnh hắn hỏi, "Ngươi là muốn dạy ta công phu sao?"

"Ngay cả tiếng sư phụ ngươi cũng gọi rồi, ta không thể để ngươi làm mất mặt ta ở bên ngoài được." Cơ Hoa Âm có chút bất đắc dĩ nói.

Hạ Lan Tuyết nhớ tới lời Nam Cung Triệt nói khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên nhưng vẫn rất hưng phấn.

"Vậy sau này ta vẫn gọi tên ngươi hay gọi ngươi là sư phụ đây?"

"Tùy ngươi." Cơ Hoa Âm nói.

"Vậy, Hoa Âm, sư phụ. Hoa Âm sư phụ..."

Cuối cùng liên hợp lại xưng hô làm cho Cơ Hoa Âm mi tâm nhú một cái, ngược lại Hạ Lan Tuyết cũng bật cười, "Hoa Âm sư phụ không tốt, đồ có điểm giống hòa thượng Thiên Lộc Tự rồi."

Cơ Hoa Âm liếc thần sắc, chân thành nói, "Đừng om sòm nữa, luyện mấy chiêu cho ta xem nào."

"Được rồi." Hạ Lan Tuyết sáng khoái đáp ứng, nhưng Cơ Hoa Âm muốn nàng luyện sở trường nhất, nàng nghiêng cái đầu nhỏ, ngón tay hung hăng gãi hai cái đầu tóc, thật khó khăn bộ đáng.

Công phu của nàng chỉ có mấy chiêu ngoại trừ khinh công còn khá một chút còn những cái khác mà đem ra cho người ta nhìn rất khó coi.

"Khinh công có tính hay không?" Nàng cười khan nhìn hắn.

"Được." Cơ Hoa Âm gật gật đầu.

"Vậy ngươi xem trọng rồi." Hạ Lan Tuyết hai tay triển khai, mũi chân nhẹ điểm, như chim yến nhẹ nhàng bay lên, ước chừng là vì khoe khoang khinh công của chính mình, nàng còn mượn lực của mái hiên, ở giữa không trung duyên dáng xoay tròn vài vòng, đang định nghĩ muốn lộn vòng thêm hai vòng nữa khoe khoang với hắn nhưng không ngờ có một hòn đá nhỏ đánh trúng vào hông nàng.

\

Nàng 'Ai ư' một tiếng ngã xuống đất, cái hông nỡ hoa.

"Khinh công này của ngươi là theo khí học hả?" Cơ Hoa Âm đi đến trước mặt nàng, nhíu mày nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết xoa cái hông, phỉ sức đứng lên, thờ phỉ phỉ chất vấn hắn, "Mới vừa rồi là ngươi đánh ta?"

"Hả?". Cơ Hoa Âm cũng không phủ nhận, "Sợ ngươi lại luyện tiếp, thực sẽ biến thành con khỉ."

"Ngươi, ác độc." Hạ Lan Tuyết đỏ mặt, tức giận nói, "Ngươi tại sao đánh cái chỗ kia?"

"Nếu không đánh vào đâu? Đánh đâu sao?" Cơ Hoa Âm mặt không thẹn sắc, nghiêm trang hỏi, "Ngươi cảm thấy nên đánh đâu mình sao?"

Hạ Lan Tuyết nhìn viên sỏi trên mặt đất kia, đầu đầy hắc tuyến, "Sao ngươi không đánh vào chỗ khác."

"Chỗ đó thịt nhiều, ta cho rằng đỡ đau hơn tý." Cơ Hoa Âm ánh mắt chậm rãi đã rơi vào ngang hông của nàng, sắc bén như nhìn thấu quần áo nàng rồi quay mặt đi.

Hạ Lan Tuyết quần bách, hừ cười, "Hóa ra ngươi vẫn là nghĩ cho ta hả? Ta còn tưởng ngươi mượn chuyện công làm chuyện riêng chiếm tiện nghi của ta."

Cơ Hoa Âm hơi sững sờ, không xác định hỏi, "Ngươi vẫn chưa tỉnh rượu sao?"

"..." Hạ Lan Tuyết nhất nghẹn, chợt giương môi cười, "Hừ, còn không thừa nhận, chính là ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta."

Cơ Hoa Âm không phản bác, chỉ thản nhiên nói, "Về sau ban ngày không được phép uống rượu, để nói mê sáng."

"Ta không có nói mê sáng, chính là ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta. Dù sao, tương lai của ta nhất định là người của ngươi, ngươi cứ thành thật đi." Hạ Lan Tuyết thấy hắn không thừa nhận, hờn dỗi liền ôm cánh tay của hắn, ăn vạ muốn hắn thừa nhận.

"Hồ nháo!" Cơ Hoa Âm rút ra cánh tay, tàn khốc nhìn chăm chăm nàng, "Một cô nương gia, những lời này là có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng?"

Hạ Lan Tuyết ngẩn ra, mắt to mọi nơi thoáng nhìn, lại không quan tâm nở nụ cười, "Nơi này cũng không có ai khác ta nói cho ngươi nghe sợ cái gì?"

"Nếu ngươi đem tài khoa môi múa mép này thành tinh thần tập luyện võ nghệ cũng không đến nỗi bị mất mặt thế này." Vừa nói thân hình Cơ Hoa Âm chợt lóe, cách nàng khoảng một trượng, bắt đầu triển khai chiêu thức.

"Ngươi hãy nghe cho kỹ, bộ chiêu thức này ta chỉ dạy ngươi một lần, ngươi học được thì thôi còn không học được sau này đừng tìm ta nữa."

Nói xong, chiêu thức cũng kết thúc hắn đã lại đứng trước mặt nàng rồi.

Hạ Lan Tuyết bối rối, "Su phụ, vừa rồi quá nhanh, ta còn không có nhìn rõ ràng, ngươi lại dạy xong rồi làm sao bây giờ?"

"Học không được?" Cơ Hoa Âm lạnh nhạt hỏi.

"Ừm." Hạ Lan Tuyết thành thật gật đầu.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng phác thảo môi, lạnh lạnh cười, "Xem ra, sau này ngươi cũng không muốn xuất hiện ở trước mặt ta nữa rồi, bờ tường lại có cơ quan ngươi không qua được, vậy thế này đi..."

Ngón tay hắn chỉ cách đó không xa nói, "Nhìn thấy không? Chỗ kia có một lỗ chó, từ đó có thể chui ra ngoài, ra rồi sau này đừng đến nữa. Tường của tướng quân phủ sau này cũng không thể để ngươi tự tiện phi vào rồi."

Hạ Lan Tuyết nghe hắn lời này, lại bối rối, "Làm sao vậy? Không phải vừa rồi còn đang tốt sao? Ngươi đánh mông ta ta cũng không nói gì? Sao tự nhiên lại bắt ta chui chuồng chó thế?"

Cơ Hoa Âm lạnh lạnh liếc nàng một cái, môi mím lại, không nhìn nàng nữa, xoay người rồi đi.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đuổi theo, "Hoa Âm..."

Lời nói chưa nói ra khỏi miệng, Cơ Hoa Âm trở tay một trận chưởng phong đánh tới, thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Lan Tuyết giống như điều đứt dây bắn ra ngã xuống.

"Ai u." Nàng vội vã khoa trương kêu to lên, mắt to vụt sáng nhìn bóng lưng lạnh lùng phía trước.

Kỳ thật một ném này làm nàng ngã cũng không đau giống như lúc nãy nàng luyện khinh công, hắn cũng chỉ muốn nàng không đi theo hắn nữa mà không muốn thương tổn đến nàng.

Nhưng mà, liên tiếp kêu rất nhiều tiếng, Cơ Hoa Âm như cũ đầu cũng không quay lại đi lên phía trước.

Hạ Lan Tuyết không dám đuổi theo nữa, sợ lại bị bắn trở về, đột nhiên, nảy ra ý hay, nàng a ô một tiếng, giả vờ như đang nôn mửa, âm thanh suy yếu gọi, "Su phụ, cứu mạng, đau, đau, a..."

Cuối cùng, nàng ngoe đầu, cả người nằm phịch xuống đất, không nhúc nhích.

Người luyện võ nữ lực kinh người, cho nên, tất cả mọi hành động của Hạ Lan Tuyết đều nằm trong bàn tay của Cơ Hoa Âm.

Chỉ là, người không thể động tình, một khi động tình, tất cả sức phán đoán sẽ không có.

Tự mình biết một chương kia chỉ là phô trương thanh thế ngay cả một phần công lực cũng không dùng, nhưng là, nha đầu kia không tiếp tục đuổi theo phía sau nữa, cũng mất thanh âm, Cơ Hoa Âm tâm vẫn trầm xuống, cho dù biết rõ hơn nữa là nàng đang diễn trò, nhưng bước chân không nghe sai bảo vẫn quay trở lại.

Đi đến trước mặt nàng, nửa ngồi xuống, nhìn cái đầu nhỏ gối lên cánh tay của nàng, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hàng mi dài khê rung, trong lòng Cơ Hoa Âm vừa bức mình vừa buồn cười.

"Sao không có tiền đồ như vậy? Sao xứng làm nữ nhân của Cơ Hoa Âm ta, người đầu, đem thứ này ném ra ngoài đường lớn đi." Hắn đột nhiên lạnh mặt, đứng dậy phân phó.

"Vâng ạ." Một ảnh vệ tự nhiên xuất hiện rất quý dị.

Hạ Lan Tuyết nghe thấy thanh âm của người lạ, cảm thấy trầm xuống, bản năng đưa tay liền ôm lấy bắp đùi Cơ Hoa Âm, ngửa đầu nhìn nọt cười, "Su

phụ, vừa rồi chiều thức ngài dạy ta, ta đột nhiên nhớ được rồi. Ta luyện lại cho ngài xem một chút, được không?"

"Người không phải là ngất đi sao?" Cơ Hoa Âm cúi đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cô nương đang ôm bắp đùi mình.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đứng lên, giải thích, "Chính là vừa rồi hôn mê, đầu óc ta đột nhiên minh mẫn, thậm chí ngay cả chiêu thức người dạy trước đó cũng nhớ ra luôn, ngài nói có thần kỳ không?"

"Nếu như thế, luyện lại ta xem một chút." Cơ Hoa Âm vung tay lên, ánh vệ lại biến mất không thấy gì nữa.

Hạ Lan Tuyết lau mồ hôi trên trán, coi là thật kéo ra tư thế, trong đầu dùng sức nhớ lại động tác vừa rồi của hấn, sau đó từng chiêu từng thức luyện.

Bởi vì vừa phải nhớ lại, động tác của nàng thật chậm, hoàn toàn không có huy soái tự nhiên như hấn, nhưng Cơ Hoa Âm lại biết, nàng luyện chiêu thức toàn bộ đúng rồi, chỉ là kém thuần thục cùng độ mạnh yếu.

Kỳ thật, liền hấn vừa rồi kia một lần, có thể toàn bộ nhớ kỹ chiêu thức người thật rất ít, nhưng hấn biết rõ, Hạ Lan Tuyết có bản lĩnh vừa nhìn qua là nhớ rõ, hơn nữa, nàng cũng là cái luyện võ kỳ tài, chỉ là, nàng người này tính tình lười nhác, không bức nàng, nàng vĩnh viễn dùng mảnh lời như vậy.

"Sư phụ, như thế nào?" Không dễ dàng luyện xong bộ chiêu thức kia, Hạ Lan Tuyết thở hổn hển đi tới hỏi.

Cơ Hoa Âm đẩy mắt dạng qua một luồng vui vẻ, "Xem ra, vừa rồi ngất đi đúng là làm cho đầu óc người mình minh mẫn hơn đấy."

"A, như vậy liền tính vượt qua kiểm tra rồi đi? Về sau ta còn có thể tới tìm người rồi." Hạ Lan Tuyết hoàn toàn mặc kệ hấn trào phúng, chỉ để ý chuyện này.

Cơ Hoa Âm nói, "Có thể, nhưng lần sau ta không muốn thấy người giống như người già luyện thái cực quyền vậy."

"A" Hạ Lan Tuyết mây đen đầy mặt.

"Tốt lắm, ta còn có việc, người cần phải trở về." Cơ Hoa Âm nói.

"Người làm gì thế?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, "Người muốn cùng?"

"Hừm..." Đỉnh hấn hồi lâu, còn đỉnh tiếp, sợ hấn phiền, Hạ Lan Tuyết cũng là biết điều, nhân tiện nói, "Không có việc gì, ta tùy tiện hỏi một chút, vậy người gấp rút đi, ta hôm nào lại tới tìm người."

Cơ Hoa Âm không có lên tiếng, xoay người, ưu nhả rồi đi.

Hạ Lan Tuyết bước nhỏ đi theo bên người hấn, lại nói, "Hoa Âm, về sau ta có thể đi cửa chính không?"

Cơ Hoa Âm đột nhiên đứng lại, lẳng lặng nhìn nàng, tựa hồ suy tư một cái

chớp mắt, lúc này mới chậm rãi nói, "Vẫn là leo tường đi, tiện thể luyện khinh công."

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, không cam lòng lại đuổi theo, "Nhưng leo tường vào như vậy sẽ bị mọi người chê cười."

"Người sợ người chê cười?" Cơ Hoa Âm hỏi ngược một câu.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, "Mấu chốt là, ta sợ cô nương khác nhìn thấy, sẽ học theo ta. Nhớ ngày nào đó mọi người đều biết leo tường vào có thể gặp mi thì ta phải làm sao đây?"

"..." Cơ Hoa Âm rũ mắt nhìn nàng, đột nhiên đưa tay nhấc lên vạt áo của nàng.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, bản năng lui về phía sau một bước, cả kinh nói, "Người làm gì thế? Ban ngày đấy?"

Cơ Hoa Âm mặt không chút thay đổi giúp nàng cởi bỏ dây lưng, một lần nữa lại buộc lại còn buộc hình nơ con bướm mà Hạ Lan Tuyết thích nhất...

"Người yên tâm, không phải là cô nương nào cũng có dũng khí leo tường."

Trước con mắt kinh ngạc của nàng, hấn ném lại một câu rồi đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Ngọc nhiên mừng rỡ

Không phải là cô nương nào đều có dũng khí leo tường .

Đây là hần đang khen bản thân mình sao? Hạ Lan Tuyết nhìn qua bóng lưng tiêu sái của nam nhân, tay nhẹ nhàng vuốt ve nơ bướm ngang hông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ, ngọt ngào tựa hồ yếu dật xuất lai.

Nam nhân này chịu giúp nàng chải đầu, giúp nàng mặc quần áo, nếu ngay cả cơm cũng nấu giúp, vậy thì đầy đủ hết rồi, về sau việc của đám Thu Hương giao cho một mình hần là được rồi.

Một mình còn đang sững sờ rạo rực đứng nguyên tại chỗ thì bóng dáng của Cơ Hoa Âm đã biến mất rồi, lúc này Hạ Lan Tuyết mới phục hồi lại tinh thần đang trong thỏa mãn của mình , nhìn thấy tường rào cao hơn thân người ở phía bên kia, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt có chút khinh miệt.

Mũi chân một chút, cả người nhẹ nhàng bay lên trên đầu tường, nhìn ngắm hoa cỏ bên trong đình viện, cảm giác thật vui sướng.

Xong, leo lên tường cảm giác cũng khá tốt!

Trở lại Tuyết Uyển, đã sau giờ ngọ, trong sân yên tĩnh, dưới mái hiên có hai tiểu nha đầu đang lơ mơ ngủ gật trên ghế dài.

Hạ Lan Tuyết cũng không có quấy nhiễu ai, trực tiếp trở về phòng, bò lên giường muốn ngủ một giấc, nhưng không nỡ bỏ nơ con bướm kia cho nên cứ để nguyên y phục như vậy lên giường ngủ.

Tỉnh dậy, đã là hoàng hôn, Hạ Lan Tuyết bị một trận mùi thơm mê người làm cho tỉnh dậy.

Vừa mở mắt, liền nhìn thấy Thu Hương ngồi ở ghế nhỏ gần đầu giường đang nhắm mắt ngủ gật, nhưng mà, trong tay cầm quạt lông theo quán tính vẫn đang quạt cho nàng.

"Thu Hương nha đầu." Hạ Lan Tuyết ngồi dậy, hai ngón tay đùa dai vờ vờ lên đôi môi mím mành của nàng.

Thu Hương giật mình, mơ mơ màng màng mở mắt, "Tiểu thư?"

"Nước miếng đều chảy đến trong càn cổ rồi đấy." Hạ Lan Tuyết rút tay về, hì hì cười nói.

"A?" Thu Hương không đề phòng, theo thói quen dùng tay áo lau miệng.

Hạ Lan Tuyết bị hành động này của nàng chọc cười, "Ha, bị ta bắt được, hương hương mỹ nhân của chúng ta cũng có lúc không chú ý."

Thu Hương quần bách, sắc giọng, "Ai nha, tiểu thư, người lại trêu chọc nô tỳ rồi."

Vừa nói vừa đưa quạt lông vỗ vào phía đầu giường, "Mắt công nô tỳ quạt cho tiểu thư tay cũng đều mỏi nhừ rồi."

"Ta không nóng, người quạt làm gì." Hạ Lan Tuyết cầm lấy cây quạt, nhìn rất xinh xắn, cũng không biết đây là lông chim gì ?

Thu Hương đứng lên, liếc nhìn nàng, "Nô tỳ quạt nửa ngày nên ngài không nóng rồi, lúc nô tỳ mới vào người nóng ướt cả tóc."

"À." Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, nịnh nọt nói, "Khô cực, hương hương mỹ nhân."

"Đừng ba hoa nữa, hôm nay tiểu thư đi uống rượu sao?" Thu Hương hỏi.

Hạ Lan Tuyết cũng không phủ nhận, "Đúng vậy, rượu Thiên hương lâu, cũng không tệ lắm."

"Không trách được, một thân mùi rượu." Thu Hương bắt đắc dĩ nhìn nàng, "Đã cho tiểu nha đầu chuẩn bị nước tắm rồi tiểu thư ngài có muốn đi tắm không?"

"Ta tắm rồi." Hạ Lan Tuyết kỳ quái lại nhìn mình một cái, "Không có mùi rượu mà."

"

Tiểu thư, người tắm ở đâu thế ?" Thu Hương hồ nghi nhìn nàng, lại phát hiện xiêm y trên người nàng từ trước đến nay chưa thấy qua, càng thêm khó hiểu, "Xiêm y này làm lúc nào? Không giống với trong phủ chúng ta lắm, mà giống như a... Mưa ngoài tiệm."

Hạ Lan Tuyết hí mắt cười, "Ánh mắt không sai, chính là mưa, đẹp không?"

"Không phải từ trước đến nay ngài không mặc đồ mưa ở ngoài sao?" Thu Hương nghi hoặc nhìn nàng, "Hơn nữa, buổi sáng lúc đi ra ngoài, người không mặc bộ này."

"A." Sợ nàng truy cứu tiếp, chuyện về Cơ Hoa Âm sẽ bại lộ, Hạ Lan Tuyết vội vàng hàm hồ qua loa, "Buổi sáng ở Thiên hương lâu uống rượu, không cẩn thận làm dơ xiêm y, phải ra tiệm mua bộ này."

"À." Thu Hương gật đầu, lại nói, "Nước nóng chuẩn bị tốt rồi, tiểu thư có muốn tắm rửa thay xiêm y không?"

"Không được, ta trước hoạt động một chút." Hạ Lan Tuyết đứng dậy, đang định đi giày mới phát hiện đôi giày yêu quý vẫn để ở gầm giường của mình không thấy đâu, vội hỏi Thu Hương, "Giày ta đâu rồi?"

"Giày gì ạ?" Thu Hương sững sờ, chợt nghĩ đến, "Là đôi giày của nam nhân kia sao?"

"Đúng vậy, không phải là người vất đi rồi chứ?" Hạ Lan Tuyết quan tâm nhìn nàng, ở trong nhận thức của nàng, Thu Hương đúng là có thể làm được, nha đầu này mặc dù lớn lên xinh đẹp nhưng lại có chút tâm tư hán tử, đặc biệt là bài xích nam nhân, thậm chí vật phẩm của nam nhân.

Thu Hương gật gù đầu, "Ném. Kỳ quái, tiểu thư, đó là cái ngài đi về sao?"

"Ai nha, đó là đôi giày quan trọng của ta mau tìm về đi." Hạ Lan Tuyết tự nhiên không dám nói là Cơ Hoa Âm, chỉ nói hữu dụng.

Thu Hương nóng nảy, vội hỏi, "Tiểu thư, ngài đừng vội để ta đi xem xem có bị đốt đi rồi hay chưa."

Nói xong, nàng vội vã chạy ra ngoài.

Nghĩ tới là đồ của Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết cũng không dám khinh suất vội chạy theo.

Thu Hương chạy tới phòng bếp, liền hỏi nhóm vú già nhóm lửa.

Vú già liền đưa ra một thứ giống như đôi giày nói: "Cô nương, thứ này nhóm lửa không tốt, nô tỳ nhìn giày là tốt, hơn nữa còn mới, nên không muốn vất đi, đang định mang về cho chồng ta dùng."

Hạ Lan Tuyết vội vàng đoạt lấy giày trong tay vú già, phân phó Thu Hương, "Đưa cho bà ta mấy lượng bạc để mai bà ta mua giày mới cho chồng."

"Vâng ạ." Thu Hương tiện tay móc ra hai lượng bạc đưa cho vú già.

"Đa tạ tiểu thư." Vú già kia vội vàng dập đầu tạ lễ.

Hạ Lan Tuyết nâng giày, vui sướng hài lòng trở về phòng.

"Tiểu thư, giày này có gì quan trọng?" Thu Hương đi ở phía sau, rất khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết nhìn nàng chớp mắt, chân thành nói, "Thiên cơ không thể tiết lộ."

Thu Hương ngạc nhiên.

Cất giày thật kỹ, Hạ Lan Tuyết đi đến trong viện tử, tìm chỗ trống vừa nhớ lại chiêu thức Cơ Hoa Âm dạy vừa luyện lại.

Thu Hương hồ nghi đứng ở bên cạnh nhìn, không lâu sau, đám Đàn Hương nghe được tin cũng chạy tới xem Hạ Lan Tuyết luyện võ.

Đội Hạ Lan Tuyết luyện xong, Bích Văn đã đi tới, hỏi, "Tiểu thư, bộ chiêu thức này ai dạy người vậy?"

"Tại sao cần ai dạy? Tự ta nghĩ ra." Hạ Lan Tuyết đắc ý nhướn nhướn mày.

Bích Văn nói, "Người xem, có phải là như này không?"

Vừa nói, nàng vừa lùi về phía sau vài bước, ở trước mặt Hạ Lan Tuyết, liền bắt chước lại chiêu thức nàng vừa luyện, mặc dù không xuất thần nhập hóa giống Cơ Hoa Âm nhưng nhìn cũng rất đẹp mắt.

Bên cạnh, Thu Hương vài cái nhìn, liên tục vỗ tay.

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, sao lúc nàng luyện không có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi?

Đội Bích Văn ngừng lại, Hạ Lan Tuyết nghi hoặc hỏi, "Người cũng biết?"

"A, mới cùng tiểu thư học." Bích Văn thành thật trả lời.

Hạ Lan Tuyết khóe mắt kéo ra, "Người liền nhìn một lần, có thể đánh tốt như vậy?"

"A, không được tốt lắm." Bích Văn khiêm tốn nói, "Nhưng mà, tiểu thư, bộ chiêu thức này học được rất có lợi."

"A, người cũng biết nhìn." Đối với chuyện nha đầu này luyện võ tốt hơn nàng, Hạ Lan Tuyết có chút ghen ghét.

Bích Văn mặt không đổi sắc nói, "Tiểu thư, nếu ngài muốn luyện võ, Bích Văn sẽ luyện với ngài."

"A?" Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, Bích Văn nha đầu kia công phu không sai, có nàng theo bên cạnh chỉ đạo, sẽ tốt hơn nhiều, nàng lúc này sáng khoái đáp ứng, "Được rồi, vậy chúng ta hiện tại liền bắt đầu luyện đi."

"Tiểu thư, cơm tối chuẩn bị xong rồi." Thu Văn vội vàng nói.

"Không vội, các người đói bụng đi trước ăn, Bích Văn, chúng ta hiện tại luyện võ." Hạ Lan Tuyết kéo Bích Văn đi tới một góc yên tĩnh trong sân nhỏ.

Bích Văn nói, "Tiểu thư, nô tỳ sẽ dùng chiêu thức để công kích người người dùng bộ chiêu thức vừa rồi hóa giải."

"Như vậy a." Hạ Lan Tuyết gật đầu, "Được rồi, người công kích ta đi."

Vừa nói xong, một tay Bích Văn liền đánh tới bả vai nàng, Hạ Lan Tuyết hậu tri hậu giác, ra tay chậm nửa nhịp, đầu vai bị Bích Văn bắt lấy, trong nháy mắt cả người bị nàng ép tới góc tường.

"Không phải đâu? Bích Văn, ta còn không có đánh trả." Hạ Lan Tuyết buồn bực nói.

Bích Văn buông nàng ra, "Tiểu thư, người có thể đánh trả."

"Được, xem chiêu." Hạ Lan Tuyết hai tay nắm quyền, ngay cả chiêu thức cũng không biết là chiêu gì, nhưng nàng lại nhìn ra, Bích Văn đang dùng Cơ Hoa Âm dạy chiêu thức để ứng phó nàng.

"Tiểu thư, đã nhìn ra chưa?" Một hồi hợp xong rồi, Bích Văn hỏi.

"Không có." Hạ Lan Tuyết thờ hồng hộc.

Bích Văn nhân tiện nói, "Vậy lại đến một lần."

"Không phải chứ?" Hạ Lan Tuyết kêu rên, nói, Bích Văn chính là cái võ si, tại sao nàng lại tìm nha đầu này đến luyện chứ? Hiện tại rõ ràng là đổi vai, thành nàng bởi nàng ấy luyện võ rồi.

Nhưng là vì lần sau gặp được Cơ Hoa Âm để khoe khoang, Hạ Lan Tuyết cũng coi như bất cứ giá nào, sau vài hiệp đấu, nàng cũng nhìn ra được trọng điểm rồi.

"Bích Văn, có phải công phu này dùng để chạy trốn không?"

"Chuẩn xác mà nói là, tiểu thư nếu như gặp phải nguy hiểm, những chiêu thức này có thể giúp tiểu thư chạy trốn chết." Bích Văn nghiêm túc trả lời, suy nghĩ một chút, nàng lại bổ sung một câu, "Chỉ là, đối phó nữ nhân hơi yếu một chút, nhưng dùng để đối phó nam nhân hiệu quả rất tốt."

"Có ý gì?" Hạ Lan Tuyết có chút mờ mịt.

Bích Văn liền kiên nhẫn giải thích cho nàng kết cấu sinh lý của nam nữ cùng ưu khuyết, từ đó tổng kết ra, bộ công phu kia của nàng dùng để đối phó với nam tử trong tình huống xấu.

Nói cách khác, nếu như gặp phải đấng đờ tử, có thể nói rằng bộ chiêu thức này tuyệt đối rất hữu dụng.

Hạ Lan Tuyết nghe xong, trộm vui vẻ, "Chẳng lẽ hần dạy ta cái này, là để cho ta đối phó hần?"

"Hần là ai?" Bích Văn tò mò hỏi.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy nàng cười, "Một cái... Người tốt."

"Người tốt?" Bích Văn càng phát ra khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết kéo nàng, "Ta luyện thêm hiệp, lúc này ta nghiêm túc."

"Được." Bích Văn từ trước đến nay không yêu miệt mài theo đuổi vấn đề, nói đánh là đánh.

Lần này bắt đầu luyện, Hạ Lan Tuyết liền thuận buồm xuôi gió nhiều rồi.

Trời đã tối, Thu Hương đám người đã ăn cơm tối, đi đến nhìn vẫn thấy hai người kia đang luyện đấu, nên mang băng ghế ra tiện thể làm khán giả ngồi xem.

Một lần luyện này, liền luyện hơn hai canh giờ, Hạ Lan Tuyết về sau không chịu được đói, thực tại không còn khí lực rồi, lúc này mới thôi.

Nhưng nàng cảm giác rất vui sướng nghĩ sáng mai sau khi ăn điểm tâm xong phải đi tìm Cơ Hoa Âm khoe khoang một chút.

Chỉ là, ngày hôm sau, mới vừa nếm qua điểm tâm, trong cung đã có người đến thỉnh, nói là bệnh tình thái tử đột nhiên chuyển biến xấu yêu cầu nàng mau chóng tiến cung.

Hạ Lan Tuyết giật mình không thôi, phải nói, trải gần một tháng nàng điều trị, thái tử mặc dù còn nửa chết nửa sống, nhưng so với trước kia đã tốt hơn nhiều, ít nhất, có thể ngồi ở trên xe lăn đi ra ngoài phơi nắng, cũng có thể ăn một chút thức ăn lỏng rồi.

Đã thấy được phương hướng phát triển tốt lên sao giờ đã chuyển biến xấu rồi?

Trên đường tiến cung, trong đầu nàng bấn loạn ra vô số ý tưởng, nhiều nhất liền là, có người muốn đưa thái tử vào chỗ chết, một lần không thành, liền tới lần thứ hai.

Mà lần đầu tiên, xui xẻo Túy tiên lâu, còn lần này, hiển nhiên có người nghĩ kéo nàng làm người chịu tội thay.

Đáng chết, loại chuyện lật vặt này liền không nên đón, đáng giận Thiếu Khâm, đáng giận

Đúng rồi, còn có Cơ Hoa Âm, hẳn cũng muốn nàng chữa lành cho thái tử .

Thôi rồi, coi như là thái tử có năm phần giống Cơ Hoa Âm nàng nể tình phải đem hết tài năng ra cứu sống hẳn rồi.

Vào trong cung, Tiểu Lộ Tử thái giám hầu cận thái tử, cũng không có mang nàng trực tiếp đi Trường Nhạc Cung, ngược lại mang nàng hướng đi ngự hoa viên.

Hạ Lan Tuyết sinh lòng nghi hoặc, liền hỏi, "Tiểu Lộ Tử, thái tử điện hạ ở trong vườn?"

"Tuyệt cô nương, ngài cứ đi theo tiểu sẽ biết ." Tiểu Lộ Tử cố ý nói không rõ ràng.

Hạ Lan Tuyết nhạy cảm phát hiện thần sắc của hắn có gì đó đáng nghi, nghiêm nghị hỏi, "Người dám đùa giỡn ta? Nói cho ta biết, thái tử đến cùng như thế nào?"

Như thái tử thực sắp chết, này tiểu thái giám còn có thể một bộ không hợp tác thần sắc, sợ sớm đã sợ chết rồi.

Tiểu Lộ Tử vội hỏi, "Liên ở phía trước, Tuyết cô nương, ngài theo ta đi sẽ biết."

"Không đi." Hạ Lan Tuyết bỏ qua hắn, xoay người liền đi trở về, "Nếu thái tử bệnh nặng, bốn tiểu thư tự nhiên muốn đi trước nhìn thái tử một chút."

"Thái tử đang ở trong vườn." Tiểu Lộ Tử nhanh chóng gọi.

Hạ Lan Tuyết ngưng mi, "Có ý gì? Thái tử bệnh tình tăng thêm, còn có thể ở trong vườn?"

Tiểu Lộ Tử lộ ra thần sắc khó xử, ấp a ấp úng nói, "Thái tử hẳn... Hôm nay tâm tình tốt, thấy trong vườn hoa đình hương nở xinh đẹp, liền nghĩ muốn thưởng thức cùng Tuyết cô nương"

"..." Hạ Lan Tuyết không nói gì, tức giận nói, "Vậy vì sao phải nói thái tử bệnh nặng?" Làm cho nàng lo lắng một cách vô ích.

Tiểu Lộ Tử đáng thương giải thích, "Điện hạ phân phó, để cho Tuyết cô nương một kính hi."

"Ngạc nhiên mừng rỡ? Kính hải thì có." Hạ Lan Tuyết tức giận, vừa nói, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe từ phía sau truyền đến, xoay người nhìn lên, chỉ thấy thái tử điện hạ tự mình lắc lắc xe lăn, cười dịu dàng đi về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Nam Cung Khế

Nam Cung Tế lắc lắc xe lăn đến, cười dịu dàng nhìn Hạ Lan Tuyết, nói, "Tuyết cô nương, cô nương cũng đừng trách Tiểu Lộ Tử, là bản thái tử bảo hắn nói như vậy."

Nhìn khí sắc coi như không tệ của thái tử, Hạ Lan Tuyết lau đi mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng cười, "Thái tử điện hạ, người giống như vậy cũng hơi ác, nhìn xem này, làm ta chạy bỏ hơi tại rồi"

"Tuyết cô nương, cô nương đang lo lắng cho bản thái tử sao?" Nam Cung Tế nghe nói, mắt ánh lên tia vui vẻ, một đôi mắt giống như của Cơ Hoa Âm

sáng lên như chứa muôn vàn vì sao

Ánh mắt trực tiếp như vậy, làm cho Hạ Lan Tuyết hơi ngẩn ra, là người từng trải, hơn nữa, Nam Cung Tế là người như thế nào nàng cũng biết rõ, nên tươi cười giải thích, "Thái tử điện hạ là bệnh nhân của ta, thầy thuốc quan tâm bệnh nhân cũng là bình thường. Nhưng mà..."

Giọng nói của nàng đột nhiên ngừng lại, ánh mắt giao hoạt nhìn chăm chăm Nam Cung Tế, "Hại ta một chuyến tay không, hôm nay tiền khám bệnh tăng gấp bội."

"Không thành vấn đề." Nam Cung Tế cười càng mừng hơn, sáng khoái nói, "Tiền khám bệnh, bản thái tử sớm đã sai người chuẩn bị tốt."

Biết rõ Hạ Lan Tuyết yêu tiền, mỗi lần thấy nàng cầm tiền khám bệnh con mắt đều sáng lên hẳn nhìn cũng thấy thích.

Người yêu tiền mà lại trực tiếp như nàng không những không phản cảm mà còn làm cho người ta cảm thấy đáng yêu.

Quả nhiên, biết rõ bạc chuẩn bị tốt, Hạ Lan Tuyết khoe miệng vui vẻ sâu mấy phần, trông thấy cách đó không xa có một ghế dài, liền chủ động đẩy Nam Cung Tế đi qua.

"Dù sao ta cũng đã tới, nhân thể chuẩn mạch lại cho ngài một lần xem có cần phải đổi phương thuốc hay không "

"Không vội." Nam Cung Tế không có đưa tay, chỉ mỉm cười nhìn nàng, "Hôm nay gọi Tuyết cô nương đến, là muốn bảo người giải sầu."

"Giải sầu?" Hạ Lan Tuyết khoe miệng vì rút, lẩm bẩm nói, "Ồ trong hoàng cung có thể làm tâm tình tốt hơn sao?"

Nơi này thủ vệ tầng tầng, đúng phải không là hoàng tử công chúa cũng là phi tần ở hậu cung, ngay cả không may giẫm phải một con mèo cũng có khi là vật nuôi của một vị chủ tử nào đó.

Nàng mới không thích thâm cung.

"Biết rõ người không thích náo nhiệt, trước đó bản thái tử đã cho mọi người lui hết rồi, bảo đảm không có một ai có thể quấy rầy đến chúng ta." Nam Cung Tế nói.

"A?" Hạ Lan Tuyết lại kinh ngạc không thôi.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Nam Cung Tế thất sắc, "Người không vui sao?"

"A." Hạ Lan Tuyết xin lỗi đứng thẳng mi, "Cũng không phải là không thích, chỉ là, hôm nay cứ không trùng hợp, ta còn có chuyện trọng yếu muốn làm. Làm sao tốt được?"

Nam Cung Tế có chút thất vọng, vội hỏi, "Chuyện trọng yếu gì? Bản thái tử lập tức sai người đi làm cho người."

"Này cũng không được. Hôm nay có một nhóm được mới phải nhập kho của Bách Thảo Đường cần ta trực tiếp đi nhập." Hạ Lan Tuyết nói.

"Như vậy?" Nam Cung Tế ngưng mi, cúi đầu, "Nếu có thể người bảo bọn họ chờ một lúc rồi hãy nhập kho người ở đây cùng bản thái tử thưởng hoa có được không?"

"Cái này?" Hạ Lan Tuyết nghĩ tới muốn gặp Cơ Hoa Âm, tự nhiên không có tâm tư gì tại đây ứng phó, nhân tiện nói, "Ngày khác đi, há có thể bởi vì ta một người, làm cho nhiều người như vậy chờ đợi? Như vậy không tốt. Ngược lại thái tử điện hạ ngài, ta thấy thời tiết tốt như này mà ra vườn hóng cảnh đúng là tốt."

Nam Cung Tế thất vọng thu liễm vui vẻ, thờ dãi, "Được, lần sau bản thái tử hẹn người từ sớm để người không có chuyện gì bận?"

Hạ Lan Tuyết hoạt bát nhún nhún vai, "Vậy đi lần sau chúng ta hẹn sớm. Hiện tại, thái tử, đưa tay ra đi, để ta bắt mạch."

"Được." Nam Cung Tế vươn tay, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, hẳn đặc biệt là thích dáng vẻ nghiêm túc của nàng.

Hạ Lan Tuyết rũ mi ngưng thần, tập trung lắng nghe mạch đập, cũng không phát giác ánh mắt của hắn, sau khi xem mạch, lại rất tự nhiên giúp hắn cời bỏ tà áo, tra xét chỗ ngực đau, lại hỏi, "Gần đây ăn cơm còn có vấn đề gì không? Cổ họng có đau hay không?"

Nam Cung Tế lắc đầu, nhìn ngón tay bạch ngọc của nàng đang dao động trên ngực hắn, gương mặt tuấn tú tự nhiên đỏ lên.

Bộ dáng hắn bây giờ tuyệt đối không phải là đang vẻ hắn lúc tốt nhất, nhất là sau khi mắc bệnh thân thể gầy gò suy nhược, còn có nhiều chỗ mụn mủ lở loét.

Ngay cả chính hắn nhìn thấy còn cảm thấy kinh tởm nói gì đến những cung nữ hầu hạ hắn hàng ngày.

Nhưng chỉ có Hạ Lan Tuyết là khác, nàng đối với lúc thân thể hắn bị bệnh, cũng không biểu hiện ra chán ghét hoặc là sợ hãi gì, hơn nữa nàng còn thường thường mang theo ánh mắt khích lệ, thậm chí, tại lúc những nô tài hầu hạ không dám đến gần nàng còn làm mẫu xoa được cho hắn.

Nhớ tới những thứ này, Nam Cung Tế trong đầu liền không khỏi dâng lên một giòng nước ảm, nhưng đồng thời, lấy bộ dạng nhếch nhác hiện tại đối diện với nàng, lại càng ngày càng cảm thấy quần bách không chịu nổi.

"Ừm, khá hơn nhiều. Được dùng lau người vẫn như thế. Thuốc uống thì lát nữa ta kê đơn khác." Hạ Lan Tuyết sau khi kiểm tra xong, rất tự nhiên giúp hắn chỉnh chang lại quần áo.

Nhưng Nam Cung Tế lại đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, một câu cũng không nghe rõ, mờ mịt hỏi, "Cái gì?"

"Người đang suy nghĩ gì đấy?" Hạ Lan Tuyết buồn cười nhìn hắn, "Ta nói lát nữa viết một đơn thuốc khác cho ngài, Tiểu Lộ Từ đâu?"

"Ta cho hắn lui rồi." Nam Cung Tế đỏ mặt.

"Sao mặt người lại đỏ thế?" Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi, một mặt ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng tươi sáng, nhưng cũng không có nóng như lúc chính hè, hướng chỉ nàng chọn chỗ này, bốn phía râm mát vô cùng.

Nàng gấp rút lại bắt được tay của hắn, hai ngón tay đè lại mạch đập, phát hiện nhảy vô cùng mau, không khỏi hiềm thấy rồi.

"Ta không sao." Nam Cung Tế vội vàng rút tay về, mang trên mặt vài phần quần bách.

Hạ Lan Tuyết từ từ cũng có chút hiểu rõ, đứng thẳng người, nói, "Thái tử, gọi Tiểu Lộ Từ cầm giấy bút đến, ta ở đây viết đơn thuốc sau đó trở về cũng thuận tiện".

"Được." Nam Cung Tế gật đầu, không dễ dàng ổn tâm thần, gọi vài tiếng Tiểu Lộ Từ, lại đều không có trả lời.

"Này *** mới từ đi nơi nào?" Cảm giác bị mất mặt trước Hạ Lan Tuyết, Nam Cung Tế có chút căm tức.

Hạ Lan Tuyết tròn mắt, "Có lẽ là đi nhà xí rồi, vậy, ta đẩy ngài trở về Trường Nhạc Cung đi, thuận tiện kiểm tra tẩm điện của ngài. Đứng rồi, mỗi ngày từ độc, bọn họ không có lười biếng chứ?"

"Bọn họ dám?" Nam Cung Tế hung dữ nói, mới nói hết, lại lúng túng nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, "Những thứ nô tài này, thừa dịp bản thái tử bệnh nặng, càng phát ra không có quy củ."

Hạ Lan Tuyết mới lười quản chuyện khi gió gì giữa hắn với đám nô tài kia đâu, chỉ bước chân cực nhanh đẩy hắn đi, nghĩ thầm, thời gian rất tốt, xuất cung vừa vặn có thể tiến đến phủ tướng quân ăn cơm trưa đầu.

Nam Cung Tế thấy nàng trầm mặc, liền đảo rỗng tâm tư nghĩ trêu chọc nàng nói chuyện, tỷ như hỏi, "Tuyết cô nương, bản thái tử nghe nói người còn nhỏ tuổi liền một mình chống đỡ Bách Thảo Đường rồi, thật là lợi hại."

Lại tỷ như, "Tuyết cô nương, bản thái tử nghe nói người còn có một đệ đệ, lần tới có thể dẫn hắn tiến cung chơi, chỗ bản thái tử có rất nhiều đồ chơi thú vị, hắn nhất định thích."

Đối với lần này, Hạ Lan Tuyết bày tỏ không cần, đồ chơi trong tay thái tử có gì tốt? Nàng chỉ có một đệ đệ sợ nhất bị người ta làm cho lệch lạc.

Hai người này một cái trầm mặc, một cái om sòm, mới đi ra khỏi một mảnh hoa nhỏ, chỉ nghe thấy phía trước một trận tiếng động lớn, mơ hồ còn có người cúi đầu tiếng khóc sụt sùi.

"Chuyện gì xảy ra? Tiểu Lộ Từ." Nam Cung Tế lạnh lùng quát khiển trách.

P phía trước trong rừng cây nhỏ, lập tức chạy đến một cái mặt mày thanh tú tiểu thái giám, đúng là hắn người hầu cận Tiểu Lộ Từ.

"Điện hạ."

"Chuyện gì xảy ra? Cãi nhau?" Ngay trước mặt Hạ Lan Tuyết, Nam Cung Tế cố ý khoe khoang chính mình, nghiêm nghị hỏi.

Tiểu Lộ Từ vội vàng hồi bẩm, "Điện hạ, Tiểu Nhất sớm đã sai người phong vườn này lại rồi, không cho một ai vào đây. Nhưng là tiểu tử kia không biết làm thế nào tiến vào, còn tự xưng là thập tam hoàng tử điện hạ."

Thập Tam hoàng tử? Nam Cung Khế! ! !

Hạ Lan Tuyết bất ngờ tim tự nhiên đau nhói một cái, ánh mắt cũng có chút bắt đầu mơ hồ, đang ngăn ra, liền nghe Nam Cung Tế nói, "Mang hắn đến."

Tiểu Lộ Từ vỗ tay một cái, bên kia, liền có mấy thái giám đem một thiếu niên áo xanh kéo đến.

"Điện hạ, chính là hắn." Tiểu Lộ Từ chỉ thiếu niên bị ngã trên mặt đất nói.

"Ngẩng đầu lên!" Nam Cung Khế nhìn thiếu niên đang run lẩy bẩy trên mặt đất không vui nói.

Nhưng mà, cho dù thiếu niên này không có ngẩng đầu, Hạ Lan Tuyết cũng là một cái liền nhận ra, hắn chính là Nam Cung Khế.

Nhiều chuyện sao trùng hợp như thế, năm đó lần đầu gặp Nam Cung Khế, hắn cũng là chặt vật như vậy.

Chỉ là, kiếp trước, hắn là bị một đám thái giám vây đánh, nằng đi theo mẫu thân tiến cung, vô tình bắt gặp, cứu hắn.

Hiện nay, hắn vẫn như cũ là bị vài gã thái giám khó xử, nhưng đầu lĩnh lại là thái tử ca ca của hắn.

Lúc này đây, Hạ Lan Tuyết lại quyết tâm chỉ làm người tàng hình.

Thanh y thiếu niên sợ hãi ngẩng đầu lên, nước mắt cùng tro bụi mơ hồ trên khuôn mặt tái nhợt của hắn, xem không ra bộ dáng của hắn, chỉ có đôi mắt kia, cho dù bị nước mắt lấp đầy, cũng như cũ tỏ ra trong suốt mà vô tội.

"Quá... Thái tử ca ca." Hắn phủ phục trên mặt đất, e ngại hướng về Nam Cung Tế dập đầu.

Nam Cung Tế nhú mày, "Ai là thái tử ca ca của ngươi? Ngươi là ai? Sao dám vụng trộm tiến này vườn?"

"Quá... Ta..." Thanh y thiếu niên mất lộ ra khiếp ý, ngay cả lời nói cũng nói không lưu loát, hai hàng nước mắt theo gò má bắn thiêu lăn xuống.

"Nói." Nam Cung Tế tựa hồ không có kiên nhẫn.

Thanh y thiếu niên vội vàng nói, "Ta, ta là Nam Cung Khế, mẹ ta bị bệnh, ta muốn hái cây thuốc được ở đây làm thuốc..."

"Nam Cung Khế?" Nam Cung Tế khẽ nhăn mi, suy nghĩ một chút, còn là nghĩ không ra, ngược lại Tiểu Lộ Từ đầu óc linh hoạt, lập tức nghĩ tới, trả lời, "Điện hạ, hắn thật sự là thập Tam hoàng tử, ngài đã quên, mười năm trước, Đức phi nương nương phạm vào chuyện, bị biếm lãnh cung, ngay cả thập Tam hoàng tử cũng cùng theo một lúc đi."

"A? Còn sống à." Nhìn gầy như que củi tiểu thiếu niên, Nam Cung Tế hai đầu lông mày tràn đầy khinh miệt cùng khinh thường.

Như thường ngày, Nam Cung Tế mới lười quản sống chết của hắn, nhưng giờ phút này Hạ Lan Tuyết ở đây, hắn liền có lòng muốn biểu hiện, nhân tiện nói, "Thôi, nhìn rất đáng thương, Tiểu Lộ Từ, để cho hắn hái ít cây thuốc được đi, không được làm khó dễ hắn."

"Vâng ạ." Tiểu Lộ Từ gật đầu, sau đó đá Nam Cung Khế một cước, "Nghe thấy chưa? Điện hạ khai ân, ngươi còn không mau tạ ơn."

"Đa tạ thái tử ca ca." Nam Cung Khế lại dập đầu, lần này, gương mặt đó lại bị tro bụi dính đầy.

"Được rồi, đứng lên đi." Nam Cung Tế khoát khoát tay, tựa hồ sợ hắn làm dơ chính mình, ghét đừng mở rộng tầm mắt con ngươi.

Tiểu Lộ Từ lại đá Nam Cung Khế một cước, "Còn không mau đứng dậy, nằm sấp ở chỗ này cản trở đường điện hạ."

"Vâng" Nam Cung Khế giẫy giụa từ trên mặt đất đứng lên, sau đó, khắp khiêng hướng phía trước rừng kia đi.

Hạ Lan Tuyết nhìn rõ ràng, cái kia xiêm y trên có vết máu khô khốc, bên trái xương bả chân chỉ sợ cũng gãy xương.

"Tuyết cô nương." Thấy nàng thất thần, Nam Cung Tế nhẹ khẽ gọi nàng hai tiếng.

Hạ Lan Tuyết thu hồi ánh mắt, cười nói, "Đi thôi."

"Ừm" Nam Cung Tế gật đầu, bắt quạ, trong lòng nhưng là hiếu kỳ, vừa rồi Hạ Lan Tuyết nhìn Nam Cung Khế ánh mắt vô cùng kỳ quái, hơn nữa làm cho hắn vô cùng không thoải mái.

Một đường không lời, đến Trường Nhạc Cung, Hạ Lan Tuyết tự mình kiểm tra trong phòng một chút tình huống, lại mở ra chút ít được trừ độc, chuyện đều gấp rút xong, lúc này mới chuẩn bị xuất cung.

Nhưng là, hôm nay việc này quả thực quý dị, đằng trước mới gặp một cái bị thái giám khi dễ hoàng tử, mới ra Trường Nhạc Cung không bao lâu, trên đường đi ở chỗ thanh vắng lại gặp được một cung nữ bị thái giám khi dễ.

Cung nữ này tuổi không lớn lắm, dung nhan xinh đẹp, chỉ là có chút tiểu tụy, trước mắt đang bị hai gã thái giám dồn vào góc tường, chỉ lo rơi lệ, lại ngay cả khóc cũng không dám khóc lên.

"Hai vị gia, van cầu các người tha nô tỳ đi đi, Đức phi nương nương bệnh nặng, bất tỉnh mấy ngày, nô tỳ cầu gặp Hoàng thượng."

Cung nữ kia một bên nghẹn ngào một bên cầu khẩn.

Nhưng mà, hai gã thái giám trước mắt nàng, không có hảo ý nhìn nàng chằm chằm, trong đó một tên, còn đem bàn tay vào dưới váy nàng, bóp làm cơ thể nàng ta cong lên giống con tôm.

Cung nữ này tên gọi Ling Lanh, cũng là Hạ Lan Tuyết biết, thậm chí, kiếp trước, nàng là chết ở trong tay Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết không nghĩ quản, chỉ muốn đi vòng qua, nhưng mà, theo một tiếng thê lương giọng nữ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kia nho nhỏ nữ tử bị hai gã thái giám che miệng, kéo vào một phòng tối tăm bên cạnh, nàng lập tức không thể bình tĩnh.

Kiếp trước dù sao ở thâm cung chờ đợi mười năm, chuyện bản bên trong này nàng cũng nhìn thấy nhiều rồi, nhưng mỗi một lần thấy, nàng cũng sẽ nộ hỏa công tâm, bình tĩnh không được.

Huống chi, người tên gọi Ling Lung nữ tử này ở kiếp trước chết trên tay nàng.

Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, Hạ Lan Tuyết phi thân đi qua, một cước đá văng thái giám đang cười ở trên lưng nữ tử, "Quả nhiên đủ vô sỉ, cũng không có đồ chơi này, còn muốn làm chuyện vô sỉ, xem ra bốn tiểu thư phải dạy dỗ các ngươi một lần."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Quân cờ

Linh lung hoảng sợ nhìn tiểu cô nương đột ngột xuất hiện này, chỉ thấy nàng tiện tay nhặt dao nhỏ trên bàn lên, cầm trong lòng bàn tay, còn chưa kịp nhìn thấy nàng xuất thủ như thế nào, hai gã thái giám kia liền kêu rên, che lấy hạ thân ngã xuống đất.

Mà trên mặt đất rất nhanh đã rỉ ra một bãi máu, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi làm cho người ta cảm thấy choáng váng.

"Ngươi là ai?" Một thái giám tuổi lớn hơn, mặt mũi tái nhợt trừng mắt hỏi Hạ Lan Tuyết.

"Tại sao phải nói cho ngươi biết? Ngươi lớn lên xấu như vậy, còn là thái giám, tâm địa không tốt, bốn tiểu thư trẻ tuổi tương mạo đẹp, vạn nhất ta nói cho ngươi, ngươi buổi tối nằm mơ thấy ta, thì thật là kinh khủng nha." Hạ Lan Tuyết ác khẩu, thấy hẳn lại nôn một búng máu, lúc này mới coi như không có việc gì, ánh mắt chậm rãi rơi trên người Linh Lung, buồn cười nhìn nàng, "Ngươi còn lo lắng cái gì? Còn không mau chạy?"

"Chạy?" Linh lung giật mình, giống như vừa tỉnh lại từ cơn ác mộng, run rẩy từ trên ghế dài xuống, lao đảo chạy ra ngoài.

Đội nàng chạy, Hạ Lan Tuyết lúc này mới lại thưởng thức dao nhỏ trong tay, tà ác nhìn chằm chằm hai gã thái giám kia, uy hiếp, "Nghe, từ nay về sau các ngươi còn tìm tiểu cô nương kia gây phiền toái, bốn tiểu thư cũng không chỉ cắt căn tử tôn của các ngươi, mà là trực tiếp lấy đầu của các ngươi, rồi đem bọn ngươi băm cho chó ăn."

"Nghe thấy chưa?" Không thấy hai người đáp, Hạ Lan Tuyết dùng sức đem dao nhỏ cắm trên mặt đất, chọc thân thể hai người run lên, liên tục không ngừng gặt đầu, "Nghe thấy được."

"Tốt, lúc này mới ngoan ngoãn, bên kia có băng gạc, chính các ngươi tự băng bó miệng vết thương, nếu không, sau nửa canh giờ, máu các ngươi sẽ chảy ra hết trở thành cái xác khô, đến lúc đó sẽ càng xấu." Hạ Lan Tuyết hảo tâm nhắc nhở một tý, nhìn thấy hai người run rẩy lấy băng gạc, lúc này mới sung sướng ra cửa.

"Cô nương" Linh Lung liên đang trốn ở góc tường, vừa thấy Hạ Lan Tuyết hừ tiểu khúc ra cửa, liền vội vàng tiến lên.

Hạ Lan Tuyết nhìn nàng, "Ngươi còn chưa đi sao? "

Linh Lung hướng về nàng dịu dàng một xá, nói, "Đa tạ cô nương cứu giúp."

"Ồi." Hạ Lan Tuyết không đếm xỉa tới nàng, cười khế, "Nói thật, ta không muốn cứu ngươi, vừa rồi bất quá là tâm tình khó chịu, muốn đánh người thôi."

"Nhưng mà, cô nương, bọn họ là người ti lễ giám, vừa rồi cô nương làm bọn họ bị thương chỉ sợ sau này cô nương gặp rắc rối." Linh Lung lo lắng nói.

"Ngươi là đang lo lắng cho ta?" Hạ Lan Tuyết ánh mắt chợt lóe, nhìn kỹ nàng, "Hay là lo lắng bọn họ trả thù ngươi?"

"Nô tỳ là lo lắng cô nương." Linh Lung ánh mắt lóe lên.

Hạ Lan Tuyết hừ nhẹ một tiếng, "Vậy cũng không cần rồi, ngươi chăm sóc tốt chính mình đi, hai thằng khốn kia không chọc được ta có thể sẽ tìm ngươi trút giận."

Linh Lung run lên.

"Cho nên." Hạ Lan Tuyết nghiêm túc đưa ra chủ ý, "Chạy càng xa càng tốt, có thể trốn vào trong hang chuột, cũng đừng ra ngoài. Nghe thấy chưa? Lần sau, lần sau ngươi cũng không gặp được ai hảo tâm đi giúp người như ta đâu."

Linh Lung cắn chặt cánh môi, nhìn ra rất khẩn trương.

Có thể cứu nàng một lần, Hạ Lan Tuyết cảm giác đã quá đủ, làm nữ nhân, nàng không thể chịu được chuyện như vậy xảy ra

Tái sinh đối với người quen ở kiếp trước nàng không muốn dính dáng đến quá nhiều.

Chỉ nói lời chân thành vỗ vai nàng ta, "Đi thôi, nếu không hai cảm thú kia ra thấy ngươi lại muốn kéo ngươi vào."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Lung trắng bệch, lại đột nhiên níu lấy tay áo Hạ Lan Tuyết, phịch một tiếng quỵ xuống đất, cầu khẩn nói, "Cô nương, van xin ngài cứu chủ tử nhà ta đi, ta thấy ngài là người tốt, van xin ngài."

Vừa nói Linh Lung còn không để ý đến mặt đất cứng không ngừng đập đầu không quá hai cái, trên trán trắng nõn của nàng ta đã có chút huyết.

Ra tay thật là độc ác.

Phải nói, làm cho Hạ Lan Tuyết cảm động chính là chân thành của nàng ta với hai mẹ con Nam Cung Khế.

Nhưng nàng ta cũng là người rất ghét nàng ở kiếp trước.

Đối Nam Cung Khế càng là chân thành, sẽ đối với nàng càng là bất mãn.

Kiếp trước, tình hình của hai người họ giống như nước với lửa vậy, từ nhỏ Nam Cung Khế chịu ân của nàng ta nên đối xử với nàng ta không giống với người khác, thậm chí có lần Đức Phi còn muốn hãm hại nàng ta.

Ai..

Bây giờ nghĩ lại, người và vật không còn, các loại tranh đấu kỳ thật cũng rất lãng phí sức lực .

"Ngươi cầu xin ta cũng vô ích." Hạ Lan Tuyết gọn gàng dứt khoát nói, "Ta sẽ không cứu chủ tử ngươi , ngươi cũng đừng đập đầu, đừng hồng đầu, ta cũng không trả tiền thuốc thang cho ngươi ."

Nói xong, rút tay về, nàng xoay người rời đi.

Linh Lung đầu chịu dễ dàng buông tha, những năm này ở lãnh cung, nhận hết khinh rẻ của mọi người, mà người chịu đưa tay ra cứu giúp cũng chỉ có một mình cô nương này thôi.

Gặp người tốt, cho dù chỉ có một tia hy vọng, nàng cũng sẽ không buông tha.

"Cô nương, cầu xin người, chỉ cần người chịu cứu chủ tử nhà ta, để cho ta làm cái gì đều nguyện ý."

Nàng vừa quỳ vừa đuổi theo Hạ Lan Tuyết, tiếng khóc kia thật là thê lương , Hạ Lan Tuyết thật lo lắng nàng sẽ gọi lang sói đến, không khỏi bước nhanh hơn, nghĩ thì triển khinh công bỏ rơi nàng ta.

"Linh Lung." Đột nhiên, bên tai truyền đến một thanh âm thiếu niên, Hạ Lan Tuyết dừng chân, chỉ thấy Nam Cung Khế kéo chân bị thương khập khiễng đi về phía này.

"Chủ tử." Thấy hần bộ dáng như vậy, lúc này Linh Lung mới đứng lên, giật mình nghênh đón, "Ngài đây là thế nào? Ai đánh ?"

"Không có việc gì, thuốc của nương ta đã lấy được." Thiếu niên dịu dàng mỉm cười, đưa cây thuốc được trong tay cho nàng.

Linh Lung đang cầm hoa, nước mắt lại rơi xuống, "Chủ tử, ngài chịu khổ."

Hạ Lan Tuyết lười nhìn chủ tử người ta tình thâm, cũng không sinh ra tiền muốn rời đi, nào biết Linh Lung này cái ót cũng mọc con mắt , thấy nàng vừa bước đi, liền gọi, "Cô nương, xin đừng bước!"

"Linh Lung, vừa rồi chuyện gì xảy ra? Ngươi vì sao hướng nàng quỳ xuống?" Mắt to trong suốt của Nam Cung Khế lại mang theo rét lạnh tức giận nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, hoàn toàn đã không còn vẻ nhu nhược lúc ở trước mặt Nam Cung Tế.

Ôi, cảnh đáng thương yếu đuối lúc trước của hần đều là giả bộ sao?

Nam Cung Khế đang diễn? Điểm này cũng làm cho Hạ Lan Tuyết phi thường ngoài ý muốn.

"Chủ tử, vừa rồi làm phiền vị cô nương này cứu nô tỳ, nếu không, nô tỳ sẽ bị người... Ô ô..." Linh Lung nhớ tới chuyện mới vừa rồi, nghẹn ngào không thể nói.

Nam Cung Khế trong ánh mắt tỏa ra âm trầm rùng mình, "Lại là những thứ yêu cầu kia sao?"

"Chủ tử, đừng..." Sợ hần họa là từ ở miệng mà ra, Linh Lung đột nhiên kéo lấy hần, khéo mắt dư quang bắt an liếc về hướng Hạ Lan Tuyết.

Ánh mắt Nam Cung Khế cũng nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

Trong chớp mắt, tìm Hạ Lan Tuyết cứng lại, ở nơi này nàng nhìn thấy ánh mắt quen thuộc và có cả sát khí kia nữa.

Hạ Lan Tuyết càng cảm thấy ngạc nhiên Nam Cung Khế lá gan nhỏ bé kia có thể có ý nghĩ giết người hay sao?

"Cô nương, người đi đi, lần này ân cứu mạng, ngày khác có duyên phận, nô tỳ nhất định báo đáp." Tựa hồ sợ phát sinh chuyện không tốt, Linh Lung hướng về phía Hạ Lan Tuyết hô to, rồi vội vã kéo tay Nam Cung Khế rời đi.

Hạ Lan Tuyết đứng nguyên tại chỗ, cũng không nhúc nhích, chỉ là, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chăm chăm vào bóng lưng chặt vật kiên cường của thiếu niên kia.

Vừa rồi chỉ là một câu nói, một ánh mắt nhìn làm cho nàng cảm thấy giống như kiếp này lần đầu tiên nàng gặp hắn vậy.

Ngay tại lúc nàng đang nhìn, thiếu niên đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng kia, trong nháy mắt, ánh mắt thiếu niên hiện lên nghi hoặc, nhưng nhiều hơn là lãnh ý trong đó làm cho người ta cảm thấy nổi da gà.

Đây cũng là hắn sao? Nam Cung Khế chân chính.

Có lẽ, thân hình hắn suy nhược, thân phận hèn mọn, tình cảnh thê lương, nhưng trong lòng hắn lại rất quật cường.

Nàng đột nhiên nhớ tới bộ dạng hèn mọn của hắn lúc ở bên thái tử, khóe môi nàng gợi lên nụ cười trào phúng.

Kiếp trước, hắn ở cạnh mình không cũng là như thế?

Hắn hèn mọn, hắn đáng thương, hắn cần nàng bảo vệ.

Cho nên, khắp nơi nàng đều bảo hộ hắn, thậm chí vì thế cùng Cơ Hoa Âm trước sinh ra ngăn cách hiểm khích, cuối cùng không thể không mỗi người đi một ngã.

Nhưng hôm nay nghĩ lại, nàng mới thật sự là gốc tử.

Nam Cung Khế nếu thật nhu nhược đáng thương, làm sao có thể từ vị trí con của một phi tần ở lãnh cung mà leo lên ngôi vị đế vương Đại Chu?

Năm đó, nàng cho là hắn thành hoàng đế, có phần lớn công lao của nàng.

Nhưng hôm nay hồi tưởng lại, ngoại trừ nàng dùng tài lực ủng hộ hắn ra còn lại nàng đã làm được gì chứ?

Tựa hồ mỗi một bước an bài, đều là hắn hữu ý vô ý tiết lộ cho nàng.

Mà nàng chỉ là một quân cờ tốt, đem mỗi một bước của hắn đều hoàn thành rất tốt, thậm chí, tự cho là thần hộ mệnh của hắn.

Mà một con rối chân chính sao có thể ổn định được triều chính ngay sau khi nàng chết như thế?

Là sơ sẩy của nàng, cũng là điều buồn cười của nàng.

Chỉ là nàng không hiểu, nếu đã coi nàng là quân cờ tại sao trong mười năm hắn vẫn sùng nàng kính nàng, ngay cả nô tỳ hầu hạ hắn từ bé tình cảm thâm thiết Linh Lung nàng bảo giết hắn cũng giết.

Mà hắn, kỳ thật có rất nhiều cơ hội phế nàng, một lần nữa lập hậu, thậm chí chiêu mộ tàn phi...

"Ôi, tại sao lại là tiện nhân người?" đang ngẩn ra sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh tức giận, Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, nói oan gia ngõ hẹp, bọn họ đường này cũng quá chật dĩ?

Nàng xoay người, nhìn về mặt kiều ngạo ương ngạnh Nam Cung Nguyệt, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Xem đến ta cùng công chúa là thật có duyên phận, ai, may mắn ta không phải là nam tử, nếu không, ta cũng phải hỏi một chút nguyệt lão, có hay không cố ý sắp xếp ta với công chúa luôn gặp nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Trù tà

"Thúi lắm!" Hạ Lan Tuyết đùa giỡn, làm cho Nam Cung Nguyệt tức nổi trận lôi đình, vung tay lên, vài tên hầu cận bên cạnh phi thân lên đánh nàng.

Hạ Lan Tuyết phi thân tránh ra, vui cười la ầm lên, "Công chúa, ngài muốn thả cái rắm tụt chậm chậm phóng, bốn tiểu thư sợ thối, không thể chơi cùng ngài rồi, hẹn gặp lại."

"Đáng chết, bắt lấy nàng cho ta." Nam Cung Nguyệt mặt đỏ tới mang tai, một bên giậm chân, một bên quát tháo đám cung nữ đi theo.

"Dạ vâng." Chúng cung nữ lên tiếng, triển khai tư thế bao vây Hạ Lan Tuyết lại.

"Lại đến chiều này?" Hạ Lan Tuyết lơ đãng, nhưng chỉ là mấy cung nữ rót nước pha trà, hầu hạ người khác thì được, muốn đánh nhau sao? Không được.

Nhưng nàng không biết, từ lần trước để nàng dễ dàng trốn thoát, Nam Cung Nguyệt rất bức bối, bám lấy Nam Cung Triệt yêu cầu hắn phải đối hai nữ tỳ có chút quyền cước cho mình.

Vừa rồi, lúc Nam Cung Nguyệt tự mình động thủ, hai cái cung nữ kia cũng không ra tay, giờ phút này, có Nam Cung Nguyệt lệnh, hai người này mới đi đến bắt Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết tả xung hữu đột, thế nhưng không thoát ra được, thật buồn bức chính là, nhiều lần thi triển khinh công muốn chạy trốn, đều bị người cầm lấy mất cả chân lùi trở lại.

Nàng rốt cục nhận ra hai cung nữ đang nắm chân mình, cười lạnh hai tiếng, "Ồ, nhìn không ra, cũng có mấy phần bản lĩnh. Xem ra, bốn tiểu thư phải xuất thủ rồi."

Trong đó một cung nữ trẻ tuổi mặt hình trứng ngỗng, tên gọi Thanh Loan, cười cười, nói, "Cô nương, người đừng phí tâm tư nữ, với công phu của người không thoát khỏi tay tỳ muội chúng ta đâu. Hiện tại người nên xin lỗi công chúa điện hạ đi? Chỉ cần người nói xin lỗi, hai tỳ muội ta đảm bảo người sẽ không có việc gì."

"Ai nói nàng không có việc gì?" Nam Cung Nguyệt đi lên trước, không vui trừng mắt nhìn Thanh Loan, "Bốn công chúa lệnh cho các người trói nàng lại, tỳ nữ, Bốn công chúa muốn cắt đầu lưỡi của nàng, lại đào mắt của nàng, đúng rồi, còn có bầm tay của nàng, làm cho nàng không thể quần lấy Cơ Hoa Âm ca ca nữa."

"Chắc chắn, công chúa điện hạ, ngài thật đúng với câu nói." Hạ Lan Tuyết nghe nói, chắc chắn lắc đầu.

"Nói cái gì?" Nam Cung Nguyệt nghiêm nghị hỏi.

Hạ Lan Tuyết tròn mắt, "Xinh đẹp như hoa, tâm như rắn rết."

"Người?" Nam Cung Nguyệt mày liễu dựng lên, nhưng một câu này, phía trước nửa câu, nàng còn là thích.

"Hừ, Hạ Lan Tuyết, người hiện tại nói cái gì cũng vô ích, hôm nay người rơi vào tay bốn công chúa, là ngày chết của người."

"Công chúa điện hạ, Lục điện hạ đã phân phó, nếu gặp Hạ Lan Tuyết cô nương không được ra tay tàn độc." Thanh Loan nhắc nhở Nam Cung Nguyệt.

"Làm càn. Hiện tại ta là chủ tử của người, các người phải nghe ta. Đi, lập tức đem Hạ Lan Tuyết trói lại cho ta." Nam Cung Nguyệt lạnh lùng quát.

Sắc mặt Thanh Loan cứng đờ, Từ Tô đối với nàng nháy mắt, hai người chỉ đành phải gật đầu, lần nữa tấn công Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết lập tức lui lại mấy bước, la ầm lên, "Này, chúng ta đều là người luyện võ, để cho công bằng không được sao? Vừa rồi một đám người các người xúm lại bắt nạt ta cũng thôi, nhưng hiện tại ta bị trọng thương các người còn đánh tập thể? Hay là, một chọi một đi?"

"Thân chịu trọng thương?" Thanh Loan khó hiểu, vừa rồi các nàng cũng không làm nàng bị thương.

Hạ Lan Tuyết che ngực, nói, "Nội thương, các người nhìn không ra."

Từ Tô lại nói, "Vẫn là câu nói kia, nếu người xin lỗi công chúa, chị em chúng ta sẽ bỏ qua cho người."

"Nói cái gì cũng được? Nhưng cũng phải cho ta biết lý do chứ?" Hạ Lan Tuyết mò mẫm.

Thanh Loan và Từ Tô nhìn nhau, ngẫm lại, cũng đứng, vừa rồi rõ ràng là Nam Cung Nguyệt khiêu khích trước.

"Xem đi, các người cũng cảm thấy ta rất vô tội đi?" Hạ Lan Tuyết buồn bức lắc đầu.

Nam Cung Nguyệt không kiên nhẫn, "Còn lo lắng cái gì? Trong mắt các người chẳng lẽ không có chủ tử là bốn công chúa sao?"

Thanh Loan và Từ Tô không cách nào, chỉ nói với Hạ Lan Tuyết một tiếng, "Đắc tội."

Lập tức nhanh chóng mạnh mẽ công kích Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết thân mình công phu không được việc, dựa vào mấy chiêu hôm qua Cơ Hoa Âm dạy nàng miễn cưỡng đối phó được với các nàng.

Nghĩ tới roi vào tay nha đầu Nam Cung Nguyệt này thật sự giống như roi vào khe nước thối vậy. Mà cơ bản nhất là lần sau gặp lại Cơ Hoa Âm càng bị hấn xem thường.

Vì vậy, tâm hung ác, đột nhiên nảy ra ý hay, nàng hướng về sau lưng Nam Cung Nguyệt hô to một tiếng, "Hoa Âm, cứu ta."

Mọi người cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau.

Hạ Lan Tuyết thừa dịp này, phi thân chạy trốn, Thanh Loan quỳnh lên, theo thói quen tung chưởng về sau lưng nàng.

Một cỗ chưởng phong lạnh lùng đánh tới, Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy sau lưng kịch liệt đau nhức, cả người từ giữa không trung ngã văng ra ngoài.

Mất thấy sẽ bị đập mặt xuống đất, nàng buồn bực nhắm mắt lại, lại không nghĩ, thân thể ngừng ở giữa không trung liền ổn định rồi.

Đúng vậy, nàng roi vào ôm ấp của một nam nhân, còn là một cái ôm quen thuộc tản ra mùi thơm mát

"Thiếu Khâm?" Cơ hồ là vừa mở mắt, nàng bật thốt hô lên, đập vào mắt, quả nhiên là khuôn mặt yêu dã kia, lông mày hơi chau lên như hiện lên ý cười mỉa mai.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của nàng, hấn đột nhiên cúi đầu, cơ hồ đụng phải mặt của nàng, sâu kín cười nói, "Hạ Lan tiểu thư, đây là yêu thương nhưng nhớ sao?"

Trong đầu đột nhiên nhớ tới đêm đó, nếu không phải Cơ Hoa Âm cứu giúp, nàng liền bị hấn gieo họa kinh nghiệm, Hạ Lan Tuyết đột nhiên một quyền đánh vào lồng ngực của hấn, giống như bị rắn cắn từ trên người hấn nhảy xuống, tức giận nói, "Ôm phải tên yêu nhân chết tiết nhà ngươi, tránh ra đường bôn tiểu thư."

"A." Đối với nhục mạ của nàng, Thiếu Khâm khoan dung cười khẽ, "Hạ Lan tiểu thư đây là gặp phải chuyện gì sao? Tính tình lớn như vậy?"

"Ai cần ngươi lo?" Hạ Lan Tuyết rửa thắm

Một tiếng, che lấy ngực đang phát đau, vượt qua hấn.

Lúc này, Nam Cung Nguyệt mang theo bọn cung nữ đuổi đến, nhưng khi nhìn thấy Thiếu Khâm, cả khuôn mặt nàng ta nháy mắt trắng bệch.

"Thiếu, Thiếu Khâm?"

"Thất công chúa điện hạ." Thiếu Khâm ưu nhã hành lễ.

"A." Vừa nghe thấy hấn nói, vừa cùng ánh mắt của hấn đối mặt, Nam Cung Nguyệt cả người cũng không tốt rồi, hét lên một tiếng, che mặt bỏ chạy.

Trốn còn nhanh hơn thỏ.

Hạ Lan Tuyết càng thêm kinh ngạc, nhìn chằm chằm Thiếu Khâm kia một bộ dáng áo trắng hơn tuyết giống như trích tiên, buồn cười châm chọc nói, "Hóa ra Thiếu Khâm đại nhân còn có tác dụng trừ tà nữa. Quả thật là hữu hiệu."

Thiếu Khâm sắc mặt không được tốt, nhưng khéo môi như xưa mỉm cười, "Hạ Lan tiểu thư quá khen."

Ôi, thật đúng là không biết xấu hổ.

Kể từ sau đêm đó, Hạ Lan Tuyết đối với hấn liền không có cảm tình gì, Nam Cung Nguyệt chạy thoát, nàng cũng lười ở tại chỗ này cùng này yêu nhân nói nhảm, liền bủi môi nói, "Cáo từ."

"Cáo từ." Thiếu Khâm cũng lễ phép hướng về nàng chấp tay, không chút nào vì sự vô lễ của nàng mà tức giận.

Điều này làm cho Hạ Lan Tuyết trong lòng càng phát ra khó chịu, chẳng lẽ người này quên hết chuyện phát sinh đêm đó rồi sao?

Trời nàng, vứt nàng vào nước thiếu chút nữa làm nàng chết đuối, rồi còn muốn dờ thói sắc lang với nàng..

Hừ, bút trưởng này nàng sớm muộn muốn đòi lại.

"Đại nhân, cứ như để nàng đi như vậy sao?" Nhìn bóng lưng rời đi của Hạ Lan Tuyết, Như Băng không cam lòng.

Thiếu Khâm sắc mặt càng kém, hai đầu lông mày vui vẻ cũng từng điểm từng điểm thu liễm đi, "Không được động đến nàng."

"Nhưng, đại nhân, cổ độc trên người ngài chỉ có nàng là giải được thôi." Như Băng nhắc nhở.

Thiếu Khâm bỗng nhiên nhếch môi cười, "Ngươi cho rằng bắt nàng đến, nàng sẽ vì ta giải cổ độc?"

"Thuộc hạ có chính là biện pháp làm cho nàng thuận theo." Đấy mắt Như Băng phát ra hàn quang khiếp người.

Thiếu Khâm liếc hắt một cái, "Ngươi cho rằng ai cũng là Nam Cung Nguyệt, dọa một cái sẽ không còn hồn vía sao? Nàng không phải là người dễ dàng bị người khác đe dọa."

"Nhưng không đến năm ngày, trên người ngài cổ độc sẽ phát tác, đến lúc đó, Phụng Khanh La không có ở đây, đại nhân nên làm cái gì bây giờ?" Như Băng lo lắng không thôi.

Thiếu Khâm khẽ ngửa đầu, nhìn trời, đột nhiên cười, "Mặc kệ nó, chết sống có số, nói sau, Bản Đốc mạng này vốn là trộm được."

Như Băng thấy bộ dáng thâm trầm của hắn, càng thêm khẳng định quyết định của mình.

Hạ Lan Tuyết nhìn đau, cuối cùng xuất cung, đi đến ngoài cung, tìm được một chỗ không có người, vụng trộm đem xiêm y kéo ra nhìn, ôi, nơi ngực một mảnh tím xanh, lại càng không cần phải nói đến chướng ở sau lưng rồi.

"Nha đầu chết tiết kia, thật sự là hạ tử thủ mà." Cúi đầu chửi bới, mặc lại xiêm y, dự định đi đến Bách Thảo Đường trước lấy dược để thoa.

Nhưng mà thương thế kia cũng thật kì lạ, đắp dược hết sưng nhưng nàng vẫn bị đau, đến khi nàng đi ngủ đau đến nổi rên hừ hừ.

Hầu hạ ở gian ngoài, Thu Hương nghe thấy, còn tưởng nàng gặp ác mộng, vội vàng đốt đèn sang xem.

Trán Hạ Lan Tuyết toát đầy mồ hôi lạnh, nhìn Thu Hương than khóc, "Thu Hương, ta khó chịu, ngực đau."

"Chuyện gì xảy ra?" Thu Hương kinh ngạc không thôi, thử coi bỏ xiêm y của nàng, cũng không thấy bị sưng hay vết thương nào khác.

Nhất thời nóng nảy, liền gọi người dậy đi tìm đại phu.

Cuối cùng, Bích Văn đến, nhìn thần sắc Hạ Lan Tuyết, lại hỏi kỹ chuyện xảy ra hôm nay, liền kết luận, trên người nàng có nội thương.

Nội thương? Hạ Lan Tuyết buồn bực, không thể tưởng được bị đánh một cái, liền nội thương, nàng cho là mình bị tức giận.

Hoàn hảo, Bích Văn công phu không kém, nội lực không tồi, lúc này dùng nội lực trợ giúp nàng trị liệu nội thương.

Sau nửa canh giờ, nàng cuối cùng dễ chịu hơn chút ít.

Bích Văn nói cho nàng biết, nội thương cần nghỉ dưỡng, nàng mấy ngày nay đều chỉ có thể ở trên giường, không thể ra ngoài.

Cũng là sợ bị thương nặng, Hạ Lan Tuyết nghe lời đáp ứng, có nội lực của Bích Văn, sau nửa đêm cuối cùng nàng cũng ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này rất say, ngay cả có người vào trong phòng nàng cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Giết chết luận

Đêm đầu thu mang theo cảm giác mát mẻ.

Tướng ngủ của Hạ Lan Tuyết không tốt, một tấm chăn mỏng đã bị nàng đá xuống dưới đất, cửa sổ nửa mở, có lạnh gió thổi vào, nàng tựa hồ cảm thấy lạnh, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn cuộn vào một cục trong ga giường.

Nhưng nàng vẫn ngủ rất say!

Cơ Hoa Âm đứng ở đầu giường, lẳng lặng nhìn một màn này, khóe môi khẽ quẩy rừ ra, xẹt qua thoáng cái trào phúng độ cong.

Xoay người muốn đi gấp, sau lưng lại truyền đến tiếng rên hừ hừ trầm trầm, Cơ Hoa Âm dừng lại bên cửa sổ, lắng tai nghe lại thấy một loạt tiếng rên nữa.

"Bị thương sao? "

Thanh âm gấp ác mộng với nội thương có sự khác nhau

Cơ Hoa Âm đột nhiên xoay người, bước đi đến trước giường, tháo ga giường nàng đang quấn ra, cầm tay nàng bắt mạch.

Thế nhưng bị nội thương? Nhưng, may mà không có làm bị thương tâm mạch.

Hắn ôm nàng ngồi dậy, chính mình ngồi xếp bằng đến phía sau nàng, hai tay đối chưởng, vì nàng chuyển vận nội lực.

Hỗn loạn trung, chỉ cảm thấy một cổ dòng nước ấm từ lòng bàn tay từ từ đi khắp tứ chi bách hài, Hạ Lan Tuyết cảm thấy cực kỳ thoải mái, chân mày đang nhíu chặt cũng không tự giác giãn ra.

Sau nửa canh giờ, lần nữa bắt mạch cho nàng, đã bình thường, Cơ Hoa Âm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, từ từ đem nàng để xuống.

Hắn đứng dậy xuống giường, nhặt chân lên, phúi phúi, đắp đến trên người của nàng, xoay người định rời đi, lại không nghĩ, bên trong ổ chăn một bàn tay nhỏ bé vươn ra bắt được tay hắn.

Hắn quay đầu lại, trong không gian tối khuôn mặt nàng càng thêm trắng nõn, trên mặt thoáng qua ôn nhu.

Lúc này đây, hắn không có đẩy ra tay của nàng, mà là trở tay nắm chặt, đem tay nhỏ bé của nàng giữ tại lòng bàn tay, liền an tĩnh như vậy ngồi ở đầu giường, nhìn nàng ngủ.

Đã có bao nhiêu năm, không có như vậy qua?

Giống như nàng đã từng nói, nàng ngủ luôn không tốt, chỉ có lúc hắn ở bên cạnh ngủ mới được ngon giấc.

Cũng không biết kiếp trước nói thế đúng hay sai, sau đêm hôm đó hắn cũng không còn cơ hội đi kiểm chứng nữa.

Nhưng, giờ phút này, dùng nội lực chữa thương cho nàng xong, đúng là nàng ngủ an ổn hơn.

Hắn nhẹ nhàng buông lỏng tay của nàng, thay nàng dịch tốt chăn mền, nhìn bên ngoài sắc trời đã chuyển màu, hắn biết rõ lúc này phải đi rồi.

Nếu không, nha đầu kia tỉnh, chắc chắn khóc lóc om sòm ăn vạ muốn hắn phụ trách.

Nghĩ tới đây, hắn lại có chút buồn cười, trước sau hai đời, tính tình của nàng ngược lại không một chút thay đổi, ngược lại còn có tư thế làm trầm trọng thêm.

"Hôm nay thất ước việc này, hôm nào gia lại tính với ngươi, ngủ thật tốt đi." Khoan dung bàn tay dịu dàng vuốt ve tóc của nàng, hắn dán bên tai nàng nói nhỏ một câu.

Ai ngờ, ước chừng là nghe thấy thanh âm, Hạ Lan Tuyết toàn thân đột nhiên khấn trương, đôi môi mím chặt chợt phát ra âm thanh, đáng vẻ như rất vội vàng.

"Nằm mơ sao?" Cơ Hoa Âm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, biết nàng bị bóng đè, nhỏ giọng gọi, "Tuyết nhi..."

"Nam Cung Khế..." Trong lúc ngủ mơ, nghe thấy thanh âm quen thuộc, Hạ Lan Tuyết lá gan tựa hồ tăng lên, tiếng nói lớn, lại rõ ràng.

Cũng bởi vậy, lúc ba chữ Nam Cung Khế từ trong miệng nàng bật thốt ra, Cơ Hoa Âm cả người như bị sét đánh ngăn ra tại chỗ, trong sáng lơ mơ, sắc mặt hắn đen tối không rõ, máu toàn thân như đông lại, làm cho cả người hắn giống như tượng băng điêu khắc vậy.

"Nam Cung Khế." Lại một tiếng kích động từ trong miệng Hạ Lan Tuyết thốt ra.

Một đôi con mắt đen tối của Cơ Hoa Âm, phát ra ánh sáng lạnh lẽo rừng mình.

Nhìn lại nàng đột nhiên duỗi ra hai tay, ở giữa không trung quơ, tựa hồ khẩn cấp nghĩ phải bắt được cái gì, mà trong miệng nàng lại gọi, vẫn luôn là Nam Cung Khế.

"Hạ Lan Tuyết, ngươi thật sự là giỏi lắm!" Hai đầu lông mày xẹt qua thoáng cái giọng mỉa mai lãnh ý, hắn không hề liếc nhìn nàng một cái, xoay người, theo cửa sổ rộng mở bay đi, một chút chân chừ cũng không có.

Râm mát gió đêm theo cửa sổ rót vào, Hạ Lan Tuyết lại giật mình một cái, trong giấc mộng, nàng bị Nam Cung Khế cầm kiếm truy sát khắp nơi, nàng bị đâm toàn thân là máu, nhưng hắn vẫn không dừng lại.

Nàng rất đau, nhưng là, nàng không muốn chết, nàng thật vất vả mới quay trở lại, gặp lại Cơ Hoa Âm, nàng không thể lại dễ dàng chết đi.

Cho nên, nàng phần nộ rồi, cho dù toàn thân là huyết, nàng vẫn là phản kháng.

Mà Cơ Hoa Âm chỉ nghe nàng gọi 'Nam Cung Khế', lại không biết rằng, lúc nàng bị bóng đè còn có một đoạn sau nàng nói.

Nàng gọi chính là: Nam Cung Khế, ta muốn giết ngươi.

Ở trong mộng cùng người triền đầu một đêm, sáng ngày thứ hai, Hạ Lan Tuyết khi tỉnh lại, đầu óc mụ mị, cũng may, trên người không đau.

Bích Văn đến giúp nàng, rất là ngạc nhiên, hỏi, "Tiểu thư, ngài tối hôm qua làm sao vậy? Bây giờ thương thế nhưng tốt lắm? Hôn nữa, trong cơ thể ngài còn tràn đầy nội lực."

"Phải không? Không trách được ta cảm giác toàn thân có khí lực nhiều rồi." Hạ Lan Tuyết ngồi ở trên giường, thử nắm chặt quả đấm, quả nhiên cảm giác tinh lực dư thừa nhiều.

Bích Văn còn khó hiểu, "Nhưng mà, nội lực của nô tỳ còn không đủ để chữa thương cho người mà? Hôn nữa, tối hôm qua lúc ta đi, rõ ràng nội thương của người còn chưa tốt lên."

"Humm?" Vừa nghe như vậy, Hạ Lan Tuyết cũng là khó hiểu rồi, "Chẳng lẽ là ta có thần minh bảo hộ?"

Bích Văn tất nhiên là không tin, chỉ là không biết giải thích như thế nào.

Hạ Lan Tuyết cũng nghĩ không ra, liền không nghĩ nữa cười nói, "Dù sao ta hiện tại tốt lắm, đây là chuyện tốt, về phần như thế nào tốt, mặc kệ nó? Có lẽ, thân thể ta có chức năng làm cho bệnh tự tiêu tan đấy."

Bích Văn không còn lời để nói, nhưng tiểu thư tốt lên là được rồi.

Hạ Lan Tuyết đứng dậy, vào trong viện đi dạo hai vòng, đầu óc cuối cùng thanh tỉnh hơn, hôn nữa toàn thân tinh lực dư thừa, nàng liền lại vui vẻ, ăn xong bữa sáng liền đi ra ngoài.

Mục đích thẳng đến phủ tướng quân.

Vốn là hôm qua nên đi, kết quả bị Nam Cung Nguyệt gây sự, đơn giản chỉ cần trì hoãn một ngày, hy vọng Cơ Hoa Âm đừng cảm thấy là nàng quá ngốc, bởi vì luyện không tốt công phu hán dạy hôm nay mới đến.

Đến phủ tướng quân, nàng theo thói quen đi đến góc tường, tung người nhảy lên, dự định leo tường mà vào, lại không nghĩ, thân thể vừa qua khỏi tường rào, giữa không trung đột nhiên một cái lưới lớn được quăng ra, đem nàng bắt lại giống như là bắt cá vậy, rất nhanh có người dùng dây thừng quấn lại, treo trên cây.

Vì vậy, Hạ Lan Tuyết bị người dùng túi lưới treo ngược lên trên cây.

"Tướng quân thật sự là thần cơ diệu toán, thật sự là sáng sớm bắt được tên trộm"

Hai người thị vệ phía dưới, nhìn thấy Hạ Lan Tuyết bị bắt, liền vui vẻ cười nói.

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, thử xé rách lưới nhưng thật là chắc chắn.

"Này, hai người các ngươi, mau mau thả ta, ta chính là khách của tướng quân các ngươi".

"Khách nhân? Phải leo tường đi vào sao?" Trong đó một người thị vệ cười rộ lên.

Một người khác tỉnh táo nhìn, đột nhiên cả kinh kêu lên, "Lại là nguoi?"

"Đương nhiên là ta, lần trước chúng ta ở cửa gặp qua. Ôi, hôm nay các nguoi như thế nào không đi canh cửa?" Hạ Lan Tuyết rề ra khe hở túi lưới, cùng hai người này thị vệ trò chuyện.

Thị vệ kia đầu đầy hắc tuyến, "Cô nương, lần trước không phải là đã cảnh cáo nguoi đừng tới nữa? Nguoi thế nào lại tới rồi?"

"Ta tìm tướng quân các nguoi có chuyện quan trọng, mau cởi trói cho ta xuống." Hạ Lan Tuyết bắt đầu dĩ nhiên nói.

"Cái này không thể được." Thị vệ kia rất tuân thủ nguyên tắc, nói, "Nhị sửng sờ, nguoi ở đây canh chừng nàng, ta đi hỏi ý kiến của tướng quân."

"Được, nguoi đi nhanh về nhanh." Cảm giác cô nương trong lưới không dễ đối phó hán cẩn thận cẩn dận.

"Được rồi." Người thị vệ này đáp ứng một tiếng, lập tức chạy ra.

Xong, hán nếu đã đi tìm Cơ Hoa Âm, cũng bớt việc rồi.

Đội Cơ Hoa Âm đến đây, tự nhiên sẽ thả nàng.

Vì vậy, Hạ Lan Tuyết dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Nào ngờ, một nén nhang sau, thị vệ kia trở lại rồi, ánh mắt lạnh lạnh nhìn qua Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, chẳng lẽ có biến.

"Để cô ta xuống." Thị vệ kia nói.

"Được." Một gã thị vệ khác cầm dao cắt sợi dây thừng.

"Này." Hạ Lan Tuyết kinh hô, thẳng tắp rơi xuống dưới, may mắn, nàng có chút công phu nên không bị ngã đau.

Chỉ là, tấm lưới lớn trên người tìm mọi cách cũng không cởi ra được.

"Này mau cởi ra giúp ta."

Thị vệ kia không có phản ứng lại, nhìn ra hướng khác, "Ném nàng ra ngoài đi."

"A, các người không phải chứ? Ta chính là khách của tướng quân các người, các người dám?" Hạ Lan Tuyết quá sợ hãi.

Hai người thị vệ nhìn nhau, gật gật đầu, liền đi lên, đem Hạ Lan Tuyết nâng lên.

Hạ Lan Tuyết buồn bực, "Này người đã nói rõ với tướng quân nhà người chưa? Nếu không người lại đi một chuyến, nói ta là Hạ Lan Tuyết, hẳn nhất định sẽ gặp ta."

"Cô nương, người cũng đừng gạt người nữa" Thị vệ kia mặt đen lại, nói, "Tướng quân gia nói rồi, phạm là nữ nhân tự xưng Hạ Lan Tuyết, đều là tên lừa đảo, lúc này thả người đi, sau này mà người còn vào phủ nữa giết chết không tha."

"Cái gì?" Hạ Lan Tuyết nghi ngờ mình nghe nhầm, "Người là nói giết chết bất luận tội? Đây là chính miệng hắn nói?"

"Tự nhiên." Thị vệ kia hướng phía cung nô phía sau, nói, "Người lui về phía sau nhìn một chút."

"Nhìn cái gì?" Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu, chỉ thấy một hàng thị vệ nửa ngồi ở dưới cây đại thụ, người người cầm trong tay cung tiễn, không khỏi hiếu kỳ, "Bọn họ đang làm gì thế? Bắn chim?"

"Bắn người." Thị vệ kia khoe miệng rụt rụt, tức giận nói, "Tướng quân gia hạ lệnh, nếu có người leo tường vào, không cần hỏi nhiều, đều bắn chết."

"..." Hạ Lan Tuyết nghe bối rối, một hồi lâu, nổi giận gầm lên một tiếng, "Có phải tướng quân các người ăn no rừng mỡ rồi?"

Hôm kia không còn tốt sao? Còn khen nàng leo tường có dũng khí, hơn nữa còn có thể luyện tập khinh công.

Này một chút lại muốn bắn chết nàng?

Hai người thị vệ cũng không hiểu, tại sao tướng quân lại đối xử với một con nhóc miệng còn hôi sữa như thế, chắc là bị đeo bám thấy phiền đi, nhìn thần sắc tướng quân lúc hẳn bầm báo, thật đúng là làm cho người ta không rét mà run đầu.

"Này, các người thả ta ra, lão tử muốn tìm tiện nhân kia hỏi rõ." Hạ Lan Tuyết cũng nổi giận, sáng sớm bị kích động chạy đến tìm hắn, thế nhưng hắn lại treo ngược nàng lên, còn gọi cung thủ đến đối phó nàng?

Hắn xác định không phải là nhàn rồi?

"Cô nương, ngài đi nhanh lên đi, tướng quân phân phó, nếu như người ăn vạ không đi, liền đem người trực tiếp nhốt vào địa lao." Thị vệ kia thật tình khuyên nhủ để cho một đại lão gia như hắn đi đối phó với một tiểu cô nương xinh xắn như này, thật là không nỡ xuống tay độc ác đâu.

"Ta không phục." Hạ Lan Tuyết lớn tiếng la hét, liền bị hai người thị vệ trực tiếp ném ra cửa.

Cũng may, lúc hai người kia rời đi, dùng dao cắt rách lưới cho nàng, nàng mới đứng lên được, đang định cải tiếp, thì cửa đã đóng lại.

Cứ như vậy trở về? Xám xịt?

Quá không cam lòng.

Hạ Lan Tuyết đi lại chỗ góc tường, nàng nhặt một cục đá ném vào trong phủ, thật sự là có hơn chục mũi tên bắn từ trong ra, làm nàng sợ hãi ôm đầu nép vào góc tường.

Ngoan ngoãn, đến thật sự!

Nếu là nàng lại leo tường đi vào, nhất định sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Chết tiệt Cơ Hoa Âm, đây là cái kiểu gì thế không biết?

Hạ Lan Tuyết tức chết rồi, nhưng mà, lại không có biện pháp khác, không vào được, không thấy được hắn, nàng chính là một chút biện pháp cũng

không có, hơn nữa, mẹ nó , nàng cảm thấy thật ghen ghét, thật vô tội.

Đầu đầy tức giận hồi phù, tự nhiên có một con chó vàng ở đầu chạy ra sủa nhặng lên, nàng tức giận đá cho nó một cước văng ra.

"Tỷ, người làm sao?" Nhìn thấy con chó kia kêu ăng ăng vội vàng chạy trốn, Hạ Lan Thiên Ý buồn bực không thôi, đi lên trước, hỏi Hạ Lan Tuyết.

"Người có việc?" Hạ Lan Tuyết đỏ hồng mắt, đi qua hẳn.

Hạ Lan Thiên Ý nhận thấy đi theo, "Tỷ, có người bắt nạt người?"

"Dùng thiên hạ này có ai có thể bắt nạt tỷ tỷ của người?" Hạ Lan Tuyết bĩu môi, cười trào phúng.

"Vậy sao ánh mắt tỷ đỏ rồi?" Hạ Lan Thiên Ý khó hiểu, nhưng, hẳn cũng tin tưởng, với tính tình tỷ tỷ mình, trên đời này thật đúng là không có người nào có thể bắt nạt được nàng.

Không phải là nàng lợi hại mà là nàng rất cứng rắn, người bình thường cũng không thể làm nàng tổn thương.

"Hạt cát bay vào." Hạ Lan Tuyết lạnh lạnh cười nói, đột nhiên, vỗ vỗ bả vai đệ đệ, mờ mịt hỏi, "Tiểu tử, người nói, có phải nam nhân hay thay đổi không?"

"A? Những lời này không phải nói nữ nhân sao?" Hạ Lan Thiên Ý nói, "Đều nói nữ nhân là động vật hay thay đổi sao ."

"Chó má, con mẹ nó, nam nhân mới là hay thay đổi đâu, hôm trước đối với người tốt, lại giúp người chải đầu mặc quần áo, còn dạy người công phu, mới qua một ngày, lại muốn giết người không cần hỏi. Đáng chết." Hạ Lan Tuyết giận cắn răng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hỉ sự

Hạ Lan Thiên Ý nghe không giải thích được, tò mò hỏi, "Tỷ, người có nam nhân?"

"Cút!" Hạ Lan Tuyết đẩy hẳn ra, buồn bực đi về phía Tuyết Uyển.

Hạ Lan Thiên Ý mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng hơn nửa năm này đến đi theo nhị thúc Hạ Lan thanh trà trộn thanh lâu các loại địa phương hạ lưu, cũng coi như biết qua những chuyện này, nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc muốn giết người này của tỷ tỷ, cũng biết tỷ tỷ đã xảy ra chuyện.

Hắn vội vã đuổi theo, hỏi, "Tỷ, ai là người bắt nạt tỷ, đệ đệ trừng phạt hẳn giúp tỷ nhé"

"Người?" Hạ Lan Tuyết liếc mắt nhìn nhìn từ trên xuống dưới cái đệ đệ này cao cũng chỉ bằng nàng, tức giận bật cười, "Người còn chưa đủ một đầu ngón tay của người ta đánh đâu."

Hạ Lan Thiên Ý đầu đầy hắc tuyến, "Tỷ, sao người lại khinh thường người khác thế? Hiện tại mỗi ngày ta đều thật chăm chỉ luyện công đấy, chỉ là hình dáng bên ngoài vẫn vậy nhưng công phu cũng tiến bộ đấy"

"Phải không?" Vừa nghe lời này, Hạ Lan Tuyết vui vẻ, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên tung chưởng tập kích hướng đầu vai đệ đệ.

Hạ Lan Thiên Ý cả kinh, vội đưa tay ra ngăn cản, nhưng mà, Hạ Lan Tuyết lại trở tay một trào, bắt lấy cổ tay của hắn, dưới chân nhất đá, dễ dàng liền đem đệ đệ quăng xuống đất rồi.

Mông Hạ Lan Thiên Ý đau nhức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vội la "Đây không tính, vừa rồi đệ đệ không để ý."

"Ồi." Hạ Lan Tuyết buồn cười, phui tay, nói, "Tiểu tử, người cho rằng lúc kẻ địch tấn công người, lại nói trước với người rồi còn chờ người chuẩn bị xong sao?".

"Tỷ, đệ đệ không có ý đó, mới vừa rồi là đệ đệ sơ sẩy." Hạ Lan Thiên Ý rất không cam lòng, tỷ tỷ một kẻ nữ lưu, hơn nữa trong ngày thường đối tập võ đặc biệt là không chuyên tâm, hẳn còn tưởng rằng chăm chỉ luyện tập, sẽ đem tỷ tỷ đánh bại đâu, kết quả vẫn là như vậy, rộn lòng.

"Người ấy, về sau còn phải cố gắng nhiều." Hạ Lan Tuyết lời nói thâm thúy vỗ vỗ vai của hắn, đi vòng qua người hắn.

"Tỷ." Hạ Lan Thiên Ý nhìn nàng lao đảo, không yên tâm lại chạy tới đỡ lấy nàng.

Hạ Lan Tuyết sợ run, "Người đỡ ta làm chi?"

"Ta sợ tỷ ngã xuống." Hạ Lan Thiên Ý thành thật nói.

Hạ Lan Tuyết giật mình, hất tay hấn ra, "Ta không phải ông lão bảy tám mươi tuổi đi không vững mà cần người đỡ ta?"

"Nhưng vừa rồi rõ ràng tỷ đi đường không vững giống như muốn ngã xuống vậy." Hạ Lan Thiên Ý nói.

Hạ Lan Tuyết có chút xấu hổ, cười nói, "Vừa rồi nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, hiện tại tốt lắm. Đúng rồi, người là cố ý đón ta?"

"Ừm, tỷ, ta là có chuyện muốn nói với người." Hạ Lan Thiên Ý gấp nàng khí sắc tốt hơn nhiều, con mắt lại khôi phục thường ngày như vậy sáng trong có thần, thế mới thoải mái nói, "Hôm qua, ta tìm cha đòi khóa trường mệnh nhưng cha không đưa cho."

"Vậy sao." Cũng làm lẽ vật đưa người rồi, tự nhiên là đưa không được nữa.

"Tỷ." Nhớ tới thái độ của Hạ Lan Phong, Hạ Lan Thiên Ý vành mắt liền hồng rồi, "Cha hấn như thế nào có thể như vậy? Lúc trước ta là vì phải cứu Trầm di nương cùng Chi Nhi tỷ tỷ, mới nghĩ tới cầm khóa trường mệnh đi đổi ít bạc. Nhưng là về sau, tỷ tỷ có bạc rồi, không cần đến khóa trường mệnh kia nữa, cha nói muốn dùng một đoạn thời gian, ta liền nghe theo, nhưng đã lâu như vậy, ta thấy hấn giống như quên mất việc này, hôm qua phải đi đòi, hấn đầu tiên là mọi cách từ chối, về sau lại nói tìm không được, sau đó, lại đưa cho ta cái đồ vớ vẩn lừa gạt ta."

Vừa nói hấn vừa móc từ trong ngực ra một cái khóa trường mệnh bằng ngọc, bên trên còn có vết xước nhìn là biết đã có người dùng qua.

"Cha nói, đây cũng là đồ tốt, cũng được lấy ở Thiên Lộc Tự, so với cái nương để cho ta còn tốt hơn, nên bảo ta mang cái này."

"Người nghe hấn nói vậy, cái này nếu là tốt, chính hấn đã giữ lại, đã lấy khóa trường mệnh nương để lại cho người ra rồi." Hạ Lan Tuyết hừ nói.

Hạ Lan Thiên Ý về mặt đau khổ, kỳ thật, hấn cũng có thể phân rõ thật xấu, cái này ngọc, căn bản không phải khối ngọc tốt, giống như giả sai vật của hấn nói, cái này bên ngoài chỉ đáng giá hai lượng bạc.

Hấn chính là không nghĩ tới, cha sẽ đem đồ rẻ mạt như vậy đi lừa gạt hấn.

Hấn thương tâm

"Tỷ, cái này ta cũng không cần." Nhưng tuổi nhỏ thường hành động theo cảm tính, càng nhìn càng không thể chịu được cái khóa trường mệnh bằng ngọc đều này, Hạ Lan Thiên Ý vung tay ném đi.

Hạ Lan Tuyết nói, "Vậy người đi theo tỷ tỷ đưa cho người đồ tốt."

"Là cái gì?"

"Người nhìn liền biết."

Hạ Lan Tuyết mang theo đệ đệ cùng nhau trở lại Tuyết Uyển, đem khóa trường mệnh dưới đáy hòm lấy ra.

"Tỷ, sao cái này lại ở chỗ của tỷ thế?" Hạ Lan Thiên Ý sợ ngây người.

"Đây, cất kỹ đi, sau này cũng không thể dễ dàng đưa cho người khác được." Hạ Lan Tuyết đem khóa trường mệnh, tự tay đeo lên trên cổ đệ đệ, sau đó, nhét vào trong cổ áo, một mặt dặn dò, "Đây là đồ mà nương chế riêng cho người lúc người còn chưa ra đời, ta cũng không có. Thường ngày, tất cả mọi người nói, nương thiên vị, để mặc đứa con trai là đệ chỉ yêu thương một nữ nhi như ta. Hiện tại, người phải biết trong lòng nương luôn quan tâm đến người, yêu thương người."

"Tỷ." Hạ Lan Thiên Ý con mắt lại hồng rồi, nếu như nói trước kia hấn không tin, nhưng chuyện mấy ngày nay phát sinh, càng làm cho hấn hiểu rõ cách đối xử của mọi người như thế nào.

Tổ mẫu bọn họ, ngoài mặt đối với hấn cũng không tệ, lúc nào cũng tỏ ra yêu thương hấn, nhưng hấn không thích kiểu yêu thương đó vì kiểu yêu thương đó giống như bên trong còn có tính kế hấn nữa.

Trước kia, vì tỷ tỷ thân sinh không quan tâm đến hấn, nên bọn họ đối xử với hấn một ít thiện ý hấn liền bắt chấp mà đối với bọn họ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, làm cho lòng hấn thấy không thoải mái.

Tựa như, nhị thúc dẫn hấn đi Tùy tiên lâu, nói là bồi dưỡng khí khái nam nhi cho hấn, nhưng sau một thời gian làm cho hấn rất chán ghét nữ nhân, ngay cả tỷ tỷ hấn cũng không muốn gần gũi.

Nhưng cho dù tỷ tỷ đánh hấn, mắng hấn, tùy ý quất tháo hấn, nhưng lại làm cho hấn cảm thấy uất ức cùng thoải mái, giống như việc giúp hấn lấy lại khóa trường mệnh này cũng làm cho hấn cảm thấy ấm áp như được sưởi dưới ánh mặt trời vậy.

"Tỷ." Hạ Lan Thiên Ý đột nhiên nhào vào lòng tỷ tỷ nghẹn ngào.

"Khóc cái gì? Không phải là lấy đồ về cho người rồi sao?" Hạ Lan Tuyết không hiểu hỏi.

Hạ Lan Thiên Ý hít mũi một cái, khỏ sở nói, "Tỷ, đây là người trộm của cha sao ? Người vì ta làm chuyện như vậy, ta..."

"Nói bậy, tỷ là loại người như vậy sao?" Hạ Lan Tuyết trắng mắt liếc hắt một cái, giải thích, "Cha cầm khóa trường mệnh, cũng không mang đi đổi bạc mà đưa cho cấp trên của hân để thăng quan tiến chức." . "A?" Hạ Lan Thiên Ý giật mình không thôi, cầm đồ của hân đưa cho người khác?

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, "Vật này là mệnh căn của người, cũng là nương để lại cho người, ta tự nhiên không thể tiện nghi người khác, cho nên, mới mang về đây. Đây không gọi trộm, gọi vật quy nguyên chủ."

"Ừm, đúng, vật quy nguyên chủ." Hạ Lan Thiên Ý nín khóc mỉm cười.

"Được rồi, không có việc gì thì ở lại, tỷ nữa ta bảo Bích Vân nấu thêm vài món ngon" Hạ Lan Tuyết cười nói.

Hạ Lan Thiên Ý lắc đầu, "Tỷ, Trầm đi nương bên kia đã chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, đang chờ người đấy."

"A? Nàng muốn mời khách?" Hạ Lan Tuyết hiểu kỳ không thôi, nói lần trước sau đó, Trầm thị mẹ con xem như mai danh ẩn tích, không chịu lộ diện , hôm nay lại vùng bạc mời khách? Chuyện lạ à.

Hạ Lan Thiên Ý kích động nói, "Tỷ, người còn không biết sao? Chi Nhi tỷ tỷ được công chúa điện hạ chọn làm bạn đọc."

"Thư đồng?" Hạ Lan Tuyết nhẹ xuy, "Nàng công chúa kia thật không có nhân lực?"

Hạ Lan Thiên Ý sững sờ, "Tỷ, người không vui sao?"

"Ta cao hứng cái gì? Cùng ta có quan hệ?" Hạ Lan Tuyết buồn cười nói, "Đúng rồi, công chúa kia là ai?"

"Là đương kim hoàng thượng hoàng hậu sủng ái nhất thất công chúa đâu." Hạ Lan Thiên Ý kiêu ngạo nói, hân thực vì Hạ Lan Chi lên làm công chúa thư đồng mà tự hào.

Lại nói, rất nhiều con dòng cháu giống đều mong chờ có cơ hội như vậy thân cận hoàng thất, mà thư đồng lại là đường tắt, chẳng những có thể rút ngắn khoảng cách đến gần hoàng thất, thậm chí mỗi ngày tiếp xúc thân mật, nói không chừng sẽ cùng hoàng thất có thể có tình nghĩa tốt không chỉ bản thân mà cả gia tộc cũng sẽ có cái tốt.

Chi là, vạn không nghĩ tới, thứ xuất Hạ Lan Chi lại bị thất công chúa bỏ nhiệm rồi.

Mặc dù không phải tỷ tỷ ruột của mình đạt được, điều này làm cho Hạ Lan Thiên Ý có chút tiếc nuối, nhưng Hạ Lan Chi cũng là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của hân, đối với hân mà nói, không quan hệ đích thứ, là người nhà này hân đều thấy vui vẻ.

"Nam Cung Nguyệt?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên có chút dờ khóc dờ cười, "Đây thật đúng là, điều ngoa nữ gặp gỡ đối trá nữ, tương lai nhất định nhìn thật là náo nhiệt."

"Cái gì?" Hạ Lan Thiên Ý không hiểu.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, "Rồi, hỷ sự lớn như vậy, ta nhất định phải đi chúc mừng mới được, sợ là mẹ con các nàng chờ đã sốt ruột rồi?"

Chắc đang muốn nhanh chóng khoe khoang với nàng.

"Ừm, vậy chúng ta đi luôn bay giờ thôi." Hạ Lan Thiên Ý vội vàng đi ở đằng trước.

Hạ Lan Tuyết thoáng sửa tóc tai, liền bộ dáng đương gia chủ từ đi ở phía sau.

Lúc đó, trong Tây viện, Hạ Lan Chi trông mong ngóng chờ ở cửa viện, chưa từng có tinh thần muốn gặp Hạ Lan Tuyết như hôm nay vậy.

Nàng muốn nhìn thần sắc Hạ Lan Tuyết sau khi nghe được tin một thứ nữ như nàng ta trở thành thư đồng của công chúa sẽ như thế nào, hừ, nên ghen tị muốn nổi điên đi?

Từ khi nàng ta vừa ra đời, liền thủy chung bị Hạ Lan Tuyết đè ép một đầu, còn tưởng rằng do thân phận thứ xuất, đời này nàng ta cũng không có cơ hội được nổi danh, không thể tưởng được, lão Thiên mở mắt, lại làm cho thất công chúa chọn nàng ta làm bạn học.

Thật tốt quá, có thể được công chúa che chở, tương lai, nàng còn sợ một cô nhóc như Hạ Lan Tuyết sao?

Thật xa , nhìn thấy tỷ đệ Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Chi đáy mắt xẹt qua thoáng cái khinh miệt cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua thái dương vén tóc mai gọn gàng, nàng ta lúc này mới thông thả ung dung nghênh đón.

"Đại tỷ tỷ, Thiên Ý sao giờ hai người mới đến. Hôm nay, nương tự mình xuống bếp, nấu rất nhiều món ăn ngon đấy."

"Nương?" Hạ Lan Tuyết ngưng mi, trách mắng, "Mẫu thân đã đi hơn nửa năm, ban ngày ban mặt, người nói cái chuyện ma quỷ gì thế?"

Thần sắc Hạ Lan Chi cứng đờ, Phụng Khanh La khi còn sống, nàng ta không dám gọi Trầm thị là nương , nhưng mà, sau khi nàng qua đời, nàng ta thử gọi mấy lần, Hạ Lan Tuyết cũng không có phản ứng gì lớn cả.

Còn nữa, nàng ta cũng muốn nhắc nhở mọi người Phụng Khanh La mất rồi, cũng nên để mẹ mình lên làm phu nhân thôi.

Chỉ cần Trầm thị trở thành phu nhân, nàng liền danh chính ngôn thuận thành đích nữ cái nhà này rồi.

Nhưng mà, lại không nghĩ tới hôm nay Hạ Lan Tuyết có phản ứng lớn như vậy, trong lòng Hạ Lan Chi oán hận không thôi, nhưng, hôm nay ngày nàng ta có chuyện vui, nàng ta nghĩ cũng không muốn gây chuyện không đâu, nên qua một lúc nàng ta vội vàng nhận sai.

"Đại tỷ tỷ, là Chi Nhi sơ sót, di nương nàng chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, chúng ta mau đi đi, để nguội ăn không ngon."

Hạ Lan Tuyết lạnh lạnh nhìn nàng một cái, lúc này mới mang theo đệ đệ đi vào.

Thấy Hạ Lan Chi bị quát mắng, trong lòng khó hiểu, điều này làm cho Hạ Lan Thiên Ý rất băn khoăn, "Tỷ, sao người lại hung dữ với Chi Nhi tỷ tỷ vậy?"

"Ta hung sao?" Hạ Lan Tuyết nhưn mày hỏi.

Hạ Lan Thiên Ý gật đầu, "đúng."

"Hung là được rồi." Hạ Lan Tuyết hừ nhẹ, ánh mắt nghiêm khắc nhìn chăm chăm nàng ta, "Mẫu thân nguoi qua đời chưa được một năm, đã có người âm mưu chiếm vị trí của mẫu thân nguoi, nguoi không nên hung sao?"

"..." Hạ Lan Thiên Ý cá kinh.

Chuyện phức tạp giống như tỷ tỷ nói sao? Nhưng chỉ là cái xưng hô mà thôi.

Nhưng ngẫm lại, đích thứ có khác, Hạ Lan Chi bất kể có phải là do Trầm thị sinh hay không nhưng ở cái nhà này đều phải gọi Phụng Khanh La một tiếng mẫu thân.

Hiện nay, nàng ta gọi Trầm thị nương, vậy đúng là vị trí của Phụng Khanh La vô hình bị thay thế

Nghĩ đến điều này, Hạ Lan Thiên Ý trong lòng cũng có chút vướng mắc.

Nhưng, hần cũng chẳng qua là cảm thấy, tất nhiên là Hạ Lan Chi nhất thời sơ sót, cũng không phải là cố ý.

Hai tỷ đệ vào phòng, Trầm thị đang bày bát đĩa, nhìn thấy hai người bọn họ, lập tức mặt mày hớn hở, "Đại tiểu thư, tiểu thiếu gia, các người đã tới? Mau ngồi xuống, ta mới nấu mấy món hai người thích ăn đấy, lát nữa nếm thử xem có vừa miệng hay không."

Trầm thị tướng mạo ôn nhu điềm tĩnh, nói chuyện ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, hoàn toàn một bộ mẹ hiền, Hạ Lan Thiên Ý lập tức bị mềm hoá rồi, lúc này cười nói, "Di nương làm thức ăn khẳng định là ngon, Thiên Ý thích thức ăn di nương nấu."

"Tốt lắm, lát nữa người cần phải ăn nhiều một chút." Trầm thị cười nhường chỗ ngồi, lại hỏi, "Muốn uống chút rượu không?"

Hạ Lan Thiên Ý liền nhìn tỷ tỷ.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, "Thiên Ý tuổi còn nhỏ, không thể uống rượu."

"Cũng không nhỏ." Trầm thị cười nói, "Cha nguoi năm đó, nhỏ hơn hần bây giờ, đã biết uống rượu rồi. Lại nói hôm nay là chuyện vui của Chi Nhi muội muội các nguoi uống vài chén cũng tốt."

"Chuyện vui?" Hạ Lan Tuyết giễu cợt, "Chính là làm thư đồng cho thất công chúa? Cái này cũng được tính là hi sự sao?"

Hạ Lan Chi đi đến, nghe vậy, giương môi cười, "Việc này, cũng rất kì quái, chuyện làm thư đồng của công chúa điện hạ, theo lý thuyết phải là đại nhân vật như tỷ tỷ mới xứng đáng, không hiểu làm sao lại rơi xuống đầu ta. Mới đầu, ta và di nương không dám tin, lần nữa phải người đi nghe xong, đều nói là ta, không có sai. Lúc này mới tin."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Đề điểm

Nghe thấy ý tứ trong lời nói của Hạ Lan Chi, Hạ Lan Tuyết khẽ mở to mắt, vẻ mặt như gặp quý, "Nhị muội muội, đây là người đang khoe khoang với ta sao?"

Hạ Lan Chi cũng sò, hé miệng cười nói, "Muội muội không dám? Lại nói, người như tỷ tỷ sao lại để ý đến chuyện này chứ."

Hạ Lan Tuyết cong môi cười, chỉ cái ghế bên cạnh nói, "Người ngồi xuống, hơn nữa thử nói xem, người như ta nên quan tâm loại chuyện nào"

"Cái này sao, tỷ tỷ trong lòng rõ ràng nhất mà." Hạ Lan Chi quả nhiên thoải mái ngồi, còn ý tứ sâu xa nói một câu nói.

Hạ Lan Tuyết khẽ nhướn mày tỏ vẻ khó hiểu.

Hạ Lan Chi cảm thấy vui sướng, nhẹ nhàng cười nói, "Vận khí của tỷ tỷ thật tốt, ngay từ nhỏ đã là đích nữ của Hạ Lan gia, bây giờ còn là gia chủ quản lý toàn bộ gia nghiệp nữa, ngay cả được của hoàng thượng cũng do một tay tỷ làm ra. Có phần vinh quang này thì tỷ sao có thể đi để ý chuyện khác nữa chứ?"

"Chi Nhi, sao người nói nhiều như vậy." Thấy nữ nhi có chút đắc ý vênh váo, Trầm thị vừa nháy mắt với Hạ Lan Chi, hôm nay mời Hạ Lan Tuyết ăn cơm là còn có mục đích khác, không nên nói nhiều như vậy, không lại hồng cả việc.

"Ha ha, di nương nói phải." Hạ Lan Chi lập tức cầm miệng, chỉ là, một tiếng di nương kia làm cho trang dung đang đoan chính của Trầm thị tỷ nửa thì vờ vụn, nàng gấp rút cầm lấy bầu rượu, rót ba ly rượu, cũng cười nói, "Rượu này đã hâm nóng, không sợ lạnh, uống một hai chén không việc gì."

"Uống, như thế, ta liền dùng ly rượu này, chúc mừng Nhị muội muội rồi." Hạ Lan Tuyết bung ly rượu lên, hướng về Hạ Lan Chi cười nói.

"Đa tạ đại tỷ tỷ nhiều." Hạ Lan Chi sung sướng uống rượu, một ly rượu xuống bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng hồng, rất là đáng yêu.

Hạ Lan Tuyết nhìn, liền có vài phần u oán rồi, tại sao nàng uống lại không có loại hiệu quả làm cho người ta trừu mến này chứ?

"Đại tỷ tỷ, muội muội còn có một chuyện muốn nhờ." Hạ Lan Chi hôm nay thật sự là bị vui sướng làm văng đầu, mới uống một ly rượu, liền không thể chờ đợi được phải nói mục đích, chọc một bên Trầm thị cau mày lại, sắc giọng, "Đại tỷ tỷ người vừa mới đến, chưa ăn được tí gì đâu, chưa gì người đã hỏi chuyện nhờ vả rồi?"

Trầm thị vừa ân cần gấp thức ăn cho tỷ đệ Hạ Lan Tuyết vừa nói, "Tuyệt nhi, người trước dùng bữa."

"Đừng. Di nương hãy để cho Nhị muội muội nói chuyện cần nói ra đi đã? Nếu không, ta sợ ăn không trôi." Hạ Lan Tuyết giống như cười mà như không.

"Đại tỷ tỷ, ta muốn..." Hạ Lan Chi đổi tâm tình của nàng không chút phật lòng, nàng ta nghĩ nàng ta trở thành thư đồng của công chúa thì ngay lập tức sẽ trở thành bạn tốt nhất của thất công chúa, không việc gì phải sợ Hạ Lan Tuyết nữa, nói không chừng tương lai còn phải đến nhờ vả nàng ta nữa ấy chứ.

Chỉ là, lời nàng ta vừa nói ra, Trầm thị gấp rút cắt ngang, ngượng ngùng cười nói, "Tuyệt nhi, lẽ ra, quý phủ hiện ở cái dạng này, Chi Nhi không nên đề những thứ này. Chi là, sáng mai người trong nội cung sẽ tới đón, ta nghĩ, dù gì nàng cũng muốn chuẩn bị chu đáo một chút, dù sao nàng cũng đại diện cho Hạ Lan gia, nếu quá bần xỉn, chỉ sợ bị người ta khinh thường."

"À." Hạ Lan Tuyết vẫn về ly rượu, vừa nhấp một ngụm nhỏ.

Hạ Lan Chi nhìn nàng không có tỏ thái độ, vội vàng đón lấy lời, hưng phấn nói tiếp, "Di nương nói đúng lắm, Đại tỷ tỷ, hiện tại ta là đại biểu của Hạ Lan gian, nếu như ta tốt rồi không chừng tương lai quý phủ cũng được thơm lây. Nếu ta không được, quý phủ cũng sẽ không còn mặt mũi. Ta muốn một bộ trang sức mới với hai bộ quần áo mới, cái này cũng không là nhiều đi?"

Phốc - -

Hạ Lan Tuyết nghe vậy, nhin không được, rượu vừa vào cổ phun ra ngoài, vừa vịn phen lên khuôn mặt đang dương dương đắc ý tươi cười của Hạ Lan Chi.

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Lan Chi lập tức đông cứng, mây đen kéo đến.

"Ai u. Xin lỗi." Hạ Lan Tuyết vội vàng vươn tay, muốn giúp nàng lau, nhưng cảm giác dùng tay không ổn, nên kéo tay áo của Hạ Lan Chi lên lau mặt nàng ta.

Hạ Lan Chi cả người tim đập mạnh và loạn nhịp, có chút sững sờ nhìn Hạ Lan Tuyết.

Bên cạnh, Trầm thị phản ứng nhanh chóng, vội vàng móc khăn tay ra lau mặt cho nữ nhi, cười khan nói, "Bảo người lúc ăn cơm đừng nhiều lời như vậy, người cứ không nghe."

"Nhị muội muội, thực xin lỗi vô cùng, nhìn xem, đã làm cho trang điểm trên mặt người đều bị trôi rồi. Để di nương dẫn người đi rửa mặt rồi trang điểm lại đi." Hạ Lan Tuyết xấu hổ, nàng vừa rồi thực không phải cố ý, thật sự là nghe lời nàng ta nói, cảm thấy buồn cười mới nhin không được.

Hạ Lan Chi khóe miệng co quắp hai cái, cổ nén phần uất, lạnh lùng nói, "Đại tỷ tỷ, người là cố ý à? Người không nghĩ cho ta thêm đồ thì cứ nói thẳng đi, tại sao phải như vậy nhục nhả người?"

"Chi Nhi tỷ tỷ, Đại tỷ tỷ làm sao sẽ cố ý nhục nhã người đâu? Nàng nhất định không phải cố ý." Hạ Lan Thiên Ý giúp đỡ tỷ tỷ nói chuyện.

Hạ Lan Chi con mắt đỏ hồng, "Thực không phải cố ý? Đại tỷ tỷ chẳng lẽ không phải ghen tị..."

"Chi Nhi." Tay Trầm thị cố gắng nắm chặt tay của Hạ Lan Chi, "Một chút chuyện nhỏ như vậy? Chẳng lẽ người là giấy, chạm vào liền thủng? Đại tiểu thư đã nói không phải cố ý, người còn muốn như thế nào?"

"Ta?" Hạ Lan Chi cảm thấy ủy khuất, "Không phải một bộ đồ trang sức, hai bộ quần áo mới sao."

"Đừng, ngày đại hi cũng không thể khóc lên." Hạ Lan Tuyết vội vàng hướng về nàng khoát tay nói, "Một bộ đồ trang sức hai bộ quần áo mới sẽ đặt mua cho người."

"Thật sự?" Hạ Lan Chi ánh mắt sáng lên, còn mang theo vài phần đắc ý, nàng cũng biết, có công chúa giúp đỡ, Hạ Lan Tuyết đối với nàng cũng thay đổi cách nhìn đi.

"Tự nhiên là thật, Hạ Lan phủ ta tuy nghèo, một chút đồ này vẫn đặt mua được. Chi là..." Hạ Lan Tuyết giọng nói đột nhiên ngừng lại, có chút nghiến ngậm cười khế, lại nói, "Nếu người ở cùng công chúa mà tốt, là vận mệnh của người, Hạ Lan phủ sẽ không tính đi nhờ vả người cái gì, dù sao cũng là hầu hạ người, cũng không dễ dàng, trong phủ chúng ta sẽ không tạo áp lực cho người, càng sẽ không liên lụy người."

Hạ Lan Chi nghe vậy, khuôn mặt đỏ lên, cô cười nói, "Có thể hầu hạ công chúa điện hạ, kia cũng là của ta tạo hóa. Bao nhiêu người nghĩ hầu hạ còn không đến lượt đâu."

"Đúng vậy, cho nên ta nói đây cũng có thể coi là hy sự." Hạ Lan Tuyết, lơ đãng, nói tiếp, "Lại có, nếu người không được tốt, nhà chúng ta đúng là cũng sẽ bị xấu hổ. Cho nên, Chi Nhi muội muội, người cần phải cố gắng lên, Hạ Lan phủ chúng ta không cần người phải tỏa sáng rực rỡ nhưng người cũng đừng làm cho người trong phủ thấy hổ thẹn nhé".

"..." Mặt Hạ Lan Chi đỏ tới tận mang tai, đang muốn phản bác, Trầm thị ở trên vai nàng nhẹ nhàng nhún một cái, cười phụ họa Hạ Lan Tuyết, "Đại tiểu thư dạy dỗ phải, Chi Nhi, người nên nghe lời Đại tỷ tỷ người, tiến cung về sau, tốt nhất nên học bài cùng công chúa, chớ nên lười biếng, lại càng không được phép làm ra chuyện xấu hổ cho Hạ Lan gia?"

Hạ Lan Chi cắn răng, một bộ không cam lòng.

Hạ Lan Tuyết lại hé miệng cười, "Di nương, người thật lợi hại. Người vừa nói, nàng cũng không dám cãi lại nữa. Được rồi, về sau chuyện quản giáo Chi Nhi muội muội giao cho người là được."

Trầm thị thần sắc ngưng ngung, vội hỏi, "Đại tiểu thư đừng trách móc, là nô tỳ bao đồng."

"Đừng. Di nương lời này liền khách khí rồi, ta vừa rồi đây chính là thực tâm thực ý lời nói đâu." Hạ Lan Tuyết khẽ thở dài, "Kỳ thật, ta lại hâm mộ Chi Nhi muội muội, có người như người ở bên lúc nào cũng đề điểm, không giống ta cùng Thiên Ý, không có người đau không có người thương."

"Đáng thương." Trầm thị nghe vậy, lúc này rơi lệ, "Phu nhân đi sớm, làm khổ tỷ đệ hai người rồi, cũng may, lão gia còn khỏe mạnh, còn có lão phu nhân theo bên cạnh trông nom. Lại có, nếu đại tiểu thư không chê, về sau tiểu thư và Thiên Ý thiếu gia nếu có chuyện gì không vui thì đến đây, di nương sẽ khuyên nhủ. Liền tính di nương ăn nói vụng về, nhưng nấu ăn cũng không tệ. Di nương nấu vài món ngon cho hai người, đảm bảo hai người sẽ vui hơn."

"Nghe như vậy, di nương này còn gọi ăn nói vụng về? Vậy ta cùng thiên ý tiểu tử gốc này, đều vô pháp lẫn lộn." Hạ Lan Tuyết cũng cười theo.

Trầm thị cũng sung sướng nở nụ cười, một mặt ân cần gấp thức ăn cho Hạ Lan Tuyết, "Đến, ăn cá."

"Di nương cũng ngồi xuống cùng nhau ăn đi." Hạ Lan Tuyết khách khí nói.

"Nô tỳ một bên hầu hạ đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tiểu thiếu gia, là tốt rồi." Trầm thị thuận theo đứng ở một bên.

Hạ Lan Chi nhìn ở trong mắt, hận ở trong lòng, nương thân của chính mình, lại ở bên cạnh Hạ Lan Tuyết một bộ hầu hạ đề tiện, thật đáng giận.

Hạ Lan Tuyết không nói gì nữa, phối hợp chọn lấy xương cá, sau đó, đem thịt cá bỏ vào trong chén đệ đệ, "Ăn đi, ăn nhiều cá sẽ thông minh hơn."

"Ừm." Tỷ tỷ tự tay lọc xương cá, Hạ Lan Thiên Ý ăn phá lệ ngon.

Nhìn xem đệ đệ ăn ngon lành, Hạ Lan Tuyết hiểu ý nở nụ cười, nhưng, chính nàng lại không động đũa, mà là giương mắt hướng về Hạ Lan Chi xem xét.

Hạ Lan Chi đang dùng ánh mắt căm giận nhìn nàng, bất chợt bị nàng nhìn chăm chăm, chưa kịp thu hồi ánh mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện lên vẻ hoảng loạn.

"Đại, Đại tỷ tỷ."

"Người cũng dùng bữa đi." Hạ Lan Tuyết vờ như không nhìn thấy gì, chỉ chân thành nói, "Vừa là tỷ tỷ lại vừa là gia chủ của cái nhà này, Chi Nhi muội muội ta có lời muốn nói với người."

"Nói cái gì?" Hạ Lan Chi mảy liễu dựng lên, nàng ta tựa như một con gà tùy thời lúc nào cũng sẽ bị vật lỏng nên dù cho Hạ Lan Tuyết có nói cái gì nàng ta cũng hết sức phòng bị.

"Chớ khản trương." Hạ Lan Tuyết cười trấn an nàng ta, chậm rãi nói, "Thứ nhất, vẫn là lời vừa rồi ta nói, nếu ngươi tốt đấy là phúc phận của ngươi, nhưng nếu ngươi không tốt thì Hạ Lan phải gánh lấy, cho nên, ngươi chính mình làm việc phải thận trọng. Nhất là, Hạ Lan gia thế diện, cũng không phải là một bộ đồ trang sức hai bộ quần áo mới có thể chống đỡ lên, ngươi được Trầm di nương nói như vậy, dụng tâm làm việc, chớ nên lười biếng, càng không thể đầu cơ trục lợi, làm xuống..."

"Ta biết rồi." Hạ Lan Chi có chút không kiên nhẫn ngắt lời nàng.

Trầm thị nghiêm khắc liếc nàng một cái, trong lòng thực sự vì nữ nhi toát mồ hôi, tính tình hồ đồ như thế, đến công chúa trước mặt, đến tột cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu? Hiện nay thật đúng là nói không chừng.

"Thứ hai." Hạ Lan Tuyết rất có kiên nhẫn, lại đề điểm nói, "Thất công chúa Nam Cung Nguyệt, nàng là công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, tính tình này sao, khó tránh khỏi điêu ngoa nuông chiều một chút, Chi Nhi muội muội, ngươi có thể phải khắp nơi cẩn thận nha. Nếu không, hơi không cẩn thận, đặc tội thất công chúa diện hạ, sợ cũng không ai cứu được ngươi..."

Hạ Lan Chi cảm thấy trầm xuống, nàng ngược lại không nghĩ tới những thứ này, không khỏi nhìn về phía Trầm thị.

Trầm thị cũng lộ ra lo lắng thần sắc, "Đại tiểu thư, ngươi thường ra vào trong nội cung, có hiểu rõ về thất công chúa này không?"

"A, đánh qua mấy lần quan hệ." Hạ Lan Tuyết than nhẹ một tiếng, nói thật, "Cho nên, ta mới đề điểm Chi Nhi muội muội mọi sự cẩn thận. Thất công chúa này tính tình không được tốt."

"Như thế nào không tốt?" Hạ Lan Chi hỏi, trong lòng lại đang lăm lăm, có phải hay không đại tiểu thư ghen tị nàng, nên bịa những chuyện này ra dọa nàng sợ đâu?

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, "A, cũng không có gì, nhưng không có việc gì liền thích đánh người mắng chửi người, ngẫu nhiên biến thái, lại thích đoạt tròng mắt người, cắt đầu lưỡi người. Ồi, các ngươi cũng phải biết, những thứ này sao, những người phú quý không coi những người tầm thường như chúng ta là người, như vậy đùa bỡn. Người ta là công chúa, thì không sao rồi. Trước mặt các nàng sinh mệnh giống như cỏ rác thôi"

Trong nháy mắt Hạ Lan Chi mặt trắng bạch, nói không ra lời.

Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, vội vàng an ủi, "Nhưng ngươi cũng đừng sợ, Chi Nhi muội muội bộ dạng xinh đẹp động lòng người, người gặp người thích, nói không chừng công chúa sẽ đối với ngươi khác thì sao."

Hạ Lan Chi tâm thoảng yên lại, nàng tự cho là mình có thể dụ dỗ được công chúa, và lại, còn chưa có đi làm, như thế nào có thể bị Hạ Lan Tuyết nói ba xạo hù sợ đâu?

"Tạ tỷ tỷ chỉ điểm nhiều, Chi Nhi nhất định sẽ làm tốt."

"Vậy ta an tâm." Hạ Lan Tuyết nhìn đệ đệ vẫn còn vui đầu vào ăn, than nhẹ, "Thiên Ý, đây là bao nhiêu ngày rồi ngươi chưa ăn cơm sao?"

"Tỷ, ăn ngon lắm." Hạ Lan Thiên Ý ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

Trong đây mắt Hạ Lan Tuyết đột nhiên có chút thương cảm, Trầm thị nấu ăn ngon nhưng so với Phụng Khinh La còn kém xa.

Trước kia, nàng cùng đệ đệ đều thích ăn nướng thân làm thức ăn.

Nhưng hôm nay, nướng thân không có ở đây, đệ đệ cũng hiếm khi có người chú ý đến.

"Thiên Ý đột nhiên ta nhớ đến có chuyện quan trọng cần làm, ngươi muốn ăn ở đây ăn đi, lát nữa bảo Trầm di nương đưa ngươi về." Hạ Lan Tuyết đột nhiên đứng lên nói.

Trầm thị vội hỏi, "Chuyện trọng yếu gì? Ngay cả một miếng đại tiểu thư cũng chưa ăn đâu."

"Thiên Ý ăn cũng giống như vậy, các ngươi hầu hạ hần ăn đi, ta đi trước." Hạ Lan Tuyết cất bước ra ngoài.

Trầm thị vội vàng đi ra ngoài.

Trong phòng, Hạ Lan Chi ngưng mi, xem kỹ nhìn Hạ Lan Thiên Ý, đột nhiên hỏi, "Thiên Ý, Nhị tỷ tỷ hỏi ngươi, Đại tỷ tỷ có phải hay không thích ta làm bạn đọc của thất công chúa?"

Hạ Lan Thiên Ý sững sờ, lắc đầu, "Không có đâu, Đại tỷ tỷ biết được việc này, thật cao hứng..."

Cao hứng? Hạ Lan Chi mới không tin, nhưng thật vất vả mới có cơ hội ra mặt, nàng định muốn hảo hảo giữ chặt, tương lai nhất định muốn hãnh diện, đem Hạ Lan Tuyết triệt để giẫm dưới chân mới tốt.

Chương 95: Hiểu lầm lớn

Hạ Lan Tuyết trở lại Tuyết Uyển, lại để cho Bích Văn một lần nữa làm thức ăn.

Thu Hương hiếu kỳ, "Tiểu thư, tiểu thiếu gia vừa rồi tới tìm người, nói là Trầm đi nương bên kia chờ người cùng nhau ăn cơm đâu."

"Ta vừa từ bên kia về." Hạ Lan Tuyết ăn thức ăn Bích Văn làm, cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

Thu Hương nghi hoặc nhìn nàng, cũng không hỏi lại.

Hạ Lan Tuyết cũng không có giải thích quá nhiều, vội vã ăn xong, nàng lại nằm lý ở trên giường nghỉ ngơi một hồi, nhưng chỉ cần an tĩnh lại, trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh về Cơ Hoa Âm, nghĩ đến cả đầu và thân nàng đều đau.

"Được rồi, cũng không tin bọn họ thời thời khắc khắc đều phòng thủ." Vọt đứng lên, nàng vội vàng chạy ra ngoài, bọn Thu Hương muốn hỏi chuyện cũng không kịp.

Một đường thi triển khinh công, cơ hồ là vận hết mười thành công lực đến phủ tướng quân, nhưng mũi chân còn chưa chạm vào đầu tường, hơn mười mũi tên không biết từ chỗ nào bắn ra, thẳng tắp bay về phía nàng, giống như muốn biến nàng thành tổ ong vò vẽ vậy.

May mắn lần tránh nhanh, lần nữa nàng rơi xuống phía ngoài tường rào.

Vỗ vỗ bụi đất trên người, dứt khoát đập cửa, lại gặp được hai cái thủ vệ xui xẻo, nhìn thấy Hạ Lan Tuyết mặt đã như muốn khóc.

"Cô nương, van người, đừng đến nữa. Tướng quân phân phó, nếu ai mà còn nhiều lời nói chuyện với người, cắt đầu lưỡi cho ngựa ăn."

Hạ Lan Tuyết sắc mặt một cái, vênh lên môi cười nói, "Người yên tâm, ngựa ăn cỏ, không thích ăn đầu lưỡi người".

Thị vệ kia vội vàng mím chặt miệng, đây là cũng nói thêm với nàng một câu rồi, chiếu cô nương này tư thế, hai người sẽ lại tán gẫu với nhau, nếu để tướng quân biết được, không chỉ đầu lưỡi, ngay cả mắt, mũi, tai cũng bị cắt luôn rồi.

"Haizz, muốn thương lượng chuyện với hai người." Hạ Lan Tuyết thấy hai người họ khôi phục bộ dáng hung thần canh cửa, bèn cười nói, "Ta cho các người bạc, thay ta thông báo cho tướng quân, nói với hắn là vợ hắn tìm đến đây."

Hai người thị vệ da mặt vừa kéo, hoàn toàn gặp quỷ thần sắc, lại nói, hai người bọn họ ở phủ tướng quân nhiều năm, sao không biết tướng quân có vợ từ lúc nào rồi?

"Cho các người bạc vẫn không được?" vừa nói Hạ Lan Tuyết vừa rút hai tờ ngân phiếu ra nhét vào tay hai người, "Một người một trăm lượng, đủ các người tại đây người hầu đã lâu đi? Liên tính từ chức, cũng đủ các người về nhà cưới vợ rồi."

Hai người nhìn ngân phiếu một cái, lại im lặng không lên tiếng nhét trở lại trên tay Hạ Lan Tuyết, sau đó, mặt không chút thay đổi đi vào, chuẩn bị đóng cửa.

"Này, đừng nha, nếu không như vậy, ta tìm vợ giúp các người thế nào, các người không biết đi, trong phủ ta có mấy nha hoàn dung mạo xinh đẹp, các người mà nhìn thấy sẽ không thất vọng."

Chạm vào - - viên đạn bọc đường khá hơn, cũng không chịu nổi mệnh lệnh ban chết của tướng quân, vừa nghĩ tới ánh mắt sắc bén của tướng quân, bọn họ còn dám suy nghĩ gì khác, bảo trụ được đầu lưỡi là tốt rồi.

Lại ăn bữa mơn canh.

Một ngày hai lần bữa mơn canh cũng thật sự là đủ rồi.

Nhưng mà, làm cho Hạ Lan Tuyết không nghĩ tới chính là, Cơ Hoa Âm người này hạ hết quyết tâm tìm mọi cách đoạn tuyệt quan hệ với nàng rồi.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, nàng vẫn là ăn bữa mơn canh.

Ngày thứ tư, nàng rốt cục nhịn không được rồi.

Nếu không tìm hiểu rõ nguyên nhân bên trong nàng sẽ bị bức điên mất.

Vừa vặn, hôm nay là ngày nàng vào cung trị liệu cho thái tử, sáng sớm nàng vội vàng chạy vào cung, chưa kịp ăn cái gì.

Lúc đó, thái tử còn đắm chìm trong giấc mộng, lúc Tiểu Lộ Từ hồi bẩm nói Tuyết cô nương đến, hắn còn tưởng rằng đang nằm mơ, lúc Tiểu Lộ Từ nói lần thứ hai, hắn mới vui mừng ngồi dậy, lập tức phân phó người, mặc cho hắn xiêm y hắn thích nhất, đeo trang sức phù hợp nhất, đầu tóc đẹp nhất.

Một phen chuẩn bị công phu cũng mất nửa canh giờ, mà Hạ Lan Tuyết chờ đợi cũng không thấy sốt ruột.

Nhắc tới cũng kỳ, mấy ngày nay bởi vì chuyện Cơ Hoa Âm, nàng ăn không ngon ngủ không ngon, nhưng đến Trường Nhạc Cung, ngồi ở trên ghế, nàng lại ngủ thiếp đi.

Thân thể nhỏ nhỏ như vậy, co rúc ở trên ghế dựa dài, lại bị bình phong che mắt, nhìn từ ngoài vào không thấy.

Nam Cung Tế đi đến bên cạnh, khẽ cúi đầu, trong con ngươi đen nháy phản chiếu hình ảnh ngây thơ của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hé ra tỳ trên khuỷu tay, thoát nhìn tự nhiên mà vô hại, môi đỏ mọng khéo léo cong lên, như là bị ỷ khuất lớn vậy, làm cho người ta sinh lòng triu mến.

"Tuyết cô nương." Tiểu Lộ Từ liền vội vàng tiến lên muốn gọi nàng dậy, nói, cô nương này là gan thật lớn nha, tắm cung thái tử, cũng có thể nói ngủ là ngủ?

"Xuyt." Nam Cung Tế vội vàng dùng ánh mắt ngăn lại, nhỏ giọng nói, "Đi ra ngoài."

Tiểu Lộ Từ sợ hãi, nhưng có thể hầu hạ bên cạnh người thái tử cũng là người thông minh, nhìn thấy dáng vẻ này của thái tử, lúc này cười thấu hiểu, "Nô tài tại bên ngoài hầu hạ, điện hạ nếu có phân phó, chỉ cần gọi nô tài một câu thôi."

"Đồng dài, mau cút!" Nam Cung Tế tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nhưng mà, khẩu khí mặc dù hung, nhưng trên mặt mang theo ý cười.

Tiểu Lộ Từ ranh mãnh nở nụ cười, "Chắc, vậy nô tài lui."

Tắm điện to như vậy mà hoàn toàn tĩnh lặng, tựa hồ một tiếng kim rơi cũng nghe thấy, dường như Nam Cung Tế còn nghe được tiếng ngáy nhỏ nhỏ.

"Bao nhiêu ngày rồi người chưa ngủ lại khốn như vậy?"

Hắn buồn cười nhún nhún mày, mang cái ghế dựa, ngồi ở bên cạnh nàng, tĩnh tế tường tận ngắm nhìn dung nhan nàng ngủ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn ngắm dung nhan say ngủ của nữ nhân ở khoảng cách gần như vậy, mặc dù hắn từng có qua rất nhiều nữ nhân, nhưng là, không người nào dám ngủ thoải mái như vậy ở bên cạnh hắn.

Có phần là sợ hắn, nhưng phần lớn là sợ lúc ngủ sẽ bộc lộ dáng vẻ lười biếng với hắn.

Chỉ có Hạ Lan Tuyết cô gái nhỏ này, có thể làm ổ ở trên ghế, ngủ ngon lành như vậy?

Tư thái an tĩnh, vô hại như vậy thật khác biệt với dáng vẻ rạng rỡ, linh hoạt lúc thức của nàng.

Nhưng mỗi một dạng đều làm cho hắn mê muội, đều không giống với những nữ nhân hắn đã gặp qua trong quá khứ.

"Cơ tướng quân, thái tử vẫn chưa dậy, hay ngài đi thiên điện chờ một lát?" Ngoài điện, truyền đến thanh âm Tiểu Lộ Từ, thanh âm cố ý nói to, giống như là nói cho Nam Cung Tế ở bên trong nghe vậy.

"Này sợ cái gì? Bổng tướng quân muốn nhìn hắn một chút, cũng không quá rầy hắn nghỉ ngơi." Đây là thanh âm của Cơ Hoa Âm.

Thật sự là ma xui quỷ khiến, rõ ràng ngủ rất say, nhưng trong mơ hồ nghe được giọng Cơ Hoa Âm, thân hình Hạ Lan Tuyết như chấn động, thiếu chút nữa liền từ trên ghế nhảy dựng lên, bởi vì động tác quá lớn, thân thể ngã về phía trước.

"Cẩn thận." Nam Cung Tế gấp rút đứng dậy đưa tay đỡ nàng.

Cứ như vậy, Hạ Lan Tuyết trực tiếp ngã vào trong lòng Nam Cung Tế.

Mà Cơ Hoa Âm mới tiến vào, lại vừa vặn nhìn thấy một màn này, vốn là khuôn mặt lạnh lùng càng thêm âm trầm đáng sợ.

"Cơ tướng quân? Hôm nay rảnh rồi đến thăm bôn thái tử sao?" Nam Cung Tế giống như cười mà như không nhìn chăm chăm Cơ Hoa Âm.

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Cơ Hoa Âm xẹt qua mặt hắn rồi rơi vào trên người Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết mới từ trong giấc mộng bừng tỉnh, giờ phút này vẫn còn lơ mơ, si ngốc nhìn Cơ Hoa Âm ước chừng ba giây đồng hồ, lúc này mới đột nhiên đẩy Nam Cung Tế ra, vội vàng chạy về phía hắn.

"Hoa Âm." Nàng vui mừng gọi hắn, không biết làm sao, chắc do nằm ngủ trên ghế lâu quá, chân bị chuột rút, này vừa chạy, bắp chân đau nhói, cả người lại ngã ra ngoài.

Cơ Hoa Âm trong lòng run lên, đã thấy cánh tay dài của Nam Cung Tế chụp tới, ôm nàng lên, lại là trách cứ, lại là lo lắng, "Còn chưa tỉnh ngủ sao? Thiếu chút nữa lại ngã."

"Ta không sao." Hạ Lan Tuyết đẩy Nam Cung Tế ra, khập khiễng bỏ nhào đến Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm lại lạnh nhạt liếc nàng một cái, ánh mắt của nàng đỏ lên, sợi tóc có chút loạn, nửa bên gò má còn có rất nhỏ áp chế vết tích, bộ dáng này là mới ngủ tỉnh.

Đây là nàng ở bên trong Trường Nhạc cung ngủ một giấc?

Mà cung điện to như vậy, cũng chỉ có hai người nàng và Nam Cung Tế, mà bên ngoài còn có tiểu thái giám đứng gác.

Nam Cung Tế là người như thế nào, mọi người đều biết, nữ nhân nào mà rơi vào tay hắn, làm sao có thể tốt được.

Mà nàng... lại đợi một mình ở trong điện này, còn với dáng vẻ như vậy nữa.

Nhưng hắn cũng biết tính tình Hạ Lan Tuyết, nếu như là chuyện nàng không muốn làm, có kẻ đao ở trên cổ cũng vô dụng, như vậy, nàng đối với Nam Cung Tế, là tự nguyện?

Nghĩ như vậy, làm cho tim Cơ Hoa Âm như bị đao cắt, hai tay ở sau lưng siết chặt nắm đấm, hắn cố gắng đè cảm xúc trong lòng xuống, mới có thể bình tĩnh nói với Nam Cung Tế, "Nếu làm thái tử điện hạ thấy bất tiện, ngày khác bốn tướng quân lại đến."

Nói xong, ngay tại lúc bàn tay nhỏ bé của Hạ Lan Tuyết sắp bắt được áo hắn, hắn lạnh lùng xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết lao đao một cái, thiếu chút nữa lại ngã.

"Tuyết cô nương." Nam Cung Tế bước đến.

Hạ Lan Tuyết không chú ý đến hắn mà vội vã đuổi theo Cơ Hoa Âm.

"Hoa Âm."

Gọi một tiếng nhưng người phía trước không để ý đến.

Tức Hạ Lan Tuyết muốn giậm chân, nàng điểm mũi chân, tung người bay lên, bay đến trước mặt hắn, chỉ là, chân vẫn có chút nhuyễn, mới rơi xuống, trọng tâm không vững mới ngã về phía trước.

Cơ Hoa Âm ngao ngễ mà đứng, cũng không đưa tay, cứ lạnh nhạt như vậy nhìn nàng ngã cắm đầu vào ngực mình.

Khuôn mặt xinh đẹp ngã cắm đầu vào lồng ngực cứng rắn của hắn, mũi đau xót, mắt nước mắt liền ở trong hốc mắt đảo quanh.

"Này, rốt cuộc ngươi có ý gì?" Một tay nàng níu lấy áo hắn, đề phòng hắn lại chạy, tay kia xoa xoa cái mũi đau xót.

Cơ Hoa Âm cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng, "Nam nữ thụ thụ bất thân, kính xin cô nương buông tay."

"Thối lắm." Hạ Lan Tuyết tức giận nói tục, "Hai ta ôm cũng ôm rồi, thân cũng hôn, đã sớm thụ thụ bất thân rồi, ngươi còn làm bộ làm tịch sao?"

Tựa hồ cảm thấy nàng quá mức cố tình gây sự, Cơ Hoa Âm mặt lạnh, lại khề quát một tiếng, "Buông tay."

"Không buông!" Sợ một cái tay không đủ, Hạ Lan Tuyết dứt khoát dùng hai tay nắm lấy xiêm y của hắn, tóm hết sức căng, trong miệng cũng nhất quyết không tha, "Họ Cơ, ngươi hôm nay không nói rõ ràng, đừng nghĩ đi."

"Nói cái gì?" Cơ Hoa Âm hỏi.

"Ồi." Bộ dạng lạnh nhạt này của hắn triệt để chọc giận Hạ Lan Tuyết, nàng mĩa mai hỏi, "Lão tử thiếu chút nữa bị người của ngươi bắn thành tổ ong vò vẽ, chẳng lẽ nói ngươi không biết?"

"Không biết!" Cơ Hoa Âm trả lời dứt khoát.

Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên, "Vậy đám cung thủ trong phủ của ngươi không phải là người an bài sao?"

"Đúng vậy." Cơ Hoa Âm dò xét nàng, giọng nói đùa cợt, "Phủ tướng quân gần đây thường có tiểu tặc leo tường xâm nhập, Bốn tướng quân an bài đội cung tiễn cũng là để đảm bảo an toàn bên trong phủ."

"..." Hạ Lan Tuyết nghe vậy, chỉ cảm thấy tức sùi bọt mép, "Cơ Hoa Âm, ngươi khôn kiếp, ngươi cũng không phải không biết, ngoại trừ ta, còn ai có thể leo tường nhà ngươi nữa?"

"À." Cơ Hoa Âm chẳng nói đúng sai hừ một tiếng, đôi mắt đen tối nhìn không ra ý tứ gì.

Hạ Lan Tuyết bị tức không còn cách nào khác, thờ dài vài ngụm ác khí, hỏi, "Ngươi nói cho ta biết, vì cái gì đột nhiên đối với ta như vậy? Ta trêu chọc ngươi ở chỗ nào?"

"Đừng đến phủ tướng quân nữa, còn có, buông tay." Cơ Hoa Âm nói như thế.

Hạ Lan Tuyết trán nổi gân xanh, "Con mẹ nó ngươi dù sao cũng phải cho lão tử một lý do đi? Ngày hôm trước còn dạy lão tử công phu, qua một ngày, liền phái người dùng tên bắn ta. Muốn nói không có nguyên nhân, đánh chết lão tử cũng không tin."

"Lý do sao?" Cơ Hoa Âm bỗng nhiên đẩy ngón tay của nàng ra, đùa cợt nói, "Bốn tướng quân lớn tuổi, không tâm tư cùng ngươi chơi đùa."

"Chơi đùa?" Hạ Lan Tuyết nghe không hiểu, "Khi nào thì thành ngươi chơi đùa với ta rồi? Mỗi lần đều là ta quán quýt lấy ngươi..."

"Đại khái ngươi có thể đi quán quýt lấy người khác." Cơ Hoa Âm bỏ qua nàng.

Hạ Lan Tuyết bối rối, "Lão tử tại sao phải quán quýt lấy người khác? Người khác không phải là nam nhân của ta."

Cơ Hoa Âm thân hình dừng lại, cười lạnh, "Nam nhân của ngươi? Còn nhỏ tuổi thật đúng là không biết xấu hổ. Lời này của ngươi chắc là đã nói với rất nhiều nam nhân rồi nhỉ?"

Hạ Lan Tuyết mặt đỏ tới mang tai, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều muốn đốt, nhất đôi mắt bỏ câu cơ hồ phóng hỏa vậy nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm lạnh lùng bóng lưng, quát, "Ta chỉ nói với một mình ngươi."

"Phải không?" Cơ Hoa Âm lạnh bạc cười, vẫn như cũ là không quay đầu lại, lạnh lùng đi.

"Cơ Hoa Âm, ngươi đứng lại." Hạ Lan Tuyết cảm tức muốn điên, không quan tâm ngó ngang liền đuổi hắt, hôm nay không đem chuyện biết rõ, nàng cũng không muốn sống, quá con mẹ nó bắt nạt người.

"Tuyệt cô nương." Thấy một cô nương gia như nàng chạy đuổi theo một nam nhân, Nam Cung Tế có chút sững sờ, sau khi phục hồi tinh thần lại, vội vàng phân phó thị vệ ngăn nàng lại.

"Đều cắt ra cho lão tử." Mắt thấy bóng dáng của Cơ Hoa Âm sắp biến mất ở phía trước, Hạ Lan Tuyết nóng vội đá văng mấy thị vệ cả đường ra.

Những thị vệ kia âm thầm kêu khổ, nhưng ngại nàng là người của thái tử, cũng không dám làm gì, chỉ tạo thành bức tường ngăn nàng lại.

Hạ Lan Tuyết tức giận quơ quyền cước đánh nhau, cuối cùng, Nam Cung Tế đến, ôn nhu an ủi, "Tuyệt cô nương, ngươi bớt giận, có chuyện gì, bản thái tử làm chủ cho ngươi, không đáng tức giận với đám nô tài."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Không có thiên lý

Hạ Lan Tuyết bình tĩnh nhìn qua Nam Cung Tế, hung ác ánh mắt từng điểm từng điểm nhu hòa xuống, đột nhiên khóe miệng nhếch lên, hừ cười, "Ngươi nợ ta bạc không chịu trả."

"Vậy sao?" Nam Cung Tế tự nhiên không tin cái lý do này, nhưng vẫn là giả bộ hồ đồ, nửa thật nửa giả vậy cười nói, "Thiếu bao nhiêu? Có muốn bản thái tử đòi lại cho ngươi không?"

"Không cần, hắt nợ ta, ta sớm muộn sẽ đích thân đòi lại." Hạ Lan Tuyết mở to mắt, áy náy nhìn thị vệ vừa rồi bị mình đập, nói, "Xin lỗi, vừa rồi nhất thời xúc động, có bị đau không? Đề ta xem xét vết thương cho ngươi nhé?"

"A, không cần, không đau..." Ở thái tử gia trước mặt, cho dù đau, ai dám nói đau.

Nam Cung Tế cũng cười nói, "Bọn họ đều là da dày thịt béo, một cước đó sao làm đau được?"

Hắn phát phát tay, bọn thị vệ toàn bộ tản đi.

Hạ Lan Tuyết thở khè một hơi, lại nói, "Thái tử, mấy ngày hôm trước đôi phương thuốc cho người có thấy ăn cơm ngon hơn không?"

"So với trước tốt hơn nhiều, ngươi xem bản thái tử tinh thần đều tốt rồi." Nam Cung Tế cười càng phát ra sáng lạn, chứng minh từ thân thể đến tinh thần mình đều đã tốt lên nhiều.

Hạ Lan Tuyết gật gù đầu, "Vậy trước tiên cứ dùng cái đó đi, sau này nếu cần thiết ta sẽ đổi phương thuốc khác sau. Mặt khác, chỗ đau trên người sao rồi? Có còn đau hay ngứa không?"

"Khá hơn nhiều." Nam Cung Tế nói thật, chỉ là, mấy lần trước, Hạ Lan Tuyết cũng sẽ coi bỏ xiêm y của hắn, kiểm tra chỗ đau cho hắn, mỗi lần đều làm cho hắn có chút ít thẹn thùng, nhưng hôm nay, nàng không kiểm tra, hắn lại thấy thiếu thiếu, thậm chí, còn mong chờ bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia coi áo tháo dây lưng cho hắn, lòng bàn tay mềm mại kia qua lại trên người hắn...

"Người làm sao vậy?" Thấy hắn yên lặng nhìn mình, con người phát ra tia u ám, Hạ Lan Tuyết nghi hoặc hỏi.

Nam Cung Tế đắm chìm ở trong mạch suy nghĩ của mình, khoe môi khẽ gọi khẽ mờ, liền thanh âm cũng nhỏ nhẹ vài phần, "Nếu người thấy không yên tâm, có muốn coi bỏ xiêm y của bản thái tử ra kiểm tra một lần không?"

Vừa nói chuyện hắn còn bắt lấy tay của nàng, đặt lên người mình.

Hạ Lan Tuyết sửng sốt, trở tay nắm chặt, thiếu chút nữa bẽ gãy ngón tay Nam Cung Tế.

"Ai ui." Nam Cung Tế kêu rên, gương mặt tuấn tú vận vẹo.

Hạ Lan Tuyết cũng không dám thực đem ngón tay của hắn bẽ gãy, thấy cũng đủ rồi, liền buông lỏng tay, đứng tại nguyên chỗ, vô tội nhìn qua hắn.

"Người thật to gan?" Nam Cung Tế sắc mặt không được tốt, hắn là thái tử cao quý, chưa bao giờ bị ai xúc phạm như vậy.

Hạ Lan Tuyết nụ cười trên mặt càng phát ra tức người, "Ta lá gan đúng là không coi là nhỏ. Hơn nữa, ta không thích bị người đụng chạm, cho nên, thái tử điện hạ, lần sau người cần phải cẩn thận rồi."

Nam Cung Tế chẹn họng một tý, cũng biết vừa rồi chính mình hành vi rất thất lễ, nhưng hắn là thái tử cao quý, tương lai còn có thể là vua của một nước, nữ nhân trong thiên hạ này, không phải đều là của hắn sao? Chạm vào tay cũng không được sao?

"Người không sợ bản thái tử trị tội người sao?" Hắn nhìn đầu ngón tay đang đỏ lên, thần sắc rất là âm trầm.

"Trị tội? Cũng bởi vì ta bẽ đầu ngón tay của người?" Hạ Lan Tuyết cảm thấy buồn cười, một mặt đưa tay, cầm ngón tay của hắn lên xem xét, "Ta xem một chút, có khi gãy rồi?"

Thấy nàng không quan tâm như vậy, làm trong lòng Nam Cung Tế rất khó chịu, nhưng là, tức giận trong lòng hắn không phát tiết ra được, ngược lại, lúc nàng cẩn thận kiểm tra đầu ngón tay cho hắn, hắn cười nhẹ.

"Thôi, bản thái tử cũng không yếu đuối như vậy, vừa rồi chỉ là trêu chọc người thôi."

"Ta cũng vậy đùa vui với thái tử thôi." Hạ Lan Tuyết cười, giọng nói có chút chế nhạo, "Nhưng, thái tử, ngài này năng lực phản ứng chậm vô cùng nha. Nên biết, ta không có công phu gì, vừa rồi có thể dễ dàng bẽ ngón tay của người, như đổi thành một cao thủ, nếu muốn gây bất lợi cho người, người nên biết hậu quả."

Nam Cung Tế thần sắc biến đổi, "Ta biết rồi."

"Ồi, rồi, không có chuyện gì, dân nữ liền cáo lui trước. Mặt khác, theo tình hình của thái tử sau này cứ cách mười ngày dân nữ sẽ đến kiểm tra một lần." Hạ Lan Tuyết nói.

"Vậy muốn đi sao?" Nam Cung Tế đột nhiên đưa tay, nghĩ kéo nàng.

Hạ Lan Tuyết hừ nhẹ một tiếng, khoe môi xẹt qua một luồng lạnh lạnh vui vẻ, "Thái tử, quên ta vừa rồi cảnh cáo sao? Lần sau, ta sẽ ra tay thật."

Nam Cung Tế ngượng ngùng cười, "Được rồi, bản thái tử không chạm vào người nữa. Chỉ là, người mới đã muốn đi sao?"

"Cũng không phải là mới đến đi? Đều ở Trường Nhạc Cung ngủ một giấc dài rồi" Hạ Lan Tuyết nhân thể ngáp một cái, trêu ghẹo cười nói.

Nhớ tới nàng ngủ lúc yên tĩnh vô hại, Nam Cung Tế cũng ôn nhu nở nụ cười, "Vừa ngủ ngon rồi, không bằng cùng bản thái tử đi dạo trong vườn, lần trước không dễ dàng thỉnh người đến, người lại có chuyện phải đi, lần này không có chuyện gì đi?"

"Ha ha." Hạ Lan Tuyết khó xử hừ cười ra tiếng, một bộ 'Bị người đoán trúng' vẻ mặt, "Không có biện pháp, ta chính là trông coi sinh kế của một gia đình lớn mà, không vội vàng không được. Thái tử, ngài xin cứ tự nhiên, dân nữ cáo từ trước."

"Tuyết cô nương..." Nam Cung Tế vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, "Theo nói chuyện với bản thái tử một chút, cũng không được sao?"

"Nói cái gì?" Hạ Lan Tuyết không cho rằng ngoại trừ nói về bệnh tật của hắn còn chuyện gì để nói.

Nam Cung Tế bật cười, "Có thể nói với ta, người là tại sao biết Cơ tướng quân vậy?"

"Cái này, ta cũng không nhớ rõ." Hạ Lan Tuyết qua loa .

Nam Cung Tế cũng liền không hỏi lại, lúc này, một nữ nhân ăn mặc quyến rũ được đám cung nữ vây quanh đi đến.

"Điện hạ, thân thể tốt hơn chưa? Mị nhi tới thăm ngài." Văn Mị Nhi đi đến phụ cận, tư thái linh lung mềm mại không xương, một mặt hướng về Nam Cung Tế hành lễ, một mặt dùng đôi mắt hồn xiêu phách lạc nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy tưởng niệm chân tình.

Nam Cung Tế hai đầu lông mày xẹt qua cái lệ khí, "Người trở về lúc nào?"

Giọng nói lạnh như băng xa cách, làm cho Văn Mị Nhi cả kinh, lại nhu nhu trả lời, "Thiếp nghe nói điện hạ bệnh nặng, trong nội tâm quá mức lo, khổ nỗi bị Hoàng hậu nương nương mệnh, muốn ở trong chùa cầu phúc một tháng, không dám chậm trễ chút nào. Nhưng thiếp mỗi ngày đều ồtrước mặt Phật tổ, vì điện hạ niệm kinh cầu phúc, khẩn cầu phù hộ điện hạ bình an khỏe mạnh."

"Người đứng lên đi." Nam Cung Tế tựa hồ không muốn nghe nàng nói chuyện nữa, chỉ khoát tay, lạnh nhạt nói một câu, sau đó, nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, nói, "Tuyết cô nương, đã có chuyện, kia bản thái tử cũng không miễn cưỡng nữa, ta kêu người đưa người xuất cung."

"Không cần, dân nữ có thể tự mình đi." Hạ Lan Tuyết khách khí nói.

"Đợi chút." Văn Mị Nhi thấy nàng xoay người rồi đi, gấp rút gọi nàng lại.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, "Phu nhân gọi là ta?"

Văn Mị Nhi một đôi mắt đẹp tìm tòi đánh giá trên người Hạ Lan Tuyết, khóe môi vui vẻ từng điểm từng điểm sâu khỏi đến.

Gần đây, nghe nói thái tử điện hạ ham mê tiểu y nữ, nàng còn tưởng là như thế nào khuynh thành quốc sắc, hôm nay nhìn lên, hoàn toàn là cái tiểu nha đầu chưa nảy nở, khuôn mặt còn được thông qua, thân thể bình thường này, có điểm nào hấp dẫn được nam nhân chứ?

Quan sát xong rồi, Văn Mị Nhi phung giương môi cười, "A, ta nghe nói những ngày này, đều là một người tên là Hạ Lan Tuyết y nữ, chăm sóc thái tử, chính là người sao?"

"Chính thế." Hạ Lan Tuyết gật đầu.

"Văn Mị, người muốn làm gì?" Nam Cung Tế sắc mặt lúc này âm trầm đáng sợ, Văn Mị Nhi là mỹ nhân mà nước nhỏ phụ thuộc vào Đại Chu cũng tiến, lúc trước ở bên trong phường âm nhạc, bị hắn nhìn trúng rồi, liền cố ý lưu tại bên cạnh.

Bởi vì nàng xinh đẹp dị thường, lại hầu hạ người khác rất tốt, rất được Nam Cung Tế sủng ái, danh tiếng thậm chí có lần lấn át cả thái tử phi, vì thế, Hoàng hậu nương nương thập phần căm tức, nói Nam Cung Tế mấy lần không nghe, liền đem mũi nhọn chỉ hướng Văn Mị Nhi.

Mà Văn Mị Nhi cũng là ý sủng mà kiêu, chẳng những không có đem thái tử phi, thậm chí ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không có như thế nào để vào mắt, đối với các thị thiếp khác của Nam Cung Tế chèn ép vô cùng, thậm chí còn đánh chết một thị thiếp có thai.

Nam Cung Tế sau khi biết, cũng tức giận, nhưng hắn lại thập phần mê luyện cô gái xảo trá và dã tính này, hưởng chi bất quá là người thiếp, mất thì mất, cũng không nghĩ, hoàng hậu biết rõ chuyện này, giận dữ, vốn muốn đem Văn Mị Nhi trị tội, Nam Cung Tế cầu xin nhiều lần, còn có Hiến Phi nương nương từ trong hòa giải, cuối cùng Hoàng hậu nương nương không cách nào, chỉ tống nàng ta vào chùa, làm cho nàng niệm kinh cầu phúc, tiêu trừ ác độc trong lòng.

Cho nên, biết rõ tính tình ghen tỵ của Văn Mị Nhi, sợ nàng ta gây bất lợi cho Hạ Lan Tuyết, cho nên, Nam Cung Tế mới khẩn trương lên.

Văn Mị Nhi thấy hắn căng thẳng như thế, nhìn hắn cười u oán , "Điện hạ, sao ngài lại nhìn Mị Nhi như thế? Mị Nhi nghe nói nàng chăm sóc điện hạ rất tốt, muốn nói mấy lời cảm ơn thôi mà."

Tiết mục tranh giành người như vậy, Hạ Lan Tuyết thấy thật đúng là không nhiều lắm, cho dù kiếp trước làm hoàng hậu, nhưng là Nam Cung Khế ngoại trừ nàng là hoàng hậu, lại không có nạp một cái phi tần, duy nhất chỉ có Linh Lung cô nương, cuối cùng lại bị nàng ép chết.

Cho nên, chỉ mình nàng độc hưởng hoàng sủng, nơi nào có nữ nhân dám cùng nàng tranh?

Nhưng nàng cũng không phải là ngốc tử, Văn Mị Nhi vừa nũng nịu vừa hờn dỗi bộ dáng, sớm đã làm cho Hạ Lan Tuyết có chút buồn nôn rồi, "Phu nhân khách khí, dân nữ chịu bổng lộc của triều đình, vì thái tử chữa bệnh đó là thuộc bốn phận, về phần chiếu cố thái tử điện hạ, là do cung nhân bên trong Trường Nhạc Cung, dân nữ ngoại trừ ba ngày qua một lần, vì thái tử kiểm tra bệnh tình, mở mấy phương thuốc ra, cũng không có làm cái gì khác, cho nên, công lao này, dân nữ cũng không dám nhận toàn bộ."

"A?" Văn Mị Nhi tự nhiên nghe ra Hạ Lan Tuyết là muốn đẩy sạch trách nhiệm, nhưng là, nàng cũng là nữ nhân thông minh, nhất là nam nhân tâm tư, căn bản chạy không khỏi ánh mắt của nàng.

Vừa rồi, ánh mắt Nam Cung Tế nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, ôn nhu như vậy, so với đối với mình chỉ có hơn chứ không kém đâu.

"Thái tử, phu nhân, dân nữ cáo từ." Bất kể nàng tin hay không, Hạ Lan Tuyết giải thích một lần là đủ rồi, những thứ khác nàng cũng lười đi quản.

Không đợi Nam Cung Tế nói chuyện, nàng đã xoay người rời đi.

Văn Mị Nhi ngẩn ra, làm như tự nhủ, "Cô nương này tính tình rất thẳng thắn, giống như có bất mãn với ta vậy?"

Hạ Lan Tuyết vừa đi xa, Nam Cung Tế rốt cuộc duy trì không được tâm trạng tốt, thần sắc lạnh lẽo, không chút khách khí đẩy Văn Mị Nhi bên cạnh ra. "Cút!" điện hạ! "Văn Mị Nhi lao đảo một cái, may mắn được cung nữ bên cạnh đỡ lấy, nàng đứng vững xong mặt tràn đầy ủy khuất rung rung, " Mị Nhi ra ngoài một tháng, thật vất vả trở lại, vội vàng tắm rửa thay quần áo, liền tới thăm điện hạ. Điện hạ, người đối xử như này với Mị Nhi sao?" Nam Cung Tế lạnh lùng liếc nàng, không nói gì, kỳ thật, trong lòng hắn cũng cảm thấy kỳ quái.

Một tháng trước, lúc Văn Mị Nhi bị hoàng hậu đuổi đi, hắn thấy trong lòng không vui, thậm chí thiếu chút nữa sai người vụng trộm đi đón người trở lại, sau bị Tiêu Lộ Từ khuyên nhủ mới thôi.

Nhưng một tháng nay phát bệnh, Hạ Lan Tuyết làm cho hắn không được thân cận nữ nhân, hắn làm được, còn tưởng rằng là thân thể không được.

Hiện nay, thân thể tốt rồi, nhìn thấy Văn Mị Nhi, nhưng không có loại cảm xúc như lúc trước, mà xuất phát từ sâu trong lòng lại có cảm giác chán ghét.

Ánh mắt lạnh nhạt của hắn Văn Mị Nhi kinh hãi, nhưng nàng đối với mình quá tự tin, thái tử điện hạ từng ở nàng nơi này mỗi đêm ngày vui thích, đây chính là rõ mồn một trước mắt, nàng không tin, một cái tiểu nữ tử xấu xí như vậy có thể áp đảo được nàng ta ở điểm nào?

Ngẫm lại, môi khẽ cười, Văn Mị Nhi lại không cam lòng khê dựa vào lòng Nam Cung Tế, ánh mắt ướm nhẹ nhìn hắn, ở chỗ sâu trong đáy mắt tràn đầy ý trêu chọc, "Điện hạ, gần đây ở trong chùa thiếp có theo đại sư học được một bộ pháp thư giãn gân cốt, giúp đỡ người thư giãn gân cốt lưu thông máu, ôn thông kinh lạc, điện hạ có muốn thử một chút hay không?"

Nam Cung Tế liếc nàng một cái, lần nữa vô tình đẩy nàng ra, "Bản thái tử bệnh nặng trong người, không thể thân cận nữ sắc."

"Điện hạ?" Văn Mị Nhi ngạc nhiên.

Nam Cung Tế lại lớn tiếng phân phó, "Người đâu, đưa Văn phu nhân trở về phòng. Về sau, không có lệnh của bản thái tử, không được bước vào Trường Nhạc Cung nửa bước."

"Điện hạ." Văn Mị Nhi sợ hãi không thôi, cũng biết thái tử điện hạ đối với nữ nhân không có kiên nhẫn, nhưng là, nàng khẳng định không tin, nàng rất xinh đẹp, có rất nhiều thủ đoạn, như thế nào bị ghét bỏ?

Nam Cung Tế căn bản không liếc nhìn nàng một cái, phát tay áo rời đi, đúng là, vừa rồi cử động Văn Mị Nhi ngăn cản Hạ Lan Tuyết lại, làm cho hắn rất là cảm tức, nữ nhân như vậy, không trừng phạt một chút vĩnh viễn không biết được thân phận của mình.

Lúc đó, Hạ Lan Tuyết còn không biết, bởi vì chính mình, Nam Cung Tế xa lánh Văn Mị Nhi, nàng chỉ là tìm đường đi trong trí nhớ, ra hoàng cung, tìm được phủ đệ của lục hoàng tử Nam Cung Triệt.

Đại Chu có quy định, ngoại trừ thái tử, còn lại hoàng tử đủ mười ba tuổi phải chuyển ra ngoài hoàng cung ở.

Lần này không có leo tường, nàng nho nhã lễ độ hướng thủ vệ nói muốn gặp Triệt vương gia.

Thủ vệ kia cũng không có làm khó nàng, liền đi hồi bẩm.

Không mất nhiều thời gian, thủ vệ kia đã trở lại, mời nàng vào.

Một chữ mời, làm cho mũi Hạ Lan Tuyết đột nhiên cay xè, ngẫm lại, trước đây mỗi lần đến phủ tướng quân đều gặp trắc trở, không khỏi một trận thôn thức.

Cơ Hoa Âm, người đối xử với ta thật đúng là xấu xa mà, cửa không cho vào cũng được, nhưng bây giờ ngay cả tường cũng không cho leo vào, thật không có thiên lý a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lân Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Nhắc nhở

Trong đại sảnh, Nam Cung Triệt cười dịu dàng nhìn Cơ Hoa Âm ngồi đối diện, đợi một hồi lâu, thấy hắn không có phản ứng gì, lúc này mới cười trêu chọc, "Quan hệ của các người tiến triển cũng nhanh nha, mới qua có mấy ngày, mà đã như hình với bóng rồi?"

"Người nàng tìm là người." Cơ Hoa Âm đề xuống cái ly, lạnh lùng đứng dậy.

"Người làm gì thế?" Nam Cung Triệt buồn cười, "Nàng vừa đến người liền đi, đây cũng quá rõ ràng đi? Hơn nữa, ở trước mặt ta, người còn phải giả vờ sao?"

Cơ Hoa Âm nhân nhặt quét mắt nhìn hắn, không có trả lời, trực tiếp ra cửa.

Nam Cung Triệt hơi sùng sốt, đuổi theo, "Cùng tiểu nha đầu kia giận dỗi rồi?"

"Ta đi về trước." Cơ Hoa Âm nói.

"Gấp cái gì? Rượu và thức ăn đều chuẩn bị rồi, lát nữa đợi nha đầu kia vào đây, người với nàng uống vài chén đi, ta tránh mặt?" Nam Cung Triệt thử dò xét hỏi, nhìn lại thấy mặt Cơ Hoa Âm không đổi sắc, liền có chút hả hê vui vẻ, "Thật là có chuyện? Tiểu nha đầu kia làm gì người rồi? Phụ hoàng không để cho người lãnh binh đi Tây Di, cũng không thấy người có bộ dáng như thế a."

Cơ Hoa Âm ánh mắt chợt lóe, đột nhiên tung người bay đi.

Nam Cung Triệt ngẩn ra, liền thấy phía trước Hạ Lan Tuyết chạy ào đến, "Vừa rồi ta giống như trông thấy một bóng người, là Cơ Hoa Âm, có đúng hay không?"

"Hoa Âm? Ha ha." Nam Cung Triệt không tình nguyện cười cười, "Hạ Lan thần y, như thế nào người hôm nay tới bái phỏng bản vương, không phải là bởi vì tưởng niệm bản vương, mà là bởi vì hắn sao?"

Hạ Lan Tuyết cổ quái ngó hắn, trên mặt vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, "Tự nhiên là vì hắn."

"Khụ." Nam Cung Triệt bị sặc, trên mặt có chút ít không nhìn được, nhưng hắn trời sinh hảo tính tình, đặc biệt là ở trước mặt nữ nhân, nhẹ nhàng cười, hắn lại hỏi, "Nếu là vì hắn, nên đi phủ tướng quân, sao đến quý phủ bản vương rồi? Chẳng lẽ là vào sai nhà rồi?"

Nhìn Hạ Lan Tuyết mí mắt hơi xanh, mắt đục đỏ ngầu, thần sắc còn mang theo vài phần tiêu tụy, Nam Cung Triệt kết luận nàng ngủ không đủ, trạng thái tinh thần không đủ.

Hơn nữa, hiển nhiên là cô nương này trông không còn linh hoạt như trước nữa.

Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, đưa tay, tự gỡ cây trâm ngọc màu xanh trên đầu xuống, lập tức, một đầu tóc như thác nước đỏ xuống.

Hồ hập Nam Cung Triệt khẽ gấp rút, ánh mắt cũng có chút đăm đăm.

"Đây." Hạ Lan Tuyết đem cây trâm đưa cho hắn.

Nam Cung Triệt ánh mắt lóe lên, che dấu quần bách, tiếp nhận cây trâm, lại là sững sờ, "Đây là Hoa Âm?"

"Ừm, làm phiền Lục điện hạ, thay ta đem này cây trâm này cho hắn." Hạ Lan Tuyết vẻ mặt thành thật nhấc nhở, "Còn có, nói cho hắn biết, trước cơm tối ở trong phủ hắn chờ ta."

Nghe những lời này của nàng, Nam Cung Triệt có chút không hiểu, "Cây trâm của hắn đã đưa cho người, giữa các người... Còn dùng bản vương đến truyền lời?"

Nói đến cái này, Hạ Lan Tuyết liền phạm nôn, nhưng là, hợp với vài ngày ghen khuất cảm tức, cùng với vừa phát tiết một trận ở Trường Nhạc Cung, nàng bây giờ kiệt sức, ngay cả tâm tư châm chọc cũng không có.

Nàng than nhẹ một tiếng, chỉ nói, "Làm phiền người, sau lần này, ta nợ người một cái nhân tình, tương lai người muốn ta làm cái gì, chỉ để ý nói một tiếng là được."

"Chuyện gì cũng có thể?" Nam Cung Triệt đôi mắt sáng ngời, giao hoát hỏi.

Hạ Lan Tuyết đầu óc mơ màng, cũng suy tính không được quá nhiều, chỉ gật đầu, "Chỉ cần ta có thể làm, đều được."

"Tốt lắm, bản vương lập tức phái người đưa đi." Nam Cung Triệt sáng khoái đáp ứng.

"Đừng." Hạ Lan Tuyết vội vàng ngăn hắn lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, "Làm phiền vương gia ngài tự mình đi một chuyến."

"A?" Nam Cung Triệt biểu hiện ra không hiểu thần sắc, "Người của bản vương làm việc, người vẫn chưa yên tâm?"

"Ta là sợ người bình thường đi, hắn chưa chắc chịu gặp." Hạ Lan Tuyết uể oải giải thích, cho nên, nàng mới đặc biệt tìm đến Nam Cung Triệt, mà không tùy tiện đưa cho thủ vệ phủ tướng quân nhân tin, ở trước mặt Cơ Hoa Âm sợ rằng người khác chưa kịp nói một lời, đã bị đuổi ra khỏi cửa rồi.

Nam Cung Triệt hí mắt, lo lắng hỏi, "Hạ Lan thần y, bản vương nhìn thần sắc người không được tốt. Giữa người và Cơ Hoa Âm có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Nếu ta biết rõ đã không chạy đến phủ vương gia này của ngài rồi". Hạ Lan Tuyết bắt đầu dĩ cười khổ.

Nam Cung Triệt đột nhiên có chút không quen khi thấy nàng ưỡ ể oải như vậy, gấp rút an ủi, "Được, vậy bản vương tự mình đi đến phủ tướng quân."

"Đa tạ." Hạ Lan Tuyết chấp tay về phía hắn, nói, "Vậy ta chờ ở đây, đúng rồi, có gì ăn không? Ta đói bụng."

"Chưa ăn cơm sao?" Nam Cung Triệt hỏi.

Hạ Lan Tuyết ôm bụng, tội nghiệp gật đầu nhẹ, "Đúng sáng sớm nay chưa ăn cơm, người tốt bụng đưa ta thêm ít rượu nữa ... A, không cần rượu, hắn không thích ta uống rượu, lấy chút ít thức ăn ngon đến đây là được."

Nam Cung Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lòng đột nhiên thương tiếc nói, "Vậy người vào nhà chờ đi, ta sai người mang thức ăn đến, còn nữa cây trầm này ta sẽ đi giao giúp người".

"Đa tạ." Hạ Lan Tuyết khách khí một tiếng, sau đó, kéo thân thể mệt mỏi, đi vào bên trong.

Nam Cung Triệt nhìn, không khỏi lắc đầu, vốn là một tiểu cô nương thông minh linh hoạt a, Cơ Hoa Âm, người đứng là cái hái hoa tặc ra tay độc ác mà .

Qua một chỗ rẽ, đi đến góc phòng, Nam Cung Triệt lạnh lùng cười, "Chứ không phải là người làm cho cô nương nhà người ta nát bét, không dám chịu trách nhiệm? Làm cho cô nương gia người ta tìm đến quý phủ của bản vương rồi, Cơ Hoa Âm, người thật là làm cho bản vương lau mắt mà nhìn đâu."

"Nàng vừa nói với người cái gì?" Thân ảnh Cơ Hoa Âm đã vững vàng rơi vào phía sau Nam Cung Triệt.

Nam Cung Triệt xoay người, đưa cây trầm bích ngọc cho hắn, "Đây, nàng nói, trước giờ cơm tối người chờ nàng trong phủ."

Cơ Hoa Âm lại nhìn chằm chằm cây trầm trong lòng bàn tay hắn, chậm chạp chưa đón.

Nam Cung Triệt nhủ mảy, có chút căm tức, "Cô nương kia đòi người khẳng khăng một mực, mà người, ngay cả cây trầm của mình cũng đưa cho nàng, tại sao còn trốn tránh không gặp nàng?"

"Gặp thì làm sao?" Cơ Hoa Âm rũ mặt xuống, thật giống như không hề bị lay động.

Nam Cung Triệt mới không tin nội tâm của hắn có thể như trên mặt hắn bình thường mây trôi nước chảy, hắn nhếch môi cười, "Hai ta biết cũng không phải là một năm hai năm rồi, người muốn nói cho ta, không động tâm với nha đầu kia, đánh chết ta cũng không tin. Nhưng, ta cũng vậy xác thực hiếu kỳ, người nói, Tô đại tiểu thư cứ quần quýt bên cạnh người mười năm, cũng không thấy người động lòng, còn có Nguyệt Nhi, những năm này cũng không ít nhớ thương người, nhưng ai người cũng không có phản ứng qua, Hạ Lan Tuyết nha đầu kia, mới xuất hiện ở bên cạnh người, người tại sao liền động phàm tâm rồi? Bản vương còn tưởng rằng cả đời này người muốn sống độc thân đấy."

Cơ Hoa Âm đột nhiên đưa tay, lấy cây trầm trong lòng bàn tay hắn, ước chừng lười nghe hắn nói nhảm, xoay người rời đi.

Nam Cung Triệt không cam lòng, đuổi theo ở bên người hắn, nói, "Đội đã, ta phải đi xem nha đầu kia thế nào, có vẻ nàng không được khỏe lắm."

Thân hình Cơ Hoa Âm dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn hắn.

Nam Cung Triệt gấp rút khoát tay, "Cũng không phải là ta nói đùa, theo ta thấy, cùng người có quan hệ rất lớn."

Cơ Hoa Âm bình tĩnh nhìn hắn một cái chớp mắt, mới nói, "Đội nàng ăn xong, đưa nàng về nhà."

"Người cũng biết?" Nam Cung Triệt cố ý làm ra vẻ mặt ngạc nhiên, cho dù hắn vẫn luôn luôn biết, vừa rồi hắn nói chuyện với Hạ Lan Tuyết, Cơ Hoa Âm kỳ thật vẫn ở phụ cận.

Cơ Hoa Âm trầm mặc không đáp.

Nam Cung Triệt hừ cười, "Người nếu đã quan tâm nàng như vậy, vì sao không gặp nàng? Điều này làm cho bản vương thật tò mò, chẳng lẽ, nhanh như vậy người liền chán ghét mà vứt bỏ người ta? Không giống a, nha đầu kia hiện tại tuy nhỏ, nhưng đáng vẻ rất lung linh, bản vương sẽ không nhìn lầm, không quá hai năm, nhất định trở nữ như hoa như ngọc..."

"Đủ rồi, bảo nàng ăn xong đi phủ tướng quân." Cơ Hoa Âm đột nhiên trầm mặt ngắt lời hắn.

Nam Cung Triệt nở nụ cười, "Được, này là được rồi, theo ý bản vương, các người nên nói chuyện với nhau một chút. Hoa Âm, là huynh đệ bản vương mới nhắc nhở người. Nha đầu kia hiện tại nhìn tầm thường, hai năm sau lớn lên, chắc chắn mê đảo ngàn vạn nam tử, đến lúc đó, người còn muốn quay đầu lại đuổi theo người ta, đã có thể không dễ dàng như vậy rồi. Cho nên, thừa dịp người ta tiểu cô nương hiện tại tuổi nhỏ không hiểu chuyện, vội vàng mang về nhà, gạo nấu thành cơm, sẽ không sợ nàng chạy."

Cơ Hoa Âm nghe vậy, cả người kinh ngạc .

Gạo nấu thành cơm, hữu dụng sao?

Kiếp trước, hắn cũng là làm như vậy, nhưng là, kết quả sau cùng, nàng vẫn theo Nam Cung Khế.

Bên tai tựa hồ lại vang lên lời của Thiên Đạo đại sư: Thí chủ, sinh mệnh thiên định, ngươi làm sao nghịch thiên mà đi? Cho dù sinh mạng luân hồi, một lần nữa lại đến, cũng chỉ là tái diễn lại thôi, kết cục của ngươi và nàng sẽ không thay đổi..

"Sẽ không thay đổi sao?" Nhìn qua bầu trời xanh lam, hai tròng mắt Cơ Hoa Âm một mảnh mê vờng như bóng đêm vậy, rõ ràng mọi việc đều không giống với kiếp trước, lần đầu hấn gặp lại nàng, nàng luôn quán quýt lấy hấn, hấn cho rằng nghịch thiên liền có thể đổi mệnh.

Nhưng lúc nửa đêm nàng tỉnh lại gọi là Nam Cung Khế, vận mệnh nhất định có người nam nhân kia, bọn họ ai cũng không trốn thoát.

Nàng, cho dù là bám lấy hấn như điên, nhưng trong lòng vẫn là người nam nhân kia đi?

"Hoa Âm?" Nhìn hấn toàn thân tản ra hơi thở ma mị, Nam Cung Triệt bối rối, đưa tay qua lại ở trước mặt hấn.

Cơ Hoa Âm phục hồi tinh thần lại, nhìn hấn, "Đi đi, nói cho nàng biết, ta chờ nàng."

"Ngươi không sao chứ?" Nam Cung Triệt thực bị bộ dạng quý vừa rồi của hấn làm cho run sợ.

Cơ Hoa Âm hướng hấn lắc lắc đầu.

Nam Cung Triệt chỉ đành phải về trước phòng, trông thấy Hạ Lan Tuyết đang ngồi ở bên cạnh bàn vui đầu ăn, nở nụ cười, "Xem đến ngươi thật sự là đói lắm rồi, như thế nào? Thức ăn có hợp khẩu vị không?"

"Ngươi đi rồi?" Hạ Lan Tuyết cố gắng nuốt xuống một miếng cơm, nghi hoặc hỏi.

Nam Cung Triệt gật gật đầu. "Như thế nào?" Hạ Lan Tuyết lại hỏi.

Nam Cung Triệt hướng về nàng nháy nháy mắt, lên mặt nói, "Bản vương ra tay, còn có cái gì làm không được, ăn xong liền đi qua tìm hấn đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Hô hấp, ngu ngốc

Hạ Lan Tuyết khẽ sùng sốt, nhưng sao vừa nghe thấy việc Cơ Hoa Âm cho phép nàng gặp hấn nàng không thấy vui sướng như vẫn nghĩ mà lại cảm thấy khổ sở.

Nàng trước sau đi nhiều lần như vậy, có nhiều lần thiếu chút nữa bị bắn thành tổ ong vò vẽ, cuối cùng nhất thời đầu óc rút gân, thiếu chút nữa nàng đã đào chuồng chó ở góc tường nhà người ta... Chỉ là, công trình so với sức nàng hơi lớn, nên nàng đành từ bỏ.

Nhưng mà, Nam Cung Triệt mới đi có một lúc? Dĩ nhiên làm được rồi! !

Nữ nhân và nam nhân với Cơ Hoa Âm mà nói, khác biệt thật đúng là lớn a, chẳng lẽ thực ứng câu nói kia, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục? Thích liền sùng sùng, ghét liền nhắm mắt làm ngơ?

Hấn nhàm chán nàng sao?

"Làm sao vậy?" Thấy nàng đột nhiên cứng đờ, Nam Cung Triệt tò mò hỏi.

Hạ Lan Tuyết nuốt xuống một miếng cơm, để đũa xuống nói, "Không có việc gì, đa tạ ngươi."

"A, bản vương cũng không phải là làm không công cho ngươi, ngươi không phải là đã đáp ứng tương lai đồng ý một yêu cầu của ta sao?" Nam Cung Triệt hướng về nàng tính kẻ cười.

Hạ Lan Tuyết lơ đãng, thờ dãi ra một hơi, "Được rồi, vậy ta coi như tạ bữa cơm này rồi. Cáo từ."

"Muốn bản vương đi cùng ngươi không?" Nam Cung Triệt hào tâm hỏi.

Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, "Không cần."

Nam Cung Triệt nghiêm túc, "Tốt lắm, bản vương đưa ngươi ra ngoài phủ."

Lần này, Hạ Lan Tuyết không có từ chối, đối với một cái dân mù đường mà nói, vương phủ to như vậy, đúng là rất khó đi ra ngoài.

Ra vương phủ, nàng thẳng đến phủ tướng quân, ở đằng sau, trong kiệu nhỏ, Cơ Hoa Âm lẳng lặng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia vội vàng đi qua, trong lòng tuôn ra tâm tình phức tạp.

"Gia." Kiệu phu chờ rất lâu, mới dè dặt hỏi.

"Hồi phủ." Nhìn về phía nữ tử phía trước biến mất ở trong đám người, Cơ Hoa Âm buông rèm xuống.

Hạ Lan Tuyết tất nhiên là không biết, nam nhân nàng muốn tìm kiếm, luôn ở phía sau nàng.

Nàng chỉ lo chạy lên phía trước, bay thẳng đến phủ tướng quân, có loại muộn đau sốc hông cảm giác, đứng trước cửa hít thở mấy hơi, nàng mới dùng sức vỗ vỗ cửa.

Quả nhiên, lại là hai người thủ vệ kia, vừa thấy nàng, hai người mặt liền hiện ra thống khổ trạng.

"Cô nương, huynh đệ chúng ta đập đầu trước ngài, đừng đến nữa".

"Hãy bớt sàm ngôn đi, lần này là chủ tử các ngài mời ta đến." Hạ Lan Tuyết giương cao khuôn mặt xinh xắn, vẻ mặt mười phần ngạo nghễ.

Hai người thủ vệ kia nhìn nhau, đều cảm thấy cô nương này ước chừng lại vờ ngớ ngẩn rồi, chủ tử nếu muốn gọi nàng đến, còn dùng đội cung tiễn phòng bị nàng sao?

Nhưng, phải một đội cung tiễn đề phòng một cô nương, cũng có chút quá.

"Cô nương, trở về đi, nếu là chủ tử hạ lệnh, ân chuẩn ngài tiến vào, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ không ngăn ngại, còn đốt pháo ăn mừng cho ngài nữa?"

"Cất, bốn cô nương không lạ gì, nhưng..." Hạ Lan Tuyết giao hoát cười, "Nếu thật là chủ tử các ngài mời ta vào, hay là nhị vị lột sạch quần áo, chạy một vòng trên đường cái, vừa chạy vừa gọi, 'Ta có mắt không trông', được không?"

Hai thủ vệ đầu đầy hắc tuyến, "Cô nương, này thực tại có chút không ổn, làm ảnh hưởng đến văn hóa."

"Sợ?" Hạ Lan Tuyết xấu xa nhếch môi cười, "Vậy thì ngoan ngoãn để bốn cô nương đi vào."

"Đừng." Hai thủ vệ vội vàng vờn tay ngăn cản lại, lúc này, có người nam tử trung niên đi tới, cũng không biết nói nhỏ với hai thủ vệ kia cái gì, hai người kia cô quái nhìn Hạ Lan Tuyết, sau đó, ngoan ngoãn để cửa mở, còn phá lệ nói một chữ "Thỉnh".

Hạ Lan Tuyết ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm nam tử trung niên bên cạnh, chỉ cảm thấy hần mặt mày cường tráng, thân hình cao lớn, toàn thân có dáng vẻ quân nhân, liền đoán là người của Cơ Hoa Âm.

"Tướng quân các ngài sai ngài tới?" Nàng hỏi.

Lạc Phong gật đầu, "Tướng quân đang chờ cô nương, cô nương có thể tiến vào."

Bất kể là có phải nhờ vả người khác hay không, dù sao, bây giờ Hạ Lan Tuyết cũng cảm thấy hạnh diện với hai thủ vệ, cao ngạo giờ lên cái đầu nhỏ, khí vũ hiên ngang liền tiến vào.

Hai thủ vệ mắt choáng váng, hỏi, "Lạc gia, thật sự là tướng quân cho nàng vào đi đi vào?"

"Ừm." Lạc Phong gật đầu, quay đầu lại, thấy cổ kiệu ở đầu hẻm không còn ở đấy nữa, nghĩ đến, tướng quân đã hồi phủ rồi.

--

Hạ Lan Tuyết thẳng đến Cơ Hoa Âm chỗ ở, nội tâm kích động vạn phần, thật giống như là bị say rượu, tim đập bang bang.

Nàng ngậm bực chính mình không được việc, hít sâu mấy hơi, không dễ dàng đem tâm tư ổn định lại, dự định gặp được Cơ Hoa Âm, phải hỏi rõ ràng.

Nào biết, bị thị vệ mang đến thư phòng, khi cửa phòng mở ra trước mắt, ánh mắt của nàng liền rơi vào nam tử đang đứng lẳng lặng bên cạnh cửa sổ, hần quay lưng về phía nàng, có chút hơi ánh sáng theo cửa sổ rơi vào, ôn nhu lung ở trên người hần, làm cho hần thoát nhìn là như vậy ấm áp, làm cho người ta không tự chủ được nghĩ muốn tới gần, thân cận.

Nhưng mà, mấy ngày nay hần lại đối với nàng lạnh lùng xa cách.

Cơ hồ là trong nháy mắt, chớp mũi Hạ Lan Tuyết đau xót, nước mắt theo hốc mắt tràn lên.

Định đứng lên, đây là nàng sau khi sống lại lần thứ hai rơi lệ, lần đầu tiên là vui mừng đến phát khóc, lúc này đây, nhưng là ủy khuất.

Rất ủy khuất.

"Cô nương, tại sao người lại khóc? Tướng quân, Hạ Lan cô nương đến rồi." Gã sai vật dẫn đường cho nàng, thấy Hạ Lan Tuyết đột nhiên rơi nước mắt khóc, cũng thấy hoảng sợ, vội vàng gọi Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm xoay người, chỉ thấy thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Lan Tuyết đang đứng ở chỗ tối ngoài cửa, đầu rũ xuống, đôi vai nhỏ yếu nhẹ nhàng rung động, như là bị ủy khuất lớn lao.

"Cô nương, mau ngừng khóc." Gã sai vật kia nhìn không đành lòng, lại an ủi một câu.

Cơ Hoa Âm khoát tay với hắn, hắn mới vội rời đi.

"Người là lại khóc?" Cơ Hoa Âm đi đến trước mặt nàng, rũ mắt nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết lau đi nước mắt, nhưng là, nàng chính là như vậy, không khóc liền thôi, vừa khóc này nước mắt sẽ rất khó dừng, cho nên, lau một lần, nước mắt ngược lại tuôn ra lợi hại hơn rồi.

Nàng cái dạng này, thẳng làm cho ngũ tạng lục phủ Cơ Hoa Âm đều nhanh và nát rồi, mà xui quỷ khiến, hắn lại đưa tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên mặt nàng.

"A." Cảm giác được hắn đụng chạm, hắn thương tiếc, Hạ Lan Tuyết liền bỏ nhào vào trong lòng hắn, hai tay ôm thật chặt eo của hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, chớp đôi mắt to ngập tràn hơi nước, u oán nhìn hắn.

"Bắt nạt ta, người rất vui về sao?"

Cơ Hoa Âm mỉm cười không nói, một tay nhẹ nhàng cầm tay của nàng, muốn kéo nàng ra.

Đứng ở bên cửa làm như vậy, đứng là không ổn.

"Trả lời ta, tại sao phải đối với ta như vậy?" Hạ Lan Tuyết mới không chịu buông tay, càng thêm túm chặt hắn.

Cơ Hoa Âm hơi hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo lướt ra ngoài, sau bụi cây gã sai vật, sợ co rút lại đầu, vội vàng ngồi xổm xuống.

"Vào nhà nói." Hắn nhẹ nhàng ấn lấy lưng của nàng, chột lóe thân, vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Nhìn cửa phòng đóng chặt kia, sau khóm cây gã sai vật tròn tròn mắt, tướng quân lại dẫn theo tiểu cô nương vào nhà, còn đóng cửa lại?

"Nói chuyện với người, đóng cửa làm cái gì?" Trong phòng có chút ánh sáng mờ mờ, làm cho Hạ Lan Tuyết phảng phất như hơi có chút khẩn trương.

Dựa lưng vào cánh cửa, hắn rũ xuống mi, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, hỏi ngược lại, "Người muốn làm cái gì?"

Hạ Lan Tuyết sững sờ, lại xem hai người giờ phút này, cả người nàng cơ hồ treo ở trên người hắn, cách quần áo, nàng cũng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn, hô hấp của hắn, hơi thở của hắn...

Không khỏi, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng như bị phỏng, nhưng tiểu thân thể vẫn như cũ bầu vịu ở trên người hắn, nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cơ hồ oán giận hỏi hắn, "Người nói muốn ta làm cái gì? Chẳng lẽ ta đều như vậy rồi, người còn nhìn không ra?"

Tiếng nói mới rơi, nàng đột nhiên nhón chân lên, dùng sức đi lên nhất vọt, muốn hôn lên môi của hắn, nhưng bởi vì cái dạng chuyện này, cũng là lần đầu tiên làm, vừa không thuần thục, lại có chút khẩn trương, vì vậy, không có hôn lên, hàm răng ngược lại đụng phải cằm của hắn.

Hắn đau nhíu mày, nàng đau vành mắt lại hồng rồi.

"Đây là người nghĩ làm?" Cơ Hoa Âm thâm thúy đôi mắt càng phát ra sâu tối tăm vài phần, ngay cả hô hấp cũng có chút gấp gáp.

Xuất sư bất lợi, Hạ Lan Tuyết trên mặt có chút ít không nhìn được, nhưng kiên quyết không thừa nhận thất bại, nàng hít mũi một cái, ngao ngễ nói, "Vừa rồi ta đã nắm chắc được thời cơ, nhưng người không phối hợp gì cả. Nếu như người chịu phối hợp với ta, ta nhất định sẽ làm tốt hơn."

"A?" Cơ Hoa Âm bày tỏ hồ nghi nhíu mày, sau đó, lại đem lưng khom xuống vài phần, như thế, nàng chỉ cần kiêng chân, là được dễ dàng... Muốn làm gì thì làm.

"Người muốn làm gì?" Hạ Lan Tuyết mí mắt nhảy lên, kinh ngạc nhìn hắn càng ngày càng xa lạ, ánh mắt tà ác.

Thấy nàng rõ ràng có ý như muốn lùi bước, Cơ Hoa Âm đưa cột phác thảo môi, "Không phải nói biết làm tốt hơn sao?"

"Ta..." Hạ Lan Tuyết không tự giác cắn môi, cơ hồ không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn, trong đầu lại là rối loạn lung tung, nàng không biết rõ ý của hắn bây giờ.

Thật sự hắn nghĩ phối hợp với nàng? Hay là, dùng cái này trào phúng nàng, trêu nàng...

Nhưng, bất kể như thế nào, tiện nghi đưa đến không chiếm cũng uống.

Nghĩ như thế, trong mắt nàng chợt lóe qua thoáng cái ánh sáng, mũi chân điểm một cái, nàng níu lấy tay áo của hắn, đem thân thể đưa lên, phần nhún mỗi run rẩy đụng phải hắn.

Lần này đúng rồi, môi của hắn mềm mại, chạm vào rất thoải mái.

Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, hài lòng muốn rời đi, không nghĩ, ngang hông đột nhiên căng thẳng, môi của nàng lọt vào trong miệng hắn, bị hắn hút làm đau, mới nghĩ mở miệng hô ngừng, hắn linh xảo lưỡi bá đạo thừa dịp mà vào, hấp thu nàng ngọt ngào.

Hạ Lan Tuyết bối rối, mở to hai mắt vô tội nhìn hắn, hô hấp từ từ bị đoạt đi, ánh mắt dần dần mơ hồ, trong hoảng hốt tựa hồ nghe hắn cắn răng gầm nhẹ, "Hô hấp, ngu ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Còn muốn

Lúc tỉnh lại, Hạ Lan Tuyết đã thấy mình nằm ở trên giường rồi, mà Cơ Hoa Âm là nằm sấp ở trên người nàng, như vậy gần sát, nàng thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được hô hấp của hắn.

"Người đối với ta làm cái gì?" Nàng trợn to hai mắt, nhất đôi bàn tay sít sao níu lấy ngực áo hắn.

Cơ Hoa Âm dò xét xiêm y trước ngực bị nàng túm nhãn, nhẹ giọng nói, "Nếu người vẫn cảm chặt như vậy không buông, ta thật sự muốn áp xuống rồi."

Hóa ra, sợ đè nặng nàng, hai tay hắn liên tục chống đỡ bên người nàng, để giảm bớt trọng lượng cơ thể đè lên nàng.

Tư thế làm người ta mơ màng như vậy, làm cho khuôn mặt nhỏ của Hạ Lan Tuyết đỏ lên, nghĩ đến chuyện vừa phát sinh, đáy mắt nàng nhộn nhạo thoáng cái ngọt ngào lại cười đến đắc ý, bàn tay nhỏ bé tóm chặt hơn, chính là muốn cùng hắn sít sao kề nhau.

"Người áp chế nha, vừa rồi người hôn đều hôn qua, còn sợ áp chế sao?"

Cơ Hoa Âm nhìn đôi mắt sáng long lanh của nàng, cười khẽ, "Không biết xấu hổ tiểu nha đầu, người cứ như vậy không thể chờ đợi được?"

"Ai chẳng biết thế?" Hạ Lan Tuyết không cam lòng phản bác, có chút sung đỏ môi khẽ mân mê, hôn đôi la hét, "Rõ ràng là người đối người ta như vậy, lại nói ta không biết xấu hổ. Người biết xấu hổ sao?"

"Người không phải là liên tục rất muốn sao?" Cơ Hoa Âm môi hồng cong lên, lộ ra thoáng cái nhiếp nhân tâm hồn tùy ý mỉm cười.

Hạ Lan Tuyết bên tai như bị phồng, sáng giọng, "Ta nghĩ muốn người liền cho sao? Vậy ta muốn gả cho người, cưới sao?"

Thần sắc Cơ Hoa Âm khẽ cứng lại.

Hạ Lan Tuyết nhìn, đáy lòng không khỏi đau nhói, bấu môi một bộ bị thương vẻ mặt, oán giận nói, "Người đã nói với ta, nữ tử danh dự đặc biệt là trọng yếu. Hôm nay ta bị người thân qua ôm qua còn áp chế qua, danh dự cũng coi như hủy thành cận bã. Người chịu trách nhiệm cũng được, không chịu trách nhiệm cũng được, dù sao, đời này ta liền gả người."

"Tuyệt Nhi." Hắn đột nhiên đưa tay ôn nhu vuốt vuốt sợi tóc trơn mịn của nàng, trong con mắt thâm thúy nổi lên ý tứ hàm xúc không rõ.

"Hửm?" Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, vô luận kiếp trước kiếp này, chỉ cần hắn vừa xuất hiện ánh mắt như thế, nàng sẽ hoảng hốt, bởi vì, nàng tổng đoán không ra trong lòng hắn đầu đang suy nghĩ gì.

"Thật sự rất muốn gả cho ta?" Hắn hỏi.

Hạ Lan Tuyết kia lòng thấp thỏm rớt cục rơi xuống, vội hỏi, "Thật sự, muốn gả, người cưới không? Cưới đi."

"Đáp ứng ta một điều kiện." Hắn sắc mặt nghiêm túc nói.

Hạ Lan Tuyết cũng đi theo nghiêm túc, "Được, người nói."

Đôi mắt đen láy của Cơ Hoa Âm nhìn nàng, nói từng chữ một, "Người như gả ta, đời này liền là người của ta."

"Đó là tự nhiên." Hạ Lan Tuyết buồn cười ngắt lời hắn, hơn nữa, nàng cũng không nghĩ tới muốn trở thành nữ nhân của nam nhân khác ngoài hắn.

Cơ Hoa Âm bàn tay xoa lên mặt của nàng, đuôi mắt khẽ nhú, "Người nên suy nghĩ kỹ, không chỉ là bản thân, lòng của người, cũng muốn hoàn toàn thuộc về một mình ta."

Này còn cần suy tính sao? Hạ Lan Tuyết giễu cợt, "Đương nhiên, ta là của người."

Nguyên tới đây chính là điều kiện của hần sao? Thật đúng là cái bá đạo lại ngây thơ nam nhân.

Hạ Lan Tuyết vui vẻ, buông vạt áo của hần ra, một đôi tay ôm lấy cổ của hần, nũng nịu nói, "Phu quân, người yên tâm, ta cả người đều là của người, một sợi tóc cũng không thể thuộc về người khác, được chưa?"

"Nói nhẹ nhàng linh hoạt, người thực có thể làm được sao?" Cơ Hoa Âm nhìn kỹ nàng, lại nói, "Người năm nay mới mười bốn, mười năm sau, người mới bằng tuổi ta bây giờ. Hiện giờ người yêu ta, khó nói không phải là bởi vì người trẻ tuổi không hiểu chuyện, ngày khác, trong cuộc đời của người, xuất hiện một nam nhân bằng tuổi người, cùng người tính tình hợp nhau, có thể làm cho người vui vẻ hơn, khi đó, cho dù người không nghĩ, nhưng là, người khó bảo toàn lòng của người sẽ không thay đổi."

"..." Hạ Lan Tuyết bị hỏi khó, kiếp trước, trong những ngày sau này, nàng liền gặp được Nam Cung Khế...

Này một cái chớp mắt chần chờ, làm cho Cơ Hoa Âm rất thất vọng, hần cầm bàn tay nhỏ bé đang ôm lấy mình của nàng, nhẹ nhàng lấy ra, chậm rãi từ trên người nàng xuống, ngồi ở cạnh giường.

"Người suy nghĩ thật kỹ đi, người còn nhỏ, chờ người..."

"Không cần." Hạ Lan Tuyết bật ngồi dậy, từ sau ôm lấy hần lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên đầu vai của hần, chắc chắn nói, "Cơ Hoa Âm, ta nhận định người, đời này kiếp này liền chỉ có người, bất luận là hiện tại, hay là mười năm sau, hoặc là chờ đến lúc ta tóc trắng xóa, đều chỉ có người. Chỉ cần người chịu muốn ta, ta sẽ là của người."

"Kia..." Cơ Hoa Âm xoay người lại, ánh mắt trầm trầm nhìn qua nàng, "Như có một ngày, thực sự có một nam tử như vậy xuất hiện trước mặt người, tốt hơn ta rất nhiều, người phải làm sao?"

"Ồi." Hạ Lan Tuyết cười, "Trên đời này nam tử hơn người rất nhiều, nhưng có quan hệ gì với ta. Ta chỉ muốn người, mặc kệ người tốt hay xấu, người chỉ là người."

Tìm Cơ Hoa Âm đột nhiên mềm nhũn xuống, đưa tay dịu dàng xoa lên mặt của nàng, nhưng bỗng nhiên, đêm đó trong con ngủ mơ của nàng gọi Nam Cung Khế cảnh tượng lại từ trong đầu óc xẹt qua.

"Như vậy, Nam Cung Khế thì sao?" Hần bật thốt lên hỏi ra, giống như lẩm bầm lẩm bầm.

"Nam..." Hạ Lan Tuyết kinh sợ, hần vì sao biết rõ Nam Cung Khế?

Cơ Hoa Âm tự biết lỡ lời, nhưng hần không có ý định buông tha, "Một cái làm cho người nằm mơ cũng có thể kêu đi ra người, hần đối với người mà nói, không nên đơn giản như vậy đi?"

"Nằm mơ kêu đi ra?" Hạ Lan Tuyết có chút bối rối, đột nhiên, nàng nhớ tới chỉ có đêm đó mơ thấy qua cùng Nam Cung Khế chém giết... Ngày hôm sau đến phủ tướng quân bị cung tiễn hầu hạ... Còn có vết thương trên người nàng.

Hết thấy, đều được rõ ràng trong lòng.

Hạ Lan Tuyết có chút dờ khóc dờ cười, nhìn gương mặt thanh tú của Cơ Hoa Âm, bỗng nhiên há miệng, ngay tại hần tron bóng trên cầm hung hăng cắn một cái.

"Bại hoại, người liền vì vậy, mới xa lánh ta những ngày qua, thiếu chút nữa làm cho người ta đem ta bán thành tổ ong vò vẽ?"

Cơ Hoa Âm sờ trên cằm dấu răng, ngưng mi, "Lúc nào cũng thích cắn người, người coi là thật cảm tình con chó?"

"Cắn người? Lão tử còn muốn đánh người đấy." Đang khi nói chuyện, Hạ Lan Tuyết dùng sức đẩy, đẩy hần ngã vào giường, cả người liền lún lên, vượt ngồi xuống trên eo hần.

Cơ Hoa Âm đen mặt, "Xuống."

"Không xuống." Hạ Lan Tuyết nắm quả đấm nhỏ, tức giận ngay tại bộ ngực hần đập vào, "Người nói người hỗn không hỗn a? Cũng bởi vì ta nằm mộng khi dễ ta những ngày này. Người sớm cùng ta hỏi rõ, sẽ chết sao?"

Cơ Hoa Âm không đáp trả, cũng không có ngăn cản, chỉ là một đôi tay siết ở ngang hông của nàng, phòng ngừa nàng càng thêm kịch liệt động tác.

"Đêm hôm đó, ta là nằm mộng, mơ thấy cùng Nam Cung Khế đánh nhau, ta liên tục bị đánh, liền muốn báo thù, người cho ta ở trong mộng cùng hần được chứ?" Đánh một hồi, nhìn Cơ Hoa Âm sắc mặt hiện ra quý dị đồ ửng, Hạ Lan Tuyết cho rằng coi là thật đánh đủ rồi, lúc này mới dừng tay, hằm hừ nói, "Nghe cho kỹ, lần sau còn dám không phân tốt xấu bắt nạt ta, ta liền đánh mặt của người."

"Hết giận rồi, liền tiếp tục." Cơ Hoa Âm thanh âm có chút khàn khàn tối tăm trầm

Hạ Lan Tuyết chỉ khi hấn tức giận, thân thể giật giật, nghĩ tới tiếp tục, nhưng là, lại là không cam lòng, "Ta không xuống, vừa rồi không phải ngươi ngồi trên người ta? A."

Lời còn chưa dứt, thân thể nho nhỏ của nàng bị hấn ném ở trên giường, hấn ngồi dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, phác thảo môi cười nhẹ, "Nữ nhân sao có thể so sánh với nam nhân?"

"Như thế nào không thể? Ngươi có thể ngồi trên người ta, ta liền không thể ở trên người của ngươi sao?" Hạ Lan Tuyết đứng lên, không phục hướng hấn gào.

Cơ Hoa Âm sửa sang tà áo, nhàn nhạt trả lời, "Không thể!"

"Dựa vào cái gì?" Hạ Lan Tuyết nổi giận.

Cơ Hoa Âm nhìn qua nàng thờ phỉ phỉ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng lắc đầu, "Sáng mai ta tìm ma ma giáo dưỡng, dạy ngươi chút ít khuê các lễ."

Hạ Lan Tuyết tròn to hai mắt, "Ngươi lại không phải là cha ta, ngươi còn quản những thứ này?"

"Trương lai ngươi như gà ta, ta liền được quản." Cơ Hoa Âm nói.

Hạ Lan Tuyết buồn bực, "Nhưng là ta không nghĩ học, mẹ ta cũng đã nói, các lễ nghi khuê các kia, hoàn toàn là hại nữ tử, học sẽ biến ngốc tử, ngươi muốn ta biến thành cái nữ nhân ngu ngốc sao?"

"Nhưng ta phải cưới một cô gái biết ít nhất chút lễ nghĩa cương thường, nam thượng nữ hạ " Cơ Hoa Âm tà tứ cười nói.

Hạ Lan Tuyết giậm chân, "Ta không học, cùng lắm thì về sau ta không ngồi trên người của ngươi nữa, được không?"

"Không được." Cơ Hoa Âm hiển nhiên một bộ không có thương lượng vẻ mặt.

Hạ Lan Tuyết cắn môi, bỗng nhiên ôm lấy hấn, "Ngươi hạn chế ta nhiều như vậy, vậy còn ngươi? Ngươi muốn ta gả ngươi, ngươi cũng phải đáp ứng ta một điều kiện."

"Ta nếu không đáp ứng, ngươi làm như thế nào?" Cơ Hoa Âm nhướn mày hỏi.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, hấn không đáp ứng, nàng cũng phải gả a.

"Này không công bằng, ngươi muốn ta toàn tâm đều thuộc về ngươi, nhưng ngươi cũng phải toàn tâm thuộc về ta, cũng không cho phép ngươi cùng nữ tử khác mất đi mây lại."

"Ta tự có chừng mực." Cơ Hoa Âm trả lời.

Hạ Lan Tuyết không hài lòng đáp án này, "Có nghĩa gì? Ta cũng tự mình biết chừng mực."

"Ngươi có sao?" Cơ Hoa Âm hoài nghi nhìn nàng, nếu có, cũng không có khả năng mơ thấy nam tử khác, buổi sáng, càng sẽ không ngã vào trong lòng thái tử.

Hạ Lan Tuyết không phục, "Tự nhiên là có."

Cơ Hoa Âm lướt nhẹ mở tay của nàng ra nói, "Đừng làm rộn, cái này cất kỹ."

Hấn từ trong lồng ngực móc ra cây trâm xanh ngọc nhét vào trong tay của nàng.

Hạ Lan Tuyết trong lòng nóng lên, khoe môi không tự giác gương cao, bỏ nhào vào trong lòng hấn, gương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, nũng nịu nói ba chữ: "Ta còn muốn."

"Cái gì?" Cơ Hoa Âm đáy mắt xẹt qua một đám lửa nhỏ.

Ngủ ngốc, nàng đều như vậy rõ ràng, hấn vẫn không rõ?

Hạ Lan Tuyết bĩu môi sẵn giọng, "Chính là vừa rồi ở bên cửa ngươi đối với ta làm như vậy."

"Loại nào?" Cơ Hoa Âm thật giống như đã quên.

Hạ Lan Tuyết quýnh lên, cái miệng nhỏ nhắn hướng trên môi hấn va chạm, la ầm lên, "Hôn ta."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Quy củ

Ngay tại cánh môi đụng nhau trong nháy mắt, Cơ Hoa Âm ác liệt quay đầu đi, trốn ra công kích của nàng, chọc Hạ Lan Tuyết nhanh chóng gào khóc gọi, "Không được phép trốn, mau tới đây."

"Tiểu nha đầu, như vậy không biết xấu hổ? Còn muốn lại bất tỉnh thêm một lần sao?" Cơ Hoa Âm cười tùy ý nàng nhào tới, lại ở nàng trong lúc lơ đãng, nắm lấy thân thể của nàng, làm cho nàng không cách nào nhúc nhích rồi.

Hạ Lan Tuyết khoe miệng chứa đựng cười, ánh mắt lại u oán nhìn qua hắn, "Người cũng biết ta vừa rồi bất tỉnh, cho nên, ta căn bản còn chưa kịp cảm thụ a. Ta còn muốn thử lại một lần nữa."

"Người là Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm sao? Đã không có, ai kêu người vừa rồi không được việc như vậy?" Cơ Hoa Âm tận hết sức lực trào phúng nàng, vừa rồi hắn mới hôn lên nàng không có một hồi, nàng đầu tiên là tròng cái mắt to đần độn, chột nhưng là hai mắt vừa nhắm, trực tiếp nhuyển tại trong ngực hắn.

"Người mới Trư Bát Giới, ta không làm, mới vừa rồi là ta bị thua thiệt, ta nhất định phải lại hôn trở lại." Hạ Lan Tuyết ở trong lòng hắn giống như tiểu thú giãy giụa.

Cơ Hoa Âm bắt đắc dĩ căng thẳng thần sắc, tuy nói nha đầu kia tuổi còn nhỏ, còn chưa nảy nở, nhưng đến cùng là nữ, kia nhuyển hương tiểu thân thể ở trong lòng hắn vận vẹo đến vận vẹo, quả thực làm cho người ta khó chịu.

"Ngoan ngoãn, chớ lộn xộn nữa."

"Vậy người ngoan ngoãn, để cho ta thân người." Hạ Lan Tuyết quả nhiên bất động, trợn mắt khiêu khích nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm buồn cười, "Người cảm thấy đây là đánh nhau sao? Ta hôn người, người thì phải thân trở về?"

"Cũng không sai biệt lắm a." Nàng bị lộn hôn một lần, nhiều mắt mặt a, dù thế nào cũng phải đem mặt mũi đòi lại.

"Đưa ngốc!" Cơ Hoa Âm bắt đắc dĩ than nhẹ, một tay ôm lấy eo của nàng, kéo nàng vào trong lòng, mềm mại môi nhưng lại rơi ở trên môi nàng.

Chỉ là, không giống vừa rồi như vậy lửa nóng bá đạo, này một chút, hắn lại học nàng, môi dán môi của nàng, liền bất động, một đôi mắt đen nhánh nhìn nàng chăm chăm, tựa hồ còn ngậm thoáng cái trời tức mùi vị.

Hạ Lan Tuyết chớp mắt to, cách môi của hắn, hỏi, "Như thế nào không tiếp tục? Mới vừa rồi không phải như thế."

"Người không phải là muốn đích thân thân trở về sao?" Cơ Hoa Âm cười nhạo nàng.

"Đương nhiên." Hạ Lan Tuyết ngao nghể ưỡn cao bộ ngực nhỏ, nhưng mà, nhìn qua hắn hình dáng tốt đẹp chính là cánh môi, tìm lại bang bang loạn nhảy dựng lên, nhắm mắt lại, bất cứ giả nào bình thường, hôn lên hắn, chỉ là kỹ xảo không lưu loát, chỉ biết như hút thạch hoa quả bình thường, ngẫu nhiên hăm răng còn đụng môi của hắn.

Cơ Hoa Âm sợ môi của mình bị lấn qua lần lại hư, rốt cục nhịn không được, đẩy nàng ra, rồi sau đó, hôn rất sâu lên môi nàng.

Sau một hồi triền miên, Hạ Lan Tuyết yêu kiều hôn hên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt mê ly, có loại cảm giác không biết đêm nay là đêm nào.

Cơ Hoa Âm nhìn nàng cười, "Như thế nào? Còn đòi lại nữa không?"

Thanh âm hắn khàn, mang theo dục, nhìn qua sau khi chân tình, kín đáo cười, nghe tới càng phát ra chọc người tiếng lòng.

Hạ Lan Tuyết bình tĩnh nhìn qua môi của hắn, đần độn, lại không tự giác vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi của bản thân, nói, lúc này đây, nàng cuối cùng không có té xỉu, cũng cuối cùng cảm nhận được kia tuyệt vời tư vị.

Rất tốt!

"Thích?" Thấy ánh mắt nàng nhìn mình vẫn chưa thỏa mãn, tựa như chó săn nhìn chăm chăm thức ăn ngon, Cơ Hoa Âm có chút buồn cười hỏi.

"Ừm." Hạ Lan Tuyết không e dè gật đầu.

Cơ Hoa Âm đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng, khoe môi vui vẻ sâu hơn, "Thích là tốt rồi."

"Không cần sao?" Nàng chớp mắt to hỏi.

Cơ Hoa Âm hô hấp căng thẳng, "Tiểu nha đầu, ngươi thật sự là muốn chọc giận?"

"Có thể đốt ngươi sao?" Hạ Lan Tuyết con mắt sáng trong nhìn hắn, đôi bàn tay núm lấy xiêm y của hắn, có chút khấn trương.

Nếu như, tỷ nữa hắn thật sự muốn, nàng thật sự cho...

"Không thể." Cơ Hoa Âm bình tĩnh lướt nhẹ qua mở tay của nàng, nhếch môi cười, "Nếu muốn châm lửa, trước phải có hỏa chủng."

"Hửm?" Hạ Lan Tuyết bày tỏ khó hiểu.

Cơ Hoa Âm ánh mắt trên ghẹo ở trên người nàng một dãy, "Ít nhất cũng phải có dáng vẻ của một nữ nhân."

"Ta vốn chính là nữ nhân." Hạ Lan Tuyết trên chọc môi cười, như tên trộm đạo, "Hơn nữa, vừa rồi, ngươi không phải là rất sung sướng?"

"Ngươi xác định, sung sướng kia không phải là của ngươi sao?" Cơ Hoa Âm nhướn mày.

Hạ Lan Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn như bị phỏng, sững giong, "Ngươi cũng không có khó chịu à? Hơn nữa, ta cảm giác ngươi cũng thích. Thích vì cái gì không thể càng nhiều càng tốt?"

"Tiểu nha đầu, thật không hiểu xấu hổ, lời này cũng là của cô gái nói sao?" Cơ Hoa Âm đưa ngón tay lên, bắt đắc đi lại ôn nhu vuốt chóp mũi nàng.

"Ta biết xấu hổ mà, nếu không, liền trực tiếp đem ngươi đụng ngã rồi." Hạ Lan Tuyết rất nghiêm túc nói với hắn, "Mẹ ta kể qua, nữ tử gặp được nam tử mình thích, nên trước tiên đi chiếm hữu hắn, làm cho hắn triệt để thành người của mình, như vậy mới có thể yên tâm."

Cơ Hoa Âm nghe nói, thần sắc càng phát ra ngưng trọng, kiếp trước còn không biết Hạ Lan Tuyết bị dạy như vậy, không trách được ở kinh thành Phượng Kinh La bị đồn đại không tốt, rõ ràng là nhất đẳng y quan, nhưng vẫn bị người ngầm vụng trộm trào phúng là vu y, thậm chí còn truyền nàng cùng rất nhiều quan lớn, thậm chí còn có quan hệ không minh bạch với cả hoàng thượng.

"Làm sao vậy? Mẹ ta nói không đúng sao?" Tại sao vẻ mặt của hắn lại như vậy, Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi.

"Tuyệt Nhi." Cơ Hoa Âm vuốt vuốt tóc của nàng, hơi mỉm cười nói, "Không, nương thân ngươi nói rất đúng. Nhưng là, thích không phải là chiếm hữu, phải là hai bên tình nguyện, càng không thể cưỡng bức đối phương..."

"Ồi, phải không?" Nghe vậy, Hạ Lan Tuyết lạnh lạnh phác thảo môi, giọng mỉa mai nhìn chằm chằm hắn.

Này một chút hắn ngồi nói chuyện không đau thắt lưng rồi, kiếp trước kia trong son động, ai đối với nàng dùng sức mạnh tới?

Tựa hồ cũng là muốn đến

Tầng này, Cơ Hoa Âm ánh mắt hoảng hốt một tý, thần sắc không được tốt, lại nói, "Ngươi tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện đối với ngươi mà nói quá sớm, mới vừa rồi là ta không tốt."

"Ngươi nói là chuyện vừa hôn ta, hay là cần hai bên tình nguyện?" Hạ Lan Tuyết nháy mắt, hoạt bát hỏi.

Cơ Hoa Âm bắt đắc đi, lại rõ ràng nói, "Chuyện hôn ngươi."

"À? Ngươi hỏi hặn?" Hạ Lan Tuyết không thuận theo.

Thấy nàng giống như mèo nhỏ bị đập đuôi, Cơ Hoa Âm cười, nhẹ giọng nói, "Không hỏi hặn."

"A." Hạ Lan Tuyết thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn hắn, "Vậy ngươi còn nói cái gì ngươi không tốt?"

Cơ Hoa Âm mỉm môi trầm mặc, kỳ thật, thật sự là hắn không tốt, không nên nhất thời không có nắm chặt hôn nàng, tiểu nha đầu tâm trí chưa ổn định, rất dễ dàng cảm giữ không được.

"Làm sao vậy? Ta không trách ngươi, ta vui lòng." Thấy hắn rất tự trách về mặt, Hạ Lan Tuyết vội vàng làm nũng khuyên, cuối cùng, còn không biết xấu hổ nói một câu, "Thật sự, ta thích ngươi đối với ta như vậy."

Câu cuối cùng kia, chọc Cơ Hoa Âm cười, hai ngón tay nhẹ véo nhẹ bóp má trắng mịn của nàng, cười nói, "Tốt lắm, ta biết rõ ngươi thích, nhưng là không cần lần nữa cường điệu, sẽ cho người hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?" Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

"Hiểu lầm ngươi lại muốn rồi." Cơ Hoa Âm cười.

Hạ Lan Tuyết ha ha cười, thành thật mà nói, "Là muốn, nếu không, hôn lại một lần?"

"Ăn không no tiêu tham miếu." Cơ Hoa Âm thở khê một hơi, cầm lấy cây trâm ở đầu giường, một tay vén mấy sợi tóc tán loạn của nàng lên, rồi dùng cây trâm cố định lại.

"Nhớ kỹ, về sau không được tùy ý đưa cho người khác cây trâm này."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết gật đầu, lại nói, "Vậy người về sau cũng đừng như vậy vô duyên vô cớ xa lánh ta."

"Còn xem biểu hiện của người." Cơ Hoa Âm thoáng sửa sang lại xiêm y, đứng dậy xuống giường.

Hạ Lan Tuyết quỳnh lên, chân trần liền nhảy xuống giường, "Biểu hiện là như thế nào?"

"Mang giày." Cơ Hoa Âm cúi đầu, nhìn chằm chằm một đôi chân trắng nõn khéo léo kia của nàng, mí mắt nhảy lên.

Ngoại trừ khuôn mặt thanh tú xinh đẹp thì không nhìn ra nha đầu này còn chỗ nào giống nữ tử nữa .

Không thích chải đầu, mặc quần áo cũng không lành, thậm chí không thích mang giày tăt...

"À." Hần nghiêm khắc thần sắc, làm cho Hạ Lan Tuyết hơi ngẩn ra, vội vàng cầm lấy giày dưới giường đi vào.

Cơ Hoa Âm lúc này mới nhớ tới lúc cởi giày của nàng, không nhìn thấy nàng đi tăt, không khỏi đầu đầy hắc tuyến.

"Người không đi tăt?"

Hạ Lan Tuyết rất vô tội bộ dáng, "Ta đã quên." Trước đó vài ngày trời nóng, nàng lười đi, vì vậy, thành thói quen.

Cơ Hoa Âm nhin xuống một hơi, nói, "Về sau trước khi ra ngoài, phải mặc quần áo cho tốt , chải đầu tóc gọn gàng, còn có, đi tăt."

"Được" Hạ Lan Tuyết cái miệng nhỏ nhắn kéo ra, âm thầm buồn cười hần quản so với nương thân còn nhiều hơn.

"Lần trước tadạy công phu người học như thế nào rồi?" Cơ Hoa Âm cũng biết những thứ việc vặt kia quản nhiều không tốt, vì vậy, đề tài trở về chính đề.

Hạ Lan Tuyết lập tức tự tin bùng bùng, vỗ ngực nói, "Không thành vấn đề, đi, ta cái này luyện cho người xem một chút."

Vừa nói vừa kéo tay hần đi ra cửa.

"Ừm" Cơ Hoa Âm gật gật đầu, lại nhẹ nhàng đẩy tay của nàng ra , "Đi đường tự mình đi đi, không được tùy tiện lôi kéo người".

Hần tự tay kéo cửa ra, trực tiếp đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết sờ sờ mũi, vô tội đi ở phía sau.

"Ồ, làm xong chuyện rồi?" Trong sân, dưới cây đại thụ, Nam Cung Triệt ý tứ sâu xa cười nhìn bọn họ.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, "Lục điện hạ, người đến đây lúc nào?"

"Người đến không lâu, ta đã tới rồi, có chút việc muốn tìm hần." Đang khi nói chuyện, Nam Cung Triệt chậm chạp hướng bọn họ bên này đã đi tới, tìm tòi nghiên cứu ánh mắt hướng về Hạ Lan Tuyết trên người hơi đánh giá, kia đầy mắt liền xẹt qua thoáng cái hứng thú cười đến.

Cơ Hoa Âm hí mắt, đối Hạ Lan Tuyết nói, "Người đi đến viện kia chờ ta trước"

"A, " biết rõ hai người bọn họ có chuyện nói, Hạ Lan Tuyết ngoan ngoãn lẩn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Nhìn có chút hả hê

Hạ Lan Tuyết vừa đi, Nam Cung Triệt liền nhìn Cơ Hoa Âm, không có ý tốt cười ra tiếng, "Ta thật sự là nhìn sai người, còn tưởng rằng người là khôi băng, không gần nữ sắc, bởi vì thế, là huynh đệ, còn lo lắng cho người. Ôi, bây giờ nghĩ lại, ta lo lắng thừa rồi."

"Có việc gì thì nói đi." Cơ Hoa Âm bình tĩnh nhìn hần.

Nhưng Nam Cung Triệt rất hiếu kỳ, "Hoa Âm, người nói cho ta biết, cô nương kia lúc này gặp ta còn như sắp khóc, làm sao mà vào trong phòng người,

trở ra chính là đầy mặt xuân sắc, toàn thân dường như cũng được bọc đường? Ngươi đã làm gì nàng ấy? Ta thấy hình như miệng nàng bị sưng lên."

Cơ Hoa Âm liếc xéo hắn, "Tại sao ngươi lại lảm chuyện giống mấy bà mấy cô rồi thế? Chuyên đi hóng hớt chuyện người khác?"

"Ồi, ta chính là hiếu kỳ sao." Nam Cung Triệt khẽ dựa vào người hắn, bát quái hỏi, "Ai, không phải là ngươi đã trở thành cảm thú ăn cô nương người ta sạch sẽ rồi chứ"

Cơ Hoa Âm khinh bỉ liếc nhìn hắn, "Ngươi thực biến thành lão bà tử rồi? Nếu đúng, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Nam Cung Triệt không có cái gọi là cười, "Không nói ta cũng biết, ôi, có nha đầu nhỏ nhắn xinh xắn như vậy ở bên cạnh, không ăn mới là lạ. Lại nói, ngươi cũng lớn rồi? Ôi, là nam nhân, sớm nên huyết khí sôi trào cầm giữ không được, thiết thời ngươi nhìn đến hôm nay "Cơ Hoa Âm giương mắt, ánh mắt chậm rãi rơi trên thân hình tiểu nữ nhi đang chơi đùa với chú chim ở sân phơi nắng trước, đáy mắt không tự giác xẹt qua một cô nhu nhu vui vẻ.

"Chắc chắc." Nam Cung Triệt nhìn thẳng lác đầu, "Xem kia, ngươi lần này là thực động tâm, ta còn chưa thấy ngươi dùng ánh mắt này nhìn người bao giờ."

"Vậy ngươi đến có chuyện gì không?" Cơ Hoa Âm giờ phút này tâm tình quả thực không sai, cho dù Nam Cung Triệt như chim sẻ đồng dạng ở bên tai om sòm không ngừng, hắn lại không dùng một quyền quét bay hắn ta đứng là hiếm thấy rồi.

Nam Cung Triệt nhẹ nhàng bĩu môi, hừ cười, "Cũng không coi là đại sự, chính là ta mới nhận được tin tức, được phái đi bình định Tây Di là nhị thiếu gia của Lãnh gia, bị người ta bắt đi rồi".

"Vậy sao." Cơ Hoa Âm không có phản ứng lớn, kỳ thật chuyện này cũng trong sở liệu của hắn.

Nam Cung Triệt nhìn hắn, ý tứ sâu xa nở nụ cười, "Ngươi sớm tính đến hôm nay, có đúng không? Lãnh nhị gia tuy tuổi nhỏ đã học võ, công phu cũng được, nhưng, mang binh đánh giặc, há lại là trò đùa. Mẫu hậu lần này cực lực ở phụ hoàng trước mặt đề điểm hắn, đơn giản là cảm thấy Tây Di man hoang dân đen dễ khi dễ, đây là nghĩ muốn để người Lãnh gia nhà bà lập công đấy. Nhưng nào biết đâu, càng là man hoang, càng là khó đánh. Lãnh nhị gia tính tình lại kiêu ngạo như vậy, không thiết thời mới là lạ. Cho nên, vừa mới đến nơi đã bị bắt bó đi, cái này, làm cho mặt mũi của Hoàng hậu nương nương đều mất hết."

"Ngươi thoát nhìn có chút hà hê?" Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lạnh lướt mắt nhìn hắn.

Nam Cung Triệt tròn mắt, giễu cợt, "Đúng vậy, bản vương chính là nhìn có chút hà hê. Nhưng, Lãnh nhị gia bị thua thiệt, phụ hoàng nói không chừng sẽ phái ngươi lại đi Tây Di. Nếu không có chuyện gì, trước cơm tối thánh chỉ sẽ đến"

"Ngươi quá lo lắng. Đại Chu nhân tài đông đúc, người văn võ song toàn rất nhiều, nếu thật không tìm thấy người nào, phụ hoàng sẽ phái ngươi đi." Cơ Hoa Âm trả lời.

Nam Cung Triệt mặt liền biến sắc, "Sao lại là để cho ta đi? Không phải là buồn cười sao?"

"Ngươi cảm thấy là chuyện cười chính là chuyện cười đi." Cơ Hoa Âm nhìn về cô nương phía trước bắt được chim nhỏ tham ăn, vẻ mặt cười sung sướng, khỏe môi bắt giác cũng cong lên.

Nam Cung Triệt liếc hắn, khinh thường hừ ra tiếng, "Ta nói ngươi, lúc không có nữ nhân thì lạnh như băng, này mới có con nhóc, liền dính một khác cách không được nữa? Đây là Cơ Hoa Âm ta biết sao?"

"Nếu không có chuyện khác, ngươi đi về đi." Cơ Hoa Âm rất không nể mặt, cất bước đi về phía cô nương trước mặt.

"Này, ngươi..." Nam Cung Triệt rất đáng thương, Cơ Hoa Âm và hắn là cùng nhau lớn lên, hai người thậm chí còn thân hơn thân huynh đệ, nhưng, lúc hắn mười hai tuổi, cũng không biết nguyên nhân gì, một Cơ Hoa Âm ôn nhu hữu lễ, đột nhiên trở nên trầm mặc âm lãnh, về sau, thậm chí không nói với hắn một tiếng liền vào quân doanh.

Phong hào thiếu niên chiến thần, cũng là lúc hắn mười mấy tuổi liều mạng lấy được.

Nam Cung Triệt rất khó hiểu, tại sao hắn lại như vậy? Không chịu làm một thế gia công tử, đi đến quân doanh toàn đàn ông thô lỗ, một tiểu cô nương cũng không thấy bóng dáng, có cái gì hay đâu.

Nhưng là, Cơ Hoa Âm cứ như vậy được hơn mười năm, cho đến hai năm trước, chiến công hiển hách, bị hoàng đế triệu hồi kinh, phong hắn tướng quân ban thưởng phủ đệ, thậm chí còn thưởng vài nữ tử tướng mạo đẹp, nhưng là, tất cả mọi người biết rõ, một vị tướng quân mà không đánh giặc, không có binh quyền, thì giống như một người vô dụng thôi, hiển nhiên, Hoàng thượng sợ hắn công cao hơn chủ, trong lúc vô hình vô căn cứ, cho hắn cái phong hào, nuôi ăn nhàn rồi, không chịu trọng dụng hắn.

Hai năm qua, Nam Cung Triệt cho là thời điểm khó khăn nhất của Cơ Hoa Âm, vô luận là trận chiến lớn nhỏ nào của Đại Chu quốc cũng không đến lượt Cơ Hoa Âm ra tay, hắn cơ hồ là vì huynh đệ mà kêu oan.

Còn tưởng rằng lần này bình định Tây Di, sẽ chọn Cơ Hoa Âm, nào biết hoàng hậu đề cử Lãnh gia nhị thiếu gia Lãnh Dịch Hiên, Nam Cung Triệt ngầm ủng hộ một trận vì Cơ Hoa Âm kêu oan.

Cho nên, Lãnh Dịch Hiền mới vừa xảy ra chuyện, hắn đã đến báo tin mừng cho Cơ Hoa Âm.

Nhưng ai biết, Cơ Hoa Âm không phản ứng chút nào.

Nam Cung Triệt rất thất vọng, chẳng lẽ hắn thật là có mỹ nhân, ngay cả khí phách nam nhi cũng mất rồi?

--

Lúc đó, chứng kiến Cơ Hoa Âm đến, Hạ Lan Tuyết vội vàng thả chim nhỏ trong tay ra, vỗ vỗ tay, cười dịu dàng nhìn hắn, "Nói chuyện xong rồi?"

"Ừm." Cơ Hoa Âm gật đầu, "Ngươi bắt được chim nhỏ cũng có bản lĩnh đấy."

"Bây giờ đã ít đi nhiều, trước đây suốt ngày ta bắt chim chơi đùa mà." Hạ Lan Tuyết vẻ mặt đắc ý nói.

Cơ Hoa Âm lắc đầu, "Có thể thấy được trước đây ngươi rất tinh nghịch."

"Chẳng lẽ từ trước đến nay ngươi chưa bắt chim bao giờ sao?". Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên hỏi.

Cơ Hoa Âm lắc đầu, "Không có."

"Không phải chứ? Một nam nhân mà từ trước đến nay chưa từng chơi trò này sao? Nào là lấy tổ chim, bắt dế bắt giun, câu cá, ngươi cũng chưa bao giờ làm sao?" Hạ Lan Tuyết khó có thể tin nhìn hắn, nàng cho rằng, một tiểu thiếu gia mà chưa chơi những trò này bao giờ cũng khó hiểu rồi, ngay cả tại nhà nàng, tiểu đệ đệ Hạ Lan Thiên Ý cũng từng làm qua, nên nàng còn đưa cho đệ đệ cung tên và vợt bắt cá mà.

Cơ Hoa Âm đột nhiên đi vào chuyện chính, "Trước luyện qua một lần công phu ta dạy ngươi đi"

"A, được rồi." Hạ Lan Tuyết chớp mắt, thần sắc nghiêm túc.

Tuy nói mấy ngày nay lười biếng một chút, nhưng là Hạ Lan Tuyết thiên tư thông minh, đặc biệt là muốn biểu hiện trước mặt hắn, nên bộ quyền pháp này luyện rất tốt.

Cơ Hoa Âm thần sắc dần dần mềm xuống, còn phá lệ chỉ bảo tỉ mỉ từng chút một.

Bởi như vậy, hai người khó tránh khỏi tiếp xúc thân mật.

Trong lòng Cơ Hoa Âm không nghĩ đến gì khác, chỉ một lòng chuyên tâm chỉ dạy cho nàng, để nàng luyện tốt lúc không có mình bên cạnh cũng có thể tự bảo vệ.

Nhưng cô gái nhỏ Hạ Lan Tuyết lại không như vậy, vừa nãy mới hôn môi, giờ lại tiếp xúc thân mật làm cho trong đầu Hạ Lan Tuyết xuân tâm nảy mầm, mặt không khỏi nóng lên.

"Nóng sao?" Cơ Hoa Âm thấy hai má nàng hồng hồng, quan tâm hỏi.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, miệng nhỏ nhếch lên, đột nhiên nhón chân lên, nhỏ giọng nói bên lỗ tai hắn: "Ta thích ngươi dạy công phu cho ta như vậy"

"Hửm?" Cơ Hoa Âm khẽ mị con mắt, một cái nhìn trúng tâm tư của nàng, thần sắc nghiêm nghị, "Không luyện tốt không được ăn cơm"

"Gấp cái gì? Ta có thể luyện tốt." Nhìn mặt hắn khản trương, Hạ Lan Tuyết cười càng tươi, "Chỉ cần là ngươi dạy, ta có thể luyện tốt. Ài, Hoa Âm, sớm biết như thế, năm đó mẹ ta nên thỉnh ngươi làm sư phụ của ta, như vậy hiện tại ta có thể trở thành cao thủ số một số hai trên giang hồ rồi"

"Được, ta mãi mong chờ, lại đem ta vừa rồi dạy luyện một lần." Cơ Hoa Âm trầm mặt nói.

Kỳ thật chân tay Hạ Lan Tuyết đều có chút mỏi, nhưng nghĩ tìm cơ hội trêu ghẹo hắn một chút, cũng để mình có thể nghỉ một ít, ai ngờ hắn không có khiếu hài hước như vậy.

"Hoa Âm, ta khát." Nàng làm nũng ngó hắn.

"Luyện tốt rồi uống." Cơ Hoa Âm lạnh mặt nói, một chút thủ đoạn này của nàng, hắn đều biết rõ.

Nàng muốn uống nước, nếu hắn đưa cho nàng luôn, được một lúc nàng lại đòi thứ khác, được voi đòi tiên, nũng nịu ngang bướng, nàng sở trường nhất, cuối cùng cái gì đều học không thành.

"Hoa Âm..." Nàng bước lên một bước, cầm lấy tay áo của hắn lắc lư a lắc lư, "Ta thực khát, vừa rồi lúc ngươi hôn ta, đều hút khô nước miếng của ta rồi..."

"Khụ." Khuôn mặt tuần tú của Cơ Hoa Âm hơi vặn vẹo, trầm giọng hỏi, "Đây là ngươi không muốn luyện nữa?"

"Muốn, nhưng là, ta muốn uống nước, ta thật sự khát." Hạ Lan Tuyết vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, tội nghiệp nhìn hắn.

Đột nhiên, truyền đến tiếng cười khê của Nam Cung Triệt ở bên cạnh, "A, Hoa Âm, người ta cô nương khát nước rồi, ngươi nên đưa cho người ta ít nước, ngươi thật không biết thương hương tiếc ngọc gì cả, dù sao, người ta nước miếng đều là bị ngươi hút khô, ngươi phải chịu trách nhiệm."

"Này, sao ngươi lại ở đây?" Lời nói riêng tư bị người ngoài nghe thấy, Hạ Lan Tuyết rất khó chịu.

Nam Cung Triệt vội vàng giải thích, "Kỳ thật, ta vẫn ở đây, nhưng cô nương ngươi luyện công quá chăm chú nên không phát hiện ra thôi."

"Hoa Âm, ngươi nghe đi, Lục điện hạ cũng nói ta luyện công rất nghiêm túc, ngươi cho ta uống nước đi." Hạ Lan Tuyết nháy mắt.

Cơ Hoa Âm dò xét nàng, "Vậy ngươi cùng hắn học đi."

"A?" Nhìn thấy ánh mắt hân hoan tới lại, Hạ Lan Tuyết cũng sợ, vừa giận hay sao? Vội hỏi, "Không cần, ta học với ngươi. Vậy ta luyện xong rồi, ngươi cho ta uống nước nhé?"

"Ừm" Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng gật đầu.

Được rồi, ở trước mặt người ngoài, dầu gì cũng phải để lại mặt mũi cho Cơ Hoa Âm, cho nên, Hạ Lan Tuyết lấy hết toàn bộ tinh thần luyện lại một lần công phu hân vừa dạy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Thích ăn

Sau khi luyện xong, Hạ Lan Tuyết vui vẻ chạy đến trước mặt Cơ Hoa Âm, như hải tử đòi phần thưởng vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn hân, ánh mắt sáng ngời như điểm tuyết ngàn tia sáng nhỏ, "Hoa Âm, ta luyện vậy được không?"

Cơ Hoa Âm mỉm môi không đáp, Nam Cung Triệt bật cười trước, "Luyện không sai, xem ra, Hoa Âm hân là muốn đem Hạ Lan thần y luyện Thành tướng quân rồi."

"Ta có lợi hại như vậy sao?" Hạ Lan Tuyết nhẹ nhẹ lè lưỡi, nàng cũng không dám cùng Cơ Hoa Âm so với.

Nam Cung Triệt hừ cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cơ Hoa Âm, "Thật không suy nghĩ một chút rồi? Đây chính là ngươi đồng sơn tái khởi cơ hội tốt."

"Ngươi nếu là nhân rồi, liền thử mấy chiêu cùng với Tuyết Nhi đi." Cơ Hoa Âm nhân nhạt quét mắt nhìn hân nói.

Hạ Lan Tuyết lập tức vỗ tay, "Tốt tốt." Luyện công một người luyện không có hiệu quả, tất phải có người cùng luyện, luận bàn cũng tốt, tỷ thí cũng được, hai người đối chiêu mới có thể tìm được điểm sai, bỏ khuyết cho nhau, giống như lần trước, nếu không có Bích Văn luyện cùng nàng, nàng cũng không khá hơn được.

Nam Cung Triệt lập tức khinh bỉ trừng mắt Cơ Hoa Âm, "Ta nói ngươi cũng quá âm hiểm đi? Làm cho bản vương một cái đường đường nam nhi bày thước, đi bồi luyện cho tiểu nha đầu này, thiệt thòi ngươi nghĩ ra?"

"Cũng chính là ngươi, người khác ngươi cho rằng có cơ hội này?" Cơ Hoa Âm tuyệt không sợ thẹn thùng, trực tiếp đem kiêu ngạo của hân coi rẻ thành cặn bã.

Nam Cung Triệt không còn gì để nói, đối với tình cảm này của Cơ Hoa Âm thập phần khinh thường, hân cho rằng ai cũng giống hân, coi cô nhóc Hạ Lan Tuyết này thành trân bảo sao?

Mặc dù, hân thừa nhận, Hạ Lan Tuyết khuôn mặt xinh đẹp, tính tình hấp dẫn nam nhân hơn những cô nương gia bình thường khác nhiều.

Nhưng là, hân cũng dám cam đoan, trên đời này ước chừng ngoại trừ Cơ Hoa Âm, cũng không tìm được nam nhân thứ hai coi nàng như trân bảo đâu.

Một cái vu y nữ, mà mẫu thân tiếng tăm rất kém ở kinh thành, mà phụ thân lại là một nam nhân vô dụng.

Này vẫn còn ở tiếp theo, chủ yếu nhất là, Hạ Lan gia không có căn cơ, kia mẫu bộ tộc ngoại trừ Phụng Khinh La, không có người nào khác, lại thành câu chuyện lúc trà dư tửu hậu cho dân chúng bắt quái, còn nhà cha đẻ, càng không có gì để nói đến, nếu không phải do Cơ Phụng Khinh La, thì Hạ Lan gia kia không biết còn đang ở vùng hẻo lánh nào gặm bánh ngô đâu.

Cho nên, Hạ Lan Tuyết sinh tại một gia đình danh dự không tốt lại không có căn cơ như vậy, phạm là công tử thế gia, cũng sẽ không muốn hỏi cưới nàng, hoặc là nói sẽ không cưới nàng, nhiều lắm là mang nàng về làm thiếp.

Mà nhìn thái độ này của Cơ Hoa Âm, nghiêm nhiên là coi như tức phụ tương lai mà nuôi, cho nên, Nam Cung Triệt thực vì huyênh đệ này mà thêm sầu.

Kỳ thật, thích một nữ nhân không cần thiết hy sinh tiền đồ của mình, hẳn cho dù không muốn công chúa, liền tính cưới Tô gia mỹ nhân kia, cũng sẽ không bị thiệt thòi, dầu gì lão cha người ta cũng là thừa tướng hai triều, Tô gia lại là nhà mẹ đẻ của thái hậu nương nương, những năm này ở kinh thể lực không bị lung lay , cho dù Tô Minh Ngọc đã đến mười tám tuổi, nhưng người đến cửa cầu hôn vẫn như cũ cơ hồ muốn đập phá ngưỡng cửa Tô gia.

Cơ Hoa Âm liền tính cưới Tô Minh Ngọc, cũng đại khái có thể đem Hạ Lan Tuyết cảm trở về sủng , như vậy kỳ thật cũng không có gì đáng tiếc.

"Này, ánh mắt đó của ngươi là sao? Sao ta nhìn thấy rất khó chịu." Hạ Lan Tuyết nhú lại đôi mi thanh tú, ánh mắt hơi nguy hiểm nhìn Nam Cung Triệt.

Nam Cung Triệt tròn mắt, "Được rồi, hai người các ngươi yêu thương gắn bó, bản vương liền đi trước, không ở đây làm chướng mắt."

Vừa nói, hắn liếc nhìn Cơ Hoa Âm, thấy mặt hắn không động, không có chút ý tứ giữ lại nào, trên mặt rất bi thương hừ một cái, nhấc chân rời đi.

Hạ Lan Tuyết một bên nhìn chăm chăm bóng lưng hắn rời đi, một bên hồ nghi hỏi Cơ Hoa Âm, "Đây là hắn đang giận sao?"

"À" Cơ Hoa Âm khoe môi khẽ nhếch, đã không có ngoại nhân om sòm, tâm tình tất nhiên là sung sướng , nào biết, Hạ Lan Tuyết đột nhiên nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

"Hắn là vì thấy ta với ngươi thân thiết, mới phiền muộn thành như vậy? Chẳng lẽ, hắn cũng yêu ngươi?"

"..." Cơ Hoa Âm khoe miệng vui vẻ khẽ ngưng tụ, ngón trỏ ở trên trán nàng nhẹ nhàng gõ, "Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy được chính là như vậy a." Hạ Lan Tuyết xoa trán, rất nghiêm túc phân tích, "Ngươi không nghe thấy lúc hắn nói chúng ta là một đôi, nghiêng răng nghiêng lợi cỡ nào sao?"

"Suy nghĩ nhiều." Cơ Hoa Âm ấn tay ở tóc của nàng, như trấn an ý tưởng quái dị của một con sùng vật.

Hạ Lan Tuyết quả thật thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi." Chợt, bắt lấy tay hắn, ôm vào trong ngực, cười hi hi nói, "Nhưng, lời vừa rồi của hắn, ta thích."

"Nói cái gì?" Cơ Hoa Âm nhú mi.

Hạ Lan Tuyết hắc hắc, nhắc nhở, "Nói chúng ta đúng là một đôi. Hóa ra hai chúng ta có tương vợ chồng sao ?"

"Đi thôi!" Cơ Hoa Âm nhàn nhạt liếc nhìn nàng, không có trả lời câu hỏi của nàng, xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, vội vàng đuổi theo, hỏi, "Đi chỗ nào?"

"Không phải nói khát sao?" Cơ Hoa Âm nói.

Hạ Lan Tuyết cười hắc hắc, "Đúng vậy."

Nói xong, nàng vui sướng hải lòng đi ở bên người hắn, sau đó, đi theo hắn đến phòng bếp.

Hạ Lan Tuyết thật tò mò, cười hỏi, "Uống nước muốn đến nơi này sao? Hay là, ngươi muốn tự mình nấu nước cho ta uống?"

Trong phòng bếp, có mấy vú già, nhìn thấy Cơ Hoa Âm, đều ngại ngần cả người, rồi rút buồng đồ trong tay ra, hỏi, "Tướng quân, tại sao tự ngài đến đây thế? Cần cái gì chỉ cần phân phó bọn nô tỳ là được."

"Đều đi ra ngoài đi!" Cơ Hoa Âm phân phó.

Chung vú già lại quét kinh ngạc, Hạ Lan Tuyết, cười nói, "Cho các ngươi đi thì đi đi, tướng quân các ngươi ở đây đã có ta rồi."

Mấy vú già này đều là lần đầu tiên thấy Hạ Lan Tuyết, hết sức tò mò, cái tiểu nha đầu này đến tốt cùng là ai, lại có thể xuất hiện cùng với tướng quân ở trong bếp.

"Đi đi." Thấy mọi người quan sát Hạ Lan Tuyết, Cơ Hoa Âm có chút không vui.

Vài bà vú già vội vàng thu hồi ánh mắt, rồi rút ra phòng bếp.

Hạ Lan Tuyết, nở nụ cười, "Ngươi tức giận? Là bởi vì bọn họ nhìn ta?"

"Không phải là khát sao? Trong ấm kia có nước nóng, tự mình uống đi." Cơ Hoa Âm nói.

Hạ Lan Tuyết ồ một tiếng, tự tìm một cái chén sạch, đổ nước nóng vào, uống một ngụm lớn, "Ừm, không sai."

Uống xong, đặt chén xuống, nàng hồ nghi nhìn Cơ Hoa Âm, nhìn hấn nửa ngồi bên cạnh một cái chậu thả cá, tò mò hỏi, "Ngươi muốn làm gì? Không phải là muốn nuôi con cá này ở trong phòng chứ? Ta cho ngươi biết, đây chính là cá để ăn, không phải cá dùng để nuôi ở trong phòng."

Cơ Hoa Âm liếc nàng một cái, vén tay áo lên, bắt một con cá chép to từ trong chậu nước ra, đứng dậy, đặt cá lên trên thớt, sau đó cầm lấy dao phay, thuần thục làm vảy cá.

Hắn đây là đang giết cá? Hạ Lan Tuyết sợ ngây người, "Ngươi đang muốn làm gì?"

"Không phải là một mối sao? Đi nghỉ một lát đi." Cơ Hoa Âm nói, cùng lúc đó, một con cá chép to đã bị làm sạch sẽ.

Sau đó, Cơ Hoa Âm đi đến bếp lò, nhóm lửa lên.

Hạ Lan Tuyết ngồi trên ghế nhỏ ở bên cạnh, chớp mắt to, giống như gặp quỷ nhìn hấn chăm chăm, "Ngươi, không phải là ngươi muốn nướng cá chứ?"

Cơ Hoa Âm không nói gì, mà là thuần thục nhóm lửa lên, rất nhanh, lòng bếp bên trong nhói tới đóm đóp đóm đóp tiếng vang, lửa đỏ ánh sáng, chiếu vào trên mặt của hấn, làm cho hấn tuần mỹ khuôn mặt càng phát ra đẹp mắt.

Hạ Lan Tuyết nhìn ngây dại, lẩm bầm tự nói, "Ngươi biết làm cá sao? Không phải là lừa ta chứ!?"

Đốt lửa trên bếp lò xong, Cơ Hoa Âm đứng dậy, đứng ở bên cạnh bếp, thuần thục đổ dầu vào trong nồi, chờ dầu nóng lên, đem cá đã làm sạch bỏ vào trong nồi.

Một lát sau, cá ở trong dầu, chít chít rung động, mùi cá vị lập tức tràn ngập ra.

Hạ Lan Tuyết nhin không được đứng dậy đi đến bên cạnh bếp, nhìn vào bên trong nồi, cá rán vàng, nhìn rất đẹp mắt.

"Oa, ngươi thật giỏi nha, vừa nhìn đã biết con cá này ăn rất ngon rồi." Hạ Lan Tuyết bắt lấy cánh tay Cơ Hoa Âm, sùng bái nhìn hấn.

"Đừng làm rộn, mau ngồi xuống ghế đi, cẩn thận không dầu nóng bắn vào người." Cơ Hoa Âm nhìn nàng nói.

Hạ Lan Tuyết mới không nghĩ ngồi, nhìn hấn thuần thục giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động động tác, càng phát ra hết sức thích, "Sao ngươi lại biết nấu ăn thế? Đúng rồi, ta thích ăn thịt cá kho tàu, cho nhiều ớt."

"Ngươi nghĩ là cho ngươi ăn sao?" Cơ Hoa Âm khước môi khề cong, buồn cười liếc nhìn nàng.

"Không phải sao!" Hạ Lan Tuyết hí mắt cười, thập phần chắc chắn, "Ngươi lại không thích ăn cá, không phải làm cho ta ăn thì ai ăn?"

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng cười, nhưng cũng không phản bác, tiện tay lấy một cái bình nhỏ bên cạnh, đặt ở chóp mũi hít hà, xác định là ớt, đổ một ít vào trong nồi.

"Đủ chưa?" Ngửi thấy mùi cay sắc mũi, Cơ Hoa Âm nhú mày hỏi.

Hạ Lan Tuyết đặc biệt thích vị cay chết người này, vội nói, "Cho nhiều một chút đi, cay ăn mới ngon."

Nhưng mà, Cơ Hoa Âm lại đem bình nhỏ cất kỹ, rồi nhìn nàng nói, "Không trách được ngươi mãi cũng không cao lên được."

"Có ý gì?" Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

Cơ Hoa Âm không giải thích thêm nữa, chỉ cúi đầu, nghiêm túc đem cá nấu xong.

Hạ Lan Tuyết đứng ở bên người hấn, ngửa đầu nhìn hấn, vóc dáng nàng chỉ tới đầu vai của hấn, đích xác là thấp vô cùng.

Thấp xác thực rất đáng ghét, mặc quần áo khó coi cũng thôi đi, chủ yếu nhất là, liền ngay cả nghĩ muốn hôn hấn, nhón chân lên cũng chưa chắc với tới được.

"Ăn cay nhiều sẽ không cao lên được sao?" Hạ Lan Tuyết lo lắng hỏi, nói, nàng từ nhỏ liền thích ăn ớt, cho nên vóc dáng mới không cao sao? Ngay cả đệ đệ nhỏ hơn nàng mấy tuổi, mà cũng đã cao hơn nàng rồi.

Cơ Hoa Âm không trả lời, rất nhanh, cầm lấy một cái đĩa sạch sẽ, múc cá ở trong nồi ra, để ở trên mặt bàn.

"Ăn đi." Hấn nói.

Hạ Lan Tuyết nhìn thịt cá chép kho tàu đủ sắc hương vị trong đĩa kia, đột nhiên sợ sệt, níu lấy tay áo của hấn, hỏi, "Không phải là ăn cay sẽ không cao được sao? Ta không muốn thấp như vậy làm sao giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Kể phản gián

Nhìn nàng ánh mắt van nài của nàng, dáng vẻ muốn ăn lại không dám, đột nhiên Cơ Hoa Âm buồn cười, ngón tay vuốt vuốt tóc của nàng, cười nói, "Người dự định sau này đều không ăn cay sao?"

"A?" Hạ Lan Tuyết kêu lên một tiếng, "Nhưng bảo ta phải ăn nhạt, không được ăn cay thì ăn cơm còn có ý nghĩa gì nữa "

"Vậy giờ người có ăn hay không ?" Cơ Hoa Âm nhướn mày hỏi.

Hạ Lan Tuyết cắn môi, thập phần rối rắm, nói quanh co hỏi, "Vậy, người có để ý vóc dáng ta thấp không?"

Cơ Hoa Âm lắc đầu.

"Thật sự?" Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, ngạc nhiên mừng rỡ hỏi, "Người thực không ngại sao? Ta biết rõ, nhất định là người yêu ta nhiều đến nỗi không thể tự kiềm chế, nên cái gì cũng không để ý nữa, đúng không?"

Lúc nói chuyện, đôi mắt nàng cảm động nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm cong môi khẽ cười, "Nếu như người thật sự không cao lên được, cũng chỉ có thể như vậy. Dù gì cũng tiết kiệm được ít vải vóc."

"Hả?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết sững sờ, "Cơ Hoa Âm, người nói một câu dụ dỗ ta sẽ chết à?"

"Ôm lên cũng không cần dùng nhiều sức." Cơ Hoa Âm mỉm cười lại bồi thêm một câu.

Hạ Lan Tuyết vui vẻ, nhìn hắn cười giảo hoạt, "Hừ, nói thẳng thích ôm ta không được sao."

"Con cá này nếu người không muốn ăn, vừa vặn ta mang đi đút cho Tiểu Phượng." Cơ Hoa Âm bê cái đĩa định đi.

Hạ Lan Tuyết vội vàng ngăn cản hắn lại, "Đừng a, không phải là người cố ý làm cho ta sao? Sao lại mang đi cho con chim to kia được"

Vừa nói, đem cái mâm đoạt lại, sau đó, đặt mông ngồi trên ghế dựa, cầm lấy chiếc đũa liền bắt đầu ăn.

"Ừm, ăn ngon thật!" Hạ Lan Tuyết nuốt xuống một miếng thịt cá, ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần kêu lên, "Hoa Âm, người này làm cá tay nghề là học của ai? Thế nhưng so với Bích Văn làm còn tốt hơn, ô ô, thật tốt quá."

Nàng một bên kích động một bên cầm lấy đũa, gấp không ngừng thịt cá, ăn nồng nhiệt.

Vừa ăn còn vừa nói, "Ừm, ăn quá ngon rồi."

Về mặt sung sướng mà hưởng thụ giống như đang thưởng thức mỹ vị nhất trần gian vật, Cơ Hoa Âm nhìn rất là hoài nghi, "Thực sự ăn ngon như vậy sao?"

"Đương nhiên. Không tin người ném thử." Hạ Lan Tuyết vội vàng dùng đũa gấp thịt cá, đưa tới bên miệng Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm thần sắc khẽ cứng lại, tự lấy đũa nói, "Ta tự mình tới."

"Tại sao chính mình đến, ta gấp cho người không được sao?" Hạ Lan Tuyết cười, đem thịt cá nhét vào trong miệng hắn, cười tủm tỉm hỏi, "Như thế nào ngon không?"

Cơ Hoa Âm mặt không đổi sắc, nhưng mà, thịt cá ở trong miệng, lại chậm chạp không thể nuốt trôi.

"Làm sao vậy?" Hạ Lan Tuyết tò mò nhìn hắn, đột nhiên nghĩ đến, "A, đúng rồi, người không thích ăn cá."

Kỳ thật, nàng còn đã quên, hắn không thể ăn cay.

Cơ Hoa Âm không dễ dàng nuốt miếng thịt cá xuống, mới nói, "Người từ từ ăn đi."

"A, rất đáng tiếc nha! Cá ngon như vậy lại không thể ăn, ai, tiện nghi ta, hắc hắc." Hạ Lan Tuyết tự mình ăn rất là vui vẻ.

Cơ hồ là trong nháy mắt, một đĩa đầy cá bị nàng ăn chỉ còn lại xương, hơn nữa, gai xương rõ ràng, còn có thể nhìn thấy hình dạng nguyên vẹn của bộ xương.

Cơ Hoa Âm đầu đầy hắc tuyến, quả nhiên là nha đầu cảm tình con mèo.

"Ăn xong?" Hấn hỏi.

Hạ Lan Tuyết sờ sờ bụng, cười hắc hắc, "Không đói bụng nữa."

"Ngươi nên về nhà rồi." Cơ Hoa Âm đột nhiên nói.

"A?" Hạ Lan Tuyết nhìn sắc trời bên ngoài, không ý thức là đã ở đây với hấn nửa ngày trời, vì sao, ở bên cạnh hấn, thời gian lúc nào cũng qua thật nhanh?

"Vậy mai ta lại đến tìm ngươi nhé?" Nàng đứng lên, đôi mắt trông mong nhìn hấn.

Cơ Hoa Âm vuốt vuốt sợi tóc bên quai hàm nàng, gật đầu, "Ngày mai đi vào từ cửa chính đi."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết trong lòng thoáng cái liền hồi hộp, nhón chân lên, hôn trộm hấn một cái lên má.

Không đợi Cơ Hoa Âm phản ứng, nàng vội vã thẹn thùng chạy ra ngoài, "Ta đi trước, ngày mai lại đến, nhớ rõ nghĩ tới ta nha."

"Tiểu nha đầu." Nghe lời này của nàng, ngón tay Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng xẹt qua bên quai hàm chỗ bị nàng hôn, nhẹ khẽ cười, "Không biết xấu hổ."

Hạ Lan Tuyết liên tục hừ ca từ, khoái trá ra phủ tướng quân, đến cửa, còn hướng về phía hai người thủ vệ đặc ý nhường nhường mày, "Này, tiểu ca, tướng quân các ngươi đối xử với ta khá tốt, kính xin ta ăn cá, hấn tự mình xuống bếp nha."

Hai người thủ vệ nghe nói, vẻ mặt như bị sét đánh trúng, nhìn Hạ Lan Tuyết cười ha ha, rốt cục hãnh diện một hồi.

Rời khỏi phủ tướng quân, Hạ Lan Tuyết trực tiếp đi vào Bách Thảo Đường, mấy ngày nay bởi vì chuyện Cơ Hoa Âm, nàng liên tục lo là công vụ, làm Bách Thảo Đường chủ nhà, này thực tại có chút không ổn, cũng may có Hạ chương quỹ hỗ trợ, nàng cũng bớt lo.

Chỉ là, nàng không nghĩ tới chính là, mới vừa đến, Hạ chương quỹ liền lôi nàng đến phòng ăn, nói, "Không xong đại tiểu thư, có người vụng trộm tiến vào trong được đường"

"Hả?" Hạ Lan Tuyết cảm thấy cả kinh, "Người nào?"

Hạ chương quỹ lắc đầu, "Bích Văn cô nương đuổi theo rồi, nhưng chưa bắt được người."

"A?" Hạ Lan Tuyết vừa nghe Bích Văn đuổi theo, trong lòng trấn an, lại hỏi, "Chuyện này bao nhiêu người biết?" "Chỉ có lão già cổ hủ này cùng Bích Văn cô nương biết được." Hạ chương quỹ lại nói.

Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, "Rất tốt, việc này ngươi không cần lo, ta tự có chủ trương." Hạ chương quỹ vẫn như cũ rất lo lắng, "Được bên trong nội các hình như thiếu mất một viên."

"Ừm, ta biết rồi, trừ chuyện đó ra còn có chuyện gì khác không?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Hạ chương quỹ mặt lộ vẻ lo lắng, "Cũng là lão già cổ hủ này vô năng, mười ngày trước, cửa hàng đột nhiên đến đây một bệnh nhân, bệnh rất kỳ quái."

"Kỳ quái như thế nào?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Hạ chương quỹ ngưng mi, chần chờ nói, "Hắn bệnh này hiếm thấy, theo lão già cổ hủ này nhìn chính là bình thường phong hàn chứng bệnh, cấp hấn viết bài thuốc lấy thuốc, nhưng là, không đến hai ngày, sẽ tái phát, như thế, đã qua lại mấy lần, người nọ tính tình nóng nảy, nhất quyết nói được của chúng ta có vấn đề, hôm kia còn đồ thừa ở chỗ này không đi, lão già cổ hủ này chỉ đánh phải bồi thường hấn chút ít bạc..."

Đang nói, ở sân bên ngoài một trận tiếng ồn, có tên hỏa kế chạy tới, vội la lên, "Chương quỹ, không xong, hầu tam mang người lại tới gây sự."

Hạ chương quỹ mặt liền biến sắc, cả giận nói, "Người này như vậy, cần quấy? Để ta đi đối phó hấn."

"Chậm đã!" Hạ Lan Tuyết đứng dậy, hỏi, "Hắn chính là người mắc phải quái bệnh?"

"Chính thế." Hạ chương quỹ nói.

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng cười một tiếng, "Hôm nay tâm tình ta rất tốt, để ta đi gặp cái hầu tam này."

"Đại tiểu thư, hầu tam này là một tên lưu manh đê tiện, lão già cổ hủ này nhìn rõ ràng là không có bệnh gì tốt, nên đã trả lại tiền thuốc và xem bệnh còn cho hấn thêm mười lạng bạc. Nhưng hiện tại hấn còn đến gây chuyện, rõ ràng là định lừa thêm tiền chúng ta."

"A, để ý đến chúng ta như vậy? Ta phải đi ra ngoài xem thế nào." Hạ Lan Tuyết nói liền đi ra cửa.

Trong sân, tiểu nhị của Bách Thảo Đường tạo thành một hàng, ngăn chặn hơn chục tráng hấn đang muốn xông vào.

Trong đó một nam nhân xấu xí, kiêu căng lớn lối kêu la, "Gọi chủ của các người ra, huynh đệ của lão từ đến đây xem bệnh, lại bị mất nửa cái mạng, các người đưa mười lượng bạc rồi đuổi chúng ta đi? Lão từ thấy Bách Thảo Đường các người chính là coi mạng người như cỏ rác, hôm nay, nếu các người không giải thích rõ ràng cho ta, lão từ cho người đập nát bảng hiệu của các người ra."

"Ôi, khẩu khí thật lớn!" Hạ Lan Tuyết cười lạnh một tiếng, đi ra.

Bọn tiểu nhị liền tranh thủ hộ nàng ở sau người "Đại tiểu thư, việc này giao cho bọn nô tài xử lý là tốt rồi."

"Đừng, các người lui ra." Hạ Lan Tuyết đẩy đám tiểu nhị đang che chở nàng ra, ngạo nghễ đi tới trước mặt những đại hán kia, ánh mắt chậm rãi lướt đến nam nhân đang nằm trên cang.

"Hắn chính là người bệnh nhân kia?"

Đại hán cầm đầu, vừa thấy Hạ Lan Tuyết, sững sốt một tý, sau đó trả lời, "Đây là huynh đệ của ta, mấy ngày trước đến Bách Thảo Đường xem bệnh, vốn là người còn đang khỏe mạnh, ai ngờ mới qua vài ngày, mà ngay cả đi đường nói chuyện cũng không thể rồi. Các người nói các người chữa bệnh cho hắn kiểu gì vậy?"

"A?" Hạ Lan Tuyết nghe vậy, đi đến trước cang, tinh tế quan sát người bệnh này, sắc mặt tái nhợt, cái trán có mồ hôi rịn, hô hấp ngắn ngủi, nàng lại cảm thấy tay của hắn muốn xem mạch.

Đại hán cầm đầu vội vàng ngăn cản nói, "Người muốn làm gì?"

"Đương nhiên là xem bệnh cho hắn, tránh ra." Hạ Lan Tuyết lạnh lùng nói, một mặt nghiêm túc xem mạch cho người nọ.

Một lát sau, nàng để tay của người kia xuống nói, "Bệnh nguy kịch, đem về đi."

"Cái gì?" Đại hán cầm đầu cả kinh, "Người có ý gì? Hắn sắp chết sao?"

"Ừm hừ." Hạ Lan Tuyết gật đầu, "Nhiều nhất không quá năm ngày, mang trở về đi, chăm sóc hắn tận tình, xem hắn có tâm nguyện gì thì thành toàn cho hắn đi."

"Không, không thể nào." Đại hán cầm đầu khiếp sợ không thôi.

Hạ Lan Tuyết liếc thấy mí mắt người đang nằm trên cang rung động không thôi, hừ cười, trên mặt lại hết sức ngưng trọng, thờ dài hỏi, "Gần đây các người cho hắn ăn cái gì? Hắn đây không phải là bệnh, rõ ràng là trúng độc. Độc khí công tâm, hiện giờ hắn chỉ là tay chân vô lực, miệng không thể nói, mấy ngày kế tiếp, sẽ xuất hiện toàn thân loét rữa, từ từ, cho đến toàn thân cơ quan nội tạng suy kiệt mà chết."

"Cái gì?" Nam nhân đang nằm trên cang đột nhiên lên tiếng, mắt mở to, kinh ngạc nói, "Làm sao có thể? Ta khỏe mạnh như này làm sao chết được?"

Hạ Lan Tuyết nhướn mày, "A, chính người vừa nói nhá?"

Kia nam nhân cả kinh, cả giận nói, "Người lừa gạt ta?"

"Lừa gạt? Lừa gạt cái gì? Người một người sắp chết, ta cần phải lừa gạt người sao?" Hạ Lan Tuyết lạnh lùng cười, lại hỏi, "Có phải hiện giờ người thấy trên người rất ngứa, hơn nữa, ngũ tạng lục phủ giống như có lửa thiêu?"

Hầu tam sợ sắc mặt càng phát khó coi, "Làm sao người biết?"

"Ta là đại phu, tự nhiên biết rõ. Ta cho người biết, đây là người bị độc nhập ngũ phủ, dù thần la đại tiên chuyển thế cũng không cứu được" Hạ Lan Tuyết thờ dài lắc đầu.

Hầu tam liền khẩn trương nhìn về phía đại hán cao to kia, "Ca, chuyện gì xảy ra? Không phải nói không chết được người sao? Như thế nào lợi hại như vậy?"

Cao đại hán cũng bối rối, tức giận chỉ Hạ Lan Tuyết, "Nhất định là con đàn bà này lừa gạt chúng ta."

"Ai, to con, nói chuyện cũng lớn lối sao? Các người tới địa bàn của ta gây chuyện, phạm là hắn còn cứu được, ta tự nhiên là cứu hắn trước, mới có thể hóa giải mâu thuẫn này. Sao ta phải nói hắn sắp chết để gây thêm phiền toái cho mình chứ. Bốn cô nương bất quá là căn cứ y đức, nói cho các người biết một tiếng, cũng là để cho hắn có cái chết thoải mái thôi." Hạ Lan Tuyết bĩu môi hừ nói.

"Người, người nói đều là thật?" Cao đại hán hoảng loạn hỏi.

Hạ Lan Tuyết hừ lạnh, "Không tin thì thôi, các người muốn đập biển hiệu của Bách Thảo Đường, xin cứ tự nhiên. Nhưng, trước khi đập, bốn cô nương phải nhắc nhở các người, biển hiệu của Bách Thảo Đường là được hoàng thượng ngự tứ, đập bể, ta là không sao cả, nhưng chỗ hoàng thượng chắc không tốt đâu."

"Hoàng thượng ngự tứ?" Cao đại hán và mấy tên đồn lửa hai mặt nhìn nhau.

Hạ chương quỹ lúc này cười lạnh nói, "Bách Thảo Đường là Hoàng gia ngự dụng dược đường, há lại cho các người lúc này giương oai."

Những người này bối rối, "Này, này không phải là tiệm thuốc bình thường sao?"

"Ai nói với các người là tiệm thuốc bình thường? Dược của đương kim hoàng thượng, của các nương nương, đều là do chúng ta luyện chế ra." Một tên tiểu nhị bên cạnh, cũng không nhịn được kiêu ngạo nói.

Những người này càng phát ra bối rối, đại hán cao to trán toát mồ hôi lạnh, xem xét hầu tam một cái, hận nói, "Mẹ nó, lão tử gặp con đàn bà thúi kia xúi giục."

"Ca, ta làm sao bây giờ? Không thể tưởng được đàn bà thúi kia lại dám gạt ta, nói với chúng ta thuốc kia ăn chỉ làm cho người ta giống bị bệnh nặng, ai ngờ thật sự là muốn lấy mạng người, ô ô, ca, ta không muốn chết." Vừa nói hầu tam vừa gào khóc ở trên cảng.

"Đủ rồi, lão tử đi tìm a, các huynh đệ, đi." Cao đại hán vung tay lên, định dẫn người đi.

"Chậm đã." Hạ Lan Tuyết quát lạnh một tiếng, tà tứ cười, "Các người cho rằng Bách Thảo Đường muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? Dẫn theo một đám người đến gây chuyện, không có lời nào để nói với chủ nhà là ta sao?"

Mất thấy huynh đệ mình mệnh ở sớm tối, đại hán cao to kia cũng không muốn dây dưa liền nói, "Chủ nhà, tiểu có mắt như mù, kính xin ngài đại nhân đại lượng, tha chúng tiểu nhân."

"Tha các người cũng có thể, nhưng các người phải nói với ta rõ ràng, là ai sai sử các người làm như vậy?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Cao đại hán sùng sốt, hầu tam lại bối vì thân trúng kịch độc, đối người nợ oán hận không thôi, liền nói, "Một cái đàn bà thúi, nhìn rất xinh xắn, ai nghĩ đến tâm địa ác độc như vậy."

"Tên gì?" Hạ Lan Tuyết trong lòng thật tò mò, không hiểu là cái đàn bà thúi nào dùng biện pháp hạ lưu như thế đối phó nàng?

Cao đại hán lắc đầu, "Chúng ta không biết, là nàng chủ động tìm chúng ta, cho chúng ta một trăm lượng bạc, dạy ta làm như vậy, nói sau khi chuyện thành công, cho thêm một trăm lượng."

"Ồi, ra tay còn thật nhỏ mọn, chính là hai trăm lượng liền nghĩ làm bại hoại danh dự của Bách Thảo Đường ta?" Hạ Lan Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười, giơ tay lên, thập phần đại khí nói, "Xong, xem các người cũng là người bị lợi dụng, hơn nữa mạng nhỏ cũng sắp mất rồi, bốn cô nương hôm nay tạm tha cho các người, đi đi, nhớ kỹ, về sau đừng nên tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn bị người lợi dụng này."

"Đa tạ đương gia." Đại hán cao to vội vàng mang đám người rời đi.

Hạ chương quỹ hồ nghi nhìn Hạ Lan Tuyết, "Đại tiểu thư, sao ta thấy người nợ cũng không nghiêm trọng như vậy."

"Không nói nghiêm trọng, bọn họ sẽ đi tìm người tính sổ sao?" Hạ Lan Tuyết giao hoạt cười, nàng chỉ dùng một chiêu kế phản gián mà thôi.

Nàng cũng muốn nhìn xem, không hiểu là tên không có mắt nào dám gây sự với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Bị cầm tù

Công việc trong nội đường đều giao cho Hạ chương quỹ, Hạ Lan Tuyết lặng lẽ đuổi kịp những người vừa rời đi, không nghĩ đuổi theo hai con đường, quả thật gặp bọn chúng đang chặn đầu một nữ nhân.

Vừa thấy nàng kia, tuy nói che mặt, nhưng là, Hạ Lan Tuyết vẫn nhận ra nàng ta, nàng ta chính là nha hoàn Hân Nhi bên người Tô Minh Ngọc.

Như thế, tất cả mọi chuyện đều rõ ràng rồi.

Tô Minh Ngọc ước chừng còn bởi vì chuyện ngày đó bị đánh, ghi hận nàng, lúc này mới dùng loại chuyện hạ lưu này, cũng giống như trước đây nàng ta tìm người âm thầm truyền bá sự tích về nàng ta, cách làm có khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Nhưng, bây giờ nghĩ lại, ngày trước nàng ta tìm người bôi đen chính mình, chắc là để bức bách Cơ Hoa Âm thôi.

Ôi, có thể sử dụng chiêu ngu xuẩn như vậy, hại người lại hại mình, thật đúng là so với hình tượng tài mạo song toàn của nàng ta một trời một vực.

Đột nhiên, phía trước mười mấy người cùng Hân Nhi đánh nhau.

Hóa ra Hân Nhi kia cũng biết công phu, mặc dù cũng như nàng, cũng là công phu mèo quào, nhưng có thể dùng để chạy trốn hơn chục đại hán kia, điều này đã là rất giỏi rồi.

Lúc Hạ Lan Tuyết chặc chặc tán thưởng, trong đầu đột nhiên dần hiện ra một cái ý nghĩ, liền hướng về một tên ăn mày đang nằm trong góc đá đá.

"Này, tên kia, muốn ăn bánh bao không? "

Tên khát cái kia sùng sốt, liên tục không ngừng gật đầu.

Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, "Người chỉ cần giúp ta làm một chuyện, ta sẽ cho người một tháng ăn bánh bao thịt người thấy sao?"

"Cô nương, ngài phân phó, tiểu nhất định làm tốt cho ngài." Tên khát cái kia gấp rút đứng lên, kích động nói.

Hạ Lan Tuyết chỉ bọn đại hán đứng trước không đuổi được Hân Nhi nói, "Người đi qua, liền nói với bọn họ như này..."

Sau một lúc dận dò, tên ăn mày gật gật đầu, liền đi.

Không đuổi kịp Hân Nhi, bọn hầu tam hán đến muốn cào tường, đột nhiên, tiểu khát cái chạy tới, nói với đại hán cao to.

"Gia, các người với vị cô nương vừa rồi có chuyện sao?"

"Cút sang một bên, một tên ăn mày thôi cũng muốn xen vào chuyện của người khác?" Đại hán không kiên nhẫn đến đẩy tên ăn mày ra.

Tên ăn mày lão đảo một cái, vội hỏi, "Tiểu không có ý tứ gì khác, chỉ là, biết vị cô nương vừa rồi, nên nghĩ không biết có giúp được các ngài cái gì không?"

"Người biết?" Cao đại hán hồ nghi.

Tên ăn mày gật đầu, "Biết, nàng liền tính hóa thành tro ta cũng biết."

"Nàng ta là ai?"

"Tô gia đại tiểu thư nha hoàn, tên là Hân nhi, một cái xảo trá ảnh hưởng đến chủ, chủ nhân ăn không ít khổ do nàng ta gây ra." Tên ăn mày lại nói.

"Tô gia?" Cao đại hán có chút e sợ rồi, Tô gia là cái gia đình gì, bọn họ đều rõ ràng, kia là nơi mà bọn lưu manh võ học như họ có thể chọc sao.

Tên ăn mày thấy hán rút rè, vội vàng trợ giúp nghĩ kế, nói, "Nhưng các người nếu bị oan khuất, tiểu cũng có cách giúp các người đòi lại."

"Làm cách nào đòi lại?"

"Nha hoàn kia điều ngoa, nhưng là chủ tử tốt, chẳng lẽ các người chưa nghe nói qua sao? Tô đại tiểu thư chẳng những tài mạo song toàn, lại có tâm địa bồ tát, nếu nàng biết được người dưới làm khó các người, chắc chắn cho các người công đạo, đây, ngân phiếu một trăm lượng này của tiểu nhân là do mấy ngày trước nàng thưởng cho." Tên ăn mày nói xong thập phần xa hoa từ trong lồng ngực móc ra ngân phiếu một trăm lượng cho bọn họ xem.

Những người kia đều sợ ngây người, "Chuyện gì mà lại cho người bằng này bạc?"

"Cái này các người không cần phải để ý đến. Ta chỉ là thấy các người gặp chuyện giống ta nên nghĩ cách giúp các người thôi."

"Nhưng là, Tô đại tiểu thư là tiểu thư khuê các, bọn đại hán thô kệch như chúng ta sao có thể gặp được?"

"Này không khó, các người chỉ cần phái người canh giữ ở cửa Tô gia, kiểu của Tô đại tiểu thư vừa ra khỏi cửa, các người liền can kiểu kêu oan, nhất định nàng sẽ vì các người làm chủ". Tên ăn mày giải thích.

Những người kia nghe nói hai mặt nhìn nhau, tên ăn mày lại nói, "Xong, ta chỉ nói đến đây thôi, các người tự nghĩ xem nên làm thế nào đi."

Nói xong, tên ăn mày xoay người rồi đi.

Cao đại hán lại hỏi ý kiến các huynh đệ khác, mọi người nhất trí cho rằng, tên ăn mày nói có lý, vì vậy, liền cùng nhau đi về hướng cửa Tô gia phủ.

Hạ Lan Tuyết dựa vào ở góc tường, lẳng lặng nhìn một màn này, khóe môi xẹt qua thoáng cái giáo hoạt độ cong.

"Cô nương, ngài giao phó tiểu đều làm xong." Tên ăn mày thừa dịp những người kia đi rồi, vội vàng chạy đến bên Hạ Lan Tuyết đòi phần thưởng.

Hạ Lan Tuyết hài lòng gật đầu, "Nói không sai, tám ngân phiếu kia là phần thưởng của người, đủ cho người ăn bánh bao cả tháng rồi nhỉ?"

"Đủ, đủ, đừng nói một tháng bánh bao, một năm bánh bao cũng đủ rồi." Tên ăn mày kích động lời nói đều nói không lưu loát rồi.

Hạ Lan Tuyết biết rõ , gia đình bình thường hai mươi lượng là đủ sống cả năm, một trăm lượng này cũng đủ cho hần ăn uống trong năm năm đi.

"Được rồi, đừng xoa nữa, vò nát rồi, bồn cô nương cũng không đưa tờ khác đâu ."

"Dạ dạ dạ, đa tạ cô nương, ngài thật sự là Quan Thế Âm sống..."

"Đừng, người giúp ta làm việc, ta đưa bạc cho người, hai ta ai cũng không nợ ai, người đi đi, rời khỏi kinh thành, tìm một chỗ làm điểm mua bán nhỏ hoặc là đặt mua điểm điền sản sống qua ngày đi, đừng không có việc gì nằm đây xin ăn, lại nói, không có thêm người đến góc ngách này cho người bạc nữa đâu" Ân xin cũng có thể lười thành như vậy, thật sự là hiếm thấy.

Tên khất cái kia cười hơ hớ, tất cả đều gật đầu xác nhận.

Hạ Lan Tuyết cũng lười nói nhiều, còn muốn đi Tô gia nhìn xem, nhưng đi chưa được mấy bước, nàng đột nhiên cảm thấy không đúng, sau lưng có người theo dõi, nàng là bị người theo dõi.

Nàng ngừng lại, giọng mỉa mai, "Đi ra đi! Ban ngày làm con chuột, có xấu hổ hay không?"

Lời này vừa nói ra, quả thật có một cái bạch y nam tử đi tới trước mặt nàng.

"Hạ Lan cô nương." Như Băng hướng về nàng khách khí hành lễ.

Hạ Lan Tuyết liền giật mình, "Người biết ta?"

Nam tử này, thân hình cao to, mặt mày tuấn tú, đáy mắt đuôi lông mày phát ra đều là hơi thở u lãnh.

Nàng không biết mình quen người như vậy.

Như Băng nói, "Tại hạ ti lễ giám Như Băng, vâng mệnh đại nhân nhà ta mời cô nương đến, có chuyện quan trọng thương lượng."

"Nhà người đại nhân? Thiếu Khâm?" Nhớ tới yêu nhân kia, Hạ Lan Tuyết mí mắt đột nhiên liền nhảy dựng lên.

"Chính thế." Như Băng nói.

"Hắn cùng ta có thể thương lượng chuyện gì? Ta cũng không có chuyện gì với hắn, người trở về nói cho hắn biết, đã nói bồn cô nương rất bận rộn, hắn có chuyện gì, chính mình tự quyết định đi." Hạ Lan Tuyết vừa nói xong, liền muốn chạy.

Như Băng không phí sức ngăn cản nàng, "Cô nương, đại nhân nhà ta đang chờ, kính xin cô nương đi theo ta một chuyến."

Nhìn hắn thân hình cao lớn gần gần tại bên cạnh, Hạ Lan Tuyết không vui, lạnh lạnh cười nói, "Đây là người cho mời hay là ép buộc đâu?"

"Theo cô nương nghĩ như thế nào, chỉ cần cô nương chịu phối hợp, Như Băng bảo đảm sẽ không làm thương tổn cô nương." Như Băng người cũng như tên, trên mặt thủy chung lạnh như băng , nói chuyện giọng nói cũng là một tầng không thay đổi như băng bình thường.

"Ban ngày người dám làm gì?" Hạ Lan Tuyết cười lạnh, bỗng nhiên móc từ trong tay áo một bao thuốc bột ném về phía Như Băng , "Người đi chết đi."

Như Băng thân hình chợt lóe, nhanh nhẹn tránh đi, nhìn lại Hạ Lan Tuyết đã chạy không thấy bóng dáng, không khỏi nheo lại hai mắt, ánh mắt càng lạnh hơn.

Hạ Lan Tuyết chân không chạm đất chạy ra hai con đường, lại quay đầu lại, cũng không thấy tăm hơi của Như Băng, này mới thở phào nhẹ nhõm.

"A, mệt chết đi được." Nàng vịn vách tường, hung hăng thở hổn hển hai cái.

"Hạ Lan cô nương." Đột nhiên bên tai vang lên một đạo thanh âm lạnh như băng, Hạ Lan Tuyết còn chưa kịp nhìn qua, đột nhiên, cái ót đau nhói, trước mặt bỗng tối sầm, cả người liền bất tỉnh nhân sự.

Tỉnh lại lần nữa, trời đã tối đen, trước mắt là hoàn cảnh xa lạ, trống trải hơn nữa âm khí trầm trầm.

Nhớ tới vào ban ngày bị Như Băng bắt đi, Hạ Lan Tuyết gọi mắng lên, "Họ Như , người đi ra cho lão tử, lão tử đảm bảo đánh chết người ."

"Ai?" Đột nhiên, trống trải trung truyền đến một tiếng suy yếu vô lực thanh âm, nghe thập phần quen tai, Hạ Lan Tuyết đứng dậy, từ từ đi về phía âm thanh.

"Ai? Ai đang nói chuyện?"Hạ Lan Tuyết cảnh giác hỏi.

Nhưng mà, trả lời nàng chỉ là tiếng thở dốc thõng khô.

"Người nào?" Nàng hồ nghi hướng về trong góc tối đi đến, một nam nhân bị trói trên thập tự giá, nghe thấy tiếng vang, chậm rãi ngẩng đầu lên, u ám, cặp mắt yêu mị khi nhìn thấy Hạ Lan Tuyết phát ra hào quang.

"Là người?" Hạ Lan Tuyết sợ ngây người, không thể tưởng được nam nhân bị trói trước mắt chính là Thiếu Khâm?"Là ta." Thiếu Khâm khẽ kéo khóe môi, sinh động mặt mày trong bóng đêm vẫn như cũ, khiến người tâm hồn.

Mặc dù Thiếu Khâm không là người mình thích, nhưng đến cùng, là người quen, Hạ Lan Tuyết tâm tình hẳn trượng chậm rãi, nhếch môi cười, giọng mỉa mai nói, "Thật đúng là khéo nha! Không nghĩ đến chúng ta có thể gặp nhau ở đây? Người đang chơi trò gì thế"

"Người đoán." Thiếu Khâm cúi đầu cười.

Lúc này còn có tâm tư nói giỡn, Hạ Lan Tuyết hừ lạnh, "Ta không có tâm tư kia, người thích chơi cứ từ từ chơi đùa đi. Bồn cô nương không muốn chơi cùng"

Nói xong, nàng xoay người rời đi, gian ngoài đốt một cây nến đỏ, sáng hơn rất nhiều, nhưng cũng không phải là sáng rõ.

Mượn ánh sáng yếu ớt, Hạ Lan Tuyết nghĩ tìm đường ra ngoài, nhưng mà, tìm mọi chỗ làm nàng nổi cáu.

Phòng này là cái quỷ gì đây? Không có cửa chính cũng không có cửa sổ, nàng thật tò mò. Không hiểu nàng vào bằng cách nào?

Đúng rồi, Như Băng không phải là người ti lễ giám sao?

Hạ Lan Tuyết lại vội vàng đi vào phòng trong, bên trong ánh sáng lơ mơ làm cho nàng thực không thoải mái, nhất là loại hoàn cảnh này, nàng vừa tiến vào, liền có thể cảm giác được ánh mắt yêu mị tà tử của Thiếu Khâm, không kiêng nể gì nhìn nàng, làm nàng có loại xúc động rất muốn móc hai tròng mắt của hắn xuống.

"Ta hỏi người." Hạ Lan Tuyết tức giận nhìn hắn chằm chằm, "Là người sai Như Băng đến bắt ta?"

"Không phải ta." Thiếu Khâm trả lời dứt khoát.

Hạ Lan Tuyết không tin, "Hắn là người của người, hắn nói người tìm ta, ta không đến, hắn liền đánh ta hôn mê, lúc ta tỉnh lại, đã ở chỗ này rồi, người còn dám nói không phải là người sai bảo?" "Người cứ khẳng định như vậy ta cũng không thể nói gì nữa." Thiếu Khâm lên tiếng nói, "Nếu như người muốn lúc này có thể rời đi, dưới nền có cái cơ quan, người chỉ cần ấn vào, tự có cửa mở ra để cho người đi ra ngoài." "Thật sự?" Hạ Lan Tuyết hồ nghi nhìn hắn, "Người có lòng tốt như vậy?"

Thiếu Khâm hừ cười, "Đương nhiên, nếu người muốn lưu lại giúp ta, bản đốc cũng không ngăn cản."

"Hừ, nghĩ tốt vậy. Một mình người ở đây chơi vui vẻ đi!" Hạ Lan Tuyết hừ lạnh, không chút lưu tình xoay người rời đi.

Đi đến gian ngoài, cầm lấy nến, quả nhiên trông thấy một cái nút nổi lên, nhẹ nhàng nhấn một cái, vách tường không kể hồ đột nhiên mở ra một cánh cửa, nàng nhìn vào cánh cửa, nhìn thấy một hành lang thật dài, hai bên vách tường đều gắn đèn tường, ánh sáng ngời, đảm ánh mắt của nàng đều có chút đau.

Phía trước là nơi quỷ quái gì? Hạ Lan Tuyết không biết, nàng cũng không dám tùy tiện đi vào, nhờ tên yêu nhân kia cố ý làm cho nàng đi vào thì sao?

Nhưng ở nơi quỷ quái này, ngoại trừ việc hỏi thăm tên yêu nhân kia, nàng cũng không còn biện pháp nào khác.

Xoay người, nàng lại đi vào nhà.

"Vẫn không nở bỏ đi?" Đôi mắt Thiếu Khâm sáng trong, thanh âm trọt nhẹ, ở một nơi âm trầm tối tăm như này, làm cho Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy giống như có một con rắn trắng đang nhẹ nhàng trườn lên tay của nàng, nàng không tự giác run rẩy.

"Tại sao người lại bị trói ở đây?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Thiếu Khâm khẽ cong môi, "Người không biết?"

"Kỳ quái, lại không phải là ta trói làm sao biết được?" Hạ Lan Tuyết phát hiện nói chuyện với hắn thật sự là lao lực, đột nhiên nhỏ cây trầm bích ngọc xuống, kê trên cổ hắn, lạnh lùng khẽ hừ, "Ta lười phải cùng người nói nhảm, nói, cái địa đạo kia thông đến đâu."

"Đi xuyên qua người có thể đi ra bên ngoài." Thiếu Khâm nói.

"Phải không?" Hạ Lan Tuyết còn thật không dám tin hắn, nàng buồn bực nhìn chằm chằm hắn, nghĩ tới là không nên giúp hắn cởi bỏ dây thừng, nhưng lại sợ không có trói chặt, hắn một khi tự do liền hội gây bất lợi cho mình làm sao bây giờ?

Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, từ trong tay áo nàng lấy ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng hắn.

"Nghe, đây là độc dược độc nhất vô nhị mà nương ta chế ra, nếu trong ba canh giờ mà không có giải dược, toàn thân sẽ tê liệt, giống như người vậy, sau này cũng chỉ có thể nằm trên giường, ăn uống ngủ nghỉ đều phải có người hầu hạ, thật đáng thương"

"Ồi." Thiếu Khâm khẽ mỉm cười, tựa hồ không để ý lắm, "Người không cần phải bức hiếp ta như vậy, nếu thực sự ta muốn cầm tù người ở đây, người muốn chạy cũng không thoát được."

"Ngươi?" Hạ Lan Tuyết có chút mộng, "Thực không phải là ngươi sai sử Như Băng làm?"

"Ngươi xem Bản Đốc đều như vậy rồi, còn có thể sai sử người khác sao?" Thiếu Khâm tự giễu hừ một tiếng.

Hạ Lan Tuyết cũng là kỳ quái hẳn như thế nào như vậy, "Là ai đem ngươi biến thành như vậy?"

"Nếu như ta nói chính bản đốc tự mình làm, ngươi tin sao?" Thiếu Khâm ánh mắt sâu kín nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy run lên, "Ngươi điên khùng rồi?"

"Đi nhanh đi, nếu không, một lúc nữa, muốn điên khùng người sẽ là ngươi." Thiếu Khâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Không muốn đưa

"Có ý gì?" Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

Thiếu Khâm đột nhiên vô lực thống đầu xuống, không trả lời nữa.

"Ngươi làm sao vậy?" Cảm giác có chỗ khó hiểu, Hạ Lan Tuyết vội vàng đi ra ngoài, gỡ xuống ngọn nến, đi tới, một tay nâng lên mặt của hắn, một tay cầm ngọn nến hướng về trên mặt hắn chiếu lên.

Cảm thấy ánh sáng, Thiếu Khâm đột nhiên mở mắt, một đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, sợ tim nàng co rút lại, ngọn nến liên roi xuống đất.

Nàng gấp rút nhặt lên, ngọn nến cũng đã tắt rồi.

Toàn bộ trong phòng một mảnh đen như mực, chỉ có đôi mắt hắn nhìn chăm chăm nàng, làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Nhưng mà, này cũng không phải là cái làm Hạ Lan Tuyết sợ hãi nhất.

Nàng sợ hãi chính là, nếu Thiếu Khâm có chuyện không hay xảy ra, sợ rằng nàng muốn đi ra ngoài còn khó hơn.

"Thiếu Khâm, ngươi còn có thể nghe hiểu ta nói không?" Nhìn con mắt đỏ ngầu của hắn, Hạ Lan Tuyết biết rõ hiện tại hắn không bình thường, chỉ là, cảnh tối lửa tắt đèn, nàng cũng không dám tùy tiện xem bệnh cho hắn.

"Tại sao ngươi còn ở đây? Thật không nỡ bỏ mặc bản đốc sao?" Trong bóng tối, truyền ra âm thanh trầm trọc suy yếu của hắn.

Hạ Lan Tuyết thật muốn đánh hắn, mà trên thực tế, xuất phát từ phản xạ, nàng thật sự đánh ra một cái tát, vỗ vào trên đầu hắn, "Đến lúc nào rồi, cùng lão tử phí loại lời này? Mau nói, ngươi bị làm sao vậy? Ta phải làm gì để cứu ngươi?"

"Ngươi là gan không nhỏ, đầu bản đốc cũng dám đánh?" Lời tuy như thế, nhưng là, giọng nói suy yếu kia rõ ràng không có lực uy hiếp.

"Được rồi, ngươi cũng đã thành bộ dạng này rồi, liên tiết kiệm chút khí lực đi! Mau nói, ngươi xảy ra chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

"Ngươi muốn cứu ta?" Thiếu Khâm hỏi ngược lại.

Hừ, ai muốn cứu hắn chứ, nàng chỉ là không muốn chờ chết cùng hắn, "Ngươi nói hay không, không nói thì thôi, dù sao người chết cũng là ngươi, ta đi đây".

"Đợi chút."

"Cát, nói đi, ta còn tưởng ngươi không sợ chết đâu." Hạ Lan Tuyết giễu cợt.

Thiếu Khâm ngược mắt, chỉ là đôi mắt màu đỏ có chút mờ mịt, tựa hồ không nhìn thấy đồ, "Nếu như ta nói, ngươi có biện pháp cứu ta, ngươi muốn cứu sao?"

"Không cần nói nhảm nữa. Không cứu ngươi ta làm chi chờ tới bây giờ, cùng ngươi lãng phí nước miếng?" Hạ Lan Tuyết tức giận nói.

"Ta trúng cổ độc, chỉ có máu ngươi mới có thể cứu." Thiếu Khâm nói đơn giản, nhẹ nhàng, trực tiếp, Hạ Lan Tuyết lại sợ trái tim nhỏ co rút lại, "Đại gia

ngươi, không phải là ngươi trúng khổ tâm cổ độc chết tiết đấy chứ?"

"Ôi." Thiếu Khâm cúi đầu cười, "Đúng vậy, Bản Đốc chính là trúng khổ tâm cổ độc chết tiết nọ."

"Ta nên nói ngươi xúi quẩy, hay là nên nói ngươi bị trừng phạt đúng tội?" Hạ Lan Tuyết nhin không được chăm chọc, nhưng mà, trong lòng nàng lại cảm thấy, xui xẻo nhất, chính là nàng.

Khổ tâm cổ độc loại này cổ độc, nàng biết rõ, trong sách thuốc nương lưu lại cho nàng có nói qua, so lần trước Cơ Hoa Âm trúng huyết cổ độc còn tàn nhẫn cay độc hơn.

Cổ độc này sẽ không lấy mạng người, nhưng mà lại dùng thủ đoạn đau đớn dằn vặt và người trúng độc.

Đầu tiên, một năm phát tác một lần, người trúng độc sẽ thấy tim quận đau, giống như có kiến gặm nhấm tim, từ từ sẽ phát triển đến nửa năm một lần, ba tháng một lần, một tháng một lần, cuối cùng, người không biết lúc nào thì phát tác, lúc phát tác, người trúng độc sẽ phải chịu cảm giác đau đớn khoét tim.

Nhưng sau khi đau xong cũng không làm cho người ta chết được.

Nhưng, rất nhiều người trúng độc không chịu nổi đau đớn hành hạ mà tự sát.

Loại cổ độc này có thể làm tiêu hao ý chí của con người, có thể nói là loại cổ độc phá hủy triệt để tinh thần của con người.

Ôi, Thiếu Khâm trúng, cũng không lạ gì, chỉ với những việc làm này của hắn, số người muốn hắn chết đếm cũng không hết.

Thật đáng buồn thay cho nàng, nàng là thuần âm nữ, sinh vào ngày âm, tháng âm, năm âm, bị coi là không lành, vì thế, mẫu thân sửa lại ngày sinh cho nàng, chậm hơn một ngày so với ngày nàng ra đời, chuyện này trong lúc vô tình mẫu thân tiết lộ cho nàng biết, người ngoài không ai biết được, ngay cả nhà họ Trần cũng không biết.

Mà máu của người thuần âm đúng là thuốc giải tốt nhất cho loại cổ độc này.

"Làm sao ngươi biết máu của ta có thể cứu ngươi?" Hạ Lan Tuyết trong lòng rút rút, một loại cảm giác quý dị tràn ngập toàn thân.

Thiếu Khâm không trả lời, đầu vẫn rũ xuống như cũ.

"Hôn mê rồi?" Hạ Lan Tuyết nâng đầu của hắn lên, vỗ vỗ mặt của hắn, lại đột nhiên cảm giác được lòng bàn tay dính sền sệt, đưa đến trước mũi khẽ ngửi, mùi máu tươi rất nồng.

"Chảy máu?" Hạ Lan Tuyết đưa tay sờ lên mặt hắn, quả nhiên, khóe miệng còn có vết máu.

Không trách được không thấy hắn có biểu hiện gì của trúng độc, hóa ra hắn vẫn âm thầm chịu đựng đau đớn?

Nhưng, đây cũng là khó có thể nhìn được đi! Đôi môi đều cắn xuất huyết rồi, cũng không biết đau đớn như thế nào.

"Này, ngươi tỉnh đi, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đâu?" Hạ Lan Tuyết tức ngực không thôi, ngày sinh của nàng bí mật như vậy, làm sao hắn lại biết chứ?

"Đáng chết!" Khẽ nguyên rủa một tiếng, cầm lấy cây trâm, dùng sức vạch một đường trên cổ tay, "Ai da, thực đau. Từ yêu nhân, lần này lão tử cứu ngươi một mạng, ngươi nhớ kỹ, tương lai phải báo ân."

May mắn là tôi không thấy ngón tay, nếu không, Hạ Lan Tuyết sẽ không dám xuống tay với chính mình, nhưng cũng rất đau cổ tay bị cửa máu chảy ra, nàng cuống quýt đem vết thương đưa đến bên miệng hắn, không dám lãng phí một giọt.

"Này, không phải là muốn máu sao?" Nhìn hắn không động đậy, Hạ Lan Tuyết không có cách nào, Hạ Lan Tuyết đành phải dùng một tay nâng cằm của hắn lên, một tay nâng lên, đem máu nhỏ giọt vào miệng hắn, chỉ là, cảnh tối lửa tắt đèn, cũng không biết có đưa được vào trong miệng hắn không.

Đột nhiên, miệng vết thương có lưỡi mềm mại liếm một tý, Hạ Lan Tuyết toàn thân chấn động, vô thức rút tay về, đời này, ngoại trừ Cơ Hoa Âm, nàng căn bản không thích ứng nam nhân khác đụng chạm như vậy.

Nhưng mà, nam nhân bị trói này như phát cuồng càng ra sức mút hút máu ở tay nàng.

Hạ Lan Tuyết nghĩ đến đây là mình đang cứu người, đành phải nhẫn, nhưng một hồi lâu, hắn vẫn đang hút, nàng có chút đau đầu, "Này, muốn hút bao nhiêu máu mới đủ đây?"

Trả lời nàng là cảm giác đau nhói ở bả vai, chỗ làn da mềm mại ở bả vai bị một hàm răng cắn nát.

"A, kẻ điên này, lão tử hảo tâm cứu ngươi, ngươi muốn cắn chết ta à?" Nàng ra sức đẩy hắn, tuy nhiên, cả thân thể bị hắn chuyển một cái, dón vào góc tường lạnh như băng, mà phía trước là bóng dáng cao lớn phủ xuống.

"Đại gia ngươi, ngươi không phải là bị cột sao?" Trước khi hôn mê, Hạ Lan Tuyết vẫn đang thắc mắc vấn đề này.

Ngày hôm sau, Cơ Hoa Âm chờ mãi chưa thấy Hạ Lan Tuyết đến, nhưng lại thấy thánh chi đến.

Đúng như Nam Cung Triệt đoán, cả triều văn võ, Hoàng thượng lại khai dụng Cơ Hoa Âm, để hấn đi bình định Tây Di, cứu con tin ra.

Thánh chi là Nam Cung Triệt tự mình đưa tới, đọc xong hoàng thượng thánh dụ sau, Nam Cung Triệt cười giống như con hồ ly, "Như thế nào? Đúng như lời bản vương nói không? Phụ hoàng nhất định sẽ dùng ngươi."

Cơ Hoa Âm không trả lời, trong đầu hấn không nghĩ đến chuyện xuất chinh, mà là nghĩ vì sao đến giờ mà Hạ Lan Tuyết vẫn chưa đến, theo tính tình của nàng, hấn là mỗi ngày phải đến chỗ hấn từ sớm chứ.

Mà hấn người hấn vụng trộm phái đến Hạ Lan phủ thăm dò, lại nói Hạ Lan Tuyết đã ra cửa từ sớm.

Chuyện gì xảy ra? Cơ Hoa Âm đột nhiên có chút cảm giác hốt hoảng.

"Hoa Âm" Nam Cung Triệt bắt mắt phản ứng của hấn, "Có phải tâm tư của ngươi bây giờ đều ở trên người nữ nhân kia rồi?"

"Không nên?" Cơ Hoa Âm lãnh mi hỏi ngược lại.

"Nên sao? Phụ hoàng làm cho ngươi mang binh xuất chinh, ngươi thế nào cũng nên đi tạ ơn đi?" Nam Cung Triệt nhắc nhở.

"Là nên tiến cung một chuyến." Cơ Hoa Âm đột nhiên nghĩ đến cái gì, đứng dậy liền đi.

Nam Cung Triệt ngạc nhiên, vội vàng thu thánh chi lại, đuổi theo, "Ta nói, ngươi muốn làm gì có thể báo trước với ta một tiếng hay không?"

"Ngươi là tức phụ của ta? Nên ta phải nói cho ngươi sao?" Nhìn thấy Nam Cung Triệt kia lộ ra vẻ mặt âm nhu giống như nữ nhân, Cơ Hoa Âm hỏi.

Nam Cung Triệt cắn răng, "Ngươi ngoan, bản vương có tính là nữ nhân, cũng sẽ không gả cho ngươi."

"Vậy là tốt nhất." Cơ Hoa Âm đang vội, lười cùng hấn nói nhảm.

Nam Cung Triệt đi ở bên người hấn, buồn bực không thôi, "Ta nói ngươi gấp cái gì? Lúc này chưa chắc phụ hoàng đã muốn gả ngươi."

Cơ Hoa Âm không nói gì, mà là vội vàng chạy tới Trường Nhạc Cung.

Nam Cung Tế ngược lại sợ hết hồn, không hiểu Cơ Hoa Âm vô cùng lo lắng đến, một câu cũng không nói, lại vô cùng lo lắng đi luôn, là có ý gì?

Mà đồng hành Nam Cung Triệt lại sáng tỏ vài phần, hỏi Nam Cung Tế, "Hạ Lan tiểu thần y kia hôm nay không tới?"

Nam Cung Tế lắc đầu, "Không có tới. Nàng làm sao vậy?"

Lại nói, mấy ngày nay không gặp, hấn thật có chút nhớ nàng.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thái tử phi mang theo vài cái cung nữ, dáng vẻ bình thân đi tới.

Nam Cung Tế lập tức kêu rên một tiếng, nói, "Lục ca, đánh cờ cùng bản thái tử nhé?"

Nam Cung Triệt tròn mắt, "Đừng, vì huynh còn có việc bận, đi trước một bước rồi."

Nói xong, thừa dịp thái tử phi Lãnh thị chưa đến nơi, Nam Cung Triệt vội vàng theo một con đường khác chạy.

Nam Cung Tế nheo lại đôi mắt, lạnh bạc nhìn về phía Lãnh thị đang đi đến.

Nếu bàn về tướng mạo, Lãnh thị tuyệt đối không tính là xuất chúng, nếu bàn về tài năng, hấn Nam Cung Tế cũng không hiếm lạ gì.

Nếu bàn về làm cho nam nhân vui vẻ, Lãnh thị liền càng không được rồi, cả người nàng lạnh băng, giống như cái đầu gỗ, nhìn không có sinh khí.

"Ngươi tới làm cái gì?" Không đợi Lãnh thị thỉnh an, Nam Cung Tế cao giọng hỏi.

Lãnh thị cúi đầu hành lễ, ôn nhu nói, "Hoàng hậu nương nương bảo thần thiếp đến đây chăm sóc thái tử, thiếp ngọc, sáng sớm làm chút canh gà, kính xin điện hạ nếm thử."

Nam Cung Tế nghe vậy, thiếu chút nữa chết cười.

Thật là một cái ngọc nữ nhân, mặc dù cùng là nữ nhân Lãnh gia, Hoàng hậu nương nương, cũng chính là cô cô của thái tử phi Lãnh Chi Lan, nhưng lại nhiều thủ đoạn hơn so với cô cháu gái ruột này, mặc dù không con nết dối, nhưng vẫn nắm giữ hậu cung nhiều năm như vậy.

So sánh xong, nhìn thấy dáng vẻ ngu ngốc của Lãnh Chi Lan, thái tử bỗng thấy thương hại.

Rõ ràng là đến nịnh nọt hần, nhưng mà khi nói ra cũng không nên nói là do hoàng hậu nương nương bảo nàng ta làm.

Như vậy, Nam Cung Tế một cách tự nhiên cũng không tiếp nhận ân tình này của nàng rồi, "Để đồ xuống đi, thay bản thái tử tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm. Nếu không có chuyện khác, người lui ra đi."

"Dạ." Lãnh Chi Lan quả nhiên hướng về cung nữ sau lưng ngoắc tay, mệnh đề thức ăn ở kia, sau đó, ngoan ngoãn khom người lui xuống.

Nam Cung Tế trào phúng cười, nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong đầu lại không hiểu nghĩ tới Hạ Lan Tuyết.

Đúng rồi, có mấy ngày không có tới.

"Người đâu, đem ngọc như ý này của bản thái tử thưởng cho Hạ Lan cô nương." Đột nhiên, Nam Cung Tế đưa ngọc như ý đang cầm trong tay ra, nàng không đến, không phải hần có thể tự đi tìm nàng sao? Trước mắt, hần không có thể tùy ý xuất cung, nhưng thái tử có phần thưởng, nàng cũng nên tiến cung tạ ơn a.

Nghĩ như thế, Nam Cung Tế mặt mày hớn hở.

Chỉ là, lúc đó, Hạ Lan Tuyết lại mê man ở một gian phòng sạch sẽ, tao nhã.

"Như thế nào?" Thiếu Khâm tiến đại phu ra cửa hỏi.

Đại phu kia vuốt vuốt chòm râu, nhú mày nói, "Cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ dưỡng mấy ngày là được. Chỉ là, lão phu kỳ quái, thương thế trên cổ lệnh muội kia giống như là cố ý, nếu như ngài không biết chuyện gì xảy ra, theo lão phu ngài nên báo án với quan phủ."

"Được rồi, việc này ta tự có cách giải quyết, làm phiền rồi, Như Băng tiễn khách." Thiếu Khâm nói.

Lão đại phu kia còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Thiếu Khâm, nên đành thôi.

Bên này, Thiếu Khâm quay trở về trong phòng, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết tái nhợt, mày khế nhíu lại.

"Coi như người còn có chút lương tâm." Ngón tay thon dài của hần nhẹ nhàng mon trón vết băng bó trên cổ của nàng, về phần đêm qua, chuyện phát sinh về sau hần cũng không rõ.

Nhưng sau khi tỉnh lại, thấy nàng hôn mê trên ngực của hần, nhìn thấy vết thương trên cổ tay và cổ nàng, hần cũng đoán được chuyện gì xảy ra.

Nàng cũng không bỏ hần một mình mà rời đi, thậm chí, còn tự mình cắn đứt cổ tay để cứu hần...

Chỉ có như vậy, nàng lại không nhớ rõ hần.

Thiếu Khâm nhẹ nhàng thở dài, lại nhìn một chút cổ tay băng bó của nàng, gương môi cười, "Xong, người đã nợ máu trả bằng máu rồi, Bản Đốc liền không tính toán với người nhiều như vậy. Chỉ mong người về sau cũng có thể ngoan ngoãn như vậy."

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có người hồi bẩm, "Đại nhân, Cơ tướng quân cầu kiến."

"Cơ tướng quân? Cơ Hoa Âm? Hần đến rất nhanh." Thiếu Khâm liền giật mình, nhìn qua tiểu nữ nhân vẫn đang mê man trên giường như cũ, lạnh lạnh cười, "Nam tử trong lòng người đã đến cứu người rồi, nhưng bản đốc lại không muốn đưa người cho hần, làm sao bây giờ?"

Trong giấc mộng, Hạ Lan Tuyết mi tâm cau lại, tựa hồ ngủ không yên ổn, cũng cực không thoải mái.

"Ng ngoan ngoãn, ngủ một giấc cho ngon, một lúc sau bản đốc trở về với người." Thân thể Thiếu Khâm khom xuống, đưa tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên vai nàng vài cái, tựa như dỗ hài nhi đang bất an vậy, quả nhiên, Hạ Lan Tuyết mi tâm giãn ra, lại an tâm ngủ.

Thiếu Khâm thấy thế, khóe môi gương cao, đáy mắt ẩn sâu lệ khí hòa hoãn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Người quan trọng

Dàn xếp tốt Hạ Lan Tuyết, Thiếu Khâm đi ra cửa phòng, vào trong viện.

Trong sân, Cơ Hoa Âm lặng lẽ ngồi ở trên ghế đá, một bộ áo bào màu đen đối lập với phồn hoa rực rỡ xung quanh, làm cho toàn thân hần như tỏa ra

khí lạnh rét người.

Nghe thấy động tĩnh, hắn chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng tinh xảo như điêu khắc, làm cho trong lòng Thiếu Khâm khó chịu, thời gian qua hắn tự nhận mình là dung mạo vô song, nhưng người nam nhân trước mắt này rõ ràng cũng có phong thái sức quyến rũ đoạt tâm phách người đối diện.

"Ồ, thật sự là khách quý ít gặp, Cơ tước quân chịu quang lâm hàn xá, thực tại làm cho Bản Đốc vui mừng không thôi!" Thiếu Khâm khoe miệng khẽ nhủ, lộ ra một nụ cười chu đáo, ân cần như lệ thường.

Cơ Hoa Âm nghe vậy, một đôi thâm thúy con ngươi đen tựa hồ cũng thoáng ánh lên cười, "Thiếu Khâm đại nhân quá khiêm nhường, nơi này phồn hoa rực rỡ, tranh hoa đấu vờn quanh, so với trong cung đèn cũng không kém vài phần, nếu nói là hàn xá, mà cảnh trí lại tốt như vậy"

Thiếu Khâm đến gần, ưu nhã ngồi xuống trên ghế đá, cười nói, "Nếu nói là cảnh trí, nơi này đúng là không sai, nếu tước quân có hứng thú, lát nữa bản đốc dẫn ngài đi dạo ngắm cảnh." "Ngày khác đi." Cơ Hoa Âm đi thẳng vào vấn đề, "Hôm nay Bôn tước quân tìm ngài, là muốn một người "

"Người nào? Tước quân cứ nói đừng ngại." Thiếu Khâm mặt tràn đầy chân thành, khoe miệng vui vẻ càng phát ra sâu.

"Hạ Lan Tuyết." Cơ Hoa Âm nói.

"Hạ Lan Tuyết?" Thiếu Khâm nhẹ nhàng nhớ tới cái tên này, trong mắt tựa hồ có chút hoảng hốt, cố gắng nghĩ một lát, như bừng tỉnh đại ngộ nói, "Chính là tiểu y nữ chữa bệnh cho thái tử điện hạ sao?"

"Chính thế." Cơ Hoa Âm nói.

Thiếu Khâm khẽ mỉm cười, "Tước quân muốn tìm ngài, nên đi Hạ Lan phủ hoặc là đi nơi nào hay đến, tại sao lại tìm đến đây? Bản đốc không quen biết ngài".

Cơ Hoa Âm nhàn nhạt cong môi, "Thiếu Khâm đại nhân da mặt tựa hồ dày, nói dối mà mặt không đỏ rồi"

Thiếu Khâm cũng không giận, yêu dãi trên mặt như xưa vẫn vui vẻ, "Tước quân tại sao lại nói vậy?"

"Bôn tước quân có thể tra được nhà riêng của ngài ở đây, tất nhiên cũng tra được những thứ khác." Ánh mắt Cơ Hoa Âm như chìm xuống lạnh lùng sắc bén nhìn hắn chằm chằm.

Thiếu Khâm nhướn mày, "Tước quân có thể tra như vậy, sao không trực tiếp đem Hạ Lan tiểu y nữ tìm được mang đi?"

"Bôn tước quân đó là để lại mặt mũi cho ngài." Cơ Hoa Âm không chút khách khí nói rõ.

Thiếu Khâm nhất nghẹn, nhẹ nhàng cười, "Tước quân khách khí."

"Biết rõ là tốt rồi, giao người ra, ta không đánh ngài." Cơ Hoa Âm nói.

"Như thế, Bản Đốc có nên tạ ân tước quân không đánh không?" Thiếu Khâm buồn cười nhướn mày, ánh mắt tràn đầy ý tứ khiêu khích, "Nhưng cũng nói lại, tước quân nghĩ bản đốc đánh không lại ngài?"

"Nếu ngài ngứa da, có thể thử một lần." Cơ Hoa Âm cười lạnh, vẻ mặt kiêu căng, cái loại ưu việt đó như bản chất trời sinh, làm cho Thiếu Khâm thấy ngứa hăm.

"Ồi, Bản Đốc không có hứng thú đánh nhau, nhưng, tước quân muốn tìm người, bản đốc cũng không giữ nữa, tiễn khách."

"Xem ra bản đốc đại nhân thích một ít phương pháp thô bạo rồi, vậy bôn tước quân liền không khách khí." Cơ Hoa Âm đứng dậy, đột nhiên huy chương, lạnh lùng chương phong đánh úp về phía Thiếu Khâm.

Thiếu Khâm nhanh nhẹn tránh ra, không nghĩ đến chương phong này lại đánh trúng mái hiên, làm cho đồng ngồi lưu ly rơi xuống, vỡ tan tành.

"Cơ tước quân thật đúng là không khách khí." Thiếu Khâm lạnh lùng cười, nhướn mày nói, "Nhưng, nếu tước quân thích nghe tiếng ngói vỡ, Bản Đốc cũng sẽ không tiếc mấy mảnh ngói đâu." "Đều là vợ vết mồ hôi nước mắt nhân dân, ngài tất nhiên không thấy tiếc rồi." Cơ Hoa Âm trào phúng.

Khuôn mặt yêu mị của Thiếu Khâm vui vẻ, "Tước quân quá khen, xin tùy ý."

"Vậy bôn tước quân liền không khách khí." Cơ Hoa Âm nói, liền sai bước hướng về phía phòng kia đi đến.

Thiếu Khâm vẻ mặt khẽ cứng lại, phi thân cản lại, "Tước quân này là ý gì? Chẳng lẽ là hoài nghi ngài bị ta giấu ở trong nhà?"

"Chẳng lẽ không phải?" Ánh mắt Cơ Hoa Âm lạnh như băng.

Thiếu Khâm có chút xấu hổ nói, "Không nói gạt ngài, bên trong quả thật có vị cô nương, ngài cũng biết, người không phải là cỏ cây ai có thể vô tình, cho dù là loại người giống ta như này, cũng là cần tình cảm an ủi, nhất là... Nữ nhân." "Người muốn nữ nhân không có gì đáng trách, nhưng trên đời này có một loại nữ nhân, ngài chạm vào không được." Cơ Hoa Âm nói.

"Loại nữ nhân gì?"

"Nữ nhâncủangười khác."

Thiếu Khâm hơi sững sờ,mở miệng cười nói, "Ồi, chính là cái tiểu y nữ sao? Ngươi xác định,nànglà nữ nhâncủangươi?"

"Nàngcó phải làcủata hay không không quan trọng, nhưng ta có thể xác định chính lànàngkhông phải làcủangươi." Cơ Hoa Âm ánh mắt mang theo vài phần thương cảm ý tứ hàm xúc nhìn hắn.

Thiếu Khâm nghiêng nghiêng răng, "Tướng quân miệng thật là đủ độc ."

"Không, tay bốn tướng quân độc hơn." Vừa nói chuyện, Cơ Hoa Âm vừa vươn tay gạt Thiếu Khâm ra một bên, đá văng cửa, tiến vào trong phòng .

Thiếu Khâm dựa vào bên cửa, ánh mắt âm lãnh.

"Đại nhân." Như Băng đi tới, ánh mắt ulẫnnhìn chằm chằm trong phòng, "Có muốn hay không thuộc hạ?"

"Kệ đi." Thiếu Khâm phân phó.

Như Băng có chút không cam lòng.

Thiếu Khâm cất bước tiến vào trong nhà,nhìn Cơ Hoa Âm lẳng lặng đứng ở đầu giường, trực tiếp đi tới, cười khế,"Làm cho tướng quân chê cười, Bản Đốc khó có thể gặp được người khéo léo như vậy, tối hôm qua nhất thời cầm giữ không được, nên làmnàngbị thương, nói ra thật xấu hổ."

"Ngươi, đáng chết!" Cơ Hoa Âm đột nhiên một chương đánh vào vai Thiếu Khâm.

Thiếu Khâm bị đau, vùng quỳen đánh trả,"Cơ tướng quân đừng vội khinh người quá đáng, Bản Đốc vui đùa nữ nhâncủamình, có liên quan gì tới ngươi? Nếu như ngươi cũng muốn vui đùa, Bản Đốc cho ngươi mượn chơi đùa mấy ngày là được, tại sao lại ra tay thô bạo như vậy?"

Cơ Hoa Âm sắc mặt âm trầm, không lên tiếng, mặc dù dùng ít nội lực, nhưng, quyền kia đầu một tý so với một tý lợi hại, đánh cho mặt Thiếu Khâm không còn ra hình dạng gì nữa rồi.

Thiếu Khâm cũng thực giận, liền dùng hết sức lực đối phó,nhưng mà,hắn xác thực đánh không lại Cơ Hoa Âm.

Từ trước như thế,hiện thời như cũ,cho dù là cận chiến, hắn cũng không thể đánh lại cái khối băng này.

Mười mấy hiệp xuống, đồ quý trong phòng bị hủy sạch sẽ,mà hai người kia, Thiếu Khâm bị đánh quỵ rạp trên mặt đất, miệng đầy là huyết.

Hắn buồn bực lau đi vết máu ở khóe miệng, thối đạo, "Cơ Hoa Âm, con mẹ nó sao ngươi lại có tính cách ác độc như vậy, không đánh vào mặt sẽ chết sao?"

"Ngươi còn muốn mặt sao?" Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh bạc lướt mắt nhìn hắn, tay áo sắp bị xé rách vạt luôn xuống đất, sau đó,đi đến bên giường, khom lưng quần luôn cả chân bẻ Hạ Lan Tuyết lên.

Thiếu Khâm ánh mắt ngội lạnh, "Cơ Hoa Âm, ngươi thấy rõ ràng rồi,nànglà nữ nhâncủangươi sao ?"

Cơ Hoa Âm lơ lửng đi, ôm người trực tiếp đi ra ngoài.

Thiếu Khâm khó khăn đứng lên, hướng hắn ác liệt trào phúng, " Ngươi thật đúng là không có tiến bộ,Bản Đốc chơi đùa nữ nhân liền tốt như vậy?"Tiếng nói vừa ra, hắn chỉ cảm giác thân hình nhoáng một cái, một tiếng vang quý dị nổi lên, hắn kinh hãi, thậm kêu một tiếng 'Đáng chết',phi thân muốn xông ra ngoài, nhưng là, trên người có thương, hơn nữa, phòng ốc vỡ vụn sụp đổ quá nhanh, còn không đợi hắn chạy ra ngoài cửa phòng, cả căn phòng đã đổ sập xuống rồi.

Ngoài cửa, Cơ Hoa Âm ôm Hạ Lan Tuyết, phi thân đến đến trong sân, ngay cả một mảnh tro bụi cũng không có dính vào.

"Đại nhân." Như Băng và mọi người đang chờ ở ngoài cũng hoảng sợ,phòng ở đang tốt như vậy tại sao lại sụp đổ rồi?.

"Đứng lại." Như Băng ngoác tay, mười mấy cao thủ liền vây quanh Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm cười lạnh, "Lại không đem hắn móc ra, hắn thật là sẽ chết ở bên trong rồi."

Như Băng giật mình, vội vàng xông tới, dẫn người cùng nhau dùng tay không đào bới gạch ngói.

Cơ Hoa Âm đẩy mắt lóe qua mĩ mai, không thể tưởng được Thiếu Khâm là người như vậy mà cũng có được thuộc hạ trung thành như thế,đúng làphứphầncủahắn .

Không để ý rồi ren ở đây, Cơ Hoa Âm ôm Hạ Lan Tuyết rời khỏi thôn trang này

--

Trở lại phủ tướng quân, Cơ Hoa Âm đặt Hạ Lan Tuyết đang mê man lên giường của mình, nhìn gương mặt xa lạ trước mắt, lòng mảy mui lại.

Ngón tay thon dài, chậm rãi sờ đến sau tai của nàng, chạm vào một chỗ nhỏ gồ lên, nhẹ nhàng xé ra, một tấm mặt nạ da người bị tháo xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú như vẽ của Hạ Lan Tuyết.

Chỉ là, sắc mặt so với bình thường thì tái nhợt hơn nhiều.

Hắn khom lưng xuống, nhẹ nhàng xé băng gạc ở chỗ cổ nàng ra, chỉ thấy trên da trắng nõn kia, cho dù đã được bôi được, nhưng vẫn thấy một chỗ cắn thật sâu, nhìn mà ghê người.

Cơ Hoa Âm trên mặt che kín âm khí, trầm giọng phân phó, "Người đâu, gọi Tôn lão đầu đến."

"Dạ." Bên ngoài gã sai vặt lập tức đi làm.

Không lâu sau, Tôn lão đầu mặt mũi đỏ bừng, nhìn dáng vẻ cũng biết là đã uống không ít rượu.

Cơ Hoa Âm nhìn, sắc mặt càng thêm âm lãnh, "Cút ra ngoài."

"Gia." Tôn lão đầu sợ cái cổ co rút lại, "Lão già cổ hủ này uống một ít, cũng không việc gì, gia ở đâu không thoải mái, lão già cổ hủ này..."

"Cút ra ngoài. Bọn tướng quân không cần từ quý." Cơ Hoa Âm lạnh giọng trầm trầm.

Tôn lão đầu thực bị kinh hãi, phải nói, hắn đã cùng tiểu chủ gia thân quen mười mấy năm rồi, trên danh nghĩa là chủ tử, nhưng là trên thực tế, như huynh đệ, giống cha con, có khi thậm chí như bằng hữu...

"Gia, ta sai rồi, ta bảo đảm..." Ngay tại lúc Tôn lão đầu đang lải nhải cầu xin tha thứ, đột nhiên Hạ Lan Tuyết gào lên, "Tử yêu nhân, xem lão tử không cắn chết người!"

Hóa ra, trong lúc ngủ mê, trong đầu Hạ Lan Tuyết luôn hiện lên cảnh bị Thiếu Khâm cắn cổ hút máu, trong lúc ngủ mơ, nàng luôn đánh nhau cùng yêu nhân kia, thế đem hắn đánh chết hút máu.

"Tuyết Nhi." Cơ Hoa Âm vội đến đầu giường, nhẹ nhàng gọi nàng.

Tôn lão đầu nhân cơ hội nhìn lên trên giường, vừa thấy Hạ Lan Tuyết, kia tiểu tâm can run lên một cái, tại sao lại là nha đầu kia? Xem đến gia là thật dễ ý.

"Người còn lo lắng cái gì? Còn không qua xem nàng." Cơ Hoa Âm lạnh lùng nói.

Tôn lão đầu trái tim nhỏ lại là co rút lại, vội vàng xám xịt đến cạnh giường, kiểm tra miệng vết thương cho Hạ Lan Tuyết, lại chẩn mạch, được ra kết luận cũng là không có đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là được.

Cơ Hoa Âm lúc này mới thấy nhẹ nhõm.

Mà lúc đó, bên kia, Thiếu Khâm thật vất vả được thuộc hạ cứu ra khỏi phòng xá đồ nát, cả người đầy bụi đất.

"Đại nhân, ngài không sao chứ?" Như Băng lo lắng hỏi.

Thiếu Khâm nhổ một ngụm bụi, liếc hắn một cái, "Bản Đốc thành như vậy rồi, nhìn không sao sao?"

"Người đâu, thỉnh đại phu." Như Băng gấp rút phân phó.

"Tránh ra." Thiếu Khâm dùng sức đẩy hắn, tức giận nói, "Người muốn cho mọi người nhìn thấy bản đốc ở cái dạng này sao?"

Như Băng ngạc nhiên, "Nhưng còn thương thể trên người ngài?"

"Không chết được." Thiếu Khâm đẩy hắn ra, lão đảo trực tiếp đi về hướng ôn tuyền tắm rửa.

Đáng chết Cơ Hoa Âm, chẳng những làm mất hắn bị thương còn biến hắn thành cái dạng lòi thối, lếch thếch này nữa, xem ra, có đến nửa tháng nữa, hắn cũng không thể ra ngoài gặp người rồi.

Như Băng không yên tâm, vội lui thuộc hạ khác, lặng lẽ theo sau.

--

Lại nói, Hạ Lan Tuyết ngủ thật lâu, mở mắt ra đã là ba ngày sau, hóa ra, Thiếu Khâm biết trước Cơ Hoa Âm sẽ tới, nên chôn nàng mê được.

Sau khi tỉnh lại, vết thương trên cổ và cổ tay Hạ Lan Tuyết đã tốt hơn rất nhiều, nhưng người lại rất mỏi mệt.

Nàngào nảo vò đầu tóc.

"Kéo đầu tóc cũng vô dụng, nếu thấy khó chịu, ngời xuống giường đi lại một chút." Cơ Hoa Âm đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng, nhàn nhạt nói.

Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, "Hoa Âm, là ngời sao? Sao ngời lại ở chỗ này?"

Đột nhiên, nàng lại cảm thấy không đúng, trong phòng rất sáng, còn có thể cảm giác được gió mát thổi qua, nhất định không phải là ở mật thất hôm đó. Nàng bị bắt đến.

Nàng đảo mắt khắp nơi, lập tức phát hiện, đây không phải là phòng ngủ của Cơ Hoa Âm sao?

"A, ta tại sao lại ở chỗ này? Ta không phải là..." Nhớ tới đêm đó cùng với Thiếu Khâm, Hạ Lan Tuyết đột nhiên ngậm miệng.

Cơ Hoa Âm đã đi tới, ánh mắt sâu kín nhìn nàng chằm chằm, "Không phải là cái gì?"

Sợ hãi biết rõ chuyện đêm đó sẽ tức giận, Hạ Lan Tuyết vội vàng đổi giọng, "Ta nghĩ nói, tại sao ta lại ở trên giường của ngời? Ta không có uống rượu, nhưng không nhớ tại sao lại nằm trên này."

"Không nhớ rõ thì thôi, đứng lên đi." Cơ Hoa Âm cầm áo khoác trên bình phong đưa cho nàng, "Mặc xong, qua gặp ta."

Nói xong, hắn đi ra gian ngoài.

Hạ Lan Tuyết ngồi trên giường, dùng sức vuốt vuốt cánh tay chân, lúc này mới từ từ mặc xiêm y.

Vừa ra tới, chỉ thấy Cơ Hoa Âm ngồi ngay ngắn trên ghế, thong dong mà ưu nhã uống trà, mà bên cạnh hắn, đứng một ma ma thân hình ục ịch, nhìn giống nam hơn nữ.

Không đợi Hạ Lan Tuyết nói chuyện, xấu ma ma này hướng đôi mắt nhỏ trắng dã quan sát Hạ Lan Tuyết, miệng rộng khẽ nhếch lên hỏi, "Gia, chẳng lẽ ngời muốn lão thân hầu hạ cô nhóc này hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Có phúc

Lời Tiết ma ma quả thực làm Hạ Lan Tuyết kinh hãi, nàng vội vã cộ đến Cơ Hoa Âm trước mặt, cảnh giác nhìn chằm chằm cái này giống như nam không phải là nữ ngời, "Hoa Âm." Dùng ánh mắt bày tỏ nàng cũng không muốn ngời như vậy hầu hạ.

Cơ Hoa Âm dịu dàng nhìn nàng, "Tuyết Nhi, vị này là Tiết ma ma, về sau để ma ma dạy ngời các loại lễ nghi khuê các, cùng hầu hạ ăn uống hàng ngày cho ngời đi."

Khuôn mặt khô gầy của Tiết ma ma lập tức vui vẻ, "Thật đúng là nha đầu kia? Được, đáng về nhìn cũng nhanh nhẹn hoạt bát, thật đúng là rất đặc biệt."

"Không cần." Hạ Lan Tuyết lập tức tránh đi ánh mắt tìm tòi, soi mói của Tiết ma ma đang đảo bói trên người nàng, nhích lại gần sau lưng Cơ Hoa Âm, "Hoa Âm, lễ nghi khuê các ta đều biết, cùng lắm thì về sau ta tất cả đều nghe theo ngời, còn có, ta ăn uống hàng ngày có Thu Văn và Thu Hương lo là được rồi, không cần phiền đến Tiết ma ma, huống chi nhìn bà có vẻ tuổi không còn nhỏ làm sao hầu hạ ngời được nữa?"

"Tiểu nha đầu, ngời là ghét bỏ ma ma ta già rồi sao?" Tiết ma ma lập tức xoay mặt lại.

Hạ Lan Tuyết ngược mắt nhìn nàng, thật là vô tội nói, "Ta không có ghét bỏ bà, nhưng quả thật bà hơi già à nha."

"Nha đầu chết tiệt kia." Tiết ma ma liếc xéo một cái, Hạ Lan Tuyết lập tức từ sau ôm lấy cổ Cơ Hoa Âm, "Hoa Âm, ngời xem bà ta trùng ta kia."

"Ngời sợ?" Cơ Hoa Âm nắm tay của nàng, kéo nàng đến trước mặt mình, nhìn vào đôi mắt to long lanh của nàng, chân thành nói, "Tiết ma ma là ma ma ở trong nội cung, có bà ấy hầu hạ ngời ta mới yên tâm được".

"Ngời yên tâm? Ngời không biết trong cung ma ma đều rất biến thái sao?" Hạ Lan Tuyết chớp mắt to vô tội, ủy khuất vạ phần, "Có phải ta lại làm sai chuyện gì? Ngời cố ý phạt ta đúng không?"

"Ai, tiểu nha đầu, sao ngời không phân biệt được tốt xấu vậy, người khác muốn mời lão thân, lão thân còn không thèm để mắt đến, đây là lão thân nề mặt gia mới đến hầu hạ ngời đây." Tiết ma ma có chút hãnh diện ngẩng cao đầu.

Hạ Lan Tuyết bấu môi, lại níu lấy tay áo Cơ Hoa Âm, lúc ẩn lúc hiện làm nũng, "Hoa Âm, người xem thái độ của bà ta như vậy, sau này chắc chắn bắt nạt ta."

"Không có người có thể bắt nạt người, nhưng, ta để cho Tiết ma ma ở bên người người chính xác là để quản người." Cơ Hoa Âm đẩy ngón tay của nàng ra, nhìn chỗ tay áo nhàu nhĩ do nàng níu lấy, nhẹ than thở, "Nghe lời, sau một thời gian, người sẽ cảm thấy chỗ tốt của Tiết ma ma".

Thấy hần kiên trì như vậy, trong lòng Hạ Lan Tuyết buồn bực, nhưng cũng không tiện cự tuyệt nữa, xong, tự nhiên mời về một cái nải nải hầu hạ thật tốt lắm.

"Được rồi." Nàng nhu thuận gật đầu nhẹ.

Cơ Hoa Âm nở nụ cười, "Tốt, mấy ngày nay người không ở trong phủ, chắc mọi người cũng lo lắng nhiều rồi, lát nữa người và Tiết ma ma về nhà đi."

"Đi ra mấy ngày?" Hạ Lan Tuyết sững sờ, "Có ý gì?"

"Tiểu nha đầu, người không nhớ rõ sao?" Tiết ma ma vội vàng hỏi.

Cơ Hoa Âm nhìn thoáng qua bà, "Tiết ma ma, người ra ngoài thu thập trước đi, lát nữa đi về cùng Tuyết Nhi."

"Dạ" Đối Cơ Hoa Âm, Tiết ma ma rất là nghe lời.

Tiết ma ma đi ra ngoài, Hạ Lan Tuyết vội vàng hỏi, "Chuyện gì xảy ra? Ta đi ra mấy ngày? Nhưng ta chỉ nhớ được hôm đó ta từ nơi này của người về xong..."

"Chuyện sau đó ta biết rõ, người bị thương, mấy ngày nay đều hôn mê." Cơ Hoa Âm cắt đứt lời của nàng, ôm nàng ngồi xuống đùi của mình, một tay xoa lên vết sẹo nhàn nhạt trên cổ nàng, "Còn đau không?"

"Này?" Hạ Lan Tuyết hoảng hốt một tý, đột nhiên, ánh mắt bình tĩnh nhìn hần, "Là người mang ta từ chỗ Thiếu Khâm ra có đúng không?"

"Đúng vậy" Cơ Hoa Âm cũng không phủ nhận, lòng ngón tay khẽ chạm vào chỗ vết sẹo kia của nàng, ánh mắt càng đen tối không rõ, "Cho nên, về sau phải bảo vệ tốt chính mình, biết không?"

"Ừm." Hạ Lan Tuyết có chút chột dạ cúi đầu, thật không dám nhìn thẳng ánh mắt của hần, lại không dám nói chuyện chỗ kia bị Thiếu Khâm cản.

"Tuyết Nhi." Đột nhiên, Cơ Hoa Âm dùng hai ngón tay nâng cằm của nàng lên, nâng lên mặt của nàng, nói, "Có lẽ, ta sẽ rời kinh một thời gian."

Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, liền hỏi, "Đi đâu? Mang ta theo nhé."

Lại nói từ nhỏ đến lớn nàng chưa rời kinh bao giờ, thật ghen chết.

"Không phải là du sơn ngoạn thủy, hơn nữa, không thể mang gia quyến." Cơ Hoa Âm khẽ cười nói, nhưng Hạ Lan Tuyết lại có thể nhìn ra, trong mắt hần không hề xá.

"Vậy người muốn làm gì?" Nàng mơ hồ bất an.

Cơ Hoa Âm vuốt vuốt tóc của nàng, cười nói, "Căng thẳng cái gì? Tây Di gần đây lại gây sự, hoàng thượng hạ chỉ để cho ta đi... Ừm... Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm, ta sẽ trở lại rồi."

"Nửa năm? 3 tháng?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, chột nghiêm trang, "Người cho rằng như thế thời gian là ngắn sao? Đừng nói 3 tháng, liền tính 3 ngày, cũng sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, không được, ta phải đi theo người, nghe nói Tây Di bên kia nữ tử đặc biệt xinh đẹp mê hoặc, vạn nhất người bị dẫn dụ đi làm sao bây giờ?"

"Nói mò." Cơ Hoa Âm nhẹ véo chóp mũi của nàng.

Hạ Lan Tuyết lấy ra tay của hần, hừ nói, "Vậy thì dẫn ta cùng đi nha!"

"Hô nháo. Hành quân đánh trận há có thể mang nữ nhân?" Cơ Hoa Âm thần sắc nghiêm túc, nhưng giọng nói lại ngược lại mềm không ít, càng giống là vừa dỗ vừa xoa dụ dỗ một hài tử không nghe lời, "Người ngoan ngoãn ở nhà, chờ ta trở lại, nếu người có biểu hiện tốt, ta liền có phần thưởng."

"Phần thưởng gì?" Hạ Lan Tuyết hào hứng, bỗng chốc quên luôn ý định ban đầu.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng cười, "Đến lúc đó người sẽ biết."

"Thật không muốn ta đi theo?" Hạ Lan Tuyết nhướn mày nhìn hần, "Trong quân doanh, đừng nói nữ nhân, chính là con heo cái sợ cũng khó tìm đến, người xác định không muốn ta ở lại bên cạnh người, cùng nói chuyện với người, bưng trà rót nước cho người, để cho người dưỡng mắt, thậm chí, lúc trời lạnh, ta cũng có thể giúp người làm ấm chân nha, chuyện tốt như vậy, người cũng không muốn?"

"Càng nói càng thái quá, ngủ vài ngày, ta thấy đầu óc nguoi rất tỉnh táo, chắc cũng không thấy đói bụng đâu, thôi dẫn Tiết ma ma về đi!" Cơ Hoa Âm nói.

"Đói, như thế nào không đói bụng? Ta đói chết, nguoi nấu com cho ta đi?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên xoa bụng, tội nghiệp nhìn hấn.

"Người đâu, chuẩn bị com." Cơ Hoa Âm trầm giọng phân phó.

Hạ Lan Tuyết vẻ mặt mờ mịt, "Không phải là nguoi làm sao? Ta muốn ăn com nguoi tự tay là."

"Ngồi xuống đi." Cơ Hoa Âm khẽ đẩy thân thể nàng ra, đẩy đến bên cạnh ghế.

"Ta còn muốn ăn cả nguoi làm..." Hạ Lan Tuyết đang nói, Tiết ma ma đẩy cửa phòng ra, dẫn hai nha hoàn, bưng tới thức ăn, để ngay ngắn trên bàn.

Hạ Lan Tuyết nhìn lên, thật là có cá kho tàu nàng thích ăn nhất, cùng hôm đó Cơ Hoa Âm làm giống nhau như đúc, nàng vội vã cầm lấy đũa, gắp một mảnh thịt cá, bỏ vào trong miệng, từ từ nếm, hương vị cũng giống như vậy.

Nàng nở nụ cười, cá là lát, nhưng ăn vào trong bụng, nhưng là ngọt, vẻ ngọt ngào này từ trong lòng chảy tràn ra ngoài, làm cho cả người nàng hạnh phúc vô cùng.

Ngoại trừ cá, còn có mấy món ăn khác cũng đều là món nàng thích ăn, Hạ Lan Tuyết mừng rỡ không thôi, cũng là bởi vì thật sự cảm thấy đói bụng, không để ý đang có người khác ở đây, ăn ngấu ăn nghiến.

Bên cạnh, Tiết nhìn nàng lắc đầu, "Nha đầu ăn từ từ, khéo nghen."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết khẽ hừ nhẹ thanh, nhưng vẫn cầm đũa vào ăn như cũ.

Cơ Hoa Âm vẫy lui đám người Tiết ma ma, tự mình gấp thức ăn cho nàng.

"Những thứ này đều là nguoi làm sao?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng vươn ngón trỏ xoa hạt com dính ở miệng nàng, cười khẽ, "Có hợp khẩu vị không?"

"Hợp, quá hợp rồi." Hạ Lan Tuyết kích động tán thưởng, nhìn qua khuôn mặt tuấn tú của hấn, chỉ cảm thấy, "Nếu là nguoi và Tiết ma ma có thể đổi cho nhau thì tốt, bà ta đi đánh giấc, nguoi tới hầu hạ ta, thật đẹp nha!"

Đột nhiên, ột bị gõ một cái, Cơ Hoa Âm trêu tức nàng, "Quả nhiên là ngủ nhiều rồi, ban ngày còn nói mơ."

"Được rồi, ta không nói, ta ăn." Hạ Lan Tuyết cảm thấy một tiếng, tiếp tục vui đùa vào ăn.

Cũng không biết là Cơ Hoa Âm hiểu rất rõ hàm lượng com của nàng, hay là Hạ Lan Tuyết không đành lòng cô phụ hấn vất vả, đồ ăn trên bàn trong chốc lát bị nàng đào qua hết sạch.

Sau cùng, nàng tê liệt trên ghế ngồi, xoa cái bụng sắp nứt vỡ, thở dài ra một hơi, thỏa mãn nói, "Xong, sau này ngày ngày đều có nắng đẹp như vậy, có nam nhân như nguoi ấm giường, ta cả đời này là đủ."

"Nguoi liền điểm này tiền đồ." Cơ Hoa Âm đứng dậy, kéo nàng đứng lên, "Ăn nhiều nằm không tốt, đứng lên đi, gọi Tiết ma ma đến đi với nguoi dạo một vòng quanh viện, tiêu thực."

"Người đâu?" Hạ Lan Tuyết đỡ cánh tay của hấn, một tay chống eo, chậm chạp đứng lên.

Tư thế này giống như là người mang thai nhiều tháng, làm cho Cơ Hoa Âm nhìn khóe mắt giật giật, "Về sau ăn no liền thôi, không được phép ăn quá no."

"A, ta đây không phải là đói bụng sao?" Hạ Lan Tuyết vẫn như cũ cầm lấy cánh tay của hấn, lại hỏi, "Nguoi không theo giúp ta? Nguoi muốn đi đâu?"

"Trong quân có một số việc phải xử lý." Cơ Hoa Âm giải thích.

"Ừm." Hạ Lan Tuyết thức thời không có lại hỏi nhiều, kiếp trước, đối Nam Cung Khế, nàng liên quân quá nhiều, không hiểu chuyện gì cũng đều ôm lấy, nhưng lại làm cho hấn ngày càng xa cách.

Trải qua hai đời, đạo lý đối nhân xử thế cuối cùng đã hiểu một chút, đối với nam nhân, nàng cũng biết, nên vừa phải, nên quan tâm thì quan tâm, lúc buông lỏng phải buông lỏng, nàng cũng không muốn biến chính mình thành một đại nha hoàn chuyện gì cũng phải hỏi.

"Được rồi, vậy nguoi đi luôn đi, vừa vặn ta cùng Tiết ma ma bồi dưỡng một chút tình cảm." Hạ Lan Tuyết nhìn hấn cười ngọt ngào.

Kỳ thật, vừa rồi nàng nói muốn cùng hấn đi đánh trận, cũng là làm nũng nói đùa.

Nàng biết rõ hấn sẽ không mang nàng đi, mà nàng cũng không muốn làm cho hấn thêm phiền, nói như vậy cũng là muốn cho hấn biết, nàng quan tâm đến hấn nhiều...

Mà bây giờ, hấn muốn đi gấp, nàng liền cho hấn đầy đủ không gian, thậm chí, kể cả chính nàng, cũng sẽ hết thấy bình yên, làm cho hấn xuất chinh bên ngoài, có thể bớt lo yên tâm

Xem, nàng là cô nương hiểu biết cỡ nào nha!

Quả nhiên, Cơ Hoa Âm vui mừng nở nụ cười, sủng ái vuốt vuốt tóc của nàng, "Người ngoan ngoan."

"Ừm" Hạ Lan Tuyết gật đầu, đưa mắt nhìn hấn rồi đi.

"Nha đầu." Đột nhiên, xuất hiện bóng dáng to lớn của Tiết ma ma ở cửa, làm cho con mắt Hạ Lan Tuyết nhói lên.

Trước mặt khác còn là bóng lưng Cơ Hoa Âm làm cho người ta mê muội, sau một khắc, trong tầm mắt liền bị thay thế bằng gương mặt quý dị kia của Tiết ma ma, rất dọa người a.

"Tiết ma ma, sao người tiến vào không có tiếng động vậy?" Nàng nhẹ nhàng vỗ tim, sẵn giọng.

Tiết ma ma lắc lắc vòng eo thô kệch đi đến bên cạnh nàng, cười nói, "Ta có lên tiếng, chỉ là người không nghe thấy thôi, người nha! Tâm tư trong đầu đều là đặt trên người gia nhà ta nha."

Hạ Lan Tuyết không nói gì, một lần nữa ngồi trên ghế dựa, dùng tay xoa bụng.

"Gia làm thức ăn ngon không?" Tiết ma ma cười hỏi.

Hạ Lan Tuyết khoé môi nhếch lên, vẫn chưa thỏa mãn nói, "Đó là đương nhiên."

"Ừm, người coi như là cái nha đầu có phúc." Tiết ma ma ngồi vào ghế bên cạnh nàng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào đầy thỏa mãn của nàng, nhẹ nhàng thở dài, nói, "Cho, những năm này, ngoại trừ Thanh Anh cô nương, cũng chỉ có người làm cho gia tự mình xuống bếp."

"À" Hạ Lan Tuyết phản ứng chậm một nhịp hừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy không đúng, ngồi thẳng người, nhìn thẳng Tiết ma ma, hỏi, "Cái gì Thanh Anh cô nương?"

"A, chuyện này cũng nhiều năm rồi, không đề cập tới cũng được. Tuyết cô nương, đi thôi, ta cùng người vào trong viện đi một chút?" Tiết ma ma rất ân cần đối với nàng, đưa tay ra đỡ nàng.

Nhìn ánh mắt giáo hoạt của lão bà tử, Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười, đưa tay khoác lên trên cánh tay bà, từ từ đứng dậy, nói, "Vậy đi, ra ngoài đi dạo cho tiêu com"

Tiết ma ma cũng sờ, nhưng cũng không nói thêm cái gì, dìu nàng đi ra cửa.

Trong sân có hai nha đầu đang quét tước cũng bị Tiết ma ma bảo đi chỗ khác.

Chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiết ma ma cười hỏi, "Tiểu nha đầu, người có muốn biết chuyện của gia và Thanh Anh cô nương không?"

"Không muốn." Hạ Lan Tuyết dứt khoát trả lời.

Tiết ma ma cũng sờ, "Vi sao?"

"Không vì sao cả, tại sao ta lại muốn biết chuyện của hấn và nữ nhân khác? Ta chỉ cần biết chuyện của ta và hấn thôi." Hạ Lan Tuyết bĩu môi, dáng vẻ không quan tâm

Cũng đúng, Tiết ma ma vừa nhắc đến mấy chữ Thanh Anh cô nương, đầu óc nàng có chút bối rối, cũng rất tò mò cô nương này là ai, có quan hệ như thế nào với Cơ Hoa Âm, vậy mà có thể làm cho hấn tự mình xuống bếp?

Nhưng, rất nhanh, nàng liền không còn hứng thú với chuyện này nữa.

Hơn nữa, cho dù muốn biết, nàng nghĩ muốn tự Cơ Hoa Âm cho mình biết chứ không phải là nghe từ người ngoài.

"Là một cô nương biết tiết chế, rất tốt." Tiết ma ma gật gật đầu, ánh mắt của bà có vài phần khen ngợi.

Hạ Lan Tuyết không thể bị khen, một khi bị khen, sẽ kiêu ngạo không biết trời nam biển bắc, đặc biệt là lên mặt, "Đó là tự nhiên, bản cô nương chỗ tốt còn nhiều, nếu không, gia của các người sao cứ bám dính lấy ta như vậy? Đối với ta yêu chết đi sống lại?"

Tiết ma ma đầu đầy hắc tuyến, "..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Kỳ được

Sau khi Tiết ma ma đi, Hạ Lan Tuyết đi thêm vài vòng trong sân, vốn định chờ Cơ Hoa Âm trở lại, lại nói tạm biệt với hân, nhưng trời đã tối rồi, cũng không thấy hân trở lại.

Nàng nghĩ cũng không nên chờ nữa, mà trong nhà cũng có việc cần giải quyết, nên đành vào thư phòng của hân, lấy giấy bút, định viết cho hân mấy câu.

Nhưng viết cái gì, làm cho nàng nghĩ không ra.

Hay là viết nàng chờ hân đến khi trời tối, nhưng không thấy hân quay lại nên đi về sao?

Ý tứ quá lộ liễu, lại không có chút văn vẻ nào.

Viết bài thơ? Nhưng thi từ ca phú như thế nào, nàng lại không hiểu rõ.

"Cô nương, người có muốn viết hay không?" Tiết ma ma đã mài xong mực từ lâu, nhưng nhìn thấy Hạ Lan Tuyết vẫn còn cầm đầu bút, mãi không thấy hạ bút viết, có chút nóng nảy hỏi.

"Viết a." Hạ Lan Tuyết buông bút, dùng sức suy nghĩ một chút, hỏi, "Nắm tay nhau bên nhau cả đời đến già được không?"

Tiết ma ma khước miệng rụt rụt, "Người muốn viết cho gia lý do người phải về nhà hay là tỏ tình với gia thế?"

"Không phải giống nhau sao?" Hạ Lan Tuyết cảm thấy những lời này có thể biểu đạt được tiếng lòng của mình, lúc này viết, rồng bay phượng múa viết hai hàng.

Tiết ma ma nhìn hàng chữ kia, sau một lúc lâu mới nhìn ra nghĩa của nó, "Nha đầu, ai dạy chữ cho người?"

"Không có người dạy, chính mình luyện ra được, như thế nào? Rất có khí thế đúng không?" Hạ Lan Tuyết cầm lấy giấy, làm khô mực, thật thương thức lại nhìn thêm lần nữa sau đó mới để xuống chỗ để thấy nhất trên bàn sách.

Tiết ma ma nhìn chữ kia, nhin không được nói, "Nha đầu, hay là gọi người đến nhấn lại đi!"

"Làm sao?" Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

Tiết ma ma thành thật trả lời, "Chữ này người viết quả thực không thể xem được, nếu gia nhìn thấy, sợ không chịu được lại mời phu tử đến dạy người. Gia hiện thời bận rộn như vậy, người cũng đừng thêm việc cho hân nữa."

Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên, "Người cảm thấy chữ của ta xấu?"

"Không phải là xấu." Tiết ma ma nghiêm trang, nói, "Mà là rất xấu. Mà trong đây người viết bị sai hai chữ?"

"Chữ sai?" Hạ Lan Tuyết không phục.

"Giai lão." Tiết ma ma đưa tay chỉ vào hai chữ sai, sau đó, cầm lấy bút ở bên cạnh một lần nữa viết lại.

"Là như vậy sao?" Hạ Lan Tuyết nhìn một chút, không tin tưởng lắm, lão bà tử học vấn lại cao hơn mình sao?

Nhưng, thoát nhìn chữ của bà cũng được đi?

"Không tin, người có thể không đổi, nhưng, ta không dám cam đoan, sau khi gia xem xong, có thể nhận được hay không, hay lại bắt người đến hung hăng đánh mông." Tiết ma ma giải thích.

"Ồ." Hạ Lan Tuyết hung hăng trừng bà, cuối cùng đầu hàng, ở hai chữ sai khoanh vòng, sau đó, ở phía dưới lại viết lại hai chữ.

"Như vậy được chưa?"

"Được rồi." Tiết ma ma miệng nói như vậy, trong lòng lại âm thầm lau vốc mồ hôi lạnh, thật đúng là nha đầu hết thuốc chữa, giấy còn nhiều mà, tại sao lại không đổi viết lại một lần nữa? Đây lại đi bôi lại như vậy, trên trang giấy đen thui một đám, cũng không biết gia thích sạch sẽ kia của bà mà nhìn thấy thì sẽ như thế nào?

Nhưng, Tiết ma ma cũng mặc kệ, đối với việc chủ tử để một lão nô thâm niên như bà đi hầu hạ một con nhóc như Hạ Lan Tuyết, đến bây giờ trong lòng bà vẫn còn bất bình đấy.

Cho nên, kiên quyết không nhắc nhở Hạ Lan Tuyết nên làm cái gì, để mặc nàng gieo họa cho gia đình.

Chuẩn bị xong sau, trời đã tối đen, phủ tướng quân đã đốt đèn, nhưng Cơ Hoa Âm còn chưa trở lại.

Hạ Lan Tuyết đành cùng Tiết ma ma đi về trước.

Trở lại Hạ Lan phủ, đám Thu Hương nhanh chóng vây quanh nàng quan sát.

"Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

"Không sao, nhìn đi, ta vẫn rất khỏe." Hạ Lan Tuyết giơ cánh tay lên, cười nói, sau đó, gọi Tiết ma ma đi vào, giới thiệu với bọn Thu Hương, "Vị này là Tiết ma ma, sau này sẽ là người của Tuyết Uyển chúng ta, từ nay về sau mọi người cùng sống vui vẻ với nhau."

Mấy nha hoàn vừa thấy bộ dạng Tiết ma ma, giật nảy mình, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài.

"Tiết ma ma, tôi dẫn bà đến phòng ngủ." Thu Văn chủ động nói.

Tiết ma ma đem hành lý trong ngực quăng ra nói, "Không cần ở nơi khác, từ nay về sau lão nhân ta ở buồng lò sưởi ngay cạnh phòng nha đầu là được."

"Không được?" Hạ Lan Tuyết và một đám nha hoàn kinh kêu ra tiếng.

Tiết ma ma không cho là đúng nói, "Gia nhân phó lão thân cần phải hầu hạ cô nương thật tốt, lão thân tự nhiên làm tốt việc này, cũng chỉ có thể hầu hạ bên người như vậy, gia mới có thể yên tâm. Cô nương, về sau, buổi tối ngài muốn ăn uống cái gì cứ việc phân phó lão thân."

"Không được, những chuyện lật vật này vẫn luôn là bọn nô tỳ làm." Đám người Thu Hương vội nói.

Hạ Lan Tuyết cũng vội vàng gật đầu, "Đúng vậy, Thu Hương các nàng thay phiên trực đêm ở đây đã quen."

"Thôi quen có thể đổi, liền quyết định như vậy đi, người tên là Thu Hương đứng không? Đem chăn đệm của các người dọn đi, lấy một bộ mới đến. Còn người, người tên là Thu Văn? Đi, chuẩn bị nước nóng cho cô nương rửa mặt." Tiết ma ma không quan ý kiến của các nàng, phân phó.

Đám người Thu Hương không nhúc nhích, rõ ràng là không đồng ý.

Nhưng Tiết ma ma dầu gì cũng là người Cơ Hoa Âm phái đến, Hạ Lan Tuyết cũng không thể làm khác, chỉ đành phải cười phân phó đám người Thu Hương, "Đi, làm theo lời Tiết ma ma đi."

Vài người nha đầu, lúc này mới đi ra ngoài làm theo.

"Tiết ma ma, bà đi rửa mặt đi, ta có việc cần nói với Bích Văn." Hạ Lan Tuyết phân phó.

Tiết ma ma vừa nghe thấy vậy, cũng biết không nên ở lại nữa chỉ 'Vâng' một tiếng, rồi xoay người đi ra ngoài.

"Tiểu thư." Bích Văn lập tức có chuyện bẩm báo.

Hạ Lan Tuyết giờ tay, "Không vội, ngồi xuống từ từ nói."

"Vâng." Bích Văn sau khi ngồi xuống, chậm rãi nói, "Lần trước tiểu thư phân phó nô tỳ quan sát Bách Thảo Đường, rốt cục có phát hiện."

"Ừm, biết được người nào chưa?" Hạ Lan Tuyết bưng cái chén trên bàn lên, bất kể là trà nóng hay lạnh hớp một ngụm lớn rồi hỏi.

Bích Văn nhìn nàng, trả lời, "Đã tra ra được rồi, là người của nhị tiểu thư."

"Chỉ Nhị?" Hạ Lan Tuyết hơi ngẩn ra, đem cái ly để xuống, lại thận trọng hỏi, "Người xác định?"

"Nô tỳ xác định." Bích Văn nói, "Hôm đó, nô tỳ phát giác có người lên vào được đường, liền theo lời tiểu thư, không có đá thảo kinh xà, chỉ âm thầm theo dõi. Nô tỳ nhìn thấy hắn trộm một viên thuốc, sau đó, tại nhà hoang phía bắc thành, đưa cho nhị tiểu thư. Về sau nô tỳ hỏi Hạ chương quý, thuốc kia đúng là thuốc hoàng thượng dùng."

"Vậy sao." Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng gõ đầu, đáy lòng hoài nghi, Hạ Lan Chi muốn thuốc bỏ cho hoàng thượng làm cái gì?

"Người làm tay chân cho nàng ta có liên hệ với Bách Thảo Đường sao?"

"Đúng ạ." Bích Văn gật đầu, "Việc này ngay cả Hạ chương quý cũng không biết." "Ài?" Hạ Lan Tuyết hỏi, dám ăn cây táo, rào cây sung, thật sự là không muốn sống nữa.

Bích Văn sắc mặt hơi đổi, đáp, "Tam oa."

"Cái gì?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc không thôi, "Làm sao lại là hắn?"

"Tiểu thư, người còn nhớ rõ mùa hè năm ngoái, là tiểu thư cứu hần ở bên đường, có thiện tâm thu lưu hần, để hần làm tiểu nhị của Bách Thảo Đường?" Bích Văn hỏi.

Hạ Lan Tuyết một ngụm lão huyết nhin trở về, trầm giọng nói, "Tất nhiên nhớ rõ."

Nhưng tiểu tử kia rất an phận, làm sao có thể làm ra chuyện phản bội nàng được, hơn nữa, vì sao hần có liên hệ với Hạ Lan Chi được?" Kỳ thật, đây chỉ là vấn đề tiểu thư bày bố, trước khi gặp tiểu thư, Tam Oa đã biết nhị tiểu thư, nghe nói là nhị tiểu thư đã cứu mạng của hần, cho nên, hần liền dùng quãng đời còn lại để báo đáp nhị tiểu thư, hết thấy nghe theo nhị tiểu thư an bài..." Bích Văn đem chuyện hôm đó chứng kiến, tóm tắt lại cho Hạ Lan Tuyết.

Sau khi Hạ Lan Tuyết nghe xong, trên mặt chỉ còn cười lạnh, "Hóa ra, vào lúc này nàng ta cũng đã tính kế rồi."

"Tiểu thư, muốn xử trí như thế nào?" Bích Văn hỏi.

"Xử trí?" Hạ Lan Tuyết khoé môi khẽ nhếch, lạnh lạnh cười, "Có người tự chui đầu vào rọ, ước gì sớm một chút chôn chính mình, làm sao ta phải lao tâm khổ tứ nữa? Nhưng, người phải người theo dõi chặt chẽ Tam Oa cho ta, tất cả việc hần làm, người hần gặp đều theo dõi chặt cho ta, mặt khác, nói với Hạ chương quy, việc quan trọng không được giao cho hần làm, không được để hần phát giác."

"Vâng ạ." Bích Văn lên tiếng.

"Tốt lắm, không còn chuyện gì, người đi xuống nghỉ ngơi đi." Hạ Lan Tuyết khoát khoát tay, lại cũng có chút mệt mỏi, hiện tại nàng nghỉ ngơi không biết có phải mình mê man vài ngày như Cơ Hoa Âm nói không, nếu đúng như vậy, sao nàng còn thấy mệt mỏi?

Bích Văn đứng dậy cáo lui, một lát sau, Tiết ma ma đi đến, bụng một chậu nước nóng, "Đề lão thân hầu hạ cô nương rửa mặt."

"Ma ma, người cũng nghỉ ngơi đi, chuyện này tự ta có thể làm được." Hạ Lan Tuyết khách khí nói.

Tiết ma cũng không kiên trì chỉ nói 'Được', sau đó đi ra nhà ngoài ngủ.

Sau đó Thu Hương đi vào thấy thế, không biết nói gì "Tiểu thư, hay để nô tỳ mang chăn đệm ngủ ở dưới đi, nhờ nửa đêm ngài cần việc gì, nô tỳ cũng tiện hầu hạ."

Hạ Lan Tuyết cười cười, "Người cũng lui ra đi, để một mình ta là được rồi."

"Nhưng là..." Thu Hương không yên tâm.

Hạ Lan Tuyết lại nói, "Người cũng biết, ta ngủ rất say, phần lớn là ngủ thẳng đến sáng, ở đâu cần gì hầu hạ. Ngoan ngoãn, đi ngủ, ta thấy người có quảng thâm ở mắt rồi? Là ta không có ở đây mấy ngày nay, ngủ không ngon?"

Thu Hương không để ý đến quảng thâm ở mắt, chỉ là, nhắc tới Hạ Lan Tuyết không có ở đây mấy ngày nay, nàng kìm nén không được nội tâm nghi hoặc, hỏi, "Tiểu thư, hôm kia, phủ tướng quân có người đến, nói là cô nương ở quý phủ bọn họ, ngài nói cho nô tỳ là có chuyện gì xảy ra? Tại sao ngài lại quen biết người phủ tướng quân? Nhưng, phủ tướng quân... Trừ tướng quân ra, ngài còn quen biết ai mà lại giữ ngài ở lại vài ngày."

"Chính là tướng quân chứ ai." Hạ Lan Tuyết vui tươi hơn hờ cười nói.

"Tướng quân? Chính là chiến thần tướng quân mà mọi người vẫn khen ngợi sao?" Thu Hương tròn to hai mắt, khó có thể tin.

Nha đầu Đan Hương vừa bụng trà nóng tiến vào, nghe nói chiến thần tướng quân, lập tức tinh thần tỉnh táo, "Thu Hương tỷ tỷ, người ở nói chiến thần tướng quân sao?"

"Không phải là ta nói, là tiểu thư." Thu Hương vội vàng giải thích.

Mắt Đan Hương lập tức sáng long lanh nhìn Hạ Lan Tuyết, "Tiểu thư, ngài biết chiến thần tướng quân sao?"

"Ừ" Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, nghi hoặc nhìn nàng, "Nhưng, ánh mắt người là sao? Người cũng quen?"

"Không." Đan Hương dánh về sừng bái, năn nỉ nói, "Tiểu thư, lần sau mang nô tỳ đi làm quen hần đi?"

"Sao người lại muốn quen hần?" Hạ Lan Tuyết cảnh giác nheo lại con mắt, "Chẳng lẽ người cũng yêu hần?"

Đan Hương chấp tay trước ngực, mặt tràn đầy hoa đào, nói, "Đương nhiên, Cơ tướng quân anh tuấn thần võ, là nữ tử, ước chừng không thể không yêu đi."

Một câu nói lập tức làm cho Hạ Lan Tuyết ngũ lồi oanh đỉnh, sắc mặt nàng khó coi lại nhìn chằm chằm hướng về phía Thu Hương, "Người cũng yêu rồi?"

Thu Hương hừ cười, "Tiểu thư, người nghe nàng nói vậy, chỉ là nàng nghe qua lúc người ta tán gẫu, đã cảm thấy Cơ tướng quân là thiên thần hạ phàm bình thường, yêu khó lường. Theo ta nói, Đan Hương à, ngay cả mặt cũng chưa thấy qua, sao lại biết hần anh minh thần võ? Nói không chừng chính là

cái râu ria xồm xàm lỗ măng thất phu đâu."

"Không phải!" Hạ Lan Tuyết và Đan Hương hai người trằm miệng như một bác bỏ.

Thu Hương sùng sốt.

Đan Hương vui vẻ, "Tiểu thư, người gặp Cơ tướng quân rồi, hẳn nhất định là anh minh thần võ , có đúng hay không?"

"Đúng." Hạ Lan Tuyết nhẹ véo gò má trắng mịn của Đan Hương, híp mắt, lời nói xoay chuyển, như tên trộm cảnh cáo nói, "Nhưng, hẳn là danh thảo có chủ rồi người đừng nhớ thương nữa."

"Là Tô đại tiểu thư mà bên ngoài đồn sao?" Đan Hương lơ đãng, ngược lại rất kích động nói, "Nô tỳ nghe nói Tô đại tiểu thư đẹp như thiên tiên, tài trí hơn người, sinh ra người đã tỏa ra mùi thơm hiếm có, là một nữ tử hiếm thấy đâu"

"Người có ý gì? Không phải là người cũng thích nữ tử chứ?" Hạ Lan Tuyết khước miệng giật giật.

Đan Hương cười nói, "Đương nhiên không phải , nô tỳ chẳng qua là cảm thấy, cũng chỉ có nữ tử tài mạo song toàn như vậy là xứng với Cơ tướng quân thôi."

"Thúi lắm!" Hạ Lan Tuyết đột nhiên gào to.

Thu Hương và Đan Hương bị rống giật mình.

"Tiểu thư, làm sao vậy?"

Hạ Lan Tuyết liếc mắt, không vui trừng hai nàng, "Ai nói liền nhất định phải nữ nhân như vậy mới có thể xứng hẳn? Ta như vậy không được sao?"

"Tiểu thư?" Hai người nha đầu kinh ngạc, lập tức, hoặc như là dụ dỗ người vậy nở nụ cười, "Được rồi, như thế nào không được? Tiểu thư giỏi văn giỏi võ, còn có một tay y thuật tốt, so với thế gian nữ tử đều hơn."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết lúc này mới hài lòng gật đầu, chớp mắt to hỏi, "Các người cũng cảm thấy, ta xứng với hẳn đúng không?"

"Tiểu thư, không phải ngài nghiêm túc chứ?" Thu Hương nghĩ tới điều gì, thập phần kinh ngạc.

Hạ Lan Tuyết tròn mắt, sung sướng cam chịu.

Thu Hương sùng sốt, sắc mặt đột ngột trở nên có chút khó coi.

Đan Hương lại là lo lắng, "Tiểu thư, ngài... Còn không có cập kê đâu, Cơ tướng quân hẳn... Tựa hồ mới đến tuổi lập gia đình."

"Vậy thì làm sao?" Gặp hai người nha đầu như thế không coi trọng chính mình, Hạ Lan Tuyết tức giận liếc mắt, phất tay đuổi các nàng, "Đều đi nghỉ đi, bốn tiểu thư mệt mỏi, không muốn nói chuyện."

"Tiểu thư." Thu Hương muốn nói lại thôi.

"Không cần nói nữa." Hạ Lan Tuyết không muốn nghe nữa, dù sao, nàng cùng Cơ Hoa Âm chuyện, không quan tâm người ngoài nói gì, chỉ cần nàng cảm thấy tốt là được.

Đem hai người nha đầu đuổi ra ngoài, Hạ Lan Tuyết trở về phòng, để nguyên quần áo nằm sõng soài ra giường, mở to mắt nhìn đỉnh màn.

Chẳng lẽ, nữ tử như Tô Minh Ngọc là tốt sao? Theo ý nàng, ngoại trừ xinh đẹp, nàng ta cũng không có mặt nào tốt.

"Nha đầu, người ngủ chưa?" Đột nhiên, gian ngoài truyền đến thanh âm của Tiết ma ma.

Hạ Lan Tuyết vội vàng nghiêng người, hừ một tiếng, "Ừm."

"Ngủ rồi còn có thể trả lời? Người định lừa lão bà ta sao? Mau đứng lên." Tiết ma ma bắt mẫn hừ lạnh.

Hạ Lan Tuyết giũ cọt, "Rồi, ta chưa ngủ, ma ma ngài có việc gì?"

Không phải là muốn nàng dậy hầu hạ bà ta chứ?

"Không phải là nói mình tự mình có thể rửa mặt sao?" Tiết má má hỏi.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, vừa rồi Tiết má má bùng nước nóng đến, nàng nói mình có thể, sau đó, nói chuyện với Thu Hương và Đan Hương nên quên mất.

Nàng không lên tiếng, chỉ giả vờ không nghe thấy.

Nhưng Tiết ma ma hiển nhiên không chịu bỏ qua, "Buổi tối không tắm rửa thay quần áo trở lên giường thì thôi, tối thiểu cũng phải rửa mặt rửa chân rửa móng..."

"Khụ." Hạ Lan Tuyết bị lời nói của bà làm cho sặc, quả thật đúng là rộng, vội vàng kéo chăn, phủ ở mặt của mình, giả câm vờ điếc.

"Ngươi đừng giả bộ ngủ." Gian ngoài lại truyền tới thanh âm nghiêm nghị của Tiết má má, "Dậy rửa mặt, nếu không, sáng mai lão thân sẽ đi nói cho gia, ngươi không rửa chân liền lên giường ngủ."

"Này." Hạ Lan Tuyết đột nhiên xốc chăn mền, ngồi ở trên giường, vẻ mặt phẫn uất, "Nước đã lạnh từ lâu rồi."

"Trong phòng bếp có nước nóng, cô nương tự mình đi lấy đi." Tiết má má lại nói.

Hạ Lan Tuyết cắn răng, "Ta sợ bóng tối."

"Bên ngoài có đốt đèn." Tiết má má nói.

Hạ Lan Tuyết vẻ mặt đau khổ, "Ta mệt quá."

"Ngươi ngủ đi, ngày mai lão thân trở về, nói cho gia, ngươi là cô nương không thích sạch sẽ, toàn thân hôi hám đã chui vào trong giường, ngươi xem về sau gia còn dám ôm ngươi hay không?" Tiết ma ma giọng nói nhàn nhạt uy hiếp.

"Đủ rồi." Hạ Lan Tuyết rốt cục không chịu nổi nằng om sòm, bày tỏ thỏa hiệp, "Được rồi, ta đi tắm rửa."

"Lúc này mới ngoan ngoãn." Tiết ma ma khanh khách nở nụ cười.

Hạ Lan Tuyết hận hàm răng ngứa, không phải lười biếng không rửa chân sao? Còn dám uy hiếp để cho Cơ Hoa Âm biết? Quá hèn hạ.

Đi đến gian ngoài cửa, bỗng nhiên nhìn thấy Tiết ma ma đang dựa vào đầu giường, đặc ý nhìn nàng.

"Hừ." Hạ Lan Tuyết hừ lạnh một tiếng, ôm xiêm y tắm rửa chuẩn bị ra cửa.

Tiết ma ma lại gọi nàng lại, "Nha đầu, ma ma có đồ tốt cho ngươi, cầm lấy"

"Ta không cần." Hạ Lan Tuyết kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Tiết ma ma lại hết sức tự tin, "Chắc chắn ngươi thích cần, cầm đi."

Bà tiện tay lấy một túi giấy từ trên tủ ra, ném vào trong lòng Hạ Lan Tuyết, cười nói, "Đây là phấn của mười hai loại hoa quý, chẳng những có thể làm da trắng mịn, còn có thể... Làm cho vóc người phẳng lý của ngươi nảy nở giống như thiếu nữ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Trọng viết

Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, "Có ý gì?"

"Chính là dùng hoa phấn này, mỗi ngày xoa lên ngực ngươi, trong một thời gian ngắn, sẽ to lên rất nhiều..." Tiết ma ma nhiệt tình giải thích.

Hạ Lan Tuyết theo phản xạ cúi đầu xuống, nhìn về phía ngực bằng phẳng của mình, không khỏi đầu đầy hắc tuyến, "Loại đồ tốt này, tại sao ma ma không để dùng?"

Tiết ma ma nhẹ nhàng cười, "Lão thân không giống nha đầu ngươi, có hứng thú nồng hậu với nam nhân như vậy."

"..." Hạ Lan Tuyết quần bách, sáng giọng, "Ta cũng chỉ là đối Hoa Âm có hứng thú, nam nhân khác, ta mới mặc kệ."

"Vậy là được rồi, gia cũng là nam nhân, nam nhân sao, ai mà không muốn nữ nhân của mình tư thái mê người?" Tiết ma ma cũng không nghĩ đến chuyện nàng là một nữ oa chưa cập kê, thành thật đưa ra ý kiến cho nàng.

Mà Hạ Lan Tuyết nghe, cũng cảm thấy đúng là như thế, Cơ Hoa Âm cũng nhiều lần khinh bỉ vóc dáng của nàng.

Nhưng, nghĩ lại, Hạ Lan Tuyết có chút hồ nghi, "Đây không phải là đồ gia nhà ngươi đưa cho ta dùng chứ?"

"Người suy nghĩ nhiều." Tiết ma ma liếc nàng một cái, ánh mắt có chút khinh miệt, nói, "Nói thật, bắt đầu, gia cho người tìm ta, lúc nói là kính nhờ ta chiếu cố một người, ta nhìn ánh mắt của hắn, liền đoán được là nữ nhân, hơn nữa còn là gia thích nữ nhân. Nhưng là..."

Bà đột nhiên ngừng lại.

Hạ Lan Tuyết hỏi, "Nhưng mà cái gì?"

Tiết ma ma ha ha cười, ý tứ khinh miệt cũng rõ ràng, "Ai biết, vừa nhìn thấy lại là một tiểu nha đầu như ngươi, trừ gương mặt ngươi ra, miễn cưỡng còn có thể chấp nhận, thật sự ta không thấy ngươi còn có chỗ nào tốt."

"..." Hạ Lan Tuyết về mặt có chút dờ khóc dờ cười, "Cho nên đâu!"

Tiết ma ma tròn mắt, "Gia thích ngươi, ta cũng không có cách nào, chỉ có thể từ từ dạy dỗ, để cho ngươi có thể có được ân sủng của gia."

"Còn ân sủng? Ngươi coi gia ngươi là Hoàng thượng à?" Hạ Lan Tuyết khinh thường hừ hừ, lão bà tử chết tiệt này còn muốn dạy dỗ nàng? Hừ...

Không thể chịu được nữa, đem bọc giấy ném đi, Hạ Lan Tuyết hung hăng nói, "Món đồ rách nát này, bốn cô nương không cần đâu."

Tiết ma ma cầm lấy bọc giấy, lắc lắc, "Ngươi khẳng định không cần sao?"

"Không cần." Hạ Lan Tuyết kiêu ngạo vênh mặt lên, ánh mắt khinh bỉ bà và đồ trong tay bà.

Tiết ma ma nở nụ cười, chậm rãi nhét bọc giấy vào trong ngăn kéo, lại nói, "Không cần thì thôi, nhưng, lão thân là người từng trải, có câu này cần nhắc nhở ngươi. Sang năm ngươi cập kê rồi? Khi đó có thể lập gia đình..."

"Ừm." Nhớ tới cái này, Hạ Lan Tuyết vừa kích động lại vừa căng thẳng, đợi nàng cập kê rồi, Cơ Hoa Âm sẽ cưới nàng chứ?

Tiết ma ma buồn cười, "Ngươi định lấy đáng đáp này lập gia đình sao? Biết rõ, nói ngươi là tiểu thê tử của gia, không biết, còn tưởng ngươi là khuê nữ của gia với nữ nhân nào đó rồi."

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, ý của bà là chê nàng thấp bé sao, nhìn giống như đứa bé gái chứ không giống con gái gì cả?

Tiết ma ma nhìn nàng, lại hừ nói, "Đừng không phục, ma ma ta ăn muối so với ngươi đi đường còn nhiều hơn, các loại nam nhân ta đều thấy hết rồi, ta so với ngươi hiểu rõ hơn nam nhân, biết rõ như thế nào sẽ làm nam nhân thêm yêu thích. Nhưng, ta làm như vậy cũng không phải vì ngươi, ta chỉ là muốn làm cho gia yêu ngươi hơn một chút."

"Có ý gì?" Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

Tiết ma ma khò miệng nhếch lên, lại lộ ra thoáng cái cười khở, "Ngươi không cần hiểu, có lẽ, tương lai ngươi sẽ hiểu."

Hạ Lan Tuyết cổ quái nhìn bà, "Tiết ma ma, thần sắc ưu thương như vậy không hợp với lão bà như ngài đâu."

"Ồi." Tiết ma ma oán trách liếc nàng, hừ cười nói, "Nha đầu ngươi, mặc dù ăn nói không xuôi tai nhưng lòng dạ cũng ngay thẳng."

Hạ Lan Tuyết âm thầm lè lưỡi, bà ta đang khen mình sao?

"Nhưng mà, nha đầu." Thanh âm Tiết ma ma đột nhiên nghiêm nghị, còn chứa đựng ý tứ cảnh cáo, "Không dễ gì mà gia thân cận được với một người, hiện thời, hẳn dĩ ngươi như vậy, cũng làm lão thân không thể tưởng được. Cho nên, ngươi cũng biết phúc, chớ nên làm hấn đau lòng. Tương lai nếu có một ngày, ngươi dám làm cho gia thương tâm ma ma ta liền cắt đứt chân của ngươi."

"Khụ..." Lời này mặc dù không xuôi tai, nhưng từng câu từng chữ đều là bảo vệ Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết đành phải nhịn, "Bà yên tâm, cuộc đời này từ hấn ra, ta sẽ không nhìn nam nhân khác nhiều hơn một cái."

"Ừm" Tiết ma ma gật gật đầu, "Cũng bởi thấy ngươi thật lòng với gia, lão thân mới chịu đáp ứng gia yêu cầu, rồi núi tới chiếu cố ngươi."

"Rời núi?" Hạ Lan Tuyết hiếu kỳ không thôi, chạy vội tới đầu giường, hỏi, "Sao lại là rời núi?"

Tiết ma ma liếc nàng một cái, "Lòng hiếu kỳ của ngươi thật lớn, sao không đi tắm rửa đi?"

"Nói quá rồi, đúng rồi, ta thấy ngài và Hoa Âm tình cảm cũng thân thiết, các người có quan hệ gì?" Hạ Lan Tuyết dứt khoát đặt mộng ngồi vào đầu giường, hưng trí bừng bừng hỏi, đáng vẻ giống như hải tử nhất quyết phải nghe nài nài mình kể chuyện vậy.

Tiết ma ma hơi sững sờ, chợt sáng giọng, "Tắm rửa đi, tắm xong trở lại ngủ, cô nương gia không có việc gì đừng có mà nhiều chuyện, thật giống như phụ nữ nhà quê vậy."

"Phụ nữ nhà quê thích buôn chuyện sao? Vậy nương nương trong nội cung thì sao?" Hạ Lan Tuyết giảo hoạt hỏi.

"Nương nương trong nội cung tất nhiên không giống ngươi rồi." Tiết ma ma trừng nàng, "Thật không hiểu người như gia sao lại coi trọng một cô nhóc rắc

rồi như người chứ?"

"Ôi, ngài về hỏi gia nhà ngài xem, ta cũng muốn biết lý do đấy ." Hạ Lan Tuyết hoạt bát cười.

Tiết ma ma cũng cười theo, nói, "Không cần hỏi, lão thân cũng đoán được, nhất định là gia không chịu nổi người vô cớ gây rối, đành phải theo."

Theo cái từ này, Hạ Lan Tuyết thích, vỗ tay cười nói, "Không sai, hần sớm nên đi theo ta mới đúng."

"Muốn cho hần nhanh chóng theo người, dùng tới cái này." Tiết ma ma lại lấy phấn hoa ra, đưa cho Hạ Lan Tuyết.

Hai gò má Hạ Lan Tuyết nóng nóng , cuối cùng có chút cảm giác giống cô gái thẹn thùng, "Ma ma, thật sự có tác dụng?"

"Tất nhiên." Tiết ma ma nói, "Ma ma ta cũng ngóng trông người sớm bắt trời gia lại, sớm sinh đứa bé cho gia, như vậy, sau này gia không còn cảm thấy cô đơn nữa"

"Cô đơn?" Hạ Lan Tuyết nhạy cảm bắt được cái từ này, "Hần tốt như vậy sao lại cô đơn chứ?"

"Sau này người hỏi gia đi, lão thân mệt mỏi, không cùng người nhiều lời." Tiết ma ma đẩy nàng ra, đắp chăn lên, nhắm mắt ngủ.

Hạ Lan Tuyết cũng không truy cứu vì sao lão bà từ này lại nói Cơ Hoa Âm cô đơn, chỉ mở bọc giấy ra, ngửi thấy mùi thơm thanh nhã mê người, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng Cơ Hoa Âm bị mình mê hoặc, vui sướng hài lòng giống như con chuột nhỏ trộm được dầu vừng vậy.

Đội nàng hừ điệu hát dân gian ra phòng, Tiết ma ma lại mở mắt, đối với bóng đêm ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài, "Chỉ mong nha đầu kia có thể làm cho gia vui vẻ lên!"

- -

Sau khi tắm rửa thoa phấn hoa, Hạ Lan Tuyết chợt cảm thấy chính mình thơm tho, đẹp đẽ, sau khi ngủ ngon giấc, mới rạng sáng ngày hôm sau, nàng đã kéo Tiết ma ma cùng mình đến phủ tướng quân muốn khoe thành quả với Cơ Hoa Âm.

Nhưng mà, Tiết ma ma lại ngăn cản nàng, "Mấy ngày nay, gia đang vội vàng xử lý quân vụ, không có thời gian rảnh rỗi cho người đâu."

"A? Vậy sao." Nghĩ đến tối ngày hôm qua, Cơ Hoa Âm còn chưa có trở lại, Hạ Lan Tuyết rất nhụt chí, nhưng theo như Tiết ma ma nói, lúc này hần đang bận, nàng không thể đi quấy rầy hần?

"Nha đầu, nếu đang rảnh rỗi, lão thân dạy người nữ công thêu thùa nhé?" Tiết ma ma đề nghị.

Hạ Lan Tuyết kinh hãi thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, "Học cái đấy làm gì?"

"Chẳng lẽ, tương lai sau khi người vào cửa, quần áo của gia vẫn để cho người khác làm sao?" Tiết ma ma hỏi.

Lời này thành công giữ lại Hạ Lan Tuyết bảy tấc, đúng nha, tú nương may xiêm y không phải đều là nữ sao? Nam nhân của mình mà lại mặc xiêm y do nữ nhân khác làm, cảm giác thật quái dị.

Nhưng mà, nữ công thêu thùa , nhớ tới kiếp trước thêu cái uyên ương kia, bị Cơ Hoa Âm cười nhạo nói là vịt hoang, nàng cũng không còn động lực.

"Đây, nhìn xem." Không đợi Hạ Lan Tuyết trả lời, Tiết ma ma giống như là làm ảo thuật, trong tay cầm một khối vải tơ và kim chỉ, chỉ thấy tay phải bà cầm kim, không ngừng tung bay trên vải tơ, tốc độ kia nhanh đến nỗi người xem phải hoa mắt.

Ngay cả Thu Văn vừa bước vào cũng sửng sốt , đứng nguyên ở cửa, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ làm Tiết ma ma phân tâm.

Một lát sau, Tiết ma ma vừa thu kim lại, trực tiếp cắm vào bên trong búi tóc của chính mình, lại mở vải tơ ra, một đóa mẫu đơn duyên dáng, sang trọng lại rất sống động hiện lên trước mắt mọi người.

"Thật là lợi hại." Hạ Lan Tuyết vỗ tay khen ngợi.

Thu Văn đám người lúc này mới đến, nhìn bức tranh thêu, cũng đều vỗ tay tán dương, nhưng quan trọng là chưa thêu ra cái gì, nhưng mà thủ pháp thêu của Tiết ma ma, xe chỉ luôn kim, nước chảy mây trôi, làm cho người xem cảm thấy rất hưng phấn, tìm đập thành thích.

"Muốn học không?" Tiết ma ma cười hỏi.

Không chỉ có Hạ Lan Tuyết, đám Thu Văn cũng nói theo, "Muốn."

Tiết ma ma nhìn đám các nàng, cười, "Lão thân không có ý định thu đồ đệ."

"Vậy ta?" Hạ Lan Tuyết hồ nghi chỉ mình.

Tiết ma ma nhẹ liếc nàng một cái, "Người là người gia thích, tất nhiên là không giống các nàng rồi."

Hạ Lan Tuyết khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Thu Hương các nàng liền vội vàng hỏi, là gia nhà nào vừa ý tiểu thư nhà mình rồi?

Nhưng Tiết ma ma không bắt quai cùng các nàng, mà cùng Hạ Lan Tuyết đến một nơi yên tĩnh ở hậu hoa viên, sau đó, dạy Hạ Lan Tuyết cách xe chỉ luân kim

Xe chỉ luân kim, đã là người mất bình thường đều cảm thấy rất dễ dàng.

Nhưng mà Tiết ma ma muốn nàng học bằng cách bắt nàng nhìn thẳng.

Trên một thân cây ngọc lan trắng, treo một cái kim gỗ rất lớn, cao cũng phải bằng nửa người, mà Tiết ma ma đưa cho nàng một cành cây khô, "Người hãy coi nhánh cây này là chỉ, xuyên qua cây kim gỗ kia, nhớ kỹ, phải làm thật chuẩn xác, nếu như kim gỗ động, người liền thất bại."

"Làm như vậy để làm gì?" Hạ Lan Tuyết không hiểu, chỉ là học theo thôi, sao phiền phức như vậy?

"Luyện cho người tính kiên trì, chuyên tâm, còn có không chế được lực." Tiết ma ma trả lời ngắn gọn.

Hạ Lan Tuyết nhíu mày, nghe rất đáng ghét, có thể không học sao?

"Thu Vãn các nàng rất muốn học, nếu không..."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ." Tiết ma ma không chút lưu tình ngắt lời nàng, cười lạnh nói, "Không trách được trước khi ta tới, gia có dặn dò ta, nói người không có kiên nhẫn, bảo ta cần đặc biệt dạy bảo. Hôm nay thấy được người quả thật như thế."

Hạ Lan Tuyết cười khan, "Không thể không kiên nhẫn, chủ yếu là ta cũng rất bận."

"Xem trọng rồi." Từ kẽ hở giữa hai ngón tay Tiết ma ma khẽ xẹt qua, Hạ Lan Tuyết cũng không biết bà muốn cho mình xem cái gì, đột nhiên, bính một tiếng, một con chim to bị thương rơi xuống bên cạnh chân nàng.

Tiết ma ma thu hồi ngân châm nói, "Gia nói, người sử dụng kim châm rất tốt, nên lão thân muốn dạy người bộ pháp kim châm này. Nhớ kỹ, kim trong tay người, chẳng những có thể lấy may quần áo, thời khắc mấu chốt còn có thể giết người bảo vệ tính mạng."

Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên, lại ngẩng đầu nhìn chim choc đang bay qua lại trên bầu trời, lại cúi xuống nhìn con chim đang bị thương rơi dưới chân mình.

Cuối cùng sáng tỏ, Tiết ma ma là chân nhân bất lộ tướng a, chắc chắn bản lãnh cũng không nhỏ.

Nhưng là, dạy nàng luyện võ sao?

Nàng bình sinh rất ghét, Cơ Hoa Âm dạy miễn cưỡng còn có thể học.

Nhưng thay đổi thành người khác, nàng nhưng là một khắc cũng không chịu nổi.

"Hoa Âm hẳn nhắc nhở người dạy ta điều này?" Nàng hỏi.

Tiết ma ma cười cười, "Gia bảo ta dạy người thi thư lễ nghi, cầm kỳ thư họa."

"..." Hạ Lan Tuyết yên lặng, so với những thứ kia, nàng tình nguyện học theo thừa may vá, nhưng, nàng cũng rất tò mò, "Vậy sao bà không làm theo như hẳn nói? Ngược lại dạy ta công phu?"

"Ồi." Tiết ma ma sâu không lường được hừ hai tiếng, "Người đoán?"

"..." Hạ Lan Tuyết ói, "Ma ma bà có thể đừng làm ra trạng thái như tiểu nữ tử thế này, rất dọa người."

"Nha đầu chết tiệt kia." Tiết ma ma không khách khí cốc đầu nàng một cái.

Hạ Lan Tuyết ôm đầu, vẻ mặt không tình nguyện, "Không phải là bà ước gì ta biến thành nữ tử thi thư không thông, lễ nghi không hiểu, cầm kỳ thư họa ngu ngốc chứ? Như vậy, gia các người có thể đi thích nữ tử khác tốt hơn rồi, thí dụ như, cô nương Thanh Anh bà nhắc lúc trước."

"Ừm, đầu óc người không ngu ngốc, cái này cũng có thể nghĩ ra được. Vậy rốt cuộc người có học hay không?" Tiết ma ma gọn gàng dứt khoát hỏi.

"Học, như thế nào không học? Lão tử chẳng những muốn học vũ, thi thư lễ nghi, cầm kỳ thư họa, lão tử tất cả đều học, tức chết người." Hạ Lan Tuyết hung dữ nói.

Tiết ma ma nhướn mày, "Được, chỉ sợ người nói thì dễ, làm lại khó."

"Chờ xem." Hạ Lan Tuyết cầm cành cây trên mặt đất, đâm xuyên qua cây kim gỗ đang treo kia.

Mặc dù lỗ kim rất lớn, nhưng, nếu không chuyên tâm tỉ mỉ, thật đúng là khó xuyên qua đi.

Hạ Lan Tuyết nín thở ngưng thần, luyện cho tới trưa, cuối cùng thành công được hai lần.

Đến lúc ăn cơm trưa, nàng đã mệt rã rời rồi, ngay cả cánh tay cũng nâng không nổi, lúc ăn cơm chỉ ước có người đút cho ăn.

Nhưng Tiết ma ma không phải là Cơ Hoa Âm, vô luận nàng làm nũng ăn vạ, nhất quyết không cho phép nàng lười biếng dùng mảnh lỏi.

Sau khi ăn xong, lại cầm mảnh vải tơ lên, đưa cho nàng thêu.

Nhưng nàng chỉ biết thêu mỗi vệt hoang còn những cái khác đều không biết.

Bất đắc dĩ, nàng lại thêu vệt hoang thêm một lần nữa.

Sau khi thêu xong, giao cho Tiết ma ma, bà lại rất hài lòng gật đầu, làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy, chẳng lẽ trình độ thêu của nàng đã tăng lên?

Trước cơm tối, nàng lên ra lệnh cho bọn Thu Hương quần lấy Tiết ma ma, còn mình thì vụng trộm chạy ra ngoài bằng cửa sau.

Cả ngày không gặp hấn, thật sự là nghĩ sợ.

Lại nói, thành quả cả ngày nay của nàng, cũng nên cho hấn biết một ít.

Rất may, lúc nàng đến, Cơ Hoa Âm đang ở trong thư phòng viết cái gì đó, bốn phía đốt đèn ngọc lưu ly, ánh sáng ôn nhuận bao phủ hấn, làm cho hấn thoát nhìn rất thanh nhã ôn nhu, không giống võ tướng, mà giống như một thư sinh yếu đuối.

Làm cho người ta nhìn có một loại xúc động muốn đụng ngã a.

"Tiến vào." Cơ Hoa Âm đột nhiên đặt bút xuống, nghiêng đầu, đôi mắt thâm thúy như đêm ngó nàng.

Hạ Lan Tuyết tim cứng lại, chỉ liếc mắt một cái, nàng đã có cảm giác muốn chết đuối bên trong đôi mắt vừa ôn nhu vừa thâm thúy đó.

"Không dám đi vào?" Thấy nàng tựa ở cửa không động đậy, Cơ Hoa Âm hơi nhíu mày.

Hạ Lan Tuyết cũng cười khan, "Ta quấy rầy đến người sao?"

"Đứng." Cơ Hoa Âm trả lời.

Hạ Lan Tuyết đã đi tới, vốn định cùng hấn nũng nịu chút kể khổ hôm nay, nhưng khi nhìn thần sắc lạnh nhạt của hấn, đột nhiên đứng bên cạnh hấn, sẽ không dám làm càn.

Nàng cảm giác hấn khó chịu với mình.

"Hoa Âm." Nàng dè dặt gọi hấn, "Người ăn cơm tối chưa?"

"A, người chưa ăn sao?" Cơ Hoa Âm hỏi ngược lại nàng.

Hạ Lan Tuyết vốn định gật đầu, nhưng ngẫm lại, chính mình thừa dịp lúc bọn Thu Hương bày cơm, vụng trộm chạy ra ngoài, sẽ không dám nói, chỉ nói, "Ta ăn rồi"

"Vậy sao." Cơ Hoa Âm nhàn nhạt hừ một tiếng, cúi đầu, rút một tờ giấy từ trong quyển sách ra để ở trên bàn.

Hạ Lan Tuyết vừa thấy chữ trên giấy, lập tức vui vẻ, "Đây không phải là ta..."

"A, cũng không biết là tên ngu ngốc hay trẻ em nào, đặt trên bàn viết của ta, chữ xấu cũng thôi, lại còn bôi lung tung chữ như gà bới, thật nên tìm một phu tử thật tốt học tập lại đi" Cơ Hoa Âm bất đắc dĩ ngắt lời nàng, lại giống như giọng mỉa mai, "Lại còn dùng Kinh Thi nữa chứ, chắc cũng chỉ là nghe người ta nói, chứ không hiểu nghĩa gì đâu."

"..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết hơi cứng lại nói quanh co, "Kìa, kém cỏi như vậy sao?"

"Đương nhiên, gia chưa bao giờ thấy chữ ai xấu như vậy." Cơ Hoa Âm liếc nhìn nàng giống như lúc này mới phát giác thần sắc nàng không ổn, hỏi, "Người làm sao vậy? Chẳng lẽ người cảm thấy chữ viết này không xấu?"

"Không, đích xác là xấu." Hạ Lan Tuyết gấp rút phủ nhận, hấn đều cảm thấy xấu, nàng lại cảm thấy không giống, chẳng phải là chứng tỏ ánh mắt đánh giá của nàng có vấn đề sao.

Cơ Hoa Âm cong môi cười, "Đúng vậy, Tuyết Nhi chữ của người còn đẹp hơn này nhiều, hay là người viết lại bức thư này cho ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Yêu cầu

"Viết... viết lại?" Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, chẳng lẽ hần đã biết là mình viết ?

Không đúng, hần khẳng định là mình viêtsz .

Nghĩ đến Hạ Lan Tuyết then thùng đồ mặt , nhưng cũng may, nàng không viết tên người gửi nên dù có đánh chết nàng cũng không thừa nhận chữ viết xấu xí kia là của mình .

"Sao thế? Tuyết Nhi không muốn viết?" Cơ Hoa Âm tựa hồ có chút thất vọng.

Hạ Lan Tuyết vội hỏi, "Viết chữ không có gì hay cả , hôm nay ta vừa thêu một bức tranh, định đưa cho người nhìn, ngay cả Tiết ma ma cũng khen ta thêu tốt đấy "

Vội vàng gạt tờ giấy viết chữ kia sang một bên, từ trong ngực Hạ Lan Tuyết rút ra một mảnh lụa thêu uyên ương, đưa cho hần, "Người nhìn xem, cũng không tệ lắm đúng không?"

"Đây là thêu vịt hoang sao... Nhìn cũng không tệ ." Cơ Hoa Âm mở bức tranh thêu ra, rất nghiêm túc nhìn hồi lâu, sau đó bình phẩm.

"Vịt hoang?" Hạ Lan Tuyết tức mà không biết nói sao, chẳng lẽ một chút tiến bộ cũng không có?"Người lại nhìn kỹ lại xem, nhìn rất giống vịt hoang sao?"

"Không phải sao?" Cơ Hoa Âm híp mắt, lại cẩn thận quan sát một lúc, lúc này mới chợt hiểu ra, "Đúng là không phải vịt hoang, nhưng ở đây có bốn cái chân không phải là con vịt thì là con gì?"

"Uyên ương." Hạ Lan Tuyết liếc nhìn hần, nàng cũng không tin, uyên ương nghịch nước rõ ràng như vậy mà hần lại không nhìn ra.

Cơ Hoa Âm nhìn vẻ mặt không phục của nàng, nhẹ khê cười, đưa tay, kéo nàng vào ngồi bên cạnh, lại chỉ uyên ương nói, "Nếu xóa đi một đôi chân, có thể tính là uyên ương rồi."

"Có ý gì?" Hạ Lan Tuyết không hiểu.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng thờ dài, "Uyên ương chỉ có hai cái chân."

"Không phải là bốn cái sao?" Hạ Lan Tuyết đã nhìn thấy uyên ương, nhưng bọn chúng đều ở trong nước, vì vậy, thật sự của nàng cũng không rõ ở bên dưới chúng có mấy chân.

"Ừm." Cơ Hoa Âm gật đầu, cẩn thận gấp bức tranh thêu lại rồi bỏ vào trong ngực áo , sau đó, cầm bàn tay nhỏ bé của Hạ Lan Tuyết, mở ra, nhìn xem nàng bị kim châm qua lòng ngón tay, trong mắt đầy vẻ thương tiếc, "Lần đầu tiên học, có thể thêu thành như vậy, đã không tệ."

"Ta..." Hạ Lan Tuyết rất muốn nói mình không phải là lần đầu tiên thêu.

"Nhưng " Lập tức, Cơ Hoa Âm lại khích lệ nói, "Người cần phải luyện tập nhiều hơn nữa, không chừng lần sau mang đến cho ta xem có thể ra hình uyên ương rồi."

"Ừm, đó là đương nhiên." Hạ Lan Tuyết mười phần tự tin, đột nhiên, cầm lấy tay hần kéo hần đứng dậy.

"Làm cái gì?" Cơ Hoa Âm khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết nói, "Người đứng lên, ta có chút quà nhỏ cho người."

"Quà nhỏ? Người là muốn làm cái gì?" Cơ Hoa Âm cười nhìn nàng.

"Ừm, không nói cho người." Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu, ra vẻ bí mật.

Cơ Hoa Âm buồn cười, quà nhỏ của nàng, mà nàng còn hành động như vậy chẳng lẽ hần không đoán ra sao? Nhưng hiện tại nàng không muốn nói, hần cũng giả ngu vậy.

Hần phối hợp đứng trước mặt nàng, để mặc cho tay nàng khua loạn một lúc lâu trên người mình.

"Tốt lắm " Ước chừng xong, Hạ Lan Tuyết tâm lý nắm chắc rồi, lại hỏi, "Người thích màu sắc gì?"

Cơ Hoa Âm khê ngưng mĩ, thích màu sắc gì? ... Hần ngẫm nghĩ.

Hạ Lan Tuyết vừa nhìn áo bào đen trên người hắn, tựa hồ mỗi lần thấy hắn đều là một màu đen, "Xong, ngươi đừng nói, trong lòng ta có tính toán."

"Ừm." Cơ Hoa Âm gật gù gật đầu, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại nói, "Trời không còn sớm, ngươi cùng Tiết ma ma đi về đi."

"Tiết ma ma?" Hạ Lan Tuyết cả kinh.

Cơ Hoa Âm cười liếc nhìn nàng, "Ngươi cho rằng mánh khéo nhỏ của mình có thể lừa được bà ấy sao? Bà ấy đợi ngươi bên ngoài được một lúc lâu rồi."

"A." Hạ Lan Tuyết kinh ngạc không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác đỏ hồng, lát nữa lại bị Tiết ma ma giằng cợt nàng vì nam nhân mà liễu lĩnh rồi.

Nhưng, ngược lại nàng lại thấy vui vẻ, nếu Tiết ma ma đã ở đây thì nàng cũng không vội.

Nghĩ tới một ngày không thấy, nhìn lại ánh mắt ôn nhu của hắn, trái tim nhỏ bé của Hạ Lan Tuyết lại nhảy lên.

"Hoa Âm." Nàng nhẹ nhàng gọi hắn, thanh âm mềm mại nhu nhu, tựa như một cây long vũ, nhẹ nhàng phất qua làm lòng người ngứa ngáy.

"Làm sao?" Cơ Hoa Âm trong mắt mỉm cười, tựa hồ không hề bị lay động, nhưng rõ ràng âm thanh thô trầm lại bán đứng tâm tư hắn.

"Ừm..." Đôi mắt sáng trong của Hạ Lan Tuyết như có ngàn vì sao lấp lánh, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn từ từ hướng lại gần hắn, một đôi tay bầu vú lẩy ngực áo hắn, bốn mắt nhìn nhau, rõ ràng nàng cảm giác được hô hấp của hắn căng thẳng, bất giác khóe môi cong lên vui vẻ.

"Ta muốn hôn." Nhìn đôi mắt hắn càng thêm trầm xuống, khóe môi Hạ Lan Tuyết khẽ cong, trả lời dứt khoát mà trực tiếp.

Cơ Hoa Âm thần sắc khẽ trầm xuống, đôi mắt u ám càng thêm thâm trầm, tâm Hạ Lan Tuyết đột nhiên liền trầm, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra cảm xúc ửng ỏai, cắn môi, ừy khua hỏi, "Không được sao? Ta muốn, ngươi không muốn sao?"

"Nha đầu ngốc." Nhìn đôi mắt như muốn khóc của nàng, bàn tay Cơ Hoa Âm khẽ vuốt lên gương mặt của nàng, chế nhạo nở nụ cười, "Nếu ta không đáp ứng, ngươi liền muốn khóc lên sao?"

"Ngươi không thích sao?" Hạ Lan Tuyết chớp đen đôi mắt đen nháy, có chút lặc giọng.

Cơ Hoa Âm trong lòng run lên, không biết có phải do câu nói không chút tự tin của nàng mà đầu cảm thấy ê ẩm.

Nha đầu kia thiếu niên tang mẫu, không người nào dạy bảo, một ít trưởng bối của Hạ Lan gia kia không một ai thật tâm đối với nàng, mà nàng thoát nhìn rất tùy tiện, kì thật rất mẫn cảm, một câu nói, một ánh mắt, có khi cũng có thể làm tổn thương nàng.

Hắn bỗng nhiên có chút oán phiền chính mình, cần gì phải phân vân những chuyện ở tiền kiếp, đều yêu thương nàng, vì sao lại không cho nàng một chút tự tin cùng cảm giác an toàn đây?

"Ngươi làm sao vậy?" Nhìn ánh mắt của hắn trầm trầm nhìn mình chằm chằm, Hạ Lan Tuyết nghĩ hắn đang tự trách mình không có chút xấu hổ nào của con gái, có chút thẹn quá hoá giận rồi, "Ngươi trách ta sao? Ta chính là như vậy không biết xấu hổ, ta chính là muốn ngươi hôn ta, ngươi có hôn hay không?"

"Hôn." Hai tay Cơ Hoa Âm đột nhiên nắm vòng eo mảnh khảnh của nàng, đột nhiên lôi nàng vào trong lòng ngực của mình, môi hôn nồng nàng tựa như mưa rơi vào mặt nàng.

Trời mới biết, là hắn nghĩ đến nàng nhiều như thế nào, chỉ là không dám yêu cầu xa vời quá nhiều, sợ chính mình không chế không được, lại làm tổn thương nàng.

Trải qua đời này, thật ra hắn muốn đợi nàng lớn lên, đợi đến ngày nào đó tâm cùng thân nàng có thể tiếp nhận hắn.

Nhưng hiển nhiên, nha đầu kia tựa hồ còn vội vàng hơn so với hắn.

Trong lòng Cơ Hoa Âm cười khò, nhưng mà, môi hôn nóng bỏng lại dần dần làm lý trí hắn tan biến, tựa hồ là cảm thấy tư thế bây giờ không thuận tiện lắm, hắn dứt khoát ôm nàng ngồi trên bàn viết.

Trước một khắc đáng vẻ giống như rất không tình nguyện, nhưng một khắc sau lại giống như hận không thể ăn sống nàng.

Hạ Lan Tuyết bị hôn đầu óc choáng váng, thất điên bát đảo, chỉ mở to đôi mắt vô tội nhìn hắn.

"Nhắm mắt lại, nhớ kỹ hô hấp." Cơ Hoa Âm thở hào hển phẫn phó một tiếng, lại cúi đầu xuống, hung hăng thân chiếm hữu nàng.

Hạ Lan Tuyết vẫn còn không kịp tỉnh tể nhắm nháp tư vị tuyệt vời kia, cả người liền có chút xụi lơ áp vào trong ngực hắn, mặc hắn muốn gì được nấy.

Phen hôn môi này, thẳng làm cho Hạ Lan Tuyết có loại cảm giác vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, loại cảm giác này quá mỹ mãn rồi, thế cho nên lúc không có Cơ Hoa Âm bên cạnh, nàng liền có thể một mình nằm sấp ở trước cửa sổ, tỉnh tể nhớ lại dư vị ngọt ngào kia.

Đúng vậy, từ sau đêm hôm đó, ngày hôm sau, Cơ Hoa Âm liền rời kinh thành, đi Tây Di.

Mà nàng còn là vài ngày sau mới biết được tin tức này, nguyên nhân là, Tiết ma ma kia mấy ngày liền bắt nàng luyện công, lại còn canh rất nghiêm ngặt, nàng căn bản không có cơ hội.

Về sau, thật vất vả nửa đêm có cơ hội, đến phủ tướng quân, nhưng là tìm không thấy Cơ Hoa Âm rồi.

Tiết ma ma nói với nàng, "Gia không muốn thấy ngươi khổ sở, đặc biệt dặn dò lão thân để ý ngươi. Gia nói rồi, chậm thì ba tháng, nhiều thì nửa năm, nhất định trở lại."

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng Hạ Lan Tuyết vẫn thấy trống trải, sớm biết hấn đi gấp như vậy, đêm đó nàng liền không nên vụng trộm chạy đi tìm hấn, như thế, nàng còn có thể coi như hấn vẫn ở kinh thành, ở bên cạnh nàng.

Nhưng, Tiết ma ma cũng không cho nàng nhiều thời gian để bi thương, mỗi ngày ngoại trừ cùng nàng đi Bách Thảo Đường làm việc, hoặc là vào nội cung kiểm tra định kỳ cho thái tử, liền là nhìn nàng luyện công trong phủ, viết chữ, thậm chí, kính xin người giáo nàng cầm kỳ thư họa.

Mỗi lần học đến đêm khuya, Hạ Lan Tuyết đều muốn mở cửa sổ ra, đối bầu trời đêm gào to một tiếng, để phát tiết bất mãn, nhưng, mỗi ngày, nàng vừa lên giường, là ngủ say như chết, ngay cả một giấc mơ cũng không có.

Từ từ, Hạ Lan Tuyết có chút tri giác, có phải là Cơ Hoa Âm sợ sau khi hấn đi, một mình nàng ở lại lâm vào nhớ nhung đau khổ, cho nên, mới an bài Tiết ma ma ở bên người nàng, mỗi ngày dạy nàng mọi thứ để nàng giải sầu a?

"Hừ! Thật đúng là tự tin, sẽ không sợ ta học thành kẻ ngu sao? Ngày nào đó chỉ biết học bài viết chữ, không biết đến Cơ Hoa Âm hấn, nhìn hấn khóc đi thôi."

Sáng sớm một ngày nào đó, Hạ Lan Tuyết ngồi trước bàn sao chép Kinh Thi, lại hung dữ gào một câu.

Bên cạnh, Tiết ma ma trong tay bưng trà nóng, cười nói, "Nha đầu ngươi có thể nói như vậy, chứng minh ngươi không quên."

"Ta làm chi muốn quên? Hấn chứ là tướng công của ta, ta quên ai còn có thể sao quên hấn được." Hạ Lan Tuyết tức giận trả lời một câu, đề bút lại viết chữ trên giấy phát tác.

Tiết ma ma nhìn, càng phát ra nở nụ cười, "Nha đầu, ngươi cũng chớ vội, đã qua một tháng rồi, gia rất mau trở về đến đây, lại nói, sau khi gia trở lại, ngươi viết chữ đẹp hơn đưa hấn nhìn không tốt sao?"

"Ừm" Hạ Lan Tuyết lệch nghiêng cái đầu, nghĩ tới lúc Cơ Hoa Âm khen ngợi mình, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Nhưng mà, lúc này, Thu Văn tiến đến hồi bẩm, "Tiểu thư, nhị tiểu thư đến thỉnh an ngài."

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Sinh nghi

"Tiểu thư, nhị tiểu thư đến thỉnh an ngài." Thu Văn tiến đến hồi bẩm.

Hạ Lan Tuyết nghe vậy, sắc mặt cứng lại, một tháng này, Hạ Lan Chi đối với nàng thật đúng là nói sớm xin chỉ thị muộn hồi báo, không một lời nào là không nói đến những chuyện nàng ta làm cùng với công chúa Nam Cung Nguyệt, không phải là muốn khoe khoang trước mặt nàng ta được công chúa ân sủng như thế nào sao.

Thật sự là chó chỉ biết vẫy đuôi!

"Bảo nàng ta về đi, không thấy bốn tiểu thư đang rất vội sao?"

Thu Văn cười nói, "Lời này a, nô tỳ đã nói với nàng ta nhiều lần rồi, nhưng là nàng ta nói, thân là muội muội, mỗi ngày đều phải đến thỉnh an đích tỷ, nói đó là bổn phận, cho dù hiện tại nàng ta là thư đồng của công chúa, rất được công chúa điện hạ tín nhiệm cùng sủng ái, cũng không thể đánh mất lễ nghi này."

"Vậy bảo nàng ta chờ đi, bốn tiểu thư viết xong chữ này đã rồi nhận thỉnh an của nàng ta." Hạ Lan Tuyết tức giận nói, một mặt nhìn Tiết ma ma, ủy khuất nói, "Tiết ma ma, bà xem, mỗi ngày lúc ta luyện chữ, nha đầu kia đều đi qua quấy rầy, làm hại ta không còn hứng thú luyện nữa, hay hôm nay luyện đến đây thôi"

"Nha đầu, lời này mỗi ngày ngươi nói cũng mấy lần, có tác dụng sao?" Hiển nhiên, Tiết ma ma không hề bị lay động.

Hạ Lan Tuyết buồn bực kêu rên một tiếng, đành phải tiếp tục viết.

Tiết ma ma nhìn, nở nụ cười, “Qua đây, thử uống trà đu đủ ma ma tự chế xem sao.”

“Ừm, ngày ngày uống cái này, có thể đổi cái khác được không?” Hạ Lan Tuyết vừa nhìn thấy trà kia đã thấy buồn nôn rồi, vật gì tốt, cũng không thể ngày nào cũng uống được.

“Ngươi không phải là thích uống sao?” Tiết ma ma kỳ quái nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, lười nói thêm, vội vàng viết cho xong.

Tiết ma ma nhìn nàng, hồ nghi hỏi, “Nha đầu, chẳng lẽ thời gian qua ngươi uống mà trên người không có cảm giác gì sao?”

“Cảm giác gì?” Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi.

Tiết ma ma thờ dài, ánh mắt chậm rãi rơi vào ngực của nàng.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy gật mình, kêu lên, “Phải rồi, gần đây nhất, ta cảm thấy ngực căng căng, chẳng lẽ...”

Ánh mắt của nàng xoay mình phát sáng lên.

“Vậy nếu ngươi không muốn uống, để lão thân đưa cho Đan Hương đi.” Tiết ma ma bung trà định đi.

“Đừng a.” Hạ Lan Tuyết cuống quýt đứng dậy, đoạt lấy trà sữa từ tay bà, một hơi tu sạch, sau đó, ánh mắt tha thiết ngắm xuống ngực mình, nở nụ cười mãn nguyện.

Nghĩ tới, chờ Cơ Hoa Âm trở lại, thấy nàng có biến hóa lớn như vậy, không biết về mặt sẽ thế nào đây? Nàng thật sự mong đợi.

Lại luyện chữ ước chừng nửa canh giờ, Hạ Lan Tuyết cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, vắn eo bẻ cổ ra cửa phòng, nghĩ vào trong viện hít thở không khí, không nghĩ nhìn thấy Hạ Lan Chi như xưa ưu nhã đứng thẳng đứng ở cửa, không khỏi giễu cợt.

“Nhị muội muội, xem ra, mấy ngày nay ở bên cạnh phục vụ công chúa, sự chịu đựng cũng tăng lên nha, đã đứng cũng lâu rồi mà mặt không đỏ, thờ không gáp, bắp chân cũng không mỏi sao?”

Hạ Lan Chi nhẹ nhàng nhắc môi, nở nụ cười cứng ngắc, “Đại tỷ tỷ nói đùa, chỉ đứng một lúc, không coi là cái gì.”

“À.” Hạ Lan Tuyết gật đầu, “Quả nhiên, xem ra ngươi đã quen đứng khi ở bên cạnh công chúa rồi? Không trách được không có cảm giác gì.”

Này biến tướng trào phúng làm cho Hạ Lan Chi sắc mặt hơi đổi, tiện đà cũng cười nói, “Nói đến công chúa điện hạ, cũng là rất sẵn sóc muội muội...”

“Chắc chắc, lời này trước đây ngươi cũng đã nói rất nhiều lần rồi có thể đổi thành lời khác mới mẻ hơn không?” Hạ Lan Tuyết không kiên nhẫn liếc nàng, trực tiếp vòng qua nàng ta, đi vào viện.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Lan Chi thoáng hiện ra nụ cười mỉa mai, “Tỷ tỷ không thích nghe chuyện công chúa điện hạ sao? Hay như là... Bởi vì chuyện của nam nhân kia?”

“Hửm? Nam nhân?” Trong sân, Hạ Lan Tuyết ngược mắt, hồ nghi nhìn nàng.

Hạ Lan Chi chậm rãi đi đến, “Vâng, công chúa điện hạ có nhắc qua với ta, nàng cùng tỷ tỷ trong lúc đó tựa hồ có chút hiểu lầm...”

“Đừng quần, chuyện gì của nam nhân? Cơ Hoa Âm sao?” Trừ hấn ra, cái khác, Hạ Lan Tuyết không có hứng thú giải.

“A, hóa ra nam nhân kia gọi là Cơ Hoa Âm? Ước chừng là hấn đi, công chúa điện hạ nói, tỷ tỷ lúc nào cũng quần lấy hấn, nàng đề điểm tỷ tỷ mấy lần, tỷ tỷ không nghe, thế cho nên song phương nháo có chút không vui.” Hạ Lan Chi thanh âm mềm mại nhu nhu, từng chữ từng câu nói thật chậm, dường như sợ người khác nghe không rõ.

Hạ Lan Tuyết nghe nàng nói xong, ghen chính mình quá, “Được rồi, làm khó ngươi, nếu như là yếu quá, để tỷ tỷ bóc cho ngươi ít thuốc bổ, một câu nói cũng có thể nói lâu như vậy?”

Trên mặt Hạ Lan Chi vẫn vui vẻ như cũ, xem ra, những ngày này, ở cùng Nam Cung Nguyệt bị trị không ít lần.

“Tỷ tỷ, công chúa nói rồi, nàng cảm thấy ngươi kỳ thật còn là người không tồi, cho nên, muốn mượn cơ hội, thân thiết hơn với tỷ tỷ, tiện thể làm mất đi hiểu lầm”.

“Nàng ta cho ngươi đến cầu hòa với ta?” Hạ Lan Tuyết buồn cười, nàng mới không tin Nam Cung Nguyệt có phần tâm tư này.

Hạ Lan Chi lấy ra một thiệp mời từ trong tay áo, “Ba ngày sau, công chúa điện hạ muốn thiết yến ở ngự hoa viên, ăn mừng sinh nhật mười sau tuổi, đến

lúc đó, không ít danh môn thiên kim cũng đến, tỷ tỷ, đây là đưa cho ngươi.”

Nhìn thiệp mời màu đỏ vàng kia, Hạ Lan Tuyết bĩu môi, ngửa đầu nhìn trời, “Cũng không biết ngày đó có rảnh rỗi hay không, ngươi cũng biết, tỷ tỷ ta gần đây rất bận rộn.”

Đối với ngao mạn của nàng, Hạ Lan Chi sớm đã tập mãi thành thói quen, liền đề thiệp mời ở trên bàn, lại nói, “Tỷ tỷ, thiệp mời để ở đây, ngày đó có đi hay không, tỷ tỷ chính mình quyết định. Canh giờ không sai biệt lắm, muội muội nên tiến cung.”

“Ừm, đi đi.” Hạ Lan Tuyết hướng về nàng đưa tay, xoay người

Đi, lại luyện tập một bộ hình quyền pháp.

Hạ Lan Chi ánh mắt sâu kín liếc nàng một cái, khóe miệng chứa đựng giọng mỉa mai cười lạnh, xoay người rời đi.

Sau đó Tiết ma ma đi tới, cầm lấy thiệp mời, khẽ mỉm cười, “Cái thất công chúa điều ngoa tùy hứng kia, ngươi đắc tội nàng ta lúc nào?”

“Còn không phải là bởi vì gia nhà bà sao?” Hạ Lan Tuyết một bên từ từ đánh quyền, một bên không đếm xỉa liếc bà một cái nói, “Mặc dù hấn rất tự giác, nhưng không cảm ơn người ta bảm hấn được.”

“Ồi.” Tiết ma ma cười, “Ngươi nói có người bảm theo là đang nói chính ngươi sao?”

“Cắt!” Hạ Lan Tuyết khinh thường hừ nhẹ, “Ma ma ánh mắt bà làm sao thế? Ta và gia của bà là hai bên tình nguyện.”

“A” Tiết ma ma gật đầu.

“Nhưng mà.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên thu quyền, có chút nịnh nọt tiến đến trước mặt Tiết ma ma, “Ma ma, ta có một chuyện không rõ, bà có thể giải thích cho ta không?”

“Về chuyện của gia, ngươi tốt nhất hỏi hấn.” Tiết ma ma nhìn một cái trúng tâm tư của nàng.

Hạ Lan Tuyết lập tức vẻ mặt đau khổ, “Hấn không phải là không có ở đây sao? Lại nói, cũng không phải là cái gì kì quái. Ta chính là muốn hỏi một chút, hấn không phải là Cơ gia công tử sao? Làm sao lại lên làm tướng quân? Còn có, hấn cùng Hiền Phi nương nương..”

“Oh, lão thân còn đang nấu canh ở trên bếp, nha đầu, ngươi nghỉ ngơi đủ rồi, nên đi luyện một chút châm pháp...” Tiết ma ma dặn dò một câu, vội vàng lách mình rời đi.

Hạ Lan Tuyết đứng nguyên tại chỗ, cũng không có nhiều thất vọng, dù sao nàng sớm cảm thấy, này một đời làm lại, có rất nhiều chuyện không giống với tiền thế, cũng hoặc là nói, kiếp trước nàng không biết nhiều chuyện thì bây giờ đang dần nổi lên mặt nước rồi.

Nàng cũng không vội biết đáp án, nhìn về mặt của Tiết ma ma, cũng biết trong đó nhất định có mờ ám.

Đúng rồi, tại sao Cơ Hoa Âm nhanh như vậy vừa ý nàng?

Kiếp trước, đầu gì hai người cũng gặp qua nhiều lần, từ từ, mà xui quẻ khiến liền thích nhau, kiếp này, tựa hồ dễ dàng nhiều, nàng quần quít chặt lấy mấy lần, hấn liền chấp nhận.

Nhưng rất dễ dàng đến gì đó, tất sẽ làm người sinh nghi.

Tự nhiên, nàng nghi không phải là do tâm hấn, bởi vì, nữ nhân cảm giác nhạy bén nhất, tình cảm hấn đối với nàng, nàng rất rõ ràng.

Như vậy, hay là thân mình Cơ Hoa Âm xảy ra vấn đề?

...

Mà tại phía xa biên cảnh Tây Di Cơ Hoa Âm, đột nhiên giật mình một cái, từ trong ác mộng thức dậy.

Bên ngoài Trần An nghe thấy động tĩnh, lập tức vén lên trướng màn, đi đến, “Gia, chuyện gì?” Hai ngón tay Cơ Hoa Âm vuốt vuốt huyết thái dương, hợp với vài đêm ngủ không được ngon giấc, làm cho thanh âm của hấn mang theo một chút mệt mỏi khàn khàn, “Không có việc gì, bọn người Dương Kim trở về chưa?”

“Không có.” Trần An đáp, “Nhưng, mấy đám người khác phái ra ngoài đều về rồi”

“Ừ.” Cơ Hoa Âm gật gật đầu.

Trần An liếc mị, “Gia không hỏi nhiệm vụ bọn họ hoàn thành như thế nào?”

“Nếu làm không được, bọn họ có thể trở về sao?” Cơ Hoa Âm hơi nhíu mày, mặt không chút thay đổi nhìn Trần An một cái, lại nói, “Ngươi chọn lựa vài người đi đón ứng Dương Kim.”

“Dạ.” Trần An mới đáp ứng, ngoài trường liền nghe có người báo, “Tướng quân, Dương hiệu úy trở lại rồi.”

“Gọi hán tiến đến.” Cơ Hoa Âm nói.

Một lát sau, một người cao lớn khôi ngô râu quai nón đi đến, hướng về Cơ Hoa Âm nói, “Gia, chiếu phân phó của ngài, thuộc hạ đã đến bộ lạc Tây Di cướp lương thảo, trả lại cho Tây Di Thánh nữ.”

“Ừm.” Cơ Hoa Âm khẽ hừ một tiếng, lại hỏi, “Lãnh nhị thiếu hiện tại như thế nào?”

“Hắn không phải một hán tử, bị bắt đi sau đó chịu khổ nhiều ngày, hiện tại chỉ còn nửa cái mạng, có Tôn quân y đang chiếu cố.” Trần an trả lời.

Cơ Hoa Âm chậm rãi đứng dậy, “Dẫn ta đi gặp hắn.”

Đến Tây Di nửa tháng có thừa, lại do, bởi vì Lãnh gia vị Nhị công tử kia bị Tây Di bắt làm con tin, Cơ Hoa Âm chưa chính diện xuất kích được.

Tự nhiên, đây cũng là lệnh của Hoàng thượng, hoàng hậu, Tây Di này nhiều đất hoang, chỉ là muốn có chút đồ ăn, Đại Chu đất rộng của nhiều, vật gì cũng thừa, bỏ thí một chút liền đủ bọn họ ăn uống không lo rồi, nhưng Lãnh nhị thiếu lại là cháu ruột của hoàng hậu, vạn không thể chết được ở loại địa phương này, truyền đi, Đại Chu uy nghiêm ở đâu?

Cho nên, nửa tháng, Cơ Hoa Âm tra được Tây Di nội bộ không yên, mà liên tục quấy rầy biên cảnh Đại Chu dân chúng, là phần đông ở một bộ lạc của Tây Di.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tiến cung lại gặp mặt

Cơ Hoa Âm đi đến trước một lều vải, Lâm An xóc màn cửa, “Gia, ở bên trong.”

“Ừm.” Cơ Hoa Âm đi thẳng vào, trong lều tràn ngập mùi máu tươi và mùi thuốc.

Tôn lão đầu đang bôi thuốc cho Lãnh Dịch Hiên, nhìn thấy Cơ Hoa Âm, lập tức đứng dậy.

“Tiếp tục.” Cơ Hoa Âm giờ tay phân phó hán.

Lúc này Lâm An bê cái ghế dựa đến.

Cơ Hoa Âm nhận lấy ngồi xuống, ánh mắt từ từ lướt qua nam nhân người đầy máu tươi, huyết nhục mờ hồ đang nằm trên giường.

“Gia, Lãnh nhị công tử bị chút ít thương da thịt, không có đáng ngại.” Tôn lão đầu vội vàng hồi bẩm.

Trên giường, cũng không biết là bởi vì có Cơ Hoa Âm ở đây, Tôn lão đầu nhất thời vội vàng không để ý nặng nhẹ làm đau Lãnh Dịch Hiên, đang im lặng tự nhiên Lãnh Dịch Hiên kêu rên một tiếng, một cước đá văng Tôn lão đầu, nhả răng trách mắng “Ngươi muốn lão tử chết sao? Ra tay nặng như vậy? Hừ.”

“Hồn tiểu tử, nếu lão tử muốn ngươi chết, lại đi bôi thuốc băng bó cho ngươi sao?” Tôn lão đầu ngồi dưới đất, tức đỏ mặt.

Lãnh Dịch Hiên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chăm chăm vào Cơ Hoa Âm, “Ai biết được? Có người muốn lão tử chết... Lại không dám quang minh chính đại, không phải tới đây để ám sát sao?”

“Ngươi...” Lời này hiển nhiên là nhắm vào Cơ Hoa Âm, Lâm An nổi giận, sắc mặt xanh mét định phản bác.

Cơ Hoa Âm khẽ đưa tay, ý bảo hán an tâm một chút chớ nóng vội, “Lâm An, ngươi đỡ Tôn bá đi nghỉ một lát, nơi này có gia ở đây, hắn không chết được.”

“Dạ.” Lâm An đi tới, đỡ Tôn lão đầu đứng lên.

“Gia?” Tôn lão đầu đứng lên, bất an nhìn Cơ Hoa Âm, sợ Lãnh Dịch Hiên bị ồ kia lại mở mồm chọc giận gia, gia lại nhất thời nóng giận ra tay giết chết tiểu súc sinh này, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Đi thôi.” Lâm An kéo kéo Tôn lão đầu, theo ý hán, dù gia có làm gì với tên Lãnh gia kia cũng là trừng trị đúng người đúng tội.

Hai người ra khỏi lều trại, màn cửa đóng kín, bên trong tối đi rất nhiều, không khí cũng ngột ngạt quý dị rất nhiều.

“Họ Cơ , mọi người đi rồi, có cái gì cần làm cứ việc làm, lão tử chịu nổi.” Thấy hắn chậm chạp không nói, Lãnh Dịch Hiên rốt cục nhận không được, gào trước, ước chừng là đụng chạm đến vết thương trên người , làm hắn đau đến nhủu mày, đập giường. “Họ Cơ , con mẹ nó lúc nào người cũng là cái bộ dạng đức hạnh này, muốn chém giết muốn róc thịt thì làm luôn đi, nếu lão tử mà nhẫn mặt, lão tử mang họ người.”

“Nhiều năm như vậy rồi, mà đầu người to ra nhưng não không lớn lên tý nào sao?” Trong ánh sáng nhờ nhờ, Cơ Hoa Âm nhàn nhạt lên tiếng.

“Người?” Nghiêng đầu sang chỗ khác, do ngược sáng mà hắn không nhìn rõ nét mặt tên kia , Lãnh Dịch Hiên tức lý sự, “Người dám nói lão tử không có đầu óc?”

“Có đầu óc mà ba vạn binh mã không bắt được một bộ lạc nhỏ nhỏ? Bị người vây tại nơi núi non hẻo lánh chim không ia phân này ? Thân là chủ soái mà còn để người ta bắt được đem đi hành hạ, thiếu chút nữa còn bị nữ nhân làm cho mất mạng rồi?” Cơ Hoa Âm vẻ mặt lạnh nhạt, giọng nói càng giống là người bình thường đang nói chuyện phiếm, nhưng mà, từng chữ từng câu lại như dao nhọn đâm vào trong tim Lãnh Dịch Hiên.

Lãnh Dịch Hiên xấu hổ và giận dữ nảy ra, “Người đừng có mà hả hê, lần này lão tử bị kẻ giật lừa .”

“Đánh trận chính là đánh trận, việc quân cơ không nề dối trá, người chưa từng nghe qua? Thua chính là thua, ông trời cũng không cho người cơ hội khác.” Cơ Hoa Âm lạnh bạc ngắt lời hắn.

Lãnh Dịch Hiên nhất thời cứng họng, chỉ có ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hắn, “Cho nên, lần này lão tử bị xấu mặt, người liền đến làm nhục?”

Cơ Hoa Âm khẽ nhếch môi, “Nhục nhà người? Người tưởng gia rất rảnh rồi sao?”

“Người?” Cái kiểu vừa mỉa mai vừa không đếm xỉa đến chọc giận Lãnh Dịch Hiên, hắn lạnh lùng cười, “Không dám thừa nhận sao? Những năm qua, trong lòng người vẫn luôn hận lão tử đi? Hận lão tử đoạt nữ nhân người yêu mến?”

“Bị nữ nhân chơi còn chưa đủ?” Cơ Hoa Âm nhướn mày, con người đen càng phát ra thâm trầm.

Lãnh Dịch Hiên giống như là đột nhiên bắt được chỗ đau của hắn, ác liệt cười nhẹ nói, “Kỳ thật, người muốn trách cũng không trách được lão tử, là tiện nhân kia chính mình bò lên trên giường lão tử. Lão tử bắt quả biết thời biết thế, vừa vặn đêm đó cũng có hào hứng, không thử không được... Nhưng, nói thật, nữ nhân sao, không khác gì nhau, mới đầu thì giả vờ làm nữ nhân tiết hạnh, nhưng qua mấy lần liên sống không thể thiếu nam nhân, người không quan tâm nàng, ngược lại ngày ngày nàng lại tìm cách nằm dưới người người, người nói có bí ối hay không?”

Lẳng lẳng nghe một hồi, thấy mồm hắn há ra rồi ngậm lại, Cơ Hoa Âm nhướn mày, “Nói xong rồi?”

“...” Một cái trọng quyền thật giống như đánh ở trên bông vải, Lãnh Dịch Hiên cảm thấy tức ngực.

“Nói xong rồi, liền nghe gia nói.” Cơ Hoa Âm lẳng lẳng nhìn hắn, hỏi, “Muốn rửa nhục không?”

“Cái gì?” Lãnh Dịch Hiên sững sờ.

Cơ Hoa Âm phác thảo môi, “Gia cho người một cơ hội, nếu như muốn giống như nam tử hán gờ lại danh dự, người nên đáp ứng. Nếu như người sợ, gia sẽ phái người hộ tống người về kinh , yên tâm, trên đường đi, gia sẽ sai người quan tâm người chu đáo.”

“Phép khích tướng? Muốn cho lão tử nghe lệnh của người, bị người bài bố sao?” Lãnh Dịch Hiên khinh thường hừ lạnh.

Cơ Hoa Âm hừ cười, “Đối với người, cần sao? Những năm qua, người phải biết, không phải là loại chó mèo nào cũng vào được mắt gia , muốn bán mạng cho gia, cũng phải xem hắn có tư cách đó hay không.”

“...” Lãnh Dịch Hiên cắn răng, “Vạy lời người vừa rồi có ý gì?”

“Gia nói là sẽ cho người một cơ hội, nghe rõ?” Cơ Hoa Âm đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Lãnh Dịch Hiên bị ánh mắt kiêu căng của hắn làm cho nổi trận lôi đình, “Con mẹ nó người dám bố thí lão tử?”

“Gia là nhìn mặt mũi hoàng hậu nương nương, nên để mặt mũi cho Lãnh gia người.” Cơ Hoa Âm nói rất trực tiếp.

Lãnh Dịch Hiên ở trên giường gãy giữa hai cái, hận không thể như trước, đứng lên cùng Cơ Hoa Âm đánh một trận, cho dù vẫn thua, cũng không bị hắn khi dễ như vậy.

“Không cần sao? Vạy coi như xong, gia sẽ sai người chuẩn bị, sáng mai đưa người trở về kinh.” Cơ Hoa Âm nhàn nhạt liếc hắn một cái, xoay người, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Bị làm nhục nửa ngày, Lãnh Dịch Hiên làm sao có thể dễ dàng buông tha, dầu gì, nếu thật sự có thể gỡ lại chút thể diện cũng được rồi, cứ như vậy bị đưa về kinh, sau này hắn còn mặt mũi nào để ra cửa nữa.

Cơ Hoa Âm quay đầu lại, ánh mắt trầm trầm nhìn hắn, kiên nhẫn chờ câu trả lời của hắn.

Lãnh Dịch Hiền lý sự, hừ lạnh một tiếng, “Ngươi có kế hoạch gì?”

Cơ Hoa Âm khẽ phác thảo môi, nhàn nhạt cười ra, “...”

--

Thời gian ba ngày thoáng một cái đã qua, Hạ Lan Tuyết căn bản đã quên chuyện thiệp mời, cũng không đem chuyện sinh nhật của Nam Cung Nguyệt để ở trong lòng.

Một cái công chúa điều ngoa từng có chút quen biết với nàng, mời nàng tham gia tiệc sinh nhật, chắc chắn không có chuyện tốt gì, nàng không ngu mà chui đầu vào.

Nhưng mà, quý dị là, cũng không biết Nam Cung Nguyệt sử dụng mảnh khỏe gì, tới gần buổi trưa, trong nội cung có người tới, nói là Hoàng hậu nương nương cho mời.

Thiệp mời của công chúa có thể không để ý tới, nhưng là lời của Hoàng hậu nương nương đó chính là ý chỉ, thật không thể không theo.

Bất đắc dĩ, thoáng chuẩn bị một tý, Hạ Lan Tuyết liền dẫn Tiết mã mã tiến cung.

Chỉ là, cung nhân trực tiếp dẫn nàng vào ngự hoa viên náo nhiệt, ước chừng là vì công chúa khánh sinh, nơi này bố trí vô cùng là vui mừng, mời rất nhiều danh môn công tử cùng thiên kim, thật xa có thể nghe thấy tiếng hoan hô cười nói bên trong.

“Là Hoàng hậu nương nương muốn tìm dân nữ sao?” Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi cung nhân kia.

“Tất nhiên.” Người nọ khinh thường liếc nàng một cái, tựa hồ bởi vì lời nói hoài nghi của nàng có chút ngỗ nghịch.

Hạ Lan Tuyết ngậm miệng, dù sao đến cũng đã đến, yên lặng theo dõi kỳ biến đi.

Đến hiện trường yến hội, Tiết mã mã bị ngăn ở bên ngoài, Hạ Lan Tuyết đành đi theo phía sau cung nhân, đi được một đoạn đường, quả nhiên, đứng là gặp hoàng hậu nương nương.

Nàng ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, dịu dàng mà đoan trang xem ca múa dưới đài, bên cạnh, có hai cái lão ma ma thỉnh thoảng ở bên tai nàng nói gì đó, nàng cũng chỉ là nhẹ nhàng từ từ gật đầu, trên khuôn mặt chất đầy son phấn kia rất khó để nhìn ra biểu cảm.

Cung nhân tiến lên hồi bẩm, lúc này ánh mắt của hoàng hậu nương nương Lãnh thị mới chậm rãi liếc đến nàng, ánh mắt kia trầm tĩnh tĩnh mịch, nhìn không ra tâm tình, nhưng có một cảm giác uy nghiêm không nói rõ được.

Cung nhân kia vội vàng ngoắc tay ra hiệu cho Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết đi tới, đối Hoàng hậu nương nương hành lễ, “Dân nữ Hạ Lan Tuyết bái kiến hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên nói chuyện.” Hoàng hậu hướng về nàng giơ tay lên, đôi mắt nhàn nhạt liếc nàng một cái rồi tiếp tục nhìn ca múa dưới đài.

Đợi một hồi, ngay tại lúc Hạ Lan Tuyết nhìn không nổi đang muốn hỏi xem bà ta có chuyện gì mà tìm mình, hoàng hậu cuối cùng chậm chạp mở miệng, “Có biết hôm nay bản cung tìm ngươi đến vì chuyện gì không?”

Nàng lại không phải là đại la thần tiên, có thể biết trước sự việc ?” “Không biết.” Nàng nhẹ nhàng bĩu môi, trả lời.

Khẩu khí lạnh nhạt tựa hồ chọc hoàng hậu không vui, ánh mắt u lạnh của bà ta lại liếc đến nàng, “Bản cung nghe nói, bệnh thái tử điện hạ đã được ngươi trị tốt?”

Hạ Lan Tuyết trong lòng lộp bộp một tý, không hiểu cảm thấy không được tốt rồi, chỉ đáp, “Thái tử điện hạ cát nhân thiên tướng, dân nữ không dám kể công.”

“Vẫn là ngươi trị tốt, ngươi là nữ nhi của Phượng Khinh La, y thuật của mẫu thân ngươi rất tốt, ngươi sao có thể kém được.” Hoàng hậu nương nương lại nói.

Hạ Lan Tuyết khẽ ngưng mi, chẳng lẽ lão nương này tìm mình đến để trị bệnh sao?

Đang nghĩ ngợi, hoàng hậu nương nương lại mở miệng, chỉ là, lần này lại gọi tên của một người.

“Khế Nhi.”

Tìm Hạ Lan Tuyết mạnh mẽ nhảy lên, ngừng đầu, đã thấy Nam Cung Khế chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở bên người hoàng hậu, tiểu thiếu niên so với lần gặp mặt trước, hiển nhiên biến đổi không ít, mặt mày sạch sẽ thanh tú, một bộ trường bào thêu lá trúc, mặc trên người hần cang lộ ra khí chất thanh lịch.

Chương 113: Đến

“Khê Nhi.” Hoàng hậu nhìn Hạ Lan Tuyết, giới thiệu với Nam Cung Khế, “Vị này là Hạ Lan cô nương, mẫu thân nàng là Phụng thần y tiếng tăm lừng lẫy ở trong cung, y thuật được, bây giờ người dẫn nàng đi xem bệnh cho Dương thị đi.”

Đôi mắt đen sì của Nam Cung Khế mang theo sự lạnh lẽo làm cho người ta rùng mình, nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, “Là nàng?”

“Ừm, đừng nghĩ tuổi nàng còn nhỏ, thái tử điện hạ bệnh nặng, tất cả thái y viện đều bó tay, cũng nhờ có nàng sau hơn một tháng chữa trị, có thể làm cho thái tử điện hạ có thể đi bộ được rồi.” Hoàng hậu nương nương khẽ cười nói, không ai cảm thấy ở đây mắt bà ta có tia lạnh lẽo khiếp người.

“Dạ.” Nam Cung Khế gật đầu hành lễ, “Đa tạ mẫu hậu.”

“Đi đi, buổi tối không cần đến hầu hạ bản cung, Dương thị là người sinh dưỡng người, hiện thời bệnh thành như vậy, người ở với nàng thêm chút đi.” Hoàng hậu nương nương thập phần khoan dung rộng lượng nói.

Nam Cung Khế gật đầu, vành mắt hồng hồng, không có nhiều lời nữa.

Hoàng hậu nương nương nhìn hẩn một cái, than nhẹ, “Hải tử đáng thương, đi đi.”

“Nhi thần cáo lui.” Nam Cung Khế sau khi hành lễ, khom người lui ra.

Cũng không nhìn về phía Hạ Lan Tuyết một cái, trực tiếp đi về một cái lối nhỏ.

Hạ Lan Tuyết suy nghĩ, vừa rồi theo như lời của hoàng hậu là muốn nàng đi xem bệnh cho nương của Nam Cung Khế.

“Hạ Lan cô nương, bệnh của Dương thị liền nhờ người vậy, đi đi.” Hoàng hậu nương nương ý tứ sâu xa nhìn nàng, cái nhìn này làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy cả kinh.

Khoảng thời gian này, nàng không biết là, mắt thấy Đức phi sắp chết, Hoàng hậu nương nương cố ý đem Nam Cung Khế thu ở dưới gối nuôi dưỡng.

Mà cái này cũng nhận được sự cho phép của hoàng thượng.

Vì vậy, vẫn là kẻ hèn mọn trong nội cung Nam Cung Khế, trong đời này, không có Hạ Lan Tuyết trợ giúp, vẫn với thân phận như cũ, cho dù hiện tại hẩn cũng chỉ là quân cờ của người khác.

Nhưng làm quân cờ kiểu này cũng khó nói, cũng có thể là quân tốt leo lên cũng không chừng.

Tội gì, thật đúng là nói không chính xác ai là quân cờ của ai.

“Nương nương, dân nữ y thuật nông cạn, có thể nào cùng thái y viện...”

“Người không muốn đi?” Hoàng hậu nương nương lạnh lùng sắc bén ngắt lời nàng.

Đương nhiên không muốn đi, một là không muốn cùng Nam Cung Khế có bất kỳ quan hệ gì, thứ hai, nàng cũng không phải là cái ngọc, Đức phi nương nương cho dù bệnh không chết, có người cũng sẽ không để nàng ta sống, thí dụ như hoàng hậu nương nương, mẹ đẻ còn sống ở đây, sao nàng ta an tâm thu dưỡng con trai họ được?

“Dân nữ...”

“Đây là ý chỉ của bản cung.” Lần nữa không đợi Hạ Lan Tuyết đáp lời, hoàng hậu thái độ kiên quyết cắt đứt nàng, làm cho Hạ Lan Tuyết trong lòng một trận chửi bới, hoàng hậu rất giỏi a, ngay cả lời nói đều không cho người ta nói nữa?

“Nếu là ý chỉ của nương nương, dân nữ tự nhiên phải làm theo, chỉ là, dân nữ y thuật nông cạn, chưa chắc có thể trị liệu tốt Dương thị, vạn nhất...” Giọng nói của Hạ Lan Tuyết hơi dừng lại một chút.

Hoàng hậu chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi cười “Không trách được Nguyệt Nhi nói người là cái lươn lẹo, còn bày trò với bản cung sao?”

“Không dám.” Hạ Lan Tuyết mặt không chút thay đổi lên tiếng.

Hoàng hậu bình tĩnh nhìn nàng, lại nói, “Người cứ đi đi, không cần sợ. Dương thị bệnh, thái y viện mọi người nhìn qua, Bản cung trong lòng cũng rất rõ

ràng. Chi là, Khế Nhi đưa bé kia chưa từ bỏ ý định, bản cung cũng là thành toàn cho lòng hiếu tâm của hân. Mặc kệ có thể khỏi được hay không, đều khiến hân tận lực, không còn gì tiếc nuối là được rồi.”

“Đạ.” Xem ra Dương thị phải chết là không còn nghi ngờ, trong đầu Hạ Lan Tuyết có chút không thoải mái.

Lại nói sự tồn tại của Dương thị đối với nàng mà nói cũng khó xóa được, dù sao ở kiếp trước, bà ta cũng được coi như là bà bà của nàng, hơn nữa đối với cô con dâu là nàng đối xử cũng tốt.

Hồi tưởng lại kiếp trước nàng thường thường trộm đi lãnh cung mấy ngày, cùng Dương thị cũng có chút ít tình cảm mẹ con.

Còn có Nam Cung Châu Nhi..

“Ma ma, người đưa Hạ Lan cô nương đi đi.” Hoàng hậu phân phó.

“Đạ” Một ma ma trung niên trong đó lên tiếng, đi đến bên cạnh Hạ Lan Tuyết nói, “Hạ Lan cô nương, đi bên này.”

“Được.” Hạ Lan Tuyết cũng là nhu thuận, yên tĩnh đi theo sau lưng ma ma này.

Lúc đó, một chỗ khác, trên chỗ ngồi, Hạ Lan Chi chỉ Hạ Lan Tuyết, nhỏ giọng nhắc nhở Nam Cung Nguyệt đang mãi ăn uống, “Công chúa, Tuyết tỷ tỷ ở bên kia đấy.”

“Tuyết tỷ tỷ?” Nam Cung Nguyệt vừa nghiêng đầu, quả nhiên thấy Hạ Lan Tuyết, mặc một bộ quần áo nguyệt sắc, đi theo phía sau Lãnh ma ma, trái ngược với cái cung nữ không nổi bật

“Hạ Lan Tuyết?” Tô Minh Ngọc ngồi ở bên người Nam Cung Nguyệt, cũng nhìn thấy, kinh ngạc không thôi, “Nguyệt Nhi, người mời nàng đến đây sao?”

“Tất nhiên.” Nam Cung Nguyệt xấu xa mỉm cười, “Hôm nay là ngày tốt của bản công chúa, sao có thể không làm chút chuyện vui đùa chứ? Hạ Lan Chi, đi, kêu tỷ tỷ người đến đây.”

Hạ Lan Chi sững sờ, bắt nàng đi gọi? Nàng lại không phải là tỷ nữ?

Nhưng mà, mắt Nam Cung Nguyệt đưa ngang một cái, Hạ Lan Chi vội vàng từ trên chỗ ngồi đứng dậy, nói, “Công chúa chờ, ta kêu nàng đến liền.”

Vừa nói vừa sai bước đuổi theo Hạ Lan Tuyết.

Tô Minh Ngọc thu hồi ánh mắt, nhìn Nam Cung Nguyệt đáy mắt lộ ra thần sắc giảo hoạt, nói, “Nguyệt Nhi, người chớ làm loạn, hôm nay hoàng hậu nương nương cũng ở đây, gây náo loạn không phải là chuyện tốt”

“Sợ cái gì? Hơn nữa, Bản công chúa có chừng mực, yên tâm” Nam Cung Nguyệt an ủi nháy mắt với nàng ta.

Tô Minh Ngọc bắt đầu đi lắc đầu, không khuyên nhủ thêm nữa.

Lại nhìn bên kia, bởi vì trong vườn này đều là người, Hạ Lan Chi cũng không dám không để ý hình tượng chạy băng băng đuổi theo, chỉ là bước chân nhanh không ít, đợi đến một khúc quanh, gặp bốn bề vắng lặng, liền hô một tiếng.

“Đại tỷ tỷ.”

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, liền thấy Hạ Lan Chi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang chạy đến.

“Đại tỷ tỷ, tỷ đến ăn mừng sinh nhật công chúa sao? Sao lại đi về phía này? Công chúa điện hạ ở bên kia trên yến tiệc đâu.” Hạ Lan Chi chớp đôi mắt to xinh đẹp nói.

Hạ Lan Tuyết khẽ vênh môi, “Không phải, hoàng hậu nương nương giao cho tỷ tỷ một nhiệm vụ, hiện tại không thể thoát thân ra được.”

Hạ Lan Chi nghe vậy, ánh mắt không khỏi hướng về phía ma ma bên cạnh, nàng cũng đã gặp người bên cạnh hoàng hậu, đối ma ma này rất quen thuộc, biết là hoàng hậu tâm phúc, liền lập tức cúi người hành lễ.

Lãnh ma ma nhàn nhạt liếc nàng một cái, thúc giục, “Hạ Lan cô nương, bên kia vẫn chờ đâu.”

“Ừm. Đi thôi.” Hạ Lan Tuyết không nhìn lại Hạ Lan Chi một cái, trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Hạ Lan Chi không có cam lòng, ngậm bực một hồi làm cách nào để trả lời với Nam Cung Nguyệt đây, định đi theo, nhưng ánh mắt vừa rời của Lãnh ma ma làm cho nàng ta không dám.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Lan Chi đành phải xám xịt trở về chỗ ngồi, nói thật.

Nam Cung Nguyệt lúc này thay đổi mặt, nói thối, “Nàng một cái tiểu vu nữ, mẫu hậu dùng nàng có thể làm cái gì?”

Hạ Lan Chi lắc đầu, “Dân nữ cũng không biết.”

Tô Minh Ngọc khuyên nàng, “Thôi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta ở trên tay nàng cũng không phải là chưa từng ăn thiệt thòi, người a, chộc nàng ta, thôi đi, dầu gì hôm nay là sinh nhật người, Hoàng hậu nương nương đều đã tới, cũng là người thiên đại phúc phận, chỉ lo ở đây chơi bời, không qua nói chuyện với nương nương một chút?”

Này vừa nói, Nam Cung Nguyệt tâm tư liền biến đổi, giờ ly rượu cười dịu dàng liền hướng về hoàng hậu bên kia đi đến.

Hất xì! ! Có lẽ là trong vườn này hoa quá thơm, mũi Hạ Lan Tuyết có chút nhạy cảm, rất không nhà đánh hai cái hắt hơi.

Đứng trước, ánh mắt Lạnh ma ma có chút khinh bỉ bắn về phía nàng.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, ngượng ngùng nói, “Dị ứng phấn hoa, xin lỗi.”

Lạnh ma ma không nói, trực tiếp đi thật nhanh.

Hạ Lan Tuyết đành phải đi theo, kỳ thật đi, nàng rất hy vọng vừa rồi Hạ Lan Chi có thể lôi nàng đi, đối mặt con quỷ nhỏ Nam Cung Nguyệt kia, vẫn tốt hơn so với đối mặt với người từng yêu mình, giết mình không biết là nên nói người thân hay kẻ thù ở kiếp trước.

Nhưng là, dù không muốn đối mặt, vẫn phải gặp.

Chỉ là, làm cho Hạ Lan Tuyết không nghĩ tới chính là, cho dù Nam Cung Khế bị hoàng hậu nuôi, nhưng Đức phi cùng với Nam Cung Châu Nhi vẫn như cũ vẫn phải ở lãnh cung âm u ướt này.

Sân cỏ nát, cỏ hoang mọc lan tràn, tường ngói đỏ vỡ, mốc meo, khắp nơi tản ra lạnh lẽo và tuyệt vọng đến tận xương .

Hạ Lan Tuyết không thích đến nơi này, cho nên, kiếp trước, sau khi nàng cảm quyền, liền bỏ phế lãnh cung, đem cả đám bên trong, thả hết ra ngoài cung, có nhà đưa về nhà, không có nhà đưa ra ngoài kinh thành nuôi dưỡng.

“Lạnh ma ma.” Đứng đứng ở một chỗ góc tường, Linh Lung nhìn thấy người đến, vội vàng buông chén trong tay, kéo Nam Cung Châu Nhi đang quạt lò lửa , cùng nhau hành lễ với Lạnh ma ma.

“Được rồi, vị này là Hạ Lan cô nương, hoàng hậu nương nương sai nàng đến thăm bệnh cho Dương thị.” Lạnh ma ma ước chừng không chịu nổi từ khí ở đây, nhíu lông mày, nhanh chóng khai báo một câu, liền rời đi.

Ánh mắt Linh Lung rơi vào trên người Hạ Lan Tuyết, rất là kinh ngạc, “Là người?”

“Là ta, chủ tử người ở trong phòng này?” Hạ Lan Tuyết không nhìn nàng ta, trực tiếp đi vào trong phòng đen ngòm.

“Tiểu thư, người ở đây trông bếp, nô tỳ đi vào một tý.” Nói với Nam Cung Châu Nhi, linh lung gấp rút đi vào theo, “Cô nương, người là đại phu sao?”

“Không cần nói nhảm.” Thấy thái độ nghi ngờ của nàng ta, Hạ Lan Tuyết tức giận trả lời một câu, tiếp tục đi vào trong góc phòng.

Trong phòng rất ẩm ướt, ở chỗ góc vách hơi khô ráo một chút, chỉ vền vền có một giường lớn, trên giường một vị phụ nhân gầy trơ xương đang nằm, phụ nhân kia nhắm mắt lại, ngay cả hô hấp đều nhẹ thật giống như không cảm thấy được.

Bên cạnh, Nam Cung Khế quỳ ở đầu giường, nắm thật chặt tay người phụ nữ.

“Chủ tử, Hạ Lan đại phu đến xem bệnh cho nương nương.” Linh Lung dè dặt tiến lên nhắc nhở.

Nam Cung Khế không có nhúc nhích, chỉ dùng thanh âm trầm thấp nói, “Đến.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Cái gì cũng không biết làm, liền cút

Dưới ánh sáng mờ mờ, thanh y thiếu niên quỳ trên mặt đất, đưa lưng về phía nàng, toàn thân tản ra bi thương lại ảm đạm, không hiểu làm cho người ta... Đi theo tâm tình dè dặt.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, kiếp trước, cho dù Dương thị qua đời một khắc kia, Nam Cung Khế cũng không dám đối mặt, chỉ biết trốn ở trong lòng nàng khóc.

Thật sự không giống nhau sao?

“Hạ Lan đại phu.” Thấy nàng tìm đập mạnh và loạn nhịp Linh Lung nhỏ giọng nhắc nhở.

“Linh Lung, đi ra ngoài.” Nam Cung Khế trầm giọng phân phó.

“Dạ.” Linh Lung bất an liếc nhìn Hạ Lan Tuyết, “Hạ Lan đại phu, nô tỳ ngay tại cửa, có chuyện gì gọi nô tỳ một tiếng.” Sau đó, xoay người rời đi.

“Đến.” Ước chừng là cảm thấy được sau lưng chậm chạp không có động tĩnh, Nam Cung Khế không kiên nhẫn nghiêng đầu, một đôi mắt đỏ ngầu ngó nàng.

Ánh mắt này bên trong bao hàm quá nhiều hận ý cùng lãnh ý, làm cho nàng nhớ tới cái khắc bị giết ở kiếp trước kia, chỗ tim giống như bị ong độc chích một cái, không hiểu đau xót.

“Hoàng hậu bảo ngươi đến đứng thôi sao?” Nam Cung Khế nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngốc của nàng, đột nhiên nhếch môi trào phúng.

Hai ngón tay Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt huyết thái dương, được rồi, dù sao chết qua một lần, sau đó, phải nhìn lại nam nhân đã từng cùng giường chung gối với mình mười năm, cái loại cảm giác đó chết tiệt quý dị cực kỳ.

Là hấn, lại thật giống như không phải là hấn.

Làm cho cả người nàng hoảng hốt như lạc vào một giấc mơ, đứng rồi, kiếp trước, nàng liền đã có vô số lần mộng, trong mộng cùng Cơ Hoa Âm trở lại như cũ, làm lại từ đầu.

Chết tiệt, hiện tại không phải là nàng đang trong mộng chứ?

“Cái gì cũng không biết làm, liền cút.” Nam Cung Khế thanh âm âm lãnh, đáy mắt che kín lệ khí.

“Ngươi nói? Ta đi đây.” Hạ Lan Tuyết ước gì đâu, xoay người rời đi.

Nam Cung Khế con mắt sắc tối sầm lại, lập tức đứng lên, kéo tay nàng lại.

Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, theo phản xạ vung quyền đánh vào mặt hấn, “Buông tay.”

Quả đấm ở giữa không trung bị Nam Cung Khế chặn lại, thiếu niên này cao hơn nàng một cái đầu, lúc này, bóp nàng một đôi tay, dễ dàng đem nàng cầm giữ.

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, giật giật, lại phát hiện hấn tay như cái kim, thế nhưng tránh không thoát được.

“Nhìn không ra ngươi gầy yếu yếu ớt, khí lực không nhỏ?” Nàng trêu tức, nhìn hấn cười mỉa mai, trong lòng lại mẹ nó không phải là tư vị.

Tiểu tử này chẳng những khí lực đại, tựa hồ cũng có công phu, hơn nữa không kém nàng, nếu không sao có thể dễ dàng chế trụ được nàng?

Như vậy, kiếp trước đủ loại, đều là lừa gạt nàng sao?

“Đi qua.” Đôi mắt Nam Cung Khế đỏ hồng không chứa một tia tình cảm nhìn nàng chằm chằm, trên tay độ mạnh yếu không nhỏ, tựa hồ muốn bóp nát xương cốt nàng.

Hạ Lan Tuyết con mắt cũng hồng rồi, la hét, “Ngươi bắt lấy như vậy, ta đi qua làm sao được?”

Nam Cung Khế con mắt sắc chợt lóe, trên tay vừa dùng lực, liền đem nàng ném đến cạnh giường, cũng không biết là cố ý hay là hấn trời sinh sức lực đã rất lớn rồi, thân thể nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết đụng phải cạnh giường, làm xương sườn đau.

“Đáng chết.” Hạ Lan Tuyết tay vuốt huyết eo, một hồi lâu mới đứng dậy được, đưa tay, sờ miếng ngân châm bắn ra, kim châm bắn về phía tim Nam Cung Khế.

Tốt rất muốn xem tâm hấn đen tối đến mức nào? Kiếp trước đầu gì cũng chỉ ở lúc trước khi nàng lâm chung bùng nổ, kiếp này tốt hơn, mới hai lần, liền dám đánh nàng?

Kia hấn mạng bắn tới, Nam Cung Khế đồng tử đột nhiên trợn to, ước chừng cũng không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại liều mạng với mình, hơn nữa ra tay tương đối tàn nhẫn.

Hấn tránh rất nhanh, nhưng trên cánh tay vẫn bị đâm một cây, gò má bên trái cũng bị ngân châm sượt qua có vết máu.

Hạ Lan Tuyết cười lạnh, “Tiểu tử, đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới được động thủ? Chọc tức cô này nãi, trực tiếp phế ngươi đi.”

“Làm sao vậy?” Ở cửa Linh Lung và Nam Cung Châu Nhi thò đầu vào dò xét bất an.

Nam Cung Khế trầm giọng đáp, “Không có việc gì, không được phép tiến vào.”

Hai nữ nhân kia vội vàng rút đầu lại, nhìn Hạ Lan Tuyết trong lòng xuyt một tiếng, không thể tưởng được hắn còn rất lợi hại, tựa hồ người khác đều sợ hắn đâu?

Nhìn ánh mắt bất thiện của hắn, Hạ Lan Tuyết lại nâng cao cảnh giác, nhướn mày, trong tay bỗng nhiên lại thêm chút ít ngân châm ám khí, “Còn muốn xông vào sao?”

“Giúp nàng sống quá đêm nay.” Nam Cung Khế lại đi đến phía nàng, đối với khiêu khích của nàng con ngươi đen trầm nói ra.

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết khẽ sửng sốt, nhưng thấy hắn vượt qua nàng, đi đến bên giường, lại nắm tay người phụ nữ.

Hạ Lan Tuyết nhìn Dương thị gầy yếu nằm trên giường, khẽ ngưng mi, nhìn lại thần sắc bi thương của Nam Cung Khế bên cạnh, đột nhiên chen chân vào đá vào trên người hắn một cái.

“Ai, tránh ra một chút, ngươi chặn ở chỗ này, ta không có cách nào xem”

Nam Cung Khế ngoái đầu nhìn lại liếc nàng một cái, nhưng cũng không có phản ứng gì, đứng dậy, lẳng lặng đứng ở một bên.

Hạ Lan Tuyết đi lên phía trước, khom lưng, cẩn thận kiểm tra Dương thị, kết quả cuối cùng lại làm cho nàng kinh hãi, nhưng lại cũng giống như dự liệu của nàng.

Đúng vậy, Dương thị thân mình có bệnh, hàng năm dinh dưỡng không đầy đủ hơn nữa sinh hoạt tại loại này âm u ẩm ướt địa phương, trên thân thể có chút tật xấu rất bình thường, nhưng là, những thứ này tật xấu có thể làm cho thân thể nàng suy nhược, còn không đến mức làm cho nàng bỏ mạng.

Chính thức tước đi sinh mạng nàng ta, là độc ở trên người.

“Như thế nào?” Thấy nàng nhú chặt lông mày, Nam Cung Khế nhin không được hỏi.

Hạ Lan Tuyết đứng thẳng, nhìn hắn, “Trạng huống thân thể của nàng ngươi phải biết...”

Trúng độc tình huống, nàng không có ý định nói, chuyện như vậy quá phức tạp, nếu khai ra, sẽ dính líu đến rất nhiều người, nàng không muốn tham gia vào.

“Có thể giữ được tính mạng nàng hay không, ít nhất đêm nay?” Ánh mắt đen như mực của Nam Cung Khế thoáng cái u quang.

Hạ Lan Tuyết không biết,

Người đã chết hơn phân nửa rồi, bảo vệ ở một đêm lại có ý nghĩa gì, nhưng, Nam Cung Khế chỉ hiểu, muốn ở lại bên mẫu thân thêm một đêm, nàng cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

“Ta hết sức.” Nàng lấy ngân châm trong tay áo ra, dự định trước bảo vệ tâm mạch Dương thị, ít nhất không để cho độc tố nhanh như vậy xâm nhập ngũ tạng nàng, về phần, cái khác, chỉ thuận theo ý trời thôi.

“Được.” Nam Cung Khế tự giác đứng ở bên cạnh.

Hạ Lan Tuyết giải khai xiêm y Dương thị, nhưng nơi này ánh sáng quá mờ, thực tại bất lợi thực thi châm, nàng liền nghiêng đầu, muốn hỏi hắn có đèn chụp không, không nghĩ, sợi tóc thật dài quét nhẹ, đuôi tóc quét qua mắt hắn, hắn đau nhắm mắt lại.

“Làm sao thế?” Không muốn hắn đứng gần mình như vậy? Hạ Lan Tuyết bĩu môi, “Ai bảo ngươi đứng vào gần như vậy?”

“Ngươi có chuyện gì?” Nam Cung Khế hí con mắt đỏ bừng, hỏi.

Hạ Lan Tuyết nói, “Cầm đèn chụp đến.”

“Linh Lung, cầm đèn đến.” Nam Cung Khế nghiêng đầu phân phó.

Bên ngoài, Linh Lung đáp một tiếng, rất nhanh, ôm một chiếc đèn nhỏ đến.

Ngon đèn ánh sáng mờ nhạt, cũng không sáng hơn là mấy, hơn nữa vàng sáng lóe lên không yên.

“Không có đèn khác sao?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Linh Lung lắc đầu, trong ngày thường dù là ngọn đèn nhỏ này, bọn họ cũng không dám dùng.

“Không được sao? Ta đi tìm cái khác.” Nam Cung Khế xoay người định đi.

“Thôi.” Hạ Lan Tuyết gọi hắn lại, sau đó nói với Linh Lung, “Người đến đối diện đi, giờ đèn, nhớ kỹ, tay tốt nhất đừng run.”

“Được” Linh Lung đáp một tiếng, vừa muốn đi qua, Nam Cung Khế tiếp nhận đèn trong tay nàng, đưa cho nàng ta cái ánh mắt ‘Đi ra ngoài’.

Hạ Lan Tuyết vẫn còn đang khom lưng hai ngón tay lục tìm huyệt vị của Dương thị, cũng không có để ý người đốt đèn đối diện mình đã thay đổi.

Nàng thực thi châm cực nhanh, huyệt vị tìm đúng, châm liền quyết đoán rơi xuống.

Nam Cung Khế ngưng mi, hai tròng mắt nhìn chăm chăm ngân châm kia cắm vào làn da mầu thân, mồ hôi có màu đen chảy ra.

Hắn con mắt sắc càng phát ra sâu tối, tay cầm đèn không tự giác nắm chặt.

“Đèn nâng lên trên một chút, đừng nóng ta.” Hạ Lan Tuyết không ngẩng đầu đột nhiên lên tiếng, tay vẫn vội vàng như cũ.

Nam Cung Khế không tự giác ngước mắt, nhìn nàng.

Nàng cúi thấp đầu, ánh sáng nhu hòa tản ra trên chán nàng, môi hồng mím chặt, thần sắc khẩn trương, một đôi hạnh nhân con ngươi đen, sít sao nhìn chăm chú vào bệnh nhân bên dưới, một phần tâm tư bên ngoài cũng không có.

Một loại cảm giác quen thuộc quý dị, đột nhiên lấp đầy tâm Nam Cung Khế, nhất là đáng vẻ nghiêm túc làm việc của nàng, tựa hồ ở sâu trong trí nhớ của hắn từng tồn tại qua.

Nhưng mà, hắn vừa ra đời đã ở nơi thâm cung này, làm sao gặp qua nàng được...

“Tốt lắm” Đột nhiên, Hạ Lan Tuyết phui tay, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

“Có thể qua đêm nay sao?” Hắn tay nắm lấy ngọn đèn, bóng vàng ánh sáng biểu hiện ra hắn tuấn tú mặt mày.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy hắn khẽ ngoắc, “Sơ lược... Có thể chứ.”

Nam Cung Khế cũng thở phào nhẹ nhõm, “Vừa rồi, là ta không tốt.”

Xin lỗi? Hạ Lan Tuyết có chút kinh ngạc, nhưng, hắn làm sai liền xin lỗi, thói quen tốt này kiếp trước đã có rồi.

“Người biết là tốt rồi, hôm nay bốn tiểu thư đại nhân đại lượng không chấp với người, nếu là người khác đã bán cho người thành tổ ong vò vẽ rồi.”

“...” Môi khô khốc của Nam Cung Khế khẽ giật giật, nhưng tựa hồ không tìm được lời nói thích hợp lại mím lại thành một đường thẳng.

Hạ Lan Tuyết nhìn Dương thị một cái, nàng ta sống được qua đêm nay không thành vấn đề, còn chuyện sau này không phải của nàng.

“Được rồi, người chăm sóc nàng đi, nhớ kỹ, ngân châm này phải sau nửa canh giờ mới nhổ ra được.” Dặn dò một câu, nhìn sắc trời ngoài cửa, Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, nói, “Không có chuyện gì khác, ta cáo từ trước.”

“Linh Lung, đưa...” Nam Cung Khế nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết, bỗng nhiên nhớ ra hắn không nhớ được tên của nàng.

Hạ Lan Tuyết khoé môi nhếch lên, hừ cười, “Không cần, bốn tiểu thư biết rõ đi như thế nào.”

Nói xong, cất bước đi ra.

Nhìn qua bóng lưng nhỏ yếu của nàng, hai tròng mắt Nam Cung Khế khẽ nheo lại, dưới ánh sáng mờ mờ lóe ra ám quang.

“Hạ Lan đại phu.” Thấy nàng đi ra, Linh Lung gấp rút đón, chủ động muốn đưa.

Hạ Lan Tuyết cũng không có quá ngăn đón, muốn đưa liền đưa đi, không có gì.

“Đại phu, nương nương sao rồi ạ?” Ra sân nhỏ, Linh Lung hỏi thăm.

Hạ Lan Tuyết liếc nhìn nàng, “Hỏi chủ tử của người đi.”

“Này?” Linh Lung nào dám hỏi Nam Cung Khế.

Hạ Lan Tuyết nhìn thẳng, “Đây là tình trạng của bệnh nhân, thứ cho ta không thể tiết lộ.”

Linh Lung cắn môi.

Hạ Lan Tuyết không nhìn nàng ta, tiếp tục bước đi.

Lãnh ma ma cũng không đợi nàng ở bên ngoài, nhưng, nàng cũng rất quen thuộc với thâm cung này, nên cũng không đến nỗi bị lạc đường.

Chỉ là làm cho nàng bất ngờ là vừa ra khỏi lãnh cung, đã thấy Nam Cung Nguyệt dẫn theo một đám cung nữ chặn nàng lại.

Nhìn thấy khuôn mặt điệu ngoa của Nam Cung Nguyệt, Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, “Ta nói công chúa điện hạ, ngươi thật là nhàm chán, lúc nào cũng chỉ có một chiêu này, ngươi không có cách nào khác sao?”

“Hừ, Hạ Lan Tuyết, hôm nay là sinh nhật bốn công chúa, bốn công chúa đã nói với mẫu hậu, Bốn công chúa thích ngươi, muốn ngươi cùng chơi với bốn công chúa mấy ngày. Thế nào? Đi cùng bốn công chúa thôi.” Hai tay Nam Cung Nguyệt chống eo, ánh mắt tà ác nhìn nàng.

Bên cạnh, vẻ mặt Hạ Lan Chi cũng là vui vẻ, nhưng sâu bên trong lại có chút hả hê.

“Đại tỷ tỷ, công chúa điện hạ muốn cùng tỷ chơi đùa, thật tốt nha, tại sao tỷ còn chưa đáp lời?”

“Ngươi nghĩ ta cảm tình con chó giống ngươi sao? Bị người ta chơi đùa quen, không còn nói tiếng người được nữa sao” Hạ Lan Tuyết trêu chọc Hạ Lan Chi.

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Chi cứng đờ, dăm mắng nàng là chó?”Đại tỷ tỷ, đừng quên, chúng ta người một nhà, nếu mà muội là chó thì tỷ là cái gì?”

“Ôi, ngươi còn nhớ rõ hai ta là một nhà người? Hiếm có.” Hai tay Hạ Lan Tuyết ôm ngực, lười biếng nhìn nhóm người Nam Cung Nguyệt, hừ nói, “Dù thế nào? Nếu như bốn tiểu thư không đáp ứng chơi với ngươi ngươi định dùng nhóm người này bắt ta sao?”

“Đúng hừ, nếu hôm nay ngươi trốn thoát, bốn công chúa liền gọi người đến Hạ Lan phủ bắt ngươi.” Nam Cung Nguyệt hung dữ uy hiếp.

“Ngươi nghĩ ngự lâm quân để ngươi chơi à?” Hạ Lan Tuyết khịt mũi coi thường, ánh mắt khinh miệt đánh giá Nam Cung Nguyệt, cười nói, “Nhưng, nếu công chúa đã muốn cùng chơi với ta như vậy. Được rồi, đúng lúc ngày hôm nay bốn tiểu thư đang nhàm chán, nói đi ngươi muốn chơi cái gì?”

Nam Cung Nguyệt sững sờ, cũng không nghĩ tới Hạ Lan Tuyết sẽ đáp ứng? Đáng chết, ở trong bóng tối nàng ta còn sắp đặt cũng tiện chuẩn bị lưới, đang chờ nàng phản kháng chạy trốn, liền tung lưới bắt lại rồi cho cung thủ bắn tên.

“Không biết sao?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày, “Đã như vậy, theo ý bốn tiểu thư đi, nhất định có thể làm cho công chúa chơi vui vẻ, được không?”

“Có ý gì?” Nam Cung Nguyệt tò mò hỏi.

Bên cạnh, Hạ Lan Chi vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, “Công chúa, Hạ Lan Tuyết trời sinh tính giao hoạt, cần coi chừng.”

“Sợ cái gì? Nàng ta dám làm gì bốn công chúa?” Nam Cung Nguyệt kiêu ngạo cười lạnh, chỉ Hạ Lan Tuyết nói, “Ngươi, mau nói, làm thế nào để bốn công chúa vui vẻ?”

Hạ Lan Tuyết môi đỏ mọng khẽ nhếch, con mắt đen láy xẹt qua tia giao hoạt tối tăm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đã ghiền

Hạ Lan Tuyết giao hoạt cười, ánh mắt càng thêm lấp lánh, “Công chúa, người sống ở trong thâm cung, không biết đã biết người ta làm xiếc ở trên phố chưa?”

“Xiếc ảo thuật? là cái gì?” Nam Cung Nguyệt tò mò bị gây sự chú ý.

Hạ Lan Chi nghe vậy, khinh bỉ bĩu môi, giải thích, “Chính là ở dưới cầu, mất một đồng tiền có thể xem ít trò chơi, thô tục không chịu nổi, thân phận của công chúa như thế nào, sao có thể xem những loại trò rẻ tiền đó được?”

“Ôi, xem ra ngươi cũng rất am hiểu, chắc không ít lần đi xem trộm nhỉ?” Hạ Lan Tuyết mỉa mai.

Hạ Lan Chi sững sờ, xấu hổ đỏ mặt, “Làm sao ta phải vụng trộm đi xem? Đó là ta nghe bọn hạ nhân kể lại.”

“Tin via hè à?” Hạ Lan Tuyết khẽ cười, nhướn mày hỏi Nam Cung Nguyệt, “Công chúa, có muốn chơi một trò chơi kích thích không?”

Tâm của Nam Cung Nguyệt tâm sớm đã bị dẫn dụ, nhân tiện nói, “Cái gì kích thích, ngươi mau chỉ cho bản công chúa xem.”

“Dùng phi tiêu bắn người, công chúa đã nghe qua chưa?” Hai ngón tay Hạ Lan Tuyết nhấc lên, làm động tác ném phi tiêu.

Nam Cung Nguyệt nghiêng đầu về khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết tiếp tục hướng dẫn từng bước, “Nhưng mà trò chơi này một người không chơi được mà cần phải có người phối hợp cùng.”

“À?” Nam Cung Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Lan Chi.

Hạ Lan Chi đành phải giải thích, “Phi tiêu bắn người, chính là có người ném phi tiêu, có người làm mục tiêu.”

“Vậy sao?” Mắt Nam Cung Nguyệt sáng lên tà ác, nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, “Người, làm mục tiêu, Bồn công chúa muốn bắn phi tiêu.”

“Ồi.” Hạ Lan Chi nghe vậy, cười ra tiếng, có chút hả hê nhìn Hạ Lan Tuyết, nhìn đi, không phải người nâng đá đập chân mình đấy chứ? Công chúa ném phi tiêu, nếu không trúng đích, chắc chắn ghim trên người nàng, dù không mất mạng nhưng cũng bị thương.

“Công chúa anh minh, chuyện như vậy đại tỷ ta sợ trường nhất rồi.” Cuối cùng, nàng ta cũng không quên bỏ đá xuống giếng.

Nam Cung Nguyệt tất nhiên hiểu tâm tư của nàng ta, cũng hòa theo nở nụ cười xấu xa, lát nữa nàng ta ném phi tiêu nhất định phải làm cho Hạ Lan Tuyết thêm vài cái lỗ huyết mới được.

Tô Minh Ngọc lại cảm thấy trò chơi này quá máu tanh, nghiêm túc khuyên nhủ, “Nguyệt Nhi, chuyện ném phi tiêu này không phải chuyện chơi đâu, nếu ném không được sẽ xảy ra án mạng.”

“Đây không phải là chuyện tốt sao? Bồn công chúa muốn cái mạng bi ối của nàng là phúc khí của nàng rồi.” Nam Cung Nguyệt hừ lạnh, một mặt phân phó bọn nha hoàn đi chuẩn bị phi tiêu.

Ngược lại Hạ Lan Tuyết rất thân thiện mặc kệ các nàng thì thầm, sau đó, mới lại nói, “Ta làm mục tiêu của công chúa điện hạ, tất nhiên không thành vấn đề. Nhưng là trò chơi, nên phải luân phiên mới hay. Ta làm mục tiêu của công chúa, công chúa cũng phải làm mục tiêu cho ta, như vậy mới công bằng.”

“Làm càn, Đại tỷ tỷ, sao người có thể nói ra lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, làm sao công chúa điện hạ có thể làm mục tiêu cho người được?” Mây liễu của Hạ Lan Chi lập tức dựng thẳng lên, vẻ mặt trách cứ nhìn Hạ Lan Tuyết.

Tô Minh Ngọc cũng không vui, “Tuyết muội muội, cái này xác thực không ổn, công chúa cảnh vàng lá ngọc, không thể làm mục tiêu cho người khác.”

“Ừm, ta cũng nghĩ như vậy.” Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, “Nhưng trò chơi cũng có quy tắc của trò chơi, vì để công bằng, ta làm mục tiêu cho công chúa xong, công chúa phải làm mục tiêu cho ta, nhưng công chúa điện hạ thân phận tôn quý, tự nhiên không thể làm chuyện như vậy, cho nên, nhị vị có thể làm mục tiêu thay cho công chúa mà.”

Ngón tay tinh tế của nàng chỉ vào Hạ Lan Chi và Tô Minh Ngọc, lập tức làm cho tim hai người như ngừng đập, giống như bị người ta cầm dao đâm cho một nhát vậy.” Công chúa.” Hai người cầu cứu nhìn về phía Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt mỉm môi, tựa hồ ở suy nghĩ việc này.” Tại sao bồn công chúa phải nghe lời người? Là bồn công chúa muốn chơi đùa, một dân nữ nhỏ như người thì làm được cái gì? Người đâu, đề chặt nàng, hôm nay bồn công chúa sẽ đem nàng ta trở thành mục tiêu.” Nam Cung Nguyệt đột nhiên đổi giọng.

Tô Minh Ngọc và Hạ Lan Chi thoáng ổn ổn tâm thần.

Hạ Lan Tuyết cười mỉa mai, “Cũng biết có thể như vậy, công chúa điện hạ, nói thật, người làm như vậy thật sự làm cho dân nữ thất vọng, một trò chơi nhỏ mà thôi, chẳng lẽ còn muốn chiếm tiện nghi của tiểu dân nữ ta sao? Nếu đã không chịu chơi thì thà không chơi còn hơn.”

Cho rằng nàng sẽ ngoan ngoãn bị bắt làm mục tiêu? Ngu ngốc!

Nam Cung Nguyệt bị nói mặt đỏ tới mang tai, la ầm lên, “Người đâu, bắt lấy nàng.”

“Bắt được rồi hãy nói.” Hạ Lan Tuyết đầu gối được Tiết ma ma dạy dỗ thời gian qua, khinh công tiến bộ không ít, một ít cung nữ không thể làm khó nàng được.

Nam Cung Nguyệt tức đến giậm chân, Hạ Lan Chi lúc này lại nghĩ tới một kế, kề vào tai Nam Cung Nguyệt thì thầm, “Công chúa, theo ta thấy, trước chúng ta cứ đáp ứng nàng đã, nàng ta làm mục tiêu trước, chẳng may nàng ta chết rồi hoặc bị thương...”

Câu nói kế tiếp càng nói càng nhỏ, Nam Cung Nguyệt lại nghe cười híp mắt, “Đúng rồi, tại sao bồn công chúa lại không nghĩ đến, chơi nàng ta trước đã...”

“Dừng tay lại.” Nam Cung Nguyệt lớn tiếng quát, chúng cung nữ không truy đuổi nữa, nàng ta nói với Hạ Lan Tuyết, “Nghe, Bồn công chúa theo ý người, người làm mục tiêu trước, sau đó, lại làm cho...”

Tay của nàng hướng về phía bọn cung nữ tùy ý chỉ một người.

Hạ Lan Tuyết vội vàng khoát tay, “Không được, một đám nô tỳ có thể nào thay thế công chúa, muốn thay thế cũng chỉ có thể là hai vị bên cạnh công

chúa này.”

Nàng chi Tô Minh Ngọc và Hạ Lan Chi.

“Được, vậy thì nàng đi.” Nam Cung Nguyệt chỉ Hạ Lan Chi, vốn là đối với cô nương này, cũng chỉ là để tìm cách ứng phó Hạ Lan Tuyết, đối với nàng ta mà nói, còn không bằng một nô tỳ hầu hạ bên người nàng ta đâu.

Hạ Lan Chi cũng không cảm thấy gì, vì chuyện này xảy ra cũng là trong dự liệu của nàng ta, hơn nữa, chỉ muốn công chúa đã thương Hạ Lan Tuyết, tốt nhất bắn chết nàng, vì vậy nàng ta căn bản không có cơ hội làm bị thương nàng.

“A, nói định rồi?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày hỏi.

“Định rồi, Đại tỷ tỷ, ta làm mục tiêu cho ngươi.” Hạ Lan Chi hiên ngang lẫm liệt ngóc đầu lên.

“Được.” Hạ Lan Tuyết gật đầu.

Tô Minh Ngọc lúc này lại ngăn đón, nhắc nhở, “Không bằng viết khế ước trước đi, dù sao đây cũng là chuyện nguy hiểm, vạn nhất bị thương hoặc là... cũng khó nói được.”

Không ngờ con quỷ nhỏ này nói ra trước rồi, nhưng cũng hợp với ý của Hạ Lan Tuyết.

Nam Cung Nguyệt cũng nghĩ như vậy, lát nữa nhờ giết chết Hạ Lan Tuyết, có khế ước, cũng không sợ phụ hoàng mắu hậu quả trách, càng không sợ ngoại nhân nói cái gì rồi.

Lúc này, Nam Cung Nguyệt hướng dẫn Chương cung nữ viết khế ước, đại khái ý tứ là, trò chơi này là cả hai bên tình nguyện, chết sống có số, cùng bên kia không quan hệ các loại.

Sau đó, Hạ Lan Tuyết và Nam Cung Nguyệt đều tự ký tên ở dưới.

“Ôi, Hạ Lan Tuyết chữ ký của ngươi thật là xấu.” Ký tên xong rồi, nhìn lại chữ ký của Hạ Lan Tuyết, Nam Cung Nguyệt bị chọc cười to, “Trông cái chữ này này, kiến bò còn đẹp hơn”

“Ngươi thử để kiến bò thành chữ như vậy cho ta xem.” Hạ Lan Tuyết hừ cười, nàng đầu gì luyện hơn một tháng, Tiết ma ma cũng nói nàng có tiến bộ, vậy mà dám nói giống kiến bò? Thật là không có mắt nhìn.

Nam Cung Nguyệt chính là nhìn không được cười, còn đưa khế ước cho Tô Minh Ngọc xem, “Ngọc tỷ tỷ, ngươi nhìn xem, đây cũng được tính là chữ viết?”

Tô Minh Ngọc là Đại Chu tài nữ, cầm kỳ thư họa chữ dạng tinh thông, này nhìn lên, vốn nghĩ là bình thường, nhưng cũng là mím môi nín cười, chữ này giống như của hài tử ba tuổi bắt đầu học viết vậy, thật không có bản lĩnh.

Hạ Lan Tuyết nhìn hai nàng ôm bụng, đáng vẻ nín cười, hết sức khinh thường, “Ài, có muốn chơi nữa hay không, nếu không ta đi đây.”

“Chơi chứ, sao lại không chơi, ngươi đứng im đấy.” Nam Cung Nguyệt lập tức quay về phía cung nữ bên cạnh, chộp một phi tiêu bên nhón trong mâm, hướng về Hạ Lan Tuyết liếc nhìn.

Thứ nhất, nàng ta muốn ném mù mắt Hạ Lan Tuyết, cô nương này trên người không có gì tốt, chỉ có đôi mắt kia, rất to, rất đen lại long lanh, đặc biệt xinh đẹp, hơn nữa giống như biết nói, rất quyến rũ người.

Tiếp theo, nàng ta muốn ném vào tim Hạ Lan Tuyết, cuối cùng, một đao trí mạng, cũng chấm dứt mầm họa này.

Khoa tay múa chân hai cái, thấy Hạ Lan Tuyết đứng im, Nam Cung Nguyệt giống như cười mà như không, “Ngươi đứng im, bản công chúa bắt đầu đây, nhất...”

Tiếng nói vừa dứt, phi tiêu trong tay liền nhanh chóng bắn về phía mắt Hạ Lan Tuyết, một phen hai cây ba cái, tốc độ thật nhanh, căn bản không làm cho người ta cơ hội phản ứng hoặc là cơ hội tránh né.

Nhưng mà, Hạ Lan Tuyết liền rãnh rồi như vậy thích trợn tròn mắt, triển khai hai tay, thân hình vững như thái sơn, đối với phi tiêu đang cực nhanh bắn tới không tránh cũng không né.

Tô Minh Ngọc trợn to hai mắt, chăm chú nhìn chăm chăm phi tiêu bắn về phía Hạ Lan Tuyết, nàng ta không muốn Hạ Lan Tuyết chết, nhưng nếu làm cho mặt bị thương thì đời này nàng cũng không dám đến gần Cơ Hoa Âm nữa.

Hạ Lan Chi lại không nghĩ như vậy, nếu Nam Cung Nguyệt trực tiếp bắn chết Hạ Lan Tuyết, đối với nàng ta mà nói thì không có chuyện gì tốt hơn.

Nhưng mà, ai cũng không nghĩ tới chính là, phi tiêu đang lóe hàn mang dưới ánh mặt trời kia, đến gần Hạ Lan Tuyết chưa đến một tấc, lại rơi xuống toàn bộ, ngay cả một vạt áo của nàng cũng không chạm tới.

Thanh âm va chạm xuống mặt đất, mọi người chỉ nhìn thấy vài chục thanh phi tiêu đang nằm tại đó, lại nhìn thấy Hạ Lan Tuyết đang khẽ cười.

“Tại sao ngươi không chết?” Nam Cung Nguyệt ảo não chỉ trích.

Hạ Lan Tuyết vênh môi, “Muốn ta chết, lúc công chúa hạ thủ nên dùng thêm chút sức, nhìn xem, sắp đâm đến ta, nhưng lại rơi xuống, ai, đáng tiếc.”

“Ngươi lừa gạt người.” Nam Cung Nguyệt tức giận chân, “Nhất định là ngươi đang lừa gạt, không được, bản công chúa muốn làm lại lần nữa”.

Lập tức có cung nữ nhặt phi tiêu lên.

“Chậm đã.” Hạ Lan Tuyết chậm chạp đi tới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng hồng của Nam Cung Nguyệt, trêu chọc cười, “Công chúa, dựa theo khe ước, giờ đến lượt ta. Công chúa muốn ném chết ta sao, chút nữa đi.”

Nói xong, cầm phi tiêu cung nữ đưa đến, hướng về Hạ Lan Chi nói, “Nhị muội muội, đứng bên kia đi, nhớ kỹ, không nên lộn xộn nhé, phi tiêu không có mắt, nếu ngươi chạy loạn, thì thật làm khó tỷ tỷ không nhắc ngươi trước.”

Thân thể Hạ Lan Chi run lên, nhìn Hạ Lan Tuyết cười dịu dàng, tâm trong nháy mắt trầm xuống, “Công chúa.” Nàng không khỏi hướng về Nam Cung Nguyệt cầu cứu, nàng dám đoán chắc, Hạ Lan Tuyết nhất định không yên lòng, nàng nhất định sẽ bắn chết nàng.

“Thất thân làm cái gì? Chú ý không phải là ngươi ra, ngươi đi qua làm mục tiêu.” Vì để đến lượt ném tiếp theo, Nam Cung Nguyệt bất chấp giá nào, trực tiếp đẩy Hạ Lan Chi về phía trước.

Hạ Lan Chi lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống, trong lòng tối tăm hối hận không nên khuyến khích chuyện này, nhưng nàng ta cũng không nghĩ đến tài bắn phi tiêu của công chúa lại kém vậy, người đứng ở đối diện, mà ném cũng không tới? Cũng không nghĩ tới Hạ Lan Tuyết vận khí tốt như vậy, vài chục cái phi tiêu bắn ra, không một cái nào đụng được đến nàng cả, quá ghê tởm rồi.

“Đứng xa một chút đi, như đứng gần như vậy, ta không muốn bắn trúng ngươi cũng khó nha.” Hạ Lan Tuyết ha ha cười, đẩy mắt lóe lên tia giao hoạt làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Chi bị hù dọa trắng bệch.

Không quản, Hạ Lan Tuyết vận khí tốt, nàng Hạ Lan Chi vận khí chưa chắc sẽ kém, hơn nữa, chỉ cần nàng qua cửa này, lát nữa Nam Cung Nguyệt lại có cơ hội lại đã thương nàng ta.

Hít sâu một hơi, Hạ Lan Chi cũng bất chấp, học dáng vẻ vừa rồi của Hạ Lan Tuyết, dựa vào tấm ván gỗ, dang hai tay, ngẩng cao đầu, dáng vẻ lẫm liệt.

Hạ Lan Tuyết hướng về nàng giơ ngón tay cái lên, “Nhị muội muội, còn tốt chứ.”

Tiếng nói vừa dứt, trong tay nàng vài chục thanh phi tiêu cùng nhau bắn ra, hướng về tứ chi Hạ Lan Chi.

Ánh sáng của phi tiêu, kéo một đường vòng cung hoàn mỹ trên bầu trời, tìm mọi người căng thẳng, không dám hô hấp, còn tưởng giống như lần trước nhưng mà, mơ hồ trong nháy mắt có màu máu đỏ xinh đẹp từ trong váy áo Hạ Lan Chi chảy ra.

“A!” Ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương vang vọng bầu trời.

Mọi người sợ ngây người, chỉ thấy Hạ Lan Chi trong chớp mắt liền thành huyết hồ lô, bị người dùng phi tiêu đem tứ chi dính tại trên ván gỗ.

“Cứu mạng.” Sau khi kêu rên một tiếng, Hạ Lan Chi đau rút cuộc gọi không được, chỉ cúi gằm đầu, thống khổ khóc ròng.

“Mau, lôi nàng xuống.” Tô Minh Ngọc phản ứng rất nhanh, vội vàng phân phó cung nữ bên cạnh.

Vài tên cung nữ lập tức gỡ Hạ Lan Chi xuống, Nam Cung Nguyệt nhìn thấy cả người nàng ta là máu, sợ vội gục đầu vào lòng Tô Minh Ngọc, một bên ghét la hét, “Mau mang đi.”

“Mau đưa đi tìm thái y.” Biết rõ Nam Cung Nguyệt sợ máu, Tô Minh Ngọc gấp rút phân phó.

Một bên, Hạ Lan Tuyết phui tay, nhẹ nhúng mi, một hồi lâu, chờ Nam Cung Nguyệt thoảng ổn định tâm tình, mới cười hỏi, “Làm sao, công chúa còn muốn chơi tiếp không?”

“Chơi chứ.” Nam Cung Nguyệt phát đỏ hồng mắt, hung dữ nói.

Hạ Lan Tuyết nhìn nàng, chỉ cười, “Như vậy, Nhị muội muội bị thương, kế tiếp là Tô tỷ tỷ thay ngươi sao?”

Tô Minh Ngọc cảm thấy cứng lại, nghĩ đến dáng vẻ thê thảm vừa rồi của Hạ Lan Chi, không khỏi lạnh cả người, nàng gấp rút kéo Nam Cung Nguyệt nói, “Nguyệt Nhi, đừng đùa, Hạ Lan nhị tiểu thư đã bị thương thành như vậy, lại chơi nữa, Hoàng hậu nương nương sẽ nghĩ thế nào?”

Nam Cung Nguyệt rất không cam, “Nhưng là, tiện nhân kia còn chưa chết.”

Tô Minh Ngọc muốn nói, cho ngươi cơ hội, ngươi không làm người ta chết được, bây giờ còn muốn lấy, mỗi lần đều không làm được việc?

“Tốt lắm, Nguyệt Nhi, hôm nay dù cũng là ngày vui của ngươi, gặp nhiều máu tanh không tốt, hay là chúng ta đi xem Hạ Lan nhị tiểu thư đi, đầu gì nàng là thay ngươi mới bị thương.”

“VẬY còn nàng ta...” Nam Cung Nguyệt chỉ Hạ Lan Tuyết.

Tô Minh Ngọc cũng cảm tức, nhưng khổ ước cái gì cũng có, các nàng đòi không đến tiện nghi, lại nói, kỹ thuật bắn phi tiêu của Nam Cung Nguyệt không thể so sánh với Hạ Lan Tuyết được.

Lại so nữa thì lần sau chính mình kết quả giống như Hạ Lan Chi bị người khiêng đi.

“Tuyết muội muội, ngươi cũng đi đi, công chúa nàng tâm tình không tốt, không nên đứng ở đây nữa.” Tô Minh Ngọc nhìn Hạ Lan Tuyết đáng vẻ xem kịch vui, trong đầu lại càng bức tức

“À.” Hạ Lan Tuyết nghiêm túc, không được nhìn đáng vẻ đồ máu chát vật của Tô Minh Ngọc, cũng có chút ít đáng tiếc.

Nhưng dù gì cảnh giết gà dọa khỉ, chính mình không sao cũng được rồi.

“Ngọc tỷ tỷ, cứ như vậy thả tiện nhân kia đi?” Đợi Hạ Lan Tuyết đi rồi, Nam Cung Nguyệt rất không cam lòng cắn răng.

Tô Minh Ngọc trong lòng hung hăng liếc nàng một cái, “Nếu không có thể như thế nào?”

“Con tức này Bồn công chúa nuốt không trôi, Ngọc tỷ tỷ, ngươi thông minh như vậy, nhất định có thể nghĩ đến biện pháp trị nàng có đúng không?” Nam Cung Nguyệt kéo tay áo Tô Minh Ngọc, nửa là làm nũng nửa là ăn vạ la hét.

Tô Minh Ngọc không có cách nào khác, đành phải suy nghĩ, rất nhanh, nhân tiện nói, “Chú ý ta lại có một cái, nhưng phải để công chúa chịu khổ một chút, không biết công chúa có chịu không.”

“Chỉ cần có thể trị tiểu tiện nhân này, tội gì Bồn công chúa đều chịu được.” Nam Cung Nguyệt vỗ ngực nói, nhưng lại cẩn thận hỏi, “Sẽ không đau chứ?”

Tô Minh Ngọc khẽ cười, lắc đầu.

--

Hạ Lan Tuyết vòng hai con đường mòn, rốt cục đụng phải Tiết ma ma chờ đã lâu.

Nhìn thấy vẻ mặt dương dương đắc ý của nàng, Tiết ma ma rất khinh bỉ liếc nhìn nàng, “Quá ầu?”

“Ôi, còn được Tà ma ma xuất thủ tương trợ đâu.” Hạ Lan Tuyết hướng về Tiết ma ma chấp tay, cực kỳ giang hồ hán tử vậy nói lời cảm tạ.

Vừa rồi, lúc Nam Cung Nguyệt bắn Hạ Lan Tuyết, Hạ Lan Tuyết thật lòng không động, ngay cả một tia công lực đều không dùng, nàng biết rõ Tiết ma ma đang ở gần đó, nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc lòng trung thành của vị ma ma này đối với mình, còn đánh cuộc thực lực chân chính của bà.

Quả nhiên, không có làm cho mình thất vọng.

Có thể làm cho vài chục thanh phi tiêu cách nàng một tấc đều rơi xuống đất, tối thiểu người này công lực thâm hậu vượt xa tưởng tượng của nàng.

Như vậy, có bà ở bên người, về sau thật sự có thể xông pha.

Ôi, Cơ Hoa Âm đối với nàng quả nhiên không tệ, chính mình không có ở đây, thật sự để lại cho nàng người bảo vệ không tệ, sau khi hấn về rồi nàng phải thật tâm báo đáp mới được.

Tiết ma ma vẫn liếc nhìn nàng như cũ, “Lão thân lần này cũng là xem ở gia phân thượng, nếu không, tuyệt không giúp ngươi, đầu gì vị kia cũng là công chúa, có thể trốn liền trốn, ngươi tốt hơn, bớt trên chọc đi.”

Hạ Lan Tuyết cũng không phản bác, bởi vì cái gọi là, người hiền hay bị bắt nạt, không ra tay người ta đem ngươi là mèo bệnh, thật bắt nạt thành nghiện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Ăn cây táo, rào cây sung

Vừa đi vừa nói chuyện với Tiết ma ma, đi không bao xa, đột nhiên phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân vội vàng

“Hạ Lan cô nương, xin dừng bước.”

Vừa nghe thấy tiếng nói, đã thấy mấy người thị vệ bao vây chủ tử Hạ Lan Tuyết lại.

“Các người muốn làm cái gì? Ta đã dựa theo Hoàng hậu nương nương phân phó, xem bệnh cho Dương thị, chẳng lẽ còn phải phục mệnh với hoàng hậu nương nương sao?” Hạ Lan Tuyết nghi ngờ hỏi.

Sắc mặt Lãnh ma ma có vài phần lạnh lùng hỏi, “Vừa rồi cô nương có tiếp xúc với thất công chúa điện hạ không?”

Được, quả nhiên là xử nha đầu kia giờ trò.

Tiết ma ma một vẻ ‘Người xem đi, gây chuyện’ liếc nhìn nàng trên tức.

Hạ Lan Tuyết cũng rất buồn bực, chẳng lẽ nha đầu kia thua còn không phục?” “Ừm, có đựng qua”

“Hiện tại công chúa đang hôn mê bất tỉnh, sợ là bị hạ độc, kính xin cô nương quay trở lại để tiện điều tra.” Lãnh ma ma nói thẳng.

Đầu tiên Hạ Lan Tuyết cả kinh, tiện đà xì một cái, đầu năm nay người trúng độc thật là nhiều như vậy? Điều này cũng trúng độc, kia cũng trúng độc, giống như độc được nhiều ăn không hết vậy.

“Được rồi.” Xem trận thế này, trốn là không được, Hạ Lan Tuyết đành nói xui xẻo rồi đi theo, Tiết ma ma cũng đi theo nàng.

Hai chủ tử bị dẫn tới tẩm cung của Nam Cung Nguyệt, hoàng hậu cũng đang ở đó .

“Hạ Lan Tuyết, Nguyệt Nhi trúng độc hôn mê, người có điều gì muốn nói không?”

Hạ Lan Tuyết vừa vào nhà, còn chưa kịp hành lễ, hoàng hậu nương nương mặt lạnh chất vấn, con tức này, rõ ràng ám chỉ nàng làm sao?

“Dân nữ có chuyện muốn nói.” Hạ Lan Tuyết hắng giọng một cái, vẻ mặt phá lệ vô cùng đau đớn, “Nương nương, công chúa thân thể thiên kim, như thế nào trúng độc hôn mê đâu? Nhất định là người hầu hạ không cẩn thận, nương nương cần phải trách phạt bọn họ thật nghiêm khắc”

Vừa nghe xong, bọn cung nữ hầu hạ trong điện của Nam Cung Nguyệt, thân thể đều run rẩy, nhìn về phía Hạ Lan Tuyết ánh mắt thêm vài phần hận ý.

Hoàng hậu nương nương lạnh lùng cười, “Ý của người là, người hầu hạ bên cạnh Nguyệt Nhi hại nàng?”

“Cái này dân nữ không dám nói bậy, dân nữ không phải là thần thám bộ khoái, phá không được án, ý dân nữ là, mặc kệ là công chúa vì sao lại trúng độc những người hầu hạ công chúa đều phải bị trách phạt, không bảo vệ được công chúa chu toàn, đó chính là thất trách.” Hạ Lan Tuyết nói.

Lúc này, Tô Minh Ngọc từ trong nội thất thướt tha đi ra, quỳ gối trước mặt hoàng hậu nương nương nói, “Nương nương, vừa rồi thái y nói, độc trên người công chúa điện hạ không đáng lo ngại, đã cho dùng giải được, chỉ là, trên người lại phát bệnh sởi, sợ là phải an dưỡng ít ngày mới khỏi được, hơn nữa, nếu chăm sóc không cẩn thận có thể lưu lại sẹo”

Hoàng hậu nghe nói, trong đôi mắt lộ ra vẻ không vui, ngày Vệ quốc hoàng tử tới đón dâu cũng sắp tới, Nam Cung Nguyệt phải không xảy ra chuyện gì.

“Ngọc Nhi.” Hoàng hậu nương nương hỏi Tô Minh Ngọc, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết , “Người nói xem, ở trong vườn, sau khi công chúa điện hạ tiếp xúc với Hạ Lan Tuyết mới bị trúng độc?”

“Dạ.” Tô Minh Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, một đôi mắt đỏ hồng u oán nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, “Tuyết muội muội, trò chơi hôm nay là chủ ý của người, thân muội muội của người cũng do người mà bị thương, ta thật không hiểu, người giận dữ cái gì mà lại ra tay với công chúa?”

Hạ Lan Tuyết mấp máy môi, muốn chửi người, nhưng là nhìn, “Ngọc tỷ tỷ cảm thấy là ta hạ độc công chúa sao?”

“Ta cũng muốn không phải là người.” Tô minh ngọc khẽ cắn môi, tỏ ra rất thất vọng, “Nhưng mà, trừ người ra, ai có năng lực hạ độc công chúa?”

“Ngọc tỷ tỷ nói như vậy thật sự đề cao ta quá, nhưng, ta cũng phải nói, ta không hạ độc công chúa” Hạ Lan Tuyết ánh mắt bình tĩnh nhìn hoàng hậu, lại nói một tiếng, “Hoàng hậu nương nương, dân nữ không hạ độc.”

“Không phải là người thì là ai?” Hoàng hậu giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc, giống như khẳng định là Hạ Lan Tuyết.

Tiết ma ma nghe vậy, nhẹ nhàng cười, “Nương nương lời này không nên hỏi tiểu thư của chúng ta, có chứng cứ gì có thể chứng minh là tiểu thư của chúng ta sao?”

“Người là tiện tỳ ở đâu? Dám nói chuyện cùng bản cung như vậy?” Ánh mắt sắc bén của hậu liếc sang bên, bị bắt ngờ giật mình, “Tiết... Ma ma.”

“Hoàng hậu nương nương cát tường.” Tiết ma ma đứng khuôn dạng thỉnh an hoàng hậu.

“Thật sự là người?” Hoàng hậu kinh ngạc không thôi, lần đầu tiên trước mặt người khác mất đoan trang, một hồi lâu mới phản ứng lại.

Tiết ma ma khẽ cười, “Nương nương, đúng là nô tỳ.”

Hoàng hậu sắc mặt thoáng bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi, “Tại sao ngươi lại ở cùng nha đầu kia?”

“Nàng là chủ tử mới của nô tỳ.” Tiết ma ma trả lời vô cùng thần nhiên.

Hoàng hậu sùng sốt.

Tiết ma ma lại nói, “Nương nương, công chúa trúng độc, chuyện này không phải chuyện đùa, theo ý nô tỳ, không chỉ có tiểu thư của chúng ta, người đã tiếp xúc với công chúa đều bị nghi ngờ. Nếu đã muốn tra, vậy thì phải bắt tất cả lại, rồi điều tra cho cẩn thận.”

Nghe vậy, Tô Minh Ngọc trong lòng lộp bộp một tý, vốn là tìm hoàng hậu nương nương đến chính là làm việc thiên vị cố tình trị tội Hạ Lan Tuyết, không nghĩ nửa đường nhảy ra cái lão người quái dị, dường như rất quen biết với hoàng hậu?

Lần phiên toái này, Tô Minh Ngọc sinh lòng ảo não.

Hạ Lan Tuyết cũng rất kỳ quái, Tiết ma ma lại còn biết hoàng hậu, hơn nữa, còn

dám nói chuyện như thế với hoàng hậu.

Hoàng hậu gật gật đầu, sai người gọi thái y tới, hỏi tình hình.

Ai ngờ, lần này thái y lại nói, công chúa điện hạ nói là bị dị ứng phấn hoa, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏi.

“Vô liêm sỉ, dị ứng phấn hoa, mà lại nói là trúng độc, gây ra náo loạn lớn như vậy, các ngươi cho rằng bản cung rảnh rồi sao?” Hoàng hậu nương nương rất là tức giận, hất áo bào, nghênh ngang rời đi.

Hoàng hậu đi rồi, những người khác thở phào nhẹ nhõm, ước chừng ngoại trừ Tô Minh Ngọc cùng Nam Cung Nguyệt đang giả bệnh bên trong ra, ai cũng không hy vọng có chuyện xảy ra, bởi vì mặc kệ như thế nào, người hầu hạ đều có dính dáng đến.

“A, Tiết ma ma, chúng ta cũng trở về đi.” Sâu kín nhìn sang Tô Minh Ngọc, Hạ Lan Tuyết cười xinh đẹp, rồi từ từ rời đi.

Vừa ra cửa cung, Hạ Lan Tuyết cũng nhìn không được nữa kéo Tiết ma ma hỏi, “Ài, nói cho ta biết, là có chuyện gì xảy ra? Như thế nào ngươi vừa mở miệng, hoàng hậu lại giống như bóng cao su xì hơi rồi? Mới đầu bà ta quyết tâm trị tội ta đấy? Bà ta rất sợ ngươi sao? Ngươi từng đánh bà ta à?”

Một câu cuối cùng tất nhiên là nói đùa.

“Lão thân chỉ là một nô tỳ, sao dám đánh bà ấy? Nhưng bà ấy chỉ là nể mặt...” Tiết ma ma cười, đột nhiên giọng nói ngừng lại, giống như không vui nhìn thấy vẻ mặt bất quáị Hạ Lan Tuyết, sảng giọng, “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi lại muốn moi tin từ lão thân sao?”

“Nào có, ta chính là hiếu kỳ, như thế nào ngươi vừa xuất hiện, hoàng hậu liền xám xịt đi.” Hạ Lan Tuyết trong lòng có các loại suy đoán, nhưng đều cảm thấy không đáng tin.

Tiết ma ma chỉ nhẹ nhàng thờ dài, “Bao nhiêu năm chuyện cũ năm xưa, không đề cập tới cũng được, nha đầu, đừng đi gây tai họa nữa, lần sau lão thân cũng không giúp ngươi, thoái ần nữa đời người, trở ra mặt xấu hổ.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

Tiết ma ma lại lười giải thích cho nàng.

Vì vậy, Hạ Lan Tuyết chỉ có thể tự mình suy đoán, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đầu óc loạn hơn rồi.

Tiết ma ma là Cơ Hoa Âm cho nàng, đúng rồi, Cơ Hoa Âm cũng nói với nàng là ma ma trong nội cung, chỉ là, không nghĩ tới, mặt mũi lớn như vậy, ngay cả hoàng hậu cũng sợ bà.

Trở lại Hạ Lan phủ, từ sớm đã có người của lão phu nhân chờ ở cửa Tuyết Uyển.

Bởi vì, Hạ Lan Chi bị thương, bị đuổi về Hạ Lan phủ, lúc này, đầy người trong phủ cũng biết là thương do Hạ Lan Tuyết.

Lão phu nhân trông thấy cháu gái bị thương nặng như vậy, sao có thể không quan lúc này mới cho người đi gọi Hạ Lan Tuyết.

“Không rảnh.” Hạ Lan Tuyết trực tiếp nói một câu muốn đuổi người.

Tiết ma ma lại nói, “Lần này không đi, lần tới lại có người gọi, dứt khoát giải quyết một lần, lão thân cũng có thời gian rảnh rồi nghỉ ngơi.”

“Ta không muốn đi.” Hạ Lan Tuyết lăm bằm.

Tiết ma ma giảng giải, “Không được, người không quan tâm danh dự của mình, nhưng gia không thể cưới một cô nương mang tiếng ác độc với thân muội muội của mình làm vợ được, cho nên, người tất phải giải thích rõ ràng.”

Kỳ thật, nếu là Hạ Lan Tuyết, không bao giờ nàng để ý người khác nói mình thế nào nhưng lần này nghe Tiết ma ma nói, đáy lòng nàng chấn động.

Cho tới bây giờ, nàng đều nghĩ tình yêu là chuyện riêng giữa nàng và Cơ Hoa Âm, chỉ cần hấn yêu nàng, những cái khác đều không cần quan tâm đến.

Nhưng hôm nay lời Tiết ma ma đã nhắc nhở nàng.

Cơ Hoa Âm là nam nhân đội trời đạp đất, là tướng quân, nữ nhân của hấn sao có thể làm cho hấn mất mặt để cho người ta chỉ trích được?

“Được rồi.” Hạ Lan Tuyết gật gật đầu.

Hai chủ tớ cùng đi đến chỗ lão phu nhân.

Trên gương mặt già của Hạ Lan lão phu nhân đầy lệ, bên cạnh, nhị phu nhân nhìn có chút hờ hững sẵn móng tay, Nhị di nương chỉ đứng ở một bên nhỏ giọng khóc sùi sùi.

“Tuyết Nhi, ta hỏi người, vết thương trên người Chi Nhi là do người làm?” Hạ Lan lão phu nhân nghiêm nghị chất vấn.

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết không phủ nhận.

Nhị di nương cầm khăn lau nước mắt, mắt đỏ hồng nhìn nàng chằm chằm, nghẹn ngào hỏi, “Vì cái gì? Chi Nhi là muội muội người mà, dù bình thường có chút xích mích, người có thể dạy bảo nàng mà, sao người lại ra tay độc ác như vậy?”

“Vị di nương này lời nói có phần không ổn.” Tiết ma ma đỡ Hạ Lan Tuyết ngồi xuống, sau đó, ánh mắt chậm rãi rơi vào người nhị di nương.

“Người là?” Trầm di nương nghi hoặc nhìn Tiết ma ma.

Hạ Lan lão phu nhân cũng ngưng mi, “Người là ai? Ta nhớ hình như trong phủ không có nô tỳ nào như người.”

“Bà không phải là nô tỳ mà là người trong phòng ta.” Hạ Lan Tuyết khẽ cười nói.

Tiết ma ma hướng về Hạ Lan Tuyết cười, “Nô tỳ chính là nô tỳ, có thể là cái gì khác? Gia đem lão thân cấp người, liền hầu hạ người.”

“A.” Hạ Lan Tuyết đang định nói cái gì, Tiết ma ma lại nói, “Lão phu nhân, hôm nay việc này, lão thân kỳ thật cũng đã ở đây, công chúa điện hạ yêu cầu đại tiểu thư chơi trò chơi với nàng ta, đại tiểu thư đành phải đáp ứng, trò phi tiêu bắn người vốn rất nguy hiểm, đại tiểu thư cũng trở thành mục tiêu của công chúa, mà nhị tiểu thư sao, vì biểu hiện trung thành đối với công chúa, xung phong nhận việc nguyện ý thay công chúa làm mục tiêu, để cho công bằng, song phương còn viết khế ước.”

“Đạ, không tin mọi người nhìn đi, sống chết tại do mệnh mỗi người.” Hạ Lan Tuyết hào phóng từ trong lồng ngực móc ra khế ước, vỗ lên bàn.

Nhị phu nhân hiếu kỳ, thật sự đứng dậy để xem, “Ồ, lão phu nhân, thật sự, trên đây viết...”

“Không cần người phải lắm miệng.” Lão phu nhân hung hăng liếc nàng một cái, cũng tiếp nhận khế ước nhìn, âm thầm nhìn xuống nhất khẩu ác khí, lại lạnh lùng nhìn Hạ Lan Tuyết, “Dù vậy, người cũng không nên đối Chi Nhi hạ tay ác như vậy”

--

“Đao kiếm không có mắt, có thể làm sao?” Tiết ma ma hừ cười, “Hon nữa, nếu người bị thương là đại tiểu thư, lão phu nhân cũng lo lắng như thế sao?”

Hạ Lan lão phu nhân sững sờ, lạnh lùng nói, “Đều là cháu gái của ta, bàn tay thủ bối đều là thịt, ai xảy ra chuyện ta đều thương tâm.”

“A? Lão thân lại nhìn không ra.” Tiết ma ma trào phúng cười lạnh, “Nếu là lão phu nhân đối đại tiểu thư có một phần quan tâm, cũng không nên chất vấn đại tiểu thư ngay, dù sao cũng phải biết rõ ràng chân tướng sự việc đi? Nhị tiểu thư có thể giúp người khi phụ đại tiểu thư, đại tiểu thư liền không thể thất thủ đã thương nhị tiểu thư sao? Có lẽ ở trong mắt lão phu nhân, thứ nữ là nhị tiểu thư lại nặng hơn đích nữ là đại tiểu thư đấy”

“Người? Người nô tỳ ở đâu xuất hiện, dám nói chuyện với ta như vậy?” Lão phu nhân bị chọc trúng tâm tư, thẹn quá hoá giận.

Hạ Lan Tuyết đứng dậy, lạnh bạc nhếch môi, “Lão phu nhân lớn tuổi, trí nhớ kém rồi? Ta mới nói, Tiết ma ma là người của Tuyết Uyển, không phải là nô tỳ, bà là lão sư ta mời đến”

“Đây là chuyện của Hạ Lan phủ sao đến lượt bà ta nói này nọ?” Lão phu nhân hằm hừ nói.

Hạ Lan Tuyết nhún vai, “Không, việc này nói đến đây, lão phu nhân còn phải đi tìm công chúa điện hạ, nếu như Nhị muội muội không thay công chúa, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Đúng rồi, lão phu nhân ngài còn không biết? Là Nhị muội muội khuyên công chúa chơi cùng ta.”

Trong phòng mọi người đều kinh ngạc.

Hạ Lan Tuyết trào phúng hừ cười, “Biết tại sao không? Bởi vì ta phải làm mục tiêu cho công chúa trước. Nhị muội muội chắc là ước công chúa ném chết ta, cho nên mới sốt ruột như vậy đồng ý thay công chúa làm mục tiêu để trò chơi bắt đầu. Chỉ là, trời không chiều lòng người, ai nghĩ đến chuyện như vậy phát sinh. May mà, không phải mặt bị thương nếu không thâm hại hơn”

Một phen nói mọi người á khẩu không trả lời được.

Hạ Lan Tuyết than nhẹ một tiếng, tựa hồ một mối đến cực điểm, “Lão phu nhân, chuyện của nhị muội muội, ta thật xin lỗi, dù sao ta thất thủ, nhưng còn phiền mọi người chuyển cáo nàng một lời, về sau nếu có tâm tư hại người, nhưng bị phản lại thành hại mình, nàng hôm nay nên lĩnh giáo đến.”

“Không, sẽ không, thời gian qua Chi Nhi kính trọng nhất là đại tiểu thư, làm sao sẽ...” Nhị di nương không thể tin được lắc đầu.

Tiết ma ma buồn cười, “Chuyện ăn cây táo, rào cây sung như vậy, không phải các người đều làm rất tốt sao? Nàng vì sao sẽ không?”

“Người có ý gì?” Nhị phu nhân không vui hỏi.

Tiết ma ma giảng giải, “Dầu gì cái nhà này là đại tiểu thư chống, sáng sớm đại tiểu thư bị người trong nội cung gọi đi, các người cũng không hỏi xem có chuyện gì xảy ra, hơn nữa, thời gian qua công chúa nhằm vào đại tiểu thư, tại sao các người không hỏi tại sao đại tiểu thư đã xảy ra chuyện gì? Có gặp nguy hiểm hay bị tổn thương không, khi thấy nhị tiểu thư bị thương, liền đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu đại tiểu thư, đại tiểu thư vừa hỏi phủ, các người liền tìm nàng đến, không một câu hỏi chuyện gì đã xảy ra, liền quy kết hành vi hãm hại muội muội cho đại tiểu thư, dám hỏi các người là mục đích gì? Ăn người ta ở người ta, còn muốn hại danh tiếng của người ta, nói các người ăn cây táo, rào cây sung còn là nhẹ.”

Một đám người bị chặn xanh cả mặt.

Hạ Lan Tuyết lại không biết lão ma ma này miệng lưỡi lại lợi hại như vậy, nói chuyện đâu ra đấy, lời lẽ rõ ràng, không hề bị hột hơi.

Sau cùng, những người này phản ứng không kịp, không phản bác được, Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng kéo tay áo Tiết ma ma, “Thôi, ma ma, Tuyết Nhi tuổi còn nhỏ, bị người khi dễ quen, cũng lưỡi để ý tới rồi, hiện tại ta mệt quá, muốn trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Hài tử đáng thương, không có người đau không có người yêu, được rồi, ma ma đưa người trở về, ta không chấp nhặt cùng đám bạch nhãn lang này.” Tiết ma ma hung hăng quét các nàng một cái, sau đó, thương yêu đỡ Hạ Lan Tuyết đi ra ngoài.

“A, cứ như vậy để cho nàng ta đi? Không phải là muốn động gia pháp sao?” Nhị phu nhân trơ mắt nhìn Hạ Lan Tuyết rời đi, vở kịch hay không nhìn được, hết sức không cam lòng.

Hạ Lan lão phu nhân trừng mắt nhìn nàng, sau đó, không vui nhìn Nhị di nương, “Người nói xem chuyện gì xảy ra? Tại sao lại liên quan đến công chúa thế? Sao người không nói cho ta?”

“Chi Nhi cũng không nói, nàng chỉ nói là bị đại tiểu thư đã thương.” Nhị di nương lại dùng khăn bịt mắt, nhỏ giọng khóc sụt sùi lên.

Hạ Lan lão phu nhân oán hận thở dài hai cái, “Nha đầu kia cánh cứng cáp rồi, càng ngày càng khó trị rồi.”

“Hừ, có gì khó điều trị, là lão phu nhân không dám điều trị thôi?” Nhị phu nhân thêm dầu thêm mỡ trào phúng.

“Người có ý gì?” Lão phu nhân nhạy cảm theo trong lời nói của nàng đánh hơi được cái gì.

Nhị phu nhân lập tức phát tay, cho lui nha hoàn trong phòng, sau đó nhỏ giọng nói, “Lão phu nhân, theo ta ý ta, chúng ta hoặc là không làm, đã làm thì phải nhanh gọn, trực tiếp đem nàng...”

Lão phu nhân cảm thấy run lên, “Nếu không có nàng ta, thuốc của hoàng thượng, còn có ta vinh hoa phú quý của Hạ Lan phủ ta sau này?”

“Ta cũng không nói là sẽ giết chết nàng ta, chỉ là làm cho nàng ta ngoan ngoãn nghe lời, về sau không dám xù lông là được.” Nhị phu nhân bĩu môi, không cho là đúng nói.

Lão phu nhân nhìn Nhị di nương một cái, Nhị di nương nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Theo ta thấy, đứa nhỏ Tuyết Nhi này trước kia được phu nhân cưng chiều, đã thương Chi Nhi chuyện nhỏ, trong mắt càng ngày càng không coi ai ra gì, cho dù sau này có đến nhà chồng cũng làm mất hết mặt mũi Hạ Lan gia chúng ta”

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Lão phu nhân, một câu thôi, có làm hay không?” Nhị phu nhân dứt khoát hỏi.

Hạ Lan lão phu nhân hơi suy nghĩ một chút, liền cắn răng nói, “Việc này người có nắm chắc mười phần?”

“Cứ giao cho ta là được.” Nhị phu nhân âm trầm nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Tìm phu (1)

Đêm nay, Tuyết Uyển xảy ra chuyện.

Nhưng gặp chuyện không may không phải là Hạ Lan Tuyết.

“Nha đầu.” Đêm khuya, cũng không biết cụ thể giờ nào, Tiết ma ma đốt đèn ở phòng ngủ lên, liền nhìn thấy Hạ Lan Tuyết ngồi xếp bằng ở trên giường, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm.

“Ma ma, ngươi giờ trò quý gì? Khuya khoắt hun hương gì?” Hạ Lan Tuyết bất mãn lắm lắm, ước chừng là ngủ không ngon, đầu óc choáng váng khó chịu.

Tiết ma ma nhẹ liếc nàng một cái, “Ngươi cũng giỏi thật, vậy mà không ngất xỉu?”

Vừa nói bà vừa mở hết mọi cửa sổ ra, gió đêm ùa vào, Hạ Lan Tuyết lạnh khẽ run rẩy, người lập tức thanh tỉnh.

“Mê hương?” Nàng sợ hãi không thôi.

Tiết ma ma gật gật đầu, “Ngươi còn rất biết hàng.” Phân phó, “Mặc y phục vào.”

Nói xong, bà xoay người đi ra ngoài, rất nhanh, xách hai nam nhân đi vào.

Bà vừa buông tay, hai nam nhân giống như không có xương cốt, ngã nằm xuống đất, miệng kêu ô ô liên tục.

Hạ Lan Tuyết trừng mắt nhìn hai người trên sàn, trong lòng đã có suy đoán.

Tiết ma ma một cước đạp vào hai người, “Gào thét cái gì? Chỉ là cắt gân tay chân của các ngươi mà thôi, còn dám gào thét thêm một tiếng, lão nương trực tiếp chặt đứt tay của các ngươi.”

Vừa nói, trong tay Tiết ma ma vừa xuất hiện một thanh dao găm .

Hàn quang của dao găm ở trước mặt hai người, làm họ sợ lập tức ngậm miệng lại, cố chịu đau đớn thân thể không ngừng run rẩy.

“Nói, ai phái các ngươi tới?” Tiết ma ma lạnh giọng chất vấn, “Dám nói dối lão nương liền cắt đầu lưỡi các ngươi cho ngựa ăn”

Ừm? Lời này nghe quen tai!

Hạ Lan Tuyết hơi sững sờ.

Ước chừng là cảm nhận được sự tàn nhẫn của lão thân này, hai nam nhân cơ hồ là tranh đoạt trả lời, “Là Đường Hùng.”

“Đường Hùng?” Tiết ma ma không biết, “Ngươi nào?”

Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, giải thích, “Là bà con xa của nhị phu nhân Đường thị.”

Tiết ma ma gật gật đầu, con mắt sắc lạnh vài phần, lại hỏi, “Phái các ngươi đến làm chi?”

“Bảo chúng tiểu nhân vào đây bắt đại tiểu thư.” Hai người kia nom nóp lo sợ nói.

“Sau đó thì sao?” Xem thần sắc của bọn họ, cũng biết chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Hai người kia sắc mặt như tro tàn, ấp a ấp úng nói, “Còn có, bắt trở về tùy ý chúng tiểu nhân xử trí, có thể... Tốt nhất là làm bản đại tiểu thư, lại...”

“Vô liêm sỉ.” Dao găm trong tay Tiết ma ma đưa ngang một cái, từ cổ họng hai người này phát ra tiếng thảm thi, hừ cũng không kịp hừ một tiếng, liền không có tiếng vang.

Trong phòng mùi máu tươi rất nồng, Hạ Lan Tuyết không khỏi cau chặt lông mày, “Ma ma, như thế nào lại giết chết?”

“Giữ lại hũy ngươi trong sạch à?” Tiết ma ma tức giận trả lời, nếu không phải nàng lớn tuổi không buồn ngủ, mê hương này khi phát tác, thực sự là Hạ Lan Tuyết sẽ bị bắt đi.

Một nữ tử bị đánh thuốc mê, lại còn gặp hai kẻ có ý đồ tàn ác thì sẽ xảy ra chuyện gì? Không cần nghĩ cũng có thể đoán được.

Nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra, thì nàng chết cũng không kịp tạm biệt gia rồi.

Hạ Lan Tuyết bị chặn lại, đành chép miệng hai cái lại nói, “Sao không đem ra ngoài rồi hãy giết chết, bà nghĩ xem, trong phòng ngủ của ta đột nhiên có hai người chết, sau này sao ta dám ngủ nữa?”.

“Yên tâm, có lão thân ở đây, quỷ hồn cũng không dám tìm người.” Tiết ma ma ngồi xỏm xuống, xoa xoa vết máu trên dao găm vào hai cái xác.

Hạ Lan Tuyết nhìn về mặt dữ tợn của Tiết ma ma giữa đêm khuya, được rồi, có lẽ quỷ nhìn thấy mặt lão bà tử này cũng phải bỏ chạy.

“Nhưng cũng không cần nhanh chóng giết chết như vậy, ta còn có chuyện muốn hỏi.”

Hủy trong sạch nàng? Vì sao không trực tiếp muốn mạng của nàng?

Nha đầu đơn thuần còn không hiểu, đối với nữ tử bình thường, bị người ta hủy trong sạch so với chết đi còn thống khổ hơn.

Tiết ma ma liếc nàng một cái, tựa hồ đoán trúng tâm tư của nàng, cổ quái cười, hừ nói, “Nha đầu, người ước chừng là muốn hỏi, bọn họ vì sao muốn hủy trong sạch của người nhỉ?”

“...” Không thể không nói, Tiết ma ma thật sự có mắt đọc được tâm tư của người khác.

“Rất đơn giản, phá hủy trong sạch của người, người ở trong mắt thế nhân là một sự tồn tại dơ bẩn, dù không phải lỗi lầm của người, người sẽ phải thống khổ chịu sự chỉ trích của người đời, chủ yếu nhất là, người không có tôn nghiêm không có danh dự, Hạ Lan gia ai còn đem người để vào mắt? Nhưng bọn họ không muốn giết chết người, chắc chắn là có lý do bên trong, thí dụ như, phương thuốc, nếu bọn họ vẫn chưa có được, người vẫn còn hữu dụng nhưng bây giờ người lại không nghe lời họ, nên chắc họ muốn lợi dụng chuyện này, để nắm giữ người trong tay, vừa có thể làm cho người tiếp tục vì bọn họ bán mạng, vì bọn họ kiếm lấy vinh hoa phú quý, có thể nghe lời không dám nhe răng, rất nhiều chuyện tốt đấy”.

Tiết ma ma từ từ thu hồi dao găm, đối diện với Hạ Lan Tuyết, nói một hơi dài.

Nghe không được Hạ Lan Tuyết lấy ngón tay ngoáy ngoáy tai, lời này thật chói tai lại quá đã kích người rồi.

“Lão ngài nói cũng đúng, nhưng nên làm gì bây giờ? Ta mệt nhọc, hai người này cũng đã chết rồi? Mùi này thật khó ngửi, ta thích ngửi mùi thơm mới dễ ngủ, nhất là mùi trên người gia nhà người. Ta rất ghét mùi máu tươi, người chỉ muốn nôn, thật khó chịu...” Cũng không biết có phải do mê hương tác dụng chậm giờ mới công hiệu hay không, mà mắt Hạ Lan Tuyết đỏ hoe, nói chuyện cũng lộn xộn.

Tiết ma ma nhẹ nhàng lắc đầu, “Yếu ớt như vậy, không hiểu sao gia lại thích?” Đá đá lên từ thì, lại hỏi, “Muốn ta ném vào bãi tha ma sao?”

“Ồ mãi ngoài thành, xa như vậy, bà có thể trở về sớm sao?” Hạ Lan Tuyết liếc bà một cái, “Hon nữa, bà còn phải trở về khử sạch mùi khó chịu này cho ta chút.”

Vừa nói, Hạ Lan Tuyết từ từ xuống giường, đi đến tủ áo bên cạnh, lấy ra một cái trường bào màu đen.

Đây là sau đêm bị yêu nhân Thiếu Khâm hãm hại, Cơ Hoa Âm cởi áo để khoác cho nàng.

Về sau, thiếu chút nữa bị Thu Hương ném, dầu gì nàng cũng lén giữ lại, còn tự mình giặt sạch, cất kỹ trong tủ quần áo.

Tiết ma ma nhìn áo choàng nàng ôm trong ngực, hết sức quen mắt, “Đây không phải là áo choàng của gia sao?”

“Chính là của hần, ta nhớ hần.” Hạ Lan Tuyết ngây ngây ngô ngô bò lên giường, ôm áo choàng của Cơ Hoa Âm rồi chui vào ổ chăn.

An tĩnh một hồi, ngay tại lúc Tiết ma ma xách thi thể chuẩn bị ra cửa, Hạ Lan Tuyết lại nho nhỏ nói thầm một câu, “Đừng khó khăn, ai mời đến giúp bọn tiểu thư trả về cho họ đi!”

“...” Tiết má má da mặt vừa kéo.

--

Cho nên, ngày hôm sau trời vừa tảng sáng, trong phòng nhị phu nhân liền truyền đến tiếng kêu bén nhọn thảm thiết.

Sau đó...

Đợi đến lúc Hạ Lan Tuyết vận eo bé cổ thức dậy, việc này đã nháo lớn.

Bên trong phủ nơi nơi đều bàn tán, nhất là bọn nha hoàn bên trong phòng nhị phu nhân đều nhìn thấy.

Nói là buổi sáng nghe thấy trong phòng nhị phu nhân truyền đến tiếng kêu sợ hãi, các nàng vội vàng đi xem, ai ngờ, chỉ thấy nhị phu nhân người trần truồng lả tả ngồi ở trên giường, bên cạnh còn nằm hai hai nam nhân cũng trần như nhộng.

Lúc nghe được tin tức, Hạ Lan Tuyết khẽ ngưng mi, có chút khó có thể tin đánh giá Tiết ma ma.

Từ y phục của nam nhân cũng có thể lộ bỏ? Thiết thời lão bà tử này xuống tay, sẽ không sợ nhìn thấy sau này bị ám ảnh sao?

Tiết ma ma mặt không chút thay đổi trả lời, “Ở tuổi này của lão thân, thì thân thể của nam nhân và nữ nhân không khác gì nhau mà cũng không khác gì chó với mèo cả.”

Đáp án này, Hạ Lan Tuyết hiểu, nhưng là đám Thu Hương không hiểu, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau.

Nhưng, hiển nhiên, chuyện của nhị phu nhân lại hấp dẫn các nàng.

Kết quả là, có người nói rằng, bởi vì Nhị lão gia đang bị giam ở đại lao, nhị phu nhân không chịu nổi tịch mịch, liền vụng trộm cùng nam tử gặp riêng, ai ngờ đã xảy ra biến cố, hai nam nhân này đều chết ở trên giường nàng, hơn nữa tử trạng đáng sợ!

Lời đồn truyền rất nhanh, muốn ngừng cũng không ngừng được, lão phu nhân luôn lấy lý do bị bệnh để không ra khỏi cửa, lúc này cũng phải xuất đầu lộ diện.

Nhị phu nhân đã mặc xiêm y, nhưng đầu tóc chưa chải, cả người tiêu tụy không chịu nổi, ngầy ngầy ngô ngô ngồi ở trên ghế, chỉ biết khóc, ước chừng là thực sợ ngọc rồi.

“Còn không khiêng người chết đi.” Lão phu nhân cũng không biết làm sao lại có hai nam nhân chết trên giường nhị phu nhân, nhưng chuyện này mà để làm lớn ra, lại liên lụy nhiều người.

“Chậm đã!” Hạ Lan Tuyết ăn uống no đủ, tinh thần khỏe mạnh đi vào, chính là không để cho lão phu nhân thu thập tàn cuộc.

“Tiểu thư, bên trong bản, ngài liền ngồi bên này.” Tiết ma ma phân phó, Đản Hương lập tức mang cái ghế dựa để vào cạnh cửa.

Hạ Lan Tuyết ‘Ừm’ một tiếng, ưu nhã ngồi xuống, “Đem Đường thị ra đây.”

Thu Văn Bích Văn lập tức vào trong phòng, lôi nhị phu nhân Đường thị đang chật vật ra.

Đường thị quỳ trên mặt đất, vừa nhìn gương mặt lạnh như băng của Hạ Lan Tuyết, sợ gấp rút dập đầu, “Tuyết nhi a, cứu cứu Nhị thẩm nương đi, cũng không biết tên trời đánh nào, lại mang hai cái thi thể bỏ vào giường nhị thẩm nương, hừ chết nhị thẩm nương rồi.”

Mở miệng một tiếng Nhị thẩm nương, vừa nghe vẻ mặt Hạ Lan Tuyết càng lạnh, “Ta nghe bọn nha hoàn nói, buổi sáng chứng kiến Nhị thẩm nương là thân thể trần truồng cùng với bọn họ?”

“Nha đầu.” Nghe vậy, Tiết ma ma lấy ánh mắt liếc nhìn nàng, lời này cũng không phải một cô nương gia chưa chồng có thể hỏi được.

“Được được được, ngài hỏi.” Hạ Lan Tuyết một cái liền đoán được ý của bà, lập tức đưa tay, để quyền chất vấn cho Tiết ma ma.

Lão bà tử này rõ ràng rất quái lạ, không bao giờ để ý chuyện vặt, nhưng là đối với chuyện liên quan đến nàng thì rất là nghiêm khắc, giống như coi nàng là khối mỹ ngọc dù một tí vết nhỏ cũng không cho phép.

Đương nhiên, nguyên nhân ở đây rõ ràng đều là vì gia của bà rồi.

Hạ Lan Tuyết hiểu, cho nên, rất phối hợp.

Tiết ma ma lạnh lùng nhìn Đường thị đang run lẩy bẩy, “Người nói không biết là tên trời đánh nào? Nếu vậy, chúng ta đi tìm quan phủ, tin tưởng quan phủ nhất định có thể tra ra nam nhân trên giường nhị phu nhân, cũng có thể tra ra nguyên nhân thân thể nhị phu nhân trần truồng.”

“Không, đừng.” Nhị phu nhân bị chuyện buổi sáng làm cho đầu óc hồ đồ, gian xảo của trước kia đã không còn sót lại.

Hạ Lan lão phu nhân được nha hoàn đỡ đi ra, lập tức ngăn cản, “Chuyện như vậy không thể kinh động quan phủ? Rõ ràng là có người hãm hại Hạ Lan phủ ta...”

“Có người hãm hại? Đúng vậy...” Tiết ma ma lạnh lùng ngắt lời bà ta, “Có khả năng như vậy, nhưng trong phủ nhiều nam nữ như vậy sao lại không nằm chết dí trên giường của người khác, lại nằm chết dí trên giường nhị phu nhân?”

Lão phu nhân bị hỏi khó, nhất thời nói không ra lời.

Đường thị lập tức níu lấy ống quần lão phu nhân, “Lão phu nhân, ta không có.”

“Người quỳ xuống.” Lão phu nhân đá nàng ta văng ra, đoạn trang ngồi trên ghế dựa, chuyện như vậy nếu như không giải quyết được, bà cũng không muốn dính quá nhiều.

Tiết ma ma lại nói, “Hơn nữa, các người nhìn, nhị phu nhân vẫn vô sự, ừm, ngoại trừ trên người không nhận thấy có dấu vết gì bên ngoài, cũng không có vết thương nào khác? Khuya khoắt, hai cái đại nam nhân ở trên giường mình, chỉ cần không phải người chết, cũng sẽ có trí giác a? Hơn nữa, nhìn một chút hai người này, chết cũng mấy canh giờ, nhưng hừng đông nhị phu nhân mới phát hiện?”

Đường thị bị hỏi mơ hồ, không ngừng lắc đầu, “Ta không biết, ta làm sao biết. Ta không biết bọn họ.”

“Thu Văn, bảo quản gia báo quan, phòng này không cho ai tiến vào.” Tiết ma ma đột nhiên nói.

“Chậm đã.” Vừa báo quan, mọi chuyện sẽ vỡ lở đồn đại ra đến đường cái đi, tất nhiên lão phu nhân không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117-2: Tìm phu (2)

“Lão phu nhân có lời gì?” Tiết ma ma hỏi.

“Tốt khoe xấu che.” Thật lâu sau lão phu nhân mới nói một câu như vậy, sau đó, nhìn Hạ Lan Tuyết, “Tuyết Nhi, người là đương gia quý phủ, việc này truyền đi, người cũng mất thể diện, người còn là nha đầu chưa lấy chồng, sau này chúng ta làm sao nhìn mặt nhà chồng người được?”

“Đúng vậy.” Hạ Lan Tuyết gật đầu, “Lão phu nhân nói có lý, nhưng chuyện này cũng không thể không tìm hiểu rõ được, bất kể như thế nào, Đường thị đã xảy ra chuyện xấu như vậy, Hạ Lan phủ cũng không thể lưu nàng ta lại.”

Lão phu nhân kỳ thật cũng không thích Đường thị, mỗi lần đều là làm hư việc nhiều hơn là được, “Được rồi, lát nữa người phái người viết hưu thư đuổi ra khỏi nhà, sau khi đuổi ra khỏi cửa, nàng ta không còn tý quan hệ nào với Hạ Lan phủ chúng ta nữa.”

“Được.” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng ứng thanh.

Đầu tiên Đường thị ngất người, ước chừng không nghĩ tới sẽ bị đá ra khỏi nhà, chợt, giống như điên vậy kéo lão phu nhân ồn ào.

Một trận âm ỷ nào lại kéo ra rất nhiều chuyện dơ bẩn.

Tỷ như, trộm bảo vật của đại phu nhân, tỷ như, muốn hại chết tiểu thiếu gia, tỷ như, lần này phái người làm bẩn Hạ Lan Tuyết...

Mỗi một việc nói ra đều làm cho người ta nghe mà sợ hết vía, đúng là công lớn ân oán sâu như biển a.

Hạ Lan Tuyết ước chừng nghe không nổi nữa, được Thu Văn đỡ, mang theo ma ma nha hoàn rời đi.

Lão phu nhân bị Đường thị níu lấy một hồi lâu, lại bị gào ra rất nhiều chuyện xấu, tức giận đến cực điểm, lúc này sai người đem Đường thị trói lại, đánh hèo, thẳng đánh hấp hối, sau đó, vất phong hưu thư lên người nàng ta, liền sai người đem ném ra ngoài đường lớn.

Hai xác chết kia, cũng sai người vụng trộm kéo đến sau núi chôn.

Chuyện này, tựa hồ cứ như vậy đi qua, nhưng mà, toàn bộ người Hạ Lan phủ, lại cũng biết lão phu nhân cùng nhị phu nhân thậm chí Nhị di nương các nàng sau lưng làm việc xấu, ngoài sáng không dám nói, sau lưng cơ hồ đều muốn đâm đoạn các nàng xương sống.

Thậm chí, nha hoàn vú giả trong phòng cũng không còn cung kính đối với bọn họ như trước nữa, cái này có thể nhìn ra trong ăn uống của lão phu nhân mỗi ngày.

Trước kia, bà muốn ăn cái gì có cái đó, son trân hải vị đều được đáp ứng, hiện tại mặc dù vẫn được như vậy, chỉ là mùi vị này, không tốt bằng lúc trước, không phải là mặn chết người, thì chính là khổ chết người, mà trong súp ăn ra con gián, com bên trong ăn ra giò bọ, thậm chí có một lần, thịt gà bên trong tự rụng ăn giả hơn thịt chuột, chuyện như vậy thì nhau phát sinh.

Lão phu nhân tức giận không thôi, mỗi lần truy cứu tiếp, lại không có kết quả gì, cuối cùng tức giận quá đem những người ở phòng bếp ra đánh đòn, nhưng kết quả vẫn là như vậy.

Cuối cùng, mỗi bữa cơm, bà đều phải phái ma ma tâm phúc canh chừng, nhưng ai cũng không nghĩ đến, dưới mí mắt của bà chuyện như vậy vẫn phát sinh.

Từ từ, lại có lời đồn đại, nói rằng lão phu nhân làm việc trái với lương tâm nên ông trời trừng phạt bà ta.

Lão phu nhân vốn mê tín, hơn nữa những việc diễn ra bà ta cũng không điều tra ra được manh mối, dần dần, cũng có chút tin, đến nỗi đêm đêm bà ta còn tưởng rằng mình nhìn thấy bóng dáng ma quỷ ở trong phòng.

Rất cục có một ngày, lão phu nhân ngã xuống, nằm liệt trên giường, không thể nói chuyện, ăn uống ngủ nghỉ đều phải phụ thuộc vào bọn hạ nhân.

Mà lúc này, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra, ngay cả thâm niên lão ma ma đã đi theo lão phu nhân mấy chục năm cũng ghét bỏ lão nhân nằm liệt giường

này, nhưng chỉ có nhị di nương là khác, mỗi ngày nàng đều tự mình hầu hạ cơm bưng nước rót, rất chu đáo, ân cần.

Ngay cả Hạ Lan Tuyết đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên, nếu nói là chỉ vì để Hạ Lan Phong vui lòng, hoàn toàn không đến mức, dù sao, người nam nhân này cũng không quan tâm sống chết của mẫu thân mình.

Về sau, Tiết ma ma nói một câu làm cho nàng tỉnh ra .

“Nha đầu, người tí mĩ nhìn qua chưa? Mặt của Trầm thị và lão phu nhân giống như là khắc từ một khuôn mà ra vậy .”

Tiết ma ma nói ý tứ sâu xa.

Nếu như là trước kia, Hạ Lan Tuyết thật sự không dám nghĩ tới, nhưng hôm nay đã trải qua hai đời nàng, cái gì mà không thể chứ?

Trước kia có nghe nói, Nhị di nương Trầm thị là cháu gái ở bên nhà mẹ đẻ lão phu nhân, thuở nhỏ cùng Hạ Lan Phong thanh mai trúc mã, cảm tình rất thân, không biết làm thế nào, Hạ Lan Phong nhiều năm vào kinh đi thi, trên đường gặp Phụng Khanh La, về sau bị ma quỷ ám ảnh liền yêu Phụng Khanh La, sớm đem hôn ước với Trầm thị ném qua một bên.

Về sau, Phụng Khanh La ở kinh thành đặt chân, cũng hào phóng, đều cho gọi tất cả người trong nhà Hạ Lan về kinh , còn đổi tên Phụng phủ thành Hạ Lan phủ để lại mặt mũi cho Hạ Lan Phong.

Nhưng ai cũng biết, không có Phụng Khanh La, Hạ Lan gia làm gì có chút danh tiếng gì.

Phụng Khanh La đối Trầm thị thật cũng không tính quá xấu, ít nhất dễ dàng tha thứ nàng sinh ra Hạ Lan Chi, nhưng, những nữ nhân khác liền không có vận tốt như vậy, phạm là cùng Hạ Lan Phong có chút lui tới , hết thấy đều bị nàng dùng mọi biện pháp giết chết, dần dà, Hạ Lan Phong nào dám dẫn nữ nhân khác về, cho dù muốn chơi, cũng chỉ dám ở bên ngoài còn hết sức che dấu.

Nhưng, Trầm di nương đối với chuyện này giống như có một cổ oán khí, nàng vốn nên là chính thê của Hạ Lan Phong, nhưng đến cùng lại thành thiếp, con gái của nàng cũng thành thứ nữ.

Nhưng lão phu nhân đối mẹ con các nàng rất tốt, tuyệt không phải là đơn giản đền bù tổn thất.

Điểm này, ở kiếp trước, Hạ Lan Tuyết cũng cảm giác được, chỉ là không có rõ ràng như vậy.

Hiện nay, Trầm thị ở trước mặt lão phu nhân hầu hạ chu đáo, nàng đã cảm thấy rất không thích hợp, kết quả, làm cho Tiết ma ma điều tra, quả nhiên tra ra chuyện đến đây.

Có thể nói, trên đời này chuyện thật đúng là nói vô kỳ bất hữu.

Hóa ra, Trầm thị mới là nữ nhi thân sinh của lão phu nhân, năm đó lão phu nhân tuổi còn trẻ đi theo Hạ Lan lão tú tài, nhưng qua vài năm cũng không có bầu hài tử, về sau, hỏi lão trung y cầu xin phương thuốc, không dễ dàng mang bầu, nhưng cuối cùng lại sinh khuê nữ.

Nàng không dám đem chuyện này báo cho Hạ Lan gia một lòng muốn cầu tử, vừa vặn nhà mẹ đẻ bên kia có gia đình sinh con trai nuôi không nổi, nàng liền sai người thay đổi.

Chuyện như vậy năm đó làm cách nào cũng không biết được , cụ thể không được biết, chuyện đi qua vài chục năm, rất nhiều người trong cuộc không có ở đây, hoặc là cũng không nhớ rõ tí mĩ

Mà lần sinh con này, làm cho lão phu nhân thân thể bị hao tổn, liền tiếp vài năm cũng không khá lên được, về sau, bắt đắc dĩ, bả chế đúng cách, giả mang thai, mua hài tử.

Vì vậy, Hạ Lan gia cũng có con trai thứ ba.

Không trách được, lão phu nhân ngoại trừ đối Hạ Lan Phong còn ra vẻ quan tâm, hai đứa con khác căn bản không ở trong lòng bà ta.

Rồi sau đó đến, Hạ Lan Tuyết nghĩ, lão phu nhân sở dĩ đối Hạ Lan Phong coi như không tệ, hoàn toàn bởi vì Phụng Khanh La đâu, lão đại gia có tiền a.

Hơn nữa, chính mình thân khuê nữ làm nhi tức, cũng là nàng kỳ vọng , mẹ con đoàn tụ không nói, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau, đối Hạ Lan Phong tốt, cũng chính là đối con gái của mình tốt.

Điều này cũng có thể giải thích, kiếp trước, nói đến lúc Nam Cung Khế muốn cho Hạ Lan Chi làm hoàng hậu, bà ta mới vui mừng như vậy.

Hóa ra, một cái nho nhỏ cống lớn bên trong, thế nhưng cũng ẩn dấu những chuyện bẩn thỉu như thế này, Hạ Lan Tuyết thật sự cảm thấy nhàm chán quá rồi.

Cũng may, Tiết ma ma là người rất hiểu chuyện, chỉ cần nàng ngầm đồng ý là bà có thể xử lý mọi chuyện rất nhanh gọn.

Ví dụ như, tháng chạp năm này, một ngày sáng sớm, Trầm thị đỡ lão phu nhân đi nhà cầu, không nghĩ mất thăng bằng, lão phu nhân té ngã trên đất, đến đây sau liền thấy không có tỉnh lại.

Về sau, đại phu nói, ước chừng chết bởi cơ tim nganh.

Trầm thị tự trách không thôi, mỗi lần rơi lệ nói là mình không có chiếu cố tốt lão phu nhân, ngay tại ngày đưa tang lão phu nhân, một mình quỳ trước linh vị lão phu nhân trong linh đường.

Mọi người không khỏi thổn thức, đều thán phục Trầm thị là người con chí hiếu, vì vậy mọi người thật muốn hậu táng Trầm thị cùng lão phu nhân.

Ngày đưa tang, rốt cuộc Hạ Lan Tuyết cũng gặp được Hạ Lan Chi lâu không xuất hiện, gây không ít, nhưng thần sắc càng phát ra bén nhọn rồi, biến cố gia đình tựa hồ làm cho nàng trong một đêm trưởng thành.

Tiết ma ma nói, nha đầu kia khắp người lệ khí không thể lưu.

Vì vậy, vì thế lúc gần cuối năm, muốn đuổi nàng ta đi Long Thủy Am cầu phúc cho lão phu nhân và nhị di nương.

Nhưng ai biết, Hạ Lan Chi ngược lại là cái có tâm cơ, chẳng biết lúc nào thế nhưng thông đồng Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt lại phái người đón nàng tới gần trong nội cung, từ đó làm nàng thành thị nữ bên người, từ đó mọi chuyện không còn liên quan với Hạ Lan phủ nữa.

Không quan hệ liền không quan hệ đi, nàng còn không nghĩ có quan hệ đâu.

Hạ Lan phủ cuối cùng thanh tĩnh, cho dù trong mấy tháng này biến cố quá nhiều, Hạ Lan Tuyết tâm tình vẫn vui vẻ như cũ.

Mắt thấy trời càng ngày càng lạnh, tựa hồ tuyết sắp rơi, nhưng Cơ Hoa Âm vẫn chưa về.

“Không phải là phát tin chiến thắng, nói là chuyện bên Tây Di đã giải quyết xong? Như thế nào vẫn chưa trở lại?”

Buổi trưa một ngày kia, Hạ Lan Tuyết nằm sấp ở trước cửa sổ, nhìn bầu trời xám trắng bao la, tâm tình chán nản tới cực điểm.

“Nghe nói nữ tử Tây Di cực đẹp, hơn nữa am hiểu nhất đối phó nam nhân, người nói, Hoa Âm hẳn cũng bị dẫn dụ không muốn quay trở lại rồi?”

Lời này, luôn luôn có thể nghe thấy, Tiết ma ma nghe nhiều thành quen, phối hợp ngồi ở bên cạnh giường nhỏ, thêu áo khoác mùa đông.

“Cũng không biết nam nhân chết tiết kia có nhớ ta không, thời gian dài như vậy thậm chí ngay cả phong thư cũng không có. Bốn tháng rồi a.” Hạ Lan Tuyết quay đầu lại nhìn Tiết ma ma một cái, thấy bà như cũ cúi đầu nghiêm túc may xiêm y, uể oải lại nhìn bên ngoài.

Nhìn một chút, nàng đột nhiên duỗi tay đi ra ngoài, quả nhiên, một ít mảnh bông tuyết đã rơi vào lòng bàn tay, hơi lạnh.

“Tuyết rơi.” Nàng vui mừng kêu lên, ngửa đầu, chỉ thấy bông tuyết bay là tả, có chút ánh mắt mê người.

“Đều tuyết rơi, Hoa Âm hẳn nên trở về đến đây đi.” Nàng phối hợp lầu bầu.

Tiết ma ma lúc này cầm lấy một món áo choàng đắp lên trên vai nàng, cười nói, “Cứ như vậy nghĩ gia?”

“Không nghĩ làm sao bây giờ? Hẳn lại không nghĩ ta.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên có chút ủy khuất, cũng không biết là di thời tiết lạnh hay vì cái gì, đầu cái mũi nhỏ hồng hồng.

Tiết ma ma cười, “Người nào biết gia không nghĩ người?”

“Nghĩ tới ta tại sao không trở về đến?” Hạ Lan Tuyết không phải là người già mồm, nhưng lúc này, nhìn bông tuyết bên ngoài, bỗng nhiên cũng làm kiêu một phen, hốc mắt hăm nóng.

Mấy tháng này đã xảy ra những chuyện này, hẳn liền không muốn biết sao?

“Ôi, người nha, gia là nam nhân, có chuyện hẳn cần làm, chuyện làm xong, hẳn tự nhiên sẽ trở về tìm người.” Tiết ma ma như người từng trải bình thường, kiên nhẫn khuyên.

Trước kia, Hạ Lan Tuyết cũng thường xuyên ồn ào nghĩ nam nhân, cũng không có một lần như hôm nay như vậy, vành mắt hồng hồng, lại cứ muốn chịu đựng nước mắt, nhìn xem đáng thương, đặc biệt là làm cho người đau lòng.

“Cái rắm!” Hạ Lan Tuyết hít mũi một cái, “Ta nghĩ chắc đến tám phần là hẳn bị nữ nhân nào đó đeo bám không về được rồi, không được, ta phải tìm hẳn đi.”

Nàng nói là làm, nhảy xuống ghế, liền đến tủ quần áo bên cạnh, muốn thu thập quần áo đi Tây Di.

Tiết ma ma dựa vào cạnh bình phong, cũng không có cản nàng, chỉ là nghiêm túc nói, “Người muốn đi tìm gia, ta không ngăn cản người, nhưng là, cũng không hững người oan uổng hẳn. Hiện tại trong lòng hẳn đều là hình ảnh của người.”

“Hừ.” Kỳ thật là, nàng cũng chỉ muốn có một lý do đi tìm hấn thôi.

Tiết ma ma nở nụ cười, “Nha đầu, người thu thập đi, ta đi dạo dò vài tiểu nha đầu kia một chút việc.”

Hạ Lan Tuyết giờ phút này đầy bụng tâm sự đều ở tìm Cơ Hoa Âm chuyện, liền mặc kệ bà.

Tiết ma ma đi ra, chỉ thấy bên ngoài đầy trời tuyết rơi, đã có chút ít ẩm ướt rồi, bà trực tiếp đến phòng đám người Thu Hương.

Kể từ khi bà đến đây, mọi việc hàng ngày của Hạ Lan Tuyết trên cơ bản đều do bà lo hết, cũng làm cho tứ đại nha hoàn này không còn việc gì.

Nhưng, mấy tháng này, Tiết ma ma làm chuyện, các nàng đều quan sát, thủ đoạn mặc dù cay độc, nhưng xác thực đều là vì tiểu thư, cho nên, các nàng cũng bội phục và ngầm tán thưởng vị ma ma này.

Tiết ma ma dặn dò các nàng, nếu không có chuyện gì khác, chủ yếu vẫn là chiếu cố tốt Hạ Lan Thiên Ý, mặt khác, nói cho các nàng biết, bà cùng tiểu thư muốn đi ra ngoài một thời gian.

Thu Hương đám người rất kinh ngạc, rất nhanh đến lễ mừng năm mới rồi, tiểu thư có thể đi chỗ nào?

Tiết ma ma cũng không nói cứ thế rời đi.

Bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn, sợ kế tiếp lộ trình không được tốt, nhưng, mọi chuyện ở Hạ Lan gia đều giải quyết xong rồi, các nàng có rất nhiều thời gian rảnh rỗi để đi Tây Di một chuyến.

Mà Tiết ma ma sức khỏe vẫn rất tốt, mặc dù tuổi cũng đã lớn, lão sớm có thể đi gặp Diêm vương rồi, nhưng là, già rồi vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ chủ tử giao, điều này làm cho bà rất vì chính mình tự hào cùng vui mừng.

Dẫu gì, không đánh mà thắng diệt trừ Hạ Lan Tuyết bên cạnh kẻ xấu, hơn nữa, không có hư hại danh dự của nàng, cũng không để cho tiểu nha đầu này trong tay dính một tia máu tanh.

Gia sơ lược chính là chỗ này ý tứ đi, bảo vệ tốt hấn yêu mến nha đầu, không để cho trong tay nàng dính máu, đáy lòng mơ hồ bụi đi.

Để nha đầu mình yêu thương vô tư sống tốt, không để bất cứ lực địch tranh chấp, người lừa ta gạt làm bản nàng.

Ôi, xem ra lần này gia thật sự dụng tâm rồi.

Tiết ma ma rất vui mừng, một người nam nhân hiểu được dụng tâm đi bảo vệ che chở nữ nhân của mình, chứng minh hấn đã trưởng thành, cũng đã thoát khỏi bóng ma quá khứ.

Cho nên, chuyện giải quyết, cuối cùng liền là tất cả đều vui vẻ.

Tiểu nha đầu muốn đi tìm nam nhân, nàng tự nhiên được cùng.

Thời gian dài như vậy, gia ước chừng cũng là muốn rồi, nếu không, làm sao chim bồ câu luôn bay đến đưa thư chứ? Ôi... Trước kia không biết tính tình gia lại như này đâu.

Tiết ma ma đứng ở cửa một hồi, đột nhiên, cửa phòng sau lưng mở ra, chỉ thấy Hạ Lan Tuyết một thân trang bị đầy đủ đi ra.

Trên đầu đeo đầu lạp, trên người bọc áo choàng, trong lòng ôm bao, dáng vẻ giống như muốn đi xa.

“Ma ma, ngài chờ ở đây à? Ngài muốn đi cùng ta sao?” Nàng hỏi.

“Đương nhiên, nếu không người tìm gia bằng cách nào?” Không có bà, bà dám đoán chắc, Hạ Lan Tuyết trước năm mới tuyệt tìm được Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết tự nhiên cũng hiểu điểm này, lúc này nở nụ cười, “Tốt lắm, ma ma người mau thu thập đi a.”

“Dù gì ăn com xong rồi tính tiếp, vẫn phải chờ tuyết nhỏ đã.” Tiết ma ma cười nói.

Lúc này, Thu Hương các nàng đều từ trong nhà đi ra, chứng kiến Hạ Lan Tuyết thật muốn đi, nóng nảy, nguyên một đám vây quanh nàng hỏi nguyên do.

Hạ Lan Tuyết làm sao không biết xấu hổ nói thẳng muốn đi tìm nam nhân của mình, liền uyển chuyển nói, muốn đi xa nhà làm ít chuyện, rất mau trở lại, bảo các nàng chăm sóc nhà cửa cẩn thận.

Đám người Thu Hương tất nhiên là không yên tâm, nhưng cũng không có cách nào, nhưng, có Tiết ma ma đi theo, cũng yên tâm chút ít.

Cuối cùng, Tiết ma ma đành chịu tính tình nóng vội của Hạ Lan Tuyết, đành phải mang theo ít lương khô, sau đó hai người vào chuồng ngựa dắt ra hai con ngựa tốt.

Tại trong gió tuyết, Hạ Lan Tuyết cười tuần mã, rút cục bước lên đường tìm phu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 118-1: Săn sóc (1)

Nói đi là đi, không để ý gió tuyết, Hạ Lan Tuyết cảm giác mình đúng là tùy hứng, đặc biệt là còn kéo theo một cái ma ma già cả, cái này làm cho tâm ý nàng có chút bồn khoăn.

“Tiết ma ma.” Lúc đến cửa thành, Hạ Lan Tuyết đột nhiên nắm chặt dây cương, quay đầu lại nói với Tiết ma ma, “Thời tiết này rất xấu, đoạn đường này sợ không dễ đi, hay là lão nhân gia ngài trước hồi phủ đi, đợi ta tìm được gia sẽ trở về?”

Tiết ma ma phóng ngựa đến, nhìn nàng, ngược lại vẻ mặt sáng lạn vui vẻ, “Làm sao? Đang lo lắng lão bà ta ảnh hưởng đến ngươi sao?”

“Không phải? Ta là sợ liên lụy ngươi, thật sự, ma ma, thời tiết xấu như này, ngài cũng đừng gây sự với ta nữa.” Cười ngựa chạy một hồi, bị gió tuyết tấp vào mặt, đầu óc Hạ Lan Tuyết thanh tỉnh không ít, Tiết ma ma lớn tuổi, nhớ ra dọc đường đi có mệnh hệ gì, hoặc là bị bệnh, nàng làm sao có thể nói giao phó cho Cơ Hoa Âm được?

Việc đột nhiên ra ngoài thế này, vốn đã rất tùy hứng rồi.

“Ngươi cũng biết mình chuyên gây rắc rối?” Tiết ma ma cười liếc nàng một cái, đột nhiên, vỗ lưng ngựa, phóng ngựa chạy tới đằng trước.

“Nha đầu, lần này ra cửa, lão thân không có nói cho gia.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết hơi sững sờ, chẳng lẽ bất cứ chuyện gì từ trước đến nay, bà đều bẩm báo cho gia sao?

Cũng may, một hồi gió tuyết, đến buổi chiều cũng ngừng lại, mặt trời như gặp quỷ còn đi ra một lúc, tuyết rơi nửa ngày tan ra không ít, chỉ còn một chút góc tường, không còn nhìn thấy bóng dáng tuyết trắng xóa lúc trước nữa.

Nhưng con đường lầy lội, cười ngựa cũng khó đi.

Ban đêm, hai người đến một thị trấn ngoài thành, Tiết ma ma đề nghị tìm một khách sạn nghỉ ngơi đã, nghỉ ngơi và hồi phục một đêm ngày mai lại xuất phát.

Hạ Lan Tuyết cũng tán thành, nhưng, lần đầu tiên trong đời đi xa nhà, điều này làm cho nàng hưng phấn có chút dừng lại không được, nên muốn cười ngựa đi dạo trong trấn một lúc.

Tiết ma ma xuống ngựa trước, một phát bắt được dây cương trong tay nàng, “Nha đầu, ngươi không nghe ta nói sao, sau này ta nói với gia ngươi đi ra cũng không vì tìm hân, kì thực lấy việc công làm việc tư muốn vui chơi.”

“...” Hạ Lan Tuyết xoay người xuống ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tràn đầy nghiêm túc, “Ma ma, ta cũng không nói bậy, ta muốn đi dạo lúc này không được hay sao? Rõ ràng lúc này? Ta chính là vì tìm hân đến.”

“Phải không?” Tiết ma ma buồn cười nhún mày, “Nếu như thế, nghe ta, lúc cần đi đường thì gấp rút đi đường, lúc cần nghỉ ngơi phải nghỉ ngơi, không được gây rối nữa.”

“Ai gây rối, chỉ là ta thấy phía trước rất đông vui nên muốn đi xem một chút thôi.” Hạ Lan Tuyết chỉ về đám đông người đang tụ tập phía trước.

Loại thời tiết quý giá này, người không ở nhà mà vây quanh một chỗ làm gì không biết, chắc không có chuyện tốt, Tiết ma ma một tay dắt dây cương, một tay dắt lấy Hạ Lan Tuyết đi về phía khách sạn.

“Khách quan, khách sạn chúng ta không có phòng trống, các ngươi đổi nhà khác đi.” Mới tiến sân nhỏ, liền có một tiểu nhị đang bê cỗ khô đi tới nói.

“Không có phòng?” Tiết ma ma không tin, “Đang là mùa đông khắc nghiệt, làm gì có nhiều khách? Hơn nữa, quanh đây mười dặm chỉ có quán trọ này của các người, hiện tại trời cũng tối rồi, để cho chúng ta đi chỗ trọ đây?”

“Quanh đây mười dặm chỉ có một quán trọ này sao?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, “Ma ma ngươi đã tới nơi này?”

Tiết ma ma ,ừm“ một tiếng, ném dây cương trong tay cho tiểu nhị, rồi kéo Hạ Lan Tuyết đi thẳng vào bên trong.

Tiểu nhị kia vội vàng đuổi theo gọi, “Đã nói cho các người là không còn phòng, các người còn...”

“Cẩn thận ngựa của bọn tiểu thư, nếu chạy mất người phải đền.” Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, nhìn hấn ném dây cương muốn tới cản người, lập tức mặt đen lại đe dọa.

Tiểu nhị kia sững sờ, lại vội quay lại nhặt dây cương ngựa, làm cho Hạ Lan Tuyết thấy cũng buồn cười.

Đi theo Tiết ma ma vào khách sạn, đến trước quầy, trung niên chương quỹ liền khoát tay, “Phòng khách đã đầy, hai vị hay là đi nơi khác đi.”

“Kia làm phiền chương quỹ dọn cho chúng ta một gian.” Hạ Lan Tuyết lười cùng hấn nói nhảm, trực tiếp từ trong bọc quần áo móc ra một thỏi bạc, vút xuống trên quầy, dáng vẻ nhà giàu mới nổi làm cho mí mắt Tiết ma ma cũng nháy lên.

“Nha đầu chết tiệt kia, tiêu tiền như nước, sau này gia tài của gia cũng bị người tiêu sạch thôi.”

“Yên tâm, những thứ này là di chính ta kiếm được.” Hạ Lan Tuyết nói.

Tiết ma ma khịt mũi coi thường, “Người? Sau này thành nữ nhân của gia, không phải thành của gia hết sao?”

“...” Đại mùa đông, Hạ Lan Tuyết chỉ muốn kêu gào, “Tiết má má, có ai bảo vệ chủ tử như người không? Hơn nữa, bây giờ người là người của ta, không nên bảo vệ ta sao? Còn có, chúng ta đều thuộc về hấn, còn không phải là nghĩ cho hấn sao?”

Nhưng mà, trên thực tế, Hạ Lan Tuyết bị thống nghĩ đến, hôm đó nàng say rượu, nhất thời hồ đồ, lại đem hai mươi lượng vát và lăm mới lấy được từ tay của Hạ Lan Phong đưa hết cho Cơ Hoa Âm, nói ra cho oai là làm đồ cưới..

Sau đó ngẫm lại, nàng thật là uất ức a, nữ nhân khác xuất giá cũng là được đồ cưới, nàng tốt hơn, lại mang cho người ta, nhưng, may mắn còn lấy lại được cây trâm ngọc xanh.

Tuy nói giá trị không được quá nhiều bạc, nhưng cũng có thể làm cho nàng vui rất lâu, vì cây trâm này đối với hấn ngàn lượng hoàng kim cũng không mua được.

“Cất, ngừng?” Tiết ma ma về mặt ghét bỏ thêm miệt thị đánh giá Hạ Lan Tuyết, bĩu môi nói, “Dù người có mang lại nhiều bạc, lão thân còn cảm thấy gia thiệt thòi lắm. Huống chi, người không biết, trên đời này có bao nhiêu thiếu nữ, muốn đưa bạc mà còn không đến lượt? Một ít của cải này của người? Ta thấy cũng không đủ để cho người tiêu ấy chứ.”

Hạ Lan Tuyết không để ý đến sự mỉa mai trong lời nói, nàng chỉ bắt trọng điểm, vội hỏi, “Ngoại trừ ta còn có người khác đưa bạc lại sao? Ai? Tô Minh Ngọc và Nam Cung Nguyệt không tính... Hoa Âm đối với các nàng không có hứng thú, ta hiểu được.”

“Người muốn biết à? Ta không nói cho người, sau này tự người đi hỏi gia đi.” Tiết ma ma có ý úp mở, sau đó, vỗ quầy hàng, “Thất thần làm cái gì? Còn không mau dọn phòng đi? Hai mươi lượng bạc trắng còn chưa đủ sao?”

“Không, không phải vậy.” Không nghĩ tới lão bà từ này hung ác như vậy, chương quỹ nhất thời mất sức lực, đẩy bạc ra, “Lão nhân gia, không phải là tiểu nhân không cho các người ở trọ, thật sự là, từ buổi chiều đã có người bao hết tiểu điểm rồi.”

“Bao hết? Người nào, lại giàu có như vậy?” Hạ Lan Tuyết lập tức hỏi.

“Là, là...” Chương quỹ không biết nói như thế nào, đột nhiên, trông thấy có người từ lầu hai đi xuống, vội vàng chỉ, “Dạ, chính là vị đại gia kia.”

Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn lại, thoáng cái bóng dáng tuyết trắng đâm vào mắt nàng đau nhói.

Nàng dụi dụi con mắt, lại chăm chú nhìn lại, quả nhiên, chỉ thấy Thiếu Khâm nhanh nhẹn đi xuống bậc thang, áo lông chồn bạc theo động tác ưu nhã của hấn vẽ ra một độ cong hoàn hảo, hấn chậm chạp đi tới trước, khuôn mặt yêu nghiệt khẽ ngậm một luồng vui vẻ, “Hạ Lan tiểu thư?”

Một mùi thơm mát lạnh lượn lờ ở trước mũi, bất giác Hạ Lan Tuyết nhui mày, không vui nhìn hấn, “Một đại nam nhân như người, lại xức hương thơm?”

Thiếu Khâm sắc mặt hơi đỏ, chợt cười nhẹ nói, “Bản Đốc cũng không hương nhang, nhưng Hạ Lan tiểu thư tựa hồ đặc biệt để ý để ý mùi hương trên người bản đốc, chẳng lẽ... Thích?”

“Khụ...” Hạ Lan Tuyết bị sặc, “Nói vậy, là mùi thơm trên người người quá nồng rồi, ta không chịu được, làm phiền người lúc nói chuyện với ta, đứng xa một chút, như vậy lỗ mũi của ta mới dễ chịu hơn một chút.”

Nhưng, nhắc tới cũng kỳ quái, vì sao nàng lại nhạy cảm với mùi hương trên người hấn như vậy?

“Ôi.” Thiếu Khâm cũng không giận, trên khuôn mặt yêu nghiệt chỉ treo vẻ nhạt nhẽo thường ngày, “Nếu Hạ Lan tiểu thư không thích, vậy bản đốc liền cách xa một chút vậy.”

Thiếu Khâm nghiêng người mà qua, mang theo hai gã tùy tùng đi ra ngoài cửa.

“Cô nương, đó chính là vị gia bao hết tiểu điểm.” Chương quỹ vội vàng nhắc nhở.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, vội vàng đuổi theo, “Thiếu Khâm... Đại nhân.”

“Hửm?” Thiếu Khâm ngừng lại, chậm rãi quay đầu, khóe miệng chứa đựng vui vẻ.

Hạ Lan Tuyết nhớ tới vừa rồi lời kia, thật có chút dả thương người, “Cái này, khách sạn này là người bao?”

“Hạ Lan tiểu thư muốn ở trọ?” Thiếu Khâm khẽ nhếch môi.

“A, một gian là được rồi.” Hạ Lan Tuyết dựng thẳng ngón trỏ lên, thái độ dè dặt làm cho thần sắc Thiếu Khâm khẽ cứng lại, gật đầu, “Được.”

Xoay người, kéo kín áo lông hồ, cất bước rời đi.

Đây là hán đã đáp ứng? Hạ Lan Tuyết nháy mắt mấy cái, nhưng cũng phải nói là, lúc có người khác, nói chuyện với yêu nhân này cũng dễ dàng, nhưng lúc chỉ có hai người bọn họ, yêu nhân này lại làm ra hành động làm người khác muốn giết người.

“Nha đầu.” Thấy nàng đứng ngẩn ra ở bên cửa, Tiết ma ma đột nhiên hô to bên tai nàng.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy tim chấn động, vội vàng vuốt vuốt lỗ tai, sững gọng, “Gì vậy?”

Tiết ma ma dùng đôi mắt dày dặn kinh nghiệm, xem xét đánh giá nàng, “Người và công tử vừa rồi, quan hệ tựa hồ không tầm thường?”

“Cái gì công tử, hán là ti lễ giám Tổng đốc đại nhân.” Thấy Tiết ma ma một bộ như bắt kẻ thông dâm, Hạ Lan Tuyết tức giận trở về một tiếng, vượt qua bà, đi đến quầy hàng, nói với chương quỹ, “Vị kia vừa nói rồi, có thể dọn ra một gian cho chúng ta.”

“Được ạ.” Lời vừa rồi, chương quỹ cũng đã nghe thấy, vội vàng tự mình dẫn đường, “Cô nương, bên này mời.”

Hạ Lan Tuyết cảm một thời bạc trên quầy bỏ vào túi quần áo, sau đó ôm bao đồ đi theo sau chương quỹ.

Một gian phòng ngủ phía tây ở tầng hai, không lớn, nhưng cũng sạch sẽ, duy nhất làm cho Hạ Lan Tuyết tiếc nuối chính là, chỉ có một giường lớn, chẳng lẽ buổi tối phải ngủ chung với Tiết ma ma sao?

Vừa nghĩ tới đáng về tác quái kia của Tiết ma ma, Hạ Lan Tuyết nổi hết da gà.

Chương quỹ dẫn người đi lên sau đó xoay người đi xuống.

Tiết ma ma đi theo tiến vào, đem bọc quần áo của mình quăng lên trên bàn, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết ngồi ở bên cạnh bàn, tự rót một chén nước nóng cho mình, cố ý khinh thường ánh mắt của lão bà tử, nhưng..

Chạm vào, qua rất lâu, nàng rốt cục nhìn không được đem cái ly ném ở trên bàn, chất vấn, “Ma ma, bốn tiểu thư liên tính thiên sinh lệ chất, người cũng không cần phải nhìn chăm chăm đi?”

“Không có chọc cười được ta đâu? Lúc nào gặp ta sẽ nói với gia.” Tiết ma ma đặt mông ngồi vào đối diện nàng, nghiêm nhiên muốn chất vấn nàng việc này đến cùng

Hạ Lan Tuyết vẻ mặt không hiểu, “Muốn nói cái gì?”

Tiết ma ma cười lạnh lạnh hai tiếng, “Vừa rồi vị công tử kia, ánh mắt nhìn người có gì đó không bình thường.”

“Không bình thường?” Hạ Lan Tuyết khó hiểu, “Như thế nào không bình thường?”

“Thấy gia nhìn người như thế nào chưa?” Tiết ma ma hỏi.

Hạ Lan Tuyết gật gù đầu, trong đầu nghĩ tới lúc Cơ Hoa Âm nhìn mình, có khi thì ghét bỏ, có khi thì ôn nhu, có khi thì thích...

Tất nhiên, nàng thích nhất, là lúc hán từ đằng sau ôm nàng, sâu trong ánh mắt đều tràn ngập tình cảm làm cho người ta cảm động, nồng nàn còn có cả ánh mắt muốn chiếm hữu, làm cho nàng mỗi lần muốn châm ngòi, nhưng lại nhất gan không dám, cho nên, mỗi lần là nàng muốn trêu chọc hán, nhưng kết quả cuối cùng đều là, chính nàng bị đánh bại rồi tỉnh rồi mù, không biết như thế nào xong việc.

“Đang nghĩ đến gia sao?” Tiết ma ma thấy mặt nàng tràn đầy xuân sắc, chế nhạo cười hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết ửng đỏ, liếm liếm môi, gật đầu, “Nghĩ đến, rất nhớ, cũng đã hơn bốn tháng rồi chưa gặp”

“A, nhanh.” Tiết ma ma đột nhiên đưa tay, sừng ái vuốt vuốt tóc của nàng.

Hạ Lan Tuyết bị hành động như trường bối từ ái của bà hù dọa, lúc này mới lại nghĩ tới câu hỏi vừa rồi của bà, “Ma ma, tại sao bà lại hỏi ta ánh mắt lúc gia nhìn ta như thế nào? Chẳng lẽ cùng yêu nhân nhìn ta có quan hệ gì sao?”

“Ồi, không sao, biết rõ trong lòng người chỉ có gia, ta an tâm.” Tiết ma ma cười nói, vừa rồi chỉ là thử dò xét, nhưng nhắc tới Cơ Hoa Âm, cô gái nhỏ

này về mặt xuân tâm nhộn nhạo, hiển nhiên là yêu vô cùng nhiều.

Nhưng, hỏi về Thiếu Khâm kia, về mặt của nàng lại mờ mịt.

Ước chừng nàng thật sự không hiểu? Một thiếu nữ mới biết yêu lần đầu, ước chừng trong lòng nàng đều tràn ngập hình ảnh của người kia, bất kỳ người nào khác ở trong mắt nàng đều là thùng rỗng kêu to đi.

Cho nên, nàng một chút cũng nhìn không ra Thiếu Khâm kia, ánh mắt nhìn nàng có rất nhiều cảm xúc giống như gia.

Nhưng, nàng nhìn không ra, này, rất tốt.

Cô gái quá nhạy cảm với chuyện tình cảm, Tiết ma ma cũng không thích

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118-2: Săn sóc (2)

Như Hạ Lan Tuyết vậy, trong lòng đều chỉ có duy nhất gia của bà thôi, đây mới là tốt.

“Không đúng, người nhất định là có chuyện.” Hạ Lan Tuyết phát giác ra sự lờn lẹo của Tiết ma ma, nhất định là vừa rồi định bóng gió cái gì.

Tiết ma ma cúi đầu cười, “Thôi, người nghỉ ngơi, lão thân đi lấy ít nước nóng lên.”

“Đừng a, ma ma người nghỉ ngơi đi, việc này ta đi là được rồi.” Hạ Lan Tuyết vội vàng đứng dậy giữ Tiết ma ma lại.

Ở Hạ Lan phủ, mặc dù có Tiết ma ma hầu hạ bên người, nhưng những chuyện vặt như giặt quần áo nấu cơm bưng trà dâng nước vẫn có người khác làm, Tiết ma ma cũng không cần động thủ, hiện tại đang ở bên ngoài, mặc dù bản thân là chủ tử, nhưng Tiết ma ma lớn tuổi, lại là người của Cơ Hoa Âm, nàng làm sao có thể để bà động thủ, chính mình lại nhàn rỗi được?

Lúc Hạ Lan Tuyết xuống lầu, vừa vặn gặp được Thiếu Khâm từ bên ngoài trở về, hắn một thân áo lông hồ tuyết trắng tựa hồ bọc gió tuyết, mang theo hơi lạnh quanh người.

“Bên ngoài lại tuyết rơi sao?” Buổi tối xuống lầu, Hạ Lan Tuyết nhìn không rõ ràng lắm, vừa vặn lại không có chuyện gì để nói, liền tùy tiện hỏi một câu.

Thiếu Khâm nhẹ 'Ừm' một tiếng, phui phui tuyết trên áo lông hồ, sau đó đi tới phía nàng, “Người muốn làm gì?”

“Lấy ít nước nóng.” Hạ Lan Tuyết nói.

Thiếu Khâm nhìn về đám tùy tùng sau lưng, một người trong đó vội đi làm.

Hạ Lan Tuyết vội vàng nói, “Không cần, chút chuyện nhỏ này ta tự mình đi làm là được rồi.”

“Lên đi, nơi này gió lớn.” Thiếu Khâm nhìn nàng một cái, sau đó, chậm rãi đi lên cầu thang.

Hạ Lan Tuyết tròn mắt, không có ý định cùng hắn đi lên, vốn là, nếu không phải do nơi này chỉ có một cái khách sạn, nàng cũng không muốn cùng hắn ở dưới một mái hiên.

Cho nên, cho dù có phân phó của hắn, nàng vẫn đi tìm chương quỹ, “Phòng bếp ở đâu, ta muốn lấy ít nước nóng.”

“Oh, cô nương, thực tại xin lỗi vô cùng, trận tuyết buổi sáng quá lớn, nồi và bếp thiếu chút nữa bị sụp, củi cũng đều ướt hơn phân nửa, ngài muốn có nước nóng phải chờ một chút.” Chương quỹ xin lỗi nói.

“Phiền toái như vậy?” Hạ Lan Tuyết nhíu lông mày, “Vậy có cái gì ăn không?” Mang lương khô không nhiều lắm, hơn nữa đều lạnh, ăn cũng không thoải mái.

Chương quỹ vội nói, “Phòng bếp đang được dọn dẹp, chỉ một chút nữa là thu xếp xong, cô nương chịu khó nhịn một chút.”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt bụng đang réo, có chút buồn bực, “Nơi này có quán cơm nào không?”

Chương quỹ gấp rút chi bên ngoài, “Ra cửa đi bên trái, đầu phố một tiệm mì, nhưng cũng không biết bây giờ còn bán hàng không, cô nương cũng biết, sắp đến cuối năm rồi, nhiều cửa hàng đóng cửa chuẩn bị cho lễ tết, hơn nữa bây giờ làm ăn cũng không được mấy.”

“Được rồi, cảm ơn người chủ phòng bếp thu xếp xong, nhớ mang lên phòng ta ít nước nóng.” Hạ Lan Tuyết hết lần này đến lần khác dặn dò xong, lúc này mới hơi ưỡ ỏi bước lên phòng.

Tiết ma ma ghép hai cái ghế dựa vào thành một cái giường nhỏ, cầm bọc quần áo, nghỉ ngơi ở trên đó.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy sợ hết hồn, “Ma ma sao bà lại nằm ở trên này? Không sợ lạnh sao, nếu mệt bà lên giường nằm nghỉ đi.”

“Đây tớ nào dám ngủ giường của chủ tử.” Tiết ma ma lơ đãng, nửa tựa như nói giỡn nói, “Như thế nào? Không cảm nước nóng lên sao?”

“Nói là phòng bếp bên kia thiếu chút nữa sụp.” Hạ Lan Tuyết đi lên trước, đỡ bà đứng dậy, “Đi, đến trên giường ngủ.”

Tiết ma ma ngồi dậy, cười nói, “Yên tâm, đừng xem ta lớn tuổi, thể cốt cũng không mảnh mai, ngược lại người, mới đi ra ngoài có nửa ngày mà khuôn mặt đã trắng bệch rồi.”

Hạ Lan Tuyết vượt vượt bụng, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc đi đường cũng không cảm thấy cái gì, mới vào khách sạn đột nhiên liền không thoải mái.

Nàng cảm thấy có thể là do ăn lương khô, dù sao, sống an nhàn sung sướng quen, dạ dày không thích ứng được những loại thức ăn nguội lạnh như vậy.

Tiết ma ma nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nghiêm túc, “Được rồi, cũng không cố được nữa, ngủ trước đi.”

“Người cũng ngủ trên giường.” Thấy bà lại muốn nằm xuống ghế, hơn nữa ngay cả đệm chăn cũng không có, Hạ Lan Tuyết vội vàng lôi kéo bà dậy.

Tiết ma ma thấy nàng gấp gáp, cười nhạo nói, “Ta cũng không dám, giường của người chỉ có thể gia ngủ, ta muốn ngủ, sau này gia lại trách cứ?”

“...” Hạ Lan Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn như bị phỏng, “Ma ma, người bao nhiêu tuổi rồi? Còn đùa như vậy?”

Tiết ma ma chỉ cười, “Được rồi, ma ma không có việc gì.”

“Không được.” Hai người giằng co, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Hay là phòng bếp mang com lên?” Hạ Lan Tuyết bị kích động chạy đi mở cửa, chỉ thấy một vị phụ nhân mang theo tiểu nha hoàn, một người ôm hộp com cùng ấm trà, một người ôm thùng nước nóng đang bốc hơi, đứng ở cửa, cười nhẹ nhàng.

“Là Hạ Lan tiểu thư?” Trung niên phụ nhân kia thân thiện hô, một mặt đem hộp com và ấm trà vào để ở trên bàn.

“Trong bình trà là nước trà nóng mới ngâm, cô nương có muốn uống trước không? Nếu đói bụng, thức ăn trong hộp đều mới làm, để ta bày ra nhé?” Phụ nhân kia nói chuyện rất lịch lễ, một mặt hỏi một mặt bày biện thức ăn.

Ba món ăn, một bát canh, hai chén lớn com tẻ, đã dọn lên bàn, vẫn còn bốc mùi thơm, làm cho người ta muốn ăn ngay, tâm tình trong phút chốc tốt lên rất nhiều.

Hạ Lan Tuyết kìm nén không được, cầm lấy cái muỗng uống một ngụm canh nóng, “Oa, thật sự là quá tốt. Người là vợ của lão bản ở đây sao? Đây món ăn nấu rất ngon.”

“Ha ha, ta đúng vợ của lão bản tiểu điểm này, nhưng, thực xin lỗi vô cùng, buổi sáng đột nhiên một hồi gió tuyết, phòng bếp bên kia thiếu chút nữa bị sụp, đến bây giờ cũng chưa thu dọn xong, thật sự là bạc đãi cô nương cùng lão nhân gia này rồi.” Lão bản nướng khách khí nói.

Hạ Lan Tuyết muỗng xuống, lại đỡ Tiết ma ma đến ngồi, một mặt hướng về lão bản nướng khoát tay nói, “Thôi, không phải là chuyện lớn gì, bây giờ không phải là tốt lắm sao? Lão bản nướng có thể làm ra những món ăn ngon này, chúng ta cảm kích còn không kịp đâu, đa tạ, lát nữa tính vào tiền phòng cho ta”

Vừa nói xong, động tác nàng nhanh nhẹn gấp một chén lớn thức ăn cho Tiết ma ma, “Ma ma, mau ăn cho nóng”

“Cô nương, người hiểu lắm.” Nhìn tiểu nha hoàn đem nước nóng bỏ vào sau tấm bình phong, lão bản nướng lại nói, “Đây không phải là ta làm.”

“A, ai làm đều không sao cả, ăn ngon là được.” Hạ Lan Tuyết nghĩ tới, người ta lão bản nướng, ước chừng cũng không đích thân xuống bếp, đặc biệt là nơi này còn có tiểu nhị cùng nha hoàn, liền cười nói, “Món ăn này hương vị rất ngon, sau này, người nên thưởng phần thưởng nhà các người đầu bếp.”

“Ôi, cô nương, người thực hiểu lắm, với thời tiết này, sao ta có thể tìm được nguyên liệu tốt như vậy, nói thí dụ như canh gà này, ta chính là muốn làm cũng không có a.” Lão bản nướng nghiêm túc giải thích.

Hạ Lan Tuyết sửng sốt, không dám không có tìm không có phổi nhét thức ăn vào miệng rồi, “Lão bản nướng, người nói rõ ràng, những thức ăn này không phải do các người làm ra, vậy tại sao... lại mang đến phòng ta?”

Tiết ma ma ánh mắt lạnh lùng, nhưng chỉ là nhìn Hạ Lan Tuyết.

Lão bản nướng nở nụ cười, “Cô nương, sao ngài lại hỏi ta? Ngài không quen biết vị gia cùng ở đây sao?”

“Thiếu Khâm?” Hạ Lan Tuyết cố nuốt xuống một miếng cơm, “Người nói là vị công tử kia muốn người đưa những thứ này?”

“Đúng vậy. Nếu không, ở địa phương nhỏ này của ta, làm sao có thể làm ra được những món ăn ngon như vậy, liền này một chén canh, ta có thể nhận ra tối thiểu cũng thả mười mấy vị, phải nấu hai canh giờ mới ra được mùi vị này.” Lão bản nướng có chút đắc ý nói, “Cô nương à, trước kia nhà ta cũng được coi là gia đình giàu có, đồ ăn như vậy cũng không hiếm lạ gì”

“A.” Nàng càng nói, Hạ Lan Tuyết càng cảm thấy có chút khó chịu, mới vừa rồi còn cảm thấy mùi vị thức ăn ngon, giờ phút này, thoát nhìn lại không được tự nhiên vô cùng, “Người đi ra ngoài đi.”

“Được, cô nương có cái gì phân phó, trực tiếp đến lầu dưới tìm ta.” Lão bản nướng khách khí một tiếng, xoay người đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Hạ Lan Tuyết nhìn Tiết ma ma, vẻ mặt nghi hoặc, “Sao yêu nhân kia lại tốt bụng như vậy? Người nói hắn có ý đồ gì?”

“Cái này phải hỏi người a.” Nhìn nàng một cái, thấy khuôn mặt dần đỏ của nàng, Tiết ma ma cũng không nói ra, trực tiếp múc một chén canh lớn uống.

“Ta?” Hạ Lan Tuyết nhú chặt mày, trầm mồm như tơ vò, “Yêu nhân kia bình thường cũng không nói chuyện với ta, nếu nói là có chuyện, vậy cũng là... A, đúng rồi.”

Nàng đột nhiên nhớ tới cái đêm bị hãm bắt, hai người bị tù mật thất, nàng bị hãm hút máu.

Ngẫm lại, chỗ cổ nàng còn cảm thấy lạnh lạnh.

“Cái gì?” Tiết ma ma thấy nàng không nói, ngược lại tò mò hỏi.

“Không sao.” Hạ Lan Tuyết lắc lắc đầu, lại cảm lấy chiếc đĩa dùng sức ăn, người nọ nọ nàng một cái mạng đầy, ăn ít đồ của hắn, có làm sao.

Tiết ma ma hơi lạnh mặt.

“Ăn đi, cả ngày không được ăn đồ ăn ngon rồi.” Hạ Lan Tuyết gấp thức ăn cho bà.

Tiết ma ma lại buông đĩa xuống, “Ta sợ gia biết rồi, lại tức giận chúng ta”

“Hắn tức cái gì? Chỗ này cũng không có đồ gì ăn, chẳng lẽ bắt chúng ta nhịn đói?” Hạ Lan Tuyết thấy rất khó hiểu, sao lão bà từ này thay đổi thái độ nhanh như vậy, mới vừa rồi còn tranh giành với nàng.

“Được rồi, người không ăn, một mình ta ăn hết.” Hạ Lan Tuyết cũng không dũa bả, tự mình nghĩ ăn no rồi tính sau.

Tiết ma ma nhìn, đột nhiên cảm thấy không đúng, chính mình ăn không có việc gì, chỉ có nha đầu ăn, gia mới tức giận.

Vì vậy, Tiết ma ma vội vàng tranh đoạt.

Hai chủ tớ một phen tranh đoạt, đồ ăn trên bàn rất nhanh liền thấy đáy.

Hai người vuốt bụng nằm ở trên ghế thờ nặng khí.

Tiết ma ma cười cười nhìn Hạ Lan Tuyết, sống lớn tuổi như vậy, mắt thấy sắp bị chôn rồi, mà còn gặp được nha đầu thú vị như vậy cũng không tệ.

Gia ánh mắt quả nhiên là tốt, không giống cha hắn.

Hai người thoải mái ngồi, ai cũng không nói chuyện.

Yên tĩnh lại, bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa, “Ai vậy? Vào đi?”

Hạ Lan Tuyết nghĩ tới lão bản nướng lên thu dọn, nhưng đi vào lại là một nữ tử trẻ tuổi.

“Hạ Lan tiểu thư.” Loan Nguyệt đứng ở cửa, hướng về Hạ Lan Tuyết dịu dàng một xá, khách khí nói, “Nô tỳ theo lệnh của Thiếu Khâm đại nhân dẫn tiểu thư đến phòng ngủ.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết sững sờ.

Loan Nguyệt giống chủ tử như một, trên khuôn mặt luôn luôn treo vẻ mặt hồ hững, “Thiếu Khâm đại nhân đã cho dọn một phòng hảo hạng để cô nương nghỉ ngơi”

“Thật sự?” Hạ Lan Tuyết nghe vậy ánh mắt sáng lên, đang lo buổi tối làm sao để ngủ cùng với Tiết ma ma một giường đây.

“Thật sự, cô nương mời cùng đi với nô tỳ.” Loan Nguyệt xoay người, đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đứng dậy liền muốn đi theo.

Tiết ma ma nhú chặt lông mày tưởng có thể kẹp chết con ruồi, “Nha đầu, người nào người cũng đi theo sao?”

“Quần hần khi gió người nào đầu? Qua đêm nay nói sau, ma ma, bên kia nước nóng một mình ngai dùng đi, buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai ta lại tới tìm người a.” Hạ Lan Tuyết cầm lấy bao đồ trên giường, vui mừng chạy theo Loan Nguyệt.

Tiết ma ma trong lòng rồi rầm đến không được, bà biết rõ, cái Thiếu Khâm sẽ không làm gì tiểu nha đầu, ngược lại, còn săn sóc không ngừng.

Nhưng càng là như thế, bà càng là nóng lòng a, tiểu nha đầu xem không hiểu, nhưng bà một bó tuổi rồi nên nhìn rõ, cái yêu nhân gì gì kia, đối tiểu nha đầu tuyết đôi cũng là dễ ý, đây chính là hiển nhiên muốn cùng gia tranh đoạt đầu.

Đúng rồi, nếu không, này mùa đông khắc nghiệt, sao sẽ như thế trùng hợp vừa ra khỏi cửa liền đụng phải?

Không có nơi ở, người ta đưa gian phòng, chưa ăn, người ta đưa ăn ngon...

Nhưng mà, nếu không để tiểu nha đầu đi, tiểu nha đầu không quen chịu khổ, lại bắt nàng chen lấn cùng lão bà tử như bà ở một giường, cũng thật làm khó người ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiết ma ma hạ quyết tâm, tẩm một cái ngủ, dù sao, chuyện của người trẻ kệ họ tự quyết đi, nàng tin tưởng gia gia mình, nếu là ngay cả một tiểu nha đầu cũng không làm được gì, thì dù lão bà tử bà có làm nhiều chuyện đi nữa cũng vô dụng.

Lúc đó, Hạ Lan Tuyết đi theo Loan Nguyệt đến một gian phòng khách ở lầu ba.

Vừa đẩy cửa vào, mùi thơm ấm áp xông vào mũi, thật sự là thoải mái, lại nhìn trong phòng, giường lớn chạm trổ, bình phong tinh xảo, màn che thượng hạng, bên trên còn trải thảm.

“Cô nương, nơi này đệm chăn gối đầu đều là mới, không có có một người dùng qua.” Loan Nguyệt rót ly trà đưa cho Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết tiếp nhận, nhìn ly trà cũng là làm bằng ngọc lục bảo, bên trong lá trà phiêu phiêu dâng dâng lại giống như một bộ tranh sơn thủy.

“Trà này thật là thơm.” Nàng nhấp ly trà, nhin không được tán thưởng.

Loan Nguyệt vẫn như cũ cười nhẹ, “Đây là trà đại nhân thích uống nhất rất thơm”

“À.” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng nhấp một miếng, quả nhiên cảm thấy không sai, “Không sai, so với những thứ trước kia ta đã uống ngon hơn nhiều.”

Loan Nguyệt nghe vậy, khoe môi đường cong sâu một chút, tầm thường tục vật há có thể cùng đại nhân so sánh sao?

“Cô nương, muốn tắm rửa không? Nô tỳ đi chuẩn bị nước nóng.” Loan Nguyệt hỏi.

Hạ Lan Tuyết cái ly xuống, “Có, đa tạ.”

“Đại nhân phân phó, nô tỳ cần phải vậy.” Loan Nguyệt khách khí có lễ nói.

Nhưng, Hạ Lan Tuyết lại nhận ra cô nương này không thích mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Động tâm tư đến đoạt

Loan Nguyệt đi chuẩn bị nước nóng, Hạ Lan Tuyết liền ngồi ở trong phòng chờ, nhưng đột nhiên, trong bụng một trận quặn đau, không giống đau như lúc chàng vạng tối, bỗng nhiên đau này, làm cho nàng nhất thời không thể chịu được, cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

Rất nhanh, một cổ nhiệt lưu từ bụng đổ xuống.

Hạ Lan Tuyết đơ người trợn tròn mắt.

Đến... Chuyện?

Vào lúc này?

Còn muốn cho người ta sống nữa hay không?

Tiếng đập cửa vang lên ba cái, Loan Nguyệt đẩy ra, đi vào, mệnh hai người tiểu nha đầu đem nước nóng mang ra sau tắm bình phong, còn thả ít cánh hoa vào thùng tắm, nói là có thể tiêu trừ mệt nhọc, thanh tâm an thần.

“Cô nương.” Tự ý làm mọi việc từ nãy đến giờ, Loan Nguyệt rốt cục phát hiện Hạ Lan Tuyết không bình thường, đi tới hỏi, “Nô tỳ nhìn sắc mặt ngài không được tốt, cảm thấy không thoải mái sao? Có muốn nô tỳ gọi đại phu đến xem chút không?”

“Cái gì kia.” Hạ Lan Tuyết như cũ ngồi không dám đứng dậy, chỉ đỏ mặt nói, “Trên người ta có chút bất tiện, ngại... Ngươi có cái kia...”

Cùng một cô nương xa lạ nói về loại chuyện này có vẻ hơi khó mở miệng, đặc biệt cô nương này còn là người của Thiếu Khâm.

Loan Nguyệt không hiểu lắm, “Cái gì ạ?”

“Ài, chính là cái sao.” Hạ Lan Tuyết quỳnh lên, phía dưới liền phát hồng thủy rồi, chọc nàng khẽ cong thân thể, mặt lộ vẻ sầu khổ, “Cô nương, đồ dùng cho nữ nhân mỗi tháng một lần ấy, ngại có không?”

Nàng giương mắt, mặt tràn đầy buồn khổ ghen ghét.

Loan Nguyệt quả thực sửng sốt một chút, “Cô nương là...”

“Là, chính là như ngài nghĩ.” Hạ Lan Tuyết liên tục không ngừng gật đầu, hàm răng mài kéo kết vang lên, “Ta con mẹ nó xúi quẩy quá, vài chục năm đều bình yên vô sự, hôm nay ngày hôm trước đi xa nhà, liền đụng phải, cô nương, có thể nghĩ biện pháp không?”

Da mặt trắng nõn của Loan Nguyệt khẽ phiểm hồng, “Nô tỳ... Cũng có chuẩn bị bông vải rồi, cô nương chờ nô tỳ đi lấy.”

“Đa tạ đa tạ, mau một chút a.” Hạ Lan Tuyết vội vàng thúc giục nàng, trên người cảm giác ướt dính khó chịu, chỉ muốn đi tắm ngay, cũng may nàng mang theo nhiều quần áo để thay”.

Loan Nguyệt 'Vâng' một tiếng, vội vã đi ra ngoài.

“Loan Nguyệt tỷ tỷ, đại nhân cho mời.” Tiểu nha hoàn Thu Nguyệt vừa vận tìm tới.

Loan Nguyệt gật đầu, đi theo phía sau Thu Nguyệt, vào một gian phòng ở cách vách.

Đứng rồi, Hạ Lan Tuyết cũng không biết, ở cách vách phòng ngủ của nàng là phòng ngủ của Thiếu Khâm đại nhân.

Vừa vào nhà, đập vào mặt là mùi hương lạnh lạnh làm cho người ta nhớ đến hương thơm trên người yêu nhân kia.

“Đại nhân.” Cách một tầng rèm cửa, Loan Nguyệt cung kính xin chỉ thị.

“Nàng đi ngủ rồi?” Phía sau rèm cửa truyền đến thanh âm róc rắt dễ nghe của Thiếu Khâm.

Loan Nguyệt cúi thấp đầu, gò má một mảnh nóng hổi, có chút quần không biết nên trả lời chủ tử như thế nào

“Còn chưa ngủ.” Nàng thấp giọng trả lời.

“Hửm?” Thiếu Khâm mày dài hơi xếch.

Loan Nguyệt nhẹ giọng trả lời, “Hạ Lan tiểu thư không thoải mái.”

“Nói.” Thiếu Khâm đứng dậy, ngón tay thon dài vén rèm cửa lên, ôm trong ngực một con tuyết hồ xinh đẹp, từ từ đi ra, “Tại sao không thoải mái?”

Nghe trong thanh âm của hấn tựa hồ không vui, Loan Nguyệt vội vàng giải thích, “Không phải là chuyện gì lớn, Hạ Lan tiểu thư gặp nguyệt sự rồi.”

Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Loan Nguyệt khuôn lại nóng ran, không dám nhìn vào mắt Thiếu Khâm.

Mà Thiếu Khâm đại nhân cũng là chậm chạp mới hừ một tiếng 'A', rồi không nói gì nữa.

“Đi đi.” Một hồi lâu, đỉnh đầu đột nhiên lại truyền đến thanh âm khàn khàn của Thiếu Khâm, “Chăm sóc nàng cẩn thận.”

“Dạ.” Loan Nguyệt khom người lui ra, chuyển đến trong phòng mình.

Lúc đó, đợi một hồi lâu, không thấy Loan Nguyệt trở lại, Hạ Lan Tuyết sợ nước nóng nguội lạnh, đành phải cởi quần áo, vào trong thùng tắm ngâm mình trước.

Nhưng, trên người không sạch sẽ, sợ huyết nhiễm vào thùng nước tắm, Hạ Lan Tuyết chỉ rửa qua thân thể, bọc chăn nệm ngồi chờ ở trên giường, buồn

ngủ...

Đồng đông đông, sau khi vài tiếng đập cửa vang lên, nàng mới mở đôi mắt ngái ngủ ra, Loan Nguyệt đã đứng đứng trước mặt rồi, “Cô nương, đồ đã mang đến rồi, ngài có muốn nô tỳ dạy ngài cách dùng không?”

“Không cần, để đây được rồi, cảm ơn.” Bởi vì thân thể khó chịu, Hạ Lan Tuyết hữu khí vô lực.

Loan Nguyệt nhìn nàng một cái, “Cô nương nên đi nghỉ ngơi sớm, nô tỳ cáo lui trước.” “Ừm” Đợi nàng đi rồi, Hạ Lan Tuyết vội vàng đứng dậy, mở bao bố nhỏ ra lấy đệm bông, đệm ở dưới thân thể, sau đó mới mặc quần áo sạch vào.

Nhưng y phục bị bẩn trước đó phải làm sao đây? Vào lúc này bị bẩn như vậy giặt thì không sạch được, mà mang ở bên người thì rất bất tiện.

Nghĩ qua, Hạ Lan Tuyết quyết định gói ghém quần áo bẩn vào rồi mang xuống dưới sân, tìm một góc nào đó đốt cho xong chuyện.

Đi giày, khoác thêm áo choàng, Hạ Lan Tuyết cầm bọc quần áo bẩn, đi nhanh xuống dưới sân.

Cửa phòng cách vách hé ra một khoảng hẹp, một đôi mắt hẹp dài nheo lại nhìn chăm chăm bóng lưng đang vội vàng chạy.

Không phải là gặp nguyệt sự đến sao? Còn có sức chạy loạn?

Thiếu Khâm ôm tiểu hồ, đi đến cửa sổ, chứng kiến bóng dáng nho nhỏ chạy vội đến góc tường ở sân sau, sau đó, ngồi xổm xuống thổi mồi lửa.

Muốn đốt lửa?

Nhìn tia lửa nhỏ văng ra khắp nơi, Thiếu Khâm nhủ mày, hán rất ghét lửa.

Mắt thấy nàng không biết từ đâu lấy được củ khô chuẩn bị nhóm lửa, Thiếu Khâm để tiểu hồ xuống, phi thân ra ngoài cửa sổ hạ xuống, dùng chân đá bay đám củ khô.

Ngon lửa nhỏ vừa nhen lên lập tức bị dập tắt.

Hạ Lan Tuyết ngồi chồm hổm trên mặt đất như cũ, đối với việc vừa phát sinh có chút khó hiểu, nàng rất vất vả mới đốt được củ khô đấy ?

Ngẩng đầu, nhìn người gây ra mọi chuyện Thiếu Khâm, nhưng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn đang trừng nàng, thấp giọng chất vấn, “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta?” Hạ Lan Tuyết nhớ tới bọc nhỏ trong lòng, nhất thời nổi giận, đứng dậy chỉ hắn, “Ta còn muốn hỏi ngươi làm cái gì đấy? Tại sao ngươi lại đá bay củi của ta?”

“Củi? Chẳng lẽ ngươi muốn nhóm lửa sưởi ấm ở đây?” Thiếu Khâm hí hí đôi mắt, không tin tưởng lắm.

“Đương nhiên không phải, lão tử muốn đốt ít đồ, liên quan gì tới ngươi?” Hạ Lan Tuyết giọng túi vài trước mặt hắn, tức giận hừ nói, “Trời đang rất lạnh, đốt lửa dễ dàng sao? Đều tại ngươi, ngươi mau đi lấy cho lão tử ít củ khô.”

“Ngươi nói cái gì?” Lại còn sai bảo hắn? Thiếu Khâm rất ngoài ý muốn.

Hạ Lan Tuyết lườm hắn một cái, “Lấy ít củ khô đến, lão tử muốn nhóm lửa.”

“Đốt cái gì?” Đôi mắt tà tứ của Thiếu Khâm bị món đồ trong ngực nàng hấp dẫn, đưa tay về phía nàng, “Lấy ra ta coi.”

Hạ Lan Tuyết sững sờ, nhớ tới đồ trong bao vải, khuôn mặt nhỏ nhắn như bị phong, “Này, không thể ngờ được ngươi lại háo sắc như vậy, ít đồ riêng tư của nữ nhân ngươi cũng muốn xem sao?”

Thiếu Khâm, “...” Hô hấp đột nhiên căng thẳng, gò má trắng nõn ở dưới bóng đêm khế đỏ.

“Bản Đốc hiếm có? Bản đốc chỉ nhắc nhở ngươi, đây là nhà của người ta, nếu để hỏa hoạn xảy ra thì bắt ngươi ở lại đây bồi thường.”

Đồng đông dài dài một trận, Thiếu Khâm cổ quái liếc nàng một cái, dáng người nhẹ nhàng lại bay lên lầu, ngồi ở trên cửa sổ, lại hướng về nàng hô một câu, “Muốn làm cái gì nhanh lên, cẩn thận bị người bắt đi.”

“Biến, lại gọi nữa, ta liền nói ngươi sai ta làm.” Hạ Lan Tuyết đề thấp thanh âm thối một câu, sau đó nhanh như mèo lại sắp xếp lòi củ khô ra, ngồi xổm dưới chân tường, đốt lửa, lại đem quần áo bẩn để lên, đốt sạch.

Đốt rất nhanh, rất nhanh liền thành tro bụi, Hạ Lan Tuyết lúc này mới vỗ vỗ tay, ngó xung quanh không có người nào, mới nhấc chân ngẩn lên chạy.

Trên lầu, nhìn tiểu bóng dáng từ từ biến mất, lúc này Thiếu Khâm mới buông rèm cửa sổ xuống, ôm tiểu hồ vào trong ngực, nhìn vật nhỏ đang tròn mắt, nhẹ nhàng cúi đầu nở nụ cười.

Buổi tối có ỏ chẵn ảm áp, Hạ Lan Tuyết ngủ rất ngon, sáng hôm sau, tinh thần rất tốt, chỉ là bụng dưới có chút căng cứng khó chịu.

Nàng từ từ xuống giường, do dự có nên nói cho Tiết ma ma là trước tiên trở về Hạ Lan phủ hay là ở trong khách sạn này thêm mấy ngày, đợi qua nguyệt sự lại đi tiếp, chứ bây giờ tình trạng nàng thể này muốn cưỡi ngựa cũng khó.

Nhưng dù thế nào thì ngày gặp lại Cơ Hoa Âm lại dài thêm rồi, thật chán ghét.

Mở cửa, phát hiện trong hành lang đứng một cái quang hoa như ngọc nam tử, Thiếu Khâm.

“Sớm a.” Nàng hữu khí vô lực lên tiếng chào, rồi từ phía sau hắn đi xuống dưới lầu.

“A Tuyết.” Thiếu Khâm nghiêng thân thể, hướng về nàng nhẹ nhẹ kêu một tiếng.

Hạ Lan Tuyết ngừng lại, quay đầu lại, “A Tuyết?”

Là đang gọi nàng sao? Sao lại nghe quái dị như vậy? Hai người bọn họ thân quen sao?

“Ồi, cứ gọi là Hạ Lan tiểu thư đi, nghe lọt tai hơn.” Nàng tròn mắt cười, không muốn nói chuyện thêm với hắn, vội vã xuống dưới tìm Tiết ma ma thương lượng.

“Ngươi không nhớ rõ, trước kia ta đều gọi như vậy?” Hắn khẽ cười, từ từ đi về phía nàng, cao lớn vững chãi đứng ở trước mặt nàng, mặt mày mỉm cười, cực hạn phong tình, “Hơn nữa, ngươi cũng thích ta gọi như vậy.”

“...” Vừa nói hắn đã đến gần, gần đến nỗi lúc hắn nói chuyện nàng có thể cảm nhận một cỗ nhiệt khí phun về phía mình, bất giác Hạ Lan Tuyết nghiêng về phía sau, cười liếc nhìn hắn nói, “Thiếu Khâm đại nhân, có phải ngươi muốn nữ nhân đến điên rồi? Loại chuyện linh tinh này mà cũng có thể mở miệng ra nói được. Tại sao ta lại không nhớ rõ chuyện này?”

“Cho nên, ngươi nên nhớ lại.” Khóe miệng xinh đẹp khẽ nhếch lên, hắn hướng về nàng cười rất dung túng sủng ái.

Nhưng nụ cười này lại làm cho Hạ Lan Tuyết căng thẳng, tự dung cảm thấy nguy hiểm.

“Cần nhớ lại cái gì? Chẳng lẽ ngươi là muốn nói, ta quên mất? Quên trước kia ngươi gọi ta là A Tuyết ?”

Về mặt trào phúng, khoa trương của nàng, lại không làm cho Thiếu Khâm tức giận, ngược lại hắn còn tiến lên, đưa tay nắm lấy vòng eo của nàng.

Hô hấp trong khoảnh khắc gần lại, nàng lại ngửi thấy mùi thơm dễ chịu trên người hắn.

Nàng nhắm mắt lại, đẩy hắn ra, “Buông ra.”

“Chớ lộn xộn, không cần xuống giờ.” Hắn bá đạo kéo nàng vào gần, bởi vì nàng đứng ở gần cầu thang, lại còn lùi về phía sau, rất dễ dàng té xuống.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại nhìn nhìn qua, bẹp bẹp miệng, trừng mắt hắn, “Này, sáng sớm không cần dùng trò này để trêu chọc ta? Hôm qua mới có ấn tượng tốt với ngươi một chút, hôm nay lại thành cặn bã rồi. Thiếu Khâm đại nhân, ta phát hiện, ngươi người này chính là không đáng yêu. Ta một chút cũng không thích ngươi. Tránh ra.”

Một phen đẩy hắn ra, nàng lại chui vào phòng, lấy ra bọc đồ của mình, ôm vào trong ngực, nhìn hắn khoanh hai tay, tà tứ dựa vào lan can, lạnh bạc đánh giá chính mình, khẽ nhủ thầm, nói, “Tôi hôm qua là ngươi tự mang đồ ăn đến, còn phòng ngủ này cũng chính là ngươi mời ta ngủ, đó là xem trọng ngươi, nhưng cũng không có nghĩa là ta nợ ngươi.”

“Ngươi nợ.” Thiếu Khâm sâu kín mở miệng, mắt nhìn nàng chăm chăm, làm cho Hạ Lan Tuyết đột nhiên có loại ảo giác, giống như thật sự mình nợ hắn vậy.

Nhưng, làm sao có thể? Từ khi nàng trùng sinh đến nay, nàng và hắn chỉ đụng mặt có mấy lần mà đều là hắn bắt nạt nàng.

“Hừ, Thiếu Khâm đại nhân tính toán thế nào vậy ? Nếu thật nói là nợ, ngươi còn nợ ta một cái mạng đấy. Ngươi cũng chưa quên đêm đó chứ?” Hạ Lan Tuyết cơ hồ là oán hận nghĩa hắn, sau đó, ôm bao trực tiếp đi xuống lầu.

“Một đêm kia...” Thiếu Khâm xoay người, khẽ ngửa đầu nhìn bầu trời xám trắng bao la, màu hồ phách trong đôi mắt ánh ngược ra khỏi mù thần sắc.

--

“Ma ma.” Hạ Lan Tuyết đi đến phòng Tiết ma ma, Tiết đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa ở trong phòng, nghe thấy nàng đến, khẽ mở, hừ nói, “Còn biết trở lại?”

“Ma ma, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn, ngươi nói ta nên làm cái gì bây giờ?” Quãng bao nhỏ ra giữa giường, Hạ Lan Tuyết ôm bà, cơ hồ muốn khóc lên rồi.

Tiết ma ma cảm thấy cả kinh, “Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tên Thiếu Khâm kia đêm qua ngủ với ngươi?”

“Hà?” Hạ Lan Tuyết mơ hồ, ngẩng đầu nhìn thần sắc bị dọa thảm của Tiết ma ma, rất không minh bạch, “Ma ma, sao ngươi lại nghĩ đến chuyện hạ cấp đó? Hay là ma ma ngươi... Tư tưởng không khỏe mạnh, ma ma muốn nam nhân sao?”

“Nói vậy, ma ma không có hứng thú với nam nhân.” Tiết ma ma cốc đầu nàng một cái, lại hỏi, “Hắn thật không có làm gì ngươi?”

“Không có a.” Hạ Lan Tuyết hùng hăng liếc nàng một cái, “Hôm qua, những lời ta nói với bà mà cũng nghe không hiểu sao? Thiếu Khâm hẳn là ti lễ giám Tổng đốc đại nhân, đã hiểu chưa?”

“Sau đó thì sao?” Tiết ma ma biểu hiện bộ dáng khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết che ngực, “Ti lễ giám đều là thái giám.”

“Vậy sao?” Tiết ma ma đương nhiên biết rõ ti lễ giám đều phải là thái giám, nhưng là, kia Thiếu Khâm rõ ràng không phải là.

“Ài, cho nên nói, hẳn chính là nghĩ làm gì ta, cũng không có cái kia cái gì cái gì a, ngươi hiểu không?” Hạ Lan Tuyết nhìn bà.

Tiết ma ma sắc mặt khôi phục lại, “Nói cũng đúng, ngươi cùng hắn không có việc gì? Vậy ta an tâm, đúng rồi, ngươi mới vừa nói xảy ra chuyện gì?”

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, tiện đà lại lần nữa nổi lên dũng khí, đem chuyện của mình nói ra.

Tiết ma ma vừa nghe, lại rất vui mừng, “Thật sự? Nói như vậy, ngươi hiện tại hoàn toàn có thể cùng gia viên phòng rồi.”

“Viên phòng?” Có phải nói có chút xa rồi không? Mặc dù nàng cũng rất muốn, nhưng mấu chốt là, nhìn thấy hắn trước rồi nói sau.

“Làm sao bây giờ đây? Đi Tây Di ra roi thúc ngựa cũng phải hơn nửa tháng, nhưng bây giờ ta như thế này cưỡi ngựa sao được?”

“Lấy chiếc xe ngựa đi là được.” Tiết ma ma cũng không thừa nhận đó là một vấn đề, hơn nữa, nếu gia biết được tiểu nha đầu thành người lớn rồi, chắc càng thêm vui.

Hạ Lan Tuyết vỗ đầu một cái, “Sao ta không nghĩ tới?”

Sau khi ăn điểm tâm, Tiết ma ma lập tức vào thành tìm xe ngựa, nhưng mà, mất nửa ngày, nhưng ngay cả xe bò cũng không tìm được, huống chi xe ngựa.

Xám xịt trở lại, “Nha đầu, hay là, ma ma đi trộm một chiếc cho ngươi?”

“Trộm? Ở đâu?” Hạ Lan Tuyết kinh hãi, bất kể dùng biện pháp gì, miễn ra xe ngựa là được rồi, cùng lắm thì trả tiền.

Tiết ma ma dẫn nàng đi đến bên cửa sổ, chỉ chỉ lầu dưới, vừa vặn, Thiếu Khâm một chuyến chuẩn bị xuất phát.

Thiếu Khâm ôm tiểu hồ chui vào một xe ngựa xa hoa, mấy nha hoàn khác chui vào một xe ngựa, còn lại thị vệ tùy tùng, là đều cưỡi ngựa đi theo.

“Ừm, đúng.” Hạ Lan Tuyết híp mắt gật gật đầu, cỗ xe của Thiếu Khâm coi như không tính, nhưng là xe ngựa nha hoàn ngồi, nàng vẫn là có thể lấy dùng một chút, cùng lắm thì đem hai con ngựa của mình và Tiết ma ma ra đổi.

Nghĩ tới đây, nàng có chút hối hận lúc trước trở mặt với hắn ở trên lầu, nếu không, nói không chừng để nói chuyện, hiện tại, chỉ có thể cướp.

“Làm cách nào cướp?”

Mới hỏi, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“Ai?”

“Nô tỳ Loan Nguyệt.”

Hạ Lan Tuyết nhìn Tiết ma ma một cái, “Là thị nữ của Thiếu Khâm.”

Nàng đi ra mở cửa.

Loan Nguyệt đứng ở cửa, cung kính có lễ, “Cô nương, đại nhân lệnh cho nô tỳ đến hỏi, lần này cô nương ra ngoài có phải muốn đi Tây Di hay không? Nếu đúng, vừa vặn đại nhân cũng muốn đi Tây Di hiệp trợ Cơ tướng quân, cô nương nếu không chê, thì có thể đi cùng nhau, trên đường cũng tốt có qua chiếu ứng. Nếu cô nương đi chỗ khác, đại nhân suy tính đến cô nương thân thể đơn bạc, đặc biệt lưu lại một chiếc xe ngựa cho cô nương sử dụng.”

“...” Suy tính chu đáo như vậy? Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhú mày, trực giác này Thiếu Khâm có phải hay không có âm mưu gì a? Không có việc gì mà ân cần? Sẽ không phải là có ý đối với nàng chứ?

Nhưng, nhìn nha hoàn này Loan Nguyệt, mặt mày như vẽ, xinh đẹp như hoa, so với nàng còn xinh đẹp hơn, bên cạnh có nha hoàn như hoa như ngọc

như vậy, chính hẳn lại tuyệt sắc như vậy sao có thể nhìn trúng nha đầu đáng vẻ như nàng được?

Mặc dù nàng thường thường ở trước mặt Cơ Hoa Âm tự xưng là hai năm sau nhất định khuynh quốc khuynh thành, nhưng, chờ đến lúc Cơ Hoa Âm muốn nàng thì hai năm sau dù nàng bộ dáng như thế nào hẳn cũng không thể quyết nợ .

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Kinh hãi

“Dẫn ta đi gặp đại nhân của các người.” Trong lòng Hạ Lan Tuyết không dấu được chuyện, hơn nữa còn có chuyện muốn nói rõ ràng với yêu nhân này.

“Tuyết Nhi.” Tiết ma ma cũng cảm thấy cái đại nhân kia đối với nha đầu quan tâm và ân cần quá mức “Người muốn làm cái gì?”

“Nói rõ ràng.” Hạ Lan Tuyết nói, xoay người nói với Loan Nguyệt, “Người dẫn đường đi.”

Loan Nguyệt thấy sắc mặt nàng không được tốt, khỏe mỗi không tự giác quỳn rũ ra thoáng cái giọng mỉa mai, cũng không lên tiếng, xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết đi theo ở phía sau.

Bên ngoài, xe ngựa còn chưa chuyển động, Loan Nguyệt dẫn nàng đến trước xe ngựa xa hoa kia lớn tiếng bẩm báo, “Đại nhân, Hạ Lan cô nương cầu kiến.”

“Để cho nàng đi vào.” Trong xe, truyền ra thanh âm réo rắt của Thiếu Khâm.

Hạ Lan Tuyết chưa phát giác ra nghiêm túc, đi vào? Hắn không thể đi ra ngoài sao hử?

“Cô nương, mời.” Loan Nguyệt vén màn xe lên.

Hạ Lan Tuyết bấu môi một cái, cũng được, bên ngoài trời đang lạnh, bên trong xe cũng ấm áp hơn đôi chút.

Vừa cúi đầu chui vào trong xe, hơi ấm trong xe lập tức bao phủ lấy nàng.

“Người ở đây thật thoải mái nha ?” Nàng đặt mông ngồi xuống ghế da, rất hâm mộ hỏi, đôi mắt không chú ý đến yêu nhân hoa lệ trước mắt mà tò mò quan sát khắp trong xe.

Xe ngựa nàng cũng có , nhưng mà nàng cũng không mấy thích, mùa hè ngồi ở bên trong nóng bức, mùa đông ngồi ở bên trong lạnh và cứng, hơn nữa di chuyển cũng chậm, chỉ có một câu đề hình dung - không thoải mái chút nào.

Nhưng mà, xe ngựa của Thiếu Khâm ngồi rất thoải mái, không cần nói là yêu nhân này đã tốn bao nhiêu tiền để bố trí trong xe ngựa giống như một phòng ngủ xa hoa thu nhỏ mà không biết hắn dùng cách nào để làm xe ngựa ấm áp ?

“Không phải ở bên trong người kê thêm giường đấy chứ?”

“Lạnh sao?” Thiếu Khâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng lên, đưa lò sưởi nhỏ trong tay cho nàng, “Dùng cái này đi?”

Hạ Lan Tuyết vẫn nhận lấy, lò sưởi nho nhỏ làm bằng đồng mạ vàng, tinh xảo hơn nữa khéo léo, giống như là vì lượng tay của nàng mà chế ra vậy, nâng niu trong lòng bàn tay, ấm áp, chỉ một chút thôi mà hơi ấm từ lò sưởi trong tay lan ra.

Rất là thoải mái...

Nàng từ từ quay mặt, ngó hắn, trong xe không gian không lớn, khoảng cách gần như vậy nhìn hắn, càng cảm thấy yêu nhân này vui vẻ giống như yêu quái vậy, sóng biếc nhộn nhạo đôi mắt, nhìn rất vui vẻ, thật giống như rơi đầy ánh sao, sáng chói, cơ hồ muốn đoạt ánh sáng của trăng sao vậy, dưới cánh mũi kia, đôi môi khê mở như mỹ nhân vậy.

Mặc dù đã sống qua hai đời nhưng nàng chưa thấy qua ai đẹp như yêu nhân này, dù là nữ nhân hay nam nhân.

Đáng tiếc, người đẹp như vậy, lại thành rồi...

Môi mỏng xinh đẹp kia nhẹ nhàng mở ra, thanh âm khàn khàn, “Đang suy nghĩ gì?”

Tà mị hơi thờ lăm cho Hạ Lan Tuyết không tự giác dựa vào phía sau, lưng dán vào vách xe.

“Thiếu Khâm” Nàng nhủ mảy, vẻ mặt rất nghiêm túc muốn nói chuyện chính sự với hắn.

Thiếu Khâm lại nín thở tay nàng lại, lời nàng lên trên giường nhỏ không cho phản kháng, nhân tiện nói, “Trên băng ghế lạnh.”

Hạ Lan Tuyết thấy cũng đứng, trên giường mềm mại ấm áp vô cùng.

“Khụ, Thiếu Khâm đại nhân.” Hắng giọng một cái, vẻ mặt Hạ Lan Tuyết chăm chú nhìn hắn, “Ngươi không thấy là hành vi gần đây của ngươi rất quái dị sao?”

“Hửm?” Đuôi mắt Thiếu Khâm chau lên, vênh môi khẽ cười, “Quái dị chỗ nào?”

Hạ Lan Tuyết mị con mắt, tinh tế nhìn hắn, hừ một tiếng. “Theo như ta thấy, lần nào hai chúng ta gặp mặt cũng không vui vẻ gì. Nhưng mà, hôm qua ngươi không những cho chúng ta ở nhờ lại còn đưa thức ăn, sáng nay lại đưa xe ngựa...”

“Ngươi thích Bản Đốc thô bạo một chút đối với ngươi?” Thân thể hắn hơi nghiêng về trước, đến gần nàng, ánh mắt màu hổ phách như phát sáng.

Phản ứng đầu tiên của là Hạ Lan Tuyết cực kỳ hâm mộ nhìn ánh mắt của hắn, quả thực câu hồn, phản ứng tiếp theo là đưa tay lên đầu hắn vỗ một cái.

“Thích cái rắm á.” Nàng thấp khiến trách, “Nếu không phải là sợ đánh không lại ngươi, lão tử sớm muốn đánh chết ngươi.”

Ngay ở đêm đó lúc bị hắn ném vào hồ tắm, nàng đã muốn đánh chết hắn.

“A.” Thiếu Khâm cúi đầu cười ra, thanh âm nghe tựa hồ còn rất sung sướng.

Hạ Lan Tuyết liếc mắt nhìn hắn, người này quả thực không bình thường, nghe người ta nói muốn giết chết mình, ngược lại cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ hắn thật muốn chết?

“Này, cười đủ chưa? Cười đủ rồi thì nghe lão tử hỏi đây.”

“Ừm” Thiếu Khâm hơi nhếch môi, nhưng trên mặt vẫn treo vui vẻ như cũ, cái loại vui vẻ này không giống như khuôn mẫu giả dối vui vẻ thường thấy trên mặt hắn, nhưng không giống ở chỗ nào Hạ Lan Tuyết cũng lười tìm hiểu.

Nàng chỉ nói, “Chính là ta muốn hỏi vì sao ngươi lại đối tốt với ta như vậy?”

“Cho nên? Ngươi thích Bản Đốc đối với ngươi xấu một chút?” Thiếu Khâm cười hỏi ngược lại.

“Đừng đắn đo.” Hạ Lan Tuyết không vui liếc nhìn hắn, “Ta hỏi ngươi, có phải ngươi có ý đồ bất chính với ta không?”

“Tại sao thích làm loạn như vậy?” Thiếu Khâm nhướn mày, đáy mắt lóng lánh không có tức giận.

Hạ Lan Tuyết nhẹ xuy, “Đừng cùng ta giả vờ hồ đồ, chính là khi một nam nhân muốn nữ nhân các loại ân cần đều bày ra”

“Ý của ngươi là, Bản Đốc muốn có được ngươi?” Thiếu Khâm bình tĩnh nhìn nàng, đột nhiên nở rộ một nụ cười quyến rũ, làm cho người khác nhìn thấy lòng không khỏi hoảng hốt.

Đột nhiên, hắn vươn ngón tay thon dài đến cằm của nàng, “Bản Đốc muốn có được ngươi, mà phải khó khăn như vậy sao?”

“Nói như vậy, ngươi đối với ta không có ý gì rồi?” Hạ Lan Tuyết vuốt ve tay của hắn, thờ phào nhẹ nhõm.

“Ồi.” Thiếu Khâm đột nhiên lui về phía sau khẽ dựa, trên mặt lại treo quen có cái kia loại giống như cười mà như không vẻ mặt, ánh mắt sâu kín nhìn qua nàng, cũng không phủ nhận.

Nhưng Hạ Lan Tuyết lại kết luận, ít nhất yêu nhân này đối với nàng không có hứng thú, nên tâm tư buông lỏng không ít.

“Vậy được rồi, ta đi trước, tạ xe ngựa của ngươi.” Dem tiều lò sưởi ném cho hắn, Hạ Lan Tuyết xoay người định đi xuống.

Thiếu Khâm vươn tay lên, bắt được cổ tay của nàng, đem lò sưởi nhét vào trong lòng bàn tay nàng, “Cầm lấy đi, ngươi cần dùng đến.”

Hạ Lan Tuyết nhìn hắn một cái, cong môi cười, “Cám ơn.”

Mặc kệ người này ở trong mắt người khác là độc ác hay đáng chết, nhưng tự dung, Hạ Lan Tuyết lại đối hắn có hảo cảm, nàng cầm lò sưởi, ra khỏi xe, lập tức bị gió rét bên ngoài đánh cho một kích, đầu óc nàng tỉnh táo hơn, nàng trách cứ tại sao mình không có tiết khí như vậy lại cầm đồ của hắn?

Loan Nguyệt dẫn nàng đến một cửa xe ngựa, Hạ Lan Tuyết chỉ thấy ba tiểu nha đầu ôm gói đồ nhỏ, đáng thương đứng trong gió rét.

Đúng rồi, Thiếu Khâm bọn họ cũng không biết sẽ gặp phải nàng, cho nên, cũng không có chuẩn bị thừa một xe ngựa cho nàng, như vậy, ngoại trừ cỗ xe của chính hắn, cũng chỉ có thể là cái của mấy nha hoàn dùng.

“Không biết cô nương muốn dùng, xe ngựa này đơn sơ chút ít, kính xin cô nương bỏ qua cho.” Loan Nguyệt nói khách khí, thế nhưng đôi mắt xinh đẹp lại lạnh lùng giống như khí trời lúc này vậy.

Hạ Lan Tuyết nhìn các nàng, “Vậy các ngươì phải làm sao?”

“Bọn nô tỳ cưỡi ngựa là được.” Loan Nguyệt nói.

Cưỡi ngựa? Cũng không phải không được, chỉ là, bị gió lạnh thổi, nhất định là các nàng không muốn.

“Bên trong cũng rộng, mọi người cùng nhau chen lấn chút là được.” Hạ Lan Tuyết cười đề nghị, nhưng Loan Nguyệt và mấy nha hoàn khác, vẻ mặt đờ đẫn, hiển nhiên không chấp nhận.

Lúc này Tiết ma ma ôm hai cái bọc đi tới, “Nha đầu, dứt khoát quyết định chưa? Có cần ma ma động thủ không?”

Thôi đi, người ta đã đưa đến tận nơi rồi, còn định cướp đoạt nữa sao?

“Cái kia, ma ma, chúng ta ở cùng với bọn họ trong xe ngựa này đi.” Hạ Lan Tuyết đỡ Tiết ma ma lên xe ngựa.

Kỳ thật, bên trong không gian không lớn, nhưng mà, ngồi nhiều hơn hai người cũng không thành vấn đề.

Nhìn thấy dưới xe mấy vị cô nương vẫn bất động, Hạ Lan Tuyết đứng dậy đi đến cửa xe nói, “Các ngươì còn lo lắng cái gì? Mau lên đây đi.”

“Cô nương, mời ngài ngồi, bọn nô tỳ cưỡi ngựa là được rồi.” Loan Nguyệt kiên trì nói.

Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhũn mày, rõ ràng mặc dù các nàng cung kính, nhưng là không nể mặt mũi nàng chút nào.

Cũng đúng, chiếm xe ngựa của các nàng, các nàng không vui là phải rồi.

Nhưng mà, nàng cũng không phải là cái loại dễ không làm mất lòng người khác mà chính mình phải chịu thiệt, huống chi, nàng trên người bây giờ có việc, dễ dàng không thể bị tội, nàng càng sẽ không bạc đãi chính mình.

“Vậy thôi, ta cũng không miễn cưỡng nữa, các ngươì thích cưỡi ngựa liền đi cưỡi đi, nhưng, nếu lạnh chịu không nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể lên xe ngựa.” Hạ Lan Tuyết cười nói xong, liền buông màn xe xuống, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tiết ma ma.

Cạnh xe ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn của vài tiểu nha hoàn bị gió thổi trắng bệch, giờ phút này, nhìn xe ngựa chậm rãi rời đi, mặt càng trắng hơn rồi.

“Loan Nguyệt tỷ tỷ, thật sự chúng ta phải cưỡi ngựa sao?”

Các nàng tuy là nha đầu, đều là thị tỳ thân cận của Thiếu Khâm đại nhân, bình thường cũng không phải chịu khổ bao giờ, so với tiểu thư của gia đình bình thường sống còn thoải mái hơn.

Bình thường khi đi ra ngoài đều rất tốt, chỉ có lần này lại phải chịu tội.

Ánh mắt Loan Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm xe ngựa đằng trước, giọng nói không được tốt, “Cưỡi ngựa thì làm sao? Người khác có thể cưỡi, các ngươì lại cưỡi không được sao?”

Nghe thấy giọng của nàng không được tốt, những tiểu nha hoàn khác vội vàng làm dịu, “Loan Nguyệt tỷ tỷ, không phải chúng ta cưỡi không được, mà là chúng ta đau lòng tỷ tỷ thôi. Trời đông giá rét thế này, cưỡi ngựa rất lạnh nha, tỷ tỷ thể cốt yếu, bình thường đại nhân thương tỷ tỷ nhất, hôm nay lại vì một ngoại nhân mà...”

“Im miệng.” Loan Nguyệt lạnh lùng quát khiển trách, “Đại nhân làm việc há lại để các ngươì chỉ trích?”

Thu Nguyệt vội vàng ngậm miệng, Loan Nguyệt tỷ tỷ luôn bảo vệ đại nhân, trong lòng bọn họ đều biết.

“Đều lên ngựa cho ta.” Loan Nguyệt tiếp nhận một con ngựa từ tay thị vệ, nhảy lên trước.

Vài nha hoàn khác cũng nhảy lên theo.

- -

Xe ngựa chậm rãi hành sử, trong xe, Tiết ma ma nhắm mắt dưỡng thần, Hạ Lan Tuyết trên người không có tí sức lực nào, miễn cưỡng dựa vào trên giường.

Giữa trưa, Hạ Lan Tuyết có chút đói bụng, nhưng là vén rèm xe, nhìn xem bên ngoài gió rét khắp nơi, nơi nơi hoang vu, lại ngay cả một gia đình cũng không gặp.

Hiển nhiên, hiện tại bọn họ đang ở vùng đất hoang vu.

Ừ, xem ra phải đợi đến thôn trấn mới tìm được đồ ăn, Hạ Lan Tuyết buồn bực nghĩ, ôm lò sưởi nhỏ vào trong ngực, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rất nhanh, cũng không biết trải qua bao lâu, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Tiết ma ma đưa tay đẩy nàng hai cái, “Nha đầu, dậy dùng cơm.”

“Hả?” Hạ Lan Tuyết khẽ hít mũi, quả nhiên có mùi thơm nức của thức ăn, vui vẻ mở mắt, đã thấy trên bàn nhỏ bày biện thức ăn nóng hổi.

“Cái này là?” Nàng cầm lấy chiếc đũa, vui mừng gấp miếng thịt cá bỏ vào trong miệng, “Ừm, hương vị cũng không tệ.”

Tiết ma ma tức giận liếc nàng một cái, “Cái gì cũng dám ăn, cũng không sợ người hạ độc?”

“Không sợ a, ma ma, người chẳng lẽ không biết, bốn tiểu thư chính là cao thủ hạ độc giải độc?” Hạ Lan Tuyết cười tủm tỉm nói, lại gấp khối thịt cá cho Tiết ma ma, “Nếm thử, mùi vị thật thơm.”

Tiết ma ma không có lên tiếng nữa, chỉ là, vô cùng đau lòng ăn cơm.

Hạ Lan Tuyết thật sự đói bụng, cũng lười nói nhiều, ăn cho no bụng đã.

Sau khi ăn xong, nàng ôm bụng, nhẹ nhàng thở dài, “A, Thiếu Khâm người nợ khoan hãy nói, thật sự là thói quen biết hưởng thụ, đi ra ngoài mà còn có thể thoải mái như vậy, thật là tốt.”

“Hắn so với gia tốt hơn?” Ánh mắt Tiết ma ma không vui nhìn nàng chằm chằm.

Thấy dáng vẻ như gà mẹ của bà, Hạ Lan Tuyết ha ha cười, “Sao có thể so sánh như vậy?”

“Là sao?” Tiết ma ma càng muốn đuổi theo hỏi đến cùng.

Hạ Lan Tuyết một cái nháy mắt, giao hoạt cười nói, “Hoa Âm hấn là nam nhân của ta, hấn như thế nào trong mắt ta đều là tốt. Thiếu Khâm sao...”

Nhắc tới người này, nàng thật đúng là nói không ra.

Nhưng, hiển nhiên, vài lần đưa đồ ăn ngon đã mua chuộc được nàng, tựa hồ, bỏ qua những chuyện. kia không vui qua lại, hấn đối người xác thực săn sóc tinh tế, hơn nữa, lớn lên lại đẹp như vậy, tạm thời liền không ghét đi.

“Hừ.” Nhìn ánh mắt đăm chiêu của nàng, Tiết ma ma hừ lạnh một tiếng, quay lưng đi, không nói với nàng.

Không lâu sau, Loan Nguyệt chui vào trong xe, thu thập bát đũa, từ đầu tới đuôi, cũng không có nói chuyện với Hạ Lan Tuyết, sau đó liền xuống xe.

Cơm tối cũng như thế.

Bởi vì đi Tây Di trên đường hoang vu vô cùng, rất khó gặp được thôn trấn, cho nên, muốn tìm khách sạn cái gì, thật khó khăn.

Kết quả là, một đêm này, bọn họ chỉ có thể ngủ ngoài trời rồi.

Đang lúc hoàng hôn, Hạ Lan Tuyết xuống xe hoạt động, liền nhìn thấy người hầu của Thiếu Khâm đang bận rộn dựng lều.

“Ai, xem ra là hạ trại.” Hạ Lan Tuyết ai thán một tiếng, nhưng, cũng rất may mắn, chính mình thức thời đi theo Thiếu Khâm một chuyến.

Nếu không, việc dựng lều cũng là do nàng làm, dù sao, Tiết ma ma lớn tuổi như vậy, cũng không thể làm loại việc tốn sức như vậy rồi.

“Hạ Lan cô nương, bên ngoài gió lớn, ngài nên vào xe nghỉ ngơi đi.” Loan Nguyệt đột nhiên đi đến trước mặt nàng, không lạnh không nhạt nói.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy nàng, một gương mặt phù dung cả ngày bị gió lạnh thổi tựa hồ có chút thâm da, “Không có việc gì, ngồi một ngày, móng đều đau mỏi, ta muốn ra ngoài vận động chút ít” Nàng cười nói.

Nhưng Loan Nguyệt lại nhẹ nhẹ nhún mày, một cô nương gia, cái móng cũng có thể nói ra miệng sao? Thật không biết vì sao đại nhân lại có vài phần kính trọng với cô nương như vậy?

“Vậy cô nương xin tùy ý, nô tỳ đi trước.” Loan Nguyệt xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết kéo lấy nàng, “Đợi chút, ta có thứ đồ tốt cho người.”

Nói xong, nàng vội vàng quay lại xe, từ trong bọc quần áo lấy hộ phu cao mình dùng hàng ngày, đưa cho nàng, “Cầm lấy, bôi ở trên mặt, có thể làm cho da mặt trơn mịn.”

Loan Nguyệt sững sờ, chợt, đem hộ phu cao nhét trở lại tay Hạ Lan Tuyết, “Tạ ý tốt của cô nương, nô tỳ người thô kệch, không dùng được những thứ này.”

Cự tuyệt hết, nàng xoay người hướng về mấy cái khác cô nương bên kia đi, cùng nhau giúp đỡ làm việc.

“Ôi, vớ móng ngựa lại bị vớ ngựa làm bị thương sao?” Mân xe bị xóc một góc, truyền đến tiếng cười trào phúng của Tiết ma ma.

Hạ Lan Tuyết chẳng hề để ý, mở ra hộ phu cao, dùng móng tay chọn lấy một chút, đột nhiên xoay người xoa vào mặt Tiết ma ma, “Muốn nịnh hót cũng phải chụp ngài a.”

“Nha đầu chết tiết kia.” Tiết ma ma phun một tiếng, vội vàng lau hộ phu cao trên mặt.

Hạ Lan Tuyết đem hộ phu cao ném cho bà, “Ma ma, ta đi tiểu tiện một tý, ngài ở trên xe nghỉ ngơi thêm đi, một hồi chờ bọn họ làm lều xong, ta lại đi dụ dỗ một gian đến, hắc hắc, buổi tối, hai ta ngủ.”

“Đi, ai muốn ngủ cùng nha đầu nguoi.” Tiết ma ma kêu ngạo hừ lạnh một tiếng, quăng rèm xuống.

Hạ Lan Tuyết ha ha nở nụ cười, lấy một miếng vải bông để vào trong ngực, muốn tìm một chỗ không người để thay đổi.

Nhìn khắp nơi, mọi người đều tập trung làm việc ở bãi rộng, nàng liền lặng lẽ đi về mảnh rừng bên cạnh.

Tìm mảnh cành khô lá héo úa, núp ở phía sau, nhìn những người ở đằng trước kia, thấy không ai chú ý bên này, mà dù có nhìn qua, cũng không thấy nàng.

Lúc này nàng mới cởi bỏ đai lưng, cởi quần ra...

Con mẹ nó, có kinh lần đầu tựa như hồng thủy? Mùi máu tươi rất nồng, túi vải bông đã ướt đẫm từ lâu không thể dùng lại nữa, vội vàng thay cái mới.

Vừa mới chuẩn bị kéo quần, chỉ nghe thấy một trận tiếng xột xoạt, sợ nàng gấp rút lại ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thoáng cái bạch sắc nhân ảnh tựa hồ đi tới bên này.

Thích mặc đồ trắng như vậy, ở trong đội ngũ bọn họ ngoài Thiếu Khâm ra thì không còn người thứ hai.

Đáng chết, hán chạy bên này làm cái gì? Chẳng lẽ cũng là xuyt xuyt...

Nghĩ đến cái này, trong đầu Hạ Lan Tuyết lại xuất hiện một hình ảnh quỷ dị, yêu nhân này không phải nam nhân bình thường, như vậy lúc hán xuyt xuyt không biết là đứng giống nam nhân, hay ngồi giống nữ nhân đây?

“Nguoi trốn ở đây làm cái gì?” Đột nhiên, đỉnh đầu truyền đến thanh âm mát lạnh như tuyết của Thiếu Khâm, sợ Hạ Lan Tuyết lại ngồi xuống, đáng thương quần nàng còn chưa kéo lên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Phóng hỏa

“Không có, không có a...” Hạ Lan Tuyết vội vàng dùng vạt áo phủ kín, cũng không dám đứng dậy.

Cứ như vậy ngồi ở trên mặt đất ướt lạnh? Thiếu Khâm nhú mày, hướng về nàng đưa tay, “Đứng lên.”

“Không cần, nguoi đi trước đi.” Nàng ngẩng đầu liếc hán một cái, đột nhiên nhớ tới ý tưởng quỷ dị vừa rồi của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nóng lên.

Chết tiết, quả nhiên không thể nghĩ xấu người khác ở sau lưng, lần này đúng là bị báo oán.

“Nguoi làm sao vậy?” Ánh mắt Thiếu Khâm căng thẳng, sâu kín nhìn nàng chăm chăm, “Rắn cần cái móng kia?”

“Nguoi mới bị rắn cắn cái móng đấy?” Hạ Lan Tuyết lườm hán một cái.

Chết tiết, tại sao còn chưa đi, cời trường ngồi dưới đất thật lạnh a.

Thiếu Khâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng như lửa đốt, đôi mắt to đảo quanh, cũng không biết đang giấu chủ ý quỷ gì, cảm thấy không bình thường, đột nhiên vươn tay lên, bắt lấy vai của nàng, định nhắc nàng lên.

“A!” Hạ Lan Tuyết kinh hãi kêu lên, hai chân không tự giác quặp chặt Thiếu Khâm, thân thể dựa vào người hán, một bên hô to, “Nhắm mắt chó của nguoi lại, lão tử không có mặc quần.”

Toàn thân Thiếu Khâm toàn thân, không nhúc nhích, chỉ là, đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nàng, tựa hồ có thể chảy ra nước.

Hạ Lan Tuyết hờn dỗi, như con bạch tuộc treo trên người hắn, trợn mắt nói, “Nhìn cái gì vậy? Lão tử đang ở đây đi tiểu một chút, là ngươi nhàn rồi chạy tới can thiệp...”

“Cho nên đâu?” Khuôn mặt trắng nõn của Thiếu Khâm vặn vẹo.

Hạ Lan Tuyết hận không thể cắn vào mặt hắn một cái, tức giận nói, “Quần còn chưa kéo lên, ngươi đã tới rồi, bảo ngươi đi ngươi cũng không đi...”

Vừa nghe, Thiếu Khâm đột nhiên vươn tay kéo nàng ra, ném xuống đất, xoay người rời đi.

“Này, ngươi.” Cái mông ngã ngồi trên mặt đất, không chỉ là đau đơn giản như vậy, Hạ Lan Tuyết vừa then thùng vừa hận, kéo quần lên, đuổi theo Thiếu Khâm kéo lấy tay hắn, “Từ yêu nhân, dám ném lão tử? Ngươi có biết đạo đức bình thường thế nào không?”

Khuôn mặt yêu dã của Thiếu Khâm đen xuống, đôi mắt gắt gao nhìn móng vuốt của nàng đang túm chặt áo hắn, “Rửa tay chưa?”

“...” Hạ Lan Tuyết sững sờ.

Thiếu Khâm rút tay áo về, mặt đen lại rời đi.

“Này ngươi.” Hạ Lan Tuyết không phục, không cam lòng giậm chân, hắn đang ghét bỏ nàng bản sao?

Nhưng, dường như vừa rồi ngồi dưới đất xác thực rất bẩn, nàng cần tắm rửa.

Nếu muốn tắm rửa, phải có nước nóng, có thùng tắm, cái này kiếm đâu giờ...

“Này, Thiếu Khâm đại nhân.” Vừa nghĩ đến, nàng lại đuổi theo hắn.

Con quỷ nhỏ Loan Nguyệt không biết từ chỗ nào chạy ra, chắn trước mặt Hạ Lan Tuyết, “Cô nương, cơm tối đã chuẩn bị xong cho ngài.”

“A, đa tạ.” Hạ Lan Tuyết cười dịu dàng liếc nàng một cái, tìm không được chủ tử nàng ta thì nói với nàng ta cũng được, “Loan Nguyệt cô nương, ta muốn tắm nước nóng, có được không?”

“...” Loan Nguyệt vẻ mặt hơi ngẩn ra, rất là khó xử, “Cô nương, đội nô tỳ xin chỉ thị của đại nhân đã.”

“Ta tắm rửa tại sao cũng phải xin chỉ thị của hắn? Hay là tự ta đi nấu nước nóng, ngươi cho ta mượn cái thùng tắm được không?” Lúc xuất phát, hình như nàng có thấy các nàng mang theo thùng tắm, hơn nữa còn rất lớn dùng rất tốt, lúc ấy còn cảm thấy buồn cười, đi ra ngoài, còn mang theo thứ đồ đó nữa, nhưng bây giờ nàng cảm thấy, có thể nghĩ mang thùng tắm ra ngoài, đúng là người thiên tài.

“Hay cứ để nô tỳ đi xin chỉ thị của đại nhân đã.” Loan Nguyệt cũng không nói nhiều với nàng, xoay người đi về một cái lều.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, thôi, nàng đành chờ vậy.

Loan Nguyệt tiến vào lều, trong lều không có chút đèn, ánh sáng mờ tối, lờ mờ có thể nhìn thấy trên giường êm nằm nghiêng một bóng người thon dài, trong ngực hắn, tiểu tuyết hồ nhu thuận nằm sấp, đôi mắt to tròn tò mò nhìn Loan Nguyệt.

“Đại nhân, Hạ Lan tiểu thư muốn tắm nước nóng.” Loan Nguyệt trực tiếp hỏi bằm.

Tay Thiếu Khâm đang vuốt tuyết hồ hơi dừng lại, cúi đầu nói, “Ngươi đi chuẩn bị.”

“Nhưng mà.” Loan Nguyệt mấp máy môi, “Cũng không có mang dư thừa thùng tắm.”

Các nàng vải nha hoàn dùng chung một cái, đại nhân chính mình đơn giản dùng một cái, các tùy tùng khác căn bản không có gì cả.

Vậy muốn cho Hạ Lan Tuyết dùng của ai? Huống chi, nàng trên người bây giờ không sạch sẽ.

Biết rõ như thế, nhưng lại yêu cầu như thế, có thể thấy Hạ Lan cô nương này thật không biết điều.

“Đem của bản đốc đưa nàng dùng.” Trong bóng tối, thanh âm của Thiếu Khâm lại khàn khàn mấy phần.

Tìm Loan Nguyệt tự nhiên nhảy dựng, “Cái này sao có thể được?”

Không nói đến đại nhân mắc bệnh thích sạch sẽ, lại nói người như Hạ Lan Tuyết sao xứng dùng đồ của đại nhân?

“Ngươi muốn kháng mệnh?” Đôi mắt lạnh lùng sắc bén của Thiếu Khâm chậm rãi lướt đến nàng.

Loan Nguyệt cả kinh, thỉnh thoảng quỳ xuống, nom nớp lo sợ nói, “Nô tỳ không dám, chỉ là, Hạ Lan cô nương đúng lúc gặp nguyệt sự, nô tỳ là sợ nàng làm dơ thùng tắm của đại nhân.”

Hơn nữa, nữ tử gặp nguyệt sự, vốn là điềm xấu, làm sao đại nhân có thể không tránh cho được?

“Người làm theo lời ta là được, không cần lắm lời” Thanh âm Thiếu Khâm có chút không kiên nhẫn.

Loan Nguyệt cắn môi, thấp giọng nói ‘Vâng’, khom người trở lui.

Trong lều, càng thêm tối tăm, Thiếu Khâm nằm ngửa ở trên giường, nhắm hai mắt lại, trong đầu tự dưng chợt lóe lên hình ảnh nha đầu kia treo ở trên người lúc này.

Lúc ấy, hắn cũng không nghĩ nhiều, cũng không có cảm giác gì khác, nhưng, bây giờ nghĩ lại, cảm giác được hương thơm vô cùng, đặc biệt là đôi chân dài nhỏ của nàng, vòng ở trên người hắn, chặt chẽ như vậy, làm cho người ta không tự giác liên tưởng đến những hình ảnh làm cho máu huyết sôi trào.

“Ồi.” Hắn đột nhiên mở mắt ra, đáy mắt đầy ám quang, thân thể nơi nào đó phản ứng làm cho hắn đột nhiên cười nhẹ một tiếng, tựa hồ tràn đầy trào phúng.

Nha đầu kia lúc nào cũng mỉa mai hắn là thái giám, nếu có một ngày, hắn dùng tư thế như hôm nay lấy nàng, nàng sẽ cảm thấy như thế nào?

- -

Bên ngoài, đứng nguyên tại chỗ chờ, chỉ thấy dáng người yếu đuối của Loan Nguyệt đi đến.

“Hạ Lan cô nương, mời đi theo nô tỳ.”

“Đại nhân của các người đồng ý rồi?” Hạ Lan Tuyết đi ở sau lưng nàng, thanh âm có chút chế nhạo, vốn là, cần một ít nước nóng để tắm rửa, loại chuyện vặt vãnh này cũng cần phải bẩm báo?

Loan Nguyệt cũng không trả lời, chỉ là, mang nàng vào một gian lều sạch sẽ, sau đó, sai người đốt đèn.

Không lâu sau, hai nha hoàn bê một thùng tắm tinh xảo tiến vào, lại có hai nha hoàn mang nước nóng vào.

“Các cô nương vất vả rồi.” Hạ Lan Tuyết có chút băn khoăn, liền vội vàng tiến lên muốn giúp đỡ, lại bị một tiểu nha hoàn trong đó đưa tay cản lại.

“Bọn nô tỳ chỉ làm việc theo phân phó của đại nhân thôi.”

Lời nói lạnh lùng này, nhưng thật ra là nói cho Hạ Lan Tuyết, các nàng làm những thứ này cùng nàng không có nửa xu quan hệ, chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, cũng không tự làm mất mặt nữa.

“Cô nương, còn gì phân phó nữa không?” Nước nóng đều chuẩn bị thỏa đáng, Loan Nguyệt hỏi.

Hạ Lan Tuyết cười cười, “Đã không có.”

“Vậy, nô tỳ ở bên ngoài đợi, cô nương có gì phân phó cứ việc lên tiếng.” Loan Nguyệt nói.

“Ừm, đa tạ.” Hạ Lan Tuyết khách khí gật đầu.

Loan Nguyệt gọi các tiểu nha hoàn khác, cùng đi ra ngoài.

“Loan Nguyệt tỷ tỷ, thật là quá đáng, thùng tắm của đại nhân sao lại đưa cho tiểu đi thỏa kia dùng?” Vừa ra khỏi lều, một tiểu nha đầu trong đó không chịu được buộc miệng nói.

Loan Nguyệt liếc nàng một cái, “Chuyện của người lớn, người lắm miệng cái gì?”

“Nô tỳ chỉ là thay đại nhân nói thôi, thay tỷ tỷ nói, tỷ tỷ còn không biết sao? Không biết tiểu đi thỏa kia có thân phận gì sao?” Lục Ý hạ thấp giọng, thần bí nhìn Loan Nguyệt nói.

Loan Nguyệt nghiêm túc hỏi, “Thân phận gì?”

“Vừa lúc này nô tỳ nhóm lửa, nghe bọn Tiểu Thuận Tử nghị luận, tựa hồ bọn họ đi theo đại nhân làm việc, không chỉ một lần gặp qua nàng.”

“Nàng là ai?” Loan Nguyệt có chút vội vàng.

Lục Ý vội nói, “Bách Thảo Đường đương gia đại tiểu thư a, nương nàng chính là vu y mà ngay cả long sàng cũng dám bò lên.”

“Nàng?” Loan Nguyệt suy nghĩ một chút, đối với Hạ Lan Tuyết không có hiểu biết gì, nhưng là vị vu y nương kia của nàng, ở Đại Chu quá là nổi danh, đã từng vì lén phéng cùng một vị quan to, bị đương gia chủ mẫu của người ta đánh ghen... Chuyện này đã từng trở thành câu chuyện lúc trà dư tửu hậu

của mọi người, ngay cả các nàng, những nữ nhân sinh ra ở hậu trạch cũng nghe không ít.

“Ừm.” Lục Ý dùng sức găt đầu, mặt tràn đầy khinh miệt, “Thật là có nương như thế nào thì sinh ra khuê nữ như vậy, làm nương không biết xấu hổ, khuê nữ càng không biết xấu hổ, chúng ta đại nhân nhưng là... nàng ta cũng đi quyến rũ.”

“Vô liêm sỉ.” Đột nhiên Loan Nguyệt giơ tay tát vào mặt Lục Ý, “Tiểu đĩ thỏa, lời này của ngươi truyền tới trong tai đại nhân, ngươi nghĩ còn mạng sao?”

Lục Ý cả kinh, gò má đau đớn làm cho lý trí nàng ta đều trở về, như thế nào liền phát rồ nói đến chuyện kiêu kỳ nhất của đại nhân chứ?

“Loan Nguyệt tỷ tỷ, nô tỳ vừa rồi nhất thời nhanh miệng, nô tỳ không phải cố ý.”

“Được rồi, lời vừa nó ta coi như chưa nghe thấy, các ngươi gấp rút đi đi, nhớ kỹ, về sau đều quản miệng mình cho tốt, còn dám nói bậy, ta là người đầu tiên không tha.”

“Dạ” Máy tiểu nha hoàn nhanh chóng tản đi.

Bên này Loan Nguyệt đứng ở ngoài lều, bên trong, có bóng vàng tản ra, phản chiếu hàn quang trong mắt nàng.

(nàng là Bách Thảo Đường đương gia đại tiểu thư, nương nàng chính là vu y mà ngay cả long sàng cũng dám bỏ) Lục Ý lời nói lần nữa trong đầu vang lên, đôi mi thanh tú của Loan Nguyệt khẽ nhú chặt.

Nữ tử như vậy... Sao dám quyến rũ đại nhân?

“Loan Nguyệt tỷ tỷ, thức ăn đều chuẩn bị xong rồi, ngài hãy đi ăn trước đi, nơi này, nô tỳ canh giữ cho.” Lục Ý đi không bao xa, lại quay trở lại, mặt tràn đầy nịnh nọt nhìn Loan Nguyệt.

Loan Nguyệt bình tĩnh nhìn nàng, “Không có việc gì, Hạ Lan tiểu thư ở bên trong tắm rửa, ta phải canh giữ ở chỗ này.”

“Ta đến cũng chính là vì việc này, tỷ tỷ cũng mệt mỏi rồi, cũng nên thừa dịp còn nóng ăn một ít, ấm áp thân thể. Mặt khác, bên chỗ đại nhân cũng cần tỷ tỷ hầu hạ.” Lục Ý mềm giọng khuyên.

Loan Nguyệt nhìn chằm chằm nàng, “Vậy ngươi cần canh giữ cẩn thận, không được để chuyện gì xảy ra”

“Biết rồi.” Lục Ý găt đầu bảo đảm.

Loan Nguyệt không yên tâm lại hướng về lều nhìn một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Đội nàng vừa đi, Lục Ý vội vàng hướng về chỗ tối ngoắc, lại có hai tiểu nha hoàn nhẹ nhàng đi đến..

“Lục Ý, ngươi nghĩ được chưa? Thật muốn làm như vậy?” Thu Nguyệt nhỏ giọng bên trong lộ ra một chút do dự.

“Ngươi sợ hãi thì đừng làm, dù sao ta nhất định làm. Hôm nay chúng ta ngồi ngựa bị gió thổi, tình trạng thảm hại kia các ngươi đều quên rồi? Hầu hạ gia thì thôi đi, nhưng cái mặt hàng kia cũng bắt chúng ta hầu hạ sao?” Lục Ý bất mãn nhỏ giọng thối đạo.

Thu Nguyệt và Thu Ý nhìn nhau, rốt cục quyết định, “Làm, không vì chúng ta, thì cũng vì Lục Ý tỷ tỷ, cũng phải dạy dỗ cho con hàng nhỏ kia biết điều một chút.”

“Đúng” Lục Ý găt đầu, khoát khoát tay lấy hộp quẹt, phân phó, “Đi đi.”

Thu Nguyệt ôm ít củi khô và củi đến, Thu Ý cầm đèn đồ dầu lên trên, sau đó, đem củi khô và củi đã tẩm dầu để ở cửa lều, Lục Ý quyết đoán đánh lửa, củi khô tẩm dầu nhanh chóng bốc cháy, ngọn lửa bốc lên cao, như muốn đốt trụi tóc Lục Ý.

Rất nhanh, lửa đã vây quanh lều, ánh lửa đâm vào mắt người ta thêm đau nhức.

“Lục Ý tỷ tỷ, có gặp chuyện gì không may không?” Thu Nguyệt nhìn lửa ngày càng cháy to càng thêm lo lắng.

Lục Ý liếc nhìn đồng lửa, xấu xa cười, “Yên tâm, không có việc gì. Chờ một chút.”

“Lục Ý tỷ tỷ, chúng ta hô lên thôi, nhờ có người chết cháy, vậy thì lỗi làm rồi.” Thu Ý thấy lửa đã cháy lên đến đỉnh lều lo lắng nói.

Lục Ý găt đầu, “Gọi.”

Vì vậy, ba nha đầu bắt đầu lớn giọng kêu to, “Người đâu, mau đến, có lửa cháy, mau cứu người”

Ở nơi trống trải này thanh âm có thể truyền đi rất xa, do vậy rất nhanh đã có mười thị vệ chạy về hướng này.

Nhưng không có nước cứu hỏa thế nào được?

Có người cầm nhánh cây đập lửa, có người cầm kiếm chém, nhưng lửa bị gió thổi bùng lên, rất nhanh, một tòa lầu khuynh sập, bao phủ tại trong biển lửa.

May là lầu này ở xa những lầu khác nên lửa không bị cháy lan sang.

Nhưng, nhìn lầu bị sập trong biển lửa, bọn Lục Ý trợn tròn mắt .

“Lục Ý tỷ tỷ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nguyệt trắng bệch, “Nàng, nàng đã chết rồi sao?”

Lục Ý cũng ngốc rồi, nhưng lại phản ứng mau, vội vàng nắm lấy một người thị vệ hộ, “Mau cứu người a, Hạ Lan cô nương còn ở bên trong.”

“Hạ Lan cô nương?” Vài người thị vệ hai mặt nhìn nhau, có chút phản ứng không kịp.

Lục Ý đẩy bọn họ, “Mau cứu người a.”

“Hạ Lan cô nương sao lại ở bên trong?” Thị vệ khó hiểu, hơn nữa, lầu đều đốt sập rồi, Hạ Lan cô nương chỉ sợ cũng thành than cốt rồi.

Loan Nguyệt nghe ồn ào chạy tới, giặt mình không thôi, “Lục Ý, chuyện gì xảy ra? Hạ Lan cô nương đâu?”

“Loan Nguyệt tỷ tỷ.” Lục Ý khóc, sợ hãi hô, “Nô tỳ cũng không biết chuyện gì xảy ra, nơi này đột nhiên bốc cháy, bọn nô chạy lại cứu hỏa mà không kịp, Hạ Lan cô nương ước chừng còn ở bên trong.”

“Cái gì?” Loan Nguyệt kinh hãi không thôi, vội vàng phóng tới đám cháy, bị bọn Lục Ý giữ chặt lại, “Loan Nguyệt tỷ tỷ, nguy hiểm, lửa còn đang cháy mãi.”

“Mấy người các ngươi thật sự là vô liêm sỉ, không phải là bảo các ngươi phải trông coi cẩn thận sao? Làm sao lại phát sinh chuyện như vậy?” Loan Nguyệt giận giữ toàn thân phát run, “Việc này nếu để đại nhân biết, các ngươi muốn chết sao?”

“Loan Nguyệt tỷ tỷ, cứu mạng a.” Bọn Lục Ý quỳ rạp xuống đất, khóc nói, “Có lẽ là Hạ Lan cô nương không cẩn thận ở bên trong đựng đồ vật dễ cháy, bọn nô tỳ tại bên ngoài nhất thời không phát giác, chờ lúc phát hiện ra, lửa đã bốc lên cao bọn nô tỳ phải gọi người tới cứu, đã không kịp, chỉ trong nháy mắt, lửa đã đốt cháy lầu sập rồi, ô ô ô...”

Lục Ý bên cạnh khóc bên cạnh giải thích, khóc mất dưng quang không khỏi liếc về phía lầu bên kia, vừa rồi dầu thấp và đánh lửa đã cháy sạch rồi, cho dù muốn điều tra ra cũng khó, hơn nữa, Hạ Lan Tuyết không chết cũng phải trọng thương, đến lúc đó chết không có đối chứng, cũng không thể đổ hết lên đầu các nàng được.

Thu Nguyệt và Thu Ý cúi đầu, nước mắt cũng tuôn rơi, trước, Lục Ý tìm nàng thương lượng, nói là Loan Nguyệt tỷ tỷ không vui, các nàng làm vậy để thay Loan Nguyệt tỷ tỷ trút giận.

Bình thường Loan Nguyệt đối xử với tỷ muội các nàng rất tốt, nên các nàng cũng muốn trút giận thay cho Loan Nguyệt.

Lục Ý nói, Hạ Lan cô nương ở trong phòng tắm rửa, nàng không biết xấu hổ đi quyến rũ đại nhân, nên làm cho mọi người đều biết được bộ mặt thật của nàng.

Vì vậy, nàng thiết kế phóng hỏa, thừa dịp lúc lửa cháy còn nhỏ, gọi bọn thị vệ đến, đến lúc đó, Hạ Lan Tuyết bên trong tất nhiên hoảng loạn, mà bọn thị vệ phải cứu hỏa cứu người, tất nhiên phải đến gần đây, như vậy, có lẽ là Hạ Lan Tuyết thân thể đang trần truồng, có lẽ là quần áo không chỉnh tề tất nhiên sẽ bị bọn thị vệ nhìn từ đầu đến chân.

Chuyện này đối với nữ tử mà nói tất nhiên là chuyện nhục nhã nhất rồi.

Một nữ nhân bị người ta nhìn sạch, đại nhân là người ưa sạch sẽ chắc sẽ không thích nữa.

Nhưng mà, ai cũng không ngờ tới, hỏa hoạn vô tình, lửa cháy rất nhanh, quý khách của các nàng chưa được thực hiện đã bị đốt cháy tan tành.

Hai nha đầu không nghĩ đến đây Hạ Lan Tuyết vào tử địa .

“Loan Nguyệt tỷ tỷ, thực xin lỗi, là chúng ta sai rồi, chúng ta không nên...”

“Thu nguyệt, người đừng nói nữa.” Lục Ý nghe ra ý tứ ngu xuẩn của nha đầu này, vội vàng cắt lời của nàng, khóc rống nói, “Loan Nguyệt tỷ tỷ, là ta không tốt, nhất thời lơ là sơ suất, không trông coi cẩn thận. Tỷ tỷ hỏi bẩm đại nhân đi, mọi sai phạm ta đều gánh chịu.”

“Ngươi a.” Loan Nguyệt nhìn bọn tỷ muội quỳ trên mặt đất, bất đắc dĩ thở dài, “Bình thường gặp người cũng là lạnh lợi, hôm nay như thế nào liền hồ đồ? Cũng trách ta, không nên đem việc này giao cho người. Được rồi, để ta nói với đại nhân, muốn đánh muốn phạt tỷ muội chúng ta cùng nhau chịu”

“Loan Nguyệt tỷ tỷ.” Bọn Lục Ý trong mắt toát ra ánh sáng chờ mong.

Đại nhân đối với tỷ muội các nàng thì bình thường, nhưng Loan Nguyệt từ nhỏ đã ở bên cạnh đại nhân, đã có mười mấy năm, nên quan hệ không giống với người khác.

Hơn nữa, mọi người đều biết, Loan Nguyệt mặc dù là nha hoàn, nhưng là, trong phủ địa vị so với trong hậu viện những nữ nhân kia cao hơn, những nữ nhân kia cho dù muốn gặp mặt đại nhân, cũng phải mong chờ nịnh nọt Loan Nguyệt tý tý.

Chỉ cần Loan Nguyệt tý tý nói chuyện, các nàng tất nhiên không có việc gì.

Nhưng mà, các nàng không ai nghĩ tới, Thiếu Khâm đại nhân biết được sự việc lại có phản ứng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Cho tới nay đều là giải được của hân

Lục Ý chết rồi, chết bởi một chương.

Ai làm? Thiếu Khâm tự mình hạ thủ.

Cho dù lúc ấy Hạ Lan Tuyết được Tiết ma ma đỡ đến, bình yên vô sự đứng trước mặt mọi người.

Thiếu Khâm cũng không nhìn nàng, chỉ sầm mặt nói, “Bản Đốc muốn phạt một hai cái đây tớ muốn chết, ngươi còn quản sao?”

“...” Hạ Lan Tuyết bị nghẹn không lời nào để nói, nhưng, nàng cũng không có ý định nói cái gì, lúc nàng đang tắm rửa trong lều trại, lò mò nghe thấy mấy vị cô nương này nói chuyện, lúc họ chuẩn bị củi dầu để phóng hỏa nàng còn nhìn thấy.

Nhưng cửa lều lại bị lửa ngăn chặn, mà những chỗ khác ở trong lều không thể thoát ra ngoài được, cuối cùng dưới tình thế cấp bách, đành phải dùng cây trâm Cờ Hoa Âm cho nàng, đâm rách lều, để thoát thân.

Quần áo không chỉnh tề, giày cũng chưa kịp đi, nàng đành phải chạy về tìm Tiết ma ma.

Khi trở về, liền phát hiện Thiếu Khâm mang theo cả đám chờ, đứng ở bên ngoài đám cháy, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, mà Loan Nguyệt cô nương dẫn đầu ba tiểu nha hoàn, cùng nhau quỳ trên mặt đất, hơn nữa hiện ngang tầm liệt nói, “Đại nhân, nếu muốn trừng phạt vậy phạt một mình nô tỳ đi, chuyện ngoài ý muốn lần này đều do lỗi của nô tỳ cả, Lục Ý bị gió thổi lạnh, thân thể yếu đuối không nhanh nhẹn được, đều do nô tỳ nhất thời hồ đồ, không nghĩ đến điểm này, cho rằng Hạ Lan cô nương tắm rửa ở bên trong sẽ không có chuyện nguy hiểm gì xảy ra, để người canh giữ ngoài cửa, không cho ai xâm nhập vào là được rồi, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nô tỳ đáng chết...”

Nhưng, vừa dứt lời, Lục Ý đang quỳ gối bên cạnh nàng ta kêu lên một tiếng đau đớn, máu từ trán chảy xuống rất nhanh thấm ướt hết mặt nàng ta.

Loan Nguyệt sợ hãi co quắp, ở bên cạnh đại nhân đã lâu, nàng cũng thường thấy người chết, nhưng, Lục Ý, là thị tỳ có diện mạo đẹp nhất bên cạnh đại nhân.

Thu nguyệt và Thu Ý sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, ngay cả cầu xin tha thứ chữ cũng không dám nói một câu, đi theo đại nhân nhiều năm, các nàng cũng rõ ràng, đại nhân muốn người chết, cầu xin tha thứ sẽ chỉ làm người chết nhanh hơn thảm hại hơn.

Nhưng mà, Loan Nguyệt lại chưa từ bỏ ý định, Hạ Lan Tuyết chỉ là một vu y nữ sao đại nhân có thể vì nàng ta mà giết chết Lục Ý chứ?

“Đại nhân...” Nàng thê lương hô một tiếng, dùng ánh mắt không dám tin nhìn Thiếu Khâm, “Lục Ý nàng...”

“Mang xuống.” Thiếu Khâm móc ra khăn tay trắng, lau lau tay rồi ném khăn tay xuống.

“Những người khác, mỗi người đi lĩnh hai mươi roi.” Hân lạnh giọng phân phó.

Thu Nguyệt và Thu Ý vội vàng dập đầu, “Tạ đại nhân không giết.”

Loan Nguyệt khó tin, đại nhân tính tình khó lường, người phục vụ hân bị trách phạt nhận lấy cái chết là thường có, nhưng không bao gồm nàng ta, hiện nay thì có...

Vì một cái vu y nữ không biết xấu hổ mà Lục Ý bị giết còn nàng cũng bị ăn đánh?

Ánh mắt Loan Nguyệt chăm chú nhìn Lục Ý bị kéo đi, cũng không biết là thương cho Lục Ý đã chết hay là ủy khuất vì mình sắp bị đánh, ánh mắt lại bị nước mắt từ hốc mắt trào ra làm cho mờ hồ, nàng ta cố gắng đè nén không khóc lên thành tiếng, không nghĩ, bất ngờ nhìn thấy Hạ Lan Tuyết đứng ở một bên, vẻ mặt như gặp quỷ vậy.

“Ngươi là người hay quỷ?” Mắt Loan Nguyệt đỏ hồng hung dữ nhìn chằm chằm nàng.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, “Ngươi nghĩ sao?”

“Ngươi không chết?” Loan Nguyệt trừng to mắt, giọng nói kinh ngạc kia tựa hồ lộ ra thất vọng.

Hạ Lan Tuyết khẽ cười, “Ngươi rất thất vọng?”

Loan Nguyệt, “...” Đột nhiên trắng bạch mặt, kêu lên, “Nhưng là, Lục Ý lại bởi vì ngươi mà chết.”

“Vậy sao?” Hạ Lan Tuyết khẽ nhếch môi, chậm rãi đi đến bên người Thiếu Khâm, nhẹ xuy một tiếng, “Ai, ngươi là vì ta mới giết người? Không phải đâu? Không đáng a.”

Thiếu Khâm cũng không nhìn nàng, chỉ sầm mặt nói, “Bản Đốc muốn phạt một hai cái đầy tớ muốn chết ngươi còn tới quản sao?”

“...” Hạ Lan Tuyết bị chẹn họng một tý, quay đầu lại nhìn Loan Nguyệt, “Nghe thấy chưa? Người lớn các ngươi muốn trừng phạt một hai cái muốn chết đầy tớ, căn bản chuyện không liên quan đến ta.”

“Nhưng không phải là do chuyện này mà Lục Ý bị giết sao?” Loan Nguyệt tức giận bất bình.

Hạ Lan Tuyết 'A' than nhẹ một tiếng, thanh âm sâu kín hỏi, “Thật sự là ngoài ý muốn sao?”

Loan Nguyệt trong lòng run lên, híp mắt nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cũng sâu kín xem xét nàng một cái, cái nhìn kia rất rõ ràng có chứa mùi vị cảnh cáo, xong, xoay người nhìn về phía Thiếu Khâm, ôn nhu nói, “Tiểu nữ tử mới bị chút ít kinh hãi, xin về nghỉ ngơi trước, liền không trở ngại đại nhân thanh lý thuộc hạ. A, đúng rồi, cái lều kia là của ta?”

“Như Băng, dẫn nàng đi.” Thiếu Khâm phân phó.

“Dạ” Một thân hắc y thanh tú nam nhân như quỷ bất ngờ hiện ra bên cạnh nàng.

Hạ Lan Tuyết mi tâm đập mạnh, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Như Băng, bỗng nhiên, khóe môi nhếch lên, “Làm phiền rồi.”

“Hạ Lan cô nương thỉnh.” Như Băng thái độ cung kính.

Hạ Lan Tuyết khẽ nhướn lông mày, “Mời ngài dẫn đường.”

Như Băng đi ở phía trước, Hạ Lan Tuyết vịn Tiết ma ma theo sát.

Rất nhanh, liền đến một gian lều, Như Băng nói, “Cô nương, chính là gian lều này.”

“Ừm” Hạ Lan Tuyết vén rèm cửa, để cho Tiết ma ma đi vào trước, mình thì đứng bên cửa nhìn Như Băng như cười như không.

“Cô nương còn có việc?” Như Băng nhướn mày, không hiểu hỏi, cô nương này con mắt sáng quá lại quá tà, nhìn nam nhân trắng trợn như vậy thật sự làm cho người ta không chống đỡ được.

“Không nhớ rõ?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày, cười nói, “Ngày đó ngươi đánh ta bất tỉnh, sau đó lại đưa ta đến quỷ cốc từ kia ngay cả cửa sổ cũng không có. Việc này, ngươi không nên giải thích sao?”

Gương mặt tuấn tú của Như Băng khẽ cứng đờ, trầm giọng nói, “Chuyện lần đó, là tại hạ đắc tội.”

“Ừm, sau đó thì sao?” Hạ Lan Tuyết tiếp tục nhướn mày, chờ lời của hắn.

Nữ tử khó đối phó như vậy, Như Băng tránh ánh mắt của nàng, đành phải nói, “Bởi vì đại nhân, tại hạ không thể không ra hạ sách này.”

“Được, ta có thể tha thứ cho ngươi 'Bất đắc dĩ', như vậy, cũng nhờ ngươi giúp ta giải thích vài chuyện chưa hiểu.” Hạ Lan Tuyết thần sắc khẽ thu vào, khẩu khí không cho cự tuyệt hỏi, “Thứ nhất, đại nhân của các ngươi sao lại trúng loại cổ độc đó? Thứ hai, sao các ngươi biết ta chính là giải độc?”

“...” Như Băng về mặt khẽ ngưng tụ, đáy mắt xẹt qua thoáng cái nghi hoặc, “Cô nương không biết?”

“Cất, nếu ta biết rõ còn hỏi ngươi sao?” Hạ Lan Tuyết tức giận giễu cợt.

Như Băng mấp máy môi, lại không biết giải thích với nàng như thế nào, chỉ nói, “Đại nhân như thế nào trúng độc, tại hạ không biết, nhưng, cô nương vẫn luôn là đại nhân giải độc.”

“...” Hạ Lan Tuyết trợn mắt há hốc mồm, dùng tay đào đào lỗ tai, lại hỏi, “Ngươi lặp lại lần nữa, ta sợ ta vừa rồi nghe lầm.”

“Đại nhân như thế nào trúng độc...”

“Một câu cuối cùng.”

“Cô nương vẫn luôn là giải dược cho đại nhân.”

“Liên tục?” Hạ Lan Tuyết mạnh mẽ giữ lấy cổ áo Như Băng, giữa lòng mây lệ khí ngưng tụ, “Người nói liên tục là có ý gì? Chẳng lẽ đêm đó không phải là lần đầu tiên hần hút máu lão tử?”

Như Băng cũng không thoát ra, chỉ trầm mặt nói, “Chuyện này cô nương phải rõ ràng hơn tại hạ chứ”

Chỉ là, lần trước, Hạ Lan Tuyết đột nhiên không có đúng hạn đi qua, Thiếu Khâm cũng không thúc giục, mắt thấy cô độc phát tác, hần đợi không được, mới đánh nàng bất tỉnh rồi mang nàng đến trước mặt đại nhân.

“Lão tử không rõ ràng lắm, nói, đến cùng chuyện gì xảy ra?” Hạ Lan Tuyết một ngụm nhiệt huyết thê ở ngay cổ họng, hết sức căm tức.

Mình vẫn luôn là giải dược của yêu nhân Thiếu Khâm kia? Ôi, cái chuyện chó má gì thế này, làm sao có thể?

Như Băng mím môi không nói, Hạ Lan Tuyết khí nở nụ cười, vẻ xấu xa, “Người không nói đúng không?”

“Cô nương, tại hạ biết được cũng không nhiều.” Như Băng thành thật trả lời, hần cũng chỉ là ở trong phòng đại nhân gặp qua nàng mất lần.

“Hừ.” Hạ Lan Tuyết mới không tin, lúc này, cách đó không xa truyền đến âm thanh roi đánh, rất nhanh, lại có tiếng nữ tử khóc sùi, nàng không khỏi nhếch môi, tà nhỉnh cười, “Vừa rồi, nha đầu kia chết như thế nào, người nhìn thấy chứ? Còn có, nghe đi, này bị ăn hèo lần lượt nhiều đau a, chẳng những đau, còn mất mặt nữa. Bị người bói quần đánh đòn, chắc chắn, mặt mũi này a đều vứt xuống nhà bà ngoại”

“Cô nương, tại hạ...”

“Đừng bảo là người không biết, lão tử phải nghe lời nói thật, nếu không, ta liền hô người vô lễ với ta.” Hạ Lan Tuyết hỗn hển vậy ngắt lời hần, hung dữ uy hiếp, “Vừa rồi sự cố kia, người lớn các người lửa giận chưa tiêu, người nói, ta lại hô lên như vậy, hần sẽ xử lý người như thế nào đây? Có thể thiên người luôn hay không?”

Ánh mắt tà ác của nàng roi xuống phía dưới eo hần, bỗng nhiên tự nhủ, “A, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, người là người của hần, cũng là thái giám...”

Thái giám còn vô lễ với nàng sao được?

Như Băng nghe lời của nàng, gương mặt tuấn tú khẽ vận vẹo, “Cô nương thỉnh sớm đi nghỉ ngơi, tại hạ cáo lui.”

Sợ nàng lại xảo quyết kéo lấy, Như Băng giật mạnh thoát khỏi tay nàng, giống như chạy trốn xoay người rồi đi.

Hạ Lan Tuyết quỳnh lên, vừa giận, thật không biết xấu hổ hô to một tiếng, “Vô lễ với, như băng vô lễ với...”

Phía trước, Như Băng lao đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã.

Nhìn hần chặt vật như vậy, Hạ Lan Tuyết ha ha cười, “Liên coi như người không nói cho ta, ta sớm muộn cũng sẽ tra rõ ràng.”

Xoay người, gương mặt già của Tiết ma ma đập ngay vào mặt, sợ tim Hạ Lan Tuyết đập kịch liệt.

“Ma ma, sao lại dọa người như thế, muốn hù chết người sao.” Nàng buồn bực ôm ngực.

Tiết ma ma liếc nhìn nàng, “Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa.”

“Làm việc trái với lương tâm chính là hần.” Hạ Lan Tuyết tiện tay chỉ một cái, ở chỗ kia sớm đã không còn thấy bóng dáng Như Băng nữa, nàng đành ha ha cười, chui vào trong lều trại.

Bên ngoài trời rất lạnh, bên trong lại ấm áp như xuân, đặc biệt là nhìn giường đệm thật dày kia, nàng lại càng thêm hài lòng.

Thoáng cái liền nhào tới trên giường lớn, bọc chăn mềm, “Ma ma, mệt chết đi được, ta ngủ trước đây.”

“Nha đầu chết tiết kia, ta cảnh cáo người, nếu dám làm chuyện có lỗi với gia, ta liền cắt đứt chân của người.” Tiết ma ma hung dữ cảnh cáo một tiếng, sau đó, thổi đèn, ngủ thẳng mặt khác trên một cái giường.

Trong bóng tối, Hạ Lan Tuyết không hiểu nháy hai cái con mắt, không hiểu Tiết ma ma vì sao lại cảnh cáo chính mình?

Tâm nàng đối Cơ Hoa Âm, thiên địa chứng giám.

Xong, nhắc tới Cơ Hoa Âm, nàng lại muốn rồi, cũng may, đã ở trên đường, không đến nửa tháng, hần là có thể gặp được?

Mặc sức tưởng tượng dáng vẻ hần lúc nhìn thấy nàng, nhất định sẽ rất vui mừng hay là cái dạng gì khác? Dù sao, tiểu biệt thắng tân hôn sao...

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng, mọi người thức dậy.

Hạ Lan Tuyết có thói quen ngủ nướng, nhưng bên ngoài tiếng vang tổng hội ầm ĩ đến nàng, nói sau, nàng cũng không muốn bởi vì chính mình mà trì hoãn toàn bộ hành trình, cho nên, thập phần phối hợp.

Mới rửa mặt sau, chuẩn bị ra lầu trại nhìn một chút, Loan Nguyệt liền xốc màn cửa tiến đến, trong tay bùng điểm tâm nóng hổi, thanh âm khàn khàn, “Cô nương, cơm đã chín rồi.”

Hạ Lan Tuyết tựa ở bên bàn, tỉnh tề nhìn nàng, trải qua một đêm, cô nương này tiêu tụy không ít, vốn là trắng nõn khuôn mặt hiện tại hiện ra màu sắc tím xanh, con mắt sưng đỏ, khóe miệng còn có dấu vết bị cắn nát.

“Ủm ẹt đây đi”

Loan Nguyệt đem điểm tâm để trên bàn nhỏ, lại hỏi, “Cô nương còn gì phân phó không ạ?”

“Không có.” Hạ Lan Tuyết được Tiết ma ma đỡ ngồi dậy, sau đó nàng tùy ý khoát khoát tay với bà.

Thái độ sai sử đầy tớ như vậy, làm cho Loan Nguyệt một hơi lại ngẩn ở ngực.

“Ngươi lui ra đi.” Thấy nàng đứng ở bên cạnh không động, liền nhìn nàng ta kỳ quái.

Loan Nguyệt mặt không chút thay đổi, dùng thanh âm khàn khàn nói, “Đại nhân phân phó nô tỳ hầu hạ cô nương.”

“Nơi này không cần hầu hạ, ngươi đi xuống đi.” Hạ Lan Tuyết nói.

“Vâng” Loan Nguyệt xoay người rời đi, nhưng, nàng dùng hết sức chịu đựng, cái mông cùng trở xuống vị trí đau đớn còn làm cho nàng toát ra mồ hôi lạnh, hơn nữa, đi đường tư thể cũng cực kỳ khó coi quái dị.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy, cúi đầu cười một tiếng, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

“Còn cười ra, đều là ngươi làm hại.” Từ tối hôm qua Tiết ma ma liên tục nhắm vào nàng.

Hạ Lan Tuyết tự nhiên cảm giác thấy, để đùa xuống, ánh mắt lạnh lạnh nhìn về phía Tiết ma ma, “Nếu tối hôm qua, ta táng thân biển lửa chắc ma ma sung sướng lắm nhỉ?”

Mặt Tiết ma ma trầm xuống, “Sao lại nói như thế?”

“Ma ma thương yêu các nàng, trách cứ là ta làm hại các nàng. Nên biết “trời gây khó dễ vẫn còn đường sống, nhưng tự mình làm bậy thì chỉ có con đường chết”, nếu các nàng không có tâm tư hại người, sao có thể rơi vào kết cục này được?” Hạ Lan Tuyết không đếm xỉa tới nói, lại bẻ miếng bánh bao nhét vào trong miệng, vẫn cười nói, “Lang muốn ăn dê, kết quả bất hạnh bị con cọp cắn vừa vặn, lúc này hẳn không tự trách mình ngu xuẩn tàn nhẫn, lại trách dê không ngoan ngoãn để cho mình ăn , làm cho hẳn gặp phải cọp . Ma ma, ngươi nói thiên hạ có loại đạo lý chó má này sao ?”

Tiết ma ma nét mặt già nua triệt để trầm xuống, “Tiểu nha đầu, đây là ngươi đang dạy dỗ lão thân không rõ trắng đen sao?”

“Không. Ma ma lòng tựa như gương sáng , có cái gì mà không rõ.” Hạ Lan Tuyết lập tức phủ nhận, cười nói, “Ma ma đối với ta bất mãn, cũng không phải là bởi vì các nàng chịu phạt, mà là sợ có quan hệ mờ ám với yêu nhân kia, đúng hay không?”

Tiết ma ma đáy mắt có chút vui vẻ, “Ngươi còn không tính hồ đồ.”

“Thông minh cũng tốt, hồ đồ cũng được. Ma ma, ta phải nói cho ngươi biết, chuyện của ta ta tự có chủ trương, ta đối Hoa Âm, cũng không phải vì câu nói của người khác mà thay đổi được. Ma ma, ngươi tin ta cũng được, không tin cũng được, ta cũng chỉ là như vậy. Cho nên, ma ma từ nay về sau nếu ngươi còn tức giận ta vì chuyện như vậy thì nên trở về bên cạnh gia đi .”

Hạ Lan Tuyết ăn miếng bánh bao cuối cùng rồi đứng lên.

Trong kiếp này, tính tình nàng đã thu liễm rất nhiều nhưng cũng không phải là bánh bao mềm mại cho người nhào nặn.

Tiết ma ma là Cơ Hoa Âm cho, bà cũng bảo vệ nàng chu đáo, nhưng như vậy không có nghĩa là bà có quyền quyết định thay nàng được.

Chuyện ở Hạ Lan phủ bà giải quyết rất tốt.

Nhưng là, trên đường đi, bà lại thường xuyên trêu chọc, khiêu khích nàng, nên nàng cũng phải nói cho bà hiểu.

Chuyện của nàng và Cơ Hoa Âm nàng không thích người khác xen vào.

Tình cảm của nàng đối với Cơ Hoa Âm cũng không cần người khác nghi ngờ.

Nàng để tâm chính là câu “đều do nàng làm hại” kia của Tiết ma ma.

Có lẽ Tiết ma ma cũng chỉ là nói đùa một câu

Nhưng, là người trong cuộc nàng hiểu rõ nhất tối hôm qua nếu nàng không kịp thời chạy thoát ra ngoài thì đã táng thân biển lửa không cũng bị bỏng nặng rồi, như vậy bà mới hài lòng sao?

Bởi vì nàng sống sót, may mắn trốn thoát, cho nên, đối với những người muốn hại nàng không thể nghiêm trị sao?

Trùng phạt liền là lỗi lầm của nàng?

Buồn cười!

Ai đã từng ở trong cảm giác người bị hại như nàng sẽ hiểu? Nàng vô tội.

Thấy nàng lạnh lùng ra khỏi lều, Tiết ma ma từ từ hồi thần, “Nha đầu chết tiết kia, lại dạy dỗ lão thân?”

--

Bên ngoài, bọn thị vệ đang chuẩn bị hành trang, chuẩn bị rời đi, một lát cũng có thị vệ qua thu hồi lều trại này, Tiết ma ma cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

“Ma ma, người cười ngượng đi.” Hạ Lan Tuyết nhìn bà một cái, không đợi bà nói, phân phó một câu còn mình đi thẳng đến xe ngựa hào hoa kia, chui vào bên trong.

“Không ngại đáp cái xe tiện lợi đi.” Nàng đứng đặc ngồi xuống giường trải nệm lông hồ ly, ngược mắt, nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Thiếu Khâm.

Thiếu Khâm giương mắt, nhìn mặt mày sinh động của nàng, khẽ cười, “Không cần tránh hiềm nghi?”

“Sao phải tránh ? Người là ai, mọi người cũng biết. Hơn nữa, liên tính truyền đi, mọi người chỉ biết nói ta không biết xấu hổ ngay cả ti lễ giám thái giám cũng không buông tha, không có ai nói người lòng dạ khó lường .” Hạ Lan Tuyết hếch mắt, lộ ra giọng mỉa mai cười.

Thiếu Khâm vươn tay vuốt vuốt lông hồ ly, một hồi lâu, mới ha ha cười nhẹ, “Không thể tưởng được, người lại tự hiểu như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Giả ngu

Xe ngựa chậm rãi đi, Hạ Lan Tuyết đùa nghịch mấy quả bồ đào óng ánh trên cái bàn nhỏ, không khỏi nhướn mày, “Mùa này còn kiếm được thứ này, thật đúng là hiếm có.”

Nàng vơ viên bồ đào, từ từ lột vỏ, ném vào trong miệng, từ từ ăn, “Ngọt, ăn ngon.”

Ăn một quả, chẳng thấm vào đâu, nàng lại lấy mấy quả nữa ăn, nhìn tuyết hồ trong lòng Thiếu Khâm, con mắt tròng lớn xoay vòng vòng, đây chính là trái cây mà thường ngày nó rất thích ăn đấy.

“Đây, ăn đi” Hạ Lan Tuyết cũng tinh ý, thấy ánh mắt lấp lánh của con tuyết hồ liền lột vỏ một quả đưa đến mồm nó.

Nào biết, tiểu hồ nghiêng đầu đi, phi thường ngạo mạn.

“A, không muốn ăn? Vậy sao lại nhìn ta ăn mà nước miếng chảy dài ra thế?” Hạ Lan Tuyết lại đem viên bồ đào kia ném vào trong miệng mình.

Tiểu hồ ly ngạc nhiên, nhắm mắt, rúc đầu vào trong lòng Thiếu Khâm, chắc là đang tức giận.

Hạ Lan Tuyết ha ha cười, đưa tay xoa đầu nó, “Thật đúng là đáng yêu.”

“Đừng rồi, ta có chuyện muốn hỏi người.” Vuốt vuốt, Hạ Lan Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to sáng long lanh nhìn thẳng vào đôi mắt dài hẹp của Thiếu Khâm, cảm thấy có chút kinh ngạc, cảm giác quen thuộc ập vào trong lòng.

Thần sắc nàng thoáng cái nghiêm túc lên.

Thiếu Khâm cúi đầu, nhìn ngón tay nhỏ nhắn của nàng đang nắn lấy da lông của hồ ly, cũng cau mày, “Người tím như vậy nó rất khó chịu.”

“A, xin lỗi.” Hạ Lan Tuyết phục hồi tinh thần, ngồi thẳng người, đón tầm mắt của hắn, trực tiếp mở miệng hỏi, “Như Băng nói, từ trước đến nay ta luôn là

giải được cho ngươi, ngươi có thể giải thích một chút cho ta hiểu được không?”

Nàng hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng người đối diện, không chứa một tia tạp chất, tựa hồ cũng không thể có một chút dối trá.

Thiếu Khâm hai đầu lông mày tựa hồ thoáng qua một trận hoảng hốt, “Ngươi nói cái gì?”

“Không nghe thấy?” Hạ Lan Tuyết nhìn hắn chằm chằm, “Đêm đó, Như Băng bắt ta đi chính là để làm giải được cho ngươi. Hắn nói, cho tới nay, ta đều là giải được của ngươi. Ngươi có thể giải thích không?”

“Vì sao phải giải thích? Hắn nói là sự thật.” Thiếu Khâm mặt mày lạnh nhạt, tựa hồ cảm thấy chuyện này căn bản tầm thường, không đáng giải thích, cũng hoặc là, căn bản không thể nào giải thích.

Cho tới nay chuyện này đều được tuân thủ nghiêm ngặt, nàng tất nhiên biết rõ, sao lại cần hắn giải thích?

Máu toàn thân Hạ Lan Tuyết tựa hồ nguội lạnh, “Ngươi nói hắn nói là sự thật? Ta vẫn là giải được của ngươi? Nói cách khác, đêm đó, cũng không phải là lần đầu tiên ngươi hút máu của ta?”

Nhưng mà điểm mấu chốt ở đây cũng không phải là bị hắn hút mấy lần máu, mà chủ yếu là chuyện xảy ra với nàng sao nàng lại không có chút ấn tượng nào chứ?

Lần đó, yêu nhân này phụng mệnh đến Bách Thảo Đường lấy thuốc rõ ràng là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

“A, là lần đầu tiên.” Thiếu Khâm ánh mắt đột nhiên u tối xuống, đôi mắt đen tối nhìn chằm chằm cổ nàng, nhưng nơi đó cổ áo cao cao đã che đi rồi.

Hạ Lan Tuyết bị hắn nhìn chằm chằm, tự nhiên chỗ bị hắn ngắm trước kia lại đau, “Ngươi làm gì thế? Còn muốn cắn người?”

Nàng phòng bị nhìn hắn.

Thiếu Khâm cúi đầu cười, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, để sát vào mặt của nàng, hơi thở nóng rực phun trên mặt nàng, “Muốn cắn, có thể chứ?”

“Cút!” Hạ Lan Tuyết lập tức dựng cả tay chân đạp hắn.

Thiếu Khâm xuy cười, ngã ngồi ở trên vị trí, “A Tuyết, càng ngày ngươi càng thô lỗ”

Trên mặt Hạ Lan Tuyết chưa hết ửng đỏ, lại bởi vì xung hô kia của hắn mà lỗ tai ong lên.

“Ngươi vừa gọi ta là cái gì?”

Gặp quý, không phải là hắn vẫn luôn khách khí gọi nàng là Hạ Lan tiểu thư sao?

“A Tuyết.” Thiếu Khâm lại nhẹ nhàng gọi một tiếng, gương mặt yêu đã càng thêm sinh động.

Hạ Lan Tuyết gào ô một tiếng, khó có thể tiếp nhận, “Này, từ yêu nghiệt, ngươi có ý đùa giỡn ta a?”

Thiếu Khâm dựa vào ở trên xe, ngón tay kéo lỏng tiểu hồ ly, ánh mắt sâu kín nhìn nàng, “Coi vòng tay ở cổ tay trái ra”

“Làm cái gì?” Hạ Lan Tuyết sững sờ, lập tức hỏi, “Làm sao ngươi biết ta đeo vòng tay?”

Xiêm y mùa đông rất dày, vòng tay giấu kỹ trong tay áo sao hắn vẫn nhìn ra được?

Nhưng mà, mặc dù nghi hoặc, nàng lại theo lời gỡ tay áo, lộ ra một đoạn cổ tay mảnh khảnh tuyết trắng, “Là vòng tay này sao?”

Vòng tay trên tay nàng không phải là vòng tay vàng ngọc mà các cô nương gia bình thường vẫn đeo, mà nàng đeo một cái vòng gỗ.

Nhưng, tuy là vòng gỗ, nhưng lại là vòng gỗ từ đàn thượng hạng, mài rất bóng loáng tinh xảo, bên trên còn khắc hoa văn tinh xảo, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện kia là một bộ đồ đẳng hình dáng.

Hạ Lan Tuyết không hiểu, chỉ biết đây là do mẫu thân cho nàng, nàng cũng luôn mang ở bên mình, chưa gỡ ra bao giờ.

“Đúng.” Thiếu Khâm nhẹ nhàng gật đầu.

Hạ Lan Tuyết gỡ vòng tay xuống, đưa cho hắn.

Thiếu Khâm chưa nhận lấy, ánh mắt nhìn chăm chú vào đoạn cổ tay kia, cúi đầu nói, “Đã lâu rồi, dấu vết đã mờ đi không ít.”

“Dấu vết gì?” Hạ Lan Tuyết theo tầm mắt của hắn, xem hướng cổ tay của mình, không nhìn không biết, vừa nhìn còn sợ hết hồn.

Kỳ thật, như không nhìn kỹ, thật đúng là không dễ phát hiện, trên cổ tay tuyết trắng tại sao có vài vết tích mờ mờ, tựa hồ là dùng dáp cắt, do lâu ngày rồi nên màu sắc đã nhạt đi không ít.

“Này?” Hạ Lan Tuyết kinh rồi lại kinh, trái tim ở trong lồng ngực phốc phốc nhảy loạn.

Nếu như nói Như Băng trêu chọc nàng, như vậy, Thiếu Khâm làm thế nào biết trên cổ tay nàng có vết sẹo mờ như vậy?

“Chuyện gì xảy ra?” Thậm chí ngay cả chính nàng cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Thiếu Khâm chớp mắt, ánh mắt nhìn nàng thật kỹ, “Thật không nhớ rõ sao?”

“Nói nhảm? Lão tử biết rõ còn hỏi ngươi?” Hạ Lan Tuyết bị ánh mắt thăm dò của hắn làm cho nổi trận lôi đình.

Làm sao sẽ? Nàng không nghĩ cùng cái này yêu nghiệt có quá nhiều dính dáng, nhưng vì sao lại có loại cảm giác quý dị, giống như nàng và hắn trong quá khứ có rất nhiều mối quan hệ dính dáng không rõ ràng.

“Đấy, giống như ngươi nhìn thấy, vết thương phía trên này, là ngươi chính mình dùng đao cắt, sau đó, máu của ngươi...” Nhớ tới trong quá khứ, cứ đến lúc độc tố phát tác, nàng sẽ ở trong phòng hắn, liên tiếp ba ngày, tự nhiên lông mày Thiếu Khâm nhíu lại.

Kỳ thật, trước kia, hắn không thích nàng.

Mà hiện thời, lại tự dưng, cảm thấy ba ngày làm hắn khó chịu đó lại kiểu diễm vô cùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết đỏ lên, vẻ mặt khó có thể tin, “Ý của ngươi là, mỗi lần cổ độc của ngươi phát tác, ta liền cắt cổ tay để cho ngươi uống máu?”

Đại gia nhà hắn, nàng là đầu gối hay sao?

Hắn là gì của nàng a? Đáng để nàng làm thế sao?

Thiếu Khâm không nói gì, cũng chẳng khác nào đồng ý.

Hạ Lan Tuyết cảm giác muốn điên rồi, nàng đột nhiên tiến lên, níu lấy cổ áo Thiếu Khâm, giờ qua đám lên muốn đập vào gương mặt xinh đẹp kia, nhưng mà, chống lại ánh mắt của hắn, quả đám năm lại căng, lại như thế nào cũng đập xuống được.

“Vậy ngươi nói xem vì sao ta lại phải cắt tay của mình cho ngươi uống máu? Ta điên khùng hay là ngốc rồi?”

Loại chuyện ma quỷ này nói nàng cũng không tin.

Thiếu Khâm nhìn chăm chăm nàng rõ ràng luống cuống không cam lòng nhưng đáng vẻ vẫn tỏ ra bất cần, nhẹ nhàng nhếch môi, “Đúng vậy, ngươi là điên khùng hay là ngốc rồi? Rõ ràng là ngươi chủ động muốn làm giải được cho Bản Đốc, vì sao đến bây giờ lại chất vấn Bản Đốc?”

“...” Hạ Lan Tuyết mất lạnh khoét hắn, “Ngươi cảm thấy ta đang giả vờ ngốc sao?”

“Cư Hoa Âm, Đại Chu quốc chiến thần tướng quân, đến nay trong phủ không có nhất phòng thê thiếp.” Thiếu Khâm nhìn chăm chăm nàng con mắt hung ác, giọng mỉa mai nói, “Nhưng, ngươi cảm thấy thân phận ngươi có thể làm được tướng quân phu nhân sao?”

“Ngươi có ý gì?” Hạ Lan Tuyết hí hóp đôi mắt, “Ngươi điều tra ta?”

“Cần sao? Chuyện ngươi theo đuổi Cừu đại tướng quân, ai mà không biết, Bản đốc sao lại không biết chứ?” Thiếu Khâm đáy mắt lộ ra nồng đậm trào phúng.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, cũng không quan tâm, “Những thứ này cùng ngươi có quan hệ?”

“Không quan hệ sao?” Thiếu Khâm đột nhiên sâu kín thờ dài, “Vừa không quan hệ, ngươi hiện tại lại tới truy vấn ta những chuyện kia, là nguyên nhân nào? Cứ như vậy giả ngu không tốt hơn sao?”

“Giả ngu?” Hạ Lan Tuyết trong lòng phát sợ, yêu nhân này lại nói nàng giả ngu?

Ý tứ của hắn là, bọn họ vốn là quen biết cũ, hơn nữa nàng đối với hắn đã đến tình hình tự động dâng hiến máu cho hắn.

Hiện nay, nàng đột nhiên thay lòng, không vì cái gì khác, đơn giản là vì nàng muốn làm tướng quân phu nhân, cho nên, giả vờ không quen biết hắn?

Đúng là logic quý dị.

“Ngoại trừ vết sẹo trên cổ tay này của ta, ngươi còn có biện pháp khác, chứng minh chúng ta... Cái gì kia quan hệ sao?” Hạ Lan Tuyết cắn răng, lại hỏi một tiếng.

Thiếu Khâm chậm chạp nhìn nàng, tà mị u lãnh ánh mắt theo khuôn mặt của nàng chậm rãi dời xuống, cuối cùng hướng về ngực của nàng.

“Ngươi nhìn cái gì?” Tuy nói hấn ánh mắt không mang theo nửa điểm tà niệm, nhưng bị một người nam nhân nhìn chăm chăm ngực, Hạ Lan Tuyết vẫn còn có chút chịu không nổi, bàn năng liền hai tay ôm ngực, bảo vệ chính mình.

Thiếu Khâm môi đồ mọng nhếch lên, nhẹ nhàng giễu cợt, “Che cái gì che, ta không phải là đã xem qua rồi”

Hạ Lan Tuyết đầu óc oanh một tiếng, còn chưa mở miệng, liền lại nghe hấn trượt nhẹ có chút thanh âm khàn khàn, nói, “Ngươi trên ngực trái có một vết bớt, hình dáng sao, như một cánh hoa... A, nhìn, quá mức xinh đẹp...”

Lúc hấn nói chuyện, ánh mắt giống như mọc tay ở trên thân thể nàng trượt nhẹ, Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân một trận nổi da gà.

“A, không đúng, đó chính là nhất phiến cánh hoa, dáng như hoa phù dung, rất thơm...”

“Tên khốn kiếp!” Không đợi hấn hỏi tường hết, Hạ Lan Tuyết như một con thú nhỏ nổi giận, nhanh chóng mạnh mẽ bỏ nhào về phía hấn, mảnh khảnh hai tay hung dữ kết trụ cổ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Nhớ tới ta thì mang ta theo

Hạ Lan Tuyết đến cùng không có bóp chết Thiếu Khâm yêu nghiệt, truy cứu nguyên nhân, không phải là nàng không muốn hấn chết, mà là...

Dù nàng đang nổi giận hành vi giống như dã thú nhưng rơi vào mắt Thiếu Khâm lại giống như là hải nhi hồ nháo vậy.

Hấn thậm chí mặt không đổi sắc mà mai nàng, khinh miệt nàng: “Ngươi đánh không lại ta.”

Đúng vậy, nàng căn bản không phải là đối thủ của hấn.

Cho nên, dù có như hồ nháo nàng cũng phải phát tiết một trận, sau đó còn đạp một cước lên áo lông hồ tuyết trắng của hấn, nàng liền nhảy xuống xe ngựa.

Nhìn bọn thị vệ đang cưỡi ngựa phía sau Hạ Lan Tuyết không hề nghĩ ngợi, lấy tay túm lấy Như Băng kéo hấn xuống ngựa.

Đây là hấn nợ nàng, ngay cả giải thích cũng lười nói một câu, Hạ Lan Tuyết trực tiếp phi thân lên ngựa, chạy.

Phía sau Tiết ma ma nhìn thấy, vội vàng cưỡi ngựa đuổi theo.

Bên này, Như Băng trợn mắt há hốc mồm, lại cũng không thể tránh được, chỉ là, hấn không hiểu, tại sao đại nhân lại chọc tức cô nương này?

“Nha đầu, đang tốt ngươi lại cưỡi ngựa làm gì?” Tiết ma ma không dễ dàng đuổi theo, không hiểu hỏi.

Hạ Lan Tuyết lãnh lạnh trả lời một câu, “Ta thích.”

“Ngươi lại giận dữ cái gì? Thân thể ngươi bây giờ sao có thể mệt nhọc được? Quả thực hồ nháo.” Tiết ma ma muốn ngăn nàng lại.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên ghim chặt dây cương, “Tiết ma ma ngươi với Cơ Hoa Âm vẫn dùng bỏ câu liên lạc với nhau sao?”

“À.” Tiết ma ma ánh mắt lóe lên, vì đều đem mọi chuyện của tiểu nha đầu báo cáo cho gia nên có chút chột dạ.

“Bỏ câu đầu? Cho ta mượn dùng một chút.” Hạ Lan Tuyết nói.

Tiết ma ma cả kinh, “Ngươi muốn làm gì?” Không phải là bây giờ nàng đang tức giận muốn vật lông bọn bỏ câu hàm cách thủy đấy chứ?

“Hàm cách thủy bỏ câu thang.” Hạ Lan Tuyết thật giống như nhìn thấu tâm tư của bà, hung dữ nói một tiếng.

Quả nhiên, Tiết ma ma run lên một tý.

Hạ Lan Tuyết giễu cợt, “Đùa ngươi thôi, ta đột nhiên nhớ tới có chút việc quên khai báo, muốn vật nhỏ này đem tin cho đám Thu Hương.”

“Vậy sao.” Tiết ma ma lúc này mới yên lòng, “Nhưng ở đây cũng không có giấy bút.”

Hạ Lan Tuyết không nghĩ ngợi, nhấc lên vạt áo, xé một mảnh áo sơ mi xuống, đem ngón trỏ nhét vào trong miệng, cắn nát, dùng điểm huyết châu ngay tại quần áo trên hình viết mấy chữ, sau cùng, ném cho Tiết ma ma, “gửi cái này đi cho ta”.

“Này.” Tiết ma ma đang còn muốn nhìn trộm xem viết cái gì, nhưng nàng lại trực tiếp ném cho mình như vậy, nên bà cũng không tiện làm gì nữa, chỉ đành phải gọi chim bồ câu, lấy mảnh vải nhét vào chân rồi thả nó ra.

“Nha đầu, chuyện gì mà cần gấp, phải viết huyết thư?” Tiết ma ma đến cùng không cam lòng, hỏi lên.

Hạ Lan Tuyết không sao cả cười, “Không phải có thể thay giấy bút sao?”

Tiết ma ma ghen lại.

Hạ Lan Tuyết khẽ cười, cười ngựa tiếp tục chạy lên phía trước, nhưng mà, trong đầu lại một lần một lần xẹt qua vừa rồi trong xe ngựa Thiếu Khâm nói với nàng.

Mặc kệ là thật hay giả, nàng cũng sẽ tra rõ ràng.

- -

Dọc theo đường đi, Hạ Lan Tuyết cũng không nói gì, làm cho Tiết ma ma không quen, mấy lần định mở mồm nói chuyện đều bị Hạ Lan Tuyết không kiêng nể chẹn họng.

Chộc Tiết ma ma rất buồn phiền.

Nhưng buồn phiền cũng không làm gì được, tính tình Hạ Lan Tuyết chính là quái dị vậy, nàng tốt, có thể làm cho người muốn làm gì thì làm, nàng phiền muộn, thì dù nữa chữ cũng không muốn nói.

Một đường ngọt ngát, lại đuổi đến chừng mười ngày đường, chủ tớ hai người cuối cùng đã tới Tây Di biên cảnh, nghe được vị trí Đại Chu đóng quân, Hạ Lan Tuyết liền ở phụ cận tìm gian khách sạn ngủ lại, dự định nghỉ ngơi tốt một đêm hôm sau sẽ đi tìm người.

Ban đêm, sau khi tắm rửa, Hạ Lan Tuyết liền sớm một chút lên giường nghỉ ngơi, nàng là một môi thật sự, dọc theo đường đi, không ăn ngon ngủ kĩ, lúc ban đầu vài ngày, nguyệt sự còn nhiều nàng cơ hồ muốn điên.

Cũng may, thời gian cực khổ đã qua, chỗ của Cơ Hoa Âm không còn cách nàng xa nữa, buổi tối chìm vào giấc ngủ, trong ánh trăng mờ thật giống như có thể ngửi thấy hương vị của hắn.

“Hoa Âm” Trong giấc mộng nàng lẩm bẩm một tiếng, thật giống như mơ thấy chuyện gì sung sướng, nàng nhoẻn miệng cười.

Mặt mày cong cong, đáng yêu đến cực điểm.

“Đưa ngọc, lại chạy đến đây.” Cơ Hoa Âm ngồi ở bên giường, ngón tay hơi lạnh vuốt vuốt sợi tóc ở thái dương, mặt tràn đầy bất đắc dĩ lại sùng ái vui vẻ.

“Ưm?” Cái mũi nhỏ đầu nhẹ nhàng động động, trong mơ hồ, Hạ Lan Tuyết lại dùng lực hít một hơi, đột nhiên, mắt to vừa mở, trong đôi mắt phản ngược hình ảnh khuôn mặt tuần tú của Cơ Hoa Âm.

“Hoa Âm?” Nàng u mê hô một tiếng, trong con ngươi đen kia ngậm một chút sương mù, tựa như mới sinh ấu thú, làm cho người ta tâm thương.

Cơ Hoa Âm giúp nàng dịch dịch chăn mền, “Là ta, trên người còn khó chịu không?”

“Ưm?” Hạ Lan Tuyết bản năng giật giật, cảm giác khá hơn nhiều.

Đoạn đường này, ban ngày đều ở trên lưng ngựa lác lác, buổi tối đi nằm ngủ khách sạn giường cây, cũng ngủ không ngon, mười mấy ngày trôi qua, bộ xương nhỏ này cũng khó chịu rồi.

Giật giật sau, đột nhiên ý thức được không đúng, nàng lại ngẩng đầu, trừng lớn ánh mắt ngơ ngác, gần như tham lam nhìn qua hắn, “Hoa Âm?”

Không phải là mộng sao?

“Nha đầu ngọc, còn chưa tỉnh ngủ sao?” Hắn cúi đầu cười.

“Hoa Âm” Hô to một tiếng, Hạ Lan Tuyết nhảy dựng lên, cơ hồ là muốn bỏ nhào vào lòng hắn, hai tay gắt gao ôm cổ của hắn, kích động gọi, “Ta đây không phải là nằm mơ sao? Người là thật, có đúng hay không?”

Như cũ không thể tin được, nàng buông hắn ra, lại cẩn thận nhìn hai mắt hắn, mặt mày như thể thanh nhã tuần tú, không phải là của nàng nam nhân còn là ai?

“A.” Cúi đầu, nàng liền không thể chờ đợi được cắn lên môi của hắn.

Cơ Hoa Âm nhất thời không đề phòng, đôi môi thiếu chút nữa bị nàng cắn nát, “Tiểu nha đầu, liền nghĩ như vậy?”

“Ai suy nghĩ? Lão tử là muốn nhìn một chút, trên người của ngươi có mùi vị của nữ nhân khác hay không” Hạ Lan Tuyết nổi giận gầm lên một tiếng, nửa quỳ ở bên cạnh hắn, hai tay nâng mặt của hắn, liền hôn lên môi của hắn.

Cơ Hoa Âm căn bản không muốn làm cái gì, không biết làm thế nào tiểu nha đầu này thực tại *** không được, vốn lại tìm không đến môn đạo, chọc trên người hắn cũng như bắt lửa.

Cũng chỉ có thể đề lại nàng, thật tốt hôn đủ.

Mất thấy sẽ phải cúi đầu gặp lửa hừng hực, Cơ Hoa Âm buông lỏng nàng ra, thấp khàn giọng mang theo thỏa mãn sung sướng vui vẻ, “Nha đầu, kiểm tra xong chưa?”

“Coi như ngươi còn thành thật.” Hạ Lan Tuyết thỏa mãn liếm liếm môi, mười phần tiểu côn đồ dạng, “Nhưng, nếu như ở đây không có dây dưa với hồ ly tinh nào, toàn cuộc cũng coi như yên ổn rồi, vì sao ngươi còn chưa quay về?”

Cơ Hoa Âm trên mặt lộ ra bất đắc dĩ, chỉ đơn giản cấp bốn chữ, “Hoàng mệnh làm khó.”

“Cái gì hoàng mệnh? Không phải đánh xong là được sao? Chẳng lẽ còn muốn ngươi lưu lại làm con rể Tây Di?” Hạ Lan Tuyết tức giận hừ, từ xưa đến nay, những nước nhỏ hay bộ lạc chiến bại, vì lung lạc hoặc là bày tỏ thần phục, thường xuyên hiến chút kỳ trân dị bảo, mỹ nữ của địa phương.

Cơ Hoa Âm nhướn mày, “Nếu thật trở thành con rể Tây Di, thì ngươi làm sao?”

“Thiên ngươi.” Hạ Lan Tuyết trả lời kiên kiên thúy thúy.

“Toàn nói bậy.” Gương mặt tuấn tú của Cơ Hoa Âm cứng đờ, hơi có phần bất đắc dĩ đưa tay捏捏 gò má phồng nộn của nàng, “Mấy tháng này, Tiết ma ma cũng không thể dạy ngươi tốt hơn.”

“Tiết ma ma? Hừ...” Hạ Lan Tuyết hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhìn hắn chằm chằm, “Đúng rồi, tại sao khuya khoắt ngươi lại đến đây? Tiết ma ma báo tin cho ngươi rồi?”

“Ngươi đừng trách bà, bà cũng rất lo lắng cho ngươi.” Cơ Hoa Âm đem chân bông kéo lên, bao lấy thân thể gầy nhỏ của nàng, dụ dỗ, “Trên đường đi, tâm tình ngươi không tốt, bà cũng rất lo lắng nên mới báo tin cho ta.”

“Vậy ma ma có nói cho ngươi biết, ta vì chuyện gì tâm tình không tốt không?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày, gần như khiêu khích hỏi.

Rõ ràng là đi theo người của mình, còn khắp nơi bảo vệ nghe lệnh của chủ tử cũ, Hạ Lan Tuyết trong lòng không thư thái như vậy.

Cơ Hoa Âm nhìn chằm chằm mặt của nàng, “Ngươi vì sao tâm tình không tốt?”

“...” Hạ Lan Tuyết rũ xuống lông mi, khẽ hừ một tiếng, “Cũng không coi là chuyện lớn gì.”

Chuyện với Thiếu Khâm, nàng nghĩ chờ mình đã điều tra xong nói sau.

“Không nói liền không nói đi, không còn sớm nữa, ngươi nghỉ ngơi đi.”

“Vậy còn ngươi?” Sợ hắn đi mất, Hạ Lan Tuyết mãnh dứt bỏ chân mềm, bá đạo ôm lấy hắn.

“Nơi này là khách sạn, ta tự nhiên muốn rút quân về doanh.” Cơ Hoa Âm sợ nàng đông lạnh, đem chân lại kéo bao lấy nàng.

Trong chân bông thật dày, nàng chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, cực kỳ giống cái tiểu hồ ly lông xù trong lòng Thiếu Khâm.

“Ta cũng đi.” Nàng trơ mắt nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm than nhẹ, “Ngươi ngoan ngoãn, mấy ngày nữa ta trở lại thăm ngươi.”

“Còn mấy ngày nữa? Không được, ta thật vất vả đến đây, chính là vì thời khắc đợi tại bên cạnh ngươi. Ngươi mang theo ta.” Nàng nắm chặt cánh tay của hắn, liền không để cho hắn đi.

Tựa như hải tử ăn vạ, Cơ Hoa Âm có chút đau đầu, “Trong quân doanh không có nữ tử.”

“Nếu như ngươi xuất hiện, sẽ làm cho người ta nói này nọ?” Cơ Hoa Âm chăm chú nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết vui vẻ, hé miệng tà tà nhìn qua hắn, “Đúng vậy, đường đường một tướng quân mang nữ nhân ở bên người, không được tốt lắm. Nhưng, ngươi không nhớ ta sao?”

Nói, ánh mắt quyến rũ như tơ, mềm mại thân thể liền hướng trong ngực hắn cọ.

Đều nói tham gia quân ngũ ba năm, heo mẹ không chê.

Trong quân doanh đều là nam nhân thô lỗ, hấn không muốn một cái ôn hương nhuyễn ngọc như mình hầu hạ ở bên người sao?

Nhìn đi, nàng còn không có động hai cái, hấn hô hấp liền căng rồi, mặt đỏ rần.

“Còn nghĩ nữa? Nhớ tới ta liền mang theo ta đi” Nàng càng phát ra thổ khí như lan, cố ý trêu chọc hấn.

“Ngươi ngoan ngoãn...” Cơ Hoa Âm bắt đắc dĩ dè nàng lại.

“Không.” Hạ Lan Tuyết tùy hứng cắt đứt hấn, nói, “Ngươi yên tâm, ta biết rõ trong quân doanh không thể cho nữ nhân vào, cho nên, xem ta là nam nhân, không phải được rồi sao.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Ta cưới ngươi

Không để ý sắc mặt Cơ Hoa Âm chìm xuống, Hạ Lan Tuyết xóc chấn mền, bị kích động chạy xuống giường, đi tìm bọc đồ của nàng.

Lại bị Cơ Hoa Âm một phen lại ôm đến trên giường, “Trời thì lạnh, cứ như vậy chân trần trên mặt đất chạy loạn?”

“Oh, đã quên.” Hạ Lan Tuyết thanh tú động lòng người đối hấn là lưới, sau đó, vội vàng mở ra bao đồ, đem một bộ nam trang ở bên trong lấy ra, ở trước mắt hấn đưa qua đưa lại, “Nhìn thấy không? Biết rõ ngươi rất bảo thủ, cho nên, ta sớm chuẩn bị xong.”

Vừa nói xong, vừa mặc bộ nam trang màu xanh lên người.

“Đúng rồi, thân phận ta cũng nghĩ xong, làm y quan trong quân doanh của ngươi, được không?” Thay xong xiêm y, nàng ưỡn khuôn mặt nhỏ nhắn, hưng trí bừng bừng nhìn hấn, “Được không? Ta như vậy có phải rất anh tuấn tiêu sái hay không?”

Anh tuấn tiêu sái chưa nói tới, chỉ thấy trước mắt một hải đồng thanh tú, hoạt bát, lộ vẻ bướng bỉnh.

“Nói ngươi là y quan, cũng phải có người tin.” Cơ Hoa Âm đưa tay, sửa sang lại xiêm y cho nàng một lần nữa, lại nhìn một lúc, vẫn không thấy giống nam nhân cùng lắm chỉ được xem như một nam hài mà thôi.

Hạ Lan Tuyết ngoan ngoãn không động, tùy ý hấn chỉnh lại xiêm y cho mình, rồi nói, “Tại sao lại không tin? Y thuật của ta như thế nào không phải ngươi là người rõ ràng nhất hay sao? Hừm.”

Nàng nhìn hấn, mặt vênh lên, “Lần đó, nếu không phải ta, ngươi mà để cho Tôn lão đầu chữa chắc đã đến gặp Diêm Vương rồi.”

Cơ Hoa Âm cũng cười, kéo nàng ngồi xuống, lại thu gọn tóc tai đang tán loạn của nàng lại, “Cây trâm đâu?”

Hấn một tay thu tóc nàng lại, một tay hướng về nàng đuổi ra.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, thần sắc mờ mịt, “Cây trâm gì?”

“Ta đưa cho ngươi.” Cơ Hoa Âm sắc mặt trầm xuống trầm xuống.

Hạ Lan Tuyết đáy lòng cười trộm, lại nhẹ nhàng lắc đầu, “Không biết a, ước chừng ở trên đường bị mất đi? A, ở đây ta có dây buộc tóc, ngươi cứ buộc lại cho ta là được rồi”

“Thực bị mất?” Cơ Hoa Âm híp híp con mắt, chăm chú nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết trong lòng giật mình, lại nói giọng không sợ chết, còn hung hăng gật đầu một cái.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang của nàng, Cơ Hoa Âm đáy mắt chợt lóe qua thoáng cái ám quang, đột nhiên đưa tay chạm vào bên trong xiêm y của nàng.

“Này, ngươi làm gì thế?” Hạ Lan Tuyết toàn thân cứng đờ, vội vàng dè tay của hấn lại, không được phép sờ loạn.

Nhưng mà, cái tay kia lại vừa vịn gần lên vị trí mềm mại của nàng.

Ngón tay thon dài cách lớp áo mỏng, nhẹ nhàng thu hẹp, Hạ Lan Tuyết đầu óc nhất mòng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ như lửa đốt, “Cơ Hoa Âm,

ngươi lưu manh”

Cơ Hoa Âm mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nhìn nàng nói, “Nơi này béo lên một chút”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết nhất thời nghe không hiểu.

Cơ Hoa Âm thu tay lại, lại nói, “Lấy cây trầm ra.”

“Đã nói bị mất.” Hạ Lan Tuyết từ cường.

Cơ Hoa Âm khẽ mở miệng, “Ngươi còn muốn ta lục thêm một lần?”

“Này, ngươi...” Mặt Hạ Lan Tuyết vừa hạ nhiệt lại nóng lên, nhưng thua người không thua trận, huống chi, tương lai nàng chính là người của hắn, còn xấu hổ cái gì?

Vì vậy, vừa rồi một ít thẹn thùng thiếu nữ, rất nhanh bị nàng đè xuống, đối mặt với ánh mắt tà tứ của hắn, nàng ngược lại nhích người đến gần người hắn, xinh đẹp cười nói, “Vậy ngươi lại đi vào một lần nữa đi.”

“Như vậy không biết xấu hổ.” Cơ Hoa Âm lại là buồn cười lại là bất đắc dĩ, cuối cùng không có động thủ lần nữa, vừa rồi đó cũng là hành động nhất thời, ai ngờ, tay nhất tham tiến vào liền phát hiện khác thường, cách có mấy tháng, nha đầu này đã trưởng thành rồi, ít nhất nắm trong tay cũng có cảm giác mềm mại...

Hạ Lan Tuyết càng cảm thấy buồn cười, đem thân thể dựa vào trong lòng hắn, để mắt trừng hắn trêu chọc hắn, “Lời này của ngươi nói chính mình à? Sờ đều sờ qua, còn giả bộ?”

Gương mặt tuần tú của Cơ Hoa Âm thoáng cái đỏ ửng, nhưng lại không làm gì được nàng, “Nha đầu, thật sự muốn cùng ta đi quân doanh?”

“Không thể thật hơn.” Hạ Lan Tuyết giương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, phá lệ nghiêm túc nhìn thấy hắn.

Cơ Hoa Âm cười, “Vậy được, ta dẫn ngươi đi, nhưng, tại trong quân doanh không được hò nháo, hết thấy đều phải nghe lời của ta.”

“Ừm, ta từ trước đến nay đều nghe ngươi nói mà.” Hạ Lan Tuyết nói dối rất trơn tru.

Cho dù nàng lần này tùy hứng chạy đến Tây Di, liền cũng là không có nghe lời của hắn.

Cơ Hoa Âm cũng không có bóc mẽ nàng, mọi người đến đây, hắn còn có thể thế nào? Nói sau, này mùa đông khắc nghiệt đường xá vất vả, hắn làm sao có thể đuổi nàng về được.

“Vậy, ngươi đêm nay nghỉ ở chỗ này, sáng mai ta phái người tới đón ngươi.” Cơ Hoa Âm ôn nhu dụ dỗ, này hơn nửa đêm, hắn không thể nào lưu lại, mà mang nàng đi quân doanh, khó tránh làm người hoài nghi.

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết lập tức ôm hắn hết sức chặt, chớp đen si mắt to, vô tội mà u oán nhìn hắn, “Ngươi đã đến đây rồi, lúc này lại đi, ngươi nghĩ rằng ta còn có thể ngủ? Hơn nữa, cách lâu như vậy, ta mới thấy ngươi một lần, lúc này ngươi nhẫn tâm bỏ ta lại một mình sao?”

Thật đúng là không đành lòng, cơ hồ là lúc thấy nàng u oán nhìn mình như vậy, Cơ Hoa Âm mềm lòng rồi.

Đột nhiên, hắn bắt đầu đưa tay cời nàng xiêm y, đem bộ kia chướng mắt nam trang cởi xuống, sau đó, nhét nàng tiến chăn mền.

“Ngươi làm gì thế? Ta không ngủ.” Hạ Lan Tuyết dùng sức ở trong chăn loạn lần qua lần lại, sau đó, chỉ thấy hắn đứng ở đầu giường, bắt đầu cời y phục của mình ra.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng, đem chăn kéo lên trên, chỉ chừa một đôi mắt sợ hãi nhìn hắn, “Cái gì kia, có phải nhanh quá hay không?”

Nàng nói không có hắn không ngủ được, nhưng là, chưa nói muốn ngủ cùng hắn a.

Làm sao bây giờ? Tiểu tâm can thỉnh thỉnh thỉnh loạn nhảy lên, thật sự là căng thẳng.

Cơ Hoa Âm thoát áo khoác, chỉ mặc quần áo trong màu trắng, dưới ánh nến mông lung càng thêm tuần dật, làm cho thân thể Hạ Lan Tuyết cũng nóng lên.

Một hồi xấu hổ kéo chăn mền che kín mặt của mình, một hồi lại nhin không được lộ ra nửa cái đầu đến nhìn lên, đáng vẻ giống như một con chuột nhỏ vậy.

Cơ Hoa Âm buồn cười lắc đầu, sau đó, đỉnh đầu xóc chăn mền, chui vào ổ chăn.

Hạ Lan Tuyết bản năng run run một tý, từ trước tới nay, này tựa hồ còn là hai người lần đầu tiên cùng giường chung gối, nàng có chút không biết làm sao, vốn những lời kia chỉ là muốn trêu chọc hắn mà thôi, không nghĩ giờ thành thật rồi.

Thân thể cứng đờ một cử động nhỏ cũng không dám, nhưng như thế lại làm hấn dễ ý.

“Sợ?” Thấy mắt nàng đảo lung tung, Cơ Hoa Âm cười khê, đôi tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, như phát hiện ra cái gì đầu lông mày nhú chặt, “Lạnh như vậy?”

Nhất định là vừa rồi hồ nháo mới đông lạnh thành như vậy.

Hạ Lan Tuyết làm sao còn cảm thấy lạnh, nàng chỉ cảm thấy nóng, cổ họng đều muốn bốc lửa, nhất là, va chạm vào thân thể hấn, người cũng nóng lên...

“Vô dụng như vậy? Ta đi đây.” Thấy nàng khăn trương không giống như lời nói, Cơ Hoa Âm xoay người, làm bộ mở chân ra đứng lên.

“Đừng.” Hạ Lan Tuyết vội vàng bắt được tay áo của hấn, giữ một người nam nhân lại như vậy, ý tứ cũng rất rõ ràng, nàng thật sự có chút thẹn thùng.

Cho nên, những lời khác cũng không nói, cứ như vậy cầm lấy tay áo của hấn, vô tội luống cuống nhìn hấn.

“Hừm? Không muốn ta đi?” Cơ Hoa Âm xoay người lại, lại đem chân đạp kín hai người.

Hạ Lan Tuyết cắn cắn môi, tham luyến ấm áp của hấn, bất giác dựa vào thân thể của hấn, giống như con mèo nhỏ vậy, ở trong lòng hấn thoải mái cọt cọt.

Cảm giác như thế thật tốt, nàng cả người bị hấn bao, như vậy ấm áp, thoải mái...

“Hoa Âm, ngươi sẽ luôn luôn đối ta như vậy chứ?”

Thanh âm của nàng trong sự thỏa mãn nhưng lại lộ ra một tia bất an.

Làm cho Cơ Hoa Âm tự dừng nghĩ đến kiếp trước, hấn luôn luôn yêu nàng sâu sắc, nhưng là, cũng không biết phải như thế nào đối tốt với nàng, hấn chỉ dùng cách thức của mình, kết quả lại tổn thương nàng nhiều lần, từ thân đến tâm đều làm nàng bị tổn thương triệt để.

Trong đời này, hấn cũng thử thay đổi chính mình.

Nàng thích ôn nhu, hấn cho nàng ôn nhu.

Nàng thích cảm giác an toàn, hấn cho nàng cảm giác an toàn.

Nàng thích ngọt ngào hứa hẹn, hấn đã nói cho nàng nghe.

“Ừm, “ hấn khê hừ nhẹ thanh, đem nàng ôm chặt hơn, cái cằm cọt ở tóc của nàng, nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần ngươi không chê, ta sẽ một đời một thể chỉ đối với ngươi tốt.”

“Cái gì?” Đình đầu truyền đến hấn mơ hồ lời nói, Hạ Lan Tuyết không có nghe rõ, cũng hoặc là, như vậy lời tâm tình khó được xuất hiện ở Cơ Hoa Âm trong miệng, nàng muốn nghe nhiều mấy lần.

“Đối với ngươi tốt.” Cơ Hoa Âm trên mặt lộ ra ôn nhu sùng ái cười đến.

Lần này, Hạ Lan Tuyết nghe rõ ràng, hài lòng, từ trong ngực hấn giương cao cái đầu nhỏ, nhìn thấy hấn cười, “Ài, ngươi nói hai chúng ta hiện tại cũng ngủ cùng một chỗ rồi, có tính hay không vợ chồng rồi?”

“Không tính.” Cơ Hoa Âm nói.

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết lập tức không đồng ý, “Đều như vậy rồi, ngươi cũng không phải là muốn chạy nợ chứ?”

“Đưa ngốc.” Ngón tay trấn an khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở phì phì của nàng, Cơ Hoa Âm ánh mắt càng phát ra nhu hòa, “Vợ chồng được trước bái đường thành thân, tái nhập động phòng.”

“Hai ta điều này cũng tính động phòng đi?” Đều ngủ chung một tấm chăn rồi.

“Cho nên, lần này sau khi về kinh, ta cưới ngươi.” Cơ Hoa Âm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sùng ái ở trên trán nàng ấn lên một nụ hôn.

Ta cưới ngươi, những lời này làm cho Hạ Lan Tuyết trong nháy mắt thẹn thùng rồi, “Ta còn không có đáp ứng gã đâu, nói sau, ngươi liền một câu nói như vậy liền đem ta dụ dỗ đi đến sao?”

“Vậy ngươi còn muốn như thế nào?” Cơ Hoa Âm buồn cười nhìn nàng, “Nếu không, ngươi hãy suy nghĩ một chút, ta cũng vậy nhìn lại một chút.”

“Đừng a.” Hạ Lan Tuyết vội vàng ôm lấy hấn, la ầm lên, “Ta không phải là ý kia. Ý của ta là, việc thành thân rất phiền phức, hay là để Tiết ma ma về kinh trước chuẩn bị, chờ phía bên ngươi thỏa đáng, chúng ta trở về kinh lập tức thành thân.”

“Gấp như vậy?” Thấy đáng về sốt ruột của nàng, Cơ Hoa Âm rất cục nịnh không được bật cười.

Thấy hần cười, Hạ Lan Tuyết phát cấp, “Này, ngươi cười cái gì? Có cái gì mà cười?”

“Họ Cơ, không phải ngươi chọc ta đấy chứ?”

“Này, nhưng ta nói cho ngươi biết, lời của ngươi nên là thật, lão tử đã ngủ chung chăn với ngươi rồi, ngươi nếu là dám dối ý, ta liền thiên ngươi.”

“Không đúng, ta là nương tử của ngươi a. Ta trước cường ngươi.”

Căn cứ trước đi đâu được tâm tư, Hạ Lan Tuyết hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đột nhiên nghiêng người, vượt ngồi xuống trên người hần.

Thấy gương mặt tuấn tú của hần vẫn đang nịnh cười, trong lòng càng thêm tức giận.

“Này, nghe rõ chưa? Nếu ngươi không phản đối, vậy ta liền làm nha.”

Kiếp trước, bị hần cường, kiếp này, có thể cường trở lại, cũng không tính nàng xấu.

Chỉ là, thấy đáng về vẫn thần nhiên của hần, làm cho nàng càng thêm điên.

Hung hăng cúi đầu, ở chỗ tìm hần cắn vài cái, nhưng không hiểu sao người ta kêu cũng không thêm kêu một tiếng.

“Ngươi ngược lại gọi hai tiếng a.”

Như vậy cũng làm cho nàng cảm thấy thất bại rồi.

“Tốt lắm, chó hồ nháo, lát là sáng rồi, đi ngủ thôi.” Cơ Hoa Âm kéo nàng xuống, gần như bá đạo ôm vào trong ngực.

“Ta đều đối với ngươi như vậy, ngươi thế nào một chút phản ứng cũng không?” Hạ Lan Tuyết thất bại nhìn hần, là sức quyến rũ của nàng không đủ? Hay là biện pháp của nàng không đúng?

Dù là hưng phấn hay khó chịu, dù sao cũng phải có chút bày tỏ a.

“Ngoan ngoãn, ngươi mệt rồi.” Cơ Hoa Âm tránh mà không đáp vấn đề của nàng, chỉ vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng, dụ dỗ nàng chìm vào giấc ngủ, kỳ thật, cũng là vì làm cho mình từ từ tỉnh táo lại.

Tiểu nha đầu chính mình không biết, kỳ thật, nàng vừa rồi leo đến trên người hần kia một trận hồ nháo, hần như thế nào không có phản ứng?

Hần chỉ là sợ hù dọa nàng mà thôi.

Kiếp trước, hần nhất thời hồ đồ, cường nàng, từ đó về sau, tình cảm của hai người không thể hàn gắn, cho dù về sau cũng tốt hơn, nhưng là, bên trong tâm hồn hai người vẫn bị ngăn cách.

Lúc nàng ở cùng hần, vẫn e ngại xa cách.

Mà nàng càng là sợ hần, hần càng căm tức.

Bởi vậy, mỗi lần ở cùng nhau, hần đều muốn nàng thật lòng đối xử với hần, hần không cần nàng sợ hần, nhưng hần càng cứng rắn, nàng biểu hiện càng là lùi bước, đến cuối cùng không còn cách nào khác lại dùng biện pháp ép buộc.

Nàng lại có tính quật cường, như liệt như lửa, ở hần này nhiều lần bị nhục, liền thà làm ngọc vỡ, không ngừng cùng hần đối nghịch, càng chọc giận hần.

Đến cuối cùng, hai người lại như nước với lửa.

Đoạn thời gian kia, hần thậm chí hoài nghi, hần có còn yêu nàng hay không.

Nhưng đáp án dĩ nhiên là yêu, ngoại trừ nàng, hần không muốn chạm vào nữ nhân nào khác, cho dù nàng chết rồi, hần thế nhưng...

Kiếp này sống lại, làm lại lần nữa, hần chỉ hy vọng có thể dựa theo nàng thích phương thức, cho nàng một hôn lễ đúng nghĩa, một đêm động phòng âm áp, để nàng không lại sợ hần nữa.

Trong ngực của hần quá ấm áp, trong lúc bất tri bất giác, Hạ Lan Tuyết thực liền ngủ mất rồi, còn ở trong lòng hần phát ra rất nhỏ tiếng ngáy.

Đỉnh đầu, Cơ Hoa Âm bất đắc dĩ cười cười, nhìn qua ngoài cửa sổ bóng đêm, nhưng là như thế nào cũng không thể ngủ.

--

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao, có ánh mặt trời sáng rỡ xuyên thấu qua cửa sổ biểu hiện đi vào phòng.

Hạ Lan Tuyết chậm rãi mở mắt ra, nghĩ đến đêm qua, khoe miệng chứa đựng ngọt ngào cười, nhưng mà, nghiêng người, tay lại chạm đến khoảng trống.

Mắt tròn lớn, đúng vậy, trên giường chỉ ngoại trừ nàng, không có người thứ hai.

“Hoa Âm.” Nàng không cam lòng hô một tiếng, như thế nào cũng không tin tối hôm qua đó là một giấc mộng.

“Từ sớm gia đã đi rồi.” Đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiết ma ma, sợ Hạ Lan Tuyết nhảy dựng, “Ma ma, tại sao bà lại ở đây?”

“Gia sợ người tỉnh làm chuyện điên rồ, nên bảo ta chăm sóc người.” Tiết ma ma ngồi ở bên bàn, vừa uống trà một bên cười tủm tỉm nhìn nàng.

Ánh mắt kia không có hào ý cũng quá rõ ràng.

“Người làm gì thế nhìn ta như vậy? Người có ý gì?” Hạ Lan Tuyết gấp rút đem chăn bao lấy chính mình.

Tiết ma ma để xuống cái ly, bị kích động đi đến bên giường, hạ thấp giọng hỏi, “Nha đầu, ta hỏi người, tối hôm qua gia có phải hay không đối với người... Cái gì kia rồi?”

“Cái gì kia?” Hạ Lan Tuyết đỏ mặt, giả bộ hồ đồ.

Tiết ma ma thiết một tiếng, “Đừng dụ dỗ lão nhân gia ta đâu, gia buổi sáng theo người này phòng đi ra ngoài, về mặt gió xuân đáng về đặc ý, người mau nói, tối hôm qua có phải là hầu hạ làm hẳn thư thái rồi không?”

“Vậy người hỏi người gia gia đi.” Hạ Lan Tuyết ngáp một cái, lại nằm xuống, kỳ thật, trong lòng rất nôn, sớm đã đi? Cũng không đợi nàng cùng nhau?

Lời hẳn nói hôm qua rõ ràng là dụ dỗ nàng, căn bản hẳn không muốn mang nàng theo.

“Nha đầu.” Tiết ma ma chưa từ bỏ ý định đẩy nàng, “Cùng ma ma nói một chút đâu, gia tối hôm qua làm mấy lần? Người có nắm chắc có thể mang thai hài tử không? Nếu là hiện tại mang thai, sang năm lúc này có thể ôm oa đi?”

“Không có, thật là không làm.” Càng muốn Cơ Hoa Âm không nói tiếng nào đi rồi, Hạ Lan Tuyết liền nổi giận, hơn nữa Tiết ma ma một bên thêm dầu thêm mỡ ngay cả hài tử đều đã nghĩ đến, nàng liền lại giận.

Tiết ma ma sùng sốt, “Thật là không làm? Vậy các người đều làm cái gì?”

“Ngủ.” Hạ Lan Tuyết ngồi dậy, tức giận trừng mắt bà.

Tiết ma ma khó có thể tin, “Cô nam quả nữ, ngủ cùng chăn mà không làm gì, chỉ ngủ thôi?”

“Không được sao?” Hạ Lan Tuyết ngấm lại, càng phát ra cảm thấy uể oải, chẳng lẽ chính mình thật sự sức quyến rũ không đủ?

Nhưng Cơ Hoa Âm so với nàng lớn mười tuổi, đều hai mươi bốn rồi, tầm thường nam tử sợ là thể thiếp thành đàn, hài tử đều sinh nhất ổ rồi.

Hắn bên cạnh lại không có nữ nhân khác, như thế nào sẽ không nghĩ đâu?

Nhưng hẳn rõ ràng là làm được a, lần đó ở trong bồn tắm, nàng rõ ràng cảm giác được qua, hơn nữa, kiếp trước, hẳn mạnh mẽ như vậy, làm cho nàng mỗi lần nhớ tới đều run rẩy...

Hay là, lão Thiên thương nàng, làm cho kiếp này Cơ Hoa Âm yếu đi rồi, để nàng bắt nạt lại?

Nhưng như vậy, nàng muốn hài tử làm sao bây giờ?

Đang tưởng tượng linh tính, cửa mở ra, bóng dáng thon dài cao ngất của Cơ Hoa Âm đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Nghĩ tới ta và người?

Hạ Lan Tuyết sững sờ, “Người không đi sao?”

Tiết ma ma lại là kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, đối Cơ Hoa Âm u lãnh ánh mắt, cười khan một tiếng, “Gia, lão thân đến xem nha đầu này có cần phân phó gì không, nếu không có việc gì lão thân xin lui.”

Nói xong, thừa dịp Cơ Hoa Âm còn chưa phát tác, vội vàng chạy.

Hạ Lan Tuyết một trận mộng, “Tiết ma ma làm sao vậy? Sợ người?”

“Khi nào thì tỉnh?” Cơ Hoa Âm trực tiếp đi tới, khom lưng, đưa tay vuốt vuốt đầu xù của nàng.

“Mới tỉnh.” Hạ Lan Tuyết khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngọt ngào trả lời, “Người đâu? Đi chỗ nào rồi? Sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu.”

Sau cùng, chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút bất mãn, “Ta còn tưởng rằng người nói không giữ lời, bỏ lại ta một mình chạy trước rồi.”

Cơ Hoa Âm nhũn mảy, “Ta trong mắt người chính là như vậy một nam nhân không giữ lời hứa sao?”

Hạ Lan Tuyết ha ha cười, nhưn mảy, “Ta sao biết được, mà lúc sáng người đi cũng không nói với ta một câu.”

“Đó là do người dù ta gọi thế nào cũng không tỉnh dậy.” Cơ Hoa Âm nhẹ liếc nàng một cái, đưa cho nàng một túi giấy.

Hạ Lan Tuyết tiếp nhận, mở ra vừa nhìn, thấy bên trong là bánh bao còn nóng hổi.

“Ăn sao? Vừa vặn ta đói bụng.”

Nàng vừa muốn mở ra túi giấy ăn bánh bao, Cơ Hoa Âm lại đoạt lại, “Dậy rửa mặt xong rồi hãy ăn”

Hạ Lan Tuyết khẽ nhưn mảy, có chút không tình nguyện, lại bắt đầu tìm kiếm trong bao đồ, tìm được những thứ quần áo cho nam nhân.

“Những thứ này đều là cho ta?” Nàng nghi hoặc.

“Đúng.” Cơ Hoa Âm gật đầu, “Người thay ra đi đã, ta đi phân phó người chuẩn bị nước nóng cho người”

“Đợi chút.” Hắn mang đến xiêm y màu tro tàn, thật sự là khó coi, “Ta có mang theo xiêm y mà? Sao người còn chuẩn bị nữa?”

Nàng nói thật dễ nghe, kỳ thật, không muốn mặc đồ hắn mang đến, chẳng những màu sắc khó coi, ngay cả nguyên liệu sờ cũng không được tốt lắm, kiểu dáng liền lại đừng nói nữa, so với gã sai vặt tam đẳng trong phủ nàng còn kém hơn.

“Không phải nói đều nghe ta sao? Đợi ý rồi?” Cơ Hoa Âm nhưn mảy nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết nhất nghẹn, “Vậy ý người là, nếu ta không mặc cái này, không dẫn ta theo nữa sao?”

“Ừ.” Cơ Hoa Âm gật đầu.

Hạ Lan Tuyết buồn bực, “Tại sao? Y phục này khó coi.”

“Cho nên mới để cho người mặc.” Cơ Hoa Âm nhàn nhạt trả lời một câu.

Hạ Lan Tuyết nhạy cảm bắt được hần trong lời nói tinh túy, giao hoạt cười một tiếng, “A, ta hiểu được, hóa ra người sợ ta mặc áo đẹp làm người ta dễ nhận ra sao?”

“Biết rõ còn không mau mặc vào?” Cơ Hoa Âm cười, cũng không có phản bác lời của nàng.

Hạ Lan Tuyết nhỏ mọn lúc này đạt được thỏa mãn, vừa mặc quần áo thô hần mua, vừa lên mặt nói, “Được, ta mặc, ta mặc. Ở trước mặt người ngoài ta mặc như vậy, lúc ở trong phòng, ta lại mặc quần áo đẹp cho người nhìn nhé?”

“Cái đó nói sau, đeo cả mũ vào.” Cơ Hoa Âm dặn dò một câu, liền đi ra cửa.

Tiết ma ma đứng ở ngay phía cuối hành lang, thấy hắn đi ra, vội lên trước, “Gia, vừa rồi không phải lão thân cố ý đánh thức tiểu nha đầu kia đâu, thật ra, lúc lão thân đi vào, vừa ngồi được một tý thì nàng tỉnh dậy...”

“Không phải nói là người chỉ được canh giữ ở cửa thôi sao?” Cơ Hoa Âm trầm mặt nhìn bà.

Nét mặt già nua của Tiết ma ma có vẻ không chịu nổi, cười khan một tiếng, “Gia, không phải là lão thân sốt ruột thay gia sao? Người nói xem, tối hôm qua đã ngủ cùng chán với nha đầu kia, sao lại không làm cái gì cả? Cơ hội tốt như vậy...”

Thấy nét mặt Cơ Hoa Âm càng thêm âm lãnh, thanh âm của Tiết ma ma càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ cúi đầu chính mình lầm bầm, “Lão thân này một bó tuổi rồi, còn có thể sống vài năm a, gia nếu có thể sớm một chút thành gia lập thất, có đứa bé, lão thân dù có chết, đến lúc đó, xuống dưới cũng dễ ăn nói với chủ nhân rồi.”

Vừa nói, ánh mắt của bà ửng hồng, cầm lấy tay áo chấm chấm nước mắt, đáng vẻ nhìn rất đáng thương.

Cơ Hoa Âm lặng lẽ nhìn bà diễn một hồi, cho đến khi chính bà cảm thấy mình thật mất mặt, mới nói, “Chuẩn bị nước nóng đến.”

“Vâng.” Con mắt Tiết ma ma lại sáng, “Gia thật sự muốn mang nha đầu kia vào quân doanh sao?”

“Dùng dài.” Không cùng bà nói quá nhiều, Cơ Hoa Âm xoay người vào phòng.

Tiết ma ma nhưng là cao hứng khó lường, nam cùng nữ, thí dụ như củi khô cùng ngọn lửa hừng hực, ở cùng một chỗ lâu ngày, không xảy ra chuyện gì cũng khó, mà nha đầu kia đối với gia lại là sốt ruột khó nhịn.

Trở về phòng, thấy Hạ Lan Tuyết đã xuống giường, hần mua xiêm y mặc ở trên người nàng cũng là vừa người, hơn nữa, dù là màu sắc xám tro khó coi, mặc ở trên người nàng, cũng là hết sức đẹp mắt, tựa hồ càng tôn thêm khuôn mặt tuấn tú của nàng.

Cơ Hoa Âm chưa phát giác ra cau chặt lông mày, cầm lấy mũ đeo vào đầu nàng, vành nón bị hần cố ý để xuống vô cùng thấp, giống như muốn che hết cả khuôn mặt nàng vậy.

Như vậy rất khó nhìn, Hạ Lan Tuyết không thoải mái, liền tháo mũ ra, thờ nói, “Không mang cái đồ này, vương vís muốn chết.”

“Ấm áp.” Cơ Hoa Âm dụ dỗ nàng, lại đem buộc tóc nàng lại rồi đeo mũ lên.

Hạ Lan Tuyết nhũn chặt mày, nhìn lên gương đồng, thấy dáng vẻ của mình trong gương cũng buồn cười, vậy làm sao cùng đệ đệ mới trước đây một cái tính tình rồi?

Không đúng, bây giờ nàng nhìn rất buồn cười nha.

“Ngươi cảm thấy nói ta là y quan của ngươi, sẽ có người tin sao?” Ngay cả chính nàng cũng hoài nghi rồi.

Cơ Hoa Âm lắc đầu, “Nhưng, cũng không ai dám nghi ngờ.”

“À” Hạ Lan Tuyết vui vẻ, dù sao, Cơ Hoa Âm là người đứng đầu trong quân doanh, hần nói như thế nào có người dám dị nghị sao?

Rất nhanh, Tiết ma ma bụng nước nóng đến, Hạ Lan Tuyết đơn giản rửa mặt, ăn xong bánh bao, liền kích động cùng Cơ Hoa Âm đi ra khách sạn.

Thời tiết vẫn âm u như cũ, trên đường rất ít người đi lại, nhưng là, bởi vì có Cơ Hoa Âm ở bên cạnh, nên những bức bối mà nàng phải chịu trên đoạn đường đến đây đã bay đi không còn sót lại chút gì, mà lại còn rất hăng hái, toàn thân bùng bùng hứng khởi, thậm chí còn có ý định kéo hần đi dạo một vòng.

Cơ Hoa Âm đành phải trấn an nàng, “Hôm nay ta phải đi tra xét nơi đóng quân, nếu ngươi muốn đi dạo thì đi cùng Tiết ma ma đi, tối ta đến đón ngươi sau.”

Hạ Lan Tuyết biết rõ hần đang vội, cũng không hề nháo, liền kéo cánh tay của hần, nói, “Vậy ta với ngươi đi thôi, ai bảo ta là y quan bên ngươi của ngươi chứ?”

“Vậy thì nhanh chóng theo kịp nhé.” Cơ Hoa Âm không để lại dấu vết rút cánh tay về.

Hạ Lan Tuyết liền giật mình, nhưng là hiểu, bây giờ mà nàng còn hờn dỗi sẽ mang đến nhiều phiền toái cho hần, bây giờ, có quấy nhiễu hần như trước nữa, nàng ho nhẹ một tiếng, thanh âm liền trầm thấp không ít.

“Thuộc hạ tuân mệnh. Tướng quân đại nhân, ngựa của ngài đâu? Tiểu nhân dắt đến cho người?”

Vừa nói đã thấy Tiết ma ma dẫn theo điểm tiểu nhị dắt ba con ngựa đi ra..

Trông thấy Tiết ma ma, Hạ Lan Tuyết có chút kinh ngạc, “Ma ma, ngươi cũng muốn đi cùng?”

“Ừ.” Tiết ma ma đắc ý nhướng nhướng mày.

Hạ Lan Tuyết lập tức xù lông rồi, “Ngươi không phải nói trong doanh không thể có nữ tử sao? Vậy Tiết ma ma thì sao?”

Cơ Hoa Âm một phen ôm nàng, tổng nàng lên lưng ngựa, “Ta không thể thời khắc ở bên cạnh ngươi, có Tiết ma ma ở đây, ta yên tâm.”

Sau đó, chính hần cũng lên ngựa.

Hạ Lan Tuyết hiểu dụng tâm của hần, nên thôi.

Đoàn người cũng không trở về doanh trại, mà là đi đến nơi đóng giữ Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết đối với mấy cái này cũng không hiểu, chỉ là đến dưới chân núi, cảm thấy gió lạnh lùng lùng vô cùng, thổi nàng xương cốt đều nguội lạnh.

Cơ Hoa Âm liếc nàng một cái, liền phân phó một tên thị vệ dẫn nàng đến doanh trường ở gần đó.

Lãnh Dịch Hiên vừa vặn theo một chỗ khác doanh trường đi ra, trông thấy Cơ Hoa Âm, lập tức rất nhanh chạy tới, “Này, ta nói này con mẹ nó như này là sao? Đóng giữ hay là đào mộ phần? Cũng làm hơn một tháng, khi nào thì có thể hết?”

Gần đây hơn một tháng, hắn liền chịu trách nhiệm tại đây thần nữ son, nói ra cho oai đóng giữ, sợ dặng thác dư bộ sẽ đến *** nhiều chân núi dân chúng, nhưng trên thực tế, các việc các tướng sĩ làm mỗi ngày, dọc theo sườn núi đào như đào động, đào một chỗ lại một chỗ, tựa hồ muốn đào rỗng núi này vậy.

Cơ Hoa Âm như cũ không để ý đến sự phản đối của hắn, chỉ nói, “Ngươi theo lệnh làm việc là được.”

Hắn lên núi lễ Phật đi vào trong, Lãnh Dịch Hiên chỉ đành phải đi theo phía sau hắn, tức giận la hét, “Rốt cuộc làm cho lão tử biết rõ chuyện gì xảy ra đi? Ngươi không biết, Tịch Vụ cô nương kia cơ hồ mỗi ngày đến, nói là chúng ta làm như vậy, mạo phạm linh các nàng chôn ở chân núi, chúng ta nếu là còn không dùng tay, hòa ước sẽ bị phá vỡ, Tây Di toàn tộc tập hợp, một lòng muốn cùng chúng ta xung đột vũ trang.”

Cơ Hoa Âm không nói, đi đến một đồng đất còn đang ướt, nhìn xem mười mấy binh lính đang cố gắng đào đất.

“Này, ngươi có nghe thấy lão tử nói không đấy?” Phản ứng của hắn làm cho Lãnh Dịch Hiên nổi trận lôi đình, vừa vặn, vừa nghiêng đầu, liền xem đến dưới núi có đoàn người cười ngựa chạy tới, hắn tức giận trên mặt rớt cục lệ ra mấy phần nhìn có chút hả hê vui vẻ.

“Hắc, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Cô nương kia đến đây, họ Cơ, hôm nay ngươi chính mình ứng phó đi.”

Cơ Hoa Âm xoay người, chỉ thấy một nữ tử áo trắng cười ngựa, dẫn theo mười mấy người hầu cận, một đường thẳng đến đây.

“Lãnh phó tướng, tướng quân đại nhân của các người...” Bạch y nữ tử ghim ngựa lại, liền hướng về Lãnh Dịch Hiên chất vấn.

“Dạ, không có ở đây” Lãnh Dịch Hiên hướng về Cơ Hoa Âm chỉ chỉ.

Tịch Vụ vừa nhìn Cơ Hoa Âm, thanh lệ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩn ra, tiện đà liên thanh âm cũng nhu mĩ không ít, “Tịch Vụ gặp qua Cơ tướng quân.”

“Có việc?” Cơ Hoa Âm đứng ở chỗ cao, màu đen áo bào theo gió bay phất phới, kia lạnh lùng thần sắc làm cho Tịch Vụ có chút ủy khuất.

Thân là Tây Di Thánh nữ, từ nhỏ nàng đã được tộc nhân tôn kính, hưởng chi, nàng sinh cực đẹp, phàm là nam tử, sẽ không thể không động tâm với nàng.

Cho dù không động tâm, cũng chưa từng có lạnh lùng như thế.

Ví dụ như cái phó tướng bên cạnh kia, nghe nói là một nam nhân tính tình cực kỳ táo bạo, nhưng là, ở trước mặt nàng, lại không giống như vậy.

Nhẹ nhẹ cắn cắn môi, Tịch Vụ nói, “Đại nhân, Thần Nữ son là Tây Di Thánh, nơi này chôn cất vô số Tây Di trước linh, nhưng đại nhân lần này lúc này khai quật, nhiều ta Tây Di vong linh, Tịch Vụ cả gan, kính xin đại nhân dừng lại cử động lần này.”

“Tây Di vong linh?” Ánh mắt Cơ Hoa Âm nhạt nhẽo nhìn chằm chằm Tịch Vụ một cái, nói, “Thần Nữ son là Đại Chu địa bàn, cũng không biết dân chúng Tây Di lại chôn cất ở đây. Huống chi, Tây Di có người chôn cất hơn thế sao?”

Bên cạnh, Lãnh Dịch Hiên nghe nói, như bùng tỉnh đại ngộ nói tiếp, “A, đúng rồi, trong thiên hạ hắn là vương thổ, liền ngay cả người Tây Di mười mấy bộ lạc, cũng đều thuộc sở hữu ta Đại Chu, huống chi Thần Nữ son này? Vốn là Đại Chu quốc thổ, có cái gì không thể đào? Đừng nói nơi này không có chôn cất người của các người, cho dù chôn cất thì đã sao?”

Tịch Vụ tiểu nhan lạnh xuống, nhưng vẫn là chịu đựng, dịu dàng có lẽ nói, “Nhị vị tướng quân có điều không biết, Thần nữ son này là thánh địa của Tây Di chúng ta, nên không thể tùy tiện được”

“Bôn tướng quân là phụng hoàng mệnh, cũng không phải là tùy ý xử trí.” Cơ Hoa Âm lại nói.

Tịch Vụ bị chẹn họng một tý, đang muốn phản bác, Cơ Hoa Âm phân phó Lãnh Dịch Hiên, “Như tịch cô nương có dị nghị, vậy đem Hoàng thượng thánh chỉ cầm đến cho nàng xem. Mặt khác, nếu như Tịch cô nương chống lại hoàng mệnh, án luật xử trí.”

Nói xong, hắn trực tiếp đi đến chỗ hơn mười binh sĩ đang đào đất kia.

Lại tự mình nhảy vào trong hố kia, không biết đang kiểm tra cái gì.

Bên này, Tịch Vụ cô nương triệt để ngẩn ngơ trong gió rồi, một khuôn mặt mỹ lệ dịu dàng trong gió rét từng điểm từng điểm lại lạnh xuống.

“Sao lại vô lễ như vậy?” Bên cạnh, có nha hoàn không cam lòng nói.

Lãnh Dịch Hiên cười, “Nhìn thấy chưa? Thường ngày ở lão tử trước mặt rất hận, hiện tại gặp được lớn như vậy khối băng, không cách nào đi? Sớm nói cho người biết, triều đình muốn làm này son, người ngăn cản cũng vô dụng, cứ không nghe, lần lượt một trận, dễ chịu hơn rồi?”

“Ngươi im miệng.” Bên cạnh nha hoàn thấy hắn như thế trào phúng nhà mình thánh nữ, thập phần căm tức.

Tịch Vụ đưa tay, “Vân nhi, đừng vội làm càn.”

Giương mắt, nhìn nhìn Lãnh Dịch Hiên, nàng liễm liễm mi, nói, “Lại có Hoàng thượng thánh chỉ, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng Thần Nữ son này liên quan đến toàn bộ Tây Di, ta cũng không làm chủ được, chỉ có thể đi về trước cùng liệt vị trưởng lão thương nghị.”

“Ừ, đi đi.” Lãnh Dịch Hiên cười tủm tủm gạt đầu, nhìn bằng son mỹ nhân xám xịt cười ngựa rời đi, trong lòng cảm giác vô cùng sáng khoái.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy, khối băng lớn Cơ Hoa Âm kia cũng có lúc làm cho người ta ưa thích.

“Này, không phải là ngươi thật sự muốn đào mộ đấy chứ?” Lãnh Dịch Hiên đi tới, nhìn Cơ Hoa Âm đang vùi về bùn đất trong hố, còn đặt ở chóp mũi người a gửi, hắn đã cảm thấy quý dị.

Cơ Hoa Âm chẳng nói đúng sai hừ một tiếng.

Gương mặt tuần tú của Lãnh Dịch Hiên đều vận vẹo rồi, “Ngươi... Thật sự đào mộ phần? Ài? Việc này thật sự là hoàng thượng hạ chỉ làm?”

“Muốn biết? Có thể đi hỏi Hoàng thượng.” Cơ Hoa Âm từ trong lồng ngực móc ra một phần bản đồ, nhìn nhìn, lại mệnh bọn lính thay đổi phương hướng đào.

Lãnh Dịch Hiên thấy thế, ác hàn đầm đìa, “Chẳng lẽ dưới đất này có mộ lăng bảo tàng?”

“Nếu ngươi sợ nhàn rồi, vậy cùng đào đi, đào được bảo tàng, phân ngươi một phần.” Cơ Hoa Âm đứng dậy, nửa thật nửa giả trả lời một câu.

Lãnh Dịch Hiên nổi da gà một thân, vội vàng lắc đầu, “Thôi, tiểu gia không thiếu bạc, lại còn là bạc của người chết, tự các ngươi đào đi thôi.”

Hắn xoay người rời đi, lúc này, vừa vặn, Hạ Lan Tuyết ở trong lều trại buồn phiền, lại cùng với Tiết ma ma đi ra.

“Hoa Âm - -” trông thấy bóng dáng nam nhân cao ngất, Hạ Lan Tuyết mừng rỡ hô một tiếng.

Cơ Hoa Âm lông mày nhăn lại, Lãnh Dịch Hiên con mắt trừng lão đại, “Ai a? Dám gọi thẳng tên của ngươi?”

Không có phản ứng đến hắn, Cơ Hoa Âm sai bước hướng về Hạ Lan Tuyết đi đến.

Vừa rồi Cơ Hoa Âm chặn lại Lãnh Dịch Hiên bóng dáng, giờ phút này, hắn đi tới, Hạ Lan Tuyết mới nhìn rõ bên kia còn đứng một người nam nhân, nhớ tới vừa rồi chính mình kia thanh tú động lòng người tiếng la, lập tức có chút ảo não.

Hoàn hảo, Cơ Hoa Âm khi đi tới, cũng không trách cứ, chỉ là, hạ thấp mũi của nàng xuống, “Sao lại ra đây? Ở trong lều cho ấm.”

“Bên trong khó chịu vô cùng, ta không thích.” Hạ Lan Tuyết ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mắt tha thiết mong chờ hắn, “Chẳng lẽ ngươi buổi tối liền ở đâu sao?”

“Không phải, nơi này chỉ là nơi ở tạm thời.” Cơ Hoa Âm nói, một mặt lệnh Tiết ma ma dắt ngựa đến, “Đi, ta trước đưa ngươi trở về doanh.”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết mới lên ngựa, Lãnh Dịch Hiên liền đuổi theo, “Này, họ Cơ, không phải ngươi để lão tử một mình ở đây chờ chứ?”

Vừa hỏi, đôi mắt phượng hẹp dài vừa xem xét đánh giá Hạ Lan Tuyết, khẽ cười nói, “Ồ, sao ở đây lại có mao hài tử, đáng vẻ nhìn rất tốt nha?”

“Ai mao hài tử? Mắt ngươi có vấn đề sao?” Hạ Lan Tuyết tức giận trừng mắt nhìn hắn, hất roi ngựa lên, “Tướng quân, tiểu đi trước một bước.”

Dứt lời, lập tức phóng ngựa rời đi.

Tiết ma ma đuổi theo sát.

Cơ Hoa Âm cũng lên ngựa, Lãnh Dịch Hiên gấp rút níu lại dây cương, hồ nghi nhìn hắn cười lạnh, “Ai, đứa bé kia là ai? Tính tình rất lớn? Không phải là người thân mật của ngươi chứ?”

Một cái roi ngựa không chút khách khí hướng về tay của hắn quất xuống, Lãnh Dịch Hiên gấp rút lách mình lẩn tránh, Cơ Hoa Âm đã phóng ngựa chạy như bay rồi đi.

“Tiện nhân.” Lãnh Dịch Hiên nhìn bóng người rời đi kia, tức giận mắng một tiếng, nhưng là, nhớ tới gương mặt xinh đẹp kia của Hạ Lan Tuyết kia, hắn vui vẻ.

Vừa rồi, đứa bé kia hô một tiếng, liền đem Cơ Hoa Âm hô đi.

Hơn nữa, thật xa, hắn liền trông thấy Cơ Hoa Âm đối hắn cử động thân mật, thần sắc ôn nhu.

Ngoan ngoãn, không trách được này khối băng cũng không gần nữ sắc, thì ra là như vậy!

Đúng là thích bé trai tuần tú.

Nghĩ tới, Lãnh Dịch Hiền không khỏi nổi một thân da gà.

Trở lại chỗ ở doanh trại, Cơ Hoa Âm đem Hạ Lan Tuyết mang vào chính mình doanh trại.

Đây cũng không phải là bình thường phòng kế toán, mà là một cái thanh nhả sân, không lớn, nhưng phòng ngủ thư phòng đầy đủ hết.

Hắn dẫn nàng tiến phòng ngủ của mình, sai người nấu trà nóng đưa tới.

“Ài, nơi này ở cũng khá tốt, cũng không có nhiều tướng sĩ ở đây, trước ngươi tại sao không muốn dẫn ta đến?” Hạ Lan Tuyết nâng cái ly, không lớn hài lòng nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm cầm dao băm gỗ than bên trong bếp lò, “Nơi này, ta cũng không thường đến. Ngươi vừa đến đây, liền ở lại là được, nơi khác không thể so với nơi này.”

“Vậy ngươi cũng ở nơi này sao?” Sẽ không phải nàng ở nơi này, hắn trụ nơi khác đi?

“Hừm... Ngươi nghĩ ta cùng ngươi?” Cơ Hoa Âm giương mắt, đôi mắt đen phản chiếu ánh lửa đỏ sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tìm cơ

Nhìn trong đôi mắt hắn phản chiếu ngọn lửa nhỏ, Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, đứng dậy ngán lách nghiêng đến bên chân hắn, ngồi xổm xuống, như con thú nhỏ lông xù, mở to đôi mắt cười nhìn hắn.

“Vậy ngươi nghĩ muốn ở cùng ta? Hay ở cùng các tướng sĩ kia?”

Tiểu nha đầu, lại muốn cùng hắn tranh luận rồi? Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng đặt tay tại nàng lông xù đỉnh đầu, nghiêm túc nói, “Ngươi có thể ngoan ngoãn, ta liền yên tâm.”

Hạ Lan Tuyết mi tâm nhảy hạ, “Ý của ngươi là, ngươi muốn bỏ lại ta?”

“Làm sao có thể nói bỏ lại, không phải ngươi là y quan bên cạnh ta sao?” Cơ Hoa Âm mỉm cười.

“Ý là ban ngày ta đều đi theo ngươi, còn buổi tối, một mình ta ngủ ở chỗ này?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày hỏi.

Bàn tay ở trên đỉnh mũ của nàng nhẹ nhàng vờn ve, Cơ Hoa Âm mỉm cười hỏi, “Ngươi có thể chứ?”

“Không được.” Hạ Lan Tuyết mãnh bỏ nhào vào trong lòng hắn, ngửa mặt trừng mắt hắn, “Nghĩ cũng không muốn nghĩ, ban ngày buổi tối ta đều muốn đi theo ngươi.”

Nhìn nàng rõ ràng nam nhân hoá trang, lại vẽ mặt tiểu nữ nhân bá đạo hờn dỗi tiểu bộ dáng, Cơ Hoa Âm hơi sững sờ, lập tức, ngón tay đặt tại vai khẽ run của nàng.

“Lại gấp gấp như vậy?”

Hạ Lan Tuyết hí mắt, đỉnh đặc cười, “Ta thật vất vả mới thấy ngươi, chỉ ngóng trông ngày đêm có thể cùng với ngươi. Hừ “

“Không xấu hổ.” Mặt Cơ Hoa Âm đều bị lời nói lớn mật này của nàng làm hồng lên rồi.

Hạ Lan Tuyết cười càng phát ra bừa bãi rồi, “Vậy thì đã sao.”

Hiện tại, nàng càng ngày càng cảm thấy mình và Cơ Hoa Âm giống như là đôi vợ chồng già vậy, nói chuyện càng ngày càng tùy ý.

“Đúng rồi, vậy ngươi nói xem buổi tối định thế nào?” Thấy hắn không nói, nàng trực tiếp hỏi.

Liền ngay cả chính nàng đều cảm thấy, cô nương này thật không biết xấu hổ a, như vậy trực tiếp mà vội vàng, liền tương đương với nói cho đối phương biết, buổi tối, nàng hội tắm rửa sạch sẽ chờ, liền đợi hắn có tới hay không thôi.

A... Nàng là có nhiều vội vàng muốn hắn nằm cùng giường với mình.

Cơ Hoa Âm chỉ cười không nói.

“Ngươi nói đi? Có tới hay không?” Nàng ở trong lòng hân hoan vui vẻ cà xát vào lưng.

Cơ Hoa Âm thấy nàng hân hoan vui vẻ nhiệt tình, tâm tình cũng vui vẻ thoải mái, đang định nói chuyện, ngoài cửa có người hồi bẩm, “Tướng quân, ti lễ giám Thiếu Khâm đại nhân cầu kiến.”

“Thiếu Khâm?” Hạ Lan Tuyết vừa nghe danh tự này, trong lòng lộp bộp một tý, hôm đó trong xe ngựa chuyện phát sinh không tự chủ được lại thoáng hiện trong đầu, làm cho nàng có chút ảo não.

“Biết rồi.” Cơ Hoa Âm đáp một tiếng, ngược lại nhìn Hạ Lan Tuyết, “Ngươi làm sao vậy?”

“Không có gì.” Hạ Lan Tuyết bĩu môi, giống như không đếm xỉa tới, nhưng mà, cho dù ai cũng có thể nhìn ra, sắc mặt nàng không được tốt.

Nhất là trước mặt khác còn đầy sinh lực mà lần qua lần lại, giờ khác này, lại yên tĩnh có chút ngột ngạt.

Cơ Hoa Âm tự nhiên biết rõ chuyện trên đường nàng gặp được Thiếu Khâm, hơn nữa tan rã trong không vui.

Nhưng cụ thể vì sao chuyện tan rã trong không vui, hẳn không được biết, mà nhìn Hạ Lan Tuyết thái độ, tựa hồ cũng không có ý định nói cho hẳn biết.

“Thấy không thoải mái, liền nghỉ một lát, ta đi một lát rồi về.” Cơ Hoa Âm đứng dậy.

Hạ Lan Tuyết cũng liền gấp rút đứng lên, nặn ra một tia cười nói, “Không có việc gì, ngươi bận rộn, lát nữa ta với Tiết ma ma ra ngoài đi dạo một lúc, khó có được nơi non nước tươi đẹp như thế này.”

“Được.” Cơ Hoa Âm nhìn ra nàng khẩu thị tâm phi, cũng không nói ra, chỉ phản phác nói, “Bên ngoài gió lớn, đeo mũ lên.”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết nhu thuận gật đầu, đưa mắt nhìn hẳn đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, cả người nàng liền ngã ngồi ở trên ghế, xoa xoa huyết thái dương đang đập thình thịch, trong đầu hơi có chút bực bội.

Tin gửi trở về cũng có mười ngày, không biết Bích Văn các nàng tra như thế nào.

“Nha đầu.” Tiết ma ma vừa vặn tiến đến, “Sao ngươi lại chọc gia rồi? Vừa rồi không phải nghe thấy hai người các ngươi ở trong phòng vừa nói vừa cười sao, vậy mà lúc hẳn đi thấy sắc mặt hẳn không được tốt lắm?”

“Sắc mặt hẳn không được tốt?” Hạ Lan Tuyết ngẩn người, chợt cười nói, “Ước chừng là lúc này bị người gọi đi, không muốn đi đi”

Tiết ma ma nghĩ một lúc, cũng phải.

“Đúng rồi, con bỏ câu đùa thư kia của ngươi có tốt không?” Hạ Lan Tuyết đột nhiên hoài nghi nhìn bà, không yên tâm hỏi, “Có thể do trời đông giá rét thế này, bị người bắt làm bữa ăn ngon rồi?”

“Hừ hừ hừ, mớ quạ đen, nó theo lão thân nhiều năm như vậy, chưa bao giờ xảy ra sự cố gì, lần này cũng sẽ không.” Tiết ma ma tràn đầy tự tin.

Lúc này, Hạ Lan Tuyết mới yên lòng, chỉ mong Bích Văn các nàng có thể sớm một chút tra được lai lịch của yêu nhân Thiếu Khâm này, mặc dù nàng không tin, nhưng trong thâm tâm lại có cảm giác rất thân quen với người này.

Cảm giác này thật sự là phiền lòng.

“Đi thôi, hôm nay trời cũng không quá lạnh, chúng ta ra ngoài đi dạo.” Hạ Lan Tuyết kéo Tiết ma ma đi ra ngoài.

Bên ngoài viện này đều có binh lính gác, ước chừng là biết rõ hai người là Cơ Hoa Âm mang đến, bởi vậy, đối hai người xuất nhập làm như không thấy.

Hạ Lan Tuyết nghe xong, biết rõ cách đây không xa có một chợ nhỏ, liền bị kích động rồi.

“Nha đầu, ngươi muốn mua cái gì?” Trên đường đi qua rất nhiều gian hàng, Hạ Lan Tuyết ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, Tiết ma ma thập phần nghi hoặc.

Hạ Lan Tuyết cười, “Mua thức ăn.”

“Món ăn?” Tiết ma ma lập tức cười tủm tỉm, “Muốn nấu cơm cho gia?”

“A, phải rồi, ta là muốn ăn cơm gia ngươi nấu.” Hạ Lan Tuyết cười trả lời.

Tiết ma ma ngo ngẩn.

Nghe được tiếng từ chỗ bán thức ăn vọng lại, Hạ Lan Tuyết đi thẳng đến, nàng sẽ không mua cái khác, chỉ cảm thấy lần trước Cơ Hoa Âm làm cá kho tàu cho nàng ăn rất ngon, hiện tại, nàng đặc biệt muốn ném lại cho nên nàng mua một con cá chép to.

Thanh toán bạc, mang theo một con cá, nàng vừa lòng thỏa mãn đi về.

Tiết ma ma biết rõ nàng cái gì cũng không biết, đành phải gọi lại nàng, mua thêm một ít món ăn khác rồi các loại gia vị linh tinh.

Cuối cùng, dứt khoát còn mua một cái rô liễu, sau đó mang một rô đầy thức ăn đi về.

Trên đường trở về, lòng Hạ Lan Tuyết tràn đầy vui vẻ, đột nhiên nghĩ đến, một bàn lớn món ăn, không có rượu chẳng phải là quá không thú vị.

Vừa vặn phía trước có một tửu phường, nàng lập tức xông vào.

“Chường quý.” Vừa tiến đến, đã cảm thấy không khí kỳ quái.

Mười mấy nữ tử đem quán rượu nho nhỏ này vây chặt như nêm cối, mà lão chường quý kia bị bao vây ở giữa, quý trên mặt đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Đại tiểu thư, tha tiểu a, tiểu nhân thật sự không biết lần trước rượu kia có vấn đề, có lẽ là ngài mua về, cũng có khả năng bị người hạ độc.”

“Thúi lắm, rượu kia mua về, chúng ta không động tới.” Trong đó một cái lục y thiếu nữ quát tháo.

“Tiểu thật không biết a.” Lão chường quý cơ hồ muốn khóc.

“Chường quý, ngại lại đi bán rượu giả, bản thánh nữ hôm nay liền thay thế các trưởng lão, niêm phong cửa hàng này của ngại, ngại có gì dị nghị không?” Bạch y nữ tử mặt mày xinh đẹp nho nhã, nói ra lời nhưng là lạnh như băng.

Lão chường quý tựa hồ bị kinh hãi, ngay cả phản bác cũng quên.

Hạ Lan Tuyết không biết những cô nương này là ai, nhưng là đến thời điểm chú ý, thì hình như trên đường này chỉ có một tửu phường này thôi.

Bán rượu giả sao? Nàng hỏi, “Chường quý, tiệm của ngại bán rượu giả sao?”

“Không, oan uổng a, đại tiểu thư.” Lão chường quý lúc này mới biết được kêu oan.

Một nữ tử áo xanh tròng mắt nói, “Sao lại là oan uổng ngại? Bởi vì rượu của ngại, làm cho thể diện của địa tiểu thư mất hết, mặt mũi Tây Di cũng bị ngại làm mất hết.”

“Được rồi, không cần nói nữa, chường quý, từ hôm nay trở đi, cửa hàng này của ngại cũng không cần buôn bán nữa.” Bạch y nữ tử xuống tới hậu thư.

“A, đừng a.” Mặc dù không biết bạch y nữ tử này là ai, nhưng Hạ Lan Tuyết muốn mua rượu là thật, nàng gấp rút chen ra hai vị cô nương, đi đến trước mặt chường quý nói, “Chường quý, tiểu gia ta mới tới đây, có thể bán cho ta một vò rượu được hay không? Không cần rượu giả nha.”

“Tiểu tử, nơi này đã bị thánh nữ đại nhân niêm phong, không thể bán rượu nữa, thỉnh đi nơi khác đi?” Thanh y nữ tử nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, có chút không vui nói.

Hạ Lan Tuyết giương mắt, trêu chọc nàng, cười nói, “Chung quanh đây giống như cũng không có nhà thứ hai nha. Ta liền mua một vò, một vò là tốt rồi. Chường quý, không phải toàn bộ rượu của ngại là giả chứ?”

“Không, tiểu tử tiền liền là chúng cất rượu, đến tiểu nhân cái này đồng lúa đã lên trăm năm, nói tiểu bán rượu giả, thiên đại oan uổng a.” Lão chường quý đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài lên.

Hạ Lan Tuyết sợ hết hồn, gấp rút khuyên nhủ, “Không phải là bán rượu sao? Không đến mức đi. Đi, chọn cho ta một vò đi.”

Nói, nàng đỡ lão chường quý dậy, định đến hậu đường chọn rượu.

“Tiểu tử, thánh nữ đại nhân đã niêm phong phường rượu này...” Thanh y nữ tử đưa tay muốn ngăn nàng.

“Tại sao? Ta không mua rượu của ngại” Hạ Lan Tuyết không vui nàng bá đạo, giọng mỉa mai nói.

Lão chường quý nghe nói, vội vàng khuyên nhủ, “Tiểu ca nhi, ngại vẫn nên đi đi, ta không bán hàng nữa”

“A? Tại sao không bán, ta trả bạc mà. Dù là rượu giả tiểu gia ta cũng mua, được không?” Hạ Lan Tuyết gấp rút móc một thỏi bạc từ trong lòng ngực ra, nhét vào tay lão chường quý, vừa cười dụ dỗ nói, “Hon nữa, uống rượu này, đừng nghĩ rằng tiểu gia ta tuổi nhỏ, đã uống là phải uống nhiều rượu. Từ xa ta đã ngửi thấy mùi rượu của nhà ngại bay đến, rất hợp với khẩu vị của ta, đi lấy cho ta hai đàn.”

“Tiểu tử thúi, ngại muốn đến gây rối sao?” Lục y nữ tử ánh mắt lạnh lẽo, tựa hồ muốn đánh ngại.

Hạ Lan Tuyết khỏe môi nhếch lên, khinh bạc tà tử nở nụ cười, “Cô nương, từ lúc tiểu gia ta vào cưới, người liền dính lên người tiểu gia ta rồi, sao thế? Thấy tiểu gia ta phóng khoáng, nên động tâm? Nhưng lại dùng cách thức vụng về như vậy để gây sự chú ý với tiểu gia ta sao?”

“Hơn nữa, dáng vẻ này của người, cười thử một cái xem nào, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng, làm mất khẩu vị vô cùng.” Nàng dường như ghét bỏ bầu môi, ngược lại chường quỹ nhìn thấy sợ choáng váng, “Chường quỹ, người thất thần làm gì? Bạc đã đưa cho người, mau đi lấy rượu ra đây.”

“Tiểu tặc phôi, người dám đùa giỡn ta?” Lục y nữ mày liễu dựng lên, rút ra bội kiếm ở bên hông, đang định đâm về phía Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết nhanh nhẹn chột lóe, cười trêu tức, “Ồ, bị tiểu gia nói trúng tâm tư, thẹn quá hoá giận rồi?”

“Người?” Lục y nữ từ tiếp tục đâm, bị bạch y nữ từ ngăn cản lại, “Lục Nhiều, đủ rồi, hấn muốn mua liền mua đi, nhớ kỹ, lát nữa phong tiệm rượu lại.”

“Dạ.” Lục Nhiều nghe nói, hung hăng trừng Hạ Lan Tuyết một cái.

Hạ Lan Tuyết lơ đãng, đôi mắt dò xét cẩn thận bạch y nữ từ, “Vị cô nương này còn hiểu chuyện một chút. Nhưng, mỹ nhân, ta cũng khó hiểu, không biết người là ai, một câu nói liền có thể làm cho người ta kinh doanh hơn một trăm năm phải đóng cửa? Tiểu gia ta mất vụng về, nhưng cũng có cảm giác, tiếng tăm của người ở đây không phải là nhỏ?”

“Vị này là thánh nữ của Tây Di chúng ta Tịch Vụ đại nhân.” Lục Nhiều nhin không được nói.

Hạ Lan Tuyết lông mày khẽ nhíu, “Thánh nữ đại nhân? Thánh nữ là chức quan sao? Quản cái gì?”

“Làm cà, người dám khinh nhờn thánh nữ?” Lục Nhiều hung dữ trừng mắt nàng, con mắt đều muốn bốc lửa.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy oan uổng, nàng thật sự không hiểu, “Không phải như vậy sao? Nếu đã không phải là quan, tại sao lại nói một câu có thể bắt người ta đóng cửa? Thánh nữ... Thánh nữ.”

Hai ngón tay nàng chống cằm, nghi hoặc

Tái diễn hai chữ này, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nói, “Có phải giống như trong kịch nói hay không, thánh khiết nữ nhân, chính là cả đời không thể yêu nam nhân, cả đời không thể lập gia đình sống cô đơn cho đến già?”

“Làm cà!” Khuôn mặt xinh đẹp của Tịch Vụ nổi lên giận dữ, một đôi mắt đẹp lạnh lùng trừng Hạ Lan Tuyết, “Người là ai? Lại nhiều lần khiêu khích ta? Hiện tại tình hình Tây Di đang không yên, chẳng lẽ người là gian tế mà Đại Yên phái tới?”

“Gian tế?” Hạ Lan Tuyết nghe quả muốn cười, “Sức tướng tượng của cô nương thật phong phú, khó trách mua một vò rượu của người ta lại bắt người ta đóng cửa.”

“Người có ý gì?” Lục Nhiều chất vấn.

Lúc này, lão chường quỹ ôm một vò rượu đi ra, Hạ Lan Tuyết nhận lấy, mở nắp ra, một cổ mát lạnh mùi rượu xông vào mũi, nàng thật sâu hít vào một hơi, tự đáy lòng khen, “Rượu ngon, tối thiểu cất vào hầm ba mươi năm. Chường quỹ, rượu ngon như vậy, tiểu gia ta mua không nổi.”

Ra ngoài nàng không mang theo nhiều bạc, hơn nữa Tiết ma ma quản lý tiền bạc rất chặt.

“Tiểu ca, vò rượu này là lão đưa cho người, dù sao này cửa hàng không mở được, rượu này, đặt ở trong hầm cũng là để không, không bằng đưa cho người hiểu rượu yêu rượu như tiểu ca” Đôi mắt chường quỹ đỏ lên nói.

Hạ Lan Tuyết vừa nghe, trong nội tâm hơi có phần giật giật, quay mặt hướng phía cửa nhìn thoáng qua, Tiết ma ma cầm rõ đựng thức ăn đứng tựa cửa xem kịch vui.

“Lão bà tử này, người còn không đi vào.”

Tiết ma ma toàn thân chấn động, cầm theo rõ đựng thức ăn vọt vào, “Thối nha... Tiểu tử, người gọi ai là lão bà tử chết tiết hả?”

“Người?” Hạ Lan Tuyết liếc bà một cái, hừ nói, “Một bó tuổi rồi, giúp người làm niềm vui, thấy việc nghĩa cần phải hăng hái làm mới đúng chứ?”

Tiết ma ma khòe mắt giật giật, “Người muốn bảo lão thân thu thập các nàng?”

“Còn không sao? Định để tiểu gia ta tự tay hành động sao?” Hạ Lan Tuyết khẽ cười, dư quang trong mắt khẽ quét qua các tiểu cô nương này, “Đều là phụ nữ trắng trẻo, mềm mại ta không nở ra tay, người tới ném các nàng ra ngoài.”

“Này, tiểu ca, không thể.” Lão chường quỹ nghe nói, sợ gan mật đều vỡ, kéo Hạ Lan Tuyết ra phía sau, sau đó, chấp tay thờ dài với bạch y nữ từ, “Thánh nữ đại nhân, tiểu huynh đệ này là từ bên ngoài đến, tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài ngàn vạn đừng chấp nhặt với nàng. Tiểu điểm này của tiểu nhân sẽ không buôn bán nữa, một lát liền gỡ biển đóng cửa.”

Nói xong, cũng không nói chuyện với đám người này nữa, vội vàng đẩy Hạ Lan Tuyết đi ra ngoài, “Tiểu ca, cứ coi như lão van người, đi đi, nơi này người không thể trêu vào.”

“Không phải, là ta thấy rượu của người rất ngon, người thật sự bán rượu giả sao?” Hạ Lan Tuyết bị đẩy tới cửa, nghi hoặc hỏi.

Chường quý dùng tay áo lau khóe mắt, đem thỏi bạc kia nhét lại tay nàng, nói, “Đi đi, bạc người cầm lấy đi, rượu cứ coi như lão cho người.”

Nói xong, liền đẩy nàng đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết bất đắc dĩ, Tiết ma ma cũng trừng mắt với nàng, “Nha đầu, chường quý người ta đều đã nói như vậy, đừng gây chuyện.”

“Ta chính là nhìn không quen một đám cô nương bắt một ông già đập đầu.” Nói thật, vừa rồi, Hạ Lan Tuyết đích xác là muốn điều tra, trời sinh tính thân trọng nghĩa làm cho nàng không thể chấp nhận chuyện như vậy.

Nhưng nàng cũng biết, những cô nương này người người thân thủ phi phạm, nàng chưa chắc đánh thắng được, lúc này mới muốn cho Tiết ma ma ra tay.

Ôi, nhưng mà Tiết ma ma nói cũng đúng đây là địa bàn của người ta, chưa điều tra địa bàn trước đã gây rối rồi.

Ôm một vò rượu, Hạ Lan Tuyết tâm tình cũng không tốt hơn, nhìn lại bạch y nữ tử kia dẫn mười mấy cô nương đi từ trong cửa hàng ra, cười ngửa nghênh ngang rồi đi, nàng đột nhiên nở nụ cười.

“Ma ma, nhìn thấy không? Cái này có khác gì hành vi hung hăng kiêu ngạo của mấy cậu ấm được nuông chiều trong kinh thành đâu chứ?”

Tiết ma ma gạt đầu, “Vừa rồi những cô nương kia gọi bạch y nữ tử là thánh nữ, chẳng lẽ nàng chính là Tây Di thánh nữ?”

“Thánh nữ là sao?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Tiết ma ma cười khê, “Người không biết sao? Không thể nói chuyện yêu đương, không thể lập gia đình đến già...”

“Ai nha, ta kia là cố ý tổn hại người đâu, người mau nói cho ta hiểu.” Hạ Lan Tuyết nói.

Tiết ma ma nhìn đoàn người đã biến mất ở phía trước, chậm rãi nói, “Tin đồn, Tây Di này do 18 bộ lạc hợp thành, mỗi bộ lạc đều có tộc trưởng trưởng lão. Đương nhiên, ngoại trừ mỗi một tộc có một tộc trưởng, hàng năm, các bộ lạc cũng họp nhau lại chọn ra một thánh nữ. Ước chừng cũng không có tác dụng khác, chủ yếu liền là tế tự cùng hòa thân.”

“Hòa thân? Thánh nữ cũng có thể lập gia đình?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc.

Tiết ma ma chế nhạo nở nụ cười, “Người là ước gì người ta gả không được đi? Ta cho người biết, Tây Di Thánh nữ là có thể lập gia đình. Hôn nữa, trước kia Tây Di Thánh nữ đều là định ra cho Thái tử Đại Yên.”

“A? Thái tử phi?” Hạ Lan Tuyết cảm giác giống như nghe truyện cổ tích.

Tiết ma ma nhún vai, “Này cũng không đến mức, Tây Di dù sao ít người, hoàng thất Đại Yên sao có thể xem trọng, chỉ là thu vào làm ấm giường thôi?”

“Cái này thánh nữ cũng làm?” Hạ Lan Tuyết nghĩ tới dáng vẻ cao ngạo của bạch y nữ tử kia, đã cảm thấy làm cho người ta làm chuyện ấm giường, khả năng không lớn.

Tiết ma ma gạt đầu, “Cho nên, hai mươi năm trước, Tây Di và Đại Yên triệt để náo loạn cắt đứt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Mỹ vị

"Ma ma, người cũng biết nhiều chuyện nhỉ." Nghe Tiết ma ma nói, Hạ Lan Tuyết tự đáy lòng khen ngợi.

Tiết ma ma lơ đãng, "Đây cũng là chỗ tốt của lớn tuổi, trải qua nhiều thời gian, biết cũng nhiều hơn."

"Vậy người biết vì sao Tây Di và Đại Yên trở mặt không? Trước kia bọn họ cũng có thể coi là có quan hệ thông gia" Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi.

Tiết ma ma chép miệng, lắc đầu, "Cái này, là chuyện trong nhà của người ta, ta sao biết được."

Hạ Lan Tuyết lặng yên, hóa ra bạch y nữ tử kia cũng có thể lập gia đình, nhưng không thể gả cho thái tử Đại Yên rồi, vậy gả cho ai đây?

Cùng Tiết ma ma trở lại chỗ ở, Cơ Hoa Âm vẫn chưa trở lại, nàng liền trợ giúp Tiết ma ma chuẩn bị món ăn.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, Cơ Hoa Âm vẫn chưa trở về, nàng liền có chút nóng nảy tức giận.

"Ma ma, ta đi nhìn gia nhà ngươi một chút đây."

"Đàn ông làm việc, ngươi đi nhìn cái gì?" Tiết ma ma nhìn nàng một cái.

Hạ Lan Tuyết đứng sờ ở cửa, đúng vậy, Thiếu Khâm kia yêu nghiệt đến đây, cũng không biết chuyện gì, hiện tại nàng đi qua đó, đúng là không được thỏa đáng.

Xám xịt trở lại, nàng ngồi ở trên ghế nhỏ ngăn người, mặc cho Tiết ma ma như thế nào muốn dò hỏi nàng, nàng vẫn câm như hến.

Com trưa Tiết ma ma đã làm xong, Cơ Hoa Âm còn chưa có trở lại, Hạ Lan Tuyết nhìn qua trên mặt bàn kia một vỏ rượu, trong lòng có chút thất lạc.

Không lâu sau, có một nam nhân cao ráo mặc áo đen đi đến .

"Tại hạ Lâm An, theo lệnh của tướng quân, muốn tìm Hạ Lan công tử."

"Hạ Lan công tử?" Hạ Lan Tuyết đứng ở trong sân, ánh nắng nhạt chiếu lên khuôn mặt trắng sứ, một hồi lâu, nàng mới phản ứng tới, Cơ Hoa Âm ngay cả tên của nàng cũng nghĩ rồi.

Xong, liền kêu Hạ Lan tốt lắm.

"Chính là tiểu gia." Nàng hướng về Lâm An chấp tay.

Lâm An kỳ thật đầu tiên nhìn liền đoán ra là nàng, chỉ là, không dám tin tưởng thôi.

Gia nói cho hắn đi đến tìm Hạ Lan công tử, hắn còn tưởng rằng là gia quen biết, cho dù không bằng lãnh nhị thiếu như vậy, nhưng cũng nên giống như danh môn công tử khác, nhưng tên trước mắt này có chỗ nào giống một công tử đâu, nhiều lắm cũng chỉ là nam hài mười mấy tuổi thôi.

Lâm An ánh mắt rơi vào trên người nàng, đặc biệt là khuôn mặt xinh đẹp của nàng, không hiểu có loại cảm giác quý dị ập vào lòng.

"Này hắc gia, tiểu gia ta rất soái đúng không?" Thấy hắn nhìn mình không chớp mắt, Hạ Lan Tuyết nhanh chóng đi tới trước, giả hoạt chớp mắt to, Lâm An kinh hãi tim co rụt lại.

"Hạ Lan công tử, tướng quân nói com trưa không trở lại ăn, nói công tử cứ tùy ý." Thân thể hắn cứng ngắc, gằn từng chữ.

"A, ta biết rồi." Mặc dù hắn không trở lại ăn com, làm cho nàng rất cô đơn, nhưng hắn vẫn sai người báo cho nàng, cũng đáng được khen một phen.

"Ngươi trở về nói cho hắn biết, Tiết ma ma làm một bàn lớn thức ăn ngon, ta còn mua rượu ngon, ba mươi năm cất vào hầm nữ nhi hồng nha. Hắn không trở lại là tổn thất của hắn, lát nữa ta và Tiết ma ma cùng nhau thưởng thức." Hạ Lan Tuyết giống như đàn ông vỗ vỗ vai hắn nói

Loại động tác này rất ít người làm với hắn, nhất là dưới tình huống không quen biết, như người bình thường, Lâm An đã sớm nghĩ bẻ gãy ngón tay hắn, nhưng trước mắt, hắn chỉ nhăn mày, mắt liếc thấy bàn tay rất nhỏ trên vai hắn .

Có phải có chút quá nhỏ hay không ? Hơn nữa non mịn như thông..

Quả nhiên còn là đứa bé sao.

"Tại hạ sẽ truyền lời của công tử ." Lâm An lui về phía sau một bước, hướng về nàng chấp tay, xoay người rời đi.

Cũng không biết có phải hay không ảo giác, lúc hắn xoay người đi, chớp mũi lại lượn lờ một mùi thơm, mùi thơm của nữ nhân?

Lâm An lập tức cảm thấy dạ dày có chút không thích ứng, trong đầu không tự chủ được nghĩ đến quan hệ của tướng quân với đứa bé trai này?

Bé trai trên người tại sao lại có mùi thơm của nữ nhân? Chẳng lẽ hắn cố ý muốn đến gần tướng quân?

Hắn vừa ra cửa, bên kia lại có một vị vọt ra.

Cửa hai gã thị vệ nhìn thấy hắn, cung kính hành lễ, "Lãnh phó tướng."

"Ừ." Lãnh Dịch Hiên hai tay sau lưng, nghiêm mặt đằng hoàng, "Ta đến thay tướng quân cầm ít đồ."

"Dạ." Hai gã thị vệ để cho hắn vào.

Lãnh Dịch Hiên đẩy mắt lóe qua thoáng cái hứng thú ánh sáng, vừa rồi hắn rất xa liền nhìn thấy Lâm An đi vào, đoán rằng kia xinh đẹp nam hài nhất định liền ở bên trong.

Hạ Lan Tuyết còn đứng ở trong sân, cô đơn nhìn trời, thỉnh thoảng có người đã đến trước mặt.

"Ồ, vừa nhìn, đúng là rất thanh tú, so với con gái bình thường còn trắng nõn mềm mại hơn"

Thanh âm khinh bạc lọt vào tai, Hạ Lan Tuyết thu hồi ánh mắt, đánh giá Lãnh Dịch Hiên, "Ngươi là cái quỷ gì? Ở đâu xuất hiện?"

"Tại hạ Lãnh Dịch Hiên." Lãnh Dịch Hiên đột nhiên chấp tay chào hân, lại hí mắt cười hỏi, "Tiểu tử, ngươi tên gì?"

Hạ Lan Tuyết nhìn hân mặt mày thanh tú, chỉ là mang theo điểm du côn tà khí, còn nói họ Lãnh, liền đoán được thân phận hân, bỗng nhiên giương môi cười nói, "A, ta biết rồi, hóa ra ngươi chính là cái tên y vào có cô cô là hoàng hậu nương nương, hoành hành ngang ngược Lãnh nhị thiếu ả? Trận chiến còn chưa có đánh đã bị quân địch bắt đi, làm hại tướng quân nhà ta không thể không đến thu thập cục diện rồi rắm cho ngươi. Đúng không?"

Trong nháy mắt, mắt Lãnh Dịch Hiên như muốn bốc hỏa, bị người bắt đi là chuyện sỉ nhục nhất đối với hân từ lúc sinh ra đến giờ, bình thường hân không thích người ta nhắc đến, không nghĩ đến một tên nhỏ nhỏ như này cũng dám chèn nhạo hân?

"Vật nhỏ." Đột nhiên từ bên hông rút ra roi ngựa, chọc chọc cằm Hạ Lan Tuyết, Lãnh Dịch Hiên khẽ cúi đầu, trong mắt tràn đầy ngoan lệ, "Nhìn không ra, ngươi tìm hiểu gia rất rõ?"

Hạ Lan Tuyết lui về phía sau một bước, tránh cái roi ngựa kia ra, ha ha cười, "Lãnh nhị thiếu biệt hiệu ở Đại Chu cũng coi như nổi danh, dù ta không muốn biết, cũng khó a."

"A." Lãnh Dịch Hiên lạnh lùng cười, nhưn mày, "Vậy sao? Gia đích xác là rất khôn kiệp. Muốn kiểm chứng không?"

"Sao thế? Lãnh nhị thiếu đặc biệt đặc biệt chạy đến sân nhỏ của Cơ tướng quân, đặc biệt là để đùa giỡn sao?" Hạ Lan Tuyết nhát câu môi, ác liệt quát lên, "Ta chưa từng thấy qua đâu? Ai, người đâu mau tới, lãnh nhị thiếu muốn đùa giỡn khôn kiệp, tất cả mọi người đến xem đi."

"Ngươi, này." Lãnh Dịch Hiên không nghĩ tới nàng lại la to lên, làm hân hoảng sợ kéo nàng vào trong lòng, đưa tay che miệng của nàng.

Hạ Lan Tuyết cũng không phải người dễ chọc, trong tay ngân châm hiện ra, nhanh chóng hướng đến vị trí dưới eo hân đâm.

Dám đùa giỡn nàng? Cho hân làm thái giám.

Hạ thân đột nhiên đau nhói, như kim châm vậy, chỉ như vậy trong nháy mắt, Lãnh Dịch Hiên thiếu chút nữa nhịn không được kêu lên.

"Tiểu tử thú, ngươi cầm kim châm lão tử?"

Hạ Lan Tuyết giờ hai tay lên, chớp mắt to, tỏ ra rất vô tội.

"Ta tin rằng ngươi cũng không dám." Lãnh Dịch Hiên lớn lối hừ một tiếng, lại uy hiếp nói, "Hiện tại ta buông ngươi ra, nhưng không được kêu loạn. Ngươi nếu dám kêu loạn, làm người ta kéo đến, lão tử sẽ lột quần ngươi ra."

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, nghĩ thầm, ngươi nếu dám bóc quần của lão tử, Cơ Hoa Âm chuẩn được hoan ngươi rồi.

Nàng gật gật đầu.

Lãnh Dịch Hiên buông lỏng nàng ra, một bên sửa sang ống tay áo, một bên khôn

g đếm xỉa đến hỏi, "Này, tiểu tử, ngươi đến cùng tướng quân?"

"Đúng vậy." Hạ Lan Tuyết không để ý đến hân, xoay người đi vào trong nhà.

Lãnh Dịch Hiên vội vàng đuổi theo, "Vậy sao trước đây ta chưa thấy qua ngươi bao giờ? Khi nào thì ngươi quen biết khối băng kia?"

"Ngươi muốn biết cái gì?" Đi tới cửa, Hạ Lan Tuyết đột nhiên xoay người, nhưn mày hỏi hân.

Lãnh Dịch Hiên sững sờ, gãi đầu tóc khô khốc nở nụ cười, "A, tiểu quý, ngươi khàn trương như vậy làm cái gì? Gia cùng ngươi gia tướng quân đó là quá mệnh huynh đệ. Các ngươi tướng quân không có ở đây, gia cùng ngươi nói vài lời giải buồn không được sao?"

Trông nét xinh đẹp của Hạ Lan Tuyết đảo vòng, "Ngươi giải buồn cho ta?"

"Đúng." Mắt thấy đứa nhỏ này dễ dụ, trên mặt Lãnh Dịch Hiên lộ ra dáng vẻ như đại hân lang, cười vui vẻ, "Trước tiên nói cho ta biết ngươi tên gì? Là nhân sĩ trong kinh thành sao? Nghe khẩu âm rất giống. Đúng rồi, tại sao ngươi lại ở cùng với tướng quân?"

"Ta gọi Hạ Lan, rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy, triều dâng sóng dậy lan." Hạ Lan Tuyết rất thành thật, nói tên của mình, sau đó đột nhiên giọng nói ngừng lại, hai tròng mắt che sưng, ủy khuất nói, "Hôm qua ta mới đến đây, nhưng lại bị người ta khi dễ ngươi có thể lấy lại công bằng cho ta được không?"

"Ai dám khi dễ ngươi? Hãy nói tên ra, gia sẽ giết hân cho ngươi." Lãnh Dịch Hiên cố làm ra vẻ trả lời.

Hạ Lan Tuyết hít mũi một cái, nín khóc mỉm cười, "Lãnh ca ca, người thật tốt. Buổi sáng hôm nay, ta đến một túp phùng mua rượu, đột nhiên gặp mười tỷ tỷ xinh đẹp. Một người tự xưng là Tây Di thánh nữ. Các nàng không để cho ta mua rượu, còn niệm phong túp phùng kia."

"Tây Di Thánh nữ? Tịch Vụ?" Lãnh Dịch Hiên chân mày cau lại, "Tại sao người lại đụng phải cô nương kia?"

Hạ Lan Tuyết mở to mắt, "Như thế nào? Lãnh ca ca biết mỹ nhân kia?"

"Ồi, gặp qua mấy lần, nàng bắt nạt người?" Lãnh Dịch Hiên hỏi.

"Đúng." Hạ Lan Tuyết nhu thuận gật đầu, "Nhưng, nàng bắt nạt ta cũng không quan trọng, chỉ là, phùng rượu kia là tổ truyền của chương quý, đều trên trăm năm rồi, mà nàng nói ra bắt người ta đóng cửa, điều này làm cho cả nhà người ta về sau sống dựa vào cái gì được? Người không biết, lão chương quý râu ria đều một xấp dày rồi, lại phải đập đầu với mỹ nhân tỷ tỷ, cái này cũng khó coi."

"Ài, ta coi chán muốn chết. Nhưng ta chỉ là một thảo dân, làm sao có thể trêu chọc thánh nữ được, huống chi, những tỷ tỷ bên cạnh nàng ta cũng không thể chọc vào, bên người đều mang theo đao kiếm."

Vừa nói, Hạ Lan Tuyết vỗ ngực một cái, làm ra vẻ sợ sệt.

Lãnh Dịch Hiên nhìn thấy bộ dáng sợ sệt của nàng liền thấy đau lòng, sáng khoái đáp, "Được rồi, lúc nào gia thấy nàng ta, bảo nàng dừng lại là được"

"Vậy nếu không thấy nàng ta thì sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết nghiêm túc, "Kỳ thật, người cũng sợ nàng đi? Ta nghe Tiết ma ma nói, ở mười bộ lạc của Tây Di, phải chọn lựa kỹ mới có thánh nữ, hơn nữa, địa vị cực cao, người bình thường cũng không dám chọc."

"Tiểu tử, khích tướng gia sao?" Lãnh Dịch Hiên buồn cười nhìn nàng, nói, xinh đẹp nam hài cho dù là tức giận, cũng là thích mắt, tựa hồ so với nàng kia làm bộ làm tịch đến lại chọc người.

Trong lòng hắn đột nhiên kinh ngạc, như thế nào hắn cũng cảm thấy nam hài này rất vừa mắt? Chẳng lẽ hắn cũng trúng độc, thích nam?

Trong lòng đột nhiên cảm thấy thấm cực kỳ, nhìn lại tiểu tử này kia linh động như vẽ mặt mày, mắt to đen lấp lánh, càng cảm thấy đứa nhỏ này thật là câu hồn.

"Ài, tiểu tử, người còn chưa nói cho ta, quan hệ của ngươi và tướng quân đấy? Chưa gì đã sai sử gia rồi?" Hắn cố ý dùng mặt mày khó chịu nói.

Khóe môi Hạ Lan Tuyết nhếch lên, "Không phải chính người vừa nói người rảnh rồi nguyện ý đi theo giải buồn cho ta sao?"

"..." Tiểu tử thói miệng đủ độc, Lãnh Dịch Hiên nhin nhin, "Được rồi, một hồi gia liền thay người dạy nữ nhân kia đi."

"Đừng." Hạ Lan Tuyết khoát khoát tay, cười nói, "Nam nhân dạy dỗ nữ nhân, mất thể diện. Người nếu là có bản lĩnh, giải trừ lệnh niệm phong cho túp phùng kia là ta khâm phục người rồi"

"Chuyện này có khó khăn gì? Lát nữa gia phái người đi làm là được" Lãnh Dịch Hiên tràn đầy tự tin.

Hạ Lan Tuyết khẽ mỉm cười, "Làm xong nói sau."

Nói xong, trực tiếp vào trong phòng. Tiết ma ma sớm đã bày xong thức ăn đang chờ.

"Tiểu tử, người lại trêu chọc ai?"

Hạ Lan Tuyết hướng về sau bữu môi, "Dạ, nói là cùng tướng quân quá mệnh huynh đệ."

Lãnh Dịch Hiên vừa tiến đến, liền nhìn thấy Tiết ma ma, sợ hết hồn, "Ma ma, người thế nào tại đây?"

"Ta vì sao không thể ở?" Tiết ma ma mặt lạnh hỏi ngược lại.

Lãnh Dịch Hiên ngượng ngùng cười một tiếng, "Cái gì kia, ta đột nhiên nghĩ đến trong quân còn có yếu vụ, đi trước một bước rồi."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết hô một tiếng, "Đừng quên túp phùng"

"Biết rồi." Lãnh Dịch Hiên đầu cũng không quay lại rời đi.

Hạ Lan Tuyết ngồi vào bên cạnh bàn, tò mò nhìn chằm chằm Tiết ma ma, "Hắn như thế nào cũng sợ người a?"

"Hắn không phải sợ ta, hắn là sợ ta kể những chuyện vô si hắn làm" Tiết ma ma bữu môi, khinh thường hừ lạnh.

"À." Lãnh Dịch Hiên ở kinh đồn đãi bình luận không tốt, điểm này, Hạ Lan Tuyết biết rõ.

Cùng Tiết ma ma đơn giản ăn một chút cơm trưa, Hạ Lan Tuyết ngoan ngoãn ngồi chờ trong phòng Cơ Hoa Âm, cả buổi trưa cứ vậy đi qua.

Nàng cũng biết Lãnh Dịch Hiền đến, mục đích đúng là nghỉ thử dò xét nàng.

Nếu là biết được nàng cùng Cơ Hoa Âm quan hệ, về sau còn không biết như thế nào loạn truyền.

Tóm lại, chắc chắn sẽ không có lời nói tốt về Cơ Hoa Âm mang đến.

Cho nên, nàng cũng thức thối, cho dù trong lòng khó chịu, cũng tận lực không gây thêm phiền toái cho hắn.

Ban đêm, Cơ Hoa Âm đến đây.

Hạ Lan Tuyết đang ngồi ở đầu giường, cúi đầu nghiêm túc thêu lên cái gì.

Cơ Hoa Âm đi tới, đứng ở bên cạnh nhìn một hồi, cũng không nhìn ra thành quả

"Ăn rồi sao?"

Đột nhiên lên tiếng, làm cho Hạ Lan Tuyết sợ hết hồn, vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cơ Hoa Âm chăm chú nhìn nàng.

"Ngươi, trở lại rồi?"

"Ừm, đang thêu cái gì? Lại chăm chú như vậy?" Cơ Hoa Âm lấy đồ thêu trong tay nàng ra, cẩn thận chu đáo, cũng không có nhìn ra.

Hạ Lan Tuyết cũng đứng dậy vừa nhìn, nhìn loạn thất bát tao chăm pháp, vội vàng vươn tay đoạt lại "còn chưa thêu xong, đợi thêu xong ta sẽ đưa cho ngươi xem".

Kỳ thật, vừa rồi nàng đang suy nghĩ lung tung, tay thêu loạn, cũng không biết ra cái dạng gì.

"Cơm tối ăn rồi sao?" Cơ Hoa Âm thức thối cũng không có truy vấn, chỉ ôn nhu nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu.

Cơ Hoa Âm đưa tay cầm tay nhỏ bé của nàng, khẽ mỉm cười, "Đi, dẫn ngươi đi ăn ngon."

Hạ Lan Tuyết trong lòng vui mừng, "Ăn cái gì ngon?"

"Đi liền biết." Lúc ra cửa, Cơ Hoa Âm cầm kiện áo choàng, bao lấy nàng.

Như thế, bọc áo choàng lại đeo mũ, nàng cơ hồ chỉ lộ một đôi mắt.

Thị vệ dắt ngựa tới, Cơ Hoa Âm ôm nàng liền lên mã.

Sau lưng dán vào lồng ngực rộng của hắn, Hạ Lan Tuyết quan tâm hỏi, "Như vậy không sợ nhận người ta bàn tán sao?"

"Ngươi sợ?" Cơ Hoa Âm giương môi, tựa hồ là cười.

Hạ Lan Tuyết trợn mắt, "Ta là sợ ngươi sợ."

"Không sợ là tốt rồi, đi."

Giục ngựa lao nhanh, gió mát bỗng nhiên theo bên tai gào thét mà qua, Hạ Lan Tuyết tự nhiên xoay người, ôm chặt eo Cơ Hoa Âm, đem mặt ỏ ở trong lòng hắn tránh gió sượt ầm.

Cơ Hoa Âm cúi đầu nhìn nàng một cái, giữa lông mày lộ ra tình ý nồng đậm, một tay nắm lấy dây cương, tay kia như an ủi sủng vật nhẹ nhàng đặt tại đỉnh đầu nàng, thật giống như là làm cho nàng càng thêm an tâm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết tự dưng hồng nóng, cách vật liệu may mặc, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn, lắng nghe được tiếng tim đập của hắn, loại cảm giác này lại làm cho nàng cảm thấy tâm ý viên mãn.

Sắc trời từ từ tối dần, đợi đến nơi thì trời cũng tối đen.

Cơ Hoa Âm ôm nàng xuống ngựa.

Chỉ là, bốn phía một mảnh đen như mực, bốn bề hoang dã, có cái gì cho bọn họ ăn được?

"Gia, không phải là ngươi dẫn ta đến chỗ này ăn không khí đây chứ?" U ám, Hạ Lan Tuyết nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia, nhìn không được chế nhạo.

Cơ Hoa Âm từ trên lưng ngựa lấy một bao đồ, xách ở trên tay, tay kia dắt nàng.

"Đi theo ta."

"Đi chỗ nào?" Hạ Lan Tuyết rất sợ tối, đặc biệt là từ sau lần ở cùng Thiều Khâm trong mật thất, nhưng, may mắn lần này là dã ngoại, không có cảm giác khó thở như vậy, hơn nữa, bên cạnh nam nhân là Cơ Hoa Âm, nếu không, nàng nhất định bỏ chạy thực mạng.

Cơ Hoa Âm mang nàng đi vào một khe núi kín gió, từ trong bọc quần áo lấy ra một cái đệm để trên mặt đất..

"Ngươi ngồi đó đợi đi."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết nhu thuận ngồi xuống, chỉ thấy nam nhân này đi qua đi lại, tựa hồ ở nhóm lửa, "Ngươi đang làm cái gì?"

Vừa hỏi xong, quả nhiên, Cơ Hoa Âm đốt lửa, trong nháy mắt một đồng lửa bùng lên, cũng làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

"Ngươi muốn làm cho ta ăn tại đây sao?" Nhìn hấn chiết thân, lại từ trên lưng ngựa mang tới một rổ thức ăn, Hạ Lan Tuyết nở nụ cười.

Cơ Hoa Âm từ trong giỏ xách lấy ra cá đã rửa sạch, gác ở trên đồng lửa, "Nướng cá như vậy, ngươi đã nếm qua sao?"

"Không có." Hạ Lan Tuyết có chút háng hái nhìn hấn, chỉ cảm thấy, ánh lửa phản chiếu khuôn mặt yêu dã của hấn càng thêm sinh động, còn mỹ vị hơn cá nướng văng trên lửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Cơ tướng quân rất hiểu phụ nữ sao?

Cơ Hoa Âm thấy cô gái nhỏ này nhìn mình đăm đăm, cười hỏi, "Nhìn cái gì chứ?"

"Ngươi a." Hạ Lan Tuyết đáp rất dứt khoát, tiểu thân thể hướng bên cạnh hấn lại gần, cười hi hi nói, "Trước kia sao ta không phát hiện ra, sắc đẹp của nam nhân cũng có thể thay cơm."

Cơ Hoa Âm đỏ mặt, vội vàng đưa cá đã nướng xong đến trước mặt nàng, "Nước miếng đều muốn chảy đầy đất rồi, nhanh ăn đi."

Hạ Lan Tuyết quăn, tiểu tay không tự giác liền lau miệng.

"Đưa ngốc." Hành động ngây ngốc khiến cho trong lòng Cơ Hoa Âm nhũn thành một vũng, cũng không chờ nàng đưa tay đón, trực tiếp dùng tay xé thịt cá đưa tới bên miệng nàng, "Cẩn thận nóng."

"Này, đã rửa tay chưa đấy?" Đầu Hạ Lan Tuyết lui về phía sau co rút lại, có chút ghét bỏ nhìn hấn.

Cơ Hoa Âm đem cá cầm trở lại, "Vậy là ngươi không muốn ăn?" "Ha ha, nghĩ." Hạ Lan Tuyết thấy sắc mặt hấn trầm xuống, vội vàng chân chó ôm lấy cánh tay của hấn, cúi đầu, liền trên tay của hấn, đầu lưỡi nhất câu, cuốn mảnh thịt cá kia vào trong miệng.

"Ừm, thật là thơm." Nàng ăn xong, còn vẫn chưa thỏa mãn liếm môi dưới, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm xiên cá nướng kia, "Lại đến."

Thấy đáng vẻ nàng ăn như mèo, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn đòi ăn với mình, Cơ Hoa Âm ánh mắt lóe lên, đưa xiên cá cho nàng, "Chính mình ăn đi."

"Hả?" Thanh âm hấn trầm thấp, làm cho nàng nghĩ rằng câu nói đùa vừa rồi của mình chọc giận hấn.

Nàng không có nhận đĩa cá, lại ôm chặt lấy cánh tay hấn, nửa quỳ ở bên người hấn, làm nũng, "Ngươi lại dứt cho ta đi, ta thích được ngươi dứt ăn."

"Tự mình ăn đi." Cơ Hoa Âm trực tiếp đem đĩa cá nhét vào trên tay nàng.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, nhìn hấn đang cầm con cá tiếp tục nướng, trong lòng không lớn là tư vị, liền đứng dậy lại chuyển đến bên cạnh hấn, cũng học lúc trước hấn dứt cho mình ăn, xé một ít mảnh thịt cá đưa tới bên miệng hấn.

"Ngươi tức giận sao?"

"Vì sao phải giận ngươi?" Cơ Hoa Âm nghiêng đầu, buồn cười nhìn đáng vẻ nàng ảo não, đưa một tay ra, vỗ nhẹ nhàng đầu của nàng, "Ngoan ngoãn, ăn đi cho nóng, tý nữa ta ăn là được."

“Không đúng, người nhất định là trách ta vừa rồi hỏi người có rửa tay không?” Hạ Lan Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn, ảo não kêu, “Kỳ thật, ta chỉ trêu trọc người thôi. Ta...”

“Ta” một hồi lâu, nàng cũng không thấy hắn nói gì, đột nhiên, cầm lấy tay hắn, mạnh mẽ hôn một cái.

“Như vậy đủ rồi sao?” Nàng ngẩng đầu, mắt to ngập nước nhìn nọt hắn.

Kỳ thật, buổi tối khuya, hắn còn hào hứng dẫn nàng đi đến địa phương quỷ quái này nướng cá ăn, cũng không dễ dàng, nàng không nên chọc hắn tức.

Đôi mắt Cơ Hoa Âm đột nhiên thâm sâu, giống như bầu trời đêm mênh mông này.

“Nha đầu.” Hảu kết khề lẩn, hắn khàn khàn lên tiếng, “Người biết mình đang làm cái gì không?”

“Người còn đang tức giận?” Hạ Lan Tuyết nhú mày, tính tình Cơ Hoa Âm thích sạch sẽ như vậy, lời nàng hỏi lúc trước rất dễ chọc người khác tức giận.

“Tức giận... Cho nên, người dự định làm gì để cho ta hết giận?” Cơ Hoa Âm thật sâu nhìn nàng, ánh mắt từ từ lại nhìn chăm chăm hướng về phía tay mình, chỗ bị môi mềm mại của nàng hôn qua, tựa hồ có chút nóng lên.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, nhìn ánh mắt hắn phản chiếu ngọn lửa, tim không hiểu hoảng loạn lên.

“Cơ... Hoa Âm.” Bị ánh mắt lửa nóng của hắn nhìn chăm chăm, Hạ Lan Tuyết lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô lên, đầu lưỡi không tự giác lại liếm liếm môi khô khốc.

Cá trong tay đột nhiên bị Cơ Hoa Âm rút đi, ném vào trong đồng lửa, dùng kích thích một trận ánh lửa.

“Ồ, cá...” Hạ Lan Tuyết đau lòng cá ngon, theo thói quen định đưa tay nhặt lên.

Cánh tay Cơ Hoa Âm chụp tới, ôm chặt nàng trong lòng, kề tai nàng nói nhỏ, “Trong giỏ xách còn có, rồi nướng thêm cho người.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Hạ Lan Tuyết sững sờ, đã cảm thấy bên tai ngứa ngứa nhột nhột.

Hắn đang dùng đầu lưỡi liếm nàng...

Ong, đầu óc Hạ Lan Tuyết trống rỗng, thân thể mềm mại tựa vào trong ngực hắn, mũi cũng cọ rớt rồi, một suối tóc đen tăn ra trong lòng hắn.

Đầu gối ở khuỷu tay của hắn, nàng khẽ cắn cánh môi, trong mắt mỉm cười, một đôi mắt to đen sì nhìn hắn chăm chú, ánh mắt đen ướt át giống như của thú nhỏ.

Từ hôm vai nàng ngẩng đầu lên, Cơ Hoa Âm nghiêm trang nhìn chăm chăm nàng, “Ngoan ngoãn, nhắm mắt lại.”

Một đôi mắt nhìn chăm chăm hắn như thế, sao hắn tiếp tục được?

“Không cần, ta muốn nhìn người.” Nàng chớp mắt to, thập phần vui mừng nhìn chăm chăm hắn, đưa tay, kéo cổ hắn xuống, nàng đem môi của mình đưa đi lên.

Cánh môi tương đắc, là nàng mong nhớ ngày đêm mềm mại, nàng hí mắt cười một tiếng, kiêu tích tích nói, “Hoa Âm, để ta nhìn người hôn được không?”

“Vì sao?” Hắn có chút buồn cười, trong đầu nàng đến tận cùng đang suy nghĩ cái gì? Cái loại thời khắc đó, hắn đang làm chuyện như vậy với nàng, nàng mở to đôi mắt to trong sáng như trẻ con, ở đó tò mò trừng mắt, hắn có thể tiếp tục mới là lạ.

“Không muốn ta hôn người?” Hắn bắt đắc dĩ chỉ có thể giải thích như vậy.

Hạ Lan Tuyết vội hỏi, “Nói chi vậy? Ta có nghĩ nhiều, người cũng không phải không biết.”

Trông mắt hơi híp, nàng lại vụng trộm nở nụ cười, như con mèo ăn vụng vậy, “Cái kia, ta thích nhìn dáng vẻ người hôn ta, ừm, rất đẹp... Làm cho trong lòng người ngứa một chút, thích.”

Nàng miêu tả không rõ, chỉ cảm thấy, hắn hôn môi chính mình thời điểm soái

Ngây người, như vậy nghiêm túc như vậy cuồng tứ, hận không thể đem nàng hút vào trong bụng vậy, cái loại cảm giác này làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, nhưng lại vô cùng sung sướng.

Tóm lại, nàng thích.

“Đưa ngực, người đó là...” Nên nói nàng cái loại đó trong lòng ngứa một chút phản ứng là động tình sao?

Cơ Hoa Âm bắt đắc dĩ cười khề, nhưng lại buông lỏng nàng ra, “Ta sẽ nướng thêm cá cho người ăn?”

“Hừm?” Hạ Lan Tuyết sững sờ, không phải nói chuyện hôn sao? Tại sao lại cá nường rồi?

“Đội lát nữa a, người còn không có thân xong đâu?”

“Khụ...” Cơ Hoa Âm bị sặc, ngón trỏ chống đỡ ở bên môi nàng, chế nhạo, “Lớn tiếng như vậy, cẩn thận bị người nghe được.”

“Nơi này không có người.” Hạ Lan Tuyết đảo mắt một vòng, ngoại trừ đèn sì, cái gì cũng không nhìn thấy.

Xem nàng vội vàng tiêu bộ dáng, Cơ Hoa Âm xi bật cười, bàn tay đặt tại nàng mọi nơi loạn chuyển trên đầu, nhặt mũ lên, phui phui tro bụi, lại đeo lên trên đầu nàng.

Sau đó, đứng dậy, lại đi trong gió xách cầm cá.

Hạ Lan Tuyết đi theo, vỗ vỗ tro bụi trên y phục, liền đuổi theo hất, “Ồ, như thế nào không tiếp tục? Người không phải mới vừa...”

“Như thế nào?” Cơ Hoa Âm đem rỏ ném tới trên tay nàng, nhướn mày hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết quần bách, liếc nhìn hất, hừ nói, “Vừa rồi ta rõ ràng cảm thấy, người cũng muốn a.”

“Ừm.” Cơ Hoa Âm không có phù nhận gật đầu.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết chu lại, “Này người làm gì thế sao đột nhiên dừng lại?”

“Muốn biết nguyên nhân?” Thấy đáng về bất mãn của nàng, Cơ Hoa Âm bị lấy lòng, bàn tay theo thói quen phủ ở đỉnh đầu của nàng, cúi đầu, nghiêm trang nói cho nàng biết nguyên nhân, “Lần sau, muốn để cho ta thân người, liền nhắm mắt lại đừng nói chuyện.”

Nói xong, liền đi về phía đồng lửa kia.

Hạ Lan Tuyết mang theo rỏ, đuổi theo sau lưng hất, không cam lòng hỏi, “Người lại chê ta nói nhiều?”

“Không phải sao.” Cơ Hoa Âm ngồi ở trên nệm, lấy rỏ nàng cầm tới, xuất ra một con cá, lại khụng ở trên lửa nướng.

Thịt cá nướng chít chít rung động, tán ra thơm nức hương vị.

Hạ Lan Tuyết nhìn con cá kia một cái, tức giận lại ngồi xổm bên chân hất, “Vậy vì sao người lại muốn ta nhắm mắt không nói chuyện?”

“Bởi vì.” Cơ Hoa Âm nghiêng đầu, chậm rãi hướng về nàng nhích lại gần, cái cằm khoác lên trên vai của nàng, môi kề tai nàng rừ xuống, cúi đầu giải thích, “Người vừa nói, ta liền... Mềm nhũn.”

“Hà?” Hạ Lan Tuyết nghe không hiểu, quay đầu nhìn hất đang nghiêm trang nướng cá, suy nghĩ một chút, bên tai như bị phồng, đứng dậy ngón tay hướng hất quát, “Này, hỗn đản, là hôn nhau, lại không phải là bắt người làm cái kia, cứng rắn mềm nhũn có quan hệ gì?”

“Khụ, Tuyết nhi, không cần lớn tiếng như vậy.” Cơ Hoa Âm lông mày căng thẳng, đưa tay kéo nàng ngồi xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy căm phẫn của nàng, từ từ giải thích, “Ta không có lừa người, nam nhân sẽ đối một nữ nhân, ừm, vô luận là người nói muốn hôn, hay là làm chuyện kia, cũng phải có hào hứng, hiểu không?”

“Cho nên ý của người là, người đối với ta không có hào hứng?” Hạ Lan Tuyết hoảng hốt.

Cơ Hoa Âm liếc nàng một cái, “Người nếu như không la hét um sùm loạn nhìn, ta nghĩ, ta còn có hào hứng.”

Kỳ thật, hay là chê bai nàng nói nhiều.

Hạ Lan Tuyết mím mím môi, “Ta nhìn người, nói với người, thật có thể ảnh hưởng người sao? Vậy, chính là cái?”

Tầm mắt của nàng tò mò nhìn hướng chỗ đó.

Gương mặt tuấn tú của Cơ Hoa Âm tối sầm, cầm cá đang nướng gồ lên đầu nàng, “Còn dám nhìn loạn?”

“Ta chỉ hiếu kỳ thôi.” Hạ Lan Tuyết ôm đầu, cảm giác mũ lông xù có mùi khét.

Không dám nhìn khuôn mặt âm trầm của hất, dường như cử chỉ của nàng đúng là không có chút thực nữ nào, nàng vội vàng nhận cá nướng từ tay hất, trốn sang một bên ngoan ngoãn ăn.

Cơ Hoa Âm nhìn nàng, đáy mắt dạn qua trêu tức cười đến.

Thật là một cái đứa ngốc, đã trải qua hai đời rồi, đừng thấy nàng kiếp trước là hoàng hậu kỳ thật trong lòng vẫn như đứa bé.

Đối với chuyện nam nữ...

Cơ Hoa Âm ánh mắt đột nhiên nguội lạnh xuống.

Kiếp trước, hẳn cho nàng bất quá là cường, bạo mang đến thống khổ cùng sợ hãi, mà Nam Cung Khế đâu? Cuối cùng kết cục chứng minh, người nam nhân này càng thêm đáng giận.

Một con cá rất nhanh bị nàng ăn chỉ còn xương cốt, nàng ăn xong còn nghĩ xương cốt cấp hẳn xem, vui rạo rức nói, “Xem, ta ăn sạch sẽ, đủ nể mặt người đi?”

“Ngoan ngoan.” Cơ Hoa Âm cười với nàng, lại nói, “Bên dưới rổ kia, có một lọ thủy tinh, có thứ người thích ăn.”

“Cái gì?” Ánh mắt Hạ Lan Tuyết sáng lên, lập tức đi đến cái rổ, quả nhiên chỉ thấy có một lọ thủy tinh, mở nắp ra, nhìn thấy bên trong là bò đào oánh nhuận.

“Sao người lại có thứ này? Bây giờ không phải là mùa dù có bạc cũng không mua được.” “Vài ngày trước, ở Thiếu Khâm trong xe ngựa ăn mấy viên, không thể tưởng được, hôm nay Cơ Hoa Âm lại đưa cho nàng một lọ lớn, đều đã rửa sạch, nhất viên nhất viên thạch anh sáng, đặc biệt mê người.

Nàng vội vàng lột vỏ một viên cho vào miệng, ngọt.

“Ăn ngon thật.” Nàng vội vã chân chó lột vỏ một viên, đưa tới bên miệng hẳn.

Cơ Hoa Âm cúi đầu nhìn quả bò đào trong tay nàng, đột nhiên, cúi đầu xuống ngậm quả bò đào trong tay nàng, kia mềm mại đầu lưỡi va chạm vào đầu ngón tay nàng, làm cho Hạ Lan Tuyết ngừng lại, trong thoáng chốc có hình ảnh lóe lên trong đầu nàng.

Đúng rồi, lúc nàng ăn cá trên tay hẳn.

Khi đó hẳn, tựa hồ cũng không có ngờ tới, sau đó, liền không dứt cá cho nàng nữa.

Chẳng lẽ, lúc đó không phải là do hẳn tức giận nàng, mà là nàng trong lúc vô tình động tác làm cho hẳn tâm viên ý mã? Cho nên, không dám tiếp tục nữa?

“Hoa Âm.” Nhìn mặt hẳn nghiêm túc, Hạ Lan Tuyết đột nhiên nghĩ trêu chọc hẳn, nắm lên tay của hẳn, đột nhiên duỗi đầu lưỡi liếm tay của hẳn.

Sau đó, hướng về phía hẳn ý tứ sâu xa cười.

Cơ Hoa Âm lập tức hiểu dụng ý của nàng, chỉ cảm thấy nhiệt huyết thẳng hướng trên ót tuôn, “Tiểu nha đầu, người cô ý?”

“Ừm, đúng vậy.” Hạ Lan Tuyết lớn lối nhướng nhướng mày, đột nhiên đưa tay đẩy hẳn đỏ, chính mình thuận thế nhấc chân, dặng chân đến trên người hẳn.

“Nha đầu.” Cơ Hoa Âm cổ họng vừa động, thanh âm khàn giọng không được.

Hạ Lan Tuyết phủ phục ở trên người hẳn, ngón tay chống đỡ ở trên môi hẳn, “Đừng nói chuyện, nhắm mắt lại, nếu không, ta cũng vậy sẽ... Nhuyễn nha.”

“...” Cơ Hoa Âm tự dung bởi vì lời này của nàng, nơi nào đó trên thân thể đứng thẳng lên, làm cho nàng không tự giác cau chặt lông mày.

Hạ Lan Tuyết nhìn hẳn một cái, bĩu môi, “Người liên tính tròn tròn mắt, bốn cô nương vẫn có thể hôn tốt.”

Nói xong, nàng cúi đầu, định hôn lên môi hẳn.

Nhưng mà, còn chưa đụng tới, Cơ Hoa Âm đột nhiên ngồi dậy, một tay siết sao ôm nàng vào ngực, một tay nhặt một cây gỗ đang cháy ném về phía bụi cây.

“Ai da, Cơ tướng quân ra tay thật là ngoan độc, một cây gỗ cháy ném đến, tiểu ly như thế nào chịu nổi?”

Âm thanh thanh thúy yêu đã truyền đến, Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân máu trong phút chốc động lại.

Thiếu Khâm? Làm sao hẳn lại xuất hiện ở chỗ này?

Nàng tựa vào lòng Cơ Hoa Âm nghiêng đầu, chỉ thấy kia một thân bạch y yêu nghiệt, trong lòng ôm tiểu hồ ly tuyết trắng, đi dạo, tản bộ sao, thông thả ung dung liền đã đi tới, đứng ở bên đồng lửa, càng giống như yêu nghiệt rơi vào chốn hồng trần.

Đôi mắt yêu đã trêu tức khóa trên người Hạ Lan Tuyết, thanh âm bạc lương, “Ồ, này trong lòng còn có một đầu? Ồi, Cơ tướng quân quả nhiên không giống người thường, đêm hôm khuya khoắt mang theo tuyết với người đến loại địa phương này khoái hoạt... Đúng là rất kích thích nha.”

“Thiếu Khâm đại nhân cũng là không giống bình thường, nửa đêm canh ba, lén lén lút lút tới chỗ như thế, núp trong bóng tối nhìn người thân mật, cũng là rất kích thích nha.” Cơ Hoa Âm lạnh lùng sắc bén nhìn chằm chằm hẳn.

Không biết có phải hay không Hạ Lan Tuyết ảo giác, cảm giác, cảm thấy nam nhân nhà nàng đang bóc mẽ người khác vậy.

Thiếu Khâm yêu nhân là thái giám, nghĩ thân mật lại không thể, nên chỉ có thể núp trong tối nhìn người thân mật?

Được rồi, kỳ thật cũng đủ đáng thương.

Thiếu Khâm sắc mặt chưa thay đổi, phản không lăm để ý ngồi xếp bằng trên mặt đất, đôi mắt hướng về khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết

“Cũng có cái dấu hiệu bộ dáng, Bản Đốc nhìn cũng có vài phần quen mắt đâu? Nhưng không biết là công tử nhà ai?”

Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên, người này không nhận ra mình?

Không đúng sao? Cho dù nàng hiện tại nam trang, nhưng là, này yêu nhân theo vừa xuất hiện, cặp mắt kia cơ hồ liền dính tại trên người nàng, không nhận ra mới có quý đâu.

“Thiếu Khâm đại nhân, ngài già rồi nên ánh mắt có vấn đề sao?” Hạ Lan Tuyết nhếch lên khóe môi, giọng mỉa mai liếc nhìn hắn.

Thật sự là đáng giận, xuất hiện lúc nào thì không xuất hiện lại chọn ngay lúc nàng đang định cường bạo nam nhân nhà nàng.

“Ồ, nghe thanh âm có chút quen hơn rồi.” Thiếu Khâm tà tà cười, nhưng nụ cười kia như gió đêm đông, thật lạnh.

Hắn rõ ràng cố ý, Hạ Lan Tuyết cũng không để ý hắn, quay đầu vui mặt vào trong lòng Cơ Hoa Âm, âm thanh buồn bực lẩm bầm, “Gia, ta chưa ăn no, cho ta thêm con cá nướng nữa”

“Này chưa no sao, vậy để ta nướng thêm cho người con cá nữa.” Cơ Hoa Âm sùng ái hôn xuống mặt nàng, sau đó đưa tay, hướng về Thiếu Khâm chỉ xuống, “Phiền toái Thiếu Khâm đại nhân cầm thêm cá trong giỏ xách cho ta, không có biện pháp, người phụ nữ nhỏ này của gia ăn hơi nhiều, không cho nàng ăn no, buổi tối nàng lại náo loạn với gia”.

Đang khi nói chuyện, kia sùng ái thân mật khẩu khí quá toan, Hạ Lan Tuyết đều có điểm nghe không nổi nữa, nói, Cơ Hoa Âm trước kia theo người nói chuyện là như vậy sao?

Thiếu Khâm ha ha cười, giọng nói lại lộ ra làm cho người ta không dễ dàng phát giác lạnh lẽo, “Phụ nhân này sao? Cũng không thể quá nuông chiều rồi, nếu không nàng liền không biết trời cao đất rộng, tựa như Bản Đốc dưỡng cái này tiểu ly, đều do Bản Đốc thời gian qua nuông chiều nó, mới để cho nàng ý sùng mà kiêu, thừa dịp Bản Đốc không chú ý, lại vụng trộm chạy ra, vừa rồi may mà Bản Đốc xuất thủ mau, nếu không, mạng nhỏ này của nàng đã mất trong tay tướng quân rồi.”

Nghe hắn nói một đồng lời, Hạ Lan Tuyết ở trong lòng Cơ Hoa Âm nghĩ, muốn hắn cầm con cá hắn cần phải nhiều lời như vậy sao?

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng lắc đầu, đối với lời của hắn không dám gạt bừa, “Thiếu Khâm đại người thân phận đặc thù, không hiểu phụ nhân này, cũng là hợp tình.”

Thiếu Khâm về mặt khế cứng đờ, hỏi ngược lại, “Cơ tướng quân rất hiểu phụ nữ sao?”

Này vừa hỏi, lập tức làm cho Hạ Lan Tuyết trong lòng Cơ Hoa Âm dựng thẳng lỗ tai, hắn rất hiểu phụ nữ sao?

Rất hiểu sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Không trăng không gió đêm

Cơ Hoa Âm rất hiểu nữ nhân sao?

Cảm giác được nữ nhân trong ngực hơi căng thẳng, Cơ Hoa Âm ôm vào trên eo của nàng khế trấn an, môi đỏ mọng hé mở, nhẹ khế cười nói, “Phụ nữ khác gia không biết được, nhưng người phụ nữ này của gia gia lại hiểu rất rõ.”

A? Hắn rất hiểu chính mình? Hạ Lan Tuyết ghen ở trong lòng hắn khuôn mặt nhỏ nhắn khế cau, tựa hồ bởi vì hắn hiểu chính mình mà có chút không vui, nhưng đáy lòng lại rõ ràng chảy xuôi theo ngọt ngào tư vị.

Dừng một chút, tầm mắt rũ xuống, rơi vào trên người cô nương nhỏ nhắn xinh xắn trong ngực, khóe môi giương cao ôn nhu, thấp cười nhẹ nói, “Người phụ nữ nhỏ này của gia, hơi lạnh một tý không được, đói không được, ủy khuất không được, nếu không, cặp tiểu móng vuốt kia sẽ nhéo người...”

A, oan uổng, nàng nào có? Hạ Lan Tuyết âm thầm lý sự, bàn tay lặng lẽ bấm một cái vào lòng hần.

Vui vẻ trên mặt Cơ Hoa Âm tần ra, “Mặc dù tính tình có chút xấu, ngẫu nhiên cũng sẽ nổi lên chút tiểu tính tình, nhưng bản tính thuần lương, là nữ tử đáng để người ta nâng niu, sủng ái”

(nâng niu sủng ái ở trong lòng) Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy đầu quả tim khẽ run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác hướng trong ngực hần cọt xát, trên mặt vui rạo rực.

Hóa ra hần lại tốt với nàng như vậy.

Thiếu Khâm chẳng nói đúng sai cười cười, “Phải không? Cơ tướng quân khẳng định như vậy? Không sợ bây giờ người biết được chỉ là bề ngoài, một lúc nào đó người phát hiện ra nàng không giống với suy nghĩ trong lòng người thì người còn đối xử với nàng được như vậy sao?”

“Này cũng không nhọc đến Thiếu Khâm đại nhân quan tâm” Cơ Hoa Âm lạnh nhạt trả lời.

Chính là, từ yêu nghiệt, còn dám châm ngòi? Liên quan gì hần a.

“Ồi.” Thiếu Khâm nhẹ nhàng nhướn mày, ngón tay thon dài đưa vào bên trong giỏ xách, cầm lên một con cá đã rửa sạch, “Là cái này sao?”

Đột nhiên, cũng không biết là trượt tay, hay do tiểu hồ ly trong ngực hần đang đói, tiểu thân thể nhảy lên, mở miệng đớp cá trong tay hần, nhai hai ba cái liền nuốt vào trong bụng.

Nhìn vật nhỏ trong lòng lấy tốc độ cực nhanh nuốt cá, Thiếu Khâm tựa hồ ngạc nhiên, “Vật nhỏ, liền tham thành như vậy? Bản Đốc bình thường không cho người ăn sao? Thế nhưng chạy đến nơi đây cấp Bản Đốc mất mặt xấu hổ, xem quay đầu lại Bản Đốc như thế nào thu thập người.”

Là ảo giác sao? Vì sao lúc yêu nhân này nói, Hạ Lan Tuyết cảm thấy cái ột tựa hồ có gió lạnh thổi qua, lạnh lẽo.

Nàng không khỏi quay mặt nhìn lại, chỉ thấy ngón tay thon dài của Thiếu Khâm túm lấy tiểu hồ ly, tựa hồ đối với chuyện nó đoạt cá ăn rất căm tức.

“Ồi, tiểu người phụ nữ, xin lỗi vô cùng, vật nhỏ này không hiểu chuyện, đoạt cá của người ăn, đừng trách móc.” Thấy nàng nghiêng đầu nhìn đến, Thiếu Khâm nhún nhún mi, có chút nghiêm chỉnh thay tiểu ly xin lỗi.

Hạ Lan Tuyết nhú mi, tiểu súc sinh ăn liền ăn, hần còn nghiêm trang xin lỗi, cố tình ghét nàng sao? Nàng có so đo với một tiểu hồ ly sao?

“Ăn liền ăn đi.” Nàng bĩu môi, giọng mỉa mai nói, “Ước chừng cũng là bình thường ăn thiếu, này một chút nhịn không được. Cho dù là tiểu súc sinh, nhưng đại nhân đã nuôi nó thì nên chiều chuộng nó một chút. Người đối với nó không tốt, nó mới muốn chạy ra ngoài, nếu người đối với nó tốt, nó tự nhiên sẽ dính người, cái gọi là súc sinh, thường sẽ có tình cảm với người nuôi nó.”

“Lời này nói có lý.” Thiếu Khâm cao giọng cười, cơ hồ cao hứng vì lời nàng nói, “Như vậy, tiểu người phụ nữ cảm thấy, nếu là Bản Đốc đối nàng tốt rồi, nhưng nàng lại vẫn muốn chạy ra ngoài như cũ, Bản Đốc nên xử trí như thế nào đây?”

Hạ Lan Tuyết liếc hần một cái, cảm giác, ánh mắt như đang cười kia còn hàm chứa cảm xúc cảnh cáo, trong lòng nàng đặc biệt là không thích, hừ lạnh nói, “Vậy ước chừng nó cùng ngài vô duyên rồi. Nếu vô duyên không bằng buông tay. Nó được tự do, người cũng rơi vào thanh tĩnh.”

“Hóa ra người nghĩ như vậy.” Thiếu Khâm mi mắt rũ xuống, đáy mắt xẹt qua thoáng cái âm đậm, yêu dã môi đỏ mọng khẽ quyen rũ ra, thấp xuy, “Nhưng mà, Bản Đốc dưỡng quen nó, không có nó ở bên người, sẽ thấy không vui.”

“...” Hạ Lan Tuyết không nói gì, nhìn tiểu ly trong ngực hần, “Vậy thì nuôi đi, hơn nữa, ta coi nó trong ngực của người cũng rất an nhàn.”

“Phải không?” Thiếu Khâm ngược mắt, trong mắt quang mang chớp chớp, “Đúng vậy, Bản Đốc ôm ấp không thể kém hơn Cơ tướng quân đâu.”

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, cái này có thể so sánh với nhau sao?

“Mùi máu rất tanh, hay đại nhân lau miệng cho nó trước đi đã.” Cơ Hoa Âm nói.

Thiếu Khâm chỉ cười không nói, quả thật từ trong lòng ngực móc ra khăn, dịu dàng cấp tiểu hồ ly kia chùi miệng, “Vật nhỏ, nghe thấy được sao? Nàng nói Bản Đốc về sau đối với người tốt điểm. Bản Đốc về sau liền đối với người tốt, như vậy, người liền sẽ không lên trốn đi sao? Nếu là lại làm cho Bản Đốc phát hiện người trốn đi, Bản Đốc không ngại đánh gãy chân của người đâu.”

Máu tanh, sao có kiểu uy hiếp súc sinh như vậy? Nghe hiểu mới là lạ.

Hạ Lan Tuyết khinh thường bĩu môi, nhưng, yêu nhân Thiếu Khâm này thời gian qua luôn quái dị, hần muốn như thế nào thì kệ hần đi? Chỉ là, tại sao hần vẫn ngồi ở đây vậy, tìm được tiểu sủng vật rồi, liền cút nhanh lên a.

Nàng thật vất vả mới có thể ở cùng với nam nhân nhà mình ở nơi hẻo lánh này, cô nam quả nữ...

“Thiếu Khâm đại nhân, xem tiểu hồ ly này tựa hồ buồn ngủ rồi, ngài nên mau chóng mang nó về nhà tắm rửa đi ngủ đi.” Nàng quyết đoán uyển chuyển đuổi người.

Thiếu Khâm yêu đã con mắt xem xét nàng một cái, hí mắt cười một tiếng, “Bản Đốc không ngủ, nó nào dám buồn ngủ?”

“...” Ý là không muốn đi? Hạ Lan Tuyết cơ hồ căm tức.

Thiếu Khâm lúc này thân thể nhất khuyh, lại muốn từ trong giỏ xách cầm cá, kết quả lục lọi một hồi, áy náy cười nói, “Xin lỗi, vừa rồi là con cá cuối cùng rồi, đã rơi vào miệng vật nhỏ này.”

Hạ Lan Tuyết mi tim đập mạnh, nổi giận khúc nhạc dạo.

“Thích ăn cá?” Cơ Hoa Âm cúi đầu hỏi nàng.

Hạ Lan Tuyết "Ân" một tiếng, nàng cảm thấy, tất nhiên là yêu nhân kia biết rõ là con cá cuối cùng, cho nên mới cấp tiểu hồ ly ăn, chuyện như vậy hẳn làm ra.

“Lần sau gia sẽ lấy thêm cá cho ngươi.” Cơ Hoa Âm nói.

Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên, “Cá kia là ngươi bắt?”

Không đợi Cơ Hoa Âm trả lời, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một trận dồn dập tiếng vó ngựa.

Hạ Lan Tuyết sắc mặt xanh mét, giờ trò quỷ gì sao? Khó được *** đêm, lại có người đến?

Một đôi mắt to hung dữ trừng lớn, rất nhanh, chỉ thấy một người nam nhân cưỡi ngựa, theo sau là một con chó săn, đuổi theo đến nơi này.

“Ồ, thật là có người, lão tử còn tưởng là có quý đầu, này nửa đêm canh ba.” Lãnh Dịch Hiên cười ở trên lưng ngựa, ánh mắt hứng thú nhìn chằm chằm mấy người này.

Hạ Lan Tuyết cũng nhận ra hẳn, chỉ hận không thể đào cái động chui vào.

Thiếu Khâm nhận ra nàng không sao cả, dù sao hẳn là biết mình.

Nhưng Lãnh Dịch Hiên là thủ hạ của Cơ Hoa Âm, nếu hẳn biết rõ quan hệ của mình và Cơ Hoa Âm, còn không biết là truyền đi như thế nào nữa.

Cơ hồ là bản năng, Hạ Lan Tuyết mãnh theo Cơ Hoa Âm trong lòng nhảy dựng lên, đỉnh đầu thiếu chút nữa đụng vào cằm hẳn.

“A, con thỏ kia chạy thật nhanh.” Nàng đứng ở một bên, cố ý lớn tiếng nói với Cơ Hoa Âm, “Thật sự là rất xin lỗi, Cơ tướng quân, không đụng ngươi bị đau chứ?”

Nàng đem hành động vừa rồi ở trong lòng Cơ Hoa Âm, giải thích thành, bởi vì đuổi theo con thỏ, không cẩn thận đụng phải Cơ Hoa Âm.

Nhưng mà, Lãnh Dịch Hiên ngay từ đầu cũng không chú ý tới nàng, hẳn chỉ là hiếu kỳ, Cơ Hoa Âm và Thiếu Khâm lại có thể ngồi cùng một chỗ.

Nhưng sau khi nghe thấy âm thanh của Hạ Lan Tuyết hẳn mới quay sang hỏi, “Hạ Lan tiểu huynh đệ? Ngươi đã ở a.”

Hắn bật lật xuống ngựa, vài bước vượt đến Hạ Lan Tuyết trước mặt, bàn tay tầng tầng ở trên vai hắn vỗ xuống, sáng lạng cười nói, “Không trách được gia vừa rồi tìm ngươi uống rượu, tìm không thấy người, hóa ra ngươi ở chỗ này? Bắt thỏ sao? Ở đây? Gia đi bắt cho ngươi.”

Đến cùng là nữ tử, hơn nữa Lãnh Dịch Hiên người này ra tay lại không nhẹ, tiểu thân thể của Hạ Lan Tuyết bị đè thấy xuống, bả vai cũng có chút đau.

“Ngươi thích thì đi mà bắt.” Nàng lui về phía sau một bước, xoa bả vai, tức giận trừng mắt hẳn.

Nửa đêm canh ba, gió thổi rét mướt, người này không có việc gì làm lại xua chó săn tới nơi này?

“Ồi, ngươi không muốn sao?” Lãnh Dịch Hiên bước lên một bước, một ngón tay vuốt lông chó săn đang nằm trên mặt đất vừa nói, “Nhìn thấy chưa? Chó của gia, rất lợi hại, đừng nói con thỏ, chính là con cọp, ngươi muốn, nó cũng có thể cắn ngươi ngậm chi.”

Khoác lác cũng không viết nháp, Hạ Lan Tuyết mở to mắt ngây ngốc, nghiêm trang trả lời, “Thật vậy sao? Vậy ta không cần con thỏ, ngươi đi bắt hổ cho ta đi.”

“...” Lãnh Dịch Hiên sững sờ, lập tức gượng cười, “Chỗ này không có hổ.”

“Vậy ngươi thôi phòng.” Hạ Lan Tuyết trắng mắt liếc hẳn một cái, trực tiếp đi đến bên người Cơ Hoa Âm, ngồi xổm xuống, chán đến chết nhặt được cây côn gỗ, khuấy động đồng lửa chơi đùa.

Lãnh Dịch Hiên bị người khinh khỉnh, khề sừng sốt, lại nhìn kia ngồi chồm hổm trên mặt đất đùa với lửa tiểu tử, lửa đỏ càng làm cho làn da nàng thêm trắng nõn, ónh ónh lộ ra phần nhuận ánh sáng lộng lẫy, đôi mắt to đen sì, tinh khiết như lưu ly thạch anh, biểu hiện ra lốm đốm sáng chói hào quang, thật giống như đầy trời sao.

Lại hơi có phần tư sắc dụ người.

Lãnh Dịch Hiên đột nhiên tim ngựa một chút, bị người khinh khinh còn chủ động đi lên dựa vào là, hấn ước chừng cũng là lần đầu tiên.

“Mất hứng sao? Gia thật không có thói phồng, mấu chốt này chỗ không có con cộp. Nếu ngươi muốn sau này ta sẽ đưa hổ cho ngươi?”

Hắn ngồi xổm bên người nàng, mềm thanh âm dụ dỗ, hoàn toàn đem hai nam nhân khác coi là không khí.

Hạ Lan Tuyết trong lòng cái kia khó chịu a, trực tiếp ném khúc cây vào trong đồng lửa, nàng xoay người hỏi Cơ Hoa Âm, “Tướng quân, trời không còn sớm nữa, đi về thôi?”

Đang yên đang lành ở trong thế giới của hai người, nhiều thêm hai người nữa cũng thôi đi, lại còn nhiều thêm một cái chó săn cùng hồ ly, thật sự là buồn bực.

“Được.” Cơ Hoa Âm đứng dậy, đưa tay kéo áo choàng của Hạ Lan Tuyết lên.

“Đã muốn đi sao? Gia mới đến.” Lãnh Dịch Hiên có chút không tình nguyện, con mắt rủa nhìn qua Hạ Lan Tuyết, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên, nói, “Ngươi chờ, gia dẫn theo thứ đồ tốt đến.”

Nói, vài bước chạy đến cạnh ngựa, từ trên lưng ngựa gỡ xuống một bầu rượu đến.

“Nhìn thấy không? Chính là mua ở từ phường ngươi nói.” Hắn đem bầu rượu đưa cho Hạ Lan Tuyết, “Biết rõ ngươi muốn uống, gia cố ý mang theo, muốn mời ngươi uống.”

“Mời ta uống?” Hạ Lan Tuyết đưa tay muốn đón, lại bị Cơ Hoa Âm đưa tay ngăn lại.

“Nhị thiếu tự uống đi, Hạ Lan không biết uống rượu.”

“Sẽ không uống? Không phải chứ?” Lãnh Dịch Hiên không để ý tới Cơ Hoa Âm, hắn càng che chở, hắn càng muốn trêu chọc, kia nhất đôi mắt đào hoa cười tủm tỉm nhìn Hạ Lan Tuyết, “Hon nữa, nam nhân sao, không biết uống rượu thì không phải là nam nhân?”

“Nam nhân?” Thiếu Khâm lúc này chậm rãi đứng dậy, một bên vuốt ve tiểu hồ ly, một bên để mắt dò xét Hạ Lan Tuyết, “Hóa ra ngươi tên là Hạ Lan a? Viết như thế nào?”

“Rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy, triều dâng sóng dậy.” Lãnh Dịch Hiên cười thay nàng giải thích.

Thiếu Khâm kéo môi, lông mày nắm thật chặt, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm nàng, càng phát ra ngậm nào đó thâm ý, “Tên rất có khí phách, chỉ là, sinh lại là như thế này nhỏ nhắn xinh xắn. Trái ngược với nữ tử.”

“Đại nhân quá khen, nếu nói là xinh đẹp thì đáng vẻ của đại nhân còn hơn so với nữ tử.” Hạ Lan Tuyết trả lời lại một cách mỉa mai.

Thiếu Khâm giận quá hóa cười, “A? Ngươi cũng cảm thấy Bản Đốc tướng mạo đẹp?”

“...” Hạ Lan Tuyết bĩu môi, “Xinh đẹp như hoa đâu. Lãnh đại ca, ngươi nói có đúng hay không?”

Lãnh Dịch Hiên quay mặt xem xét Thiếu Khâm một cái, mặc dù đáy lòng cũng thừa nhận này yêu nhân bộ dáng tuấn không giống lời nói, khả Hạ Lan Tuyết kia rõ ràng mỉa mai lời nói, hắn nào dám đón.

Hắn mặc dù hỗn, nhưng là cũng là người hiểu biết, ti lễ giám am hiểu nhất sau lưng làm một ít âm toán người thủ đoạn, hắn không nghĩ đắc tội người như vậy.

“Ôi, nói chuyện này để làm gì? Chúng ta uống trước hai cái, ấm áp thân thể cũng tốt.”

“Tướng quân.” Hạ Lan Tuyết ngửa đầu nhìn Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm không nhìn nàng, nhưng huyết gió một cái, ngựa của hắn chạy như bay đến, hắn mang theo Hạ Lan Tuyết liền phi thân lên ngựa.

“Ai, chờ...” Lãnh Dịch Hiên mới vừa đưa tay muốn cản, Cơ Hoa Âm đã giơ roi trong tay lên, không may rơi vào bầu rượu trong ngực hắn, răng rắc một tiếng, áo hắn ướt một mảnh.

“Thất thủ, xin lỗi.” Cơ Hoa Âm nhàn nhạt nghĩa hắn, không để ý hắn ngạc nhiên vẻ mặt, mang theo Hạ Lan Tuyết liền chạy như bay.

Lãnh Dịch Hiên cả người ngẩn ngang trong gió rồi, nhìn quần áo ướt nhẹp, bật cười, “Này khối băng là cố ý a?”

“Nếu không đâu?” Thiếu Khâm trào phúng liếc hắn một cái, ôm tiểu hồ ly xoay người rồi đi, rất lạnh lùng.

“Này, các ngươi... Đều đi rồi?” Lãnh Dịch Hiên buồn bực phải chết, hắn mới đến a, một ngụm rượu không được uống, đồ làm cho một thân ướt, giờ trò

quý gì sao?

--

Trên đường trở về, Hạ Lan Tuyết ôm thật chặt eo Cơ Hoa Âm, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn hấn khẩn trương về mặt, rất lâu, mới hỏi, “Ngươi là lo lắng Lãnh Dịch Hiền phát hiện được thân phận của ta sao?”

“Đừng nghĩ nhiều.” Hấn dọn ra một cái tay đến, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của nàng.

Hạ Lan Tuyết vẫn như cũ nhất trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào hấn, “Nhưng sao ta cảm thấy ngươi không vui?”

“Suy nghĩ nhiều.” Cơ Hoa Âm rũ xuống con mắt, nhu nhu liếc nhìn nàng một cái.

Cái nhìn này, liền làm cho Hạ Lan Tuyết vừa lòng thỏa mãn nở nụ cười, tâm tình buồn lòng, miệng lưỡi ngửa liền ra vẻ hiểu biết, “A, ta biết rồi, chuyện tốt bị người quấy rầy, dục, cầu xin bắt mẫn đi?”

“Đó là ngươi.” Cơ Hoa Âm bình tĩnh trả lời.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, lập tức bắt mẫn, “Này, có thể hay không thật dễ nói chuyện, ba chữ ba chữ bắn ra ngoài, làm cho ta cảm thấy ngươi không coi trọng ta.”

“Đúng” Cơ Hoa Âm gật đầu.

Hạ Lan Tuyết hài lòng nở nụ cười, lại hỏi, “Ngươi có sợ người khác phát hiện ra thân phận ta hay không?”

“Đưa ngón.” Cơ Hoa Âm không có trực tiếp trả lời.

Hạ Lan Tuyết không thuận theo, “Có sợ hay không sao?”

Nàng nín lấy vạt áo của hấn, nhất quyết không tha.

Cơ Hoa Âm dọn ra một cái tay ôm chặt eo của nàng, sợ nàng lại làm lời nói hội tề xuống.

“Nói nha.” Nàng cường thượng rồi.

“Không sợ.” Hấn đột nhiên thả chậm tốc độ, cúi đầu nhu nhu nói một tiếng.

Hạ Lan Tuyết tựa hồ không tin, “Thật sự? Ngươi đường đường Đại tướng quân dẫn theo nữ tử, đêm hôm khuya khoắt ở hoang dã lâu lâu, như bị người biết rồi, sẽ có tổn hại uy danh của ngươi, nói không chừng còn sẽ có người mượn này làm văn, nghĩ mưu hại ngươi đâu.”

“Không sợ.” Cơ Hoa Âm lại trở về một tiếng.

“Không sợ cái nào?” Hạ Lan Tuyết ngăn người.

“Những chuyện ngươi nói.” Cơ Hoa Âm nắm chặt dây cương, mã ngừng lại, hai tay hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen của nàng, ôn nhu cười, “Đề ngươi giả dạng như vậy, không phải sợ người khác biết rõ thân phận của ngươi từ đó ảnh hưởng đến ta. Mà là, ta không muốn người khác thấy đáng về thật của ngươi gấp ghé ngươi. Ngươi, đáng về nào của ngươi ta cũng đều muốn giấu riêng để chỉ một mình ta thấy được thôi.”

“A?” Lời nói thâm tình với ánh mắt ôn nhu của hấn, làm cho tim của nàng nhảy loạn lên.

Nếu như nàng không lý giải sai lời hấn, ý tứ của hấn là, hấn không sợ thân phận của nàng sẽ cho hấn đưa tới thị phi, hấn sợ chính là, thân phận nữ tử của nàng ra ngoài ánh sáng, sẽ đưa tới vô số ánh mắt của nam nhân.

Cho nên nói, hấn là lo lắng cái này? Hấn đang ghen sao?

Ha ha, nàng khi nào thì cũng có thể như vậy được nam nhân hoan nghênh sao?

“Hoa Âm” Đôi mắt trong suốt của nàng dạt dào ngọt ngào vui vẻ, đột nhiên, đưa tay ôm lấy cổ của hấn.

Cơ Hoa Âm khề cứng đờ, đáy mắt lóe ra ý tứ hàm xúc không rõ vui vẻ, “Tiểu nha đầu, lại muốn làm cái gì?”

“Nơi này không có người. Ta muốn hảo hảo hạ ngươi.” Nàng giao hoạt nháy mắt với hấn, kéo đầu hấn xuống, đưa mặt lên, liền bá đạo hôn lên.

Không trăng không gió, ***, ai cũng không có chú ý tới, sau lưng chạy tới người nọ, một đôi mắt lạnh lùng thành băng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Chỉnh người

Cơ Hoa Âm đưa nàng đến chỗ ở liền đi, mặc cho Hạ Lan Tuyết quấy rối như thế nào cũng vô dụng.

Ai, điều này làm cho Hạ Lan Tuyết rất hoài nghi, đây là cái người bá đạo ở kiếp trước sao? Kiếp trước, hắn vừa thấy nàng, chuyện gấp gáp đầu tiên là ấn lấy nàng làm.

Kiếp này, đột nhiên quy củ như vậy làm cho nàng lưu lười, thành thật mà nói, nàng bây giờ linh hồn sớm cũng không phải là mười mấy tuổi rồi, nàng sớm đã biết năng lực của hắn rồi, không biết làm thế nào, người này cho dù bị nàng trêu chọc toàn thân khó chịu, dù chịu không nổi, tối đa cũng chỉ là hung hăng hôn nàng rồi ngừng lại, tuyệt đối không phá ranh giới cuối cùng.

Còn nói ra cho oai, nàng bây giờ còn nhỏ, đợi nàng lại lớn lên một chút, hắn nhất định sẽ cho nàng một đêm động phòng đẹp đẽ.

Cắt ~~, đây là cho rằng nàng sốt ruột khó nén sao? Không phải là nàng nghĩ muốn cùng hắn sớm gạo nấu thành cơm để phòng những chuyện xấu phát sinh sao?

Trong đầu buồn bực ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau, đã có người tới tìm.

Hạ Lan Tuyết cho là Cơ Hoa Âm, đầu tóc còn rối bời liền đi mở cửa.

Kết quả, hip cặp mắt buồn ngủ, nhìn người đứng ở ngoài cửa, tim đột nhiên nhảy hai nhảy, không đợi người nọ mở miệng, bính một tiếng liền đóng cửa phòng lại.

"Ngoan ngoãn, sáng sớm liền gặp quý." Lầm bầm, xoay người lại bò đến trên giường chui vào ổ chăn.

Cửa, Lãnh Dịch Hiên xoa xoa mũi bị cửa đập, trong đầu khó hiểu.

Hắn bị từ chối ngoài cửa rồi?

A, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm chính là, hắn vừa rồi nhìn thấy cái gì?

Một đứa bé ngủ còn chưa tỉnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay còn mang theo ngái ngủ, nhưng lại ngây thơ động lòng người như vậy.

Còn có một đầu tóc đen nhánh như gấm kia, vội vã hất lên, đuôi tóc kia tựa hồ còn quét vào mũi hắn, mang theo một cỗ hương thanh mát.

Ngày hôm qua hắn đeo mũ, hắn cũng là không có chú ý tới, tiểu tử này tại sao lại có một mái tóc đẹp như vậy, hắn dám đoán chắc, nếu là xen kẽ giữa ngón tay, nhất định là mang lại xúc cảm rất tốt.

Hắn phải hỏi, tiểu tử này bảo dưỡng như thế nào? Có thể làm cho khuôn mặt còn trắng hơn, tóc còn đẹp hơn so với đàn bà?

Hắn vừa muốn gõ cửa lại, đột nhiên nghe thấy một âm thanh gào lên nho nhỏ ở bên trong.

"Lan đệ, ngươi làm sao vậy?"

"Cút!" Bên trong, Hạ Lan Tuyết hậu tri hậu giác nghĩ đến, mới vừa rồi thấy được Lãnh Dịch Hiên đứng ở cửa, vì vậy, Lãnh Dịch Hiên tất nhiên cũng nhìn thấy nàng.

Như vậy, dáng vẻ vừa rồi của nàng, có thể làm cho hắn hoài nghi hay không?

Đáng giận, sáng sớm tìm đến nàng, muốn chết sao?

Vội vã thay đổi y phục, vén tóc dài đến eo lên, lại đeo mũ lên, xoa nhẹ hai cái con mắt, Hạ Lan Tuyết liền đi mở cửa lần nữa.

Lãnh Dịch Hiên vẫn còn đang gõ cửa, "Lan đệ, mở cửa, người ở bên trong làm cái gì? Ta là Lãnh ca ca đây."

"Lãnh cái đầu của ngươi." Môn bính mở ra, Hạ Lan Tuyết nhắc chân liền đạp cho hắn một cái.

Lãnh Dịch Hiên không đề phòng, nhưng phản xạ nhanh, thân thể nghiêng một cái, không có làm cho nàng đạp đến sinh mạng, chỉ là, bắp chân bị đánh một cái.

Nhưng đối với người tập võ như hắn, bị đánh cũng là chuyện thường, huống chi, lực chân của Hạ Lan Tuyết cũng là nhỏ.

Lãnh Dịch Hiên bị đập, cũng không thấy đau, ngược lại cảm thấy đây là tiểu huynh đệ không khách khí với mình.

Lúc này ưỡn khuôn mặt tươi cười liền hướng về nàng bu lại, hắn vóc người cũng là cực cao, vừa đến gần càng làm cho Hạ Lan Tuyết trông thật nhỏ bé..

"Người năm nay mấy tuổi?" Hắn không khỏi nhíu mày hỏi.

"Mắc mớ gì tới người? Sớm tỉnh mơ, người tìm ta có việc?" Hạ Lan Tuyết trong miệng a ra một ngụm bạch khí, cảm giác rất lạnh, liền lại chiết thân trở về nhà.

Lãnh Dịch Hiên cười hi hi theo sát ở sau lưng nàng, cúi đầu, kia mũi liền tiến đến vai của nàng ở chỗ dùng sức ngửi ngửi.

"Người làm gì thế?" Hạ Lan Tuyết toàn thân cứng đờ, đưa tay đánh tiếp về phía đầu hắn.

"Ai da." Đầu không thể so với bắp đùi, một chương này xuống, thẳng đánh Lãnh Dịch Hiên ót trướng đau nhức, cả người một trận lao đảo.

Nhìn hắn như vậy, Hạ Lan Tuyết cũng không thương cảm, ai kêu hắn vừa rồi giống y như chó ở trên người nàng người?

"Nói, chuyện gì?" Nàng đứng đặc ngồi đến trên ghế dựa, vẫn tức giận như lúc rời giường.

Lãnh Dịch Hiên cũng kéo ghế ngồi xuống, tay như cũ vịn về cái đầu, ánh mắt u oán nhìn nàng, "Này, tiểu tử thú, sáng sớm ăn hòa được rồi? Lại là đập lại là đánh, ca ca ta chọc giận người sao?"

"Không trêu chọc?" Hạ Lan Tuyết nhướn mày, cũng không biết là do tức giận, hay là do mới rời giường, hai gò má trắng mịn hồng hồng giống như quả anh đào mới chín, ónh nhuận ánh sáng long lanh, làm cho người ta rất muốn cắn một cái.

Lãnh Dịch Hiên mấp máy môi, đột nhiên miệng có chút khô, "Được rồi, là ta không tốt, không nên đến quấy rầy người sớm như vậy."" hừ!" Còn biết là quấy rầy mộng đẹp của người khác sao? Thiếu chút nữa là làm nàng bị bại lộ rồi.

Lãnh Dịch Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở phì phì của nàng, bỗng nhiên xì nở nụ cười, "Tiểu tử, đừng bĩu môi tức giận nữa? Dáng vẻ này của người u hết lúc tiểu cô nương tức giận"

Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn hắn, "Người mới đàn bà đấy."

"Được rồi, là ta không tốt." Đại khái là nam hài càng xinh đẹp, càng ghét người khác nói chính mình đàn bà đi, Lãnh Dịch Hiên mới trước đây cũng là nam hài rất xinh đẹp, cũng từng bị người hiểu lầm thành nữ nhân, hắn biết rõ đây là chuyện làm cho người ta rất khó chịu.

Nhưng mà, cũng chẳng biết tại sao, nhìn nam hài xinh đẹp trước mắt này, hắn lại sinh ra tâm tư muốn trêu chọc.

Đặc biệt là nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn vẫn đang căng thẳng, ánh mắt hung ác kia, cánh môi xinh đẹp hồng hồng mím chặt, lúc tức giận còn đẹp hơn nữ tử.

"Nhưng." Hắn xích lại gần trước mặt nàng hai đầu lông mày lộ vẻ khinh bạc tà tứ vui vẻ, cúi đầu nói, "Ca ca ta lần đầu tiên thấy một nam nhân tức giận mà đẹp như vậy. Còn có, trên người của người thơm quá, so với ca ca trước kia chạm qua nữ nhân, đều thơm mát dễ ngửi."

"Lãnh Dịch Hiên." Hạ Lan Tuyết định quăng một cái tát lên mặt hắn, nhưng mà, như vậy thì quá dễ dãi với đẳng đồ tử này rồi, nàng đột nhiên cong môi cười một tiếng, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đăm đăm của hắn, cười hỏi, "Ca ca thực cảm thấy ta đẹp sao? So với người nữ nhân đều đẹp hơn?"

"Đúng vậy." Lãnh Dịch Hiên bật thốt lên đáp, không hề nghĩ ngợi.

Kỳ thật đi, đương nhiên không phải là như thế, thời gian qua hắn rất kén chọn nữ nhân, nữ nhân hắn chạm qua ai mà không phải là tuyệt sắc.

Nếu nói là Hạ Lan Tuyết có tư sắc, mặc dù cũng coi như thượng đẳng, nhưng tuyệt không tính loại ưu.

Nhưng cũng là lạ, hắn hết lần này tới lần khác cảm thấy đứa nhỏ trước mắt này, tựa hồ so với hắn chạm qua nữ nhân, đều làm tâm hắn rung động hơn, làm cho hắn lần đầu tiên không tự chủ được muốn đến gần hắn, thân cận với hắn.

Nhưng mà, Hạ Lan Tuyết lập tức đổi sắc mặt, gạt mình, sợ hãi, thậm chí còn có chút ngờ ngàng ghét bỏ.

Thân thể nàng dựa vào phía sau, lại thay đổi thần sắc như thương hại nhìn hắn chăm chăm, "Lãnh ca ca, người xong rồi, người thích ta. Nhưng ta là nam nhân. Nói cách khác, người yêu nam nhân. Lãnh ca ca, hóa ra người lại hảo sắc như vậy."

"Cái gì?" Lãnh Dịch Hiên lấy làm kinh hãi, làm sao có thể? Hắn làm sao lại yêu nam nhân?

Hắn chỉ là cảm thấy đứa nhỏ này...

Đợi chút, trán hắn đột nhiên toát ra mồ hôi lạnh rồi, vừa rồi hắn thật sự là thấy đứa nhỏ này xinh đẹp, so với những nữ nhân kia còn hấp dẫn hơn.

Đáng chết.

"Không, sẽ không. Lành ca ca là ca ca của người làm sao có thể, làm sao có thể yêu người?" Lãnh Dịch Hiên thanh âm có chút hoang mang, loại cảm giác quỷ dị này thật là đáng sợ.

Hạ Lan Tuyết ác liệt cười cười, "Yêu hay không yêu ta không quan trọng, mấu chốt là, Lành ca ca, khả năng là người thích nam nhân a, nếu không, người vừa thấy ta tại sao lại muốn gần gũi ta? Hơn nữa, nếu không tin, người có thể đi thử xem. Xem xem người có cảm giác với thân thể nữ nhân hay không?"

"Tiểu tử thú, gia năm qua nữ nhân so với người gặp qua còn nhiều hơn." Lãnh Dịch Hiên đột nhiên táo bạo hướng về nàng rống một tiếng.

Hạ Lan Tuyết lơ đãng tròn mắt, "Vậy sao? Vậy thì như thế nào? Người yêu các nàng sao? Người cùng với các nàng, bất quá là thỏa mãn thân thể cần thôi. Sau đó có phải hay không thường thường cảm thấy càng thêm cô đơn rồi?"

"..." Lãnh Dịch Hiên trán nổi lên gân xanh, không biết làm thế nào, tiểu tử thú này tựa hồ đọc thấu suy nghĩ của hắn, lại làm cho hắn không thể nào phản bác.

"Cho nên?" Hắn cắn răng hỏi.

Hạ Lan Tuyết hí mắt cười một tiếng, ranh mãnh nói, "Cho nên a, người nên thử xem, ước chừng người yêu lại là nam nhân đấy."

"Tiểu tử thú." Lãnh Dịch Hiên bình sinh ghét nhất loại người như vậy, hiện tại bị người ta nói thành là đồng tính, tất nhiên là giận không kềm được, tức giận muốn ra tay đánh người.

Hạ Lan Tuyết nhanh nhẹn chột lóe, chỉ hắn nói, "Đừng đụng ta, tiểu gia mặc dù còn không có chạm qua nữ nhân, nhưng là đối nam nhân là không một chút hứng thú."

Lãnh Dịch Hiên gương mặt tuần tú tím bầm, đứng dậy chỉ Hạ Lan Tuyết nói, "Tiểu tử thú, người chờ, gia chứng minh cho người thấy, gia là bình thường. Gia thích là nam nhân."

"Ừm, vậy đi chứng minh đi." Hạ Lan Tuyết nâng nâng tay với hắn.

Lãnh Dịch Hiên bị nàng chọc tức, sai bước liền hướng ra ngoài chạy đi, chứng minh? Muốn tìm nữ nhân cho tiểu tử thú này xem sao?

Tức chết người đi được, hắn đường đường nam nhi bây giờ lại bị người ta nói là đồng tính.

Nhìn hắn hỏn hển chạy, Hạ Lan Tuyết tâm tình rất cực tốt hơn nhiều.

Tiết ma ma còn chưa dậy, nàng liền tự mình tới phòng bếp nấu nước ấm rửa mặt, chỉ là, điểm tâm sao? Nàng cũng không biết phải làm như thế nào? Nghĩ ra ngoài mua.

Mới rửa mặt xong, trong sân đã có người tìm.

Là người mặt đen cao to lần trước Lâm An.

Lần này, ánh mắt hắn nhìn nàng có tìm tòi nghiên cứu, thậm chí còn có địch ý.

"Hửm? Tướng quân các người sai người tới tìm ta sao?" Hắn không mở miệng, mặt đen môn thần như vậy hướng cửa nhất đảm, Hạ Lan Tuyết nhìn thấy không vui, đành phải hỏi trước.

"Đúng." Lâm An hừ một tiếng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Hạ Lan Tuyết, trong lòng càng thêm lo sợ cho chủ tử nhà mình.

Chủ tử gia tướng mạo tuấn lãng, tài đức vẹn toàn, muốn cái dạng nữ tử gì mà lại không có? Tại sao lại động tâm tư với tiểu tử chưa mọc đủ lông này được.

Nếu lão gia biết được, sao có thể không long trời lở đất a.

"Nói a, chẳng lẽ hắn phái người tới làm môn thần?" Thấy hắn lãnh lạnh nhạt đạm, Hạ Lan Tuyết tức giận.

Tiểu tử thú ý vào tướng quân bảo vệ, tính tình đồ đại, Lâm An nhin xuống một hồi, nói, "Tướng quân phái thuộc hạ tới dẫn người vào trong doanh."

"A." Hạ Lan Tuyết lông mày mở ra, vui vẻ, "Được, để ta chuẩn bị một chút?"

"Không cần." Lâm An lại nói.

"Được, vậy ta nói một tiếng với Tiết ma ma đã." Hạ Lan Tuyết lập tức xoay người, hướng về thiên phòng chạy chậm đi.

Tính trẻ con hiếu động như vậy, càng làm cho Lâm An bận tâm đến.

Chủ tử đại khái là chưa bao giờ chạm qua nữ nhân, không biết nữ nhân thế nào? Thế nhưng không nên tìm đến đứa con trai a, nam hài, nam...

Chủ tử anh minh thần võ của hần a!

"Đi thôi." Hạ Lan Tuyết rất nhanh lại chạy ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nóng bỏng vui vẻ.

Lâm An không có nhìn hần, ra sân nhỏ, dắt hai con ngựa đến.

Hạ Lan Tuyết phiên thân lên ngựa, cùng hần đi đến doanh địa.

Chỉ là, Lâm An cũng không mang nạng đi gặp Cơ Hoa Âm, mà là đem nạng giao cho một tiểu binh lính.

"A, tướng quân các người đâu?" Hạ Lan Tuyết bắt lấy Lâm An hỏi.

Lâm An nhìn bàn tay nhỏ bé bắt được tay áo của mình, hung hăng nhún hạ mi, Hạ Lan Tuyết gấp rút buông ra, xin lỗi cười cười, "Tướng quân các người đâu?"

"Tướng quân công vụ bề bộn, về sau, người liền theo Tôn y quan." Lâm An nói xong, sai bước liền đi.

Hạ Lan Tuyết có chút buồn bực, nhưng là, Lâm An lời nói cũng làm cho nàng hiểu, đi theo Tôn y quan, này chứng tỏ, nàng kế tiếp cũng sẽ làm đại phu trong doanh địa này rồi.

Ha ha, thật tốt, ở bên trong doanh trại này cũng không tồi, kia cùng Cơ Hoa Âm đã có thể càng thân cận rồi.

Tiểu binh lính kia liếc hần một cái, cảm thấy hần thật sự là đẹp mắt, không giống chính hần, ở doanh địa ba năm, trở nên đen thui, chỉ sợ về nhà cha mẹ cũng không nhận ra.

"Ai, ta gọi Nhị Mao, người mới tới sao? Tên gọi là gì?" Tiểu binh lính một bên đưa nàng đi y tế doanh, một bên thân thiện giới thiệu chính mình.

"Hạ Lan, rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy, triều dâng sóng dậy lan." Hạ Lan Tuyết nâng cao bộ ngực, thập phần cời mở phóng khoáng tự giới thiệu mình.

Còn rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy, triều dâng sóng dậy lan, nghe tên là tốt rồi đại khí hào vang dội, trong mắt Nhị Mao lộ ra vẻ sùng bái, "Tên người thật là dễ nghe, tại sao người lại vào quân đội? Ta thấy người, là con của gia đình giàu có. Người nhà người sao lại đồng ý để người đi chịu khổ được?"

"Ha ha, nam nhi sao, bị chút ít khổ sợ là cái gì?" Hạ Lan Tuyết sáng lạng nở nụ cười, lại nói, "Quân doanh là rèn luyện nam nhi ý chí chỗ tốt nhất, ta thích nơi này."

"À." Còn có người thích loại địa phương này? Nhị Mao lại đối với nàng khâm phục không được.

Rất nhanh, đến y tế doanh.

Nhị Mao đưa nàng vào một gian doanh trại, bên trong không có người, nhân tiện nói, "Tôn y quan chắc đang bận rộn, người ngồi ở đây đợi đi, ta đi trước."

"Được." Hạ Lan Tuyết tìm chỗ ngồi xuống.

Dáng vẻ yên lặng nhu thuận làm cho Nhị Mao nhìn thấy tim căng cứng, đúng là không bỏ được đi, "Cái kia, người có sợ hay không? Có muốn ta chờ cùng người không?"

"Không được, người nhanh đi về làm việc đi, ta cùng Tôn y quan là người quen." Hạ Lan Tuyết cười nói.

Hạ Lan Tuyết bình thường liền yêu cười, vô luận loại nào cười đều là vô cùng dễ nhìn, đặc biệt là giờ phút này loại này thuần túy vô hại hài từ một loại vui vẻ.

Nhị Mao mặt đỏ lên, "Ta đi đây."

Hần vừa đi đến cửa, lại quay đầu lại dặn dò một tiếng, "Ta gọi Nhị Mao, người đừng quên đấy, có chuyện tìm ta."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết hướng hần khoát khoát tay.

Nhị Mao lúc này mới lưu luyến rời đi.

Hần vừa đi, Hạ Lan Tuyết liền không ngồi yên được nữa, đứng dậy ở nơi này trong doanh phòng đi động, xem một chút cái này, sờ sờ cái kia...

Đột nhiên, màn cửa bị vén lên, một đạo bóng dáng chạy vào, kêu ầm lên, "Muốn chết, Tôn lão đầu, ngươi mau xem cho gia một chút..."

Người nọ không nói lời gì, cũng không thấy rõ ràng người trong phòng, xông tới liền cời dây lưng ra muốn cời quần.

Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên, gấp rút che tròn mắt hướng hấn rống, "Lãnh Dịch Hiên, ngươi dám đùa giỡn lưu manh, lão tử cắt ngươi."

Lãnh Dịch Hiên sợ gan run lên, tay đang thoát quần đột nhiên dừng lại, gương mặt nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, không khỏi kinh hãi, "Tiểu tử thú, tại sao ngươi lại ở đây?"

"Còn không nhắc quần lên?" Hạ Lan Tuyết quay lưng đi.

"A" Lãnh Dịch Hiên vội vàng mặc quần vào, hỏi, "Tôn lão đầu đâu?"

"Không có ở đây."

"Đi đâu rồi? Gia tìm hấn có việc gấp."

"Không biết."

Lãnh Dịch Hiên mặc quần xong, ánh mắt khắp mọi nơi đảo qua, đột nhiên lại rơi xuống trên người Hạ Lan Tuyết, "Ngươi ở đây làm cái gì?"

Xem chừng hấn mặc xong xiêm y rồi, Hạ Lan Tuyết lúc này mới xoay người, "Ngươi lại ở chỗ này làm cái gì?"

"Gia tìm Tôn lão đầu, tất nhiên là..." Gương mặt tuần tú của Lãnh Dịch Hiên đột nhiên trầm xuống, chết tiệt, hấn muốn xem chính là bệnh ở phương diện kia, cùng một mao hài tử giải thích sao được?

"Ngươi tên tiểu tử thú, loạn đả nghe cái gì? Mau nói, tại sao ngươi lại ở đây?" Lãnh Dịch Hiên nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên cảm thấy tiểu tử này rất tà ác.

Hạ Lan Tuyết nhún vai, mỉm cười, "Ngươi là tìm đến Tôn lão đầu xem bệnh sao? Hấn không có ở đây, ngươi có thể ở chỗ này chờ một tý."

"Ai nói lão tử tìm hấn xem bệnh." Lãnh Dịch Hiên tất nhiên sẽ không thừa nhận.

Lúc này, Tôn lão đầu ôm một cái ấm vừa sắc xong thuốc đi vào, vừa nhìn thấy Lãnh Dịch Hiên cùng Hạ Lan Tuyết giằng co cùng một chỗ, khề sừng sốt.

"Tôn lão đầu, ngươi chết đi nơi nào? Gia tìm ngươi có việc." Không đợi Hạ Lan Tuyết nói chuyện, Lãnh Dịch Hiên vội vàng đi tới, ôm vai Tôn lão đầu, hướng về Hạ Lan Tuyết trợn mắt, "Này, tiểu tử, gia cùng lão nhân này có chút chuyện gấp gấp cần nói, ngươi đi ra ngoài trước."

Tôn lão đầu nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, nhưng không nhận ra nàng.

Hạ Lan Tuyết hừ một tiếng, "Được, vậy ta đi ra ngoài trước, các ngươi từ từ nói chuyện."

Vừa ra khỏi cửa, nàng liền lặng lẽ núp ở cửa, vén một góc màn cửa lên, nhìn lên.

Quả nhiên, chỉ thấy Lãnh Dịch Hiên vẻ mặt đưa đám, "Lão nhân, muốn chết, ngươi xem gia là phé sao? Gia hôm nay thử ba nữ nhân, một chút phản ứng cũng không. Ba người thân hình đều đẹp ngực to eo nhỏ, đều cời hết, gia thế nhưng... Gia mắt mặt lớn, gia đây là bị phé đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Thiếu Khâm đại nhân bị bệnh

"Ngươi cái này?" Tôn lão đầu bị đánh về cả kính của Lãnh Dịch Hiên dọa sợ, ánh mắt không khỏi hạ xuống, bùi môi nói, "Đúng xấu rồi?"

"Từ lão đầu, ông nhìn chỗ nào đấy? Bảo bối của gia vẫn tốt lắm." Bị một lão nhân trên mặt đầy nếp nhăn nhìn chăm chú, Lãnh Dịch Hiên nổi cả da gà, nhưng dường như, ở đây chỉ có lão nhân này có y thuật cao nhất.

Về mặt Tôn lão đầu nghi ngờ, "Tốt sao còn tìm lão nhân ta? Con nít "

Về mặt Lãnh Dịch Hiên đau khổ, "Không phải do đột nhiên không được việc sao?"

Một nam nhân không cách xa nữ nhân như hấn, đến Tây Di này hơn nửa năm, chưa được chạm vào nữ nhân, hôm nay bị Hạ Lan tiểu tử kia khiêu khích, liền đi tìm mấy người phụ nữ đến hầu hạ, ai ngờ chứng kiến mỹ người máu nóng sục sôi, nhưng bảo bối kia lại cứ mềm nhũn, không dậy nổi.

Cuối cùng, mấy người phụ nữ phải thay nhau ra trận khiêu khích hắn, nhưng lại làm cho hắn không còn thấy hào hứng nữa, thậm chí là chạy trốn chết.

Trốn khỏi Xuân Hương uyển, cuộc đời hắn đúng là không có chuyện nào mất mặt hơn nữa.

Chẳng lẽ là tiểu tử kia nói trúng? Thật ra trong lòng hắn thích nam nhân?

Nghĩ tới đây, Lãnh Dịch Hiên bị chính suy nghĩ của mình làm cho cho chán ghét muốn phun máu.

Ở cửa, thấy dáng vẻ thất vọng, khó khăn của Lãnh Dịch Hiên, Hạ Lan Tuyết che miệng cười trộm.

Ai bảo ngươi lên mặt, đáng đời!

Ngân châm của nàng đâm vào huyết cũng không phải là chuyện đùa, tối thiểu phải làm cho tiểu bảo bối của hắn một tháng đều không ngẩng đầu được lên.

"Người nào?" Ngay tại lúc nàng kiểm chế không được, bả vai run rẩy, thì một bàn tay to chụp tới mạnh mẽ bắt được vai nàng.

Thân thể nhỏ nhắn bị người túm qua, thiếu chút nữa là đâm vào trong ngực người kia.

Hạ Lan Tuyết ngược mắt nhìn lên, không khỏi vui vẻ, "A, Như Băng đại nhân, ngươi cũng tới tìm Tôn lão đầu xem bệnh sao?"

Thế nào vừa nhìn nàng, Như Băng không nhận ra được, vừa nghe thấy tiếng của nàng, căng thẳng trên mặt Như Băng hơi dần ra.

"Người?" Hắn buông nàng ra, giống như là tránh rấn rết.

"Ta." Hạ Lan Tuyết ngược mắt lên, hoạt bát chớp mắt với hắn, "Ta hiện tại tên là Hạ Lan, rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy, triều dâng sóng dậy, là y quan trong doanh y này, nếu như, Như Băng đại nhân muốn khám bệnh, cũng có thể tìm ta nha. Yên tâm, y thuật của ta không kém hơn lão đầu kia đâu!"

Thần sắc Như Băng không động, trầm giọng nói, "Ta tới lấy thuốc cho đại nhân."

"Đại nhân? Thiếu Khâm?" Đôi mắt Hạ Lan Tuyết nhíu lại, hồ nghi nhìn hắn chằm chằm, "Hắn bị bệnh?"

"Đại nhân đêm qua nhiễm phong hàn." Như Băng thành thật trả lời.

"À." Hạ Lan Tuyết nhớ tới tối hôm qua, yêu nhân Thiếu Khâm kia chạy tới phá hoại chuyện tốt của nàng và Cơ Hoa Âm, chợt cảm thấy hắn bị bệnh, hoàn toàn là báo ứng.

"A, lấy thuốc gì? Có cần ta hỗ trợ không?" Nàng híp mắt cười, dáng vẻ thiện tâm.

Như Băng lại nghiêm túc, "Không cần." Hắn ngu nữa cũng có thể nhìn ra, con mắt nàng tuy mỉm cười nhưng tâm tư nàng tuyệt đối không có chuyện tốt.

"À. Vậy ngươi vào đi, Tôn lão đầu ở bên trong." Hạ Lan Tuyết cũng không nói tình huống bên trong, tốt nhất để cho khối băng lớn này đi vào nhìn thấy cảnh xấu hổ, ha ha.

Như Băng nhìn nàng một cái, không nói nữa, mà là xóc rèm, trực tiếp đi vào.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng gào như quỷ của Lãnh Dịch Hiên ở bên trong.

"Này, ngươi người nào? Lại dám xông vào y tế?" Lãnh Dịch Hiên che lấy hạ thân, hung dữ trừng mắt Như Băng.

Như Băng không thèm liếc mắt nhìn hắn, trực tiếp nói với Tôn lão đầu, "Thiếu Khâm đại thân thể khó chịu, muốn mời tôn y đi qua nhìn một chút."

"Thiếu Khâm?" Lãnh Dịch Hiên nghĩ tới, "Các ngươi ti lễ giám không phải là người mới xuất hiện lớp lớp sao? Hắn như vậy còn cần Tôn lão đầu đi xem? Ra cửa ngay cả nha hoàn đệm chăn đều mang theo, mà không mang đại phu sao?"

Như Băng lúc này mới nhìn hắn một cái, "Vị công tử này nếu có thắc mắc gì, có thể đi hỏi đại nhân."

Trên thực tế, hắn cũng không hiểu, đại nhân ra cửa đúng là dẫn theo đại phu.

Nhưng sáng hắn nghe thấy mệnh lệnh, là phải mời người ở y doanh đến xem bệnh, hắn có thể làm khác sao?

"Bây giờ sao? Nhưng lão già này còn có việc gấp." Tôn lão đầu không thích Thiếu Khâm, làm sao chịu đi xem bệnh cho ác nhân được? Tốt nhất bệnh chết đi cho xong.

"Nếu hắn không đi, ai đi bây giờ." Hắn hướng ra ngoài gọi, vừa rồi Lâm An tựa hồ nói tướng quân an bài cho hắn một trợ thủ, vậy là xong, để cho tên người mới kia đi qua.

"Ai?" Lãnh Dịch Hiên tò mò hỏi, "Hạ Lan tiểu tử thú kia sao?"

"Hạ Lan? Vậy thì hẳn đi, Hạ Lan." Tôn lão đầu liền gọi.

Mặt Như Băng liền biến sắc, "Không ổn."

"Hả?" Tôn lão đầu khó hiểu.

Màn cửa bị vén lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của nam hài, "Ồ, tôn y, ông kêu tôi sao?"

"Người chính là Hạ Lan?" Tôn lão đầu có chút sững sốt, không nghĩ tới Cơ tướng quân lại an bài cho hắn một tiểu tử xinh đẹp như vậy? Dáng vẻ trắng nõn như sứ thể kia có thể làm cái gì?

"Vâng, đúng vậy." Hạ Lan Tuyết thả rèm, tung tăng như chim sẻ đi đến, "Tôn y, có cái gì phân phó?"

"Học qua y sao?" Tôn lão đầu tinh tế nhìn hắn, cảm giác, cảm thấy đứa nhỏ này rất quen, giống như là đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Hạ Lan Tuyết cong môi khẽ cười, "Học qua." Một bên còn duỗi ra một đôi tay, đưa lên vạch xuống, "Không sai biệt lắm mười năm rồi."

"Mười năm? Người học y học mười năm? Người hiện tại mới có bao nhiêu?" Lãnh Dịch Hiên khó có thể tin tưởng to mắt, cảm giác, cảm thấy tiểu tử trước mắt này chỉ khoảng mười tuổi, chẳng lẽ ở trong bụng nương đi học y rồi?

Hạ Lan Tuyết làm mặt quỷ với hắn, "Người quân ta bao nhiêu làm cái gì? Tóm lại, y thuật của ta không kém là được."

Tôn lão đầu càng nhìn nàng, càng cảm thấy quen mắt, nhưng do lớn tuổi, trí nhớ không tốt, chỉ là cảm thấy quen mắt, chính là nghĩ không ra.

"Hạ Lan, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?"

"Ừm, vừa rồi a, vừa rồi ngài đi vào chúng ta liền nhìn thấy nhau." Hạ Lan Tuyết cười hi hi.

Tôn lão đầu lắc đầu, "Không đúng. Không phải là vừa rồi, ta nói trước kia."

"Không có đi." Hạ Lan Tuyết còn cười ngây thơ.

Tôn lão đầu dùng sức suy nghĩ một chút, cũng đúng, vài năm nay mình vẫn ở bên cạnh gia thì làm sao gặp được một nam hài xinh đẹp, ngây thơ như vậy chứ?

"Được rồi, nếu người có biết chút y thuật, vừa vặn, Thiếu Khâm đại nhân bị bệnh, ta ở chỗ này đang bận tới mắt, người đi qua xem bệnh cho đại nhân đi?"

"Cái này?" Mặt Hạ Lan Tuyết nhẹ chuyển, ha ha cười một tiếng, "Chỉ cần Thiếu Khâm đại nhân dám cho ta xem, ta tự nhiên là đi khám."

Như Băng nghe vậy, lông mày nhíu chặt, "Tôn y..."

"Ai, đi đi. Nhị thiếu, vừa rồi chúng ta đang xem ở chỗ nào đến đây? Lão già này quên mất rồi, người cời quần ra, để cho ta kiểm tra kỹ lại một lần." Tôn lão đầu quay người lại, vỗ bả vai Lãnh Dịch Hiên, định đi vào gian phòng bên trong.

Lãnh Dịch Hiên ngăn người, lúc này, Hạ Lan Tuyết thừa dịp Tôn lão đầu đi vào trong nháy mắt, kéo Lãnh Dịch Hiên lại, hướng về bên lỗ tai hắn thì thầm, "Đi thôi, Tôn lão đầu rất thiên vị người trẻ tuổi anh tuấn như người, loại người như người bệnh a, hẳn thấy nhiều rồi, cũng vui về trị bệnh"

"A?" Toàn thân Lãnh Dịch Hiên run lên, thảo nào vừa rồi lúc Tôn lão đầu hỏi han bệnh tình của hắn con mắt đều sáng lên, trên người tóc gáy dựng lên, a một tiếng, sợ hãi kêu chạy.

"Ha ha." Hạ Lan Tuyết nhìn thấy cái dạng kia, cười vui vẻ.

Như Băng mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe thấy lời nói nhẹ nhàng kia của nàng, nghĩ chắc cũng không phải chuyện tốt gì.

Tôn lão đầu từ trong phòng đi ra, không thấy Lãnh Dịch Hiên, hiếu kỳ, "Tiểu tử thú kia đâu rồi?"

"Chạy, ha ha." Hạ Lan Tuyết nhìn Tôn lão đầu một cái, cố gắng nén cười.

Tôn lão đầu không biết nàng vì cái gì cười, nhưng cảm thấy nụ cười của nàng rất chói mắt, liền quát lên, "Còn ngây ngô cười làm cái gì? Còn không mau đi xem bệnh cho Thiếu Khâm đại nhân, nhớ kỹ, đừng làm mất mặt lão già này."

"Dạ" Hạ Lan Tuyết mím môi, nhìn Như Băng, ngoắc tay, "Đi thôi, Như Băng đại nhân."

Ánh mắt Như Băng tối lại, không nói gì nhắm mắt theo đuôi nàng.

--

Hạ Lan Tuyết không thể tưởng được, chỗ ở của Thiếu Khâm lại ở cách vách với nơi ở hiện giờ của nàng.

Hai cái sân nhỏ chỉ cách nhau cái tường gạch.

"Người lớn các người ở nơi này?"

Như Băng gật đầu, "Đúng vậy."

Hạ Lan Tuyết mi tím đập mạnh, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hời, "Hắn cố ý? Tại sao lại ở chỗ này? Người lớn các người tài đại khí thô, tại sao lại ở trong viện nhỏ này?"

Mặt Như Băng không chút thay đổi, "Tại hạ không biết. Cô nương nếu có nghi vấn, cũng có thể đi vào hỏi đại nhân."

"..." Hạ Lan Tuyết nhất nghẹn, quay người đi vào bên trong, "Tất nhiên là ta muốn hỏi."

Nhưng, mới vừa vào sân nhỏ, nàng đột nhiên quay đầu, nhìn Như Băng, cười hời, "Đúng rồi, ta thường xuyên nghe nói, trong phủ của người lớn của các người mỹ nữ nhiều như mây, đây có phải chuyện thật không?"

"..." Như Băng mím môi, không đáng trả lời.

Hạ Lan Tuyết biết rõ đây là chuyện thật, cũng không chờ hắn trả lời, nhủ mảy mòi rồi nói, "Chẳng lẽ người lớn các người thấy ta tướng mạo đẹp nên động tâm với ta sao?"

"..." Như Băng thấy nàng có chút tự kỳ về nhan sắc của mình, trầm giọng nói, "Không phải, hậu viện của đại nhân chỉ chứa mỹ nhân."

"Hửm?" Hạ Lan Tuyết ngẩn ra, lập tức vênh môi, "Ý người ta không phải là mỹ nhân?"

Như Băng bỏ qua chất vấn của nàng, "Đại nhân đang ở trong phòng, mời cô nương đi bên này."

"Cô nương?" Hạ Lan Tuyết mặt đen lại, liếc nhìn hắn, "Sao lại không có nhân lực như vậy, không thấy ta đang giả trang sao? Phải gọi công tử."

Ánh mắt lạnh lùng của Như Băng nhìn nàng, chỉ cảm thấy toàn thân nàng có chỗ nào giống một công tử? Chỉ có lão nhân kia và Lãnh Dịch Hiên mới thiếu đầu óc không nhìn ra thôi.

"Mời." Như Băng nói một tiếng, trực tiếp đi tới cửa, bấm báo, "Đại nhân, đại phu đến rồi."

"Để cho nàng vào đi." Trong phòng, truyền ra thanh âm có chút khàn khàn suy yếu của Thiếu Khâm, nghe, tựa hồ thật đúng là bị bệnh.

Như Băng vén rèm, Hạ Lan Tuyết cất bước đi vào, vừa vào nhà, đập vào mặt nàng là mùi thơm ấm áp làm cho nàng hít thêm hai cái.

Còn nói không hương nhang sao? Vì sao hai phòng ở cũng không khác biệt lắm mà phòng của nàng không có hương thơm ấm áp như này?

Phòng trong, trên giường lớn khắc hoa văn tinh xảo, màn lụa tuyết trắng rủ trên mặt đất, lò mờ có thể trong thấy một bóng người nằm ở giữa.

"Đại nhân, tiểu nhân đến trị bệnh cho ngài." Hạ Lan Tuyết từ từ đi tới giường.

Người trên giường ho nhẹ hai tiếng, lúc này mới trả lời, "Đờ Bản Đốc ngồi dậy."

"Dạ." Chẳng biết tại sao, vừa nghe thấy thanh âm suy yếu kia tim Hạ Lan Tuyết run lên, cảm thấy có chút quý dị.

Nàng vén màn lên treo ở hai bên, sau đó, nhìn thoáng qua hắn.

Mà người nằm trên giường lúc này đang đắp một cái áo ngủ bằng gấm, chỉ lộ ra cái đầu xinh đẹp, khuôn mặt yếu đã lúc này đỏ bừng lên khác thường, con mắt sáng trong, nhưng lại như có một tầng hơi nước, mê mê mang mang, nhưng cũng đang ngó chừng nàng.

"Là người? Tôn y đâu?" Thiếu Khâm tựa hồ không nghĩ tới là nàng, giây giữa muốn ngồi dậy, nhưng mà, vừa dùng lực, lại ho hai tiếng.

"Thật đúng là bị bệnh à?" Hạ Lan Tuyết khom lưng, tay đặt tại trên trán hắn, quả nhiên nóng lợi hại, chưa phát giác ra thâm tỏa lồng mảy, "Người đang phát sốt đây, đã uống thuốc gì chưa?"

Thiếu Khâm lắc đầu, bàn tay nhỏ bé mát lạnh của nàng đè trên trán hắn, thật là thoải mái.

"Người muốn trị bệnh cho bản đốc?"

"A, Tôn y bận tới mất, nên ta tới đây." Hạ Lan Tuyết thu tay lại, lại bắt lấy tay trái của hắn bắt mạch, "Le lưỡi ra ta xem một chút."

Thiếu Khâm tròn mắt nhưng vẫn là nghe lời vuron một chút đầu lưỡi.

"Miệng mở to ra, ta không ăn thịt người đâu." Hạ Lan Tuyết tức giận liếc hắt một cái.

Thiếu Khâm về mặt cứng đờ, quay đầu đi chỗ khác, mặt hướng giữa giường, không nhìn nàng.

"Người làm gì thế?" Hạ Lan Tuyết sững sờ, biết thái độ của mình không tốt sao.

Đúng vậy, nàng còn canh cánh trong lòng chuyện tối hôm qua, rõ ràng là yêu nhân này cố ý, nếu không, chỗ hoang vu như vậy, sao hắn tìm đến được?

Nhưng mà thôi, dù sao nàng cũng là đại phu, tối thiểu y đức vẫn phải có.

Cho nên, giờ phút này hắn bị bệnh, thật sự nàng không muốn truy cứu chuyện khác.

Nhưng đối với hắn, tò thái độ ân cần đúng là hơi khó.

"Bản Đốc không có gọi người tới, nếu người không muốn thì có thể đi về." Hắn thanh âm khàn khàn, lạnh lùng ném một câu.

"Ồ, thật sự không cần ta đến sao." Hạ Lan Tuyết hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

Người trên giường, tựa hồ bị thái độ lạnh lùng của nàng chọc tức, lập tức kịch liệt ho khan.

Chờ Hạ Lan Tuyết đi tới cửa, nàng chỉ cảm thấy người này chẳng lẽ muốn ho đến ngừng thở sao?

Mặc kệ, là hắn muốn nàng đi.

Như Băng canh giữ ở ngoài cửa, vừa thấy nàng đi ra, đại nhân nhà mình đang ở bên trong ho không ngừng, hắn vội vào xem, kết quả sợ hết hồn, gấp rút lại chạy ra, một tay bắt được Hạ Lan Tuyết trong sân.

"Người muốn đi sao? Đại nhân ho ra máu rồi, người mặc kệ?" Giọng nói và vẻ mặt Như Băng rất nghiêm túc chỉ hận không thể lập tức xé nàng ra.

Hạ Lan Tuyết bị thần sắc hung ác của hắn dọa sợ tim run lên, "Ho ra máu rồi?"

"Cùng ta trở về." Như Băng mặc kệ nàng, vội kéo nàng đi vào bên trong.

Hạ Lan Tuyết cũng không cưỡng lại, đã ho ra máu cũng không phải là bệnh nhẹ.

Lần nữa trở vào phòng, chỉ thấy Thiếu Khâm nằm sấp ở bên giường, nửa người tựa hồ muốn rớt xuống, thật sự có một chút màu đỏ bên giường... máu.

"Đồ hắn nằm." Hạ Lan Tuyết cảm thấy cả kinh, lập tức phản phó.

Như Băng theo lời, đỡ Thiếu Khâm nằm xuống, mới phát hiện cả người hắn đúng là ngắt đi.

"Đại nhân."

"Đừng gọi hắn, kệ hắn đi." Hạ Lan Tuyết chen vào, lại giúp Thiếu Khâm tỉnh tể kiểm tra thực hư một phen, sau khi kiểm tra, nàng càng thấy khó hiểu.

"Đại nhân nhà người từng trúng độc?" Nàng hỏi Như Băng.

Hơn nữa, loại độc chất này không phải là cổ độc hắc trùng, là một loại độc dược mẫn tính, tồn tại lâu dài ở trong thân thể người bệnh, từ từ chiếm hết sức lực.

Như Băng lắc đầu, hắn cũng không biết.

"Đại nhân bị bệnh nặng sao?" Rốt cuộc Như Băng lộ ra thần sắc lo lắng, vốn cho chỉ là bệnh phong hàn nhỏ nhưng lại có độc trong người.

Hạ Lan Tuyết đứng dậy, nhìn qua hắn, nói chi tiết, "Tạm thời không ngại, vừa rồi hộc máu, hắn là cấp hỏa công tâm, ta bốc cho hắn ít thuốc uống trước đã, còn độc ở trên người hắn phải điều trị từ từ. Đúng rồi, ăn uống hằng ngày của đại nhân nhà người, người nào chịu trách nhiệm?"

"Người hoài nghi, có người hạ độc trong thức ăn của đại nhân sao?" Con mắt sắc của Như Băng lạnh dần.

Hạ Lan Tuyết gật đầu, "Hắn trúng độc mẫn tính, không một sớm một chiều, có thể hạ độc như vậy, ngoại trừ ăn uống mỗi ngày, ta không biết còn phương pháp khác nữa. Nhưng, chờ hắn tỉnh lại, người hãy nói lại cho hắn, đợi hắn tra ra sẽ rõ ràng thôi."

Nói, Hạ Lan Tuyết đi về phía bàn, lại tìm một phen, không có giấy bút, liền hỏi Như Băng, "Người cầm giấy bút đến, ta viết thang thuốc người đi bốc cho người lớn người uống."

Như Băng cũng nhìn thoáng qua trên bàn, "Đại nhân dùng không quen giấy bút ở ngoài, sợ là không có. Không bằng người nói cho ta, ta đi mua là

được."

"Người có thể nhớ được?" Hạ Lan Tuyết bày tỏ hoài nghi, "Liên tính nhớ rõ tên thuốc, phân lượng, phối hợp cái gì, người có thể nhớ toàn bộ?"

Như Băng không trả lời, suy nghĩ một chút, nói, "Có thể hay không làm phiền cô nương, đi mua thuốc hộ đại nhân?"

"Ồi, người thật đúng là giàu ý tưởng?" Hạ Lan Tuyết lập tức khoát tay, "Ta không phải nha hoàn của đại nhân các người, đi, tìm giấy bút đi."

Như Băng đành phải ra ngoài tìm.

Hạ Lan Tuyết lưu ở trong phòng, mọi nơi nhìn nhìn, đột nhiên lại đi đến bên bàn học, nhìn mấy cuốn sách bày phía trên.

Ồ, không phải là chữ của Đại Chu, nàng lật ra vài trang, giống như xem thiên thư vậy, nên đành đóng lại.

Đột nhiên, một hộp gỗ tinh xảo trong góc bàn làm nàng chú ý, nếu như không nhìn lầm, thì hoa văn trên hộp gỗ, giống với hoa văn trên vòng tay gỗ của nàng.

Nàng không khỏi cầm ở trong tay, tò mò bắt đầu đánh giá, lại tinh tế khẽ ngửi, bên trong tản ra mùi thuốc mê người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Nàng đã lại bị hấn không chế được, tránh không thoát

Mùi thuốc?

Hạ Lan Tuyết rất hiếu kỳ, đang định mở hộp ra, thì nghe thấy tiếng nói khàn khàn của nam nhân ở phía sau truyền đến "Người đang làm cái gì?"

Giống như có chút không vui.

"Người đã tỉnh?" Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, nhìn đôi mắt tối tăm thâm trầm của hắn, rất lơ đãng, một người vừa học máu bất tỉnh, bây giờ còn đang sốt cao, nàng sợ cái gì?

Thuận miệng hỏi một tiếng, nàng liền thu hồi ánh mắt, cúi đầu tiếp tục loay hoay với cái hộp này.

Nhưng, lạ là một cái hộp nhìn đơn giản, nhưng nàng dùng tay mở mãi không ra.

Nàng tức giận thở ra một hơi, xoay người, hỏi hắn, "Vì sao mở không ra? Bên trong đựng bảo bối gì thế? Hiếm lắm sao?"

"Đưa đây." Hắn vươn tay ra, trầm trầm nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết nghĩ hắn muốn mở hộp ra, giúp nàng giải thích nghi hoặc, liền ngoan ngoãn đi tới, đưa cái hộp vào trong tay hắn.

Tuy nhiên, Thiếu Khâm cầm cái hộp, trực tiếp nhét vào ổ khóa, sau đó, một môi nhắm mắt lại, hơi nhếch môi, một chữ không nói.

Hạ Lan Tuyết tròn mắt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, mới ý thức được hỗn đản này không có ý muốn mở hộp cho nàng xem, mà hắn còn lấy đi cái hộp, không muốn để nàng chạm vào.

Nhưng, Hạ Lan Tuyết từ nhỏ đi theo mẫu thân học y, đối với dược liệu có sở thích đặc biệt mà càng cấm nàng, càng làm cho nàng thêm tò mò muốn biết.

"Này, người có ý gì? Cái hộp này ta tìm thấy, người giấu vào ổ khóa là sao? Chẳng lẽ muốn ta chui vào ổ khóa của người đoạt lấy?" Hạ Lan Tuyết xấu xa nở nụ cười, thấy hắn không để ý, lại ác liệt nhíu mày, "Thiếu Khâm đại nhân, đừng quên, ngài bây giờ là bệnh nhân, hơn nữa bệnh lại không nhẹ, không có sức nói chuyện nữa đi? Người nói vào lúc này, ta có nên nghĩ cách giáo huấn người hay không?"

"Người muốn giáo huấn thế nào?" Đột nhiên, Thiếu Khâm mở mắt, màu hổ phách trong đôi mắt nhiễm tia máu, giống như ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm, như một hài tử vô tội lại yếu đuối, thật giống như sợ nàng bắt nạt hắn vậy.

Hạ Lan Tuyết sùng sốt, nam nhân đang nằm trước mặt này thật sự là yêu nhân bắt nạt nàng trước đây sao?

Quan sát kỹ lại, gương mặt như yêu nhân kia, không là hắn thì là ai?

Nghĩ lại hắn cố ý làm cho nàng bị ngứa, sau đó còn ném nàng vào hồ nước tắm của hắn, thiếu chút nữa làm nàng chết sặc rồi.

Còn có lần đó ở trong mật thất, bị hắn giam cầm, hàm răng sắc bén cắn cổ hút máu nàng...

Ô ô, hình ảnh quá mức máu tanh.

Cũng làm cho lòng thương hại vừa nảy sinh của Hạ Lan Tuyết lập tức bị vỡ nát bấy.

Khỏe môi cong lên, nàng cười âm trầm, “Làm thế nào trừng trị ngươi? Ôi, biện pháp còn nhiều mà, tỷ như, giúp ngươi uống thuốc, làm cho ngươi sống không bằng chết, hay là...”

Trong tay nàng tự nhiên có thêm mấy cây ngân châm, quơ qua quơ lại trước mặt hắn uy hiếp, hí mắt cười nói, “Nhìn thấy không? Thứ này mà đâm vào người ngươi, có thể làm cho ngươi đau, nhưng miệng vết thương không thể tìm thấy, ha ha.”

Thiếu Khâm mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nàng, thấy đáng vẻ tự biên tự diễn vui vẻ của nàng, khỏe môi cong lên một độ cong đùa cợt.

Đáng vẻ đùa cợt này, tất nhiên Hạ Lan Tuyết cũng nhìn ra.

Được rồi, ở trước mặt một ác quan kinh điển, chơi loại hạ độc này, chút trò đâm kim kia, thật là không thấm vào đâu, không trách hắn lại lộ ra thần sắc đùa cợt.

Nhưng biện pháp để chinh phục ngươi sao? Ngoại trừ cái loại đó âm ngoan tàn nhẫn, còn có nhiều mà tà ác cay độc hơn.

Thu hồi ngân châm, Hạ Lan Tuyết ha ha nở nụ cười, “Đương nhiên, loại biện pháp này đối phó Thiếu Khâm đại nhân, thật bồi nhọ thân phận của ngài.”

Quay đầu lại, nhìn nhìn cửa, Như Băng còn chưa quay lại.

Hạ Lan Tuyết yên tâm, từ từ đến gần bên giường, từ từ nghiêng người xuống, ánh mắt giao hoạt chăm chú nhìn hắn, cười nhẹ hỏi, “Biết ta muốn làm cái gì không?”

Dán gần như vậy, gần đến nỗi hắn có thể cảm thấy hơi thở của nàng, thậm chí có thể thấy từng đường vân trên cánh môi đỏ mọng của nàng, giống như cánh hoa vậy.

Thiếu Khâm đột nhiên cảm thấy trên người càng nóng, càng thêm chóng mặt.

Nhưng mà, hắn cũng biết nàng lại gần hắn cũng không giống như hắn nghĩ, hoặc là nói hắn hy vọng xa vời.

Quả nhiên, nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của hắn, Hạ Lan Tuyết cười ác liệt, một đôi tay nhỏ lạnh buốt vươn ra véo lên khuôn mặt trắng bệch của hắn.

“Ha ha, xúc cảm cũng không tồi, làn da so với lão tử còn nhẵn nhụi bóng loáng hơn, ai, bình thường ngươi làm cách nào để chăm sóc vậy? Nam nhân a, tuy nói không giống với nữ nhân, nhưng tại sao lại xinh đẹp như vậy, làn da còn tốt như vậy. Nhìn xem, bẹo thật thích.”

Nàng ác độc dùng tay vân vê mặt hắn như mỳ vắt, chỉ hận không thể chà xát khuôn mặt xinh đẹp của hắn thành bánh bao.

“Hạ Lan Tuyết, ngươi, ngươi dám...” Thiếu Khâm kinh dị, dù cho hắn đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra, cái nha đầu chết tiệt đáng giận này, lại chà đạp mặt của hắn, hắn quan tâm nhất là khuôn mặt.

“Dám cái gì?” Nhìn vẻ mặt hắn khiếp sợ, hận không thể ăn thịt người, Hạ Lan Tuyết sung sướng cực kỳ, thậm chí, tay nhỏ nhẹ nhàng đặt lên mắt của hắn, cảm giác được lông mi của hắn thật dài, như bàn chải nhỏ cọ vào tay của nàng, ngứa một chút, cũng rất thoải mái.

“Ôi, sao lông mi này lại dài như vậy? Là già đi?”

Nàng đưa tay như muốn sờ.

Thiếu Khâm vội nhắm mắt lại, quát khê, “Hạ Lan Tuyết, ngươi dám động, ta không tha cho ngươi.”

“Ôi, lời này của ngươi nói. Ngươi không tha cho ta thì sao? Đã vậy lão tử vặt sạch lông mi của ngươi, xem ngươi làm gì được?” Hạ Lan Tuyết giọng mỉa mai không thôi, nhưng mà, nhìn lông mi thật dài kia che ở trên mắt hắn, nhẹ hơi run run, lại làm cho người ta thương tiếc nên cũng không thật sự nhỏ đi.

Thiếu Khâm hiểu ra mờ mắt, con mắt thần sắc khó phân biệt.

Hạ Lan Tuyết nhìn hắn, lại vỗ hai cái lên mặt hắn, “Ồ, đừng nhìn ta như vậy, nói cho ngươi biết, từ lâu lão tử đã ghét gương mặt này của ngươi rồi, ngươi còn nhìn lão tử như vậy, lão tử liền đánh cho mặt ngươi thành đầu heo, ngay cả cha mẹ ngươi cũng không nhận ra, ngươi tin hay không?”

“Ngươi làm cái gì?” Như Băng vừa vặn đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy hai tay Hạ Lan Tuyết đang để trên mặt đại nhân nhà mình, lập tức, mặt mũi xanh mét, hận không thể một cước đạp bay tiểu nha đầu này.

“Ô.” Hạ Lan Tuyết tất nhiên thấy được lửa giận của Như Băng, đứng lên, mặt không đỏ tím không nhảy thanh minh, “Đại nhân nhà ngươi khó khăn lắm mới tỉnh lại được, vừa rồi thiếu chút nữa lại ngất đi, ta là sợ hấn ngũ không tỉnh lại được. Hiện tại, đã bảo trì được thanh tỉnh cho hấn rồi”

Như Băng hoài nghi, “Cho nên, cái loại hành vi vừa rồi của ngươi là tốt cho đại nhân sao?”

Đánh nặng như vậy.

Như Băng đề giấy và bút mực lên bàn viết, quay mặt sang nhìn Thiếu Khâm, chỉ thấy tựa hồ mặt đại nhân có chút sưng, gò má có dấu tay.

Hấn đang muốn tiếp tục chất vấn Hạ Lan Tuyết, ánh mắt Thiếu Khâm lạnh lẽo trừng hấn, “Ngươi đi xuống đi.”

“Đại nhân?” Như Băng thật sự là không yên tâm với Hạ Lan Tuyết a, nha đầu kia mấy tháng này tính tình biến đổi quá nhiều, đối đại nhân cũng không ôn nhu như trong quá khứ, ngược lại, sau mỗi lần tiếp xúc với nàng, tính cách đại nhân càng thêm u ám.

Hấn không cần nghĩ, đoán cũng có thể đoán được, nha đầu kia nhất định lại chọc đại nhân.

“Đi đi.” Giọng nói Thiếu Khâm trầm thấp uy nghiêm không cho từ chối.

Như Băng đành phải khom người lui ra ngoài.

Mà Hạ Lan Tuyết chỉ đứng ở một bên xem kịch vui, mà không chú ý vừa rồi hấn quát tháo Như Băng trung khí mùi phàn.

Nàng chỉ cho là Thiếu Khâm yêu nhân sợ mất mặt trước thuộc hạ, không dám nói ra chuyện bị nàng làm nhục, càng sợ bị thuộc hạ phát hiện, cho nên, mới vội vã đuổi Như Băng đi.

Ha ha, “Không sai, ngươi rất thức thời.”

Hạ Lan Tuyết hài lòng gật đầu với hấn, “Ngươi ngoan ngoãn nằm một lúc, bồn tiểu thư tay cũng mệt mỏi, trước nghỉ một lát đi.”

Nói, nàng đi đến bên cạnh bàn đọc sách, trải giấy, cầm bút liền viết phương thuốc.

Thiếu Khâm khẽ động dậy, ánh mắt tối tăm quan sát nàng, giờ phút này nàng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, sống lưng thẳng tắp, dáng vẻ này không hề giống trong quá khứ.

Trước kia nàng rất ghét đọc sách viết chữ, mỗi lần đọc sách, đọc không quá hai trang, hai chân sẽ gác lên mặt bàn, sách đắp trên mặt, ngủ ngon lành. Mà dáng vẻ nàng viết chữ càng kỳ quái hơn, nàng ngồi là không yên, không phải là đứng viết, mà là ngồi xồm ở trên ghế, giống như con khỉ, không lúc nào yên lặng, mà chữ viết lại xấu thậm tệ.

Bây giờ nàng lại có thể nghiêm túc ngồi ngay ngắn viết chữ.

Lông mi dài tình tế, làn da trắng nõn, khóe môi khẽ nhếch.

Xinh đẹp sáng chói lại tràn đầy tự tin.

Như vậy nàng không hề giống trước kia rồi.

Rõ ràng vóc dáng không lớn lên bao nhiêu, bộ dáng cũng không có nhiều biến hóa, nhưng nàng bây giờ, lại trở nên hấp dẫn người khác, nhất là ánh mắt của nam nhân.

Thí dụ như, Cơ Hoa Âm không gần nữ sắc trong truyền thuyết kia.

“A, xong rồi.” Hạ Lan Tuyết lúc này đặt bút xuống, cầm lấy giấy, bừa môi thổi thổi vết mực, quay mặt nhìn thoáng qua hấn, nói, “A, đây là viết phương thuốc cho ngươi, ngươi phải trả tiền khám bệnh đây.”

Nói xong, đứng dậy, đi tới cửa, gọi Như Băng.

Như Băng đứng ngay ở hành lang, sợ mình không có ở đây, nha đầu kia sẽ gây bất lợi với đại nhân.

Nghe thấy gọi, liền đi tới.

“Đây, mang đơn thuốc này đi lấy thuốc cho đại nhân ngươi đi.” Hạ Lan Tuyết đem phương thuốc đưa cho hấn.

Như Băng tiếp nhận nhìn thoáng qua, cũng không có hoài nghi, xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết quay thân lại tiến đến bên trong phòng, đi đến đầu giường, nhìn Thiếu Khâm.

Thiếu Khâm cũng là tròn tròn mắt nhìn nàng chằm chằm.

“Được ta đã kê xong rồi, đảm bảo ngươi uống thuốc ngày mai có thể xuống giường rồi.” Hạ Lan Tuyết cười dịu dàng nói, nhìn khuôn mặt bị nàng chà đạp qua, không chút nào cảm thấy áy náy, “Cho nên, ngươi cũng nên báo đáp ân nghĩa chứ? Ta chữa khỏi bệnh cho ngươi có phải ngươi nên đưa cái hộp kia cho ta hay không?”

“Không giao thì như thế nào?” Thiếu Khâm mị con mắt, lộ ra thần sắc nguy hiểm.

Hạ Lan Tuyết hừ cười, nhướn mày, “Cất, cho ngươi chút mặt mũi mà lên mặt sao? Hay là để lão tử đánh ngươi hôn mê rồi cướp ngươi mới vừa ý sao?”

“Có lẽ thế, thử qua mới biết được.” Thiếu Khâm khẽ nhếch môi.

Về mặt đùa cợt kia làm cho Hạ Lan Tuyết có chút táo bạo, nàng mạnh mẽ vén tay áo lên, cổ tay trái lộ ra vòng mộc.

“Đây ta hỏi ngươi, hoa văn điêu khắc trên cái hộp kia giống với hoa văn khắc trên vòng mộc này đúng không?”

Thiếu Khâm ánh mắt lóe lên, nhẹ xuy, “Giống nhau. Ngươi đã nhìn ra?”

“Ta không phải là người mù.” Hạ Lan Tuyết hừ lạnh, thúc giục, “Có cái gì nói với ta rõ ràng, đừng như đàn bà lè mề, che giấu. Chờ ngày nào đó, ta tìm được chân tướng, nói không chừng trên mặt chúng ta rất khó coi.”

Thiếu Khâm nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt trở nên u lãnh bén nhọn, “Ngươi nghĩ cái này cần phải che giấu sao? Cái hộp này là ta làm, vòng tay kia cũng là ta làm. Hoa văn này ta thích nên ta khắc lên giống nhau. Thế nào? Ngươi còn muốn hỏi điều gì?”

“...” Hạ Lan Tuyết run lên, đột nhiên cảm thấy hết thảy lại trở về nguyên điểm, giống như hôm đó ở trong xe ngựa, hắn nói những thứ kia, hắn thậm chí biết rõ cái bốt trên người nàng.

Trong phòng này không lạnh, ít nhất so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều, nhưng giờ phút này, Hạ Lan Tuyết lại tự dưng cảm thấy lạnh lẽo, một luồng khí lạnh từ tim tràn ra ngoài.

“Chuyện cười này của ngươi không buồn cười chút nào.” Nàng cố làm ra vẻ bình thường, nhưng cũng không tìm được lời thích hợp để phản bác hắn.

Trên mặt Thiếu Khâm lộ ra mĩa mai, “Chuyện cười? Ngươi cảm thấy Bản Đốc là loại người thích nói đùa sao?”

“Nếu như không tin, ngươi có thể so sánh, cái hộp này với cái vòng tay kia có phải do một người làm ra không?”

Hắn đột nhiên đem cái hộp lấy ra, ném vào trong ngực nàng.

Hạ Lan Tuyết sửng sốt, kỳ thật, không cần phải đem so sánh, lúc này nàng đã nhận ra rồi.

Cho nên mới muốn truy cứu.

Nhưng ai biết kết quả lại là như vậy?

Đột nhiên, Hạ Lan Tuyết giật mình, lại đem cái hộp lên chớp mũi người người, “Trong này ngươi đựng cái gì thế?”

Thiếu Khâm ngưng mi không nói.

“Chất độc trên người của ngươi, chẳng lẽ là từ ngươi uống?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc nhìn hắn chăm chăm, đột nhiên lại cảm thấy không đúng.

“Không phải là.” Nàng cầm lấy cái hộp, lẩm bẩm tự nói, “Ngươi trúng cổ độc tâm, không phải dùng cái này để áp chế đấy chứ?”

Thiếu Khâm mặt hướng về giữa giường, vẫn không nói như cũ.

Hạ Lan Tuyết nghiêm túc, “Lấy độc trị độc thật là biện pháp phổ biến, nhưng là, cổ độc chưa giải, một loại độc khác lại đang trên người của ngươi lan tràn. Ngươi sợ chính mình chết còn chưa nhanh sao?”

Ai con mẹ nó nghĩ ra phương thức ngu xuẩn như vậy để tự sát?

“Đem hộp này mở ra, ta muốn nhìn một chút.” Hạ Lan Tuyết đem cái hộp đưa cho hắn, muốn lấy được bên trong ra, lại tinh tế phỏng đoán một phen.

Thiếu Khâm lại không đưa tay, ánh mắt trào phúng nhìn chăm chăm nàng, “Sao thế? Ngươi không muốn ta chết sao?”

“Hả?” Lời này cũng làm cho trong lòng Hạ Lan Tuyết hơi động một chút, “Ngươi chết?”

Nàng khẽ nở nụ cười, “Ngươi có chết hay không cùng ta có quan hệ gì đâu? Còn ngươi muốn biết ta có muốn ngươi chết hay không? Thiếu Khâm đại nhân, không phải ngươi có ý kiến gì với ta đấy chứ?”

Thật sự là nàng nghĩ như vậy, vì tình cảm của yêu nhân này đối với nàng rõ ràng như vậy.

Trước kia ở hồ tắm xé xiêm y của nàng, muốn xâm phạm nàng, bị Cơ Hoa Âm ngăn trở.

Khi đó, nàng còn có thể coi như là yêu nhân muốn trả thù nàng chuyện nàng âm thầm muốn dùng được hại hấn.

Nhưng chuyện đi đến Tây Di này, hành vi của hấn thật rõ ràng.

Tựa hồ, trong lòng hấn chắc chắn nàng là nữ nhân của hấn, trước là đối với nàng tốt, sau đó khi thấy nàng ở cùng Cơ Hoa Âm, lời nói bên ngoài thì tỏ ra bình thường, nhưng thái độ của hấn không như vậy, còn có hôm nay nữa và thái độ của hấn lúc này.

Không có chỗ nào là không chứng minh, nam nhân này chính là đang muốn của nàng.

Đột nhiên, nàng đem cái hộp ném đến trên giường, tựa hồ mất tất cả hào hứng, bĩu môi hừ nói, “Cái hộp này ta mở không ra, người đã không muốn ta xem, vậy ta liền không xem nữa. Dù sao, ta và người không quen, người muốn chết như thế nào, ta cũng không xen vào.”

Dùng một chút, ánh mắt lạnh bạc nhìn hấn, “Mặt khác, được đã đưa cho người đằng hoàng rồi vì vậy bốn tiểu thư không trì hoãn đại nhân người nghỉ ngơi nữa.”

Nàng xoay người định đi.

“Đứng lại.” Thiếu Khâm nghiêng mặt qua, nhìn nàng, “Đã muốn đi sao?”

“Không đi thì sao? Muốn giữ ta lại ăn cơm? Tô lòng cảm ơn?” Hạ Lan Tuyết nhẹ cười, khoát tay một cái nói, “Thôi, nhìn người ngay cả sức ngồi dậy cũng không có, ta cũng không làm khó dễ người, tiền khám bệnh cũng không cần nữa. Cáo từ.”

“Người lại hào phóng như vậy.” Thiếu Khâm hừ lạnh một tiếng, đột nhiên không biết quăng cái gì trong tay ra, Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người bị hấn lôi trở về, ngã ngồi ở trên giường.

“Này, người làm cái gì?” Hạ Lan Tuyết cúi đầu vừa nhìn, ngang hông bỗng nhiên bị thất lưng của hấn cột lại, nàng nổi giận, lập tức giật đai lưng xuống ném trên mặt đất, đưa tay muốn đánh hấn.

Lại không nghĩ, tay ở giữa không trung đã bị hấn chặn lại.

Người nam nhân này không biết lúc nào đã ngồi dậy, quần áo nửa mở, lộ ra lồng ngực to lớn trắng nõn.

“Thật đúng là làm cho người đánh thuận tay rồi?” Thiếu Khâm nhếch môi, nhớ tới mới vừa rồi bị nàng dầy vào khuôn mặt, đôi mắt màu hổ phách lập tức đen lại.

Hạ Lan Tuyết nuốt nước miếng, nhìn con mắt hấn sáng trong, cũng không có chút uể oải nào như trước, khẽ ngạc nhiên, “Người không phải là bị bệnh sao?”

“Đúng vậy, người tự mình kiểm tra mà.” Thiếu Khâm lấy ra một cái túi giữ nhiệt từ trong ổ chăn ném về cuối giường.

Tìm Hạ Lan Tuyết đập mạnh, cơ hồ không thể tin được, “Không phải là trước khi ta tới người luôn dùng cái đồ kia để làm cho thân nhiệt tăng cao đấy chứ?”

Lại cúi đầu nhìn màu đỏ dưới giường, giờ phút này đã khô lưu lại dấu ấn mờ nhạt, “Đáng chết, máu này cũng là giả? Vậy người vừa rồi té xỉu, giả bộ?”

“Khốn kiếp, người gạt ta?” Hạ Lan Tuyết bùng nổ phẫn nộ rồi, lại muốn đánh hấn, tay này lại rơi vào trong tay hấn.

Hai tay đều bị hấn bắt được, nàng lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được, nàng lại bị hấn khống chế được, thoát không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Khóc cái gì? Không phải là để người cắn sao?

Đừng thấy Thiếu Khâm gầy, mà giờ phút này sắc mặt lại tái nhợt như người bệnh, nhưng sức lực lại rất lớn.

Hạ Lan Tuyết vùng vẫy mấy lần, chẳng những không thoát ra được mà cổ tay nhỏ xinh còn giống như bị hấn bóp nát.

Ngược mắt nhìn khuôn mặt âm trầm của hấn, trong lòng nàng gấp quá, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chột đỏ bừng, dù sao, hỗn đản này trong quá khứ đã có hành động bất lương, giờ phút này hấn còn nắm hai tay của nàng, muốn làm gì?

Nhưng mà, trong lòng càng vội, trên mặt vẫn không để lộ ra, thậm chí, nàng còn cười nhẹ giọng nói chế nhạo "Ôi, ngươi làm gì thế? Hao tổn tâm cơ như vậy chính là muốn dụ ta đến sao? Hành hạ ngươi một phen sao?"

Thiếu Khâm không nói, đôi mắt đen tối chỉ nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của nàng lúc đóng lúc mở, đầy mắt như có dòng nước nhỏ chảy qua.

Hạ Lan Tuyết tất nhiên là cảm thấy, trong lòng có chút gấp, "Được rồi, vừa rồi là ta không đúng, không nên thừa dịp ngươi ngã bệnh bắt nạt ngươi. Nhưng, có chuyện gì chúng ta cùng giải quyết, ngươi cầm tay ta như vậy làm gì, để cho người ta trông thấy thật không hay? Buông tay được không? Dầu gì ngươi cũng là ti lễ giám Tổng đốc đại nhân, người tâm phúc trước mặt hoàng thượng, sao lại nhỏ mọn như vậy?"

Đột nhiên, Thiếu Khâm tà tứ khẽ cười, đem hai tay nàng nắm vào cùng một chỗ, còn một tay thì đưa lên vuốt ve khuôn mặt nàng.

Hạ Lan Tuyết cảm giác máu dồn lên mặt, khuôn mặt trắng nõn đỏ lên.

"Khốn kiếp, ngươi muốn làm gì? Buông tay!" Hạ Lan Tuyết hận không thể cắn hắn.

Hắn không nói, hai ngón tay nắm cầm của nàng, nâng mặt nàng lên, cúi đầu muốn hôn lên môi của nàng.

"Tên khốn kiếp, rút ngay!" Hạ Lan Tuyết thực tức giận rồi, như tiểu thú dùng đầu đụng vào ngực hắn.

Thiếu Khâm tựa hồ sớm đoán được chiều này của nàng, một tay đặt tại đỉnh đầu của nàng, làm cho nàng không có cách nào nhúc nhích.

Mà hai tay nàng bị hắn nắm chặt, căn bản không thể động đậy.

Thực thực tức chết người đi được, hai tay nàng lại bị một tay của hắn nắm chặt không nhúc nhích được.

Hạ Lan Tuyết cơ hồ khí hòa công tâm, cũng muốn học máu.

"Nếu ngươi không buông ra, đừng trách lão tử không khách khí."

Thiếu Khâm nhẹ cười một tiếng, nhìn nàng chăm chăm, giống như dã thú nhìn chăm chăm con mồi không có năng lực phản kháng dưới móng vuốt vậy, "Không khách khí thì sao? Ngươi thử không khách khí cho ta xem một chút."

Một tay hắn siết chặt hai cổ tay tinh tế của nàng, một tay đặt tại trên mũi nàng, nhướn mày, bĩu môi ghét bỏ, mạnh mẽ lấy mũi xuống, ném tới giữa giường.

Một đầu đầy tóc đen mượt như suối xỏa ra trước mắt hắn.

"Đẹp như vậy, vì sao lại giấu đi?" Hắn tà ác cong môi, ngón tay thon dài cẩn thận nâng cằm nàng lên, tỉ mỉ ngắm nhìn dung nhan như hoa của nàng.

Toàn thân Hạ Lan Tuyết cứng đờ, đã bị tức giận làm cho nói không nên lời.

"Sao thế? Nhìn ta như vậy?" Đuôi mắt hắn khẽ nhú, không nói ra được yêu đã mị hoặc, "Là muốn quyến rũ ta sao?"

Đầu ngón tay lạnh buốt rời khỏi cằm nàng, lại trượt đến khuôn mặt của nàng.

Gò má trắng nõn lại nhuộm màu đỏ ửng, thật giống như chân trời lúc ráng chiều.

Rất đẹp!

"Ôi!" Bị hành vi vô sỉ của hắn chọc cho đến gan cũng đau, Hạ Lan Tuyết một hồi lâu, mới hồi thần lại, giễu cợt, "Đối với ngươi, lão tử còn cần quyến rũ sao?"

"A?" Thiếu Khâm khẽ cười, chẳng nói đúng sai, chỉ là ngón tay xinh đẹp tà ác không còn lưu luyến khuôn mặt xinh đẹp của nàng nữa, mà là trượt đến vai của nàng, từ từ hướng lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ của nàng.

Động tác nhẹ nhàng như vậy, làm cho Hạ Lan Tuyết một ngụm lão huyết ngăn ở ngực, nơi cổ họng chỉ cảm thấy có một tia ngại ngái.

"Ngươi thả ta ra. Không phải muốn sao? Lão tử để cho ngươi là được." Nàng nhìn xuống ác khí, đột nhiên nhướn mày cười với hắn. "A?" Thiếu Khâm nghiêng ngả mặt, giọng nói khinh bạc thập phần ác liệt, "Ý của ngươi là, ngươi sẽ ngoan ngoãn nằm để cho ta ngủ?"

Này cái quý gì a? Lời nói thô bỉ như vậy cũng có thể không hề có kỵ nói ra khỏi miệng.

Cho dù cùng nàng thân mật như Cơ Hoa Âm, dính dính dán dán tiểu đã tiểu nháo là có, nhưng cũng chưa bao giờ dùng lời nói thô bỉ như vậy nói với nàng.

Đúng rồi, Cơ Hoa Âm yêu nàng, cho nên không bỏ được như vậy đối với nàng.

Mà Thiếu Khâm đâu? Trước khách sạn đêm đó, nàng thật đúng là cho là hắn lương tâm phát hiện, hoặc là nói cũng không phải là như vậy táng tận thiên

lương.

Nhưng giờ phút này, hắn đang làm cái gì, dùng phương thức như thế, cũng không phải là đối với nàng động tâm, mà là *** trắng trợn ở nhục nhã nàng.

Nhưng cho dù nàng không tìm không phôi, giờ phút này cũng không gặt được đầu, đáp không được một chữ 'Vâng' này.

"Không phải người nói chúng ta là người quen biết cũ sao? Người không thể đối với ta như vậy." Đột nhiên mũi nàng đau xót, mắt đỏ hồng ứa nước mắt nhìn hắn, như một tiểu tức phụ bị bắt nạt.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt từ mặt của nàng chậm rãi rơi đến cổ của nàng, chỗ đó trơn bóng non mịn, mơ hồ còn có thể nhận ra vết hôn tình tẻ, làm cho hắn nhớ lại tối hôm qua, trên lưng ngựa, người nam nhân kia hôn nàng cuồng si như thế nào.

Thân thể nàng ngửa ra sau, sợi tóc ở trong gió đêm tung bay.

Giống như nàng đang hiển mình cho người nam nhân kia vậy.

"Vậy người nói, ta nên đối xử với người như thế nào?" Đột nhiên, một bàn tay hắn giữ cái cổ non mịn của nàng, kéo nàng vào trong ngực mình, môi hắn vùi hôn lên nàng.

Đầu óc Hạ Lan Tuyết mơ hồ, ông ông tác hưởng, trong phút chốc giống như điên loạn giãy dụa lung tung, răng môi va chạm, mang ra một cổ ngai ngái mùi vị.

Ánh mắt Thiếu Khâm khê đối, dùng sức ném nàng lên giường, không nghĩ, vì vậy mà Hạ Lan Tuyết tránh thoát được không chế của hắn, đột nhiên leo đến góc giường, đưa tay nhanh chóng sờ soạng vào trong áo mình.

Cơ hồ là trước tiên, Thiếu Khâm ngờ tới nàng muốn làm cái gì, cả người nhanh chóng mạnh mẽ như báo săn mồi, bỏ nhào về phía nàng, đè nàng ở góc tường, một cái tay đè nàng lại, tay kia chạm vào xiêm y của nàng, lục lọi ra một cái túi, ngoan lệ kéo ra, quăng xuống đất.

Hạ Lan Tuyết nổi cáu, trong bao vải kia đều là vật bảo hộ mạng của nàng, ngăn chặn dùng để đã thương người và cứu người, độc phần hại không chết người nhưng có thể gãy vỡ người ta.

Có những thứ này, nàng cũng chưa hẳn là đối thủ của Thiếu Khâm, đã không có những thứ này, nàng xác định bị hắn nắm trong tay.

"Thái giám chết bầm, không biết xấu hổ, lão tử hôm nay liều mạng với người." Tay chân bị chế, Hạ Lan Tuyết liền há mồm hướng về trên người hắn cắn, cũng bất kể cắn chính là chỗ nào, dù sao, giờ phút này, nàng hận không thể cắn chết hắn.

Thiếu Khâm trên người chỉ áo đơn, hơn nữa tà áo rộng mở, nàng vừa cúi đầu, liền cắn được lồng ngực của hắn.

Đau, nhưng lại có một cảm giác tê dại len lỏi khắp thân thể.

Hắn không ý thức được đưa tay áp vào gáy nàng, dùng sức đè nàng lại, tựa hồ rất hưởng thụ nàng cắn xé như vậy.

Hạ Lan Tuyết trong miệng ngai ngái, cơ hồ thật muốn cắn mất một miếng thịt của hắn.

Nhưng mà, tay của hắn đột nhiên đem đầu của nàng hướng trong ngực hắn ấn, bên tai còn là hắn trong thống khổ xen lẫn vui thích tiếng rên rỉ, Hạ Lan Tuyết ngu nữa, cũng lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

Một cỗ nhiệt huyết thẳng hướng trên ót vọt, đặc biệt là giờ phút này tư thế của hai người, hắn ngồi xếp bằng, xiêm y rộng mở, nàng bị ép buộc quỳ gối trước người hắn, vòng eo đè thấp, vùi đầu ở trong lòng hắn.

Môi cắn hắn, không giống như là cho hả giận, mà càng giống như là nữ tử lấy lòng của nam nhân vậy.

Mà phản ứng của hắn, cũng rõ ràng nói cho nàng biết, thật sự là nàng đang lấy lòng hắn.

Cho dù, ngay từ đầu, nàng chỉ là xuất phát từ oán hận muốn cắn chết hắn.

Nhưng tình cảnh về sau lại làm cho nàng càng muốn cắn chết mình hơn.

Hỗn đán này liền là như thế này bắt nạt nữ nhân sao?

Ngay cả Cơ Hoa Âm cũng chưa từng như vậy đối với nàng, tên khốn kiếp này lại chiếm đủ tiện nghi của nàng.

Ngấm lại, ứa nước mắt không được, nước mắt lăn lăn rơi xuống.

Thiếu Khâm ngực cảm giác được một mảnh ướt át, nhìn xuống, chỉ cảm thấy tiểu nữ tử trong lòng vai khẽ run, cúi đầu nức nở.

Trong lòng đột nhiên xông lên cảm giác thương tiếc, hắn tuyền mi cau lại, bàn tay đang ấn đầu nàng, buông lỏng một ít, nhẹ nhàng trấn an vuốt ve tóc của nàng.

"Khóc cái gì? Không phải là để cho người cần sao?"

Không đề cập tới còn tốt, vừa nhắc tới, Hạ Lan Tuyết xấu hổ và giận dữ nảy ra, đột nhiên ngừng đầu, một đôi mắt tràn đầy nước mắt, thống khổ đáng thương trừng mắt.

Tim Thiếu Khâm cứng lại, tay không tự chủ đưa ra, lau nước mắt cho nàng.

"Này một chút khóc thành như vậy? Trước không phải là không sợ trời không sợ đất sao?" Hắn giọng nói giọng mỉa mai, nhưng ánh mắt rõ ràng có không đành lòng.

Nháy mắt một cái, nước mắt lớn chừng hạt đậu lăn xuống, Hạ Lan Tuyết nức nở nói, "Ta không thể khóc sao? Người bắt nạt ta như vậy, ta khóc một tý cũng không được sao?"

Nói lời trẻ con như vậy, làm cho Thiếu Khâm có chút bất đắc dĩ, bàn tay to lớn trắng nõn vẫn lưu luyến vuốt ve gò má nàng, giúp nàng xóa đi điểm này ướt ỳ.

"Ta bắt nạt người? Người tại sao không nói, là người trước làm chuyện xấu, là người trước hết để cho ta không thể nhìn được nữa." Hắn tựa hồ cần rằng nói những lời này, nhưng là, lại ngoài ý muốn không có có một tia lệ khí, cũng có một dòng vị chua, thật giống như, hắn mới là người chịu thiên đại ỳ khuất vậy.

"A Tuyết, người từ kinh thành ngàn dặm xa xôi chạy tới Tây Di này, cũng không phải là bởi vì ta, mà là người nam nhân kia." Thiếu Khâm con mắt sắc lạnh, sít sao áp bách nàng, liền ngay cả giúp nàng lau nước mắt ngón tay cũng nhiều chút ít độ mạnh yếu, "Người, khinh người quá đáng."

"Mà tới hôm qua, người cùng hắn... A Tuyết, nếu người không bắt nạt người như vậy. Nếu như ta không đòi lại một chút, người nghĩ ta cũng chiều để người coi trời bằng vung sao?"

"A, hóa ra là người cũng chiều ta sao?" Con mắt dăm lệ của Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên lạnh lẽo, thừa dịp hắn nói chuyện bị phân tâm, tung người nhảy lên, đẩy hắn ngã, đôi bàn tay siết chặt cổ hắn.

"Yêu nghiệt chết tiệt, hôm nay người khi dễ ta, ta tất nhiên muốn người sống không bằng chết."

Hai ngón tay duỗi ra, liền muốn điểm huyết bách hội của hắn.

Không nghĩ lúc này, cửa truyền đến tiếng của Như Băng, "Đại nhân, Cơ tướng quân tới chơi."

Cơ tướng quân? Cơ Hoa Âm?

Hạ Lan Tuyết cảm thấy căng thẳng, cơ hồ là bản năng, từ trên người Thiếu Khâm nhảy dựng lên, phi thân ra ngoài theo hướng cửa sổ.

Môn kết... Một tiếng bị đẩy ra, Như Băng và Cơ Hoa Âm cùng đi vào, tựa hồ cùng nhìn thấy tay áo và vạt áo xẹt qua, chỉ còn song cửa sổ lay động.

"Đại nhân?" Thấy Thiếu Khâm ngửa mặt nằm ở trên giường, Như Băng kinh hãi, còn tưởng rằng hắn có chuyện ngoài ý muốn, vội tiến lên nhìn, gương mặt lập tức quần bách.

Thiếu Khâm giống như mạng theo dư vị tình cảm mãnh liệt vừa qua, chậm rãi ngồi dậy, lé mắt hướng về Cơ Hoa Âm quét đến.

"Cơ tướng quân đến thật là không phải lúc, làm cho người phụ nữ nhỏ của bản đốc chạy trốn chết, làm cho Bản Đốc này trên không ra trên dưới không ra dưới, thật khó chịu."

Ngón tay thon dài của hắn xẹt qua tóc dài rơi trên gò má, ngón trở về qua cánh môi, tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, một hồi lâu, mới từ từ buộc quần áo trước ngực lên, nhìn thấy vết cắn ở ngực có vết máu, không khỏi nhíu mày, "Ồi, tiểu nha đầu này, hạ mệnh thật ác độc, giống như mèo hoang vậy."

Lời này ngậm vô tận dư vị cùng sủng ái, còn phối hợp với khuôn mặt ửng hồng khác thường của hắn, còn có dấu vết trên ngực hắn, rất dễ làm cho người ta liên tưởng tới vừa rồi trên giường này là hình ảnh kiều diễm vô biên tình cảm mãnh liệt.

Mặc dù Như Băng lạnh lùng, không dễ xúc động, sắc mặt cũng không mấy tự nhiên, nhất là, đại nhân thế nhưng lại vui đùa cùng tiểu nha đầu gian xảo kia?

Tiểu nha đầu kia không phải là cùng...

Hắn không khỏi ngược mắt nhìn về phía Cơ Hoa Âm, chỉ thấy hắn mặt mày âm trầm, con mắt bao hàm như gió bão mưa rào.

Nhớ tới lần đó, bởi vì tiểu nha đầu kia, người này thế nhưng đem đại nhân bạo đánh một trận, còn động thủ phá hủy nhà riêng đại nhân yêu thích nhất, thiếu chút nữa đem đại nhân chôn sống.

Mà lần này, đại nhân đùa giỡn nha đầu nhà người ta, người này có thể hay không đem đại nhân băm thây vạn đoạn?

Đúng vậy, Như Băng thấy được ý tứ muốn bầm thây vạn đoạn người trong mắt Cơ Hoa Âm.

"Cơ tướng quân, đại nhân hẳn tới hôm qua nhiễm phong hàn, vừa rồi là y tế doanh đến trị bệnh cho đại nhân"

"Người đi xuống." Đột nhiên Thiếu Khâm ném cho Như Băng ánh mắt lạnh lùng, không muốn hấn lăm miệng, giống như hấn sợ người nam nhân này sao?

Như Băng tất nhiên là không dám đi ra, nhà mình đại nhân cho dù lúc thân thể tốt, cũng đánh không lại Cơ Hoa Âm, huống chi trên người bây giờ còn có bệnh.

"Đi ra ngoài." Thanh âm Thiếu Khâm lãnh vài phần.

Như Băng bất đắc dĩ, đành phải đi ra ngoài, cũng không dám đi xa, chỉ dán ở cửa, yên lặng nhìn bên trong nhất cử nhất động.

Thiếu Khâm đeo lại đai lưng, đứng dậy xuống giường, đem đầu giường áo khoác thông thả ung dung trông vào trên thân, chẳng biết tại sao, đột nhiên nhớ tới tay tiểu nha đầu kia.

Nếu có một ngày, những việc như cởi áo nói dây lưng này đều giao cho đôi tay kia làm, thì không biết sẽ có cảm giác gì?

Chắc cũng không tệ lắm.

Hắn cười, ánh mắt quyến rũ như hoa.

Cơ Hoa Âm nhìn phá lệ chói mắt, "Dùng thủ đoạn lừa gạt, bức bách đối phó một tiểu nữ nhân, Mộ Dung Thiếu Khâm, ta thật sự là đánh giá cao ngươi."

"A? Nếu không thì phải dùng thủ đoạn gì?" Thiếu Khâm mặc tốt lắm, cao lớn vững chãi đứng ở bên cạnh hắn, hấn sợ lạnh, cho nên, bình thường mặc bên ngoài, còn muốn bọc một món tuyết trắng hồ áo lông đến giữ cho ấm, giờ phút này, bạch y nhẹ nhàng, tinh đẹp như ngọc, nghiêm nhiên một dáng vẻ như thế gia công tử nhẹ nhàng.

Chỉ là, lời hắn nói cũng không như hắn bề ngoài làm cho người ta ôn nhuận như ngọc, chữ chữ có gai, trào phúng "Hay là giống như Cơ tướng quân, đồ ngon đồ ngọt, dụ dỗ, nâng ở trong lòng sủng ái."

Đột nhiên, trông mắt hấn hơi híp, mang vài phần lạnh lùng sắc bén, "Nhưng kết quả sau cùng thì sao. Không phải là muốn dụ dỗ người ta lên giường?"

Đột nhiên, Cơ Hoa Âm hữu chương nâng lên, một cổ bén nhọn chương phong đánh úp về phía Thiếu Khâm.

Thiếu Khâm tránh không kịp, chịu một chương, phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ xiêm y tuyết trắng kia.

"Một chương này là ta đánh thay nàng." Cơ Hoa Âm thu hồi chương, đứng chấp tay, áo khoác lông chồn màu đen sau hấn giường cao, tung hoành từ lúc sinh ra đã có tôn quý cùng ngang ngược.

Con người hấn(CHA) đen như đêm, ngưng kết thành sương, nhìn chăm chăm gương mặt yêu đã tái nhợt của hấn (TK), lạnh giọng cảnh cáo, "Từ hôm nay trở đi, ngươi và nàng không có chút liên quan nào. Ngươi như còn dám có ý đồ với nàng, ta tuyệt không tha cho ngươi."

Lời cảnh cáo lạnh lùng nói xong, tay phải hấn chương phong khẽ hấp, đem mũ lông chồn ở góc giường hút vào tay, dùng sức nắm chặt.

Hắn xoay người muốn đi gấp.

Thiếu Khâm lại lạnh bạc mở miệng, "Cơ Hoa Âm, lời này nên là bản đốc nói với ngươi mới phải. Ngươi sớm biết rằng nàng và bản đốc có quan hệ, ngươi lại chặn ngang một cước, ngươi là mục đích gì?"

Cơ Hoa Âm thân hình tạm ngừng, lại cũng không trả lời vấn đề này của hấn, trực tiếp nâng bước đi ra phòng.

Như Băng nhìn hấn rời đi, lúc này mới vội vàng vào phòng, "Đại nhân, ngươi không sao chứ?"

"Không chết được." Thiếu Khâm lạnh lùng nói, đưa tay lau khôe miệng một chút tia máu.

Như Băng nhưng là nghĩ không ra, tiểu nha đầu kia có cái gì tốt? So với những nữ nhân trong phủ còn kém xa, thậm chí, nàng còn không coi là một nữ nhân chân chính.

Nhưng là, đại nhân lại vì nàng, cứ muốn đối đầu với Cơ tướng quân, đều là mấy lần bị đánh, còn không đủ sao?

Rõ ràng đánh không lại, còn luôn đi treu chọc nữ nhân của người ta, không phải là tìm đánh sao?

"Được đâu?" Thiếu Khâm đột nhiên đặt câu hỏi.

Như Băng sùng sốt, lập tức trả lời, "Bên kia Loan Nguyệt đang nấu."

"Nấu xong bụng lại." Thiếu Khâm che ngực, ngã ngồi trên ghế dựa, vừa rồi một chương kia thật sự ngoan độc, nếu không phải do tâm tư đang nghĩ đến

nha đầu kia không chú ý, tôi thiếu có thể tránh khỏi.

Như Băng gật đầu.

Thiếu Khâm đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói, "Ngươi, đi cách vách bên kia, nói ta bị Cơ tước quân đánh chỉ còn một hơi, làm cho nha đầu kia đến hầu hạ."

Gương mặt tuấn tú của Như Băng vặn vẹo, đại nhân đây là đầu bị đánh hư sao? Đây một chút, kia Cơ Hoa Âm còn có thể làm cho tiểu nha đầu đến mới có quý đầu.

"Nhanh đi." Thiếu Khâm tức giận đập hất một cước, nữ nhân của hắn, dựa vào cái gì hắn không thể sai sử?

Lúc đó, Hạ Lan Tuyết mới trốn về đến, một đầu đâm vào trong phòng, đóng cửa phòng, tìm xiêm y sạch sẽ, vội vàng vàng thay đổi.

Ngoài cửa, Tiết ma ma dùng sức gõ cửa, "Ai, ngươi đến cùng xảy ra chuyện gì? Ai đem ngươi biến thành bộ dáng như vậy rồi?"

Là gia nhà nàng sao? Gia nhà nàng có thể thô lỗ như vậy sao? Đem xiêm y của tiểu nha đầu đều xé rách.

Chỉ là, không đợi người trả lời bên trong, cửa một đạo hắc ảnh quét tới, Tiết ma ma quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy gương mặt tuấn tú đen kịt của Cơ Hoa Âm, tựa hồ ẩn chứa gió lốc.

"Gia, ngươi đây là?" Tiết ma ma nghi hoặc nhìn hắn chăm chăm, chẳng lẽ gia nghĩ làm cái gì kia, tiểu nha đầu không đồng ý, kết quả, gia đã cường gian? Nhưng mà xem thần sắc của gia, dường như không có thuận lợi a.

"Cút!" Cơ Hoa Âm lạnh lùng ném ra một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Hắn không muốn gặp ta

"Gia?" Đã nhiều năm không có nhìn thấy tâm tình Cơ Hoa Âm ác liệt như thế, Tiết ma ma có chút ngây người, quả nhiên là nam nhân bị thua thiệt ở phương diện đó với nữ nhân đều là tính tình giống như quý vậy?

"Gia, chuyện với nữ nhân nên từ từ, không thể gấp được, lão thân thấy nha đầu kia cũng là yêu thương gia hết lòng. Dù là hiện tại nàng không đồng ý, nhưng cũng do tuổi còn nhỏ, không tiếp thu được, lúc này gia không thể dùng biện pháp cứng rắn được, trước nên chiều chuộng nàng..."

Cơ Hoa Âm mất lạnh đưa tới, Tiết ma ma chợt cảm thấy bộ xương già này của mình cũng sắp đóng băng rồi, vội vàng cầm miệng, xám xịt theo chân tuồng về phòng của mình.

Đồng đông đồng - - Cơ Hoa Âm bấm tay nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa.

"Ai?" Trong phòng, Hạ Lan Tuyết mới thay xong xiêm y, nhưng tóc không có chải cài xõa tung trên vai, làm cho nàng có chút phát điên.

Mũi đâu? Mũi Cơ Hoa Âm mua cho nàng đâu?

Giật mình, nàng thầm kêu không ổn, mũi đã bị tên yêu nhân kia tháo xuống ném lên trên giường hắn rồi?

Đồng đông đồng, lại là vài tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai?" Hạ Lan Tuyết bức bối bất an.

Bên ngoài truyền đến âm thanh trầm thấp lạnh lùng của Cơ Hoa Âm, "Là ta."

Kết? Hạ Lan Tuyết như bị người đánh đòn cảnh cáo, không còn đi đi lại lại trong phòng nữa, mà là sững sờ tại nguyên chỗ, luống cuống nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt.

Cơ Hoa Âm? Hắn đã đuổi đến? Hắn biết rõ chuyện vừa xảy ra trong phòng Thiếu Khâm rồi sao?

"Tuyết nhi." Ngoài cửa, lại vang lên tiếng hắn gọi khẽ, thanh âm trầm thấp như cũ, tựa như thường ngày, không thể đoán được tâm tình.

Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, nghĩ, hắn chưa biết chuyện vừa xảy ra, may mắn nàng chạy trốn nhanh.

Nhưng vì sao, trong lòng nàng lại rối bời, rõ ràng là Thiếu Khâm làm chuyện xấu, nhưng nàng có cảm giác mình là người làm sai? Thậm chí, không dám đối mặt Cơ Hoa Âm.

Đông... Cơ Hoa Âm tựa hồ rất kiên nhẫn, giờ phút này hấn cũng không đập cửa xông vào.

Hạ Lan Tuyết từ từ bước tới, gian nan đi tới cửa, mở cửa, đối mặt với hấn liền nở ra một nụ cười tươi.

“Chờ sốt ruột sao? Ta vừa thay quần áo xong. A, vừa rồi ở bên ngoài không cẩn thận, vấp ngã, y phục bị bẩn.”

Không đợi hấn mở miệng, nàng vội vàng giải thích trước, thái độ rất dịu dàng, nhu thuận, không giống tác phong trước kia của nàng? Càng tỏ rõ nàng đang chột dạ.

Nhưng vào lúc này chính nàng lại không cảm thấy như vậy.

Mắt Cơ Hoa Âm tối lại, lẳng lặng nhìn nàng, trầm giọng, “Ta chỉ muốn biết ngươi có xảy ra chuyện gì không?”

Có xảy ra chuyện gì? Hạ Lan Tuyết lập tức gượng cười, “Có thể xảy ra chuyện gì a? Ta chỉ thay quần áo thôi.”

Cơ Hoa Âm không nói nữa, đi vào trong phòng.

Đây được tính là đã qua sao? Hấn không nghi ngờ gì sao? Hạ Lan Tuyết âm thầm thở ra một hơi, xoay người theo sau lưng hấn.

Đột nhiên, thấy hấn dừng lại không động, nàng nhìn theo tầm mắt hấn thấy quần áo bị xé rách vạt lung tung ở trên giường.

Nàng vội vàng phi qua, thu quần áo bị rách vào trong ngực, sau đó, dưới con mắt u ám của hấn, nhét quần áo vào góc hòm, “Lát nữa ta đi giặt quần áo là sạch rồi.”

“Đến.” Cơ Hoa Âm đưa tay về phía nàng.

Tim Hạ Lan Tuyết nhảy dựng, luôn luôn né tránh ánh mắt của hấn.

Rõ ràng là nàng bị yêu nhân Thiếu Khâm kia khi dễ, nhưng sao nàng lại có cảm giác mình mắc lỗi? Thậm chí cũng không dám nói với hấn.

Nàng cũng rất ủy khuất.

Thấy nàng cúi đầu, giống như một hài tử mắc lỗi, Cơ Hoa Âm khẽ nhíu mày, vươn tay kéo nàng vào lòng, nâng mặt nàng lên hỏi, “Bị ngã ở đâu sao?”

“A, không có việc gì, bị trượt ngã thôi.” Hạ Lan Tuyết tươi cười có chút không được tự nhiên.

Cơ Hoa Âm vẫn chăm chú nhìn nàng, “Cho ta xem xem, ngã có bị thương không?”

“Không có, lúc mới ngã bị đau một ít, nhưng lúc vừa nãy thay quần áo ta kiểm tra rồi không bị thương ở đâu cả.” Hạ Lan Tuyết vội nói, sợ hấn cỏi xiêm y của mình ra để kiểm tra.

Vừa rồi nàng vật lộn một hồi cùng Thiếu Khâm, khó tránh khỏi sẽ lưu lại dấu vết, hơn nữa, làn da mềm mại mà trước kia nàng luôn tự hào lúc này lại gây ra phiền phức cho nàng, chỉ hơi ấn mạnh cũng lưu lại dấu vết..

Trừ dấu vết hấn lưu lại hôm qua, còn có dấu vết bị Thiếu Khâm vịn chặt cổ tay.

Ô ô, không cần nhìn cũng biết vô cùng thâm.

May mắn đang là mùa đông, mặc nhiều quần áo, nàng còn dùng khăn quàng cổ quàng quanh cổ nên mới che đậy được.

“Đó.” Ánh mắt của Cơ Hoa Âm chậm rãi rơi trên môi nàng, ngón tay từ trên cầm nàng dòi đến vuốt ve hai cánh môi hồng nhật của nàng.

Tim Hạ Lan Tuyết cứng lại, nhớ tới một màn bị Thiếu Khâm cưỡng hôn kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đột nhiên trắng bệch.

“Còn nói ngã không bị thương? Môi đều bị rách rồi.” Ngón tay hấn đụng qua vết thương, Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhíu mày, có chút đau đớn.

Hạ Lan Tuyết cười không nổi.

“Thật sự không bị thương ở chỗ khác?” Cơ Hoa Âm lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Mũ đâu?” Hấn tự tay buộc lại tóc cho nàng.

Hạ Lan Tuyết khẽ cắn môi, nói quanh co, “Đại khái là lúc vật lộn bị lấy mất.”

“...” Ánh mắt Cơ Hoa Âm hoàn toàn ảm đạm, mơ hồ có lửa giận, một lúc lâu sau hắn mới hỏi, “Rót rồi?”

“A, đại khái vậy.” Hạ Lan Tuyết chợt dạ cúi đầu.

Cảm giác thất vọng càng ngày càng lớn lan rộng lên, không chịu được nữa, từ trong áo khoác đen lấy ra mũ lông chồn mà hắn đã lựa chọn kỹ cho nàng, đeo lên đầu nàng.

Hạ Lan Tuyết hoảng hốt, “Sao lại ở trong tay ngươi?”

Cơ Hoa Âm không trả lời, chỉ nói, “Bên trong doanh còn có việc, ta đi trước. Ngươi tự chăm sóc bản thân cho tốt.”

Nói xong, vội xoay người rời đi không hôn má nàng hay xoa đầu nàng giống như trước.

Lúc hắn đi, sắc mặt âm lãnh đáng sợ.

Hạ Lan Tuyết luống cuống, vội vàng đuổi theo, ở cửa kéo lấy áo choàng của hắn, “Hoa Âm, ta đi cùng với ngươi.”

“Tạm thời ngươi không cần đến doanh y nữa.” Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng kéo tay nàng ra, lướt đi.

Hạ Lan Tuyết bối rối, nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn, tim như bị bóp nghẹt.

“Ai, nha đầu.” Tiết ma ma chờ ở cửa sổ một lúc lâu, chờ Cơ Hoa Âm ra sân nhỏ, lúc này mới rón rén đi tới bên cạnh Hạ Lan Tuyết, tò mò hỏi, “Ngươi chọc gì gia vậy? Làm hắn tức giận như vậy?”

“Hắn tức giận sao?” Hạ Lan Tuyết mơ hồ nhìn Tiết ma ma. (Tự nhiên đến chỗ này thấy bà nữ chính này ngu kinh)

Tiết ma ma liếc nàng một cái, “Ngươi không nhận ra sao? Gia chẳng những tức giận, hơn nữa còn là rất tức giận, đã nhiều năm rồi lão thân chưa thấy hắn như vậy bao giờ.”

“Vậy sao?” Đầu óc Hạ Lan Tuyết mê mang, đúng vậy, cũng đã lâu rồi hắn chưa đối với nàng lạnh lùng như vậy.

“Hắn đang giận ta?”

Tiết ma ma nháy mắt, nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Hạ Lan Tuyết, có chút không biết nói cái gì cho phải.

“Nha đầu, không phải là ngươi không biết gia giận ngươi sao? Trừ ngươi ra, ai có thể chọc hắn như vậy?”

Hạ Lan Tuyết cắn cắn môi, miệng vết thương đâm nhói cảm giác làm cho nàng giật mình.

Cơ Hoa Âm là người thông minh như vậy, vì sao có thể tin vết thương trên môi nàng là do ngã tạo ra được.

Như vậy, hắn chính là cái gì cũng biết?

Còn có mũ.

“Ai, nha đầu, lúc ngươi mới trở lại đáng vẻ đó là sao? Do gia làm sao?” Tiết ma ma nghi ngờ hỏi.

“Ta?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết trắng bệch, trong lòng mắng chửi Thiêu Khâm yêu nhân.

Tiết ma ma thấy nàng như vậy, liền cho rằng đã đoán đúng, ngược lại cười, vỗ vỗ vai Hạ Lan Tuyết nói, “Tiểu nha đầu, là nữ nhân đều sẽ có lần này, không có gì phải sợ. Nhưng nhìn đáng vẻ kia của ngươi, ta cũng biết là gia có chút gấp gáp. Ngươi giận gia sao?”

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết càng nghe càng khó hiểu.

Tiết ma ma cười thấu hiểu, giống như người từng trải khuyên nhủ, “Nam nhân sao, ở trên loại sự tình này bị cự tuyệt, lúc nào cũng quan tâm đến chuyện thể diện. Huống chi, là nam nhân như gia, đến tuổi này rồi, còn chưa chạm qua nữ tử, huyết khí sôi trào, sức sống tràn đầy, nên có vẻ không khống chế được. Nha đầu, ngươi cũng đừng trách hắn. Hắn ước chừng không phải là giận ngươi, mà là giận chính bản thân mình đấy. Ha ha.”

Hạ Lan Tuyết giật mình, thật giống như nghe rõ, lắc đầu, “Không phải do hắn làm.”

“Cái gì?” Một lúc lâu sau Tiết ma ma mới phản ứng lại lời nàng nói, “Ngươi nói là đáng vẻ lộn xộn của ngươi lúc trước không phải do gia làm sao?”

Bà sợ hãi nắm lấy bả vai Hạ Lan Tuyết, lắc hỏi, “Nha đầu, ngươi bị kẻ xấu khi dễ?”

Xem như thế đi, Hạ Lan Tuyết uể oải gật đầu.

Tiết ma ma nổi giận, nữ nhân của gia nhà bà, ai dám nhúng chàm?

“Cái tên hỗn đản nào làm, để lão thân đi giết hần.”

Toàn thân bà đều là sát khí, cũng làm cho Hạ Lan Tuyết sững sốt, “Ma ma, ngươi là muốn giết người?”

“Giết người? Lão thân còn muốn roi thi (chết rồi còn bị dùng roi đánh), nghiền xương thành tro.” Tiết ma ma hung dữ nói.

Khỏe mắt Hạ Lan Tuyết giật giật, “Thôi đi, bà nghĩ giúp ta xem làm cách nào để hần hết giận?”

“Gia sao?” Tiết ma ma tỉnh táo lại, về mặt phiên muộn nhìn nàng chăm chăm, “Nha đầu, bình thường ngươi là một người cơ trí, tại sao lại bị người kia trêu đùa? Ngươi biết gia vì cái gì đều từng tuổi này, còn không thân cận nữ nhân sao?”

“Vì cái gì?” Hạ Lan Tuyết hiểu kỳ, chẳng lẽ không phải bởi vì chờ sự xuất hiện của nàng sao?

Tiết ma ma thờ dài nói, “Gia có lòng kết. Hần thích nữ nhân sạch sẽ, là nữ nhân mà từ trong đến ngoài ngay cả xương tủy cũng phải sạch sẽ. Nói cách khác, tuyệt không cho phép bị người nhúng chàm dù chỉ một chút. Minh bạch chưa?”

“...” Hạ Lan Tuyết ngây người, dường như hần có tâm lý như vậy, nàng thật đúng là không rõ ràng lắm, nhưng không phải là nam nhân đều hà khắc đối với nữ nhân như vậy sao?

“Cái này thật kỳ quái sao? Không phải nam nhân đều mong muốn nữ tử trung trinh với mình hay sao?”

Tiết ma ma nhú mày, “Gia hần ở phương diện này, so với nam nhân khác yêu cầu càng cao. Ai. Cũng chỉ có ngươi, thời gian qua, lão thân thấy hần đối với ngươi là không giống.”

“Cho nên nói, hần cảm thấy ta sạch sẽ hơn so với nữ nhân khác, cho nên mới chọn ta?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, trong đầu có chút không thoải mái.

Tiết ma ma, chẳng nói đúng sai, “Nhưng, ngươi lại nát bét dưới tay người khác, Gia tất nhiên là nổi giận rồi.”

“Bị nát bét?” Hạ Lan Tuyết phát điên, “Ai bảo ta bị nát bét?”

Tiết ma ma liếc nhìn nàng, “Ngươi nói sao?”

Hạ Lan Tuyết lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện lão bà từ này hiểu lầm, lúc này quát, “Con mắt nào của bà nhìn thấy ta bị nát bét? Lão tử chỉ là đánh một trận với kẻ bất lương, bị thua thiệt mà thôi.”

Tiết ma ma, “...”

“Hừ!” Lạnh lùng trừng mắt nhìn bà, Hạ Lan Tuyết xoay người trở về phòng, hằm hừ ngồi trước bàn trang điểm, cầm lấy gương đồng soi, đáng chết, vốn là đôi môi xinh đẹp, bị cắn nát mấy khối, nhìn xem thực cảm tức.

Tiết ma ma vội vàng đuổi theo

Đến, dựa vào ở cạnh bàn trang điểm, khẩn trương hỏi, “Ngươi là nói ngươi không có bị người ăn mất? Vậy, vì sao gia lại tức giận như vậy?”

“Ta nghĩ hần biết đại khái, chuyện ta đánh nhau với người ta.” Hạ Lan Tuyết đề gương xuống, vẻ mặt buồn bực.

Tiết ma ma đột nhiên đưa tay, vỗ vào chán nàng, “Ta thấy ngươi là cái thông minh, nguyên lai là kẻ ngu ngốc.”

“Tiết ma ma bà?” Hạ Lan Tuyết quay đầu lại trừng bà.

Tiết ma ma hừ nói, “Ngươi nghe, ngươi hiện tại vội vàng đi tìm gia, đem chân tướng sự tình nói với hần.”

“Nói với hần?” Hạ Lan Tuyết nhú mi, “Không làm, mắc cỡ chết người. Lại nói, không phải bà vừa nói hần không thích nữ nhân của mình bị người nhúng chàm sao? Miệng ta đều bị người khác cắn nát, hần không cần ta nữa thì sao.”

“Nhưng thế so với việc hần nghĩ ngươi bị nam nhân khác chà đạp còn tốt hơn nhiều?” Tiết ma ma quỳnh lên, lời nào cũng nói ra được.

Hạ Lan Tuyết lại bối rối, “Ý của ngươi là, hần cho là ta bị tên khốn Thiếu Khâm kia chà đạp?”

“Thiếu Khâm?” Tiết ma ma nhạy cảm ý thức được cái gì, “Kẻ bất nạt ngươi, chính là hần?”

“Đúng vậy.” Hạ Lan Tuyết gật đầu.

Trong đầu Tiết ma ma nhớ tới nam nhân yêu dã như hoa kia, đúng là rất có thể mê hoặc nữ nhân, không trách được gia lại tức giận như vậy, hóa ra là gặp được đối thủ mạnh nên cảm tức.

“Nha đầu, ngươi nhanh cùng gia giải thích đi.”

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết kiên quyết không làm, vừa nghĩ tới cảnh bị Thiếu Khâm bắt nạt, sao nàng còn mặt mũi mở miệng với Hoa Âm được?

Tiết ma ma trừng mắt nhìn nàng, “Ngươi tin hay không, nếu ngươi không đi giải thích sẽ hối hận.”

Hạ Lan Tuyết mím môi, buồn bực đau đầu.

Nhưng mà, rất nhanh, nàng liền hối hận.

Buổi trưa, Cơ Hoa Âm không có trở lại ăn cơm trưa, thậm chí cũng không cho người tới truyền lời.

Chuyện này rất bất ngờ với Hạ Lan Tuyết.

“Xem đi, gia tức giận thật rồi.” Tiết ma ma cầm theo hộp cơm đi vào, thấy Hạ Lan Tuyết cúi đầu tựa vào cửa sổ, tận tình khuyên nhủ, “Nam nhân quan tâm nhất đến cái gì của nữ nhân? Trình tiết a, ngươi nói trên người của ngươi có dấu vết của nam nhân khác, hân có thể bỏ qua được không? Nếu ngươi không nói rõ ràng, sợ từ nay về sau, ngươi cùng gia cũng liên đoạn rồi.”

“Có nghiêm trọng như thế sao?” Tiểu tâm cam của Hạ Lan Tuyết run rẩy.

Tiết ma ma gật đầu, “Nếu ngươi còn yêu gia, thì đi nhanh đi, nếu không, chờ gia triệt để lạnh tâm, đến lúc đó ngươi có làm gì cũng muộn.”

Lời này thật ra khiến Hạ Lan Tuyết bừng tỉnh, đúng vậy, kiếp trước, nàng với hân do hiểu lầm quá nhiều, cuối cùng, muốn giải thích cũng không được, hai bên vừa gặp mặt là gây sự, không chết không thôi.

“Vậy ta đi.” Cơ hồ lập tức, Hạ Lan Tuyết quyết định dứt bỏ thể diện, cùng Cơ Hoa Âm thẳng thắn.

Tiết ma ma gọi nàng lại, đem hộp cơm đưa cho nàng, “Cầm lấy, đừng nói ma ma không giúp ngươi, đây là canh cá lão thân nấu lúc trưa, ngươi cầm cho gia đi.”

“Tạ ma ma.” Hạ Lan Tuyết hướng về bà nhếch miệng cười.

Nhắc theo hộp cơm, sai bước xông ra ngoài.

Một đường cười ngựa chạy như điên đến quân doanh, thậm chí trong đầu đã luyện qua mấy lần lời muốn nói với hân.

Nhưng mà, đến quân doanh, Lâm An lại nói cho nàng biết, tướng quân không có ở đây.

Không có ở đây? Hân rõ ràng nói với mình là đi quân doanh có việc mà.

Nhưng là Lâm An đã nói như vậy, nàng cũng không thể xông vào, chỉ đành phải nói, “Vậy ta về y tế doanh trước, tướng quân các ngươi quay lại, nói cho hân biết, ta ở y tế doanh chờ hân.”

Lâm An gật đầu, đưa mắt nhìn Hạ Lan Tuyết rời đi.

Bị kích động đến, lại không gặp người muốn gặp, trong lòng Hạ Lan Tuyết có chút thất lạc, nhắc theo hộp cơm đi vào y tế doanh, Tôn lão đầu cũng không có ở đây.

Nàng liền tùy ý tìm cái chỗ ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, có một tiểu binh lính xóc màn cửa, một cái đầu thò vào thăm dò khi nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, nhếch miệng cười một tiếng, đi đến.

“Vừa rồi ta còn tưởng rằng hoa mắt đâu, không thể tưởng được thật sự là ngươi. Ai, buổi trưa lúc ta đưa cơm, sao lại không gặp ngươi? Ngươi ăn rồi sao?”

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, nhìn thiếu niên nho nhỏ đen sẫm trước mặt, mờ mịt một trận, “Ta ăn rồi a, sao thế?”

“Ngươi không nhớ ta sao? Nhị mao, buổi sáng là ta dẫn ngươi tới.” Nhị mao thấy ánh mắt xa lạ của nàng, vội vàng giải thích.

Hạ Lan Tuyết có chút nhớ lại, “Đa tạ a.”

Sau đó, lại cúi đầu rầu rĩ.

Nhị Mao thấy nàng không bình thường, liền hỏi, “Ngươi làm sao vậy? Gặp phiền toái sao?”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết chỉ hừ một tiếng.

Nhị Mao lập tức vỗ ngực nói, “Phiền toái gì, nói với ta, ta giúp ngươi.”

“Ngươi?” thấy dáng vẻ hào phóng của thiếu niên này, Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, “Ta muốn gặp tướng quân, ngươi có thể giúp không?”

Nhị Mao sững sờ, lập tức lúng túng vô đầu, “Gặp tướng quân a? Cái này... Ngươi muốn gặp tướng quân làm cái gì?”

“Đưa canh cá.” Hạ Lan Tuyết chỉ chỉ hộp com trên bàn.

Nhị Mao càng thêm khó hiểu, “Đưa canh cá cho tướng quân? Ngươi muốn nịnh bợ tướng quân sao? Ta nhưng nói cho ngươi biết, chiêu này là không được, bình thường Cơ tướng quân là người rất ghét kẻ nào nịnh hót.”

Hạ Lan Tuyết giễu cợt, “Vậy sao, không trách được hắn lại không muốn gặp ta.”

Mặc dù nàng ngốc, nhưng mà cảm thấy Lâm An đang nói dối nàng.

Cơ Hoa Âm, chắc chắn đang ở trong doanh trướng a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Sức ghen quá trớn

Thấy dáng vẻ hồ hững của Hạ Lan Tuyết, trong lòng Nhị Mao thấy khó chịu, vô đầu bút tóc một lúc, mới nổi lên dũng khí nói, “Hay là, ta dẫn ngươi đi tìm tướng quân đi? Đúng rồi, ngươi tìm tướng quân là có chuyện gì gấp sao? Chúng ta có thể tìm Lâm đại ca, hắn làm người khá tốt. Nếu tìm hắn trước, lại nhờ hắn giúp đỡ thông truyền cho tướng quân, chuyện dễ làm rồi.”

Hạ Lan Tuyết muốn nói, chính vị Lâm đại ca - người tốt trong miệng hắn là người đã ngăn nàng lại.

“Hạ Lan, được không? Ta dẫn ngươi đi tìm Lâm đại ca?” Nhị Mao thấy nàng ngăn người, lại cẩn thận hỏi một tiếng.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, con mắt sáng trong, hướng hắn nhếch miệng cười một tiếng, “Được rồi, theo ý ngươi đi.”

Thật sự là tức giận làm cho hồ đồ rồi, hắn không muốn gặp nàng thật sự chờ sao?

Hắn không gặp, nàng nên chờ ở cửa doanh trại, khi hắn đi ra sẽ gặp nàng, lúc đó xem hắn nói thế nào.

Nếu hắn không có ở đó, nàng kiên trì chờ khi hắn về thấy nàng sẽ cảm động?

Nhị Mao gãi gãi đầu, toét miệng cười như trẻ con.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, đi được một đoạn lại đụng mặt Lãnh Dịch Hiên.

“Vật nhỏ, ta tìm ngươi này giờ, đi đâu vậy?” Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, ánh mắt Lãnh Dịch Hiên sáng lên, giống như dã thú nhìn thấy con mồi vậy, đánh tới, không để ý Nhị Mao tiều tụy từ bên cạnh, cầm lấy tay Hạ Lan Tuyết, kéo nàng đi.

“Làm cái gì vậy?” Một ta Hạ Lan Tuyết còn đang cầm hộp com, sợ làm đổ canh cá, cũng không dám giằng co với hắn.

Lãnh Dịch Hiên nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu mới thở dài nói, “Được rồi, nói cho ngươi biết cũng không sao.”

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết bị ánh mắt của hắn làm cho khó hiểu.

Lãnh Dịch Hiên hít sâu một hơi, một tay vươn ra đặt trên đầu nàng, vừa nhìn nàng vừa cười một cách kỳ quái lại bất đắc dĩ.

“Nói ra ngươi cũng đừng sợ, yên tâm, gia sẽ không đối với ngươi làm loạn.”

“Đến cùng là cái gì?” Hạ Lan Tuyết đẩy ta của hắn ra, tại sao ai cũng thích sờ đầu nàng? Tại nàng thấp bé sao?

Gương mặt tuần tú của Lãnh Dịch Hiên nhăn lại, “Gia đã thử qua, gia không có hứng thú với nam nhân, trừ ngươi ra.”

“Hả?” Mí mắt Hạ Lan Tuyết nhảy lên, cảm thấy người thật là rối rời, không có việc gì làm liền chặn nàng lại nói mấy cái chuyện hư hỏng này sao?

Đẩy hắn ra, nàng tiếp tục đi về phía trước.

“Ồ này, ngươi không có lời nào nói với ta sao?” Lãnh Dịch Hiên đưa tay ngăn nàng lại.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy khó hiểu, giương mắt nhìn hấn, “Muốn ta nói cái gì?”

Lãnh Dịch Hiên khẽ sùng sốt, đúng vậy, hấn muốn “hấn” nói cái gì? Chẳng lẽ là đáp ứng đi theo hấn hay sao?

Nhìn hấn ngu ngơ, Hạ Lan Tuyết không để ý hấn, cất bước đi tiếp.

Lãnh Dịch Hiên lập tức lại cân nạng lại, cúi đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, không biết xấu hổ nói, “Hay là, gia với người thử xem?”

Hạ Lan Tuyết sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau hai bước, cảnh giác trừng mắt hấn, “Thử cái gì? Ta cho người biết, ta là nam.”

“Nếu người là nữ, gia còn phải khó xử như thế này sao?” Lãnh Dịch Hiên tựa hồ rất tức giận với cảm giác sai trái này của mình, sống sắp hai mươi năm, nữ nhân hấn chạm qua cũng không ít, nhưng tự nhiên có một ngày, hấn bỗng nhiên phát hiện, hóa ra, hấn muốn lại là đàn ông.

Chuyện như vậy, đối với người bình thường, ai mà chịu nổi.

Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên nhìn hấn chăm chăm, “Thật sự người thích nam nhân rồi?”

Không phải là do mình kích thích hấn, chó ngáp phải ruồi sao? Người này nhìn qua đúng là phong phạm nam nhân, không ngờ trong xương lại là “cái cong”?

“Hiện tại ta cũng không biết.” Lãnh Dịch Hiên cũng thấy nghi hoặc, hấn nghiêng đầu, đưa tay chỉ Nhị Mao đen thui đang đứng bên cạnh, ghét bỏ, “Thí dụ như, như vậy, còn có những thứ kia...”

Vừa chỉ chỉ mấy đại hấn đang tuần tra, “Gia một chút tâm tư cũng không.”

“Hửm?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày.

Lãnh Dịch Hiên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như sứ của nàng, càng làm nổi bật đôi mắt đen như mực ngọc, ngây thơ như hài nhi vậy, thật đặc biệt.

Hấn cười hắc hắc, đưa tay nắm lấy cảm nạng, “Gia chỉ có tình cảm với người thôi. Gia đã suy nghĩ rất lâu rồi, mới phát hiện chỉ có lúc gia nghĩ đến người mới có loại tình cảm đó thôi. Những người khác sao? Chỉ cần nghĩ đến thôi gia đã cảm thấy chán ghét, chỉ hận không thể thành thái giám.”

Sau khi nghe hấn nói xong, Hạ Lan Tuyết im lặng, có cảm giác như chính mình vừa nâng tảng đá đập vào chân mình vậy.

“A, ta đang có việc bận, mời nhị thiếu cứ tự nhiên.” Nơi đây không nên ở lâu, càng không nên dây dưa với người này, Hạ Lan Tuyết đang muốn co chân chạy.

Lãnh Dịch Hiên nhanh chóng bắt được tay nàng, vội la lên, “Người chạy cái gì? Gia có nói hiện tại muốn bắt người lại đâu. Gia cho người thời gian suy nghĩ, một ngày nhé?”

“Suy tính cái gì?” Hạ Lan Tuyết rất kinh ngạc, người này cho nàng thời gian suy nghĩ làm cái gì, không phải nghĩ nàng có thể ở cùng hấn chứ?

Lãnh Dịch Hiên nhìn nàng nháy mắt khẽ cười, thanh âm trầm thấp mà mập mờ, “Đương nhiên là suy tính làm người của gia a. Người yên tâm, gia không để ý trước kia người đã cùng thân mật với khối băng kia đâu. Dù sao, gia cũng không phải cái đại nam nhân yêu hoa cúc. Gia cũng nói cho người biết, trước kia gia cũng thân cận qua nhiều nữ nhân rồi, nhưng đều chỉ là chơi bời thôi, không có ai thật lòng cả. Gia có thể hứa với người, nếu người đồng ý, sau này gia chỉ có người, không có nữ nhân khác, cũng không có nam nhân khác nữa?”

Hạ Lan Tuyết nghe chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hất tay của hấn ra, giễu cợt, “Người muốn chạm vào nữ nhân, hay là chạm vào nam nhân, cùng ta không có nửa xu quan hệ. Còn có, loại lời này cảm người nhắc lại trước mặt ta một lần nữa, nếu không ta sẽ phế người đi, để người muốn cũng không chạm vào nam nhân hay nữ nhân được nữa, cho người nghẹn chết.”

“Đừng a, người đừng bực bội.” Lãnh Dịch Hiên vội vàng giải thích, “Vật nhỏ, người có thể hãy suy nghĩ một chút, mặc dù khối băng lớn kia là tướng quân, nhưng gia cũng đâu có kém đâu. Lại nói, gia trẻ hơn, anh tuấn hơn hấn lại rất săn sóc chu đáo. Người chỉ cần đi theo gia, gia bảo đảm cuộc sống của người tốt hơn một trăm lần, à không, một ngàn lần.”

“Mặc cho người có muôn vàn hảo, nhưng có một thứ, hấn hơn người.” Hạ Lan Tuyết nhìn hấn tràn đầy tự tin, đột nhiên cười tà ác.

“Cái gì?” Lãnh Dịch Hiên không phục.

Hạ Lan Tuyết giương môi, “Ta là lần đầu tiên của hấn.”

“...” Lãnh Dịch Hiên lúc này đen mặt, đồng thời sụp đổ, kêu rên, “Này không công bằng, không phải do trước kia gia chưa gặp qua người sao, nếu gia gặp người từ sớm gia cũng không chạm qua người khác.”

“Cho nên nói, hai ta vô duyên” Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, cầm hộp com rời đi.

Lãnh Dịch Hiên đập một cái vào đầu mình, hận chết thôi.

“Ồ này, ngươi hãy suy nghĩ một chút?” Hân không chết tâm lại đuổi theo nàng.

Hạ Lan Tuyết không để ý đến hân.

Lãnh Dịch Hiên cảm giác không trâu đùa nữa, nhìn nàng cầm hộp com hỏi, “Bên trong đựng gì thế? Rất thơm”

“Không liên quan đến ngươi.” Hạ Lan Tuyết sợ hân đoạt, dứt khoát ôm hộp com vào trong ngực.

Lãnh Dịch Hiên hí mắt cười, “Đưa đồ ăn cho hân? Không thể tưởng tượng nổi ngươi lại đối tốt với hân như vậy?”

Hân có chút ghen.

Đột nhiên đưa tay, thật sự hân muốn đoạt lấy.

“Đồ ăn đã có người khác đưa cho hân, cái này đưa cho gia đi.”

“Không cho ngươi.” Hạ Lan Tuyết ôm sát sao, kiên quyết không để hân đoạt.

Ngay tại lúc hai người đang giằng co, màn trướng bên kia đột nhiên mở ra, một đám người đi ra.

Dẫn đầu là Cơ Hoa Âm, vóc người hân cực cao, một thân áo khoác lông chồn màu đen nhảy múa trong gió, trong nháy mắt nàng đã nhìn thấy hân.

Quả nhiên ở bên trong a, Lâm An chết tiệt, dám lừa gạt nàng?

“Cơ Hoa...” Đang định gọi, nhưng vừa nhìn thấy bên cạnh hân là đám người Tây Di, Hạ Lan Tuyết đành nuốt lời trở vào, đây là ở quân doanh, nàng không thể tùy tiện được.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của nàng dần dần lạnh đi.

Một nữ tử mặc áo choàng màu trắng từ bên trong đi ra, đến bên cạnh Cơ Hoa Âm, nhỏ giọng nói gì đấy.

Xuất phát từ trực giác của nữ nhân, Hạ Lan Tuyết cảm thấy nữ nhân này đối với Cơ Hoa Âm có tình cảm.

“Ồ, xú nữ nhân này lại tới rồi?” Trông thấy Tịch Vụ, Lãnh Dịch Hiên cười lạnh, cũng không tranh đoạt hộp com nữa, lạnh nhạt nhìn động tĩnh bên kia, a nhìn xem vẻ mặt Cơ Hoa Âm không chút thay đổi, mà nữ tử bên cạnh hân, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lộ vẻ ngầy thơ e lệ, vừa nhìn thấy đã cảm thấy ngán.

“Ngươi biết nàng ta sao?” Hạ Lan Tuyết đột nhiên hỏi hân.

Lãnh Dịch Hiên nhếch môi, “Cũng có gặp qua mấy lần, lần trước quán rượu kia ngươi nói không phải do nữ nhân này niêm phong sao?”

“Nàng là Tây Di thánh nữ. Không biết định kết thân với ai?” Tiết ma ma nói, trước kia Tây Di Thánh nữ đều đám hỏi với Đại Yến, nhưng sau đó không biết sao lại trở mặt.

Trước mắt, thấy nữ nhân kia xuất hết vốn liếng trước mặt Cơ Hoa Âm, không lẽ muốn kết thân với Đại Chu?

Không nghĩ nhiều, Hạ Lan Tuyết cầm hộp com, đi về phía bên kia

Lúc đó, Cơ Hoa Âm nghe Tịch Vụ nói, nhưng ánh mắt lại nghiêng về phía người đang lạnh lùng đi tới - Hạ Lan Tuyết, mắt khẽ động một chút, nhưng lại bình thản như cũ.

“Cơ tướng quân, lần này vào núi hành động, Tịch Vụ sẽ chuẩn bị thật tốt. Hy vọng đến lúc đó có thể giúp Cơ tướng quân một tay.” Nửa ngày nói lời ngưỡng mộ, Cơ Hoa Âm không có nửa điểm phản ứng, nội tâm Tịch Vụ không khỏi cảm thấy bị nhục, buộc phải nói đến chính đề.

Cơ Hoa Âm quả thật gật gù đầu, ánh mắt chậm rãi rơi vào trên người nàng, lại nói, “Vậy đều làm phiền Tịch cô nương.”

“Chuyện này có đáng gì, mà ta cũng muốn đi vào quan sát một chút xem, tiền bối của ta chứa cái gì trong đó...”

“Tướng quân.” Thấy nàng kia mặt cười như hoa, Hạ Lan Tuyết đi đến bên cạnh Cơ Hoa Âm, không để ý ở đây còn những người khác, nhét hộp com vào tay hân, nói, “Phu nhân chuẩn bị canh cá cho tướng quân. Tướng quân nên uống lúc còn nóng đi.”

“Phu nhân?” Tịch Vụ kinh hãi.

Những người khác kinh hãi.

“Cơ tướng quân lấy vợ khi nào? Lão già cổ hủ này chưa nghe thấy qua.” Một trưởng lão của bộ lạc Đặng Thác giật mình hỏi.

Tịch Vụ cũng cắn môi, sắc mặt có chút khó coi, “Tướng quân phu nhân cũng tới Tây Di sao? Từ trước đến nay sao chưa nghe thấy qua. Nếu biết trước Tịch Vụ đã đi bãi phòng rồi.”

Bãi phòng? Có quen biết với người sao? Hạ Lan Tuyết bĩu môi, nhìn chăm chăm gương mặt trắng bệch của Tịch Vụ, giọng nói mỉa mai, “Không cần phải bãi phòng, phu nhân nhà chúng ta rất bận rộn, không có thời gian tiếp đón.”

Mặt Tịch Vụ liền biến sắc, càng thêm khó nhìn, đôi mắt xinh đẹp có chút hơi nước nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, nghi ngờ hỏi, “Chúng ta đã từng gặp mặt rồi sao?”

“Ôi, thánh nữ là quý nhân hay quên chuyện, hai ngày trước ở tửu phường Dụ Long, người muốn phong điểm rượu của lão bản, ta lại muốn mua rượu, hai chúng ta tỷ nữa thì động tay chân. Người đã quên?” Hạ Lan Tuyết cười nhắc nhở.

Mày Tịch Vụ cau lại, “Hóa ra là người?”

“Là ta.” Hạ Lan Tuyết ngăn cản trước mặt Cơ Hoa Âm, lưu manh nhìn nàng ta, “Không thể tưởng được ta là người của Cơ tướng quân đi?”

Sắc mặt Tịch Vụ có chút lúng túng, cười khan nói, “Chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Hiểu lầm? Người nói đến chuyện phong điểm rượu là hiểu lầm hay chuyện tỷ nữa đánh nhau với ta hiểu lầm?” Miệng lưỡi Hạ Lan Tuyết bén nhọn, chính là không có việc gì cũng phải tìm chút chuyện kéo người ta xuống hố.

Loại địch ý này, Tịch Vụ tất nhiên cảm thấy được, chẳng những nàng, liền ngay cả bên cạnh những người khác, cũng đều nghe thấy được mùi thuốc súng.

Đặng Thác nhìn nàng, vuốt râu, cười nói, “Vị tiểu huynh đệ này tính tình có chút nóng, tựa hồ đối với thánh nữ đại nhân có chỗ bất mãn đâu.”

Tịch Vụ theo cái thang bò xuống dưới, cũng hào phóng nở nụ cười, “À, mấy ngày trước đây, bởi vì Dụ Long tửu phường bán rượu giả, ta liền hạ lệnh phong cửa hàng, lúc ấy, vị tiểu huynh đệ này đang muốn mua rượu. Bởi vậy náo loạn có chút hiểu lầm. Được rồi, vị tiểu huynh đệ này, là ta làm việc có chút vội vàng, sau đó điều tra lại thấy không phải như vậy nên đã gỡ niêm phong cho tửu phường, giờ cửa hàng đã buôn bán lại rồi. Nếu tiểu huynh đệ vẫn không hài lòng, ta mua vài hũ rượu ngon tạ lỗi với người, được hay không?”

Lời nói như đề hồ hài tử, hơn nữa, đường hoàng nói chính mình lòng dạ hào phóng, làm cho người ta cảm thấy lòng dạ Hạ Lan Tuyết nặng nề hẹp hòi vậy, vì một chút chuyện nhỏ nín lấy không tha.

“Tùy người.” Hạ Lan Tuyết liếc nàng một cái, liền quay mặt đi, nhìn thấy Cơ Hoa Âm, mặt tràn đầy cổ quái vui vẻ, “Tướng quân, bên ngoài gió lớn, mau vào đi thôi, canh cá nguội lạnh uống không tốt.”

Vừa nói vừa đưa tay liền đẩy Cơ Hoa Âm

Cơ Hoa Âm khoe môi quyến rũ ra thoáng cái bắt đắc dĩ độ cong, đối với Tịch Vụ và người khác nói, “Các vị đi thông thả.”

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Hạ Lan Tuyết đẩy vào trong doanh trướng.

Bên ngoài, đám người Tịch Vụ hết sức ngạc nhiên, Đặng Thác lắc đầu, liếc nhìn thánh nữ của mình một cái rồi tản đi.

Tịch Vụ không cam lòng, nhưng là lộn trở lại doanh trướng, lại rất không ổn, nàng chỉ không cam nhìn chăm chăm Lãnh Dịch Hiên, “Này, tiểu tử kia là ai?”

“Nhìn không ra sao?” Lãnh Dịch Hiên trào phúng nhìn nàng ta, “Là người ở đầu quả tim của tướng quân”

Nói lời này vốn là chọc tức Tịch Vụ, không nghĩ, lời vừa nói ra, trong lòng mình lại có một trận sợ hãi.

Đều tại đàn bà thú vị này chọc.

Lãnh Dịch Hiên xoay người rồi đi.

Tịch Vụ tức giận đuối kíp, “Người nói chuyện cho dễ hiểu, cái gì mà người ở đầu quả tim, tên tiểu tử kia sao?”

Lãnh Dịch Hiên nhún nhún vai, việc này hẳn cũng không muốn tin tưởng, nhưng trên thực tế, khối băng lớn kia cũng không gần nữ sắc, nhưng lại nuôi cái hài tử xinh đẹp như vậy bên người, trong đó nguyên do, có đoán ra được.

Lúc đó, trong doanh trướng, Hạ Lan Tuyết nín lấy Cơ Hoa Âm, một tay đẩy hắn ngồi trên ghế dựa, hai chân nhất vượt, ngồi vào trên đùi hắn, bóp cầm của hắn, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hắn.

“Nói, người rõ ràng đang ở bên trong, vì sao lại bảo Lâm An nói người không có ở đây? Có phải người đang cố ý tránh ta? Còn có, vừa rồi cái gì kia chó má thánh nữ là thế nào? Nàng đang hướng người bày tỏ tình cảm sao? Tại sao người lại dụ dỗ nàng ta?”

“Người đang chất vấn gia?” Hai tay Cơ Hoa Âm đặt tại trên eo nàng, phồng ngực nàng lộn xộn, một mặt như mây buồn cười nhìn nàng.

“Hừm, chẳng lẽ ta biểu hiện còn chưa rõ ràng?” Hạ Lan Tuyết nghiêng nghiêng rằng.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng, “Ngươi tới, chính là vì chất vấn điều này?”

“Nếu không thì sao?” Hạ Lan Tuyết hừ lạnh một tiếng, lập tức nghĩ đến cái gì, nói tiếp, “Đương nhiên, tự nhiên không phải là những thứ này. Ta tới là đưa canh cá cho ngươi. Còn có...”

“Cái gì?” Ánh mắt Cơ Hoa Âm trầm trầm.

Hạ Lan Tuyết cắn môi, không cam lòng nhìn hấn, “Vậy ngươi trả lời ta trước, ta mới nói cho ngươi biết.”

“Nguyên nhân Lâm An nói ta không có ở đây, ngươi tự đi hỏi hấn. Về phần thánh nữ, nàng ta có bày tỏ tình cảm với ta hay không, ta không có chú ý. Chỉ là, nàng cũng không có làm qua đắc chuyện đắc tội với ta, ta vì sao không thể cho nàng sắc mặt tốt.” Cơ Hoa Âm bình tĩnh trả lời.

Hạ Lan Tuyết khẽ sùng sốt, trả lời như vậy dường như đều đúng, nhưng lại giống như không trả lời vậy.

Và lại, Tịch Vụ không có đắc tội hấn, cho nên, hấn liền đối xử tốt với người ta.

Như vậy...

“Buổi sáng, lúc ngươi rời đi, đối xử lạnh nhạt với ta, là do ta đắc tội ngươi sao?” Hạ Lan Tuyết hàm hừ hỏi.

Cơ Hoa Âm mỉm môi, tương đương đồng ý.

Hạ Lan Tuyết có chút muốn bắt cuồng, thật đúng là bức nàng nói chuyện mặt mặt đó a.

“Kia...” Nàng rồi rầm muốn chết, nói quanh co lại hỏi, “Tiết ma ma nói, ngươi ước chừng là hiểu lầm ta bị Thiếu Khâm yêu nghiệt kia chà đạp. Cho nên, ngươi mới tức giận sao?”

Sắc mặt Cơ Hoa Âm trầm xuống, “Lời vô vị.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết khó hiểu, “Căn bản ngươi không hiểu lầm chuyện đó sao?”

“Không đề cập tới cái này.” Cơ Hoa Âm không muốn thảo luận việc này, cho dù hấn biết rõ, Tuyết nhi cùng Thiếu Khâm cũng không có phát sinh loại chuyện đó.

“Không được, ta phải được giải thích rõ ràng, nếu không, Tiết ma ma nói, hai ta phải chia tay.” Hạ Lan Tuyết lại cố gắng giải thích, “Sáng hôm nay, Như Băng tìm đến Tôn lão đầu, nói là đại nhân nhà hấn bị bệnh, Tôn lão đầu bận tới mất, liền để cho ta đi. Vốn là ta cũng không muốn đi, nhưng vì cái gì lại đi đâu? Trong chuyện này nguyên do, tới thiếu là do trên đường đến Tây Di, ta và tên khốn kiếp kia phát sinh một việc. Cái kia nói rất dài dòng, về sau ta sẽ nói cho ngươi biết. Hiện tại, ta chỉ nói cho ngươi chuyện phát sinh vào buổi sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hại Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Phu xướng phụ tùy

Nói một hơi dài, nhưng Cơ Hoa Âm vẫn không có phản ứng, Hạ Lan Tuyết đành phải giải thích tiếp: “Sau khi ta đến khám bệnh cho hấn, thấy hấn sốt cao, hơn nữa, trên người còn bị trúng độc mẫn tính... Được rồi, những thứ này không trọng yếu, trọng yếu là ta phát hiện một cái hộp, trên cái hộp khắc hoa văn giống với hoa văn trên vòng đeo tay của ta.”

Vừa nói nàng vừa vén tay áo để lộ ra vòng gỗ đeo trên cổ tay, lại nhìn hấn nói, “Ngươi nhìn, chính là cái này, ta thấy rất lạ, nên có hỏi hấn. Hấn nói...”

Nói đến đây, nàng hơi nhếch môi, nhìn thấy hai mắt Cơ Hoa Âm nheo lại, nhìn chăm chăm vào vòng gỗ trên cổ tay nàng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Hấn nói gì?” Hấn hỏi.

Nàng đến cùng có chút chột dạ, thanh âm cũng thấp chút, “Hấn nói, cái hộp kia và vòng tay của ta đều do hấn làm, hoa văn kia hấn rất thích nên khắc lên trên”

Xong rồi, thấy hấn rù rụt không nói, Hạ Lan Tuyết gấp rút lại giải thích, “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Thấy rất khó hiểu. Ta cảm thấy hấn không nói dối. Nhưng hiện tại ta không nghĩ được tại sao ta lại có liên quan đến hấn? Sau đó, ta thấy tâm trạng không tốt nên muốn khi dễ hấn”

“Hừm?” Cơ Hoa Âm khẽ ngược mắt nhìn nàng chăm chăm.

Hạ Lan Tuyết tiểu tâm can run lên, vội vàng nói, “Ta chỉ nhéo mắt của hấn hai cái rồi Như Băng đi vào, ta cũng không làm gì nữa. Ta còn viết phương thuốc cho hấn, nhưng ai biết, hấn lấy oán trả ơn. Lúc ta đang muốn đi thì bị hấn cản lại. Sau đó...”

“Như thế nào?” Thấy nàng cắn môi, Cơ Hoa Âm trầm giọng hỏi.

Hạ Lan Tuyết chột dạ liếc hấn một cái, “Ta nói, ngươi đừng nóng giận.”

“Nói.” Tựa hồ đáy mắt Cơ Hoa Âm có lửa giận.

Hạ Lan Tuyết như hải tử mắc lỗi, cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm, “Hấn đột nhiên hôn ta...”

Bên hông căng thẳng, nàng cảm giác bị hấn bóp gầy rồi, gấp rút lại hô, “Nhưng ta không để cho hấn hôn, ta cắn hấn.”

Nhưng ai biết rằng môi đụng nhau, cũng làm cho môi nàng bị rách, làm cho hấn nhìn thấy, nên nàng không thể che dấu việc vật lộn với Thiếu Khâm được.

“Sau đó, hấn nhéo ta... Dù sao, chính là ta và hấn đánh một trận, rồi sau đó, ngươi tới, ta sợ ngươi phát hiện, vụng trộm nhảy cửa sổ chạy.”

“Vì sao nhảy cửa sổ chạy?” Thấy vẻ mặt ảo não lúc nói chuyện của nàng, Cơ Hoa Âm biết rõ nàng không nói láo, thần sắc cuối cùng nhu hòa một chút, cũng bởi vậy mới phá lệ hỏi một câu.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy hỏi vấn đề này rất ngu ngốc nha, rõ ràng là nàng không muốn hấn thấy đáng về nàng như vậy nên không dám gặp hấn.

Nàng mấp máy môi, gian nan trả lời, “Ngươi đã đến rồi a. Thành thật mà nói, ta đánh không lại hấn, ta, ta cũng không biết nên nói như thế nào, lúc ấy cảm thấy quá mất mặt, ta không muốn ngươi thấy đáng về mất mặt đó của ta, cho nên chạy a.”

“...” Cơ Hoa Âm hơi hơi nhíu mày, suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân đôi khi khác biệt quá lớn, hấn suy tư một lát, mới hỏi, “Cho nên, lúc ấy ngươi nhảy qua cửa sổ chạy thoát, không phải là bởi vì sợ ta phát hiện chuyện của ngươi và Thiếu Khâm, mà là cảm thấy mất mặt?”

Hai chuyện này không khác nhau là mấy, nhưng là, đối với hấn mà nói, khác biệt lớn đi.

Nếu là nha đầu kia lo lắng hấn thấy nàng cùng với Thiếu Khâm, nên mới vội vàng chạy trốn, vậy thì chứng minh trong lòng nàng có quý, hay nói cách khác Thiếu Khâm ở trong lòng nàng không đơn giản như nàng biểu hiện ngoài mặt.

Nhưng nếu là do sợ mất mặt, vậy không hề liên quan đến Thiếu Khâm, nếu đôi thành một người khác nàng cũng sẽ làm như vậy.

“Đúng vậy.” Hạ Lan Tuyết mờ mịt gật đầu, “Ta võ công yếu kém, chủ yếu nhất là, tên khốn kia còn lừa ta, hấn căn bản không có ngã bệnh, mà ta ngay từ đầu lại không có nhìn ra. Ta cảm giác mình tựa như cái kẻ ngu. Còn có...”

“Cái gì?” Bị vẻ mặt đần độn của nàng chọc cười, cuối cùng tâm tình như mây đen của Cơ Hoa Âm cũng tươi sáng lên rồi.

“Tiết ma ma nói.” Hạ Lan Tuyết căng thẳng nhìn hấn, “Ngươi thích nữ nhân sạch sẽ, nhưng là, ta hôm nay... A, mặc dù đi, cái gì kia, tên khốn kia không có vurun đầu lưỡi, nhưng là...”

“Đừng nói nữa.” Đột nhiên bàn tay to lớn che miệng của nàng, Cơ Hoa Âm mặt tràn đầy bất đắc dĩ, “Chuyện ngày hôm nay, ta cũng có thể đoán được.”

“Đoán được?” Hạ Lan Tuyết chớp mắt to, “Nhưng là, Tiết ma ma nói, sợ ngươi hiểu lầm ta bị tên khốn kia nát bét, khuyên ta qua để giải thích. Cái kia... Kỳ thật, ta... Ta còn là...”

Nói đến đây, Hạ Lan Tuyết không nắm chắc, không biết trước tức giận, hoảng loạn hỏi, “Bị hấn cắn qua miệng, ta còn có trong sạch sao?”

Kỳ thật, nếu nói như vậy thì, trong sạch của nàng sớm bị Cơ Hoa Âm phá hủy không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng Tiết ma ma nói hấn cực kỳ yêu thích nữ nhân trong sạch, nàng không biết mình hiện tại trong mắt hấn còn tính là trong sạch hay không?

Sau khi hấn rời đi, nàng đã lau miệng, cũng lau qua toàn thân.

Vốn là, Cơ Hoa Âm thật là cảm tức chuyện này, nhưng mà, nha đầu ngốc nghếch này lại hỏi trắng ra như vậy làm hấn cũng không biết làm sao, lại nói:

“Ngươi cứ nói đi?” Hai ngón tay của hấn nắm lấy cằm nàng, nhìn vết thương nơi khóe miệng nàng.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, nàng tự nhận là trong sạch, nhưng ai biết trong mắt hấn có tính hay không a? Nam nhân đều rất quan tâm những thứ này, nhất là hấn.

Kiếp trước, ngay từ đầu nàng và Nam Cung Khế, thật ra không xảy ra chuyện gì, chỉ đơn thuần là nhìn hấn đáng thương, xuất phát từ lòng thương hại hấn mà thôi.

Ai ngờ Cơ Hoa Âm liền điên cuồng, làm nàng rất sợ hãi.

“Đứa ngốc, nếu nói như vậy là làm mất trong sạch thì ta đã trải qua bao nhiêu lần nào đến lượt hần?” Cơ Hoa Âm nhìn đôi môi trắng mịn kia, con mắt sắc càng sâu, cúi đầu, bá đạo hôn lên.

Hạ Lan Tuyết nhất mớ hồ, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ.

Hần hôn nàng, liền bày tỏ hần không thềm để ý, hần còn thích nàng?

Nhiệt tình ôm lấy cổ của hần, nàng chủ động ngược đầu, để cho hần hôn sâu hơn lại bừa bãi.

--

Một phen quán quýt si mê, thiếu chút nữa lau súng cướp cò, Cơ Hoa Âm đến cuối cùng trước mắt lại nhìn được.

Hạ Lan Tuyết rất là buồn bực, ảo não, “Ngươi có phải hay không không yêu ta?”

“Nói mò.” Cơ Hoa Âm ôm nàng ngồi ở trên đùi, cúi đầu, giúp nàng sửa sang lại xiêm y.

Hạ Lan Tuyết nâng mặt của hần, làm cho hần nhìn mình, trên khuôn mặt tuần lẳng còn lưu lại tình cảm mãnh liệt đỏ ửng, rõ ràng hần chính là nghĩ, hơn nữa, nàng liền ngồi ở trên người hần, hần bị kích thích, nhìn qua, nàng cảm thấy.

“Vậy ngươi vì cái gì mà dừng lại?” Âm thanh của nàng mang theo giọng mũi, giống như là muốn khóc.

Tiết ma ma nói, ở phương diện đó nam nhân nếu bị cự tuyệt là thể diện bị ảnh hưởng.

Mà nữ nhân nếu bị cự tuyệt ở phương diện đó là lòng tự tôn bị tổn thương.

Hiện tại nàng cung hoài nghi, khi mình ở bên cạnh hần có phải là sức quyến rũ bị giám sát rồi hay không.

“Cái nào?” Cơ Hoa Âm buồn cười, bây giờ nàng giống như người phụ nữ nhỏ không được thỏa mãn.

“Chính là cái, ngươi vì cái gì không... Chính là để cho ta triệt để thành nữ nhân của ngươi.” Hạ Lan Tuyết đỏ mặt, hướng hần rống.

Cơ Hoa Âm đội mũ lên cho nàng, cười khê, “Ngươi bây giờ không phải sao?”

“Không phải.” Hạ Lan Tuyết thở phì phì, “Ngươi có phải hay không không muốn chạm vào ta?”

Này thật là thật muốn oan uổng chết người đi được, Cơ Hoa Âm bình tĩnh nhìn nàng, “Đừng nghĩ lung tung. Chỉ là bây giờ còn chưa phải lúc “

“Hả?” Chuyện này còn phải chọn thời điểm sao? Tại sao kiếp trước hần không nghĩ như kiếp này.

Hần nhìn nàng, đột nhiên nói sang chuyện khác, “Tuyết nhi, về sau cách Thiếu Khâm xa một chút.”

Hạ Lan Tuyết sững sờ, gật đầu, “Ừm.” Dù hần không nói nàng cũng làm như vậy.

Trước còn không biết, nhưng sau chuyện hôm nay nàng đúng là sợ rồi.

Nhờ gặp lúc yêu nhân kia nổi điên nàng liền tham.

“Vậy ngươi có muốn biết quan hệ với hần là gì không?” Hần lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết mờ mịt nháy hai cái con mắt, “Có ý gì? Ngươi biết quan hệ của ta với hần?”

“Nếu như ngươi muốn biết, ta có thể nói cho ngươi biết một chút.” Cơ Hoa Âm giải thích.

Nhưng thấy hần có vẻ tức giận như là không muốn nói đến.

Hạ Lan Tuyết nghĩ trong giây lát, lắc đầu, “Thôi, ta cái gì cũng không muốn biết, dù trước đây có quan hệ gì với hần ta không biết cũng coi như xong, sau này tránh xa hần là được.”

“Không hỏi hận?” Cơ Hoa Âm khê vuốt lên mặt nàng.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên cắn trên miệng hần một cái, “Nói lung tung cái gì thể, ta với hần có quan hệ gì? Hần cũng không phải là cái gì của ta”

“Vạn nhất hần là của ngươi...”

“Khụ khụ khụ...” Lãnh Dịch Hiên vừa vén rèm lên, nhìn thấy một màn chói mắt như vậy.

Thiếu niên xinh đẹp đang ngồi trên đùi nam nhân, hai tay ôm lấy cổ nam nhân, muốn bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu thân mật.

“Hai người các người?” Hấn mạnh mẽ buông rèm xuống, đi đến, nhìn hai người như thấy quỷ, trên mặt là thần sắc bi thương, “Không thể tưởng được hai người các người quả thật lém phéng?”

Xong rồi, ánh mắt kia khinh bỉ phẫn hận nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm, cảm thấy người này giống như là đại hôi lang khoác lớp da dê vậy, bình thường ra về đạo mạo, với ai cũng không mấy thân cận, sau lưng lại nuôi một cái nam hài để phát thú tính của mình sao?

“Người tiến đến tại sao không gõ cửa a?” Hạ Lan Tuyết hung hăng trừng mắt cái người không mời mà đến này.

“Gõ cửa? Để cho hai người còn có thời gian chuẩn bị sao?” Lãnh Dịch Hiên hung dữ nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, hừ lạnh, “Ta vừa mới thổ lộ với người xong, người không đáp ứng cũng không cần quay lưng lại liên thân mật với người khác đi? Người làm như vậy thật là đã thương tâm người khác?”

“Hấn mới thổ lộ với người?” Ánh mắt sắc bén của Cơ Hoa Âm trầm xuống.

Thật sự là sóng lớn vừa êm lại có lớp sóng mới đến, Hạ Lan Tuyết buồn bực, “Hấn đột nhiên thích nam nhân, muốn tìm ta thử xem.”

“Cái gì đột nhiên thích nam nhân? Gia chỉ là đột nhiên thích người.” Lãnh Dịch Hiên lớn tiếng chứng tỏ cõi lòng.

Cơ Hoa Âm mất lạnh liếc nhìn hấn, “Ta nhớ ở kinh thành nhị thiếu còn có vợ chưa cưới đi?”

Lãnh Dịch Hiên sững sờ, không đề cập tới chuyện này, chính hấn đều đã quên.

“Đó là do thể hệ trước định ra, cho đến bây giờ gia cũng không nghĩ tới.”

“Phải không?” Cơ Hoa Âm lạnh lùng cười, lại kéo Hạ Lan Tuyết vào trong lòng, nói, “Nhưng là, nàng đã là người của bản tướng quân, người muốn? Chỉ sợ người không có bản lãnh kia?”

“Đánh nhau sao?” Lãnh Dịch Hiên lập tức triển khai tư thế, lớn lối nhẹ rằng, “Khởi bằng lớn, đừng cho là ta sẽ sợ người?”

“Ai, người làm gì thế? Ta là người của Cơ Hoa Âm, con mẹ nó người gây sự cái gì?” Hạ Lan Tuyết bị cái tư thế kia của hấn làm cho căm tức, không biết chuyện còn cho là bọn họ lém phéng đầu.

Lãnh Dịch Hiên bị chửi nhất mớ hồ, tùy tiện nói, “Chuyện không liên quan người, gia nhìn khởi bằng lớn này không vừa mắt, gia hôm nay liền muốn thể thiên hành đạo.”

“Lâm An.” Cơ Hoa Âm lười để ý tới kẻ điên này, trực tiếp gọi người.

Lãnh Dịch Hiên hừ cười, “Tiểu tử kia đi nhà xí rồi.”

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, nàng rất hoài nghi có phải Lãnh Dịch Hiên theo dõi người ta thấy người ta chui vào nhà xí mới dám tiến vào đây hay không.

Vừa nói, màn cửa vén lên, Lâm An mặt đen lại, tiến đến, “Tướng quân?”

“Lãnh phó tướng ngứa da, người dẫn hấn ra ngoài, giúp hấn khoan khoái.” Cơ Hoa Âm phân phó.

Lâm An sững sờ, nhìn về phía Lãnh Dịch Hiên, quả nhiên không có sắc mặt tốt, “Lãnh phó tướng, thỉnh.”

“Thỉnh cái gì thỉnh, gia muốn đánh với hấn.” Lãnh Dịch Hiên chỉ Cơ Hoa Âm.

Lâm An nhào tới trước, bắt được vai hấn, kéo hấn ra ngoài.

Công phu của Lãnh Dịch Hiên, Hạ Lan Tuyết không biết rõ, nhưng nghĩ tới có thể bị Hoàng thượng phái ra đánh trận, chắc cũng không phải là phế vật, vả lại, cũng là một hán tử cao bầy thước vậy mà dễ dàng bị người ta lôi kéo ra ngoài, đúng là làm cho người mở rộng tầm mắt.

Như thế, ngay cả Lâm An không chọc được mà đi khiêu chiến Cơ Hoa Âm, đúng là lá gan không nhỏ.

Không trách được, Cơ Hoa Âm ngay cả con mắt đều lười nhìn hấn.

Mọi người đi rồi, trong doanh trường yên tĩnh quý dị, đặc biệt là chống lại con người tối tăm của Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết không biết như thế nào có chút sợ sệt, đang định tuột khỏi đùi hấn.

“Người lại gây chuyện, mới đến có mấy ngày đã có người tìm gia đòi đánh nhau?” Cơ Hoa Âm mạnh mẽ dè eo nàng lại, không cho nàng tuột xuống.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy vô tội, “Ta không có chọc hấn, là chính bản thân hấn tìm tới cửa”

“Cho nên, người làm cho hấn tương hấn thích nam nhân, mà người lại là nam nhân.” Mặc dù mấy ngày nay không ở bên cạnh nàng, nhưng mấy chuyện

nàng làm này hần rõ như lòng bàn tay.

Cũng tỷ như nàng lên thi châm Lân Dịch Hiền, làm cho hần đến bây giờ nhìn thấy nữ nhân cũng không đứng lên được, kết quả là sinh ra hoài nghi chính mình thích nam nhân.

Hạ Lan Tuyết bẹp bẹp miệng, gượng cười, “Ta không phải nữ nhân sao?”

“Vật nhỏ, bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là y quan bên người gia, phụ trách chiếu cố cuộc sống hàng ngày của gia, không có gia phân phó, không được rời khỏi gia nửa bước.” Cơ Hoa Âm thấy nàng giả ngu, trầm giọng phân phó.

Hạ Lan Tuyết chính ước gì đâu, liên tục không ngừng gật đầu, “Tuân mệnh!”

“Đưa nước.” Cơ Hoa Âm sùng ái nheo nheo khuôn mặt, cười nói, “Gia hiện tại đói bụng, đi đem canh cá bụng tôi.”

“Vâng.” Hạ Lan Tuyết trượt xuống, rất là vui vẻ đi đến bên bàn, mở ra hộp cơm, lấy ra canh cá.

Múc một ít ra chén, thử một chút, đã nguội rồi không còn nóng nữa.

“Có chút nguội lạnh, uống sao?”

Cơ Hoa Âm nhìn cánh cá một cái, nhướn mày hỏi nàng, “Phu nhân nấu sao?”

“Két?” Hạ Lan Tuyết quần bách, “Cái gì kia, Tiết ma ma nấu.”

“...” Nàng rõ ràng, Cơ Hoa Âm múc một muỗng, không có nếm, lại đem cái muỗng để xuống, “Gia muốn ăn canh cá tướng quân phu nhân tự tay nấu.”

“Hả?” Hạ Lan Tuyết phạm vào khó, “Nhưng bây giờ đi đâu kiếm cá?”

“Không xấu hổ, ngươi liền tự nhận là tướng quân phu nhân sao?” Cơ Hoa Âm đem chén trong tay nàng lấy lại, lời nàng đến trong lòng, trêu chọc nàng.

Hạ Lan Tuyết mặt không đỏ tim không nhảy, gật đầu, “Ngươi nếu là tướng quân, ta liền là quân phu nhân, ngươi nếu là đồ tể, ta liền là đồ tể nương tử. Tóm lại, phu xướng phụ tùy.”

“Tốt một cái phu xướng phụ tùy. Đi.” Cơ Hoa Âm đột nhiên đứng dậy.

“Đi chỗ nào?” Hạ Lan Tuyết hiểu kỳ.

Cơ Hoa Âm nhìn nàng cười, “Bắt cá.”

“A?”

Hạ Lan Tuyết bị hần cười ngửa, một đường mang tới mặt hồ đóng băng.

“Bắt cá ở đây sao?” Nàng hiểu kỳ.

Cơ Hoa Âm gật đầu, “Ngươi đứng chờ, gia đi bắt.”

Trên mặt băng lạnh, Cơ Hoa Âm cũng không có ôm nàng xuống ngựa.

Nhưng là, Hạ Lan Tuyết rất muốn nhìn hần bắt cá thế nào, liền năn nỉ muốn xuống.

Cơ Hoa Âm không cách nào, chỉ đành phải ôm nàng xuống ngựa, “Vậy ngươi có thể phải theo sát rồi, mặt băng trơn, ngã ta cũng mặc kệ.”

“Ừm, chính mình có thể làm A.” Mới nói có thể làm, trong chớp mắt, mới dịch một bước, dưới chân trượt, Hạ Lan Tuyết thẳng tắp hướng về sau ngã đi.

Cơ Hoa Âm tay mất lạnh lẽo, cánh tay dài cong trụ eo của nàng, xoay người một vòng, ngay lúc nàng ngã xuống, chính mình thành đệm thịt, chấn dưới người nàng.

Kết quả là, Hạ Lan Tuyết không ngã ở trên mặt băng, ngược lại ngã vào vòng tay rộng lớn của hần, chỉ là, đầu đụng phải cằm của hần, rúc lấy hần nhất tiếng kêu đau đớn.

“Ngươi không sao chứ?” Hạ Lan Tuyết lo lắng hỏi.

Đột nhiên, chỉ cảm thấy một tảng lớn bóng đen từ phía sau đập đến, nàng còn không có ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sắc mặt Cơ Hoa Âm u ám xuống.

Sau lưng đồng thời truyền ra âm thanh giễu cợt của Thiếu Khâm yêu nghiệt, “Ồ, Cơ tướng quân đây là tới câu cá sao, hay là tới câu người?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lân Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Phu xướng phụ tùy

Nói một hơi dài, nhưng Cơ Hoa Âm vẫn không có phản ứng, Hạ Lan Tuyết đành phải giải thích tiếp: "Sau khi ta đến khám bệnh cho hần, thấy hần sốt cao, hơn nữa, trên người còn bị trúng độc mẫn tính... Được rồi, những thứ này không trọng yếu, trọng yếu là ta phát hiện một cái hộp, trên cái hộp khắc hoa văn giống với hoa văn trên vòng đeo tay của ta."

Vừa nói nàng vừa vén tay áo để lộ ra vòng gỗ đeo trên cổ tay, lại nhìn hần nói, "Người nhìn, chính là cái này, ta thấy rất lạ, nên có hỏi hần. Hần nói..."

Nói đến đây, nàng hơi nhíu mày, nhìn thấy hai mắt Cơ Hoa Âm nheo lại, nhìn chăm chăm vào vòng gỗ trên cổ tay nàng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Hần nói gì?" Hần hỏi.

Nàng đến cùng có chút chột dạ, thanh âm cũng thấp chút, "Hần nói, cái hộp kia và vòng tay của ta đều do hần làm, hoa văn kia hần rất thích nên khắc lên trên"

Xong rồi, thấy hần rù mắt không nói, Hạ Lan Tuyết gấp rút lại giải thích, "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Thấy rất khó hiểu. Ta cảm thấy hần không nói dối. Nhưng hiện tại ta không nghĩ được tại sao ta lại có liên quan đến hần? Sau đó, ta thấy tâm trạng không tốt nên muốn khi dễ hần "

"Hửm?" Cơ Hoa Âm khẽ ngược mắt nhìn nàng chăm chăm.

Hạ Lan Tuyết tiểu tâm can run lên, vội vàng nói, "Ta chỉ nhéo mắt của hần hai cái rồi Như Băng đi vào, ta cũng không làm gì nữa. Ta còn viết phương thuốc cho hần, nhưng ai biết, hần lấy oán trả ơn. Lúc ta đang muốn đi thì bị hần cản lại. Sau đó..."

"Như thế nào?" Thấy nàng cắn môi, Cơ Hoa Âm trầm giọng hỏi.

Hạ Lan Tuyết chột dạ liếc hần một cái, "Ta nói, người đừng nóng giận."

"Nói." Tựa hồ đáy mắt Cơ Hoa Âm có lửa giận.

Hạ Lan Tuyết như hải tử mắc lỗi, cúi đầu, nhỏ giọng làm bầm, "Hần đột nhiên hôn ta..."

Bên hông căng thẳng, nàng cảm giác bị hần bóp gãy rồi, gấp rút lại hô, "Nhưng ta không để cho hần hôn, ta cản hần."

Nhưng ai biết rằng môi đụng nhau, cũng làm cho môi nàng bị rách, làm cho hần nhìn thấy, nên nàng không thể che dấu việc vật lộn với Thiếu Khâm được.

"Sau đó, hần nhéo ta... Dù sao, chính là ta và hần đánh một trận, rồi sau đó, người tới, ta sợ người phát hiện, vội trộm nhảy cửa sổ chạy."

"Vì sao nhảy cửa sổ chạy?" Thấy vẻ mặt ảo não lúc nói chuyện của nàng, Cơ Hoa Âm biết rõ nàng không nói láo, thần sắc cuối cùng nhu hòa một chút, cũng bởi vậy mới phá lệ hỏi một câu.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy hỏi vấn đề này rất ngu ngốc nha, rõ ràng là nàng không muốn hần thấy đáng về nàng như vậy nên không dám gặp hần.

Nàng mấp máy môi, gian nan trả lời, "Người đã đến rồi a. Thành thật mà nói, ta đánh không lại hần, ta, ta cũng không biết nên nói như thế nào, lúc ấy cảm thấy quá mất mặt, ta không muốn người thấy đáng về mất mặt đó của ta, cho nên chạy a."

"..." Cơ Hoa Âm hơi hơi nhíu mày, suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân đôi khi khác biệt quá lớn, hần suy tư một lát, mới hỏi, "Cho nên, lúc ấy người nhảy qua cửa sổ chạy thoát, không phải là bởi vì sợ ta phát hiện chuyện của người và Thiếu Khâm, mà là cảm thấy mất mặt?"

Hai chuyện này không khác nhau là mấy, nhưng là, đối với hần mà nói, khác biệt lớn đi.

Nếu là nha đầu kia lo lắng hần thấy nàng cùng với Thiếu Khâm, nên mới vội vàng chạy trốn, vậy thì chứng minh trong lòng nàng có quỷ, hay nói cách khác Thiếu Khâm ở trong lòng nàng không đơn giản như nàng biểu hiện ngoài mặt.

Nhưng nếu là do sợ mất mặt, vậy không hề liên quan đến Thiếu Khâm, nếu đổi thành một người khác nàng cũng sẽ làm như vậy.

"Đúng vậy." Hạ Lan Tuyết mờ mịt gật đầu, "Ta võ công yếu kém, chủ yếu nhất là, tên khốn kia còn lừa ta, hần căn bản không có ngã bệnh, mà ta ngay từ đầu lại không có nhìn ra. Ta cảm giác mình tựa như cái kẻ ngu. Còn có..."

"Cái gì?" Bị vẻ mặt đần độn của nàng chọc cười, cuối cùng tâm tình như mây đen của Cơ Hoa Âm cũng tươi sáng lên rồi.

"Tiết ma ma nói." Hạ Lan Tuyết căng thẳng nhìn hần, "Người thích nữ nhân sạch sẽ, nhưng là, ta hôm nay... A, mặc dù đi, cái gì kia, tên khốn kia không

có vron đầu lưỡi, nhưng là..."

"Đừng nói nữa." Đột nhiên bàn tay to lớn che miệng của nàng, Cơ Hoa Âm mặt tràn đầy bất đắc dĩ, "Chuyện ngày hôm nay, ta cũng có thể đoán được."

"Đoán được?" Hạ Lan Tuyết chớp mắt to, "Nhưng là, Tiết ma ma nói, sợ người hiểu lầm ta bị tên khốn kia nát bét, khuyên ta qua để giải thích. Cái kia... Kỳ thật, ta... Ta còn là..."

Nói đến đây, Hạ Lan Tuyết không nắm chắc, không biết trước tức giận, hoảng loạn hỏi, "Bị hấn cắn qua miệng, ta còn có trong sạch sao?"

Kỳ thật, nếu nói như vậy thì, trong sạch của nàng sớm bị Cơ Hoa Âm phá hủy không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng Tiết ma ma nói hấn cực kỳ yêu thích nữ nhân trong sạch, nàng không biết mình hiện tại trong mắt hấn còn tính là trong sạch hay không?

Sau khi hấn rời đi, nàng đã lau miệng, cũng lau qua toàn thân.

Vốn là, Cơ Hoa Âm thật là căm tức chuyện này, nhưng mà, nha đầu ngốc nghếch này lại hỏi trắng ra như vậy làm hấn cũng không biết làm sao, lại nói:

"Người cứ nói đi?" Hai ngón tay của hấn nắm lấy cằm nàng, nhìn vết thương nơi khóe miệng nàng.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, nàng tự nhận là trong sạch, nhưng ai biết trong mắt hấn có tính hay không a? Nam nhân đều rất quan tâm những thứ này, nhất là hấn.

Kiếp trước, ngay từ đầu nàng và Nam Cung Khế, thật ra không xảy ra chuyện gì, chỉ đơn thuần là nhìn hấn đáng thương, xuất phát từ lòng thương hại hấn mà thôi.

Ai ngờ Cơ Hoa Âm liền điên cuồng, làm nàng rất sợ hãi.

"Đưa ngọc, nếu nói như vậy là làm mất trong sạch thì ta đã trải qua bao nhiêu lần nào đến lượt hấn?" Cơ Hoa Âm nhìn đôi môi trắng mịn kia, con mắt sắc càng sâu, cúi đầu, bá đạo hôn lên.

Hạ Lan Tuyết nhất mớ hồ, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ.

Hấn hôn nàng, liền bày tỏ hấn không thêm để ý, hấn còn thích nàng?

Nhiệt tình ôm lấy cổ của hấn, nàng chủ động ngược đầu, để cho hấn hôn sâu hơn lại bữa bãi.

--

Một phen quán quýt si mê, thiếu chút nữa lau súng cướp cò, Cơ Hoa Âm đến cuối cùng trước mắt lại nhìn được.

Hạ Lan Tuyết rất là buồn bực, ảo não, "Người có phải hay không không yêu ta?"

"Nói mò." Cơ Hoa Âm ôm nàng ngồi ở trên đùi, cúi đầu, giúp nàng sửa sang lại xiêm y.

Hạ Lan Tuyết nâng mặt của hấn, làm cho hấn nhìn mình, trên khuôn mặt tuần lãng còn lưu lại tình cảm mãnh liệt đỏ ửng, rõ ràng hấn chính là nghĩ, hơn nữa, nàng liền ngồi ở trên người hấn, hấn bị kích thích, nhìn qua, nàng cảm thấy.

"Vậy người vì cái gì mà dừng lại?" Âm thanh của nàng mang theo giọng mũi, giống như là muốn khóc.

Tiết ma ma nói, ở phương diện đó nam nhân nếu bị cự tuyệt là thể diện bị ảnh hưởng.

Mà nữ nhân nếu bị cự tuyệt ở phương diện đó là lòng tự tôn bị tổn thương .

Hiện tại nàng cung hoài nghi, khi mình ở bên cạnh hấn có phải là sức quyến rũ bị giảm sút rồi hay không.

"Cái nào?" Cơ Hoa Âm buồn cười, bây giờ nàng giống như người phụ nữ nhỏ không được thỏa mãn.

"Chính là cái, người vì cái gì không... Chính là để cho ta triệt để thành nữ nhân của người." Hạ Lan Tuyết đỏ mặt, hướng hấn rống.

Cơ Hoa Âm đội mũ lên cho nàng, cười khê, "Người bây giờ không phải sao?"

"Không phải." Hạ Lan Tuyết thở phì phì, "Người có phải hay không không muốn chạm vào ta?"

Này thật là thật muốn oan uống chết người đi được, Cơ Hoa Âm bình tĩnh nhìn nàng, "Đừng nghĩ lung tung. Chỉ là bây giờ còn chưa phải lúc "

"Hả?" Chuyện này còn phải chọn thời điểm sao? Tại sao kiếp trước hấn không nghĩ như kiếp này.

Hấn nhìn nàng, đột nhiên nói sang chuyện khác, "Tuyết nhi, về sau cách Thiếu Khâm xa một chút."

Hạ Lan Tuyết sững sờ, gật đầu, "Ừm." Dù hẳn không nói năng cũng làm như vậy.

Trước còn không biết, nhưng sau chuyện hôm nay nàng đúng là sợ rồi.

Nhờ gặp lúc yêu nhân kia nổi điên nàng liền thảm.

"Vậy người có muốn biết quan hệ với hẳn là gì không?" Hẳn lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết mờ mịt nháy hai cái con mắt, "Có ý gì? Người biết quan hệ của ta với hẳn?"

"Nếu như người muốn biết, ta có thể nói cho người biết một chút." Cơ Hoa Âm giải thích.

Nhưng thấy hẳn có vẻ tức giận như là không muốn nói đến.

Hạ Lan Tuyết nghĩ trong giây lát, lắc đầu, "Thôi, ta cái gì cũng không muốn biết, dù trước đây có quan hệ gì với hẳn ta không biết cũng coi như xong, sau này tránh xa hẳn là được."

"Không hỏi hận?" Cơ Hoa Âm khẽ vuốt lên mặt nàng.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên cắn trên miệng hẳn một cái, "Nói lung tung cái gì thế, ta với hẳn có quan hệ gì? Hẳn cũng không phải là cái gì của ta"

"Vạn nhất hẳn là của người..."

"Khụ khụ khụ..." Lãnh Dịch Hiên vừa vén rèm lên, nhìn thấy một màn chói mắt như vậy.

Thiếu niên xinh đẹp đang ngồi trên đùi nam nhân, hai tay ôm lấy cổ nam nhân, muốn bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu thân mật.

"Hai người các người?" Hẳn mạnh mẽ buông rèm xuống, đi đến, nhìn hai người như thấy quỷ, trên mặt là thần sắc bi thương, "Không thể tưởng được hai người các người quả thật lém phéng?"

Xong rồi, ánh mắt kia khinh bỉ phẫn hận nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm, cảm thấy người này giống như là đại hôi lang khoác lớp da dê vậy, bình thường ra vẻ đạo mạo, với ai cũng không mấy thân cận, sau lưng lại nuôi một cái nam hài để phát thú tính của mình sao?

"Người tiến đến tại sao không gõ cửa a?" Hạ Lan Tuyết hung hăng trừng mắt cái người không mời mà đến này.

"Gõ cửa? Để cho hai người còn có thời gian chuẩn bị sao?" Lãnh Dịch Hiên hung dữ nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, hừ lạnh, "Ta vừa mới thổ lộ với người xong, người không đáp ứng cũng không cần quay lưng lại liền thân mật với người khác đi? Người làm như vậy thật làm đá thương tâm người khác?"

"Hẳn mới thổ lộ với người?" Ánh mắt sắc bén của Cơ Hoa Âm trầm xuống.

Thật sự là sóng lớn vừa êm lại có lớp sóng mới đến, Hạ Lan Tuyết buồn bực, "Hẳn đột nhiên thích nam nhân, muốn tìm ta thử xem."

"Cái gì đột nhiên thích nam nhân? Gia chi là đột nhiên thích người." Lãnh Dịch Hiên lớn tiếng chứng tỏ cõi lòng.

Cơ Hoa Âm mắt lạnh liếc nhìn hẳn, "Ta nhớ ở kinh thành nhị thiếu còn có vợ chưa cưới đi?"

Lãnh Dịch Hiên sững sờ, không đề cập tới chuyện này, chính hẳn đều đã quên.

"Đó là do thể hệ trước định ra, cho đến bây giờ gia cũng không nghĩ tới."

"Phải không?" Cơ Hoa Âm lạnh lùng cười, lại kéo Hạ Lan Tuyết vào trong lòng, nói, "Nhưng là, nàng đã là người của bốn tướng quân, người muốn? Chỉ sợ người không có bản lĩnh kia?"

"Đánh nhau sao?" Lãnh Dịch Hiên lập tức triển khai tư thế, lớn lối nhe răng, "Khỏi băng lớn, đừng cho là ta sẽ sợ người?"

"Ai, người làm gì thế? Ta là người của Cơ Hoa Âm, con mẹ nó người gây sự cái gì?" Hạ Lan Tuyết bị cái tư thế kia của hẳn làm cho căm tức, không biết chuyện còn cho là bọn họ lém phéng đầu.

Lãnh Dịch Hiên bị chửi nhất mớ hồ, tùy tiện nói, "Chuyện không liên quan người, gia nhìn khối băng lớn này không vừa mắt, gia hôm nay liền muốn thể thiên hành đạo."

"Lâm An." Cơ Hoa Âm lười để ý tới kẻ điên này, trực tiếp gọi người.

Lãnh Dịch Hiên hừ cười, "Tiểu tử kia đi nhà xí rồi."

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, nàng rất hoài nghi có phải Lãnh Dịch Hiên theo dõi người ta thấy người ta chui vào nhà xí mới dám tiến vào đây hay không.

Vừa nói, màn cửa vén lên, Lâm An mặt đen lại, tiến đến, "Tướng quân?"

"Lãnh phó tướng ngứa da, người dẫn hấn ra ngoài, giúp hấn khoan khoái." Cơ Hoa Âm phân phó.

Lâm An sững sờ, nhìn về phía Lãnh Dịch Hiên, quả nhiên không có sắc mặt tốt, "Lãnh phó tướng, thỉnh."

"Thỉnh cái gì thỉnh, gia muốn đánh với hấn." Lãnh Dịch Hiên chỉ Cơ Hoa Âm.

Lâm An nhào tới trước, bắt được vai hấn, kéo hấn ra ngoài.

Công phu của Lãnh Dịch Hiên, Hạ Lan Tuyết không biết rõ, nhưng nghĩ tới có thể bị Hoàng thượng phái ra đánh trận, chắc cũng không phải là phế vật, và lại, cũng là một hấn tử cao bảy thước vậy mà dễ dàng bị người ta lôi kéo ra ngoài, đúng là làm cho người mở rộng tầm mắt.

Như thế, ngay cả Lâm An không chọc được mà đi khiêu chiến Cơ Hoa Âm, đúng là lá gan không nhỏ.

Không trách được, Cơ Hoa Âm ngay cả con mắt đều lườm nhìn hấn.

Mọi người đi rồi, trong doanh trường yên tĩnh quỷ dị, đặc biệt là chống lại con người tối tăm của Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết không biết như thế nào có chút sợ sệt, đang định tuốt khỏi đùi hấn.

"Người lại gây chuyện, mới đến có mấy ngày đã có người tìm gia đòi đánh nhau?" Cơ Hoa Âm mạnh mẽ đè eo nàng lại, không cho nàng tuốt xuống.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy vô tội, "Ta không có chọc hấn, là chính bản thân hấn tìm tới cửa"

"Cho nên, người làm cho hấn tưởng hấn thích nam nhân, mà người lại là nam nhân." Mặc dù mấy ngày nay không ở bên cạnh nàng, nhưng mấy chuyện nàng làm này hấn rõ như lòng bàn tay.

Cũng tỷ như nàng lên thi châm Lãnh Dịch Hiên, làm cho hấn đến bây giờ nhìn thấy nữ nhân cũng không đứng lên được, kết quả là sinh ra hoài nghi chính mình thích nam nhân.

Hạ Lan Tuyết bẹp bẹp miệng, gượng cười, "Ta không phải nữ nhân sao?"

"Vật nhỏ, bắt đầu từ bây giờ, người chính là y quan bên người gia, phụ trách chiếu cố cuộc sống hàng ngày của gia, không có gia phân phó, không được rời khỏi gia nửa bước." Cơ Hoa Âm thấy nàng giả ngu, trầm giọng phân phó.

Hạ Lan Tuyết chính ước gì đâu, liên tục không ngừng gật đầu, "Tuân mệnh!"

"Đưa nước." Cơ Hoa Âm sững ái néo néo khuôn mặt, cười nói, "Gia hiện tại đói bụng, đi đem canh cá bụng tới."

"Vâng". Hạ Lan Tuyết trượt xuống, rất là vui vẻ đi đến bên bàn, mở ra hộp com, lấy ra canh cá.

Mức một ít ra chén, thử một chút, đã nguội rồi không còn nóng nữa.

"Có chút nguội lạnh, uống sao?"

Cơ Hoa Âm nhìn cánh cá một cái, nhướn mày hỏi nàng, "Phu nhân nấu sao?"

"Két?" Hạ Lan Tuyết quần bách, "Cái gì kia, Tiết ma ma nấu."

"..." Đây rõ ràng, Cơ Hoa Âm mức một miếng, không có nếm, lại đem cái miếng để xuống, "Gia muốn ăn canh cá tướng quân phu nhân tự tay nấu."

"Hả?" Hạ Lan Tuyết phạm vào khó, "Nhưng bây giờ đi đâu kiếm cá?"

"Không xấu hổ, người liền tự nhận là tướng quân phu nhân sao?" Cơ Hoa Âm đem chén trong tay nàng lấy lại, lôi nàng đến trong lòng, trêu chọc nàng.

Hạ Lan Tuyết mặt không đỏ tím không nháy, gật đầu, "Người nếu là tướng quân, ta liền là quân phu nhân, người nếu là đồ tể, ta liền là đồ tể nương tử. Tóm lại, phu xướng phụ tùy."

"Tốt một cái phu xướng phụ tùy. Đi." Cơ Hoa Âm đột nhiên đứng dậy.

"Đi chỗ nào?" Hạ Lan Tuyết hiểu kỳ.

Cơ Hoa Âm nhìn nàng cười, "Bắt cá."

"A?"

Hạ Lan Tuyết bị hấn cười ngứa, một đường mang tới mặt hồ đóng băng.

"Bắt cá ở đây sao?" Nàng hiếu kỳ.

Cơ Hoa Âm gật đầu, "Ngươi đứng chờ, gia đi bắt."

Trên mặt băng lạnh, Cơ Hoa Âm cũng không có ôm nàng xuống ngựa.

Nhưng là, Hạ Lan Tuyết rất muốn nhìn hấn bắt cá thế nào, liền năn nỉ muốn xuống.

Cơ Hoa Âm không cách nào, chỉ đành phải ôm nàng xuống ngựa, "Vậy ngươi có thể phải theo sát rồi, mặt băng trơn, ngã ta cũng mặc kệ."

"Ừm, chính mình có thể làm A." Mới nói có thể làm, trong chớp mắt, mới dịch một bước, dưới chân trượt, Hạ Lan Tuyết thẳng tắp hướng về sau ngã đi.

Cơ Hoa Âm tay mát lạnh lẽ, cánh tay dài cong trụ eo của nàng, xoay người một vòng, ngay lúc nàng ngã xuống, chính mình thành đệm thịt, chấn dưới người nàng.

Kết quả là, Hạ Lan Tuyết không ngã ở trên mặt băng, ngược lại ngã vào vòng tay rộng lớn của hấn, chỉ là, đầu đụng phải cằm của hấn, rước lấy hấn nhất tiếng kêu đau đớn.

"Ngươi không sao chứ?" Hạ Lan Tuyết lo lắng hỏi.

Đột nhiên, chỉ cảm thấy một tảng lớn bóng đen từ phía sau đập đến, nàng còn không có ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sắc mặt Cơ Hoa Âm u ám xuống.

Sau lưng đồng thời truyền ra âm thanh giễu cợt của Thiếu Khâm yêu nghiệt, "O, Cơ tướng quân đây là tới câu cá sao, hay là tới câu người?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Chân tướng, vị hôn phu?

Nghe thấy thanh âm của yêu nghiệt kia, Hạ Lan Tuyết từ trên người Cơ Hoa Âm vội đứng lên, mắt đen tức giận nhìn Thiếu Khâm chằm chằm, không biết nói gì với tên khốn kiếp này cho phải.

Chỉ có bốn chữ, âm hồn không tan để hình dung hấn.

Đôi mắt yêu dã của Thiếu Khâm như cười như không nhìn nàng chằm chằm, rất có tư thế đọ ánh mắt xem ai thắng với nàng.

Cơ Hoa Âm đứng dậy, khoác tay lên vai Hạ Lan Tuyết, cúi đầu hỏi, "Không sao chứ? Có đau không? Lớn rồi còn té ngã như con nít "

Lời này? Là ý muốn nàng khen hấn sao?

Rõ ràng là nàng ngã trên người hấn, một chút cũng không bị làm sao.

"Không có việc gì. Nhưng mà ngươi trở thành đệm thịt có đau không?" Hạ Lan Tuyết nhếch lên khóe môi, cười tủm tỉm nhìn hấn.

Kỳ thật, nàng cũng biết hấn khẳng định không có việc gì, người tập võ sao, da dày thịt béo, lại nói, mặc nhiều quần áo như vậy, làm sao bị đau được?

Ước chừng là muốn chọc tức vị yêu nhân kia, cho nên Hạ Lan Tuyết cố tình biểu hiện ra sự dửng dưng quan tâm lo lắng.

"Có muốn ta xoa giúp ngươi hay không?" Vừa nói, bàn tay nhỏ bé của nàng vừa sờ ra sau lưng hấn, đặt lên ngang eo.

Lại nói, với nam nhân vùng eo khá quan trọng nha.

Cơ Hoa Âm nhìn nàng một cái, cầm bàn tay nhỏ bé kia của nàng, an ủi, "Cũng không đau lắm, về nhà giúp ta xoa bóp"

"A." Hạ Lan Tuyết rụt cổ, ha ha cười một tiếng.

Hai người tình chàng ý thiếp, thật chói mắt.

Môi đỏ mọng của Thiếu Khâm khẽ nhếch, im lặng nhìn hai người.

Cơ Hoa Âm khẽ nhăn mày, đôi mắt đen nhìn hấn chằm chằm, sâu kín hỏi, "Thiếu Khâm đại nhân không phải là bệnh nặng quần thân sao? Sao lại không nghỉ ngơi?"

"Nói đến cái này, gần đây thân thể bản đốc thật có chút khó chịu, nhưng, làm phiền Hạ Lan cô nương kê đơn thuốc, ăn uống đã khá hơn nhiều." Thiếu Khâm gần như cảm kích liếc nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, ánh mắt chậm rãi dời xuống, rơi vào trên môi bị cắn của nàng, đôi mắt màu hổ phách thoáng hiện nét hứng thú, "Chuyện buổi sáng bản đốc thấy áy náy vô cùng, có còn đau hay không?"

Tầm mắt hần trắng trợn như vậy, làm cho Hạ Lan Tuyết tức giận chỉ muốn đi lên đạp chết hắn "Yêu nghiệt chết tiệt, ngươi muốn tìm chết sao?"

"Vẫn thô bạo như vậy." Thiếu Khâm khẽ nhíu mi, ánh mắt u oán, oán hận, "Ngươi da dày thịt béo, bị cắn một cái cũng không sao, nhưng ngực của bản đốc, bị ngươi cắn chảy máu rồi, chắc phải mấy ngày nữa mới hết đau, không biết có lưu lại sẹo không?"

Tiền nhân!

Hạ Lan Tuyết mạnh mẽ nâng chân đạp về phía Thiếu Khâm.

Nhưng chân nàng ngắn, công phu mèo cào, căn bản không đạp được đến người kia.

Vừa nhấc chân lên bị trượt một cái, lại ngã vào lòng Cơ Hoa Âm.

"Gia, đánh hắn cho ta." Bàn tay nhỏ bé của nàng chỉ vào Thiếu Khâm, hét to với Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm nhướn mày, "Thật sự?"

"Đúng." Hạ Lan Tuyết tức giận.

Một tay Cơ Hoa Âm ôm ngang thân nàng, phóng đến trên lưng ngựa, xoay người nhìn Thiếu Khâm, ánh mắt lạnh lẽo, "Gia sớm đã cảnh cáo ngươi, chớ chọc nàng. Nhưng xem ra ngươi muốn bị đánh sao."

"Đợi chút." Không đợi Cơ Hoa Âm ra tay, Thiếu Khâm thông thả ung dung đưa tay lấy một phong thư từ trong áo ra, nhướn mày nhìn Hạ Lan Tuyết, "Ở đây bản đốc có một phong thư, nhưng không biết nên gọi ngươi là Hạ Lan cô nương hay Hạ Lan công tử đây?"

"Thư? Cho ta?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc không thôi, thư của mình sao lại trong tay Thiếu Khâm?

Thiếu Khâm đưa thư cho nàng, khẽ cười, "Lại không biết ngươi tốt với bản đốc như vậy?"

Có ý gì? Hạ Lan Tuyết không hiểu, nhận thư, mở ra nhìn, bối rối, đây là Bích Văn viết.

Lần trước nàng truyền tin bảo Bích Văn đi tra xét Thiếu Khâm, giờ có chút tin tức, Bích Văn liền viết thư cho nàng.

Nhưng tại sao bức thư này lại rơi vào tay người trong cuộc?

"Tại sao ngươi lại bắt được thư này?" Hạ Lan Tuyết vừa giận vừa hờn.

Thiếu Khâm hơi hơi nhíu mày, hừ nói, "Cũng không biết tại sao, buổi sáng có con chim bồ câu bay vào cửa sổ phòng của bản đốc, bản đốc liền thấy được thư này, đúng là của ngươi chứ?"

Đương nhiên là của nàng.

Sắc mặt Hạ Lan Tuyết biến quần, nghĩ thầm, do hai nhà ở cách vách, bồ câu kia bay nhầm sang sân nhỏ nhà Thiếu Khâm cũng dễ hiểu.

"Bồ câu đâu?" Về nhà phải báo Tiết ma ma quần áo thật tốt lại mới được, đưa nhầm thư thật nguy hiểm.

Thiếu Khâm sắc mặt trắng nhợt, nhẹ nhẹ ho hai tiếng, mới khàn khàn nói, "Bản Đốc thân thể suy yếu, cần tắm bổ."

"Cho nên?" Hạ Lan Tuyết hoảng sợ.

Quả nhiên, liền nghe Thiếu Khâm dứt khoát trả lời, "Hầm cách thủy rồi."

"Hầm cách thủy?" Hạ Lan Tuyết tức giận máu dồn thẳng lên não.

Thiếu Khâm cúi đầu, "ừm, hương vị cũng không tệ lắm."

"Ngươi? Ngươi?" Nhìn thấy dáng vẻ muốn ăn đòn của hắn, Hạ Lan Tuyết tức mà không biết nói sao, "Gia, đánh hắn."

Hoa Âm chưa rơi, hai đạo bóng dáng đã ở trên mặt băng tuyết đầu.

Hơn nữa cách nàng càng ngày càng xa, bất đắc dĩ, Hạ Lan Tuyết chỉ đành phải cười ngựa, dè dặt đi theo.

Không biết do hai nam nhân này không muốn đánh nhau trước mặt nàng, hay do cái gì mà, một lúc đã không thấy tăm hơi.

Hạ Lan Tuyết nhìn ngó bốn xung quanh mà không tìm thấy dấu vết nào.

Mà hai nam nhân kia đang ở bãi đất trống gần đó đánh nhau.

Nhưng nói là đánh nhau chỉ qua vài chục hiệp Thiếu Khâm đã rơi vào thế hạ phong.

Luận xinh đẹp, hẳn có thể là hạc giữa bầy gà.

Nhưng luận vô lực, hẳn hiển nhiên không phải là đối thủ của Cơ Hoa Âm.

"Ôi, có thể không hờ một chút ra là động thủ có được không?" Lần trước bị dạy dỗ, làm cho Thiếu Khâm cảnh giác bảo vệ mặt của mình.

"Ngươi cần ăn đòn." Cơ Hoa Âm mặc kệ, quyền kia đầu là hướng về trên mặt hắn đập, ngực đập, "Dù sao ngươi cũng là không muốn khuôn mặt này nữa, gia giúp ngươi hủy."

"Ôi, Cơ Hoa Âm, ngươi là đang ghen tị?" Trên mặt Thiếu Khâm ăn mấy đấm, chảy cả máu, nhưng vẫn cười đắc ý, "Ghen tị Bản Đốc xinh đẹp, sợ sớm hay muộn nàng cũng bị bản đốc quyến rũ sao?"

"Không ăn được nhó lại nói nhó còn xanh. Tuyết nhi tình mắt, sao lại đi coi trọng loại tô vàng nạm ngọc bên ngoài như ngươi." Quả đấm của Cơ Hoa Âm lợi hại, lời nói cũng ác độc.

Thiếu Khâm cũng nổi giận, một tay che lấy ngực bị đau, mắt nhìn chăm chăm hắn, "Cơ Hoa Âm, ngươi biết rõ quan hệ của nàng và ta, không phải sao? Trước khi biết ngươi, nàng đã sớm tình cảm mặn nồng với ta. Nếu không phải Bản Đốc cảm thấy nàng không thú vị, không thích nàng, sợ rằng nàng đã sớm thành người của bản đốc."

"Truyện trước kia, nhắc lại có ích gì? Nếu không thích sao giờ ngươi lại làm như vậy?" Cơ Hoa Âm đối xử lạnh nhạt.

Đúng vậy, hiện tại hắn làm như vậy vì cái gì? Đón thuận không cam lòng sao? Nữ tử có hôn ước với mình, ngày ngày quán quýt lấy mình, đột nhiên lại quay ra thích nam nhân khác, cái này là không cam lòng đi?

Thiếu Khâm cười lạnh, vứt bỏ suy nghĩ lung tung, hừ nói, "Bản Đốc muốn làm cái gì, đó là chuyện của bản đốc. Hơn nữa, Bản Đốc hiện tại cảm thấy nha đầu kia rất thú vị, lại muốn cùng nàng vui đùa một chút, ngươi có thể làm gì?"

"Vậy thì ngươi chuẩn bị ăn đòn đi." Cơ Hoa Âm đưa tay, chưởng phong bèn nhọn.

Thiếu Khâm tránh, một bên trào phúng cười lạnh, "Cơ Hoa Âm, ngươi nguy quân tử, ngươi đoạt vợ người khác."

"Như ngươi? Cũng xứng làm chồng người khác sao?" Cơ Hoa Âm đánh nhau chút nào không chùn tay, bên cạnh Thiếu Khâm nhiều cây đại thụ đã bị đánh tan tành.

Thiếu Khâm tích tụ, đột nhiên, ngời liệt trên mặt đất, há mồm thở dốc, "Được rồi, ngươi liền đánh chết ta đi. Dù sao ta cũng không còn sức đánh trả nữa."

Lại là đáng vẻ vô lại này, coi thường hắn không dám làm sao?

"Nếu như ngươi chết, gia sẽ bẩm báo hoàng thượng, ngươi là bị đạo tặc làm hại, tất nhiên hoàng thượng sẽ phong thưởng cho ngươi, đến lúc đó, gia đều đốt cho ngươi." Hắn đột nhiên giờ chường, không chút lưu tình hướng về đỉnh đầu Thiếu Khâm bổ tới.

Thiếu Khâm giật mình, lách mình tránh đi, "Nàng đã xảy ra chuyện gì?"

Cơ Hoa Âm chưởng phong dừng, ánh mắt trầm trầm nhìn hắn chăm chăm.

Thiếu Khâm ánh mắt rét lạnh, sắc bén nhìn lại hắn, "Nàng không nhớ rõ ta. Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Hay là, để có được nàng, ngươi đã sử dụng thủ đoạn đê hèn?"

"Nàng nên nhớ rõ ngươi sao?" Cơ Hoa Âm đứng chấp tay, ánh mắt xem thường.

Thiếu Khâm nhất nghẹn, lập tức trả lời, "Đương nhiên, nàng quên ai thì quên sao lại quên vị hôn phu là ta chứ?"

Ban đầu, hắn nghĩ nàng già vờ.

Từ tối hôm đó, khi đi Bách Thảo đường lấy thuốc, nàng cầm đèn đi vào, hắn đã nhận ra điểm khác thường.

Khi đó, nàng gọi hắn "Thiếu Khâm đại nhân".

Nếu là trước kia, nàng đều gọi hắn "Thiếu Khâm ca ca".

Nhưng hắn cũng không hỏi, lại theo nàng, gọi nàng Hạ Lan tiểu thư.

Chỉ là, về sau về sau.

Hắn mặc dù hoài nghi, nhưng cũng cảm thấy đây là mảnh khoe vụng về nàng nghĩ ra mà thôi.

Nhưng hôm nay, hắn chặn bờ câu đưa thư lại mới biết nàng bí mật điều tra về hắn.

Đúng rồi, nàng cũng hoài nghi.

Cho nên mọi hành vi của nàng không phải giả vờ.

Nàng căn bản không nhớ rõ hắn.

Nhưng vì sao không nhớ ra hắn, nhưng lại đi thân cận với Cơ Hoa Âm kẻ đối đầu sống chết với hắn.

Lúc ban đầu, chỉ cho là nha đầu kia giận mình.

Bây giờ suy nghĩ một chút không phải như vậy, liền càng làm cho hắn căm tức muốn giết người.

"Vị hôn phu? Sợ là chỉ có một mình ngươi nghĩ vậy." Cơ Hoa Âm không sợ đá kích hắn, "Trong lòng nàng, ngoại trừ ta không chưa được nam nhân thứ hai."

Thiếu Khâm tức giận nở nụ cười, "Sao có thể chắc chắn được, hiện tại nàng không nhớ được, nhưng sau này khi nàng nhớ lại, ngươi nghĩ ngươi vẫn còn trong lòng nàng sao?"

"Vậy ngươi liền môi mắt mong chờ đi." Cơ Hoa Âm lạnh lùng nhìn hắn một cái, nhìn khoe môi hắn có tia máu, càng làm cho khuôn mặt hắn thêm tái nhợt như sương, nhưng lại lạnh lùng như yêu quái.

Phải nói rất đẹp, người này đúng là có khuôn mặt mê hoặc chúng sinh.

Nói xong, không để ý tới yêu nhân này nữa, Cơ Hoa Âm xoay người rồi đi.

Cách đó không xa, thấy hắn đi tới, Hạ Lan Tuyết gấp rút cúi thấp người nằm ở bờ ruộng.

"Đi ra đi." Cơ Hoa Âm đến gần, hướng về bóng dáng nhỏ kia hô một tiếng.

Hạ Lan Tuyết còn tưởng là nghe nhầm, không khỏi lại co lại vài phần, cho đến khi thấy cổ áo bị người kéo lên.

"Hoa Âm." Nàng lúng túng nhìn hắn một cái, khoát tay nói, "Ta không phải cố ý nhìn lên."

"Còn muốn ăn cá sao?" Cơ Hoa Âm hỏi.

Hạ Lan Tuyết sửng sốt, nhẹ nhàng gật đầu.

"Đi." Cơ Hoa Âm dắt tay nàng, lại mang nàng trở chỗ mặt hồ lúc này.

Chỉ là, lúc này đây, hắn trực tiếp dùng nội lực phá hủy mặt băng, mấy con cá béo mập tung lên mặt băng.

Hạ Lan Tuyết nhìn tròn mắt há hốc mồm.

Cơ Hoa Âm cởi áo choàng đen, túm cá vào trong, "Về nhà, ngươi nấu canh cá."

"A, được." Hạ Lan Tuyết vội vàng đi theo hắn.

Hai người lên ngựa, Hạ Lan Tuyết không tự giác tựa trong ngực hắn, vụng trộm hướng về sau nhìn sang.

Không nhìn thấy Thiếu Khâm, cũng không biết người kia như thế nào? Thân thể không tốt, còn bị Cơ Hoa Âm đánh đòn còn có thể bò đi được sao?

"Nhìn cái gì?" Đột nhiên, đỉnh đầu truyền đến thanh âm trầm thấp của Cơ Hoa Âm

Hạ Lan Tuyết kinh hãi thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa té xuống, gấp rút phục hồi tinh thần lại nói, "Ta đang nghĩ chuyện nấu canh cá."

"Phải không?" Cơ Hoa Âm chẳng nói đúng sai hừ một tiếng, rũ xuống con mắt nhìn nàng, "Ngươi có chuyện muốn hỏi sao?"

"Ta." Hạ Lan Tuyết khẽ cắn môi, chần chờ nhìn hắn, "Vậy ta hỏi ngươi rồi nhưng ngươi đừng tức giận"

"Ừm." Cơ Hoa Âm gật đầu, hắn biết rõ, vừa rồi hắn nói chuyện với Thiếu Khâm nàng cũng nghe thấy rồi

Kỳ thật, hấn cũng không có ý định lừa gạt nàng.

Chỉ là, bảo hấn nói cho nàng chuyện kia hấn cũng khó làm được.

"Kia..." Nhìn sắc mặt của hấn, Hạ Lan Tuyết dè dặt hỏi, "Thiếu Khâm tên khốn kiếp kia mới vừa nói, vị hôn phu, là thế nào?"

Bích Văn trong thư không có nói tới, thậm chí không có nói đến quan hệ của nàng và Thiếu Khâm, chỉ nói là, phu nhân khi còn tại thế, cùng Thiếu Khâm đại nhân đi lại rất thân.

Lui tới rất thân? Chuyện bí mật trong đó, Hạ Lan Tuyết không được biết.

Nhưng một vị y nữ, một vị hoạn quan, làm sao lại có quan hệ thân mật đây?

Hạ Lan Tuyết không thể tưởng được, nhưng trực giác cho biết có quan hệ mật thiết với bản thân mình.

"..." Cơ Hoa Âm thân hình dừng lại, ghì chặt ngựa dây thừng, nói, "Việc này, ta biết cũng không nhiều. Chỉ là, hôn sự của ngươì và Thiếu Khâm, là do một tay mẫu thân ngươì sắp xếp, tựa hồ trước khi ngươì sinh ra đã định ra rồi."

"A? Cô dâu nhỏ?" Hạ Lan Tuyết kinh dị, vì cái gì kiếp trước cũng không biết việc này a, thậm chí, ngay cả Thiếu Khâm người này đều chưa thấy qua?

Và lại, Thiếu Khâm là gã thái giám a, mẫu thân đến tốt cùng như thế nào bị lừa gạt rồi, lại để cho nàng gả cho một thái giám?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Không ngoan ngoan

Cơ Hoa Âm không nói.

Hạ Lan Tuyết tự nhiên hô to, "Làm sao có thể? Mẫu thân của ta ngu nữa cũng không đem ta gả cho một gã thái giám a."

Này thực mẹ nó buồn cười, không phải sao?

Lập tức, nàng lại nghĩ tới điều gì, ngạc nhiên hỏi, "Ngươi mới vừa nói, ta còn chưa ra đời, mẹ ta đã đính ước gả ta cho hấn?"

"Ừ." Cơ Hoa Âm trầm mặt, gật đầu.

Hạ Lan Tuyết khòe miệng rụt rụt, giễu cợt nói, "Khi đó, ta là nam hay nữ cũng chưa biết, vạn nhất là nam thì sao."

"Tuyệt Nhi." Thấy nàng kích động, Cơ Hoa Âm đau lòng ôm chặt nàng, "Ngươi yên tâm, có ta ở đây, không có việc gì."

"Hoa Âm." Hạ Lan Tuyết dựa sát vào trong lòng hấn, tham luyến hít lấy mùi hương trên người hấn, một hồi lâu, mới khỏ sở hỏi, "Vì sao có chuyện như vậy mà ta không biết tí gì? Mẹ ta cũng không nói với ta, ta cũng không nhớ rõ về hấn."

Nhưng lại đột nhiên nói, người đó là hôn phu tương lai. Ngươi có nghĩ là quá buồn cười không?"

Cơ Hoa Âm nghi hoặc nhìn nàng, "Ngươi nói, ngươi không nhớ rõ về Thiếu Khâm?"

"Có nghe nói qua, nhưng thật sự không quen biết gì." Hạ Lan Tuyết nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghi hoặc nhìn hấn.

"Tuyệt Nhi, ngươi..." Cơ Hoa Âm trong lòng khẽ phát run, nàng không nhớ rõ Thiếu Khâm? Chẳng lẽ là bởi vì hấn nghịch thiên mà đi?

"Không quản." Hạ Lan Tuyết đột nhiên bắt đầu phiền chán, "Dù sao mẹ ta không có ở đây. Cho dù thật sự có loại hôn ước đó, ta cũng không thừa nhận."

Cơ Hoa Âm đột nhiên nở nụ cười, kỳ thật, dù nàng biết hấn ta, hấn cũng không cho phép.

"Tốt lắm, không được nghĩ đến chuyện này nữa, về nấu canh cá cho gia." Cơ Hoa Âm ôm chặt nàng, cười ngựa chạy như bay.

Trở lại chỗ ở, Tiết ma ma đang đứng trong sân tập quyền, thấy hai người cùng trở về, tất nhiên là không kìm được vui mừng, vụng trộm còn hướng về Hạ Lan Tuyết giơ ngón tay cái lên, đối với thủ đoạn thu phục gia của nàng không khỏi khâm phục.

“Ma ma, người dạy ta nấu canh cá.” Xuống ngựa, Hạ Lan Tuyết ôm bọc cá về phía nhà bếp đi đến.

Tiết ma ma lập tức theo đuổi đi vào, “Ài, nha đầu, người là nói như thế nào? Gia thoát nhìn tâm tình không tệ.”

“Thì giống như ma ma dặn dò, đều giải thích hết cho hần. Hiện tại, hần muốn ăn canh cá, ma ma dạy ta nấu đi.” Hạ Lan Tuyết đổ hết cá ra mặt đất.

Tiết ma ma kinh ngạc, “Tại sao lại muốn uống canh cá? Không phải đã đưa cho tiểu thư mang đi rồi sao? Hay do tay nghề của lão thân quá tốt gia muốn uống nữa?”

“Không phải vậy, lúc trước tại mãi nói chuyện, gia không để ý đến canh cá kia của ma ma, nên đã nguội lạnh không ăn được nữa.” Hạ Lan Tuyết nói thật.

Nét mặt già nua của Tiết ma ma cứng đờ, “Không phải do hai người mãi thân mật, nên làm lãng phí tâm ý của ta từ sáng tới trưa đấy chứ?”

“Ha ha.” Hạ Lan Tuyết cười gượng đáp lại, ai kêu ma ma đoán đúng rồi.

Tiết ma ma liếc nàng một cái, cũng không trách cứ gì, nghiêm túc dạy bảo nàng, “Trước tiên người làm sạch cá đi, sau đó ma ma sẽ dạy người nấu như thế nào. Đúng rồi, nhân tiện nhiều cá, hôm nay ma ma dạy người mấy món ăn về cá luôn?”

“Ta muốn ăn cá kho tàu.” Hạ Lan Tuyết lập tức kêu lên.

Một cái rô đập vào đầu nàng, Tiết ma ma hung ác nói, “Gia thích ăn hấp.”

“Ta là nói ta.” Hạ Lan Tuyết ôm cái đầu oán giận.

Tiết ma ma nhẹ xuy, “Người một nữ nhân gia, tất nhiên là nam nhân nhà mình ăn cái gì, người ăn cái đó. Ở đâu chỉ có thể nghĩ đến chính mình? Mau đem cá rửa sạch sẽ đi.”

“Ma ma, tâm ý này của ngài cũng hướng lên trên rồi.” Hạ Lan Tuyết tức giận trừng mắt nhìn bà, cầm lấy cá thả vào trong chậu gỗ rửa.

Tiết ma ma ngồi ở trên ghế nhỏ, hài lòng nhìn nàng.

Đột nhiên, Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, áy náy liếc nhìn bà một cái, bí thông vạn phần nói, “Ma ma, có chuyện muốn nói cho người.”

“Chuyện gì?” Tiết ma ma cả kinh, nha đầu kia làm sao lại có vẻ mặt này? Ai chết rồi?

“Bồ câu kia của ma ma bị người ta hãm cách thủy rồi.”

“Cái gì?”

“Ma ma nén bi thương.” Hạ Lan Tuyết nói xong, lại cúi đầu làm việc.

Tiết ma ma đứng dậy, nổi trận lôi đình, “Ai làm? Lão nương lột da hần.”

“A, chính là tên khốn kiếp ở cách vách, buổi sáng bắt nạt ta.” Hạ Lan Tuyết chép miệng, không đếm xỉa tới nói.

Tiết ma ma sắc mặt xanh mét, “Nha đầu, rửa cá xong cứ để ở đấy, bây giờ lão thân ta phải đi lột da tên kia, tỷ về sẽ dạy người sau.”

“Ừm, ma ma người nhanh một chút nha, gia đã muốn ăn canh cá rồi.” Hạ Lan Tuyết nhu thuận dặn dò một câu.

Tiết ma ma gật đầu, xoay người liền chạy vội ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết hé miệng cười, hừ, yêu nghiệt chết tiệt, còn muốn làm vị hôn phu của nàng, muốn chết.

“Lại làm chuyện xấu gì?” Chẳng biết từ lúc nào Cơ Hoa Âm đã tựa vào cạnh cửa, nhìn nàng mỉm cười

Ước chừng là bởi vì trên y phục dính cá tanh, hần sau khi trở lại, tắm rửa thay đổi xiêm y.

Không hề giống như trong quá khứ lúc nào cũng là áo bào đen, giờ phút này hần mặc một bộ hoa phục màu nguyệt sắc, ống tay áo và vạt áo thêu hoa văn tuyệt đẹp bằng kim tuyến.

Nhìn hần lúc này, dáng vẻ cao lớn, ôn nhã như ngọc không khác gì một công tử nho nhã.

Hạ Lan Tuyết nhìn nhìn, mắt không rời, nhất quyết buông cá trong tay xuống, lao vào lòng hần.

“Hoa Âm, người mặc bộ này thật đẹp nha.” Nàng vui lòng ca ngợi, muôn ôm hần, sờ sờ hần.

Cơ Hoa Âm duỗi một ngón tay, chống trên chán nàng, phòng ngừa nàng nhích lại gần mình, “Tay kia, rửa sạch đi rồi đến.”

Hạ Lan Tuyết cúi đầu vừa nhìn, hai tay đều dính đầy vẩy cá, còn ngửi được mùi tanh của cá.

“Ha ha, vậy ta rửa sạch rồi ôm người.” Nàng gấp rút xoay người tìm nước.

Cơ Hoa Âm đầu đầy hắc tuyến, “Tiết ma ma đâu?”

“A, bà ấy cảm thấy trong phòng khó chịu, ra ngoài đi dạo rồi.” Hạ Lan Tuyết múc hai gáo nước, đem bàn tay nhỏ bé hung hăng chà xát rửa sạch sẽ, lại lau khô.

Xoay người liền nhào vào lòng Cơ Hoa Âm, lực đạo lại lớn, tý nữa thì làm cho hai người ngã lộn ra.

“Tiểu nha đầu.” Cơ Hoa Âm một tay vịn cửa, một tay ngăn ở ngang hông của nàng, cúi đầu, ngửi mùi hương trên đầu nàng..

Ngửi ngửi ngửi ngửi, liền cảm giác có cái gì đó lạ lạ.

Bỏ mũ của nàng ra, hai ngón tay vén tóc của nàng đưa lên mũi khẽ ngửi, Cơ Hoa Âm như có mảy may, “Đầu người mấy ngày rồi chưa gội?”

“Làm sao vậy?” Hạ Lan Tuyết hồ nghi, một bên suy tư, “Chắc cũng hai mươi ngày rồi.” (Quỳ ~.~!)

Lập tức, nàng nghĩ đến cái gì, lúng túng nói, “Người cũng biết, đi ra bên ngoài, không thể lo nhiều như vậy được? Lại nói, không phải còn có mũ sao?”

Dù đầu tóc có chút mùi, nhưng đội mũ vào cũng không sao cả.

Cơ Hoa Âm không trả lời mũ cho nàng, mà đi vào trong bếp thấy nồi nước đang đun trên bếp, thử độ nóng, lại nói, “Người lấy nước nóng ở đây đi gội đầu đi.”

“Hiện tại?” Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên, xem trên mặt đất trong chậu gỗ cá, rồi rầm rỗi, “Nhưng là, người không phải là muốn ăn canh cá sao?”

Cơ Hoa Âm không trả lời, dứt khoát ôm một bình nước, kéo lấy nàng, hướng phòng tắm đi.

Đây là một gian nhà nhỏ bên hông, không lớn, ánh sáng cũng ít, lúc tiến vào, còn thấy được một luồng hơi ẩm tỏa ra.

Ước chừng là Cơ Hoa Âm vừa rồi tắm rửa xong lưu lại.

Hắn tìm đến chậu gỗ, đem nước ấm rót vào, liền ấn lấy đầu của nàng vào nước.

“Này, tại sao?” Nước ấm ngấm vào da đầu, kích thích Hạ Lan Tuyết run lên, lại cảm giác đến vô cùng thoải mái.

Ngay sau đó, ngón tay thon dài của Cơ Hoa Âm luồn vào tóc nàng, giúp nàng gội đầu.

Tóc của nàng lại dài lại nhiều, xõa ra gội rất phiền phức.

Bình thường ở trong phủ đều do Thu Hương và Thu Văn giúp nàng gội đầu.

Bây giờ, đi ra ngoài nàng không muốn nghĩ đến chuyện gội đầu phiền phức này.

Thật không nghĩ đến, vẫn có người hầu hạ.

Cảm giác rất tốt.

Nhất là ngón tay Cơ Hoa Âm có lực, thỉnh thoảng xen kẽ ở trên mái tóc nàng, ngẫu nhiên nhẹ nhàng giúp nàng xoa bóp da đầu, cảm giác kia thật sự là hưởng thụ.

Chỉ là cúi thấp đầu như vậy, thật khó chịu, nên không được bao lâu, nàng ý kiến.

“Hoa Âm, được rồi? để ta tự gội.”

“Tay người có mùi cá.” Cơ Hoa Âm nói, lại đem đầu của nàng ấn vào trong nước ấm.

Hạ Lan Tuyết thét chói tai, “Người cũng có sờ qua mà?”

“Ta đó là dùng y phục bao, tay không có dính vào.” Cơ Hoa Âm trả lời.

Hạ Lan Tuyết ác hân, ngấm lại trải qua, thật đúng là như hắn nói.

“Nhưng ta đau cổ.”

“Chịu đựng.”

“Nhịn không được a.”

“Gội đầu xong, ta nấu canh cá cho ngươi.” Cơ Hoa Âm bắt đầu dõ dặt.

“Ta không thích uống canh cá, ta thích ăn thịt kho tàu.”

“Vậy thì thịt kho tàu.”

“Được rồi, nhưng ta còn có một điều kiện.” Hạ Lan Tuyết cố định ra giá.

“Nói.” Cơ Hoa Âm vuốt tóc dài của nàng, từng điểm từng điểm tỉ mỉ tỉ mỉ dùng nước rửa.

Hạ Lan Tuyết giao hoát cười, “Ta muốn buổi tối ngươi ở lại ngủ với ta.”

Pằng - - lời còn chưa dứt, trên miệng bị đánh một cái.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng, đang định đứng lên.

Lại bị đè xuống, “Chớ lộn xộn.”

“Ngươi đánh ta?” Nàng túm quần khó nhin.

Cơ Hoa Âm buồn cười, “Ngươi ngoan ngoãn, ta liền không đánh.”

“Nhưng tại sao ở đây ngươi không đánh? Toàn đánh vào miệng ta? Cơ Hoa Âm, ngươi nói, có phải ngươi rất lưu manh không?” Hạ Lan Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi.

Cơ Hoa Âm đứng, nhìn tư thế khom lưng vênh miệng của nàng, nhàn nhạt trả lời, “Vừa rồi thuận tay.”

“Thuận tay?” Hạ Lan Tuyết mới không tin, “Ngươi rõ ràng chính là muốn mượn cơ hội ăn đậu hủ của ta.”

“Vậy liền ăn.” Cơ Hoa Âm cũng không phản bác, từ từ đem nàng một luồng một luồng tóc gội xong, tìm đến khăn lông khô, bao tóc nàng vào, xong rồi, vỗ vỗ lưng của nàng, “Tốt rồi.”

Ôi... Hạ Lan Tuyết cảm giác eo mình muốn gãy ra rồi, vịn vào cánh tay hắn, không dễ dàng đứng lên, một bên xoa bóp eo một bên trừng hắn, “Tóc ta có bẩn như vậy sao? Sao gội lâu như vậy? Eo ta đều muốn gãy ra rồi?” “Ngồi có một chút như vậy mà cũng không chịu được sao?” Cơ Hoa Âm cũng đưa tay giúp nàng bóp eo, nghiêm túc nhìn nàng, “Sau này, ngươi nên thường xuyên luyện tập”

Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, “Về sau, ngươi đều sẽ giúp ta gội đầu sao?” “Cái này a?” Cơ Hoa Âm ánh mắt khẽ chớp lóe, hân kỳ thật muốn nàng luyện eo, là vì một chuyện khác.

Mới nói, đột nhiên nghe được thanh âm va chạm vào nhau.

“Chuyện gì xảy ra?” Hạ Lan Tuyết giật mình, Cơ Hoa Âm theo thói quen ôm nàng vào lòng.

Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, thò đầu như lông xù ra, “Ta không sợ hãi.”

Cơ Hoa Âm cũng cười, hai người đi ra, chỉ thấy sân nhỏ cách vách bụi đất tung bay, mù mịt như mây khói.

Chỉ thấy trên nóc nhà Như Băng đang đấu với Tiết ma ma.

Ma chiến hùng hực khí thế.

“Oa, thật là lợi hại.” Hạ Lan Tuyết nhìn thẳng vỗ tay.

Sân nhỏ cách vách nơi yêu nghiệt ở đều bị Tiết ma ma hủy rồi sao?

Còn tốt chứ.

Mà trên nóc nhà, ánh mắt Như Băng liếc về phía Hạ Lan Tuyết đang vỗ tay, không khỏi mặt mày thâm trầm, chất vấn Tiết ma ma, “Là nàng sai sử ngươi làm?”

“Lão thân muốn cái gì? Còn cần người khác sai sử sao? Tên bất nam bất nữ chủ tử ngươi đâu? Bảo hắn ra đây, lão thân bảo đảm, nhiều nhất chỉ bẻ gãy vài đoạn xương của hắn, không lấy mạng của hắn.” Tiết ma ma hung dữ nói.

Như Băng nổi trận lôi đình, “Lão bà tử ngươi thật vô lễ, ngươi vừa đến ta đã nói, đại nhân không có ở đây. Ngươi lại còn đập phá đồ đạc trong phòng,

nhìn người một bó tuổi, tại hạ không so đo với người, người lại càng càn quấy?”

“Hừ, chỉ là thấy người còn ít tuổi, lão thân không so đo với người, nếu không, lão thân làm cho người giống như cái phòng bị đập phá kia.”

Hai người vừa đánh vừa mắng, Hạ Lan Tuyết xem rất nồng nhiệt, có thể kích thích được tên Như Băng kia tức giận chửi mắng, Tiết ma ma thật có bản lĩnh.

“Đánh nhau có gì hay mà xem, trở về phòng, dạy người nấu canh cá.” Cơ Hoa Âm bắt lấy tay của nàng, cứng rắn kéo nàng trở về phòng bếp, chỉ một nửa cá đã làm trong chậu gỗ, ra lệnh, “Rửa sạch cá đi.”

“Sao vẫn là ta làm?” Hạ Lan Tuyết nhú mày, “Vừa rồi lúc gọi đầu, người đã đồng ý nấu cá kho tàu cho ta mà.” “Ta làm cho người, nhưng trước hết người rửa sạch cá đi.” Cơ Hoa Âm ngồi ở trên ghế, giống như đại gia nhìn nàng.

Ý kia là, nàng nếu không rửa, liền không có ăn.

Nhưng lúc này, tâm tư Hạ Lan Tuyết đều đặt vào trận đánh nhau ngoài kia, liền nhướng nhướng mày, cười nói, “Vậy ta không ăn nữa.”

Vừa nói, nàng còn định chạy ra ngoài xem đánh nhau.

Cơ Hoa Âm vươn tay kéo nàng vào trong lòng, lại vỗ lên mông nàng, “Vật nhỏ, không ngoan chút nào, bên ngoài gió lớn, tóc người chưa khô, gió thổi sau lại bị đau đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Đêm nay ta lưu lại

Bị Cơ Hoa Âm bắt lấy, cuối cùng không đi ra ngoài được.

Cũng may, hần không bắt nàng rửa cá tiếp nữa, mà để nàng ngồi trên một cái ghế, lại đổ một chén nước nóng, sau đó, liền bắt đầu động tác nhanh nhẹn thay nàng làm việc.

Hạ Lan Tuyết dứt khoát làm trẻ con ngoan ngoãn, cảnh nam sắc trước mắt đúng thật cũng là một loại cảnh đẹp, nhất là lúc Cơ Hoa Âm làm việc đáng vẻ rất nghiêm túc, nam nhân làm bếp vẫn luôn có sức quyến rũ như vậy nha.

Hần làm cá rất gọn gàng nhanh nhẹn, Hạ Lan Tuyết cảm thấy phụ nữ bình thường quen làm những việc này cũng không nhanh bằng hần.

Kiếp trước, lại không biết hần còn có loại tuyệt kỹ này.

"Tại sao người lại biết nấu ăn?" Nàng thật sự là hiếu kỳ, với tay nghề này của hần, hần là được rèn luyện nhiều năm ở phòng bếp rồi.

Cơ Hoa Âm không dừng lại, tiếp tục công việc trong tay, hạ chảo xuống, cho dầu vào rồi lại cho cá vào, tiếng cá xèo xèo trên bếp làm một cỗ mùi thơm tỏa ra từ phía.

Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, nàng rất thích hương vị này.

Nhìn hần còn đang bận, nàng chưa từ bỏ ý định hỏi, "Người nói cho ta đi, tay nghề nướng cá là người học của ai, Bích Văn và Tiết ma ma nấu đều kém người làm nha."

"Người muốn học?" Cơ Hoa Âm hỏi ngược lại.

"A? Sao?" Hạ Lan Tuyết nhếch miệng, gượng cười, nàng không muốn học đâu, nàng sợ dầu nóng bắn tung tóe vào người mình.

Sợ hần lại bắt mình học nấu ăn, nên lúc sau, Hạ Lan Tuyết dứt khoát làm người tàng hình, chỉ ngoan ngoãn nhìn hần làm.

Không lâu sau một đĩa cá kho tàu thơm phức được đưa lên trước mặt nàng còn bỏ thêm ớt vào.

Hạ Lan Tuyết vui rạo rức ăn hai miếng, hương vị thật tuyệt vời, đột nhiên nhìn đến hần đang ngồi ở đối diện yên lặng nhìn nàng ăn.

Trong lòng bắn khoăn rồi, "Nói là ta làm canh cá cho người ăn, cuối cùng lại là người nấu cho ta ăn"

"Đây là ban thưởng người, người nghe lời tự nhiên có ăn ngon." Cơ Hoa Âm mỉm cười.

Hạ Lan Tuyết bị hấn khen cũng có chút ít thẹn thùng, giống như nàng là cái tham ăn vậy.

"Hay là ngươi ăn thử xem, cũng không cay lắm." Nàng dè dặt gấp mảnh thịt cá đưa cho hấn.

Cơ Hoa Âm nhú mi, đầu ngửa ra sau, "Bên trong nồi còn đang nấu tiếp."

"À." Không thể ăn cay sao? Hạ Lan Tuyết thu hồi đũa đưa vào miệng mình.

"O, ăn cái gì ngon vậy?" Thanh âm của Lãnh Dịch Hiên đột nhiên xuất hiện ở cửa, dọa Hạ Lan Tuyết nhảy dựng, nghiêng đầu trừng hấn, "Sao ngươi lại tới đây?"

Vừa nhìn thấy hấn, hai tròng mắt nàng như muốn rớt ra vì ngạc nhiên.

"Ngươi bị người xúm đánh sao?"

Thấy hấn trên mặt bầm tím, một tay bị treo lên, một tay chống gậy, chân đi khập khiễng.

Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên cười, "Ta đã nói rồi mặt mũi ngươi nhìn cũng được nhưng mở miệng ra lại như muốn ăn đòn. Lại nói, lần này ngươi bị ai đánh thành như vậy, ta bảo gia gia đòi công đạo cho ngươi."

"Hừ!" Nhắc tới Cơ Hoa Âm, Lãnh Dịch Hiên sắc mặt lại khó coi, một đôi mắt hung dữ nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm, la ầm lên, "Khởi băng chết tiết, món nợ này gia cùng ngươi nhớ kỹ."

"Không cần, nếu ngươi muốn hiện tại giải quyết cũng được." Cơ Hoa Âm mặt mày nhàn nhạt nhìn qua hấn, ánh mắt có đồng, "Nhưng, là Lâm An đánh sao?"

"Nếu không phải là ngươi ra lệnh, hấn dám đánh gia sao?" Lãnh Dịch Hiên nổi giận chết rồi, bộ dáng hiện tại của hấn cũng không dám ra ngoài gặp người.

"Ngươi đánh không lại Lâm An à?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc cực kỳ, đầu gì Lãnh Dịch Hiên cũng là phó tướng a, so với Cơ Hoa Âm chỉ kém một chút như vậy.

Nhưng Lâm An là người đi theo Cơ Hoa Âm.

Này Lãnh Dịch Hiên ngay cả người tùy tùng đều đánh không lại, xác thực đủ mất mặt.

Hạ Lan Tuyết thậm chí lớn lối nghĩ tới, công phu của nàng, có phải cũng có thể bắt nạt được hấn hay không?

Bị nàng hỏi như vậy, Lãnh Dịch Hiên vừa giận vừa hờn, "Ai đánh không lại rồi? Gia bắt quá là mắc bẫy của hấn."

"Hấn ám toán ngươi?" Hạ Lan Tuyết càng phát tới hào hứng.

Lãnh Dịch Hiên giật gật môi, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng mở miệng, "Lâm An dễ dàng không động thủ, động thủ là sát chiêu. Nhị thiếu hôm nay vận khí không tệ, chỉ bị thương da thịt."

Cái này gọi là bị thương da thịt? Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, theo nàng nhìn thấy, cái kia ít nhất cũng phải nghỉ ngơi hai tháng rưỡi mới tốt được.

Lãnh Dịch Hiên nghe rằng, "Hừ, ai biết hấn đúng là người điên, gia có trêu chọc hấn sao? Chẳng phải chỉ là luận bàn thôi sao, lại ra sát chiêu như vậy?"

Mới rống hét, bóng dáng Tiết ma ma xuất hiện ở cửa, "Tên hỗn tiểu tử kia ở chỗ này hô hào cái gì?"

Lãnh Dịch Hiên nghe nói, ngó về phía ngưỡng cửa, vừa thấy Tiết ma ma, ánh mắt kia lập tức lại không đúng.

Vừa rồi cảnh Tiết ma ma và Như Băng đánh nhau hấn có nhìn thấy, đánh nhau thật ác liệt, cuối cùng Như Băng bị đánh nằm trên đất, cũng không biết là còn sống hay đã chết.

A, đúng rồi, hấn đến chính là vì việc này.

Như Băng dù sao cũng là người của Thiếu Khâm, nếu đánh chết cũng khó ăn nói.

Nhưng vừa vào lại chứng kiến cảnh Cơ Hoa Âm cùng Hạ Lan Tuyết hai người nghiêm nhiên hòa thuận vui vẻ ở chỗ này nên tức giận công tâm, nhất thời quên mất.

Giờ phút này, thấy Tiết ma ma mới nhớ tới.

"Như Băng sao rồi? Không phải là bà đã đánh chết hấn rồi đấy chứ?"

Tiết ma ma đi tới, nhìn chăm chăm mặt Lãnh Dịch Hiên, "Hắn coi như là bị đánh thảm, cũng không chết được. Nhưng ngươi thì bị làm sao vậy?"

"Lâm An đánh." Hạ Lan Tuyết nhanh miệng, vui tươi hơn hờ nói.

Lãnh Dịch Hiên đầu đầy hắc tuyến, hắn bị người đánh thành như vậy, nàng lại vui mừng rõ ràng như vậy?

"Lâm An? A." Tiết ma ma không nói thêm nữa.

Lại nói, người bên cạnh gia đều như vậy, không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay đều muốn lấy mạng người.

Ở trong phòng bếp quanh đi quẩn lại, nhìn thấy một nồi cá lớn nghi đến do Cơ Hoa Âm động thủ.

Tiết ma ma không vui liếc nhìn Hạ Lan Tuyết một cái.

Hạ Lan Tuyết lại hồn nhiên chưa phát giác ra, vừa ăn vừa buồn cười nhìn một hời Lãnh Dịch Hiên, càng nhìn cái mặt sưng như đầu heo kia, tâm tình cũng rất sung sướng.

Chỉ là.

Đột nhiên, trong đầu lóe qua khuôn mặt yêu dã dung nhan tuyệt sắc.

Nếu là gương mặt đó cũng bị đánh thành như vậy, đó mới gọi hết giận.

Đột nhiên, đôi mắt Lãnh Dịch Hiên dừng trên mặt Hạ Lan Tuyết, vừa rồi do mới gội đầu xong, gương mặt càng thêm trắng nõn, cơ hồ có thể chảy ra nước..

"Gội đầu rồi?" Cô hống nhất nghẹn, hần lờ miệng hỏi.

Hạ Lan Tuyết gật đầu, "Đúng vậy." Một đôi mắt cười dịu dàng nhìn Cơ Hoa Âm, trong mắt đúng là ngọt ngào.

Cơ Hoa Âm sùng ái nhìn nàng, "Nhanh ăn đi, không nguội bây giờ."

"Ừm." Hạ Lan Tuyết cúi đầu, cực kỳ nghiêm túc ăn cá.

Bộ dáng kia đúng là cực kỳ giống miêu.

Lãnh Dịch Hiên nhìn thấy, trong lòng cũng liền thất lạc.

"Ngươi tìm được tiểu tử này ở đâu?" Không dám lại nhìn Hạ Lan Tuyết, Lãnh Dịch Hiên sợ chính mình nhất thời mất khống chế, sẽ trực tiếp cướp người, dứt khoát, mắt lạnh trừng nhìn về Cơ Hoa Âm, âm thầm ghen tị vận may của hắn.

Như thế nào hắn cho tới bây giờ liền chưa từng gặp qua tiểu tử nào thú vị như vậy đâu?

Cơ Hoa Âm ánh mắt khẽ hiện lạnh, "Hôm nay Lâm An dạy dỗ còn chưa đủ?"

"Ngươi?" Lãnh Dịch Hiên một ngụm ngọt ngọt bị chặn lại, hừ lạnh, "Gia là quân tử, lười cùng người thô kệch đánh nhau."

"Là đánh không lại đi?" Hạ Lan Tuyết cười tùm tùm bỏ dao, nàng dám đoán chắc, nếu như người này có thể đánh thắng được, Lâm An tuyệt đối sẽ thăm hơn hắn bây giờ.

"Ta như thế nào càng nhìn ngươi càng như cái đàn bà." Lãnh Dịch Hiên đột nhiên trả lời, lời này vừa nói ra, chính hắn kinh hãi một tý, mắt nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, tựa hồ muốn lột xiêm y của nàng, xem là trai hay gái.

Hạ Lan Tuyết nhất nghẹn một miếng cá trong họng, bị thống bị sặc.

Tiết ma ma vỗ một cái vào gáy Lãnh Dịch Hiên, "Tiểu tử, nếu muốn bị đánh, đi ra ngoài!"

"Đừng." Nhớ tới vừa rồi Tiết ma ma đánh Như Băng rất hung tàn, Lãnh Dịch Hiên ôm chặt góc bàn, chết sống không chịu nhúc nhích.

Hạ Lan Tuyết âm thầm cười trộm.

Ăn no cá, nàng liền bị Cơ Hoa Âm lệnh cưỡng chế trở về phòng.

Được rồi, nàng như bây giờ, trên đầu bao vây lấy khăn lông, bộ dáng đúng là lạ.

Trở về đến trong phòng, nàng một mình dựa vào ở đầu giường, cầm lấy một quyển kỳ thư tạp ký, xem nồng nhiệt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Cơ Hoa Âm tiến vào, rút sách trong tay nàng ra.

"Ồ, đừng a, ta đang đọc đến chỗ thú vị." Hạ Lan Tuyết không đồng ý, đuổi theo hấn muốn đoạt lại.

Cơ Hoa Âm dứt khoát vắt sách ra ngoài cửa sổ.

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, bỏ nhào vào cửa sổ, định nhảy qua cửa sổ nhặt lại.

Cơ Hoa Âm túm nàng trở về, ấn vào trên ghế, sau đó, từ trên bàn viết chọn lấy hai quyển sách cho nàng.

Hạ Lan Tuyết vừa nhìn.

(Kinh Thi), (Hoàng đế nội kinh).

Nàng lập tức không có hứng thú, "Đây là đồ hải từ xem a? Ta không cần."

"Không đọc sách thì viết chữ, hoặc là nghỉ một lát cũng được, về sau không cho phép đọc những thứ vớ vẩn kia." Cơ Hoa Âm nghiêm khắc nói.

Hạ Lan Tuyết bị sặc, được rồi, cha nàng ở quý phủ cũng không có quản nàng như vậy.

"Cái gì gọi là sách vớ vẩn? Ta cảm thấy xem hay, đó chính là sách hay. Hơn nữa, người cũng không xem qua nội dung sao biết là vớ vẩn?" Hạ Lan Tuyết đột nhiên a a hai tiếng, vẻ mặt âm dương quái khí cười, "Chắc là người cũng xem qua rồi đúng không? Hừ, chỉ cho quan đốt lửa không cho dân chúng đốt đèn."

"Ngoan ngoan, ta ngồi cùng người." Ước chừng cảm thấy nói đạo lý với nàng thật uổng công Cơ Hoa Âm dứt khoát không nói.

"Ngồi?" Chỉ ngồi có thể có cái gì ý tứ.

"Hoa Âm, chúng ta khi nào thì có thể trở về kinh?"

Cơ Hoa Âm đưa tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng, ôn nhu nói, "Nhiều nhất một tháng, liền có thể trở về."

"Còn muốn lâu như vậy a? Các người đều ở đây làm cái gì? Lúc ta đến đây thấy mọi người đang đào ở biên quan? Bảo tàng sao?" Hạ Lan Tuyết có một chút hứng thú.

Cơ Hoa Âm khẽ mỉm cười, "Đầu óc của nàng bị mấy loại sách vớ vẩn kia làm hỏng rồi. Bảo tàng ở đâu mà nhiều như vậy?"

"Không phải là bảo tàng, vậy các người đào làm gì?" Hạ Lan Tuyết không tin, cảm thấy Cơ Hoa Âm có việc lừa gạt nàng.

Cơ Hoa Âm khẽ nghiêm túc, "Về sau sẽ nói cho nàng biết."

"Không cần..."

"Đêm nay ta lưu lại."

"Cái gì?" Hạ Lan Tuyết kinh ngạc cực kỳ, nhất thời không kịp phản ứng.

Cơ Hoa Âm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ngu ngơ của nàng lên, vừa cười nói một câu, "Đêm nay ta lưu lại."

"Thật vậy chăng?" Nàng không thể nghi ngờ vì vậy nói cho nàng biết, đêm nay hấn cho nàng muốn làm gì thì làm.

Hơn nữa, nàng có cả đêm thời gian.

"Kia chúng ta bây giờ làm gì? Tắm rửa thay y phục sao?" Nàng chớp mắt to, khẩn trương hỏi.

Cơ Hoa Âm liếc nàng một cái, "Cả ngày liền muốn chút chuyện này sao?"

"Chuyện gì?" Hạ Lan Tuyết khẽ sùng sốt, tay nhỏ nhen ở trên ngực hấn, "Bại hoại, ai nghĩ chuyện này. Ta là sợ người ngại mùi trên người của ta, không dám lên giường của ta thôi"

Lời nói này hết, chính nàng cũng sùng sốt, dường như này còn cùng chuyện này nhắc lên quan hệ.

Nàng nóng nảy, giải thích, "Ý của ta là, người cảm thấy tóc ta bẩn, gội sạch cho ta, có thể hay không cũng hiềm khích trên người ta bẩn. Ta cũng vậy vài ngày không có tắm rửa đâu."

"Ừm, tắm một cái cũng không sao." Cơ Hoa Âm cố nén cười, nghiêm trang trả lời một câu.

Hạ Lan Tuyết được lệnh, lập tức đẩy hấn ra, "Ta đi nấu nước."

"Ủm" Cơ Hoa Âm gật đầu.

Hạ Lan Tuyết chạy ào ra cửa, chạm mặt liền bắt gặp Thiếu Khâm mang theo hai người tùy tùng, giống như cười mà như không đã đi tới.

"Ngươi lại tới làm cái gì?" Hạ Lan Tuyết thực cảm thấy đau đầu, vì cái gì mỗi lần nàng chỉ cần có điểm chuyện tốt, đều không thể thiếu người này đến phá hư.

Thiếu Khâm hướng về nàng lãnh mị cười một tiếng, "Bản Đốc cùng tướng quân đại nhân có chút nợ nần tranh cãi."

"Nợ nần? Ngươi nợ hần bạc?" Hạ Lan Tuyết hỏi.

Thiếu Khâm hừ nhẹ một tiếng, "Hần nợ ta."

Nói xong, phân phó tùy tùng ở sau cửa, chính mình vào phòng.

Hạ Lan Tuyết ở đâu còn có tâm tư đi nấu nước tắm rửa, vội chạy theo vào phòng.

"Lão bà tử kia phá hủy nơi ở của ta, ngươi nói bây giờ phải làm sao?" Vừa vào cửa, Thiếu Khâm gọn gàng dứt khoát hỏi.

Cơ Hoa Âm hướng về Hạ Lan Tuyết phía sau nhìn lại, nói "Đi, gọi Tiết ma ma đến, nói là người bà ấy muốn tìm đang ở đây."

"A, được." Vừa nghĩ tới Tiết ma ma điên cuồng, Hạ Lan Tuyết liếc nhìn Thiếu Khâm một cái, ánh mắt tràn đầy vẻ thương hại.

Thiếu Khâm khẽ nhủ đuôi lông mày, giễu cợt, "Nghĩ mượn đao giết người sao? Các ngươi nghĩ bản đốc không có biện pháp đối phó lão bà tử kia sao?"

Hạ Lan Tuyết nghiêm túc tìm Tiết ma ma nhưng tìm một hồi cũng không thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Ngươi có thể hay không? Nếu không để ta

"Tiết ma ma không có ở đây." Hạ Lan Tuyết trở lại, thành thật trả lời.

Cơ Hoa Âm khẽ nhủ mày, nhìn về phía Thiếu Khâm, "A, người ngươi muốn đòi bồi thường không có ở đây."

"Ồ lão bà tử kia là người của ngươi, đương nhiên bản đốc phải đòi ngươi rồi." Thiếu Khâm đứng chấp tay, khóe môi ngậm một luồng nhật nhөө vui vẻ.

Tựa hồ đòi nợ là giả, đến cần quấy là thật.

Hạ Lan Tuyết đối với lần này rất khinh bỉ, "Cát, là ngươi sợ giống như Như Băng bị Tiết ma ma đánh thì có."

"Ôi, ở cùng với hần, ngươi ngày càng thô bạo." Thiếu Khâm liếc nàng một cái, khẽ nhủ mày, giống như rất thất vọng với biến hóa này của nàng.

Cơ Hoa Âm nhướn mày, "Được rồi, gia không bắt nạt kẻ yếu. Ngươi nó đi muốn bồi thường như thế nào?"

"Như Băng bị thương là do bản lĩnh của hần chưa đủ, bản đốc cũng không nhắc đến, nhưng sân viện của bản đốc bị phá hủy, đêm nay không biết nghỉ ở đâu đây?" Thiếu Khâm nghiêm túc nói.

"Cái này có khó gì? Ra ngoài thuê khách điểm ở tạm một đêm là được." Hạ Lan Tuyết bĩu môi nói.

"Làm sao có thể thoải mái như ở nhà của chính mình." Thiếu Khâm đáp.

"Cát, ở đây cũng không phải là nhà của ngươi, không phải là đi thuê sao." Hạ Lan Tuyết khinh thường nhìn hần, một người nam nhân, lại còn để ý đến chuyện ăn mặc ngủ nghỉ như vậy?

Thiếu Khâm cười khế, "Hai người cân nhắc, ở đây còn thoải mái chút ít. Nếu không, ngươi nhường phòng ở cho bản đốc, bản đốc đưa bạc cho ngươi thuê khách điểm?"

"Nghĩ tốt vậy sao." Hạ Lan Tuyết khịt mũi coi thường.

Cơ Hoa Âm nhìn đáng vẻ tức giận của nàng, bất giác nở nụ cười, "Thiếu Khâm đại nhân, người phụ nữ nhỏ của gia được nuông chiều quen rồi, nàng không chịu đối, không phải ngài lại đi tranh giành với nàng đấy chứ?"

“Bản đốc cũng là người thương hương tiếc ngọc, tất nhiên không tranh đoạt với nàng rồi. Nhưng, đêm dài rét lạnh, ngay cả chỗ ngủ qua đêm cũng không có, bản đốc thật là đáng thương. Hay là, Cơ tướn quân rảnh rồi, bản đốc mời ngài uống rượu được không?”

“Không được.” Hạ Lan Tuyết lập tức chạy vội tới bên cạnh Cơ Hoa Âm, bá đạo cảnh cáo Thiếu Khâm, “Khuya hôm nay, hấn là của ta.”

Khỏe miệng Thiếu Khâm khẽ mỉm, ánh mắt dần dần âm ỉm, “Ngươi thật đúng là... Lời này, ngươi tựa hồ thường thường treo trên bờ môi?”

Với hấn, cũng từng nói qua như vậy.

Hạ Lan Tuyết không để ý lời này của hấn, chẳng qua là cảm thấy hấn giả mù sa mưa, “Hừ, theo ta biết thì ngươi và gia nhà ta quan hệ cũng không tốt. Mời hấn uống rượu? Ta sợ ngươi có ý khác đi.”

“Ồi.” Thiếu Khâm cúi đầu giễu cợt, thật đúng là bị nha đầu kia đã đoán đúng, hấn thật sự không yên lòng, chính là không muốn để hai người bọn họ ở cùng một chỗ.

“Vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ ngay cả rượu bản đốc mời Cơ tướn quân cũng không dám uống?”

Hạ Lan Tuyết cũng khinh thường hừ một tiếng, “Không phải là không dám uống, mà là không muốn uống, không cùng chung chí hướng không ngồi với nhau được, hiểu hay không hả? Uống rượu ấy à cũng phải tùy người, tùy trường hợp, cùng người tri kỷ dù là ở đâu cũng có thể ngồi uống rượu được với nhau. Trái lại, ví dụ như ngươi với gia chẳng hạn, làm sao ngồi uống rượu một chỗ được. Đừng quên buổi chiều các ngươi mới đánh nhau một trận đấy.”

“Ngươi phân tích cũng có lý.” Thiếu Khâm thiếu chút nữa sẽ vì nàng vỗ tay rồi, “Chỉ là...”

Lời còn chưa nói hết, bên ngoài đột nhiên có người bấm báo, “Đại nhân.”

“Tiến đến.” Thiếu Khâm phân phó.

Quả nhiên, một hắc y nhân tiến vào, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ vài câu.

Thiếu Khâm lông mày khấn trương, khẽ cười nói, “Bản đốc đêm nay có việc, bữa rượu kia của chúng ta hôm khác lại bàn đến vậy.”

Nói xong, mang theo tùy tùng, vội vàng rời đi.

“Lúc này đi rồi?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, còn tưởng rằng thân thương sau, còn được làm một trận đấu.

Cơ Hoa Âm khỏe môi khẽ nhếch, đáy mắt xẹt qua thoáng cái u ám ánh sáng, đưa tay ở trên lưng nàng nhẹ nhàng vỗ, trầm giọng nói, “Còn không mau đun nước tắm rửa đi?”

“A? Đúng.” Hạ Lan Tuyết kịp phản ứng, vội vàng đi ra ngoài, vừa đi đến cửa, đột nhiên ý thức được cái gì, quay đầu lại, cười giảo hoạt, “O, như ngươi này có tính là sốt ruột khó nén không?”

“Chưa chắc hấn sẽ đi lâu.” Cơ Hoa Âm ẩn ý nói.

Hạ Lan Tuyết có chút dừng lại, mở to hai mắt, “Ngươi nói là Thiếu Khâm? Chẳng lẽ... Vừa rồi hấn rời đi là do ngươi an bài?”

“Đúng vậy.” Cơ Hoa Âm không phủ nhận, nhưng, tin tức hấn tung ra là thật, để xem Thiếu Khâm sẽ làm thế nào.

Hạ Lan Tuyết thật sự kinh ngạc, “Không phải là ngươi vì muốn cùng ta một lần mà đi lừa gạt người khác đấy chứ?”

“Ngươi đau lòng?” Cơ Hoa Âm con mắt sắc trầm xuống.

Hạ Lan Tuyết hi hi cười một tiếng, “Làm sao sẽ? Chính là cảm thấy thật là làm cho người ta vui mừng. Ngươi chờ, ta tắm xong liền đến cùng ngươi.”

Không nói nhảm nữa, nàng vội vàng chạy đi.

Trong phòng, Cơ Hoa Âm hai ngón tay nhay nhay lông mày, nhẹ nhàng thở dài.

Hiện tại, trong đầu nha đầu kia chỉ nghĩ cách làm sao để gạo nấu thành com thôi.

Nhưng nếu như chưa xác định được việc kia hấn làm sao có thể?

Sắc trời dần dần tối.

Hạ Lan Tuyết sau khi tắm xong, một đầu tóc còn rối bù, sau khi vào phòng liền đem cửa phòng cài lại, để phòng khách không mời mà đến.

“Hoa Âm.” Nhẹ nhẹ kêu một tiếng, Hạ Lan Tuyết bị kích động chạy vào trong phòng.

Dưới ánh sáng mờ ảo, Cơ Hoa Âm tựa nghiêng ở trên ghế, nhắm mắt tựa hồ đã ngủ.

Nàng rón rén đi tới, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào mặt hấn, “Ồ, thật sự là ngủ thiếp đi sao?”

“Xong rồi?” Trước mũi thoảng hương thơm nhẹ nhẹ, khoe môi Cơ Hoa Âm dần dần mở ra, “Còn dùng hương hoa hồng?”

“Ha ha, mũi người rất tinh nha.” Hạ Lan Tuyết có chút thẹn thùng, hương này là Tiết ma ma cho nàng, nghe nói không chỉ giúp dưỡng da mà còn giúp cho ngực to ra.

Mà hai bên ngực của nàng sau khi dùng mấy tháng xác thực có to ra một chút.

“Người thích không?” Sau khi ngượng ngùng, nàng liền cọ cọ vào ngực hấn, để hấn phát hiện ra sự khác biệt của nàng.

Trước kia, hấn lúc nào cũng khinh bỉ vóc người của nàng, nói như đứa bé.

Nhưng bây giờ, vóc người của nàng mặc dù không tính có lỗi có lỗ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn phẳng, sờ vào vẫn có cảm giác.

“À” Dựa vào là tới gần, loại này mùi thơm cũng có chút nồng nặc, Cơ Hoa Âm chưa phát giác ra nhũ mào, “Là Tiết ma ma đưa cho nàng dùng à?”

“À? Người biết?” Hạ Lan Tuyết lúng túng một tý.

Cơ Hoa Âm ôm nàng ngồi đến trên đùi, trực tiếp nghiêm túc nói, “Về sau bà ấy đưa cho cái gì cũng không được tùy tiện dùng nữa.”

“Vì sao? Ta cảm thấy dùng rất tốt mà.” Lúc nói chuyện Hạ Lan Tuyết có ý đem bộ ngực nhỏ hướng về phía trước, nhìn thấy chưa? Có biến hóa nha.

Cơ Hoa Âm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong bóng tối của nàng càng thêm trắng như sứ, “Nàng vốn rất tốt, những thứ đó căn bản chính là vẽ rắn thêm chân.”

“...” Đây là khen nàng sao? Hay là chê đáng vẽ hiện giờ của nàng là vẽ rắn thêm chân?

“Cho nên người không thích ta hiện tại?”

“Mùi này hơi nồng.” Cơ Hoa Âm thành thật nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết xệ xuống, “Sao không nói sớm chứ, làm ta cố gắng phiền toái như vậy, so với bình thường ta còn dùng thêm, lúc rửa thật khó khăn.”

“Không phải là không thích, chỉ là cảm thấy người bình thường tốt hơn.” Cơ Hoa Âm dụ dỗ nàng, kỳ thật, cô gái mới mười mấy tuổi, không nên dùng mùi hương hay phấn son làm gì, thiên chân như hoa sen mới nở mới tốt, ngược lại dùng những loại hương phấn này lại che đi vẻ đẹp tự nhiên của nàng.

Hạ Lan Tuyết có chút mờ mịt, “Nhưng Tiết ma ma lại nói, nam nhân đều thích như vậy, cái này gọi là hương vị của nữ nhân đi.”

Nhưng hiện tại nàng còn nhỏ, nên không có hương vị này rồi.

“Đưa gối.” Cơ Hoa Âm buồn cười, “Nếu Tiết ma ma hiểu rõ nam nhân, sao hơn 70 tuổi rồi mà còn chưa lấy chồng?”

“À?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, lập tức chu môi hừ hừ.

Tiết ma ma khi nói đến nam nhân đều rất có lý, nhưng lại chỉ là lý luận suông thôi.

“Vậy làm sao đây? Hay ta lại đi rửa đi.” Hạ Lan Tuyết uể oải.

“Thôi vậy.” Sợ nàng lại lăn qua lăn lại, Cơ Hoa Âm dứt khoát ôm nàng lên, liền hướng bên giường đi.

Toàn thân Hạ Lan Tuyết cứng đờ, trong đầu nghĩ cảnh kiều diễm sắp diễn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trong bóng đêm nóng bỏng lên, đầu nhẹ nhàng rúc vào khuỷu tay của hấn, yên tĩnh nhu thuận giống như hài nhi mới sinh.

Hấn nhẹ nhàng đặt nàng ở trong giường, thân thể từ từ đề lên.

Trong bóng tối, nàng chỉ có thể nghe thấy hô hấp của mình ngày càng gấp, ngày càng không thoải mái.

Làm sao bây giờ? Toàn thân khẩn trương, thật khẩn trương a.

Nàng âm thầm cắn chặt răng, siết sao nhắm mắt lại, không dám nhìn hấn.

Hai bàn tay đặt bên người, không tự giác níu chặt ga giường.

Kiếp trước đủ loại rõ mồn một trước mắt, cái loại đó phá, thân đau đớn, đến nay ký ức hãy còn mới mẻ.

Nhưng kiếp trước, đó là bị hấn cưỡng bách.

Tiết ma ma nói, trong tình yêu nam nữ, khi có chuyện đó xảy ra, ở sâu bên trong khi đó sẽ nảy sinh ra vui thích.

Nếu không, thế gian nam nữ như thế nào lúc nào cũng đối với chuyện này làm không biết một đầu.

Cho nên nói, nàng lần này là cam tâm tình nguyện, nên sẽ không đau a?

Lại nói, hiện giờ hấn đối xử với nàng rất dịu dàng, không có thô bạo như kiếp trước.

Nhưng nhờ không như vậy? Có thể hô ngừng hay không?

“Căng thẳng?” Ngay lúc nàng nghĩ ngợi lung tung lúc, đỉnh đầu đột nhiên vang lên âm thanh trầm thấp dễ nghe của hấn.

Hạ Lan Tuyết không dám mở mắt, chỉ liều mạng lắc đầu.

Nàng biết rõ, bây giờ hấn đối với nàng rất tốt, chỉ cần nàng nói căng thẳng, hấn nhất định sẽ dừng lại.

“Ho.” Hấn nhẹ nhàng cười, bàn tay ôn nhu xoa nhẹ tóc của nàng.

Dần dần, nàng cảm giác được thân thể của hấn lại đi xuống áp chế vài phần, nàng thậm chí cảm thấy trọng lượng của hấn.

Môi của hấn đã rơi vào trán của nàng, mềm mại, rất thoải mái.

Từ từ, hấn lại hôn lên mắt nàng, mũi, gò má, đôi môi, cuối cùng, ở môi nàng trần trụi nghiền ép.

Lại vì căng thẳng quá độ, nàng nhất thời đã quên há mồm.

Cho nên, hấn liền vô cùng có kiên nhẫn xoa môi của nàng, từ từ làm cho nàng từng điểm từng điểm mở ra.

Môi lưỡi giao triền trong nháy mắt, một cái tay của hấn vén vạt áo nàng lên, đuổi đi vào.

Tay của hấn thật lạnh, mà thân thể của nàng rất ấm áp, bị cái kia đột nhiên xuất hiện xâm nhập, Hạ Lan Tuyết um một tiếng, nhẹ khẽ run, bản năng uốn éo người, tựa như đem hấn chen ra ngoài.

Cơ Hoa Âm cười nhẹ, bàn tay vẫn về đến trước ngực nàng, môi chậm rãi tron đến cạnh tai nàng, hỏi, “Vừa rồi, nàng cứ dán sát vào ta nha vậy, chính là để cho ta biết rõ, chỗ này trường thành sao?”

“...” Trong đầu ong một thanh âm vang lên, Hạ Lan Tuyết kinh hãi mở mắt ra, chạm vào ánh mắt như yêu quái của hấn.

Nàng nói không ra lời, chỉ cảm thấy bên tai đều nóng.

Hóa ra hành động lén lút này của nàng, hấn đều hiểu hết?

Ô ô, mắc cỡ chết người.

Cái tay kia lại dùng sức xoa nhẹ hai cái, Hạ Lan Tuyết gào ô hai tiếng, lại cảm giác thanh âm kia quá mức xấu hổ muốn chết, vội vàng dùng hàm răng cắn cánh môi, gắt gao nhìn chăm chăm hấn.

“Ngươi sờ liền sờ được rồi, tại sao lại dùng sức bóp như vậy a?”

“Khụ...” Cơ Hoa Âm sắc mặt một cái, quả nhiên, loại thời điểm này tốt nhất không nên để nàng mở miệng nói.

“Được, nghe lời nàng.” Hấn giạng chân ở trên eo nàng, đứng lên, lại đuổi thân tiến một cái tay, một tay một cái, quả thật chỉ là nhẹ nhàng sờ.

Đem đen như vậy, động tác như vậy...

Hơn nữa, tựa hồ hấn cũng không có ý tứ muốn phát triển các hành động khác.

Hạ Lan Tuyết buồn bực, xú nam nhân, hấn đây là đang vân vê mì vắt sao?

Nàng đột nhiên đẩy tay hấn ra, gào lên, “Ai bảo ngươi chỉ sờ không vậy? Ngươi đến cùng có thể hay không? Nếu không để ta.”

Thật sự là đã gặp quỷ rồi? Chẳng lẽ kiếp này Cơ Hoa Âm, cùng tiền thế Cơ Hoa Âm cũng không phải là một người sao?

Tên gọi, tướng mạo đều giống, nhưng mà tính tình, kém nhau quá nhiều đi?

Kiếp trước, hấn đối chuyện nhưng là tình thông vô cùng.

Kiếp này lại...

“Ngươi tới.” Cơ Hoa Âm nghe nàng nói, tay cũng ngừng lại.

Nhìn nam nhân ngồi trên người mình, Hạ Lan Tuyết giật mình, kinh ngạc, “Ngươi là nói, để cho ta cái kia ngươi?”

“Ngươi thật giống như rất biết?” Cơ Hoa Âm khẽ cười, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm nàng.

“Ta...” Hạ Lan Tuyết không biết nói cái gì cho phải, vừa rồi nàng chỉ nói nhầm, nàng làm sao lại quen thuộc chuyện kia được?

Nhưng, nàng đầu gối trải qua, thao tác cụ thể động tác vẫn biết.

Ngược lại hấn, chỉ biết sờ, sợ là không được đi?

Rồi, đổi thành nàng làm chủ là được rồi.

“Ngươi nằm xuống, để ta.” Hạ Lan Tuyết chống người ngồi dậy, đẩy vào ngực hấn.

Cơ Hoa Âm buồn cười, nhưng thật sự phối hợp nàng, ngoan ngoãn nằm xong.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Ân cứu mạng

Thời khắc máu chốt lùi bước, Hạ Lan Tuyết hung hăng khinh bỉ nhìn chính mình ngừng lại.

Bị Cơ Hoa Âm nhét vào trong chăn, nàng cũng không dám nữa lớn lối hồ vi rồi, ngoan ngoãn nghe lời: Ngủ!

Thậm chí, cũng không lớn xin hỏi hấn có tức giận hay không? Sợ lại chọc chuyện phiền toái đến.

Một đêm hỗn loạn, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, bên cạnh lại không còn người kia.

“Hoa Âm.” Nàng mơ mơ màng màng hô một tiếng, bàn tay nhỏ bé ở trong chăn hồ tìm kiếm.

Nhưng mà, ở chăn bên trong ngoại trừ chính nàng, ở đâu còn có người khác nữa.

Nàng dụi dụi con mắt, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, có cảm giác hốt hoảng.

Chẳng lẽ tối hôm qua là lại một hồi mộng xuân, kỳ thật, Cơ Hoa Âm cũng giống như trước, khi nàng ngủ rồi liền rời đi?

Ảo não nắm tóc, nàng rời giường, mặc quần áo, mở cửa đi tìm Tiết ma ma.

Tuy nhiên, đúng là Tiết ma ma một đêm không về.

Đứng ở dưới mái hiên, nàng mờ mịt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi vào sân nhỏ đổ nát ở cách vách.

Sân nhỏ kia đúng là bị hủy hoàn toàn rồi, ngay cả trong nội viện hai cây đại thụ đều bị chém đứt rồi.

Vách tường đổ nát, ngôi lưu ly vỡ tan, còn có ít gia cụ bị chôn một nửa trong đất.

Hiện tại nhìn, thật sự là làm bậy a.

Một trận gió lạnh thổi qua, Hạ Lan Tuyết cảm thấy có chút lạnh, ôm hai tay lại nhớ tới trong phòng.

Ngồi một mình ở cửa sổ, đang nghĩ xem có nên đi quân doanh hay không.

Nhưng chuyện tối ngày hôm qua, đúng là làm cho nàng rất thẹn thùng.

Mới đầu nhón nháo đòi, đến cuối cùng nửa đường bỏ cuộc cũng là nàng, ai...

Mắc cỡ chết người.

Lấp bắp khó chịu trong phòng, đến khi đói bụng, nàng đi xuống phòng bếp, nhớ tới tối hôm qua Cơ Hoa Âm nấu cá cho nàng, trong lòng lại là một trận ngọt ngào.

Nhưng, đến khi chính mình làm nàng lại thấy khó khăn, công việc ở phòng bếp nàng cũng không biết làm như thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên đi ra ngoài mua thức ăn thì hơn, nàng liền về phòng tìm bạc, nhưng bạc của nàng đều là do Tiết ma ma cầm.

Lúc đang tìm xem có thứ gì đáng giá không thì thỉnh thoảng Tiết ma ma xuất hiện trong phòng, nàng nhìn thấy thiếu chút nữa hôn phách đã bay lên.

“Ma ma, người vào lúc nào vậy, không một tiếng động đúng là dọa chết người rồi.” Hạ Lan Tuyết ôm ngực, liếc nhìn bà.

Tiết ma ma khẽ cười, “Nha đầu ngươi lại làm chuyện gì trái lương tâm sao?”

“Ồ, ta có thể làm việc trái lương tâm gì được? Ta đói bụng, ma ma làm điểm tâm cho ta đi” Hạ Lan Tuyết kéo cánh tay của bà, thanh âm mềm nhẹ làm nũng.

Tiết ma ma liếc nàng một cái, “Cũng biết người đói bụng, muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện làm là được, nhưng làm nhiều một chút, lát nữa ta mang điểm tâm qua cho gia” Hạ Lan Tuyết nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, cuối cùng có chút áy náy, liền lại muốn cầm thức ăn đi hồi lộ.

Tiết ma ma nghe vậy sững sờ, “Gia không có nói với người sao?”

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết cũng sững sờ.

Sắc mặt Tiết ma ma có chút lúng túng, dè dặt nói, “Gia sáng sớm dẫn người vào núi rồi.”

“Vào núi? Nhưng lúc này đã trưa rồi, chắc cũng về rồi?” Hạ Lan Tuyết thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng là chuyện gì đâu.

Tiết ma ma ha ha, thương hại nhìn nàng, “Sẽ không có nhanh như vậy, bọn họ lần này là đi sâu vào trong núi.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết không hiểu.

Tiết ma ma nói thẳng, “Hôm qua bọn họ rốt cục đào mở được cửa lăng mộ, gia hôm nay sáng sớm liền dẫn người tiến vào.”

“Lăng mộ?” Nhớ tới Cơ Hoa Âm hôm đó dẫn người ở chân núi bên kia đào, Hạ Lan Tuyết đã cảm thấy khó hiểu, hóa ra là trộm mộ à?

Chuyện kích thích như vậy, làm sao có thể không nói cho nàng biết? Hơn nữa còn không cho nàng đi cùng?

“Không được, ta cũng muốn đi.” Ngay cả ăn cũng không muốn ăn, cầm lấy mũ ở trên bàn, nàng chụp lên đầu, đang muốn bước ra ngoài.

Tiết ma ma vội vàng giữ chặt nàng, “Tiểu tử tông của ta, gia dấu điểm người, nhất định là nghĩ đến người sẽ như thế, mới không dám nói cho người biết. Người nghĩ a, lăng mộ cái loại địa phương đó, có thể là nơi tốt sao? Đừng nói người, ngay cả lão bà ta vừa nghĩ tới cái nơi chôn người chết đó đã run lên rồi.”

“Nhưng hấn cũng không nên bỏ ta lại, huống chi, ta lại không sợ.” Hạ Lan Tuyết không phục.

“Hấn sợ a, tuy nói bên trong là chôn người chết, nhưng cũng nguy hiểm, nên hấn không dám mang người theo” Tiết ma ma nói.

Hạ Lan Tuyết hơi nhếch môi, đây coi là lý do sao? Nếu như hung hiểm, nàng cũng không lo lắng cho hấn sao?

Một cái người bị để ở nhà, trong lòng tóm lại không thoải mái.

“Vậy ma ma có biết khi nào hấn quay lại không?”

“Cái này...” Tiết ma ma cũng không biết, nên chỉ đáp qua loa, “Người nên hiểu được, có người ở đây, gia nhất định sẽ trở lại nhanh nhất có thể.”

Nhưng là, nhaoáng một cái vài ngày trôi qua, ngay cả Lãnh Dịch Hiên cùng với con chó săn của hấn một ngày hai lần qua thăm nàng, Cơ Hoa Âm bọn họ nhưng là một chút tâm hơi cũng không.

Hạ Lan Tuyết lo lắng cực kỳ, mặc kệ như thế nào, ở bên trong, cũng phải ăn uống đi?

Lại có nguy hiểm khác, liền càng không cách nào dự đoán rồi.

Nàng tìm Tiết ma ma thương lượng với Lãnh Dịch Hiên, có nên phái thêm người đi tìm hiểu hay không.

Nhưng Lãnh Dịch Hiền một ngum từ chối, nói Cơ tướng quân cùng Thiếu Khâm đại nhân vào cùng nhau, còn dẫn theo Tây Di Thánh nữ cùng với người dẫn đường nổi tiếng ở đây, nếu bọn họ sẽ xảy ra chuyện, lại phải người đi vào đó chính là làm cho người ta đi chịu chết.

Hơn nữa, Cơ Hoa Âm đi vào trước, đã thông báo, làm cho hấn ổn định tình huống bên ngoài là được, những chuyện khác không cần hấn quản.

Thấy hấn trả lời như vậy, Hạ Lan Tuyết xi mũi khinh thường “Vậy chuyện một ngày hai lần nguoi chạy đến chỗ ta cũng là do Cơ Hoa Âm dẫn dò?”

Lãnh Dịch Hiền lơ đãng, khẽ cười nói, “Cái này, tất nhiên không phải mà do tâm của ta muốn đến đây.”

“Hơ, vẫn còn nhìn nữ nhân không đứng được sao?” Hạ Lan Tuyết xấu xa cười một tiếng.

Mặt Lãnh Dịch Hiền lập tức đen lại, “Nói bậy cái gì? Đó là do gia không gặp được nữ nhân làm cho gia động tâm.”

Hạ Lan Tuyết trợn mắt, “Như vậy a. Nhưng, mỗi ngày nguoi đều ở chỗ này của ta, mà chỗ của ta chỉ có Tiết ma ma là nữ nhân thôi. Mà nguoi lại như vậy, đây là có chuyện gì xảy ra a?”

“Đừng có lúc nào cũng nhắc đến nữ nhân trước mặt gia, hiện tại nói đến nữ nhân gia đều thấy phiền chán.” Vừa nghĩ đến loại bệnh không tiện nói ra nào đó trên thân thể, Lãnh Dịch Hiền liền phiền lòng nóng nảy.

Rốt cục, lại thành công chọc mao hấn, tâm tư bức bối của Hạ Lan Tuyết cũng hao đi chút ít, mặc kệ hấn bỏ về phòng đọc kinh thư thôi.

Được rồi, từ lần trước bị hấn ném mất quyển sách yêu thích, nàng lại bỏ công sức ra tìm tòi, hiện tại cũng kiếm được ít sách thú vị hơn trước rồi.

Hừ, vẫn chưa trở lại sao?

Không trở lại, nàng liền ngày ngày xem những thư này * đi.

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mười ngày.

Cuối cùng đám người Cơ Hoa Âm cũng từ lăng mộ đi ra.

Nàng biết được tin này cũng là từ chỗ của Nhị Mao.

Tiểu tử này biết mình mỗi ngày đi quân doanh báo cáo, chính là vì gặp tướng quân, cho nên, rất dụng tâm giúp nàng lưu ý.

Hôm nay trời vừa sáng, Cơ Hoa Âm vừa ra khỏi lăng mộ, hấn vừa vịn tại bên ngoài chờ đợi, liền lấy lý do, vội chạy đi báo cho nàng.

Hạ Lan Tuyết kích động, chỉnh sửa quần áo, vội vàng cười ngửa của Nhị Mao chạy đi.

Nhị Mao đáng thương chạy đuổi ở phía sau, được một lúc đuổi không nổi nhất quyết ngồi phịch ở giữa đường, không đuổi theo nữa.

“Người đâu?” Hạ Lan Tuyết đi thẳng đến doanh trường của tướng quân, cửa lại bị Lâm An ngăn lại, “Hạ công tử.”

Lâm An ở đây, Cơ Hoa Âm khẳng định ngay bên trong, nhị mao quả thật không có lừa gạt nàng a.

Hạ Lan Tuyết mừng rỡ, định đẩy hấn ra để đi vào.

Lâm An lại cản nàng lại, “Hạ công tử, bên trong không tiện.”

“Làm sao vậy?” Hạ Lan Tuyết dừng lại.

“Tịch cô nương bị trọng thương, Tôn Y đang chữa trị bên trong không muốn người ngoài vào làm phiền.” Lâm An giải thích.

“Tịch cô nương? Tịch cô nương nào? Tướng quân các nguoi đâu? Ta muốn gặp hấn, hấn không có sao chứ?” Hạ Lan Tuyết giống như chó săn vậy, đánh hơi được cảm giác khác lạ

“Tướng quân không có việc gì.” Lâm An nhìn qua nàng, ánh mắt trầm trầm

Không thể tưởng được, tiểu tử này đối tướng quân còn rất tình thâm ý trọng

Nhưng bất kể như thế nào, làm thuộc hạ của tướng quân nhiều năm, hấn cũng không hy vọng nữa đời sau của tướng quân bị hủy trên tay tiểu tử này.

Cho dù không yêu, nhưng cưới nữ tử vẫn tốt hơn là ở cùng nam tử.

Hạ Lan Tuyết thở phào nhẹ nhõm, “Như vậy, ta bảo đảm không quấy rầy đến Tôn y cứu nguoi, có thể chứ? Hoặc là, nguoi đi vào giúp ta thông truyền?”

“...” Lâm An nhú mày nhìn nàng, có chút không vui nàng không hiểu chuyện, “Tịch cô nương lần này là vì tướng quân, mới bị thương.”

“Cho nên đâu?” Hạ Lan Tuyết cũng không phải là ngu ngốc, Lâm An cho tới nay đều đối với nàng không có cảm tình gì, giờ phút này lại nói ra lời như vậy, khó trách nàng suy nghĩ nhiều.

“Tướng quân các người vì cảm kích nàng cho nên không muốn gặp ta?”

Lâm An mím môi không nói, lời này hẳn cuối cùng không dám nói, dù sao, tâm tư tướng quân hẳn không đoán được.

“Tướng quân không có ở đây.” Hần nói.

“Vậy hẳn ở đâu?” Hạ Lan Tuyết có chút giận, giọng mỉa mai nhìn chăm chăm Lâm An, “Ta biết rõ, người không thích ta đây đưa tướng quân người. Nhưng là, người không thích cũng vô dụng, ta là người tướng quân người thích. Hơn nữa hết sức thích. Có ta, hẳn liền vui vẻ. Không có ta, cuộc sống của hẳn thật tẻ nhạt. Nếu người muốn tốt cho gia người sau này không nên tỏ thái độ như vậy nữa. Không thì người cũng không vui vẻ gì.”

Còn bị một tiểu tử chưa lớn uy hiếp, Lâm An vừa bực mình vừa buồn cười, “Tướng quân thật không ở đây.”

“Có hay không, ta vào xem một chút, lại không uống phí chuyện gì?” Hạ Lan Tuyết càng muốn đi vào.

Hai người đang giằng co, sau lưng đột nhiên truyền đến Cơ Hoa Âm thanh âm.

“Tuyết Nhi.”

Thanh âm hẳn trầm thấp khàn khàn, còn mang theo nồng đậm mỗi một, Hạ Lan Tuyết đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Cơ Hoa Âm chậm rãi đi về phía mình.

Đôi mắt đầy tơ máu, nhìn mình đầy ôn nhu.

“Sao nàng lại tới đây?”

Hắn dang hai tay, Hạ Lan Tuyết giống như cánh chim nhỏ chạy vào trong vòng tay hắn.

Đầu hắn có chút ẩm, trên người là mùi vị thanh mát khi vừa tắm xong.

“Người nha, bại hoại, lúc đi không mang theo ta thì thôi, vì sao không nói cho ta một tiếng?” Ôm đủ rồi, Hạ Lan Tuyết mới nắm phần quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nện ở lồng ngực của hắn.

Cơ Hoa Âm chỉ ôn nhu cười, tựa hồ đối với trừng phạt này của nàng, rất là hưởng thụ.

Bên cạnh, Lâm An nhìn thấy một màn này, như hóa đá rồi.

Hắn biết rõ, tướng quân rất tốt với tiểu tử này, không nghĩ đến lại tốt như vậy, đây quả thực giống như chiều chuộng người phụ nữ nhỏ, thời gian qua lạnh như băng tướng quân, chẳng những sẽ đối với nàng cười, còn tùy ý nàng vào trong ngực khóc lóc om sòm.

Quả thực hết thuốc chữa!

“Ai, bên trong chuyện gì xảy ra? Vị này nói, Tịch cô nương gì đó vì cứu người mới bị thương, Tịch cô nương nào a? Ta thấy y thuật của Tôn y cũng bình thường, hay để ta xem một chút có lẽ tốt hơn.” Hạ Lan Tuyết bàn tay nhỏ bé ở bộ ngực hắn từng phát từng phát nhẹ nhàng đập, kia khẩu thị tâm phi bộ dáng, nhìn như thế nào cũng giống một bình dấm chua đang bốc mùi.

Ân cứu mạng a, đây chính là rất nặng.

Đối phương còn là nữ tử, vạn nhất muốn hắn lấy thân báo đáp làm sao bây giờ?

Việc này nếu như đặt tại trên người nàng, nàng là tuyệt đối đồng ý, có thể dùng mạng để cứu một người chắc chắn là người mà mình yêu thương nhất rồi.

Như vậy, thiếu chút nữa bỏ mạng cứu nam nhân, tự nhiên không thể tiện nghi nữ nhân khác.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chuyện khó chịu xảy ra cũng tại hỗn đản này mang nữ nhân khác theo mà không mang nàng theo.

Được rồi, này một chút nàng như cứu nàng kia, cũng coi như một thù trả một thù, tốt nhất không thiếu nợ nhau.

Cơ Hoa Âm thấy nàng như vậy, cười bất đắc dĩ “Tịch cô nương là Tây Di Thánh nữ, nàng đã gặp qua. Nhưng, nàng nhất định muốn cứu nàng ta?”

“Là nàng ta?” Hạ Lan Tuyết phía sau thiếu chút nữa bật thốt lên mắng ra, dù sao, lần trước, cũng thấy nàng ta quần quýt nịnh nọt Cơ Hoa Âm.

“Đi, vào xem một chút.” Cơ Hoa Âm kéo nàng cùng vào.

Hạ Lan Tuyết cắn răng, hung dữ trừng hắn, “Nói, có phải hay không người cố ý bố trí bẫy rập, làm cho nhân gia cô nương vì người liều mình, người liền

nhân cơ hội có thể đến gần nàng ta, sau đó các người liền...”

“Nếu muốn đến gần nàng ta, thì ta phải liều mình vì nàng ta chứ.” Cơ Hoa Âm rất bội phục khả năng suy diễn của nàng.

Hạ Lan Tuyết hừ lạnh, “Hừ, người là người thông minh, biết rõ người muốn liều mình vì nàng ta nhiều vô kể. Nhưng nếu ngược lại, làm cho nàng ta có thể vì người liều mình, đó mới thật thật coi trọng người.”

“Y thuật của nàng có thể lợi hại như miệng lưỡi của nàng vậy, ta liền không cần lo lắng rồi.” Cơ Hoa Âm kéo nàng tiến trong doanh trướng.

Bên trong, Tôn y ngồi bên cạnh bàn nhỏ, chỉ đạo một y nữ chữa trị cho một nữ nhân đang nằm trên giường.

“Gia.” Nhìn thấy Cơ Hoa Âm tiến đến, Tôn y lập tức đứng dậy hành lễ.

Cơ Hoa Âm đưa ta ra, ý bảo miễn lễ, “Người như thế nào?”

“Mới tình một hồi, lại hôn mê rồi, chủ yếu vẫn là thương da thịt, chỉ là mất máu quá nhiều, tạm thời còn không có thoát khỏi nguy hiểm.” Tôn y lau mồ hôi trên trán, nói.

Bên giường, nữ y băng bó vết thương đứng dậy, đứng dậy, “Sur phụ, miệng vết thương băng bó kỹ rồi.”

“Ừ, người đi xuống trước đi.” Tôn y phân phó.

Nữ y này cũng không phải của hân, mà là Tây Di các trưởng lão đưa tới, nói là trong bộ lạc nổi danh vụ y.

Dù sao, Tôn lão đầu y thuật cao hơn nữa cũng là nam nhân, mà thánh nữ trùng tên lại ở ngực.

Hạ Lan Tuyết buông tay Cơ Hoa Âm ra, trực tiếp đi đến bên giường, từ từ cúi người, nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt, không thể không nói, cô gái này có khuôn mặt thật xinh đẹp tinh xảo, đặc biệt hàng lông mi vừa dài vừa dày, như cây quạt, thật sự là đẹp mắt.

Ai, vì cái gì nữ tử cạnh tranh với nàng đều là xinh đẹp như vậy?

Tô Minh Ngọc như thế, Tịch cô nương này cũng là như thế.

Mà nàng sinh cứ như vậy bình thường đâu?

Bất giác nàng đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, thật không cam lòng a.

“Cái kia, Hạ... Hạ.” Tôn y nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, cảm thấy quen thuộc, nhưng thật lâu lại không nhớ được tên.

Cơ Hoa Âm nói, “Không có việc gì, người làm cho nàng nhìn một chút.”

Tôn y liền không nói gì.

Hạ Lan Tuyết liền khom lưng giải khai Tịch Vụ xiêm y, kia ngực một đôi sung mãn nhảy ra ngoài, lung lay mắt của nàng.

Soàn soạt, quả nhiên thân hình so với nàng càng đẹp hơn.

Cùng với đại bánh bao trắng này so sánh, nàng mới biết của mình cũng không thể gọi là bánh bao rồi.

Âm thầm nuốt xuống một hơi, nàng nín thở ngưng thần, nhẹ nhàng cúi bỏ đó mới băng bó băng gạc, này vừa nhìn sợ hết hồn.

“Trên người nàng đầu mũi tên còn chưa có lấy ra.”

“Cái gì?” Tôn lão đầu kinh hãi, “Như thế nào không có lấy? Nơi này liền là.”

Hắn cuống quýt đưa khay qua cho Cơ Hoa Âm xem.

Cơ Hoa Âm nhíu mày, trong khay kia có một đầu mũi tên nhuộm máu.

“Còn có.” Hạ Lan Tuyết quay đầu lại nhìn thoáng qua, sắc mặt ngưng trọng, “Nhất định phải lập tức lấy ra, nếu không, nàng sẽ mất máu mà chết.”

Tôn lão đầu hoảng sợ, hắn biết rõ cô gái này trong thân thể có lưu đầu mũi tên, chỉ là, bởi vì nam nữ đặc thù, hắn không có thể tự mình thao tác, liền phân phó nữ y tiến hành.

Lấy ra một quả đầu mũi tên, liền cho rằng thành công, không nghĩ tới...

“Lập tức chuẩn bị dầu hỏa, dao găm, băng gạc, kim sang dược.” Hạ Lan Tuyết tỉnh táo phân phó, người đã đứng dậy, đi đến bên bàn, lật xem hòm thuốc của Tôn lão đầu, từ bên trong lấy ra một cây chùy thủ, một cái kim.

Tôn lão đầu tự nhiên hiểu nàng muốn làm cái gì, liền điểm dầu hỏa, để nàng đem dao găm cùng kim trừ độc.

“Được, rượu, băng gạc chuẩn bị tốt.” Trừ độc tốt sau, Hạ Lan Tuyết lại phân phó Tôn lão đầu, nhìn thấy Cơ Hoa Âm đứng ở một bên, nhân tiện nói, “Ngươi, đến, để lại nàng.”

Cơ Hoa Âm khẽ khép lại mi, thật cũng không do dự, liền đi tới.

Hạ Lan Tuyết hướng hất chép miệng, “Ngươi để lại vai của nàng ta, phòng ngừa một hồi nàng đau nhức tỉnh lại loạn vắn vẹo, nhớ kỹ, ngàn vạn không thể để cho nàng ta lộn xộn.”

“Ừm.” Cơ Hoa Âm gật đầu.

Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, cúi đầu, lưỡi dao găm sáng loáng nhẹ nhàng rạch xuống miệng vết thương, tìm được đầu mũi tên cắm trong da thịt, lưu loát bóc lên, tay kia, dùng cái kim kẹp lấy, gấp ra.

Cùng lúc đó, Tôn lão đầu đưa qua rượu nóng.

Hạ Lan Tuyết nhanh chóng cùng nàng miệng vết thương trừ độc rửa sạch, rịt thuốc, băng bó.

Cả cái động tác lưu loát liền mạch, gọn gàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Sư tử Hà Đông rống hóa thân con cừu nhỏ

“Tốt lắm.” Tất cả trình tự làm xong, khỏe miệng Hạ Lan Tuyết hơi vênh, lộ ra hài lòng.

Cơ Hoa Âm vui vẻ nhìn nàng, thấy vành mũi quá thấp, che kín ánh mắt nàng, liền đưa tay, sửa sang lại mũi cho nàng.

“Ồ.” Nhìn chăm chăm đầu mũi tên trong khay, đột nhiên Tôn lão đầu hô lên, mắt giống như gặp quỷ nhìn Hạ Lan Tuyết, ngón tay run rẩy chia về phía nàng, “Ngươi, ngươi...”

“Ngươi cái gì?” Hạ Lan Tuyết đẩy tay ông ta ra, thân thể khẽ dựa vào lòng Cơ Hoa Âm, nín lấy vạt áo của hắn, nói, “Chúng ta về nhà trước.”

Tôn lão đầu vẫn chăm chú nhìn nàng, một hồi lâu, rốt cục nói ra, “Ngươi, ngươi chính là cái tiểu nha đầu Hạ Lan gia kia.”

“Ồ, ngài nhận ra rồi sao.” Hạ Lan Tuyết hoạt bát làm mặt quỷ với ông, “Lão nhân, nơi này giao cho ngài, lát nữa có khả năng nàng ta sẽ sốt, ngài nhớ hạ nhiệt độ cho nàng ta, cho nàng ta uống nhiều nước một chút. Còn đối thuốc ta tự sẽ đến đối.”

Nói xong, kéo tay Cơ Hoa Âm định đi ra ngoài.

Tuy nhiên, thân hình Cơ Hoa Âm vừa di chuyển, tay áo liền bị người kéo lại.

“Cơ tướng quân.” Một âm thanh suy yếu lọt vào tai, Hạ Lan Tuyết vội quay đầu lại, thấy Tịch Vụ đang chậm chạp mở mắt ra, ánh mắt có chút mờ mịt, hiển nhiên đang tìm kiếm cái gì đó.

Lông mày Cơ Hoa Âm cau lại, không để lại dấu vết rút tay áo về, phân phó Tôn y, “Chiều cổ nàng ta tốt.”

“Gia, lão là một nam nhân, chiều cổ một cô nương, thật bất tiện.” Tôn lão đầu lúc này mới ý thức được vấn đề.

“Có cái gì không tiện? Chẳng lẽ ông còn có thể có chủ ý xấu gì với cô ta sao?” Hạ Lan Tuyết xấu xa nhìn hắn một cái, nhẹ xuy, “Lão nhân, bảo đao của ngài còn chưa lão sao?”

Lời còn chưa dứt, đỉnh đầu liền bị đánh một cái, “A ô.” Nàng ảo não kêu lên một tiếng, ngẩng đầu trừng nhìn về Cơ Hoa Âm, “Tại sao đánh đầu ta?”

“Miệng không ý tứ gì.” Cơ Hoa Âm thấy nàng tức giận lại bẹo một cái lên mặt nàng, sau đó, mới nghiêm trang nói với Tôn lão đầu, “Ngươi tìm người đến chăm sóc.”

“À.” Tôn y gật đầu.

Hạ Lan Tuyết cười liếc Cơ Hoa Âm một cái, may mắn, hắn không có ý định chính mình lưu lại chiều cổ.

“Cơ tướng quân, người không sao chứ? Có bị thương không?” Lúc này, Tịch Vụ cô nương bị người vớt bỏ ở một bên, trợn to đôi mắt đẹp, bình tĩnh nhìn về phía Cơ Hoa Âm, đầy mắt tràn đầy quan tâm.

Cơ Hoa Âm nhìn qua nàng, bình tĩnh nói, “Không có việc gì.”

“Như vậy cũng tốt.” Tịch Vụ thở một hơi dài nhẹ nhõm, ước chừng cảm thấy đau, mảy nhú chặt, “A, ta bị sao vậy?”

“Cô nương.” Hạ Lan Tuyết thấy nàng tựa hồ còn muốn ngồi dậy, vội dè vai nàng ta xuống, “Người bị thương, miệng vết thương mới được băng bó tốt, không thể lộn xộn, nếu không, miệng vết thương nứt ra, máu lại chảy ra.”

“Người?” Tịch Vụ nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, trong mắt xẹt qua khó chịu, “Người tại sao lại ở đây?”

Thấy thái độ bài xích của nàng ta, Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, “Ta như thế nào không thể ở đây? Thương thế của người chính là ta xử lý a.”

“Người? Làm sao có thể? Cơ tướng quân.” Tịch Vụ nghi hoặc nhìn Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết dịch chuyển một cái, thành công chắn trước người Cơ Hoa Âm, cũng ngăn cản tầm mắt của nàng ta, khoe miệng nhếch lên, ha ha cười nói, “Xem thái độ của người này, chắc không tin ta đã trị thương cho người đi? Nhưng nói thật nha. Người vận khí tốt, hôm nay may mà gặp ta, không thì cái mạng nhỏ đã xong đời rồi.”

Tịch Vụ không hiểu lại nhìn Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết dịch dịch góc chân cho nàng ta, cười híp mắt nói, “Tốt rồi, bây giờ thân thể người đang suy yếu nên nghỉ ngơi nhiều vào.”

Nói xong, hướng về Tôn lão đầu nhìn lướt qua, “Nơi này giao cho ông.”

Sau đó, kéo Cơ Hoa Âm rời đi.

Thái độ sợ bị người ta đoạt mất nam nhân của nàng làm cho hắn cảm thấy buồn cười.

Cùng cười đùa trở về, Hạ Lan Tuyết trước đem Cơ Hoa Âm đẩy trở về phòng, áp chế ở trên giường, hung hăng cắn mấy cái, mới hung dữ hỏi.

“Người nói cho ta biết trước, cái thánh nữ kia, tại sao phải cứu người?”

“Ai nói cho nàng biết, nàng ta đã cứu ta?” Cơ Hoa Âm tiểu nha đầu đang bưng bưng khí thế này, có chút buồn cười.

Hạ Lan Tuyết khẽ hừ, “Lâm An nói, còn có thể giả sao?”

Cơ Hoa Âm khe khẽ thở dài, “Coi như vậy đi.”

Kỳ thật, trong lăng mộ cơ quan tầng tầng, nguy hiểm nhất định có, nhưng hắn tuyệt không phải bắt tài đến nỗi phải để một nữ nhân cứu.

Mà sự thật tình huống là, nếu không phải Tịch Vụ nhất thời động vào cơ quan, cũng sẽ không có nhiều người bỏ mạng như vậy.

Chỉ là, lúc ấy, nàng vừa vịn ở bên mình.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn đều có trách nhiệm bảo vệ tốt đồng bạn bên cạnh, hắn nghĩ, lúc ấy cho dù không phải là nàng ta, đổi lại một người khác, hắn cũng sẽ dụng tâm bảo vệ.

Tuy nhiên, Tịch Vụ chính mình cậy mạnh, tựa hồ càng muốn ở bên cạnh hắn biểu hiện một phen, hay là giả bởi vì do mình động vào cơ quan, làm cho người khác bỏ mạng áy náy, nên mới liều lĩnh như vậy.

Ai ngờ, công phu không được việc, bị một mũi tên, vừa vịn ngã xuống bên chân hắn.

Lúc ấy, những người khác bận... Tự vệ.

Mà Tịch Vụ ngã xuống câu nói đầu tiên, lại là hỏi hắn, “Cơ tướng quân, người không sao chứ?”

Hắn lắc đầu.

Nàng liền vui mừng gật đầu, “Vậy Tịch Vụ an tâm.” Vừa nói xong, người liền hôn mê.

Lúc ấy, mọi người bận rộn cầm máu cho nàng ta, lại cứu chữa những người khác bị thương, lại tìm đường ra, ai để ý được nhiều chuyện như vậy.

Nhưng ai biết, sau khi ra khỏi hoàng lăng, lại truyền thành Tịch Vụ vì cứu mạng hắn nên bị thương nặng.

Hơn nữa, tốc độ cực nhanh, như gió truyền đi.

Mà ngay cả nha đầu kia cũng biết rồi.

Hiển nhiên, có người lưu tâm truyền đi.

Nhìn hấn không né tránh thừa nhận, Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhả lại, không cam lòng, ngồi ở trên eo hấn, quả đấm nhỏ coi là thật liền hướng bộ ngực hấn đập vào.

“Bại hoại, không phải là ngươi cố ý sao? Cố ý không mang ta đi, lại mang nàng ta đi? Sau đó, hai người các ngươi cùng nhau kinh nghiệm hung hiểm, nàng ta còn cứu ngươi. Lần này tình cảm thật sâu sắc a, muốn quên cũng khó?”

Vừa nghĩ tới Tịch Vụ mới mở mắt ra, tiếng thứ nhất gọi là Cơ Hoa Âm, ngọn lửa trong lòng Hạ Lan Tuyết như thiêu đốt.

“Ta hỏi ngươi có phải ngươi lo lắng cho nàng ta hay không? Vậy ngươi còn đi về cùng ta làm cái gì? Ngươi đi, ngươi tìm nàng đi a. Nàng hiện tại bị thương, trong lòng khẳng định yếu ớt. Lúc này, ngươi chỉ cần ở bên tai nàng nói ít lời quan tâm nàng ta chắc chắn sẽ lấy thân báo đáp ngay thôi.”

“Nhớ ta không?”

Ngay tại lúc nàng đang lải nhải, càng nói càng lung tung, Cơ Hoa Âm lật người đem nàng đè xuống dưới, nhìn vào mắt nàng, nhu nhu hỏi.

“Nhớ ngươi? Nhớ đến ngươi cùng nữ nhân khác vui đùa ở bên ngoài sao? Ta hừ, ta mới không nhớ đâu, một mình ta thật là vui vẻ sống.. Ừm ừm, Cơ Hoa Âm, ngươi cần ta?”

Đầu đột nhiên bị hấn bàn tay đè lại, cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải bị hấn dùng miệng khóa lại.

Hạ Lan Tuyết nhất thời không nghĩ tới đây là hôn môi, nàng còn đang ở trạng thái chiến đấu, vì vậy, Cơ Hoa Âm muốn hôn môi, ở trong mắt nàng liền biến thành cắn xé.

“Ta nghĩ rồi.” Nhìn đáng vẻ như thú nhỏ xù lông của nàng, Cơ Hoa Âm mạnh mẽ đè nàng dưới thân.

“Ngươi, tại sao?” Hạ Lan Tuyết ngẩn ngơ, mắt to nhanh như chớp nhìn chăm chăm hấn, hiển nhiên chưa rõ tình huống hiện tại.

Cơ Hoa Âm tà tứ cười một tiếng, “Cần ngươi!”

Mười ngón tay vờn về tiền tóc nàng, nâng đầu nàng, lửa nóng hôn liền rơi xuống, rất vội vàng, tựa như mong môi rất lâu, rốt cục đạt được vậy.

Giống như hận không thể đem nàng gặm nuốt hết lại nuốt vào trong bụng, trong khoảnh khắc liền làm cho Hạ Lan Tuyết quăng mũ cỡi giáp, nhuyển thành một bãi xuân thủy.

“Hoa Âm, ngươi, nhẹ một chút...”

A A, thật xấu hổ muốn chết, ban ngày đầu!

- -

Tiết ma ma nghe lén ở cửa một lúc lâu, đầu tiên là chỉ nghe được thanh âm khóc lóc kể lể của Hạ Lan Tuyết rất sốt ruột với chỉ số thông minh của nàng.

Nam nhân ra cửa hơn nửa tháng, không dễ dàng trở về, không những không nhu tình an ủi mà lại rống lên như sư tử Hà Đông, này vạn nhất chọc giận gia, gia chạy nữa làm sao bây giờ?

Đang lúc bà gấp rút phân vân có nên đi vào hòa giải hay không thì bên trong lại truyền đến âm thanh quý dị.

Âm thanh ừm ừ, bên tai không dứt, rất kịch liệt.

Chưa ăn thịt heo nhưng thấy qua heo chạy a.

Mặc cho Tiết má má một bó tuổi rồi, nét mặt già nua cũng hồng một phen, chỉ cảm thấy người tuổi trẻ bây giờ a, thật sự là cân nhắc không ra, trước một khắc bà còn tưởng rằng muốn chiến tranh, sau một khắc người ta liền ở trên giường sâu triển miên rồi.

Bà yên lặng đi đến canh giữ ở cửa sân, không cho ai đến quấy rầy..

Gia đang có chuyện vui vẻ, ai cũng không được phá hư!

- -

Mà lúc đó, Thiếu Khâm đang ngồi trong kiệu nhỏ, đuổi tới đây.

Hấn khí sắc không được tốt, cũng không phải là bởi vì bị thương, mà là nơi quý quái như lăng mộ đúng là không phù hợp với người quen an nhàn sung

sướng như hấn.

Chỉ là, nhiệm vụ hoàn thành bên ngoài, có một chuyện, hấn đặc biệt tốt hiếm thấy.

Theo tiến vào lăng mộ một khắc kia khỏi, sự chú ý của hấn mười phần 8, 9 đều là ở Cơ Hoa Âm trên người.

Không phải là bởi vì hấn ta đẹp trai, mà là vì, trực giác của hấn nói cho hấn biết, đi theo người này, ít nhất sẽ không ăn thiệt thòi, cũng chính là không sẽ trở thành quý chết oan.

Mà sự thật xác thực như hấn suy nghĩ, ngoại trừ nữ nhân ngu xuẩn Tịch Vụ khởi động cơ quan, thì bọn hấn đều an toàn lấy được thứ mình muốn.

Mà Cơ Hoa Âm đối những thứ kia lăng mộ bảo tàng tựa hồ cũng không có hứng thú.

Thiếu Khâm tận mắt thấy hấn đứng ở trước một chỗ thạch bích hồi lâu, sau đó, thần không biết quý không hay, phá hủy những thứ khắc trên thạch bích.

Mà hấn lúc ấy ở trong bóng tối, mặc dù không có thấy toàn bộ, nhưng cũng nhìn thấy một chút nội dung.

Kia trên thạch bích khắc chính là một đoạn lời tiên đoán, Tây Di thật lâu trước kia, có một thầy tế có trí tuệ tinh thông, có thể thông hiểu quá khứ, biết trước tương lai.

Mà lăng mộ này là của vị thầy tế kia.

Mà kia đoạn tiên đoán kia, tựa hồ nhắc tới chuyện thánh nữ Tây Di đòi thứ chín, còn có cái gì phượng mệnh thiên định các loại...

Ánh sáng tối tăm, hấn nhìn không rõ.

Đang muốn nhìn kỹ lại, thì Cơ Hoa Âm lại động thủ phá hủy, hấn muốn ngăn cản đã không kịp.

Rồi sau đó, hấn lại suy nghĩ cẩn thận, thánh nữ đòi thứ chín của Tây Di, không phải là Hạ Lan Tuyết sao?

Hiện thời Tịch Vụ, thật ra là sau khi Tây Di bị phân chia mới tuyển chọn ra, chọn nàng ta, đơn giản là bởi vì ý của đa số trưởng lão của các bộ tộc Tây Di thôi.

Lời tiên đoán trên thạch bích kia, tất nhiên là nói đến Hạ Lan Tuyết, nếu không, tại sao Cơ Hoa Âm lại tốn nhiều công sức như vậy?

Việc này, hấn nhất định phải biết rõ ràng.

Bên trong kiệu, Thiếu Khâm một tay chống lên hàm dưới, híp mắt trầm tĩnh suy tư.

Không bao lâu, kiệu nhỏ ngừng lại.

“Đại nhân, đến rồi.”

Kiệu phu, ở ngoài kiệu cung kính hồi bẩm.

“Ừ.” Thiếu Khâm mi mắt nhẹ mở ra, lộ ra thâm thúy đôi mắt, ngón tay thon dài vén lên màn kiệu, cất bước đi ra.

Một thân tuyết áo lông chồn bạc nhẹ nhàng bó lấy, càng làm tôn lên vóc dáng cao lớn của hấn, khí chất ôn nhuận ưu nhã.

Hấn nhẹ nhàng nháy mắt, thuộc hạ liền đi tới cửa gỗ cửa.

Đồng đồng đồng vài tiếng vang lên sau, bên trong một chút động tĩnh không có, đẩy cửa, môn từ bên trong đổi, đẩy không ra.

“Lại gỗ.” Thiếu Khâm biết rõ, Cơ Hoa Âm không có ở quân doanh, nhất định là tới chỗ này.

Thuộc hạ lại dùng sức đẩy lên cửa.

Trong sân, Tiết ma ma tức giận đứng dậy, đi tới, rút then cửa ra, cửa viện vừa mở ra, xông lên quát, “Tên khốn khiếp nào đập cửa thế? Cửa hồng, người đèn được không?”

Một tiếng sư tử Hà Đông rống này làm cho tên thủ hạ gỗ cửa lùi về sau hai bước.

Thiếu Khâm ưu nhã dạo bước, lên thềm, đi đến trước mặt Tiết ma ma, khách khí mà có lễ, “Tiết ma ma, đã lâu không gặp.”

“Người còn dám ở trước mặt ta lắc lư, người lần trước hàm cách thủy bỏ câu của lão nương, lão nương còn không có tính sổ với người đâu?” Tiết ma ma hung dữ nhìn chằm chằm hấn.

Thiếu Khâm nhếch môi cười khế, ngón tay thon dài vươn ra ngoài áo lông chồn, hướng về bên cạnh chỉ một cái, “Như thế nào không có tính sổ đâu? Cái

nhà kia không phải là ma ma hủy? Như Băng hiện thời không xuống được giường, không phải là ma ma đánh?”

Tiết ma ma kéo kéo môi, “Lão nương không thể không chạm vào người nữa sợi tóc gáy sao?”

“Ôi, ma ma nói đùa.” Thiếu Khâm vẫn như cũ là nở nụ cười thanh, “Tướng quân có ở đây không? Bản Đốc có chuyện quan trọng tìm.”

“Không có ở đây.” Tiết ma ma chống tay trên khung cửa, dứt khoát không cho bọn họ vào.

Hừ, bà tính toán một chút thời gian, bằng gia kia nhìn hai mươi năm nhiệt tình, lúc này đang đứng lúc cao trào rồi, ở đâu có thể lúc này gián đoạn?

“À.” Thiếu Khâm xoay người, tuyến mi sâu ngưng, đột nhiên, phân phó gì đó tùy tùng, “Như Phong, Như Vũ, hai người các người thỉnh Tiết ma ma đi Văn Lâu uống trà.”

Như Phong, Như Vũ sững sờ, lại nhìn thoáng qua lão bà tử đang ngăn ở cửa, lập tức hiểu được.

Không nói hai lời, hai người trực tiếp công đến.

Tiết ma ma kinh ngạc, một bên cùng hai tên tiểu tử thú động thủ, một bên thăm mắng Thiếu Khâm kia nham hiểm.

Nói với bà lời nói khách khí, trên mặt tổng còn mang theo cười, chuyển thân, liền gọi thủ hạ chào hỏi.

Đáng giận.

Như Phong, Như Vũ hai cái công phu cùng Như Băng đều không phân cao thấp, hai người cùng nhau cùng lực công kích Tiết ma ma, khiến Tiết ma ma không phân thân lực, mặc dù không rơi xuống hạ phong, nhưng cũng không chiếm được lợi thế.

Ba người dây dưa, Thiếu Khâm ưu nhã cất bước, bước vào trong cửa.

Chỉ là, vừa vào gần sân nhỏ của Hạ Lan Tuyết, một trận thanh âm kỳ quái truyền tới, thấp thấp trầm trầm, rậm rì, giống như nữ tử thân, ngâm, giống như nam tử thô thở gấp.

Thiếu Khâm gương mặt tuấn tú trong nháy mắt hắc trầm như chứa đầy bão tố, phi thân mà qua, nhắc chân đạp bay cánh cửa, cũng không có nhìn thấy cảnh trên giường, trong tay lò sưởi đã hướng về thanh âm kia địa phương đập tới.

Trên giường nam nhân phản ứng cực kỳ nhanh, xé ra chăn mền, bọc lấy nữ tử dưới thân, lăn qua một bên, mà lò sưởi kia đập lên cột giường làm rớt một mảnh gỗ lớn.

“Hoa Âm?” Bị quán ở trong chăn, ngay cả đầu cũng không có lộ ra, Hạ Lan Tuyết ngây ngây ngô ngô không biết chuyện gì xảy ra.

Như thế nào đột nhiên bị hấn khóa thành bánh chưng?

“Không có việc gì.” Cơ Hoa Âm ở nòng đỉnh đầu hôn một cái, đưa tay, lấy y phục ở đầu giường ra, đơn giản mặc ở trên người.

“Thiếu Khâm đại nhân, cái này có thể tính là người tự tiện xông vào nhà riêng của dân không?” Hấn vừa mặc áo, một bên ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm hấn.

Thiếu Khâm cũng không dễ chịu hơn hấn là bao, đặc biệt là nhìn đến trong chăn, Hạ Lan Tuyết kia lông xù cái đầu nhỏ chui ra, kia khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thông thông, ánh mắt đen láy kiều mị, làm cho hấn cảm thấy như tim bị khoét một lỗ.

“Cơ Hoa Âm, bản đốc chờ người bên ngoài.”

Hấn xoay người, lạnh lùng rời đi.

Hạ Lan Tuyết nhìn bóng lưng lạnh lùng của hấn, có chút không hiểu, “Tại sao hấn lại đến đây?”

“Không có việc gì, che kín, đừng để bị lạnh.” Thấy chăn mền tuột xuống, lộ ra hai vai trắng nõn như ngọc của nàng, Cơ Hoa Âm gấp rút đem chăn kéo lên trên.

Hạ Lan Tuyết cũng không để ý, ngược lại duỗi ra một đôi mảnh bạch như ngó sen cánh tay, kéo lấy hấn, “Ta thấy dường như hấn muốn tìm người đánh nhau vậy?”

“Hấn đánh không lại ta.” Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, “Ngoan ngoãn, nghỉ một lát đi.”

Hạ Lan Tuyết bởi vì lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn như bị phồng, ngoan trừng mắt nhìn hấn, “Hiện tại lại để cho ta nghỉ ngơi?”

“Nghỉ hay không tùy nàng, nhưng lát nữa ta trở về nàng không còn cơ hội nghỉ nữa.” Cơ Hoa Âm cười, lại cúi đầu hôn một cái mặt của nàng.

Này mới đứng dậy, mặc xiêm y, ra cửa.

Hạ Lan Tuyết thở phào một hơi, nghĩ tới vừa rồi hình ảnh, thật sự là xấu hổ, nguyên lai, bộ dáng kia cũng thành a, che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Ngoa nhân tiền bạc

Hạ Lan Tuyết bọc chăn mền, dựa vào ổ đầu giường, tinh thần rất hốt hoảng, gương mặt ửng hồng như thoa son.

Nàng với Cơ Hoa Âm, như này có được coi là gạo nấu thành cơm rồi không đây?

Cái này chắc cũng tính nàng đã thành người của hắn rồi?

Hi hi...

Cười ngây ngô, những chuyện vừa rồi vẫn còn làm cho nàng cảm thấy mặt đỏ tim đập, không biết cảm giác của hắn thế nào.

Đối với nàng có hài lòng không?

Thanh âm bang bang bên ngoài rất kịch liệt, bụi từ trên mái nhà rơi xuống, một ít bụi rơi vào mặt Hạ Lan Tuyết.

Hừ... Nàng phun ra một tiếng ôm chán đi ra chỗ khác lại phát hiện chỗ nào cũng có bụi.

Trên mái nhà còn vang lên tiếng mái ngói bị dẫm nát.

Hạ Lan Tuyết sững sờ nhìn chăm chăm nóc nhà một hồi, ngay tại lại một mảnh bụi rớt xuống thời điểm, nàng đột nhiên nhắm mắt lại, trong đầu vèo chọt lóe qua một hình ảnh.

Đúng rồi, ngay tại lúc Cơ Hoa Âm ôm nàng làm việc, Thiếu Khâm đột nhiên xông vào.

Đây không phải là con ác mộng, mà là thật.

Hơn nữa, hắn trước khi đi, vẻ mặt như muốn giết người.

Sau đó, Cơ Hoa Âm liền dụ dỗ nàng nghỉ ngơi, chính mình đi ra ngoài... Nghênh chiến rồi?

Khi thật... Hạ Lan Tuyết khẽ nguyền rủa một tiếng, kéo chăn ra, vội vàng nhặt quần áo rơi trên nền mặc vào.

Hai người kia là muốn sinh tử quyết đấu sao?

Nàng không sợ Cơ Hoa Âm ăn thiệt thòi.

Nàng chỉ nghĩ đến lúc trước có đánh nhau phòng ở của Thiếu Khâm đã bị hủy.

Hiện tại, trên đỉnh đầu của nàng cũng có người đánh nhau, kia mái ngói cùng bụi xoát xoát rơi xuống, xem tình hình này, phòng của nàng cũng không giữ được.

Nàng không thể ngu ngốc ngồi trong này để bị đồ rơi trúng chết, mà càng không thể lơ đãng lúc chết được, vì sau đó người ta moi ra mà không mặc gì thật xấu hổ nha.

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất mặc xiêm y, đang muốn đội mũ vào, phát hiện, mũ bị ném ở góc giường.

Vừa đi qua lấy, rầm một tiếng, một nam nhân áo đen ngay tiếp theo nửa mảnh nóc nhà đồng loạt rớt xuống, tầng tầng ném ở trên giường.

Mà mũ của nàng bị đè ở phía dưới.

Trên nóc nhà, Tiết ma ma và Như Phong ngây ngẩn nhìn.

“Nha đầu còn trong phòng.” Nét mặt già nua của Tiết ma ma đột nhiên trắng bệch.

“Như Vũ?” Như Phong nhìn xuống người vừa ngã xuống tạo thành lỗ hổng trên nóc nhà.

Như Vũ đã đứng lên sau đó nhanh chóng theo lỗ hổng lại nhảy lên nóc nhà.

Rất nhanh, ba người lại tham chiến.

Một phòng trần ngập ánh sáng, Hạ Lan Tuyết nổi giận chết rồi.

Giường lớn trạm trổ của nàng nơi mà một phút trước nàng cùng Cơ Hoa Âm còn ân ái mà bây giờ ngay cả chút hơi ấm cũng không còn.

Còn có mũ của nàng cũng bị một đồng gạch ngói đè bẹp.

“Này, ta nói các ngươi đủ rồi à? Đánh nhau không tìm chỗ khác mà đánh, sao cứ lên nóc nhà người ta đánh thế, làm hư phòng ở các ngươi đèn à...”

Hạ Lan Tuyết thờ phỉ phỉ hướng về kia trên đỉnh bóng người gằm lên, nhưng là, người ta đánh hăng, căn bản không để ý nàng.

Hạ Lan Tuyết tức giận chạy ra ngoài sân, gọi với lên ba người trên nóc nhà, “Các ngươi đèn nóc nhà cho ta.”

“Tuyết Nhi, ngươi cứ bình tĩnh, hôm nay lão nương không bẻ chân hai thằng nhóc này lão nương cũng khó sống rồi.” Tiết ma ma nghe không rõ nàng hô cái gì, chỉ cho là nàng khuyên can.

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, muốn tìm Cơ Hoa Âm đến tố khổ, nhưng là, nơi nào có bóng dáng của hắn.

Hắn cùng Thiếu Khâm đi nơi khác đánh nhau?

“Gia đi đâu vậy?” Nàng lại hô một tiếng.

Tiết ma ma nào biết đâu.

Hạ Lan Tuyết buồn bực không được không được, xoay người muốn đi ra ngoài tìm, mới ra cửa, đến trên đường, vừa vặn bắt gặp cưỡi ngựa chạy như bay tới Lãnh Dịch Hiên.

Nàng gấp rút chột lóe thân muốn tránh đi, không nghĩ người này tính tình quái đản, đột nhiên nắm chặt dây cương, con ngựa kia hí, đá đạp lung tung vó trước, thiếu chút nữa dẫm lên Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết sợ hãi mặt mũi trắng bệch.

“Cô nương, ngươi không sao chứ?” Lãnh Dịch Hiên cũng không nghĩ tới trong nhà kia đột nhiên có người chạy ra.

Hắn chỉ là cưỡi ngựa nhanh một chút, đến địa nơi không kịp thu, không nghĩ tới thiếu chút nữa gây thành thảm kịch.

“Cô nương, ta mới nhìn thấy ngươi từ nhà này đi ra, chẳng lẽ ngươi biết gia chủ sao?” Mặc dù vừa rồi ở hơi xa, nhưng mắt Lãnh Dịch Hiên không kém.

Hạ Lan Tuyết thở một hơi thật dài, mới đưa cái loại đó thiếu chút nữa mệnh tang dưới vó ngựa sợ hãi ép xuống, nghiêng đầu, tức giận phun hướng Lãnh Dịch Hiên, “Con mẹ nó ngươi chỉ cưỡi ngựa thôi mà cũng không biết kiềm chế sao? Không biết an toàn đệ nhất sao? Cảm tình giết chết người không cần ngươi bồi à?”

Vừa nghe thanh âm này, Lãnh Dịch Hiên liền mê muội, lại nhìn thấy này trương tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn, cả người hắn cảm giác cũng không tốt rồi.

“Ngươi? Ngươi... Ngươi là nữ?”

“Nói nhảm, cô nãi nãi vốn chính là...” Chồng lại Lãnh Dịch Hiên kia gấp quỹ về mặt, Hạ Lan Tuyết phát điên, mãnh vùng quyền, nện vào Lãnh Dịch Hiên trên đầu, “Ngươi hoa mắt.”

Một quyền tiếp tục, Lãnh Dịch Hiên đầu lệch qua nửa bên, nhưng mà, thân thể cũng không có ngã xuống, ngược lại, Hạ Lan Tuyết cảm thấy tay đau.

“Sao ngươi ngẩn ra thế?” Nàng một bên xoa mu bàn tay, một bên kinh ngạc nhìn chăm chăm hắn.

Lãnh Dịch Hiên trước còn có chút mơ hồ, bị đánh một quyền sau, hơi nhưc đầu, nhưng đầu óc tựa hồ thanh tỉnh.

Hắn vội đưa tay, kích động cảm hai vai của nàng, hai tròng mắt lóe ra khác thường hào quang, chăm chú nhìn nàng, ánh mắt kia xem ở Hạ Lan Tuyết trong mắt, chỉ cảm thấy hắn như con thú đang nhìn thấy con mồi.

“Này, ngươi gấp tà rồi?” Hạ Lan Tuyết nhắc chân liền đạp, đá văng hắn, vùng quyền liền đánh.

Không vì cái gì khác, thân phận nữ tử của nàng nàng không muốn nhiều người biết nếu không Cơ Hoa Âm lại không vui.

Nàng cũng không muốn quan hệ của hai người vừa tốt lên lại bị phá hư.

Lãnh Dịch Hiên đắm chìm ở vô biên vui sướng, cho dù bị nàng lại đạp lại đánh, hắn vẫn vui sướng như được ăn mật vậy.

Cái loại cảm giác này quá kỳ diệu rồi, giống như ngày nào đó đột nhiên nhặt đến một tảng đá, vuốt vuốt cảm thấy như khối trân bảo, đặc biệt đáng giá hiếm có, thật không nghĩ đến một ngày, kính giám định, tảng đá kia xác thực chính là trân bảo, kích động sao, mừng như điên sao...

Chủ yếu nhất là, hắn còn thích nữ tử, hắn không có biến thái không có tay ngắn háo sắc a.

Người này chẳng lẽ là làm bằng sắt sao? Mặt đều sưng thành đầu heo, như thế nào còn không có đã bất tỉnh, ngược lại đột nhiên bắt được tay của nàng, cười đùa nói, “Đến, lại đánh cho ta vài cái, nói cho ta biết đây không phải là nằm mơ.”

“Người chính là đang nằm mơ.” Hạ Lan Tuyết cảm thấy hắn là bị chính mình đánh ngốc rồi, lại bay ra một cước, đem hắn đạp nằm xuống, xoay người, cười ngửa của hắn, chạy như điên.

Hừ, mặc kệ nó, hiện tại người này bị trúng tà.

Đến lúc đó, nàng liền chết không thừa nhận, hắn còn dám lột sạch nàng nghiệm thân hay sao?

Một đường chạy như điên đến quán doanh, cũng không có tìm được Cơ Hoa Âm cùng Thiếu Khâm, Hạ Lan Tuyết còn đang tính cười ngửa đến nơi khác tìm xem.

Tôn lão đầu ngăn cản nàng, “Hạ Lan nha đầu a, Tịch cô nương vẫn liên tục sốt cao, ngươi đi nhìn một chút, ta lão nhân như thế nào cảm thấy không được tốt a.”

Hạ Lan Tuyết lúc này mới nhớ tới còn có cái Tịch Vụ, đúng rồi, nói như thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của Cơ Hoa Âm, không thể bỏ mặc.

Nàng ném roi ngựa, thẳng đến bên giường, nhìn mặt Tịch Vụ thâm trắng như tờ giấy đưa tay, ở trên trán nàng thử một chút, còn có chút nóng.

“Đã cho nàng uống được chưa?”

“Uống rồi.” Tôn lão đầu đứng ở một bên trả lời.

Hạ Lan Tuyết từ trong chăn, đè xuống Tịch Vụ cổ tay, bắt mạch cho nàng, mạch giống coi như vững vàng, cảm thấy không có đại sự.

“Nàng hiện tại có chút sốt nhẹ. Nếu có thể tìm một phụ nhân đến lau người cho nàng ta, nàng ta sẽ tốt hơn” Hạ Lan Tuyết đạo.

Tôn lão đầu khó xử, “Mới tìm đến, nhưng sau khi Tịch Vụ cô nương tỉnh lại, lại đuổi người ta đi.”

“Vi sao? “ Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

Tôn lão đầu nhìn nàng, chần chờ nói, “Sau khi nàng tỉnh lại, liên tục hỏi gia đi đâu.”

“À.” Hạ Lan Tuyết nhíu mày, “Vậy ông nói cho nàng biết là gia ở cùng ta sao.”

Tôn lão đầu ha ha hai tiếng, “Lão già cổ hủ này là nói như vậy, nàng liền nháo muốn gặp tướng quân.”

“Nháo?” Hạ Lan Tuyết đơn giản xốc mở ra chăn mền, lại cởi bỏ bên ngoài của nàng xiêm y, chứng kiến băng bó chỗ đúng là có thấm ra tơ máu.

“Nữ nhân này, thật đúng là lấy mạng ra đùa.”

“Vậy ngươi xem làm sao bây giờ? Nàng nếu là tỉnh còn nháo, lão già cổ hủ này lại không có biện pháp.” Tôn lão đầu vẻ mặt đau khổ.

Hạ Lan Tuyết nhẹ xuy, “Sợ cái gì? Chính nàng mệnh chính mình đều không để ý, ngươi để ý nàng cái rắm a. Còn nếu thấy phiền, cho nàng uống thuốc, làm cho nàng ngủ nhiều mấy ngày là được.”

Nói xong, Hạ Lan Tuyết đứng dậy, nàng còn muốn tìm người đâu.

“Này?” Tôn lão đầu khòe miệng rụt rụt, cũng gật đầu, “Xong, vậy cứ như thế.”

Hắn hành y khám bệnh cứu người bao năm nay, lần đầu gặp một nữ nhân như vậy, đầu gì mệnh là của chính nàng, nếu không cần, hắn cũng không xen vào.

Hạ Lan Tuyết ra doanh trường, chỉ thấy Lãnh Dịch Hiên từ nơi không xa vọt chạy về phía nàng, mặt mũi bầm dập nhìn rất tức cười.

Nàng vội vàng xoay người, theo một chỗ khác biến mất rồi.

Giờ phút này nàng, mặc dù không có chụp mũi, nhưng tóc dài dùng xanh ngọc dây trâm buộc lên, cũng là như cái nhẹ nhàng mỹ thiếu niên, chỉ là, còn là tỏ ra mảnh mai một chút.

Chỉ là, ra quán doanh, nàng lại không biết muốn đi nơi nào.

Lại nói đối với Tây Di này nàng cũng không quen thuộc.

Đang đi lang thang không mục đích trên đường nàng suy nghĩ hay là quay về chỗ ở chờ thôi.

Đột nhiên, trước người một cái bóng dáng cao lớn chặn lại đường đi của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, nam nhân ánh mắt ôn nhu mỉm cười, không phải là nàng muốn tìm sao?

“Cơ... Hoa Âm?” Nàng có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Đỉnh đầu có một bàn tay to lớn đặt lên, Cơ Hoa Âm nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn mờ mờ của nàng càng thêm vui vẻ, “Không phải bảo nàng ở nhà nghỉ ngơi sao? Tại sao lại ra ngoài?”

“Hoa Âm.” Cuối cùng xác định là chính mình nam nhân đứng vậy, Hạ Lan Tuyết lấy tay hất xuống ôm vào trong ngực áo trắng.

“Trong nhà rất rối loạn, Tiết ma ma đánh nhau với hai người nữa làm cho mái nhà bị thủng, ô ô buổi tối ta cũng không biết ngủ ở đâu nữa”

“À.” Cơ Hoa Âm sau khi nghe xong, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, khẽ hừ một tiếng, “Nghe, tựa hồ rất nghiêm trọng a.”

“Đương nhiên, nếu không ta như thế nào đi ra? Không có cách nào ngồi trong phòng nữa.” Nàng bỏ nhào vào trong lòng hất kêu lên.

Cơ Hoa Âm vỗ vỗ lưng của nàng, giữa ban ngày ban mặt, mỹ thiếu niên nhỏ bé nhào vào trong lòng hất, hoàn toàn đã quên, đây là ở trên đường cái, gì đó đều là người a.

Nhưng mà người trong lòng chưa phát giác ra vẫn hồn nhiên kẻ lẻ nổi lòng.

Đối với lần này, Cơ Hoa Âm cũng đành phải mặc kệ để người trong lòng tựa vào, khinh thường ánh mắt quý dị của người đi đường.

“Hoa Âm, lâu như vậy ngươi đi đâu vậy? Ngươi cùng Thiếu Khâm đánh nhau sao?”

Nàng đột nhiên thôi lui, hướng về trên người hất xem một chút, xiêm y tốt, trên người...”A, cổ ngươi bị hất làm bị thương?”

Chỗ đó giống như có vết cào? Nàng thân nhiên đưa tay muốn kéo hất xuống để xem rõ về thương hơn.

“Ước chừng không phải đâu?” Cơ Hoa Âm rất phối hợp nàng, nhưng là, đối với chuyện mình đã làm nàng không nhớ sao?

Hạ Lan Tuyết xoa xoa mấy vết cào trên cổ thương xót, “Đau không? Thiếu Khâm tên khốn kia như thế nào hèn hạ như vậy? Không đánh lại ngươi liền cào sao? May mắn, không cào vào mặt.”

“Khụ...” Cơ Hoa Âm thần sắc khẽ biến đổi, đột nhiên đè lại tay của nàng, không để cho nàng tiếp tục sờ, “Nếu đã làm hư nóc nhà vậy cũng không ở được nữa, ta đưa nàng đến khách điểm ở lại.”

“Không cần, ta muốn bọn họ bồi ta nóc nhà.” Hạ Lan Tuyết kiên trì kéo Cơ Hoa Âm trở về làm chủ.

Cơ Hoa Âm bắt đắc dĩ, một dòng hỏa trong người chưa được phát tiết ra ngoài, rất khó chịu, lại không tìm được chỗ để phát tiết, chỉ có thể chịu đựng.

Nếu nói là định dụ dỗ nha đầu kia đến khách điểm để làm nốt chuyện này, thì lại sợ nha đầu kia biết được tức giận.

Về sau, chỉ đành phải đi theo nàng cùng nhau trở lại chỗ ở.

Đánh nhau ba người sớm đã nghỉ ngơi, đều ngồi ở trong sân thờ.

Trong sân cũng đầu gối gạch vụn nát.

“Cơ tướng quân.” Như Phong, Như Vũ nhìn thấy Cơ Hoa Âm, đều đứng dậy hành lễ.

Tiết ma ma cũng vội đứng dậy hô “Gia”.

“Sau ba canh giờ đem nóc nhà và phòng ốc đều sửa sang dọn dẹp sạch sẽ, nếu không, quân pháp xử trí.” Cơ Hoa Âm quát ba người một cái, lạnh lạnh phân phó một tiếng.

Tiết ma ma và Như Phong Như Vũ ba mặt nhìn nhau.

Hạ Lan Tuyết cười cong môi, “Không nghe rõ sao? Ba canh giờ như không sửa được, chính là muốn quân pháp xử trí nha.”

“Gia...” Tiết ma ma vội vàng đến, cầu cứu nhìn Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết không có lương tâm mất khếp hồ, chơi đùa tay áo Cơ Hoa Âm, nói, “Còn có mũ ngươì mua cho ta đều bị gạch chô rồi, bọn họ cũng phải bồi.”

“Nghe thấy chưa?” Cơ Hoa Âm lại hướng về ba người nhìn một cái.

“Lão thân đi tìm ngay.” Tiết ma ma nói.

“Tìm được cũng bần rồi không thể mang nữa?” Hạ Lan Tuyết gọi bà lại.

Như Phong, Như Vũ hai người nhìn nhau nói, “Thuộc hạ nguyện ý mua mũ cho vị công tử này.”

“Năm trăm bạc.” Cơ Hoa Âm trực tiếp mở miệng.

Mũ lông chồn đội đầu mà năm trăm lượng? Hạ Lan Tuyết kinh lớn con mắt, đẩy mắt một mảnh ngọt ngào sắc, “Hoa Âm, ngươì thật tốt.”

Vì nàng mua cái mũ, cũng tốn tiền nhiều như vậy.

Hiển nhiên, Như Phong Như Vũ hai cái cũng là sừng sốt, năm trăm bạc, đủ hai người bọn họ nửa năm bổng lộc đi.

Nhưng là, người ta là tướng quân, không thể đắc tội.

Cũng may, Thiếu Khâm rất nhiều tiền, nên khi ra ngoài cũng cho bọn họ không ít tiền mang theo, nên 500 lượng bạc đối với bọn họ cũng không phải là không xuất ra được.

Hạ Lan Tuyết vui sướng hài lòng lấy ngân phiếu từ tay hai người, ước lượng tiền trong túi quần, “Ai, các ngươì vội vàng làm việc a.”

Xoay người, kéo cánh tay Cơ Hoa Âm, cười híp mắt nói, “Gia, đi mua mũ với ta. Quen đội mũ rồi giờ không có mũ thấy có chút không quen.”

“Được” Cơ Hoa Âm sáng khoái đáp ứng.

Lại nói, từ khi đến đây Hạ Lan Tuyết cũng chưa có dịp đi chơi

Hôm nay, liền thừa dịp cơ hội này đi chơi thôi.

Hai người đi ra cửa, đi ra đường cái náo nhiệt.

Đầu tiên, đi mua quần áo với mũ.

Tại chợ lớn cửa hàng bán mũ cũng nhiều, lại có rất nhiều mũ.

Bởi vậy, cơ hồ không cần tốn nhiều sức, là có thể tìm được cái nàng thích rồi

Chỉ là lúc trả tiền, Hạ Lan Tuyết quả thực kinh dị.

Năm lượng?

Nàng hết lần này đến lần khác hỏi chương quỹ, chương quỹ cuối cùng về mặt đau khổ nói, dựng lên bốn ngón tay, “Nếu không, bốn lượng, không thể bớt nữa rồi, ngươì nhìn cái mũ này đi, còn có chất liệu này, vừa đẹp vừa ấm, nếu là cửa hàng khác cũng phải lấy ngươì sáu lượng”

Hạ Lan Tuyết tròn mắt nhìn Cơ Hoa Âm, “Gia, bốn lượng a. Cái này không giống cái lần trước ngươì mua cho ta?”

Nàng lại lật lật mũ trong tay, giống nhau mà.

Không giống nhau là cái mũ kia do chính tay hắn chọn cho nàng thôi.

“Giao bạc.” Nhìn thấy chương quỹ đang đứng bên cạnh, Cơ Hoa Âm sắc mặt bình tĩnh phân phó.

Hạ Lan Tuyết từ trong túi móc ra vài tấm ngân phiếu, nhỏ nhất hé ra đều là năm mươi lượng, giao cho chương quỹ.

Chương quỹ cầm lấy ngân phiếu, về mặt đau khổ, “Tiểu ca, có muốn mua thêm gì khác không? Giày trong tiệm của ta chất lượng cũng rất tốt, giày các thiếu gia kinh thành hay mang cũng chỉ như vậy.”

“Được” Hạ Lan Tuyết liền kéo Cơ Hoa Âm ở trong tiệm đi dạo, lại mua vài bộ nam trang.

Còn muốn mua thêm giày nhưng chân nàng quá nhỏ, không đi vừa cái nào cả.

Cuối cùng tốn hơn ba mươi lượng bạc, Hạ Lan Tuyết cầm tiền thừa lại kéo Cơ Hoa Âm đi sang chỗ khác.

Chương 146: Nghe diễn

Cô nương dạo phố, thường hay thích đi xem các cửa hàng quần áo.

Nhưng Hạ Lan Tuyết sau khi mua mũ với xiêm y xong, không còn hào hứng với những cái khác, kéo Cơ Hoa Âm, có qua đó nghe hát không?

Ở kinh thành, trong các gia đình lớn thường hay mời một ít con hát, một loại tửu lâu trong quán trà, cũng sẽ mời người đến hát, dù gì, dưới cầu tùy tiện nghe.

Chỉ là, do nguyên nhân chủ mẫu mà ở Hạ Lan gia, không có thói quen nghe hát, tửu lâu trong quán trà, kia tất cả đều là chút ít đàn ông nghe, có rất ít khuê các nữ tử xuất đầu lộ diện.

Ở dưới cầu tình hình hỗn tạp nên nàng cũng chưa từng được nghe.

Nhưng hiện giờ, nàng đang mặc nam trang mà còn có Cơ Hoa Âm bên cạnh nên nàng muốn thực hiện nguyện vọng bấy lâu nay của mình.

Cơ Hoa Âm nghe cũng lắc đầu, trực tiếp từ chối.

Hạ Lan Tuyết lắc lắc cánh tay của hắn, mong đợi chớp mắt to, “Ngươi đi nghe cùng ta đi? Ta không thể nghe được sao? Ta đáp ứng ngươi, nhất định không gây chuyện, ngoan ngoãn chỉ nghe khúc vẫn không được sao?”

“Không được, bên trong bản vô cùng.” Cơ Hoa Âm bắt được tay của nàng, như dỗ hài tử vậy, ôn nhu nói, “Ta dẫn ngươi đi ăn cái gì.”

“Được, vừa ăn vừa nghe hát.” Hạ Lan Tuyết tắc tắc cười.

Cơ Hoa Âm giận tái mặt, “Không được. Chỉ ăn com thôi.”

“Vậy ta không ăn, chúng ta nghe hát” Hạ Lan Tuyết giả hoạt nói, dù sao, lúc nghe hát mà nàng thấy đói bụng cũng có thể nói với hắn.

Cơ Hoa Âm khế mị con mắt, “Trước ở trên giường, không phải nói không còn khí lực rồi? Đói vô cùng.”

“...” Hạ Lan Tuyết quần quăn, đỏ mặt bất mãn nói, “Vậy ngươi còn nói, ta đều giúp ngươi như vậy, ngươi cái gì đều theo ta.”

“Loại nào?” Cơ Hoa Âm bày tỏ không rõ ràng lắm.

Hạ Lan Tuyết tròn to hai mắt, ngón tay út chỉ miệng của mình, cắn răng nói, “Đừng nói ngươi không nhớ rõ, miệng ta đều muốn cứng lại rồi.”

“...” Ánh mắt quả thật rơi vào trên môi hơi sưng đỏ của nàng, Cơ Hoa Âm con mắt sắc càng phát ra sâu tối, khóe môi giương cao một luồng vui vẻ, “Cho nên không phải là ta đáp ứng dẫn nàng đi ăn sao?”

“Không phải là câu này.” Hạ Lan Tuyết khí giận chân, nam nhân này chẳng lẽ không nhận sao?” Ngươi nói, về sau chuyện gì đều theo ta.”

“Đó là nàng nói.” Cơ Hoa Âm nhắc nhở.

Hạ Lan Tuyết hơi sững sờ, “Không phải cũng vậy sao? Tóm lại, lúc ấy ngươi là đáp ứng rồi.”

“Có sao?” Cơ Hoa Âm nhú mi khẽ suy tư, lập tức lắc đầu, “Gia không nhớ rõ đã đáp ứng.”

“Có.” Hạ Lan Tuyết gằm lên.

Cơ Hoa Âm nhìn qua nàng, bất đắc dĩ hỏi, “Vậy nàng nói đi gia đáp ứng như thế nào?”

“Lúc ngươi muốn ta, ta liền nói, ngươi về sau chuyện gì cũng phải theo ta, sau đó ngươi ừ một tiếng, không phải là đáp ứng sao?” Hạ Lan Tuyết hàm hừ.

“Hả?” Cơ Hoa Âm nhướn mày.

Hạ Lan Tuyết vội vàng kêu lên, “Phải rồi, giống như lúc này vậy.”

Cơ Hoa Âm cười ra, “Vậy liền không phải.”

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết sùng sốt.

“Nàng nghĩ lại xem âm thanh lúc đó của ta là đáp ứng với nàng sao?” Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng véo vào má nàng hỏi.

Hạ Lan Tuyết bị thái độ này của hắn làm cho có chút mờ mịt, trong đầu quả thật hồi tưởng khi đó tình cảnh.

Khi đó... Là hoàn cảnh như thế nào nhỉ?

Đúng rồi, ngay từ đầu, nàng là muốn khởi binh vấn tội tới, nhưng là cuối cùng như thế nào liền đến trên giường, bị hắn thoát quần áo... Nàng lại không nhớ rõ.

Về sau, qua lúc hoảng loạn, nàng nghĩ tới thời khắc mấu chốt không thể dễ dàng như vậy, dù sao cũng phải muốn chút gì đó mới đáng, nhưng vào thời khắc đó, đầu óc như trống rỗng không biết yêu cầu cái gì, nên mới nói với hắn như vậy để sau này còn tính.

Nếu hắn đồng ý, về sau cái gì cũng phải nghe theo nàng.

Hắn theo sao?

Hắn không trả lời, nhưng là hừ một tiếng, kia cũng giống như vậy a.

“Đừng suy nghĩ.” Thấy nàng im lặng suy nghĩ, hai ngón tay Cơ Hoa Âm để ngang mi tâm nàng khẽ vuốt vuốt, “Nghe ta, trước đi ăn cơm, buổi chiều, ta đưa nàng đến chỗ khác dạo chơi.”

“Không cần.” Đây không phải là chuyện làm cái gì mà là ai nghe ai.

Nếu nàng theo lời hắn, vậy lời nói hứa hẹn kia là không dùng được rồi?

Đó là nàng khổ cực như vậy có được, dễ dàng không thể thả vút bỏ.

“Ta muốn nghe khúc. Ngươi nếu không đáp ứng, về sau đừng mơ tưởng ta lại như vậy hầu hạ ngươi.” Nàng ngẩng đầu, khí thế lăm liết trừng mắt hắn.

Cơ Hoa Âm cố gắng ẩn nhẫn vui vẻ rốt cục nhẹ nhàng tản ra, “Nói như vậy, về sau nàng còn có thể hầu hạ ta như vậy?”

Hắn còn nhớ rõ, sau đó, nàng thề thề nói, về sau còn dám làm cho nàng như vậy, liền cắt hắn.

Ha ha, lúc ấy lại nảy sinh ý nghĩ ác độc như vậy.

“...” Sao lại có cảm giác bị hắn gài bẫy nhỉ? Thấy ánh mắt lấp lánh như sao kia nàng cảm thấy có mùi vị bị tính kế ở đây.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng bất giác có chút cổ họng phát khô.

“Ta dẫn nàng nghe khúc.” Hắn cầm tay nhỏ bé của nàng, đầu khẽ cúi xuống, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói, “Nhưng về sau chuyện trên giường nàng phải nghe ta.”

Tìm Hạ Lan Tuyết hung hăng nhảy dựng, “Này không công bằng, dựa vào cái gì mà ta phải theo ngươi, rõ ràng là ngươi nên theo chuyện của ta, như thế nào liền trái ngược? Ngươi bắt nạt ta.”

Cơ Hoa Âm lại chỉ cười hừ một tiếng, không nói lời gì mang nàng lên ngựa, đi vào một đường phố tĩnh lặng

Sau đó mang nàng rẽ thêm hai ngõ hẻm, đứng trước một túr lâu.

“Túr lâu bố trí ở chỗ này, có khách sao?” Hạ Lan Tuyết rất hoài nghi.

Cơ Hoa Âm nhưng cười không đáp, đem ngựa buộc lại, mang nàng đi vào, cùng chương quỹ không biết nói gì đó, sau đó trực tiếp mang nàng lên lầu hai, một gian cực kỳ lịch sự tao nhã sạch sẽ phòng riêng.

“Ngươi dẫn ta tới đây làm cái gì?” Vừa tiến đến, Hạ Lan Tuyết ánh mắt liền nhảy cảm liếc đến góc tường kia chiếc giường êm, bên trên có giường đệm, nàng bản năng liền nghĩ tới điều gì, trên mặt như bị phong, cảnh giác nhìn chăm chăm hắn.

“Ngươi nên không phải là phải ở chỗ này, cái gì kia đi?”

“Cái gì?” Cơ Hoa Âm cởi áo khoác ngoài, treo lên, ngược lại đến kéo Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết thân thể có chút cứng đờ, chỉ sửng sờ bất động đứng nguyên tại chỗ, cắn môi nhìn hắn.

“Làm sao vậy?” Cơ Hoa Âm hiếu kỳ, hai tay nhẹ nhàng vuốt vuốt gương mặt của nàng, “Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng làm cái gì? Khẩn trương?”

“Ai khẩn trương? Ta chẳng qua là cảm thấy, nơi này có được hay không? Tóm lại không phải là nhà của mình, bên ngoài còn có người tùy ý đi lại, vạn

nhất có người nghe thấy được, làm sao bây giờ?” Hạ Lan Tuyết nói ra lo lắng của bản thân.

Cơ Hoa Âm nghe, nghe rõ, tà tử vừa hỏi, “Nàng là lại muốn sao?”

“Ôi, ai suy nghĩ?” Hạ Lan Tuyết lui về phía sau nhảy dựng, gấp rút giải thích, “Ta không phải sợ người cầm giữ không được sao?”

“Đưa gối, nàng nhìn xuống dưới lầu xem” Cơ Hoa Âm cười kéo rèm cửa sổ ra.

Hạ Lan Tuyết gấp rút đến, chỉ thấy trong sân vườn có người đang dựng sân khấu

“Nơi này sắp sửa có hát khúc?” Nàng vui mừng hỏi.

“Ừm” Cơ Hoa Âm gỡ mũ của nàng xuống, sửa sang lại tóc tán loạn trước chán nàng, ánh mắt ôn nhu như muốn chảy ra nước.

Hạ Lan Tuyết thỏa mãn, trong lòng tựa như đồ mật đường như, tiểu thân thể ngán lệt nghiêng hướng về trong ngực hấn lại gần đi, nũng nịu cười nói, “Hoa Âm, người thật tốt.”

“Đừng quên nàng đáp ứng chuyện của ta.” Cơ Hoa Âm vuốt sợi tóc của nàng xuống bên tai, nhìn gò má xinh đẹp của nàng, nghiêm trang nói.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, “Ta đáp ứng người cái gì?”

“Trên giường chuyện về sau cũng phải theo ta.” Cơ Hoa Âm đáp dứt khoát.

Hạ Lan Tuyết trái tim nhỏ mảnh vừa kéo, chuyện như vậy về sau cũng phải theo hấn, kia nàng còn không bị khi phụ từ a?

“Không được, ta không có đáp ứng.”

Mới phủ nhận gào một tiếng, tiếng đập cửa lúc này vang lên.

Cơ Hoa Âm nói, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, tiểu nhị bưng rượu và thức ăn đến.

Hương rượu và thức ăn xông vào mũi, trong nháy mắt làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy bụng lại đói, những chuyện khác sớm bị ném đến sau đầu, người nhanh chóng bỏ nhào vào bên bàn, giúp đỡ tiểu nhị bày cơm ra.

“A, có cá có tôm có canh đủ cả thật phong phú nha.” Hạ Lan Tuyết nhìn trên bàn bày đầy thức ăn, cười nheo mắt, lại mừng rỡ mở nắp bầu rượu ra, hướng chớp mũi khẽ ngửi, a một tiếng kêu lên, “Rượu cũng thơm nha.”

Cơ Hoa Âm lúc này, ngồi xuống, thấy nàng muốn uống rượu trước, cầm chiếc đĩa đập vào trên cổ tay nàng, “Rửa tay đi.”

“Ui, đau.” Hạ Lan Tuyết để bầu rượu xuống, nhìn cổ tay hơi đỏ lên, hung hăng trừng hấn.

“Về sau còn dám tham rượu sao?” Cơ Hoa Âm mặt không chút thay đổi nhìn qua nàng, mặc dù trong lòng cũng rất đau lòng, vừa rồi kia một tý đánh nặng sao?

“Ai tham? Không phải là người cho người cầm đến sao? Vừa cầm đến, còn không phải để cho ta uống?” Hạ Lan Tuyết tức giận nói.

“Đi rửa tay trước.” Cơ Hoa Âm chỉ trầm giọng phân phó.

Nhìn hấn kia nói một không hai tư thế, Hạ Lan Tuyết bĩu môi, trong lòng không phục, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi rửa tay, sau đó thờ phỉ phỉ ngồi xuống vị trí có khoảng cách xa nhất với hấn, hừ lạnh.

Cơ Hoa Âm thừa dịp nàng rửa tay, đã múc cho nàng một chén canh, còn nhặt được mấy thứ món ăn đặt ở trong đĩa nhỏ, đồng loạt đẩy tới trước mặt nàng.

“Ăn mấy thứ này trước đã.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng căng thẳng, Cơ Hoa Âm cũng không có dụ dỗ, chỉ nhẹ giọng phân phó.

Người bảo ta ăn ta phải ăn à? Hạ Lan Tuyết trừng mắt nhìn hấn, cúi đầu, mắt nhìn món ăn, được rồi, thịt cá đều đã được gỡ xương.

Xong, còn là nàng thích ăn cá kho tàu.

Lại nổi giận không đáng cùng ăn so tài.

Hạ Lan Tuyết cầm lấy chiếc đĩa, hung hăng ăn, cũng là thực đói bụng, một đĩa nhỏ thức ăn mấy chốc đã nuốt vào bụng.

So sánh mà nói, đối diện Cơ Hoa Âm ăn đồ nhả nhận ưu nhã hơn nhiều.

Thấy nàng ăn xong, hấn lại muốn gấp thức ăn cho nàng.

Hạ Lan Tuyết lại kiêu ngạo đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhếch lên, “Không dám lao ngại đại giá, ta tự mình tới.”

“Ồi.” Cơ Hoa Âm cười khẽ một tiếng, cầm lấy rượu đã hâm nóng, châm một ly rượu đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết tức giận, “Không phải là không để cho ta uống sao?”

“Không phải là không để cho uống, là không nghĩ muốn nàng uống như vậy. Trong bụng rỗng, bụng rỗng uống rượu lạnh, đối bao tử không tốt.” Cơ Hoa Âm thông thả ung dung giải thích.

Hạ Lan Tuyết đối với lần này bày tỏ khinh thường, “Vậy người sẽ dùng chiếc đũa đánh ta sao?”

Tiểu nha đầu như vậy mang thù?” “Không đánh nàng đau, nàng sẽ nhớ sao?” Cơ Hoa Âm đối với lần này rất bất đắc dĩ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết đen lại, “Ta không phải là tiểu hài tử.”

“Được rồi, nàng nhớ kỹ, một, không thể bụng rỗng uống rượu, hai, rượu lạnh không uống, ba, một tháng nhiều nhất uống một lần, bốn, mỗi lần nhiều lắm là ba chén, năm...”

“Ồi, dừng lại, dừng lại...” Hạ Lan Tuyết một phen đoạt lấy rượu trong tay hấn, ngửa cổ, uống cái sạch sẽ, ném cái chén lên bàn, la ầm lên, “Người có phải là nam nhân hay không a? Uống rượu cũng có thể nói ra những quy củ này, hiệu quả sao?”

“Quy củ này định ra vì nàng.” Cơ Hoa Âm không nhanh không chậm, “Nàng là nữ nhân.”

Hạ Lan Tuyết tròn mắt trừng, mới chịu phản bác.

Cơ Hoa Âm lại nói, “Gia là nam nhân, điểm này hôm nay nàng nên lĩnh giáo qua.”

“...” Hạ Lan Tuyết cảm thấy đập mạnh, nhìn ánh mắt tà tứ nóng bỏng của hấn, rất không có tiền đồ cúi đầu xuống rẽ ra com, trong lòng chỉ mắng không biết xấu hổ.

Nhưng mà, trong chén thức ăn sạch, chậm chạp không thấy có rượu truyền đến, Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, đã nhìn thấy người này đang châm uống một mình, bộ dáng thanh thần thản nhiên

“Này, sao lại không rót rượu cho ta?” Nàng đưa ly rượu bên cạnh lên phía trước.

Cơ Hoa Âm nghiêng nàng một cái, “Vừa ném cái chén, sao không biết xấu hổ lại muốn rượu?”

Hạ Lan Tuyết khí sợ run, “Ý của người là không có phần của ta rồi?”

“Gia sợ nàng uống nhiều quá, sẽ mất lý trí.” Cơ Hoa Âm hướng về nàng nhẹ nhàng cười một tiếng.

Hạ Lan Tuyết mặc kệ, “Nói hay lắm ba chén...”

Lúc này, lầu dưới có chiêng trống thanh âm truyền đến, Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, “Mở hát sao?”

Lập tức đã quên chuyện này, để cái chén xuống, tiểu thân thể chạy như bay đến cửa sổ.

Lầu dưới, con hát đã chuẩn bị xong lên đài, thổi kéo đàn hát cũng đều mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Hạ Lan Tuyết lập tức trở quay đầu lại kêu lên, “Hoa Âm, bắt đầu rồi, mau tới.”

“Ngồi ăn xong đã.” Cơ Hoa Âm đặt ly rượu xuống, hướng về nàng đưa tay.

Hạ Lan Tuyết quay vào, hướng về trong bát com bới chút ít món ăn, sau đó, bung đến cửa sổ, vừa ăn vừa nhìn.

Cơ Hoa Âm đầu đầy hắc tuyến, đây là nơi nào bà tử ở nông thôn sao? Là nữ nhân của hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Hấn rất yêu thích ta

Trên sân khấu phía dưới, đoàn hát thập phần náo nhiệt.

Nhưng, Hạ Lan Tuyết xem một hồi lâu nàng mới nhận ra tiết mục này là tề thiên đại náo thiên cung, nàng quay đầu lại, nhìn Cơ Hoa Âm không biết tựa vào giường êm nghỉ ngơi từ bao giờ, hỏi, “Sao cứ đánh tới đánh lui? Không có gì khác sao?”

Nàng tưởng rằng kịch phải hát khúc về tình yêu nam nữ lãng mạn, hoặc đau khổ triền miên chứ.

Mà nàng chỉ thích xem loại kịch về tình yêu nam nữ như thế thôi.

Nhưng ở trên sân khấu, đánh qua đánh lại hơn nửa canh giờ rồi vẫn chưa thấy kết thúc.

Một tay Cơ Hoa Âm để trên mặt, hàm hồ trở về một tiếng, “Không phải nàng thích xem đánh nhau sao?”

“Ừm, nhưng mà ta thích xem hai vợ chồng người ta đánh nhau hơn.” Hạ Lan Tuyết lên đến bên cạnh hắn, cười hi hi kéo cánh tay hắn xuống, nhìn về mặt mệt mỏi của hắn, tò mò hỏi, “Người rất đúng không?”

“Ừ.” Cơ Hoa Âm không mở mắt, chỉ nhẹ khẽ hừ một tiếng.

Mấy ngày ở trong lăng mộ hắn cũng chưa ngủ ngon giấc, sáng nay đi ra, đầu tiên hắn đi tắm rửa sạch sẽ cho hết mùi lăng mộ.

Mới tắm xong, không có nghỉ ngơi một lát, nàng đã đến.

Thay Tịch Vụ trị liệu sau, hai người trở lại chỗ ở, một phen triền miên khoái hoạt, nhưng một khắc hắn cũng chưa được nghỉ ngơi.

Giờ phút này, nằm trên giường hắn thực sự có chút mệt mỏi.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết sáng lên, bàn tay nhỏ bé sẵn sàng vờ ở mi tâm của hắn, nhỏ nhẹ nói, “Đang mệt nhọc, nên nghỉ ngơi cho tốt, bên ngoài như vậy rất ồn ào? Hay là để bọn họ đổi tiết mục khác, tỷ như, thư sinh cùng tiểu thư dưới ánh trăng gặp gỡ, hồ ly tinh nửa đêm nhập phòng chiếu cố thư sinh vất vả, Lý đại lang ngồi hưởng tề nhân chi phúc...”

Ánh mắt đen nháy của Cơ Hoa Âm mở ra, nhìn nàng chằm chằm.

Tìm Hạ Lan Tuyết đập mạnh, vội hỏi, “Làm sao vậy sao? Tiết mục như vậy không làm âm ỉ, ta đây là muốn tốt cho ngươi?”

“Không muốn xem nữa sao?” Cơ Hoa Âm hỏi.

Hạ Lan Tuyết hi hi cười một tiếng, “Bọn họ đều đánh hơn nửa canh giờ rồi, còn không có phân ra cao thấp, rất cấp bách người. Hơn nữa, ta xem cũng không hiểu.”

“Không muốn xem, vậy ngủ cùng ta đi.” Cơ Hoa Âm đưa tay, ôm lấy vai nàng, kéo tiến trong lòng ngực của mình.

“A, ta không mệt a.” Hạ Lan Tuyết thét chói tai tránh thoát.

Nằm cùng hắn cũng không ngủ được không bằng xem khi đánh nhau.

Nhưng mà, đến thì dễ, đi lại khó.

Cơ Hoa Âm mặc dù mệt mỏi, lại nhắm mắt lại không ngủ được, giờ phút này, trong lòng ôm nữ nhân mềm mại, làm tâm tư yên tĩnh lại.

“Ôi, tự ngươi ngủ đi, ta không ngủ được, lại quấy nhiễu đến ngươi.” Lòng mi Hạ Lan Tuyết khẽ run, giọng nói tràn trề nịnh nọt.

Khóe môi Cơ Hoa Âm khẽ nhếch, cười khẽ, “Không có việc gì, nàng như vậy là được rồi.”

“Nhưng là, ta còn muốn đi xem trò vui.” Hạ Lan Tuyết chậm chạp nói.

“Theo giúp ta không tốt?” Hắn rũ mắt, cũng là mong đợi nhìn nàng.

Tâm Hạ Lan Tuyết lập tức liền mềm nhũn, bàn tay nhỏ bé theo trên eo hắn vòng đi qua, ôm chặt lấy hắn, “Được rồi, vậy ta cùng ngươi. Nhưng, lần sau nghe diễn, phải nghe ta?”

“Ôi.” Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, chẳng nói đúng sai.

Hạ Lan Tuyết cũng không có rối rắm, hắn thoát nhìn quả thực mệt mỏi.

Cứ như vậy ôm nhau, Hạ Lan Tuyết lại rất nhanh tiến vào mộng đẹp, cuối cùng, còn là Cơ Hoa Âm đem nàng hôn tỉnh.

Tỉnh lại, đập vào mắt liền là hắn ôn nhu nét mặt tươi cười.

“Không phải nói không ngủ được sao? Tại sao lại ngủ như heo nhỏ vậy, gọi cũng gọi bất tỉnh?”

“Ai là heo nhỏ? Có con heo nhỏ nào xinh đẹp động lòng người như ta sao?” Hạ Lan Tuyết hai tay mạnh ôm lấy cổ của hắn, đem đầu hắn kéo xuống dưới, môi liền dán đi lên.

Mới vừa rồi bị hắn hôn tỉnh, hiện tại, nàng muốn hôn trở lại.

Sau một phen ngọt ngào, Hạ Lan Tuyết mới buông hắn ra, lúc này mới phát hiện, trong phòng đốt đèn.

“Trời tối?”

“Ừm.”

Hạ Lan Tuyết xoa xoa đầu, ngồi dậy, “Sao không gọi ta dậy sớm một chút? Chúng ta về nhà đi.”

“Được.” Cơ Hoa Âm cầm lấy xiêm y giúp nàng mặc vào.

Hạ Lan Tuyết lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, chẳng biết xiêm y của mình bị cởi ra lúc nào, chỉ mặc một cái áo mỏng.

“Ngươi sẽ không phải là thừa dịp ta ngủ thiếp đi, lại làm chuyện xấu đi?”

“Loạn tưởng.” Cơ Hoa Âm cầm lấy y phục hướng trên người nàng khoác vào.

Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, trên người cũng không có gì quá lớn khó chịu, tin tưởng hắn cần phải rất quân tử.

Vừa ra khỏi tù lâu, bị một trận gió lạnh thổi qua, Hạ Lan Tuyết giật thót mình, lúc này lại nhớ tới một sự kiện đến.

“Hoa Âm, trước chúng ta đi doanh trại, Tịch cô nương cần được thay thuốc.”

“Có người đổi rồi.” Cơ Hoa Âm đề mũi của nàng xuống, ban đêm gió lớn.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, “Hay là đi nhìn một chút đi, miệng vết thương của nàng khá sâu, nếu không cẩn thận máu lại chảy ra không cầm máu được.”

“Được.” Cũng không có ý gì, chỉ là nàng làm việc lúc nào cũng có trách nhiệm, Cơ Hoa Âm cảm thấy rất vui mừng, sẵn sàng ôm nàng lên ngựa, đem thân thể nhỏ nhỏ của nàng che kín trong áo khoác đen, cưỡi ngựa một đường chạy như bay đến quân doanh.

Xuống ngựa, vừa tới cửa doanh trại, đã nghe thấy tiếng khóc nháo từ bên trong truyền ra.

“Biến, đều cắt ra ngoài cho ta.”

Thanh âm này khàn khàn, nhưng vẫn là có thể phân biệt rõ ra là Tịch Vụ.

“Tiểu thư, thuốc này nếu không đổi thì miệng vết thương rất lâu khỏi.”

“Ai bảo ngươi lẩm miệng, bảo ngươi biến mà lỗi tai ngươi điếc rồi hả? Hay là bắt nạt ta đang bị thương không đánh được ngươi? Lá gan ngươi cũng to ra, dám chống đối ta?”

“...” Hạ Lan Tuyết nghe trọn mắt há hốc mồm, ánh mắt không khỏi hướng về Cơ Hoa Âm nhìn lại, hừ cười, “Sao những cô nương thích ngươi đều có tính tình xấu như vậy?”

“Kể cả nàng sao?” Cơ Hoa Âm vươn tay kéo nàng vào trong lòng.

“Ồi.” Hạ Lan Tuyết cảm thấy căng thẳng, đưa mắt nhìn bốn phía, tròng mắt, “Cẩn thận bị người trông thấy.”

Lúc này, trong doanh trại đột nhiên đi ra hai bà vú già, vừa thấy Hạ Lan Tuyết cùng Cơ Hoa Âm, hai người đều ngậm ngẫn cả người.

“A, ta là y quan ở quân doanh đến đổi được cho Tịch cô nương. Vị này là Cơ tướng quân.”

Vừa nghe là Cơ tướng quân, trên mặt hai bà vú già rớt cuộc lộ ra thần sắc vui mừng, trong đó một cái vội vàng chạy vào hô to, “Tiểu thư, Cơ tướng quân đến rồi.”

“Cái gì?” Tịch Vụ cả kinh, ta bất giác đưa lên chỉnh sửa lại đầu tóc, thúc giục, “Mau mời.”

Mời cái gì mà mời? Làm như nơi này là nhà của nàng ta vậy?

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, vốn định cùng Cơ Hoa Âm đi vào cùng nhau.

Cơ Hoa Âm lại nói, “Nàng vào trong đổi được đi, ta đi chỗ khác có việc lát nữa quay lại đón nàng.”

“A, được.” Ngay cả đi vào thăm đều không đi, quả nhiên rất tốt, Hạ Lan Tuyết lập tức liên tục không ngừng gật đầu, nhìn hần đi rồi, lúc này mới vừa lòng thỏa mãn.

“Ôi, Cơ tướng quân.” vú già ở cửa tròn tròn mắt, Cơ tướng quân đều tới cửa rồi, tại sao lại đi rồi?

“Tướng quân có quân vụ trong người, chuyện đổi được cho tiểu thư nhà ngươi, tại hạ một người là được.” Hạ Lan Tuyết cười, liền vén màn cửa, đi vào.

Trong phòng, Tịch Vụ nằm ở trên giường, nghiêng đầu qua, hai mắt to tròn đầy mong đợi hướng phía cửa nhìn quanh.

Nhưng là, lại thấy được người không muốn gặp nhất.

Nàng ta lại khẩn cấp nhìn về phía sau nàng, nhưng không thấy ai.

Hạ Lan Tuyết âm thầm buồn cười, trực tiếp đi đến bên bàn, kiểm tra được đã bào chế, cảm giác ổn thỏa mới sắp tất cả vật phẩm cảm đến bên giường.

Con mắt Tịch Vụ lập tức bén nhọn bắn về phía nàng, “Tướng quân đâu?”

“Không biết a, hần nói có chuyện gấp.” Hạ Lan Tuyết thuận miệng trả lời, một bên nói với vú già bên cạnh, “Đến, đem nàng xiêm y cởi bỏ.”

Vú già kia sừng sốt, chân chòe nhìn Tịch Vụ.

Ánh mắt Tịch Vụ lạnh lẽo, “Nói bậy, vừa rồi không phải hần ở cửa sao? Vì sao không vào? Có phải ngươi không cho vào hay không?”

Thấy nàng ta chất vấn mình, làm cho Hạ Lan Tuyết bật cười, “Đúng, ta ngăn đón.”

“Ngươi?” Tịch Vụ nghiêng răng nghiêng lợi, “Khá lắm không biết xấu hổ, ngươi làm tướng quân sùng ngươi, liền có thể muốn làm gì thì làm, coi trời bằng vung sao?”

Hạ Lan Tuyết lẳng lặng nhìn nàng, đột nhiên nghiêm túc nói, “Cô nương, ngươi khôi phục rất tốt, chiếu tình huống như vậy, ba ngày sau, ngươi có thể trở về nhà mình nghỉ ngơi.”

Vốn là, nữ nhân này nằm ở Cơ Hoa Âm trong doanh trường, nàng liền thập phần phản cảm, nhưng thấy trên người nàng ta có thương tích không thể đi chuyển nên nàng đành nhìn.

Ai ngờ, nữ nhân này thật đúng tự cho mình là chủ nhân, là người của Cơ Hoa Âm rồi.

Tịch Vụ sừng sốt, “Ngươi dám bảo ta cút?”

“Tin hay không, nếu ngươi tiếp tục nói nhiều, ta lập tức bảo người đến đưa ngươi đi.” Hạ Lan Tuyết híp mắt, tà ác nhìn chăm chăm nàng ta, “Đến lúc đó, ngươi còn có thể nhào a gọi a khóc a, tốt nhất gọi tất cả mọi người nghe thấy. Để họ biết, cái gì mà thánh nữ Tây Di, cái gì mà thanh thuần thoát tục, trên thực tế lại điều ngoa, đánh đá, độc ác là loại đàn bà không biết xấu hổ.”

Một hơi mắng nhiều như vậy, Tịch Vụ nghe có chút mơ hồ, vốn là mặt tái nhợt, tức giận muốn chết.

“Ngươi là người chết à? Còn đánh đuổi tiểu tặc này ra ngoài cho ta.” Tịch Vụ phản phó vú già.

Vú già kia lại không dám, “Tiểu thư, này là đại phu, đến đổi được cho ngài.”

“Nhìn đi, ngươi là một tiểu thư mà không hiểu chuyện bằng người làm” Hạ Lan Tuyết chắc chắn giễu cợt.

Tịch Vụ tức đến tái mặt, nhưng lại mạnh mẽ duỗi một cánh tay ra, tựa hồ muốn đánh Hạ Lan Tuyết.

Ở đây thật phí thời gian, Hạ Lan Tuyết một tay đè tay nàng ta lại, tay kia, xoắn cái ly, kéo xiêm y trước ngực nàng ta ra, “Hai người các ngươi, đến đè nàng lại.”

Hai bà vú già sừng sốt, nhưng nghĩ thương thế của tiểu thư, còn là đánh bạo đến.

“Các ngươi dám? Buông ra.” Tịch Vụ giãy giụa.

“Đề lại, đừng để nàng lộn xộn.” Hạ Lan Tuyết tay chân lạnh lẽo dùng cây kéo cắt bỏ băng vải trên người nàng ta, sau đó, một lần nữa bôi thuốc, một lần nữa băng bó.

Cả cái quá trình, Tịch Vụ đều nhanh muốn điên rồi.

Con mắt trừng cơ hồ muốn đem Hạ Lan Tuyết ăn đi, “Ngươi, tặc tiểu tử, ngươi lại dám chiếm bốn tiểu thư tiện nghi? Bốn tiểu thư nhất định muốn đem ngươi lóc từng miếng thịt.”

Nghe mắng như vậy, bầu ngực già bên cạnh mới giật mình, xong rồi, tiểu y quan này là một nam nhân a.

Chỉ vì vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, lại trắng nõn xinh đẹp, mới đầu các bà cũng không có để ý đến.

Này hạ ý thức được, hai người đều luống cuống, “Ai da, này tại sao vậy, không phải là có nữ y quan sao? Như thế nào phải người tới?”

“Ồi, sợ cái gì? Thầy thuốc như cha mẹ, người coi ta như là cha mẹ người là được, nói sau, liền người hiện tại thân thể này, huyết nhục mơ hồ, cũng nhìn không nhìn được cái gì.” Hạ Lan Tuyết vừa băng bó cho Tịch Vụ vừa độc mồm tôn hại nàng ta.

Tịch Vụ tức đến đau ruột, “Ta nhất định nói cho tướng quân để hắn xử lý người.”

“Ồi, xin cứ tự nhiên.” Băng bó kỹ sau, Hạ Lan Tuyết dùng mu ngón tay vuốt vuốt bên quai hàm chảy xuống sợi tóc, cười nói, “Nếu như người cảm thấy tiện nghi bị ta chiếm hết, cũng có thể nói cho tướng quân, cùng lắm thì, ta liền chịu thiệt một chút, lấy người trở về làm cái cửu đẳng tiểu thiếp, không có việc gì làm ám giương, ước chừng cũng không tồi.”

Lời nói đùa giòn khinh bạc như vậy làm cho bầu ngực già bị dọa cho choáng váng.

“Chỉ bằng người? Cũng xứng?” Tịch Vụ mặt tràn đầy khinh bỉ, phần nộ, “Hai người các người, đi tìm Cơ tướng quân đến, hắn nếu không đến, hãy nói ta chết cho hắn xem.”

“Phốc - -” Hạ Lan Tuyết bị lời này của nàng ta bị đứng hình rồi.

Nhìn hai bà vú già chạy ra ngoài, Tịch Vụ âm ngoan cười một tiếng, “Tặc tiểu tử, người chờ, hôm nay bốn tiểu thư nếu không cấp người điểm lợi hại ném thử, người liền không biết bốn tiểu thư lợi hại. Người làm có hắn che chở người liền được rồi sao? Đêm nay, ta lại muốn nhìn một chút, hắn có chịu hay không vì người như vậy một cái tiểu y quan đắc tội ta, đắc tội toàn bộ Tây Di.”

Đây là đang đe dọa nàng? Hơn nữa nghe ý kia, còn muốn uy hiếp Cơ Hoa Âm.

Thánh nữ con khỉ, nữ nhân này là rắn độc mới đúng? Còn có thể hay không phân rõ thật xấu rồi? Dầu gì nàng cũng là cứu nàng.

Hạ Lan Tuyết nổi giận, nàng rất ghét bị người khác uy hiếp, hơn nữa, còn là nữ nhân mà nàng rất ghét, nếu không phải vì muốn trả nhân tình cho Cơ Hoa Âm nàng cũng lười quản sống chết của nữ nhân này.

Hiện tại, nàng càng cảm thấy được, nữ nhân như vậy, căn bản không có ý định cứu, nhưng vừa hay nàng ta lại cản tên cho Cơ Hoa Âm thôi.

Nhưng như vậy cũng không làm cho Hạ Lan Tuyết hết tức, hơn nữa nữ nhân này lại luôn mơ ước đến nam nhân của nàng, vậy làm sao có thể nhịn?

Đột nhiên, nàng khẽ cong eo, ghé sát vào Tịch Vụ.

Tịch Vụ thần sắc biến đổi, “Người muốn làm gì?”

Hạ Lan Tuyết đưa tay, mở cổ áo ra, lộ ra xương quai xanh tình xảo, âm trầm cười với nàng ta, “Nhìn thấy không? Đây đều là tướng quân làm đấy. Hắn rất yêu thích ta. Người nói hắn có dám hay không vì ta đắc tội người? Há? Đừng nói người, liền tính toàn bộ Tây Di, ta chỉ nói một câu, hắn cũng có thể giúp ta tiêu diệt, người có tin không? Có muốn thử xem không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Y quan đổi được cho người, đi đâu rồi?

Mắt Tịch Vụ tròn trũng, trên da thịt tuyết trắng, găng đầy vết hôn, vừa nhìn vào, liền có thể tưởng tượng đến cảnh làm cho người ta mặt đỏ tim đập kia có bao nhiêu kịch liệt.

“Người, không biết xấu hổ.” Nàng ta bị chọc tức mặt đen lại, lúc mắng chửi người có vẻ hụt hoi.

Hạ Lan Tuyết lơ đãng kéo cổ áo lên, khẽ cười nói, “Cái gì mà không biết xấu hổ? Người chỉ là không ăn được nho liền nói nho còn xanh thôi, trong lòng sợ là ước gì tướng quân có thể đổi người như vậy đi?”

Tịch Vụ tức giận run lên, có lẽ đụng phải miệng vết thương nàng ta đau kêu lên một tiếng.

Hạ Lan Tuyết vỗ vỗ vai của nàng ta, thờ dài nói, “Cô nương, người sinh cũng có hình có dáng, dòng dõi cũng tốt, đừng tự tìm phiền phức cho mình. Người đừng có tơ tưởng đến tướng quân nữa, còn nhiều nam tử ưu tú ở trên đời này mà. Đúng không?”

“Cút!” Tịch Vụ nổi giận gầm lên một tiếng, nàng ta không muốn nghe tiểu tử thối này nói chuyện nữa, nàng là một hoàng hoa khuê nữ sao có thể thua dưới tay một tiểu tử lông chưa mọc cơ chứ?

Đội nàng ta khỏi sẽ đi tìm Cơ tướng quân hỏi cho rõ ràng mới được.

Nàng ta tin tưởng, bằng nàng ta, nhất định có thể làm cho hấn hồi tâm chuyển ý.

Đến lúc đó, nhất định sẽ cho tiểu tặc này đẹp mặt, hừ!

Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhú mồm, xì nhẹ, “Ồ, tính tình còn rất xấu. Nhưng mà nói thật, đây là doanh trại của tướng quân có liên quan đến hấn, người nên biết rõ. Hấn đã là của ta. Cho nên nơi này cũng là địa bàn của ta. Về phần nói muốn cút sao? Ta thấy nói người cút thì hợp lý hơn đây”

Tịch Vụ trừng to mắt, ước chừng còn chưa gặp qua người nào không biết xấu hổ như thế.

Hừ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết nhếch lên, “Người chờ, ta lập tức đi tìm tướng quân, để hấn cho người nâng người từ đây cút ra, lão tử nói được là làm được.”

Dám bảo nàng cút? Nàng lại muốn xem cuối cùng là ai cút.

Tịch Vụ ngạc nhiên không nói gì, đã thấy Hạ Lan Tuyết chạy đi như một làn gió, nàng ta hung hăng hít một hơi, nuốt ngụm tức vào bụng, trong lòng tính toán, đang lo không thấy được Cơ Hoa Âm đâu, như nếu tiểu tử kia kêu hấn đến, cũng làm cho nàng không cần lo nữa.

Lại nói, Hạ Lan Tuyết từ doanh trường đi ra, cũng không biết đi đâu tìm Cơ Hoa Âm, lại gặp ngay Lãnh Dịch Hiên hấn lập tức bu vào, cặp mắt kia hướng về trên người nàng hung hăng một đẩy, đưa tay, đang định mở mồm nàng ra.

“Người làm gì thế?” Hạ Lan Tuyết giật mình, hai tay bảo vệ mồm, trừng mắt nhìn hấn.

Lãnh Dịch Hiên cong môi cười, “Sao lại sợ như vậy? Gia đều nhìn thấy, đúng không? Tiểu nha đầu.”

Thiệt thời hấn bị này nha đầu chết tiệt kia đùa bốn những ngày này, thiếu chút nữa cho là mình biến thái, thẹn với liệt tổ liệt tông.

Ồi, món nợ này, muốn như thế nào thanh toán đâu?

Tiểu nha đầu? Hạ Lan Tuyết trái tim nhỏ co rụt lại, nhìn khuôn mặt bị đánh sưng vù như đầu heo kia, bất mãn, “Người bị đánh còn chưa đủ sao?”

Lãnh Dịch Hiên lại cười tà hướng về nàng lán người mà đến, “Đánh a, người đánh đi, đánh là thân mạng là yêu, gia hiểu.”

“Con mẹ nó người có bệnh.” Hạ Lan Tuyết lười để ý đến hấn, một cước đá đi qua, không nghĩ Lãnh Dịch Hiên đưa tay chụp tới, thế nhưng bắt được chân của nàng, tay kia nhanh chóng tháo giày tất của nàng ra, lộ ra chân nhỏ trắng mịn như tuyết, nhỏ nhắn nằm trong tay hấn, xúc cảm mịn màng.

Lãnh Dịch Hiên chỉ cảm thấy con mắt nóng lên, khá lắm chân thật đẹp.

“Muốn chết!” Hạ Lan Tuyết thừa cơ, co một chân khác lên đập thẳng vào mặt hấn.

Lãnh Dịch Hiên mặc dù công phu không được việc như Cơ Hoa Âm, thậm chí so ra kém Lâm An, nhưng đến cùng cũng là đàn ông, so với công phu kém cỏi của Hạ Lan Tuyết cũng tốt hơn.

Nhất là buổi sáng đã bị nàng đánh, bây giờ nhất định hấn không để nàng đánh nữa.

Hơn nữa, xuất phát từ tôn nghiêm của phái nam, hấn cũng muốn cho tiểu nha đầu này biết sự lợi hại của mình.

Như thế, hai người lại đấu qua lại.

Hạ Lan Tuyết vừa giận vừa bực, tại sao hôm nay ra ngoài lại không mang theo trang bị chứ, nếu như chỉ so về quyền cước thật sự nàng không bằng Lãnh Dịch Hiên được.

Mấy lần giao phong, mặc dù không có bị đánh, nhưng là tiện nghi lại bị hỗn đản này chiếm đi không ít.

Chân bị người nhìn, tay bị người nhéo, mặt còn bị người bầm một cái, không thể chịu được nữa.

Hạ Lan Tuyết hừ hắc lư một quyền, bỗng nhiên thân thể nghiêng một cái, té ngã trên đất.

“Làm sao vậy?” Lãnh Dịch Hiên cùng nàng chơi đùa nửa ngày, đã thấy nàng ngã, cảm thấy căng thẳng, gấp rút ngồi xổm xuống định đỡ nàng dậy.

“Ăn một quyền của ta.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên vùng quyền, chuẩn xác đánh đến trên mặt của hấn, đem hấn đánh cái ngã chổng vó lên trời, nhìn chuẩn tình thế, lán người mà lên, đối hấn liền là ngừng lại đồ ập xuống bị đánh một trận.

“Ai da.” Lãnh Dịch Hiên cũng không biết là đau giả hay đau thật, tiếng kêu quý dị kia thật dọa người, vừa nghe Hạ Lan Tuyết nổi hết cả da gà, vội vươn

tay bịt mồm hắt lại.

Không nghĩ, lòng bàn tay nóng lên, hắt lại nâng tay của nàng, lè lưỡi, khinh bạc liếm hạ.

“A..”

Mặt hắt đã xưng như đầu heo, còn híp mắt cười với nàng.

Hạ Lan Tuyết một trận ngán, buồn cười nói, “Này, ta hỏi ngươi, buổi sáng ta đánh ngươi sau, ngươi có về soi gương không?”

“Gia vội vàng tìm ngươi, làm sao rảnh mà soi gương.” Lãnh Dịch Hiên hừ cười.

Hạ Lan Tuyết rút tay về, đứng dậy, hướng về trên eo hắt đá một cước, “Vậy ngươi bây giờ ngươi về nhìn đi.”

“Sao thế? Thấy gia anh tuấn, động tâm?” Lãnh Dịch Hiên hai chân ngồi xếp bằng, lại liền ngồi trên mặt đất, nói, vừa rồi tiểu nha đầu cười trên người hắt lại đánh lại xé khố lóc om sòm, cũng làm cho hắt xương cốt đều tê dại, đúng là chưa bao giờ có thể nghiệm như vậy.

Hóa ra chơi đùa với nữ nhân có cá tính còn vui vẻ hơn so với nữ nhân hay xu nịnh kia nhiều.

Thấy trông mặt kia cứ nhìn mình đảo quanh không có ý tốt, lại cũng không buông tay, Hạ Lan Tuyết xoay chân đá vào eo hắt cái nữa rồi bỏ chạy.

Lãnh Dịch Hiên xoa xoa eo phát đau, nhủ mày giễu cợt, “Tiểu phụ xảo quyết, xem gia bắt được ngươi.”

Một bên xoa eo, vừa bò dậy, liền đuổi theo phương hướng Hạ Lan Tuyết chạy đi.

Phía trước, Hạ Lan Tuyết chỉ lo chạy, không thấy được bóng người đằng trước, thỉnh thoảng bị đụng một cái, đúng là ngã vào một cái quen thuộc ôm ấp.

Chuẩn xác mà nói, là kia ôm ấp hơi thờ, làm cho nàng quen thuộc.

“Ôi, vội vã như vậy yêu thương nhưng nhớ?” Thiếu Khâm vội lấy cánh tay của nàng, giọng nói lạnh lạnh trào phúng.

Oan gia ngõ hẹp? Hạ Lan Tuyết thật lòng cảm thấy đêm nay đụng quỳ, mạnh mẽ đẩy hắt ra, nàng lui về phía sau một bước, ngược mắt nhìn hắt, giọng nói không được tốt, “Không cần thận đừng phải ngươi, nhưng sao ngươi thấy có người đang chạy đến, lại không tránh qua một bên?”

Ước chừng đã quen với cách nói chuyện làm người khác tức giận của nàng, Thiếu Khâm nhẹ nhàng mở miệng, “Làm sao? Đụng vào người cũng không phải là ta? Vậy nếu ta nói là ngươi có ý đụng vào ta. Vậy ngươi có ý gì?”

“Không có công phu cùng ngươi múa mép khua môi, ta rất bận rộn.” Hạ Lan Tuyết bị cái kia song yêu quái con mắt nhìn chăm chăm vô cùng không được tự nhiên, cúi đầu định vượt qua hắt.

Thiếu Khâm đưa tay ngăn cản lại, “Bị quỳ đuổi? Lại cấm đầu chạy như vậy?”

“Ai cản ngươi lo?” Đẩy tay hắt ra, Hạ Lan Tuyết cất bước bỏ chạy.

Phía sau, Lãnh Dịch Hiên đã đuổi đến, “Tiểu nha đầu, đánh người bỏ chạy sao? Xem gia bắt được ngươi sẽ phạt như thế nào?”

Lời hắt nói cay độc, trên mặt lại mang theo sung sướng, vui vẻ.

Thiếu Khâm nhìn, ánh mắt hơi nguội lạnh, một phen bắt được tay nhỏ của Hạ Lan Tuyết, rừ mắt hỏi, “Hắt làm sao biết ngươi là nha đầu?”

“Hắt bệnh thần kinh.” Hạ Lan Tuyết tức giận đánh xuống cánh tay, không thoát ra được, thân thể bị Thiếu Khâm đẩy ra sau lưng.

“Nhị thiếu, sao mặt mũi lại sưng vù lên thế?” Thiếu Khâm mĩa mai nhìn chăm chăm Lãnh Dịch Hiên.

Lãnh Dịch Hiên cũng thấy trên mặt mình không được tốt, nhưng nhìn lên Hạ Lan Tuyết lại bị Thiếu Khâm hộ ở sau người, mặt mũi hắt càng thêm khó coi.

Chẳng lẽ, trong lòng nha đầu kia, hắt không bằng một gã thái giám?

“Thiếu Khâm đại nhân, tại hạ cùng nha đầu kia có chút ân oán muốn tính, kính xin đại nhân buông nàng ra, để nàng đi theo tại hạ.”

“Ngươi muốn đi với hắt?” Thiếu Khâm nghiêng đầu nhìn Hạ Lan Tuyết một cái.

Hạ Lan Tuyết cắn răng, “Ngươi bỏ ta ra trước đã.”

Chết tiệt, tay hắt như gọng kìm nàng không thoát ra được.

“Là muốn tìm tướng quân của ngươi sao?” Thiếu Khâm hỏi.

Hạ Lan Tuyết hơi sững sờ, “Hắn hiện tại ở đâu?”

“Đi theo ta.” Thiếu Khâm bắt lấy tay của nàng, mang theo nàng xoay người rời đi.

Lãnh Dịch Hiên gấp rút đuổi theo, lúc này, hai hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, chắn bên cạnh hắn.

“Hắn đang ở đâu?” Hạ Lan Tuyết không muốn ở cùng với hắn, nhưng là như thế nào đều tránh không được, nóng nảy, liền kêu lên, “Nói chuyện với ngươi a, nếu không, ta gọi người.”

“Như thế nào? Sợ ta ăn ngươi?” Thiếu Khâm nhướn mày, giống như cười mà như không.

Hạ Lan Tuyết méo miệng, “Ngươi người này tâm tư rất xấu, ai biết muốn làm gì ta?”

“Ta nếu nói là, chỉ muốn đem ngươi ăn vào trong bụng, ngươi muốn như thế nào?” Thiếu Khâm hừ cười, bất giác, nửa túm nửa kéo dẫn nàng ra quân doanh.

“Này.” Hạ Lan Tuyết cảm thấy không đúng, Hoa Âm phải rồi quân doanh nhất định sẽ tìm nàng, nàng sợ hãi kêu giãy khỏi tay hắn, “Ngươi tên khốn kiếp, ngươi muốn làm cái gì?”

“Ngươi hiện tại mạng đã quá muộn, hắn không nghe được.” Thiếu Khâm điểm huyết đạo của nàng, dứt khoát bồng nàng lên, ném vào trong xe ngựa.

Ra lệnh một tiếng, xe ngựa chậm rãi hành sử, Hạ Lan Tuyết trừng mắt, hận không thể đem hắn ăn.

Thiếu Khâm nhẹ nhàng cười, giải huyết cam cho nàng, “Hận ta?”

“Ngươi muốn mang ta đi chỗ nào?” Hạ Lan Tuyết vẫn không thể nhúc nhích.

Thiếu Khâm vẫn như cũ chỉ cười, “Sợ?”

“Sợ cái quỷ a, Hoa Âm nhất định sẽ tìm ta.” Hạ Lan Tuyết không nhìn nụ cười của hắn, dứt khoát nhắm mắt lại.

“Nếu ta nói, dẫn ngươi đến một nơi không ai tìm được thì sao nhỉ?” Nàng nhắm mắt lại, cũng không cản trở hắn vui mừng nói.

Hạ Lan Tuyết nghe, cảm thấy run lên, nơi không ai tìm được nàng? Cơ Hoa Âm cũng tìm không được sao?

Đột nhiên, một bàn tay to đặt lên mặt nàng, tay kia đặc biệt là lạnh, như băng như tuyết vậy, thẳng lạnh Hạ Lan Tuyết toàn thân run lên.

Đột nhiên mở mắt ra, nàng hung dữ trừng hắn, “Đem móng vuốt của ngươi lấy ra.”

“Ồi, không thích ta chạm vào?” Thiếu Khâm cũng là thức thời, đứng thẳng dựa vào đến trên đệm dựa, liếc mắt nhìn nàng, cũng không nói chuyện.

Hắn tự nhiên không nói lời nào, Hạ Lan Tuyết lại có chút lo lắng, “Này, vừa rồi ngươi nói mang ta đến nơi không ai tìm thấy, là đến nơi nào?”

“Đi ngươi cũng biết.” Thiếu Khâm trả lời.

Hạ Lan Tuyết buồn bực, lại hỏi, “Vậy ngươi dẫn ta đến nơi không ai tìm thấy để làm gì?”

“Ồi.” Thiếu Khâm dấy mắt thiếu khâm thoáng qua tia đùa cợt, vui vẻ, “Ngươi đoán?”

Đoán cái đầu của ngươi ấy, Hạ Lan Tuyết muốn chửi, “Đoán không ra.”

“Ngốc.” Thiếu Khâm ngón trỏ ờ trên đầu nàng nhẹ nhàng đâm một cái, cười nói, “Tất nhiên là muốn giữ ngươi ở bên người, ngày ngủ đêm ngủ, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, ngủ thẳng đến khi ngươi sinh hạ cho ta tám cái, mười cái hài nhi mới thôi.”

Hạ Lan Tuyết thiếu chút nữa bị lời của hắn làm tức không thở nổi, “Ngươi, vô sỉ. Dựa vào ngươi, có thể sinh hài nhi sao?”

“Có muốn thử luôn bây giờ không?” Hắn đột nhiên kéo nàng đến trên ghế dài, đè người lên.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy căng thẳng, ngậm bực không nên dây vào hắn.

Tuy là thái giám, không đồ chơi kia, nhưng là, thái giám nhiều biến thái a, ai biết hắn sẽ hành hạ mình như thế nào chứ?

Mới sợ, đột nhiên cảm thấy trước bụng có chút khác thường.

Loại cảm giác này, buổi sáng ở chỗ kia Cơ Hoa Âm mới đụng phải.

Này một chút, vật kia cách một lớp vải dệt rất cứng rắn cũng không có mềm yếu, rất, vẫn làm cho Hạ Lan Tuyết ngẩn ra tại chỗ, nhìn thấy trên người nam nhân, nhân tình trọn trắng rồi.

“Ngươi... Ngươi.”

“Ta cái gì? Hửm?” Hai tay hắn chống ở bên người nàng, vừa hỏi, ngang hông rất ác liệt hướng phía trước một cái.

Mặc dù cách y phục thật dày, nhưng loại động tác này, cảm giác, nhưng vẫn là rất rõ ràng.

Hạ Lan Tuyết xấu hổ và giận dữ khó nhịn, găm lên với hắn, “Ngươi lại là cái thái giám giả? Ngươi tên khốn kiếp, lão tử muốn vạch trần ngươi, muốn ngươi chết không từ tế.”

“Thật là tâm địa ác độc.” Thiếu Khâm cúi đầu, nhìn nàng tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn kia cắn răng nghiêng lợi, ước chừng thực hận không thể cắn chết mình.

Tim hắn đột nhiên bắt đầu đau.

“A Tuyết.” Một đôi bàn tay mạnh mẽ nâng mặt của nàng lên, hắn bắt đắc dĩ nhìn nàng, “Ngươi thật sự ngay cả ta cũng không nhớ rõ?”

Hạ Lan Tuyết sững sờ, lập tức quát, “Không nhớ rõ, lão tử phải nhớ đến ngươi sao, phải sớm phân rõ giới hạn với ngươi mới đúng.”

“A Tuyết.” Trên mặt Thiếu Khâm hiện lên một tia âm hàn, lời nói ra cũng lạnh lùng sắc bén hơn, giống như ôn nhu vừa rồi chỉ là giả dối.

“Không nhớ rõ cũng không sao. Như vậy có lẽ tốt hơn.”

“Ngươi muốn làm cái gì?” Hạ Lan Tuyết không hiểu lời của hắn, cái gì gọi là có lẽ tốt hơn?

Thiếu Khâm nhếch môi cười lạnh, “Như vậy đã không chờ được ta sẽ làm gì ngươi sao? Ôi, ta cũng vậy xác thực muốn ngươi làm chút gì đó, chỉ là, ở trên xe này hơi hẹp, đợi đến nơi ấm áp thoải mái, đến lúc đó ta lại làm đau ngươi”

Hạ Lan Tuyết hung dữ trừng mắt hắn, nàng không tin hắn sẽ đối với nàng như thế nào, như nói nếu hắn muốn làm gì với nàng còn quân chỗ nào chật hẹp hay sao?

Vừa rồi, hắn rõ ràng đều như vậy, thật ra nam nhân rất khó kìm nén những lúc bị kích động nhưng rõ ràng vừa rồi hắn rất bình thường không có gì khó chịu cả.

Như vậy, nói ngủ với nàng cũng chỉ là dọa nàng thôi.

Nhưng nếu không phải như thế vậy muốn làm gì nàng? Trong lòng nàng càng phát ra bất an, chỉ sợ người này lại lợi dụng mình uy hiếp Cơ Hoa Âm.

“Nghĩ đến hắn?” Thiếu Khâm đột nhiên hỏi.

Hạ Lan Tuyết hừ một tiếng, “Hắn không thấy ta, tự nhiên sẽ tìm”

“Ngươi cảm thấy ngươi trong lòng hắn rất trọng yếu?” Thiếu Khâm giọng mỉa mai.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, “Không phải là cảm thấy, mà là sự thật như thế.”

“Rất tự tin.” Thiếu Khâm hừ nhẹ, “Chỉ mong chuyện như ngươi suy nghĩ.”

Đương nhiên, Hạ Lan Tuyết đối Cơ Hoa Âm rất có lòng tin.

Nhưng mà, nàng không biết là, lúc đó, đang điều tra quân tình Cơ Hoa Âm lại nhận được một phong thư.

Trong thư lại là bút tích của Hạ Lan Tuyết.

Trên thư viết, nàng đã nhớ lại hết thấy, nhớ lại nàng là vợ chưa cưới của Thiếu Khâm.

Những năm này, nàng đã sớm coi Thiếu Khâm là phu, cũng sớm thành người của hắn.

Chỉ là, duy nhất không nghĩ tới, bởi vì ngoài ý muốn mất trí nhớ, lại ở cùng với hắn (CHA).

Hiện thời, nàng thanh tỉnh, không muốn tiếp tục sai lầm nữa.

Cho nên, nàng trở lại bên cạnh Thiếu Khâm, cũng thỉnh thoảng nghĩ đến nàng nữa.

“Gia, tin gì vậy?” Nhìn sắc mặt Cơ Hoa Âm dần dần âm trầm, Lâm An bất an hỏi.

Cơ Hoa Âm nhủ mi, gấp thư lại, bỏ vào ống tay áo.

Lúc này, có người thị vệ dẫn theo hai bà vú già đến, “Tướng quân, bầu ngực nuôi của Tịch cô nương tìm đến.”

Cơ Hoa Âm liếc nhìn hai người hỏi, “Chuyện gì?”

“Tướng quân đại nhân cứu mạng ạ.” Hai bà vú già quỳ trên đất, khóc ròng nói, “Ngài mau đi xem một chút tiểu thư đi. Nàng chính ở trong phòng nháo muốn tìm cái chết, đại nhân nếu không đi gặp nàng, nàng thật là liền không sống nổi.”

Tìm chết? Lâm An đám người nghe nói, cũng bất giác nhíu lông mày, các nam nhân đều phiền chán nữ nhân động một tý lại tìm chết như này.

Trước đối Tịch Vụ có chút hảo cảm, trong khoảnh khắc bị tìm chết hai chữ cấp làm cho cận bã đều không thừa.

Cơ Hoa Âm sắc mặt âm trầm, cất bước liền đi.

Hai bà vú già cho rằng thần sắc hẩn như thế là vì chuyện của Tịch Vụ nên cũng cất bước đi theo.

Lâm An vài cái nhìn nhau, cũng đi theo.

Lấy tốc độ nhanh nhất vào doanh trường, đã thấy Tịch Vụ một cái người nằm ở trên giường trùng mắt nóc nhà sợ run.

“Người nàng đâu?” Cơ Hoa Âm lòng trầm xuống, Tuyệt nhiên quả nhiên không có ở đây.

Tịch Vụ thế nào vừa nghe thanh âm hẩn, kích động khó lường, nghiêng đầu nhìn hẩn, trong con mắt xinh đẹp lập tức chảy ra nước mắt ùy khuất, “Tướng quân, người đã đến?”

Cơ Hoa Âm thần sắc âm trầm, “Ta hỏi ngươi, y quan đòi được cho ngươi, đi đâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Kiểm tra, vui vẻ chốn khuê phòng

Tịch Vụ thấy giọng hẩn không tốt, nghĩ rằng hai bà vú già đã đem chuyện Hạ Lan Tuyệt đe dọa nàng ta nói với Cơ Hoa Âm, nên lúc này hẩn mới nổi giận dùng dùng tìm tiểu tử kia để tính sổ.

Lúc này trong lòng vui lên, hừ lạnh nói, “Tướng quân, hỗn tiểu tử kia mới ở chỗ ta nói một đồng lời hỗn láo vô sỉ, ta giận giữ mới nói lại hẩn hai câu, hẩn đã nói muốn đi tìm ngươi, còn nói muốn ta lập tức cút đi.”

Dừng một chút, xem sắc mặt hẩn càng phát ra âm trầm, Tịch Vụ lại nói, “Tướng quân, theo lý thuyết hẩn là người của ngươi, ta không thể nói thêm cái gì. Nhưng là, hẩn cũng không nên như vậy, vô luận như thế nào, cũng không nên ý vào sự yêu thương bảo vệ của ngài, mà ra ngoài gây chuyện, làm tổn hại thanh danh của tướng quân.”

“Hẩn nói gì với ngươi?” Cơ Hoa Âm chăm chú nhìn nàng ta, ánh mắt tối tăm không rõ vui buồn.

Tịch Vụ hoảng hốt, cảm giác sợ hãi lại tràn ngập cả người.

Đúng vậy, vô luận hẩn nhìn nàng với ánh mắt như thế nào cũng làm cho nàng ta hoảng sợ, nhưng nàng ta lại luôn thích như vậy.

“Hẩn nói...” Tầm mắt nàng ta nhìn vào mấy người phía sau hẩn, nói gì thì nói lời tiểu tử kia nói ra cũng quá là không biết xấu hổ.

Cơ Hoa Âm nhíu mày.

Tịch Vụ gấp rút bật thốt ra, “Hẩn mở cổ áo, cho ta xem dấu vết trên cổ hẩn, nói, là do tướng quân làm, tướng quân thập phần sùng ái hẩn, không rời xa hẩn...”

“Im miệng!” Lời này là Lâm An lên tiếng cắt đứt.

Tịch Vụ vội ngậm miệng, nàng ta cũng biết những lời này đối với danh tiếng của tướng quân sẽ không tốt nhưng đều là tên tiểu tử kia nói, có liên quan đến nàng ta đâu.

“Tướng quân, đều là tên tiểu tử vô sỉ kia nói, hẩn còn nói, chỉ cần hẩn muốn, đừng nói là đuổi ta cút đi, coi như là làm cho ngươi diệt toàn bộ Tây Di, ngươi cũng là nguyện ý.”

Tịch Vụ không sợ chết nói, đám người Lâm An hoàn toàn phần nộ rồi, lời này há có thể tùy tiện nói, Tịch cô nương này cũng là không có đầu óc, người khác có thể nói, ngươi có thể truyền sao?

“Người đâu.” Cơ Hoa Âm trầm giọng phân phó.

Tịch Vụ giật mình, chỉ cho là Cơ Hoa Âm đây là muốn phái người đi bắt Hạ Lan Tuyết, không nghĩ, hần lại nhìn nàng ta một cái rồi nói, “Tổng nàng đi.”

“Há?” Lâm An bày tỏ nghe không hiểu, những người khác cũng kinh ngạc sửng sờ.

“Tướng quân?” Tịch Vụ không phản ứng kịp, chỉ nói, “Ta ở đây rất tốt, tướng quân không cần lo lắng cho ta.”

Cô nương này cho rằng tướng quân chuyển nàng ta đến nơi tốt hơn đi, nhưng bởi vì biết đây là doanh trường của hần, cho nên, không muốn đi thôi.

Cơ Hoa Âm nghiêm túc nói, “Nàng không thích người ở đây.”

“...” Tịch Vụ kinh ngạc, khó có thể tin.

“Làm cho nàng cắt đi!” Cơ Hoa Âm nhớ tới Hạ Lan Tuyết lời nói, liền cũng tức giận.

Lâm An đám người gấp rút đáp một tiếng, liền phân phó người cầm cương.

“Ngay cả giường cũng khiêng đi.” Cơ Hoa Âm phân phó, nữ nhân khác dính qua gì đó, Tuyết nhi tất nhiên sẽ không thích hần chạm vào, mà hần cũng càng sẽ không chạm vào.

“Dạ.” Lâm An mang theo vài người thị vệ, mỗi người một tay, mang cả giường đi.

Tịch Vụ kinh ngạc cực kỳ, cả người run rẩy, “Tướng quân, người đây là muốn đuổi ta đi sao?”

“Không.” Tựa hồ đột nhiên mới ý thức tới tầng này ý tứ, Tịch Vụ vừa thẹn vừa tức, hai tay nắm chặt thành quyền, đập trên giường bang bang rung động, “Tướng quân, người không thể đối với ta như vậy. Ta là bởi vì người mới bị thương a? Bây giờ vết thương của ta chưa khỏi sao người có thể mang ta đi chứ?”

Hai bà vú già cũng liền gấp rút quỳ xuống cầu tình.

Cơ Hoa Âm gương mặt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Tịch Vụ, “Những lời nàng nói với người đều là thật.”

“...” Tịch Vụ sùng sốt, vừa nghe nói đám người Lâm An lập tức bê cả người lẫn giường đi ra ngoài.

Bên ngoài nhiệt độ quá mức thấp, gió lạnh thổi đến, Tịch Vụ nhin không được rung mình một cái, rằng môi giao chiến, nhưng vẫn là không cam lòng hô, “Tướng quân, người có thể nào như vậy? Người không nên bị tiểu tặc vô sỉ đó mê hoặc? Hần là muốn hại người bị người trong thiên hạ nhạo báng a... Tướng quân.”

Lâm An đám người mặc kệ nàng khóc gọi hồ nháo, vứt nàng ta ra bãi đất trống ngoài quân doanh, liền cũng lui quân, chỉ trở về phục mệnh.

Bên này, hai bà vú già khóc ở bên giường, không biết như thế nào cho phải.

Tịch Vụ ngửa mặt lên trời thét dài, như một con sói cái bị thương, nhìn lên bầu trời đêm lạnh lẽo, gọi khàn cả giọng.

Nàng đến tột cùng đã làm sai điều gì? Thiên hạ này thật sự có chuyện vô liêm sỉ như thế này sao.

Nàng ta cứu hần một mạng cũng không thể bằng được tên tiểu tử thối kia sao?

Thậm chí không tiếc vì hần ta mà giữa đêm ném nàng ta ra ngoài quân doanh mà trên người nàng ta còn có vết thương nữa chứ.

Ô ô, nhưng đáng giận nhất cũng không phải là những thứ này.

Mà là Cơ Hoa Âm, nam nhân nàng ta sùng bái nhất, lại làm chuyện xấu với tên tiểu tử kia và còn sùng ái hần nữa.

“Người, nhanh chóng về tìm cha ta, bảo cha ta phái người tới đón ta.” Nàng ta chỉ một bà vú già phân phó.

Bà vú già kia gật đầu, mặc dù giữa lúc bốn phía tối đen như mực nhưng cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể xông vào màn đêm đi tìm viện binh.

“Hừ.” Tịch Vụ hút vào ngum khí lạnh, dần bình tĩnh trở lại.

Cơ Hoa Âm, ta nhất định sẽ làm cho người hối hận.

Dù cho người có cường hân hơn nữa, cũng có thể chống lại cả Tây Di sao? Nàng Tây Di Thánh nữ, ở trong doanh trướng mấy ngày, trong sạch cũng không còn nữa, dù hân không chủ động cười nài, các trưởng lão của Tây Di cũng sẽ không bỏ qua cho hân.

Hừ! Huống chi, cha từng nói với nàng, Đại Chu cố ý hòa thân, mà lần này để nàng ta ở lại doanh trướng đường thương không phải là cố ý bồi dưỡng tình cảm với Cơ Hoa Âm hay sao.

Ai ngờ người này không biết phải trái, thiết thòi cho nàng vì hân ta mà tổ tông cũng bán đứng.

Nếu đã, mềm không được thì nàng đành cứng rắn, hừ, đến lúc đó, chẳng những muốn cho Cơ Hoa Âm quỳ gối ở dưới người nàng, còn bằm thây vạn đoạn tên tiểu tử thối kia mới được.

Bên này, Tịch Vụ ngửa mặt nhìn trời đêm, hung dữ nghĩ tới chuyện sau này.

Mà trong quân doanh, Cơ Hoa Âm tinh táo bố trí hết thảy.

Chia ra ba đường.

Thứ nhất, do Lâm An dẫn đầu, mang người về phía mười tám bộ lạc Tây Di bắt hết tù trưởng của các bộ lạc này lại.

Thứ hai, lý rất chịu trách nhiệm dẫn người đi gần nhất nha môn, đem mấy ngày liên tiếp đoạt được chứng cứ phạm tội nhất nhất trình lên.

Thứ ba, Lãnh Dịch Hiến chịu trách nhiệm trông coi chỗ ở, hân là tự mình dẫn đầu nhân mã, toàn thành phong tỏa vòng vây.

Chuyện đã làm ra ngày càng lớn.

Mà lúc này đã đêm hôm khuya khoắt, xe ngựa vẫn yên lặng đi trên đường, trong xe, Hạ Lan Tuyết trời sinh không có tim không có phổi, một khi gặp được không thể vì tình huống, cũng có thể vui với thiên mệnh, cho nên, cho dù tiền đồ chưa biết, mệt nhọc, nàng như cũ có thể ngủ ngon giấc, huống chi, còn bị điểm huyết, không ngủ được có thể làm chi?

U ám, Thiếu Khâm nhưng là mở to một đôi mắt, mắt nhìn chăm chăm vào nha đầu đang say sưa ngủ còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, đầy mắt có vô tận bất đắc dĩ.

Cùng với hân, thế nhưng còn có thể ngủ say như thế? Nàng đây là chắc chắn hân sẽ không đối với nàng như thế nào a.

Hân có một chút ảo não, nhưng sự thật cũng là như thế.

Nếu thật muốn đối với nàng như thế nào, hân sớm liền làm.

Trên người hân mất tâm cổ độc, chỉ có nàng máu xử nữ có thể giải.

Nhưng hân nhìn những năm này, đến cùng cũng không có chạm vào nàng.

“A Tuyết, giống như trước đây không phải tốt hơn sao? Tại sao lại biến thành như vậy?” Thiếu Khâm đột nhiên nghiêng người, ngón tay thon dài chậm rãi gạt sợi tóc trên thái dương nàng ra, vuốt ve ở trên mặt nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lạnh vô cùng.

Hân cảm thấy cả kinh, không khỏi lại cảm tay nhỏ bé của nàng, cũng là lạnh như khối băng.

Đúng rồi, trời lạnh như vậy mà nàng cứ thế nằm ngủ, sẽ không cảm lạnh mới là lạ?

“A Tuyết.” Hân giải huyết đạo cho nàng, nằm ở bên tai nàng, nhẹ nhàng gọi nàng.

“Hừm, lạnh.” Hạ Lan Tuyết buồn ngủ mông lung, chỉ là, tay chân rét run, bản năng liền theo trên người hân ấm áp nhích lại gần.

Kỳ thật, hân cũng không lạnh? Bởi vì cổ độc nên thân nhiệt của hân thấp hơn người thường hân cũng sợ lạnh hơn người khác.

Chẳng những mặc nhiều quần áo mà bình thường cũng có các loại lò sưởi ấm.

Nhưng chuyện hôm nay, quá mức vội vàng, hân cái gì cũng không chuẩn bị, thấy nàng hướng về chính mình lại gần đến, hân bản năng dùng tay ôm lấy nàng.

Nhưng ngực của hân cũng không đủ ấm áp.

Hạ Lan Tuyết nhướn mày lên, dứt khoát ôm mặt co rúc thành một đống.

Điều này làm cho Thiếu Khâm bị thương, hai ngón tay tức giận bấm một cái trên mặt nàng, “Vật nhỏ, chính mình lại gần đến, lại không để cho người ôm?”

“Ài?” Vừa lạnh vừa đói lại mệt, Hạ Lan Tuyết cảm giác cực kỳ khó chịu, ngay cả mí mắt cũng không giờ lên, chỉ mơ hồ hỏi.

“Ồi.” Vinh viễn như vậy mơ hồ tỉnh tỉnh, liền tỉnh giờ phút này cũng bị người bán, nàng cũng như thế.

Thiếu Khâm giữu cột, một mặt coi bỏ chính mình áo choàng, tỉnh cả áo khoác cùng nhau thoát rồi, sau đó, cũng thoát áo ngoài của nàng.

Ôm nàng vào lòng, lại đem hai người áo khoác áo choàng làm chăn mền giống nhau đắp ở trên người.

Bởi vì y phục mặc thiếu, hai bên ôm nhau ở một chỗ, rất nhanh liền có thể cảm nhận được hai bên nhiệt độ cơ thể, trên người cũng dần dần ấm áp lên.

Bất giác, Hạ Lan Tuyết cái đầu nhỏ lại ở tại lồng ngực của hắn, trầm trầm ngủ đi.

Lại nghe tiếng ngáy nhỏ vang lên, Thiếu Khâm không nói gì, cũng rất hâm mộ nàng, như vậy ác liệt hoàn cảnh cũng có thể ngủ tiếp tục.

Không giống hắn, mặc dù mệt mỏi, lại vô luận như thế nào cũng không ngủ được.

Xe ngựa một đường lắc lư, lúc rạng sáng đã đến ra khỏi thành cửa khẩu, nhưng mà, toàn bộ cửa thành bị phong tỏa, có binh lính tra xét cẩn thận mới được rời khỏi.

“Đại nhân.” Như Phong quay đầu lại hướng về trong buồng xe kêu một tiếng, “Tra rất nghiêm.”

“Đi biệt viện.” Thiếu Khâm một đêm chưa ngủ, con mắt có chút hồng, giờ phút này, nhìn chằm chằm nữ nhân đang say ngủ trong lòng mình như heo nhỏ một cái, thở dài bất đắc dĩ.

Nàng thật là biết hưởng thụ, nằm trong lòng hắn là được rồi, đôi tay nhỏ còn luồn vào quần áo hắn, dán lên ngực hắn để sưởi ấm nữa...

May mắn, ủ ấm một đêm, tay nàng đã ấm lên rồi, không còn lạnh lẽo giống như rắn lúc mới để vào nữa, làm cho hắn chỉ muốn gây móng vuốt kia ra.

Ngồi một đêm không đổi tư thế, thân thể Thiếu Khâm có chút tê dại đang định xê dịch người một chút, lại thấy nàng bắt mắt hừ nhẹ, “Chớ lộn xộn, nếu không ta không hầu hạ ngươi.”

Nói mớ?

Hắn cúi đầu nhìn nàng, lúc nàng nói chuyện, khóe mắt hơi run rẩy tựa hồ như muốn tỉnh dậy.

“Muốn hầu hạ ài?” Thiếu Khâm tò mò áp vào bên tai nàng hỏi.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy bên tai ngứa, cười duyên hướng trong ngực hắn cọ, “Đừng làm rộn, ta không làm.”

Thanh âm nàng mềm mại, mang theo một mùi vị khó nói thành lời, lúc nói chuyện, bàn tay nhỏ bé của nàng vân vê ở bộ ngực của hắn, như đang chơi đùa vật nào đó.

Kinh nghiệm gió trăng, Thiếu Khâm như thế nào không hiểu, vật nhỏ này tám phần là mộng xuân rồi, hơn nữa, đối tượng khẳng định không phải là hắn.

Lông mày Thiếu Khâm nhíu lại, kéo tóc của nàng lên.

“À!” Da đầu đau nhói, Hạ Lan Tuyết mạnh mẽ mở mắt ra, chạm mặt bất gặp ánh mắt âm u của Thiếu Khâm, “À!” Lại kinh hô một tiếng.

“Tại sao là ngươi? Hoa Âm đâu?”

Nàng vẫn còn ở trong mộng chưa phục hồi lại tinh thần.

Thiếu Khâm nhưng là âm trầm nở nụ cười, quả nhiên, trong mộng nàng đều là Cơ Hoa Âm a.

“Hắn đã chết.” Hắn cúi đầu trả lời một câu.

Hạ Lan Tuyết thiếu chút nữa không có hướng hắn nhỏ nước miếng, “Ta hừ, ngươi chết thì đúng hơn.”

Chỉ là, một đêm không có ăn cái gì cũng không có uống miếng nước, nàng hiện tại miệng đắng lưỡi khô, nhưng là ngay cả nhỏ nước miếng cũng không.

“Ngươi chưa từng nghe qua lời này sao?”

“Nói cái gì?”

“Người tốt sống không lâu, ác nhân sống vạn năm.” Thiếu Khâm hừ cười.

Hạ Lan Tuyết liếc xéo hắn, “Ngươi cũng tự biết rõ nhì. Nhưng là nên nhớ kỹ một câu nói, tà không áp chế chính. Cho nên, đừng xem ngươi hiện tại đắc

chỉ cần rồi, chờ Hoa Âm tìm đến, người nên khóc gọi mẹ rồi.”

“Miệng lưỡi bén nhọn.” Thiếu Khâm một tay lấy nàng từ trong lồng ngực đẩy ra, móc khăn tay ra, cởi bỏ áo sơ mi, lau nơi bị nàng xoa qua.

Hạ Lan Tuyết khẽ sững sốt, nghĩ đến tư thế hai người vừa rồi ngồi, đúng là ôm cùng một chỗ?

“Người vô sỉ, thế nhưng thừa dịp ta... A...”

Lời còn chưa dứt, liền lại bị Thiếu Khâm điểm huyết đạo, trong miệng còn bị hấn lấy khăn vừa lau qua trên người bật lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết tức giận đỏ bừng, ý muốn giết người cũng nảy sinh.

Không biết làm thế nào, nhúc nhích cũng chẳng được.

Thiếu Khâm nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, thong thả ung dung ở trước mặt nàng, mặc vào xiêm y, cuối cùng, còn dư lại một cái, tỏ vẻ rất ghét bỏ, gấp lên ném cho nàng.

Chết từ tẻ không xong, quay đầu đem nàng phủ ờ.

Lần này, trước mặt nàng đều tối đen, dù có muốn trừng mắt với hắn cũng không trừng được.

Thế giới cuối cùng thanh tĩnh.

Thiếu Khâm hai tay vây quanh, dựa vào ở trên đệm dựa, nheo lại con mắt.

Đột nhiên, phía trước lại vang thanh âm của Như Phong, “Đại nhân, có người đến kiểm tra”

“À.” Thiếu Khâm nhẹ nhàng lên tiếng, “Để cho bọn họ tra đi.”

“Dạ.” Như Phong đáp lại.

Bên này, Hạ Lan Tuyết mặc dù không thể động không thể nói, nhưng đều nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, có người kiểm tra, là người của Cơ Hoa Âm sao?

Nhất định là không thấy nàng, Hoa Âm đi tìm.

Nàng kích động vạn phần, hận không thể lập tức chọc thủng huyết đạo, đi tìm Cơ Hoa Âm.

Này quýnh lên, làm cho mồ hôi đầy đầu.

Trong miệng ô ô kêu, mau tới tra a, ta ở chỗ này, mau đem bọn cướp thái giám này về quy án đi.

Quả thật, nghĩ cái gì thì cái đó đến, một trận tiếng bước chân truyền đến, chỉ nghe thấy bên ngoài có người hỏi, “Bên trong là ai?”

“Bẩm quan gia là thiếu gia và thiếu phu nhân nhà nô tài.”

“Từ đâu đến?”

“Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân lại mặt, ở trấn trên ngoài thành.”

Hạ Lan Tuyết nghe kinh ngạc, sao thanh âm nói chuyện của Như Phong lại thay đổi? Chẳng lẽ có lừa gạt?

Ngu ngốc, mau vén màn tra bên trong a.

“Rèm mở ra, để cho chúng ta nhìn một chút.”

Quả nhiên như nàng tâm ý a, mau đánh mau đánh.

Hạ Lan Tuyết vội muốn chết, lại nghe thanh âm già nua của Như Phong nói, “Thiếu phu nhân da mặt mỏng, sợ...”

“Ít nói nhảm, mau mở ra chúng ta xem một chút.” Quan binh kia nhất quyết không nghe đang định lấy bội dao vạch rèm ra.

Hạ Lan Tuyết tâm đều nhanh muốn nhảy ra ngoài, vừa kích động lại lo lắng.

Nàng được tìm thấy tất nhiên là tốt, nhưng Thiếu Khâm và Như Phong công phu cũng lợi hại, mong là quan binh không phải đám phé vật nếu không lại bỏ mạng vô ích.

Lúc màn xe bị đẩy ra, Hạ Lan Tuyết đột nhiên cảm thấy trên người nặng xuống, cả người bị đặt ở góc, một đôi lạnh buốt tay còn ở trên mặt mình sờ

soạng một cái.

Đáng chết, loại này thời điểm vẫn không quên ăn đậu hũ của nàng?

Thật muốn đập chết tên khốn khiếp này.

“Quan gia.” Rèm xe vén lên, quan binh kia nhìn vào trong.

Thiếu Khâm hí mắt cười với hắn.

Quan binh sững sốt tuy nói người này tướng mạo bình thân không có gì lạ, nhưng lại sinh một đôi hảo con mắt, đặc biệt là cười đến, yêu đã sinh hoa bình thường.

“Vị này là?” Quan binh chỉ chỉ Hạ Lan Tuyết đang bị xiêm y phủ.

“Tiện nội.” Thiếu Khâm lấy xiêm y xuống, rút khăn trong miệng nàng ra, ngón tay bóp cằm của nàng dí mặt nàng về phía quan gia kia.

Tiện nội? Bỏ ỏi người là tên hỗn đản khốn kiếp, tìm Hạ Lan Tuyết thiêu đốt một ngọn lửa hùng hực.

Nhưng mà, nhìn mặt quan gia này lạnh nhạt lại có chút ghét bỏ, nàng thập phần ngạc nhiên, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ kiểm tra không phải mình sao?

Nàng nghĩ gọi, nhưng là, giương cái miệng nhỏ nhắn, lại một chút thanh âm đều không phát ra được.

Vô liêm sỉ tên khốn kiếp, lại không cho nàng nói chuyện?

“Nàng xảy ra chuyện gì? Người vừa rồi cầm khăn nhét trong miệng nàng làm cái gì?” Quan gia này tò mò hỏi.

Hạ Lan Tuyết thở một hơi dài nhẹ nhõm, hoàn hảo, người này còn có mấy phần nhạy cảm, như vậy, có thể nhìn ra nàng bị người bức hiếp, còn bị điểm huyết đạo a.

Nào biết, Thiếu Khâm nghe nói, nhưng là xấu hổ cười nhẹ, “Thật là sợ quan gia chê cười. Người phụ nữ nhỏ này mới thành thân với tiểu nhân không lâu. Mấy ngày hôm trước về nhà mẹ đẻ nàng, ngài cũng biết, nơi đây có một phong tục, vợ chồng mới cưới ở nhà mẹ đẻ là không thể cùng giường. Đáng thương tiểu nhân cái này mấy ngày dầm vò thực tại đáng thương. Nên, trên đường liền có chút ít cầm giữ không được. Người phụ nữ nhỏ này của tiểu nhân lại rất thích huyền ảo, nhẹ nhàng vừa đúng, gọi mấy dặm cũng có thể nghe thấy, tiểu không phải sợ người chê cười sao? Lại nói người phụ nữ nhỏ này cũng muốn tiểu nhân làm như vậy với nàng, nói là trò chơi vui về chốn khuê phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Trốn

Nhìn đầy mắt quan sai kia lộ ra một bộ hiểu rõ hứng thú vui vẻ nhìn, Hạ Lan Tuyết buồn bực nhắm hai mắt lại, loại chuyện hoang đường này cũng tin, ngu xuẩn chết tính.

Thủ hạ của Cơ Hoa Âm thế nào lại có người ngu xuẩn như vậy? Lần sau nhất định phải nói với hắn thật tốt một chút.

Đôi con ngươi diêm dúa lẳng lơ của Thiếu Khâm nhìn chằm chằm quan sai kia, cười hỏi, “Quan gia, các người đây là muốn tra cái gì sao?”

“Không sao, nhanh về nhà đi, đừng ở bên ngoài làm bừa đấy.” Quan sai kia phân phó một tiếng, thả màn xe xuống, mang theo một đội nhân mã lập tức lại chạy đến nơi khác tìm kiếm.

Thiếu Khâm hừ cười một tiếng, đưa tay, mu bàn tay ở trên mặt Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng chạm một cái, “Mọi người đi rồi, còn sợ xấu hổ sao?”

Xấu hổ? Hạ Lan Tuyết mờ mắt, hung tợn nhìn chằm chằm hắn, nếu không phải không nói được, nàng thế nào cũng phải mắng chết tên khốn kiếp này không thể.

“Oh.” Thiếu Khâm lúc này mới nhớ tới, ngón tay ở nơi bả vai nàng nhẹ nhàng điểm một chút, chỉ thấy Hạ Lan Tuyết kia chu cái miệng nhỏ, âm thanh bén nhọt từ trong miệng nàng phát ra ngoài.

“Thiếu Khâm, người khốn kiếp, có dung khí thì người giải huyết đạo cho lão tử, lão tử với người một mình đấu. Sất “

“Một mình đấu? Chỉ người?” Mắt Thiếu Khâm lộ ra miệt thị, khi đang nói chuyện, ngón tay đưa ra, giải khai huyết đạo của nàng, thân thể lệch nghiêng dựa vào trên đệm tựa, một bộ tư thái dù bạn vẫn ung dung chờ nàng tới khiêu chiến.

Hạ Lan Tuyết hoạt động tứ chi, thở sâu hai cái, lé mắt quan sát hẳn, mím môi không nói.

“Hừ? Không đến?” Thiếu Khâm khiêu mi, cười mỉa mai nhìn nàng.

Mới không chịu phép khích tướng của hắn đâu, bản thân nàng liền không phải là đối thủ của hắn, mới lại, trên xe này không gian chật hẹp, đánh nhau tóm lại sẽ phải tứ chi tiếp xúc, đánh không tốt còn có thể bị người này chiếm hết tiện nghi, trừ phi nàng có một chiêu năm chắc chiến thắng.

“Không phải nói một mình đấu sao? Thì ra là chẳng qua là cái miệng đùa bỡn?” Thiếu Khâm ác liệt châm chọc, kia hai đầu ngón tay đáng ghét còn ở trên má nàng trêu chọc nhẹ nhàng bấm một cái.

Da của nàng non mịn nhạy cảm, một bấm nhẹ nhàng này, thì có hai đầu tay tinh tế hiện lên, Thiếu Khâm thấy thế, nhẹ cau mày một cái, chỉ giương mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm nàng.

“Đói không?”

Đối với nàng, hẳn ít nhiều còn là hiểu rõ một chút, một đêm tối sáng, đến bây giờ giọt nước cũng chưa uống, khẳng định đói đến không có khí lực.

Giống như đêm đó Cơ Hoa Âm đã nói, tiểu phụ nhân này dễ dàng đói đến hồng.

Vành mắt Hạ Lan Tuyết đỏ lên, chính là lúc xé chiều có cùng Cơ Hoa Âm ở trong Diên Lâu ăn một bữa, nàng bởi vì chăm chú nghe diễn, thế nào cũng không có ăn xong, còn không sớm đói bụng sao?

Nhưng là, lời này nên là Cơ Hoa Âm của nàng tới nói, tại sao là Thiếu Khâm nha?

Tên khốn này bắt nàng, còn dám hỏi nàng lời như vậy?

Nàng quay người đi, thân thể co rúc ở trong góc, mảnh vai hơi run run.

“Ủy khuất?” Thiếu Khâm hoài nghi hỏi.

Hạ Lan Tuyết chỉ ghen ngào không nói.

Thiếu Khâm lẳng lặng nhìn chằm chằm nàng một cái chớp mắt, mới nói, “Một lát liền đến nơi rồi, người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không làm khó dễ người.”

Thế này còn nói không làm khó dễ? Không thông qua đồng ý của nàng, tự tiện bắt nàng mang ra ngoài, hơi không hài lòng liền điểm huyết đạo của nàng, không để cho nàng hoạt động cũng không thể nói chuyện, giống như bị chết ghen.

Thấy nàng không phản ứng, Thiếu Khâm dời đi tầm mắt, hơi vén cửa sổ nhỏ lên, hướng ra ngoài nhìn.

Ngày còn sớm, trên đường cũng không có bao nhiêu người, vắng ngắt.

Không lâu lắm, xe ngựa dừng ở một chỗ sân nhỏ yên lặng viện trước mặt.

“Đại nhân, đến rồi.” Như Phong xuống xe trước.

Thiếu Khâm "Ừ" một tiếng, hướng Hạ Lan Tuyết nhìn, “A Tuyết, xuống xe.”

Hắn nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhưng không thấy nàng có phản ứng.

Thiếu Khâm nhíu mày, đứng dậy, đưa tay ở trên vai nàng vỗ vỗ.

“Ừ?” Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, mắt to híp lại thành một đường may, còn một bộ dáng buồn ngủ.

Cảm tình liền mới vừa rồi như vậy, sau một hồi nha đầu này lại không nhận được ngủ thiếp đi?

“Xuống xe.” Mặt Thiếu Khâm đen lại, xuống xe ngựa trước.

Hạ Lan Tuyết đang bị hiềm khích trong xe làm khó chịu, vội vàng đứng dậy đi theo đi xuống.

Nơi này là giống một chỗ liên hợp viện, Như Phong đứng ở chỗ cửa viện nhỏ, cung kính chờ hai người bọn họ.

Mới vừa rồi ở trong xe ngựa, Hạ Lan Tuyết tự mình điều chỉnh tâm tư một cái, đã tới rồi thì cứ an tâm, thấy có cơ hội chính xác thì trốn.

Vì vậy, hiện tại không trốn thoát, nàng liền mui phần phối hợp.

Không đợi Thiếu Khâm tới thúc giục, nàng cũng hăng hái bừng bừng đi đến bên cạnh Như Phong, tò mò hỏi, “Đây là đâu đấy?”

Như Phong không biết trả lời như thế nào, chỉ là mắt thấy Thiếu Khâm đi theo phía sau.

“Vào xem một chút.” Thiếu Khâm liền mỉm cười đi tới.

Ai muốn hắt trả lời? Hạ Lan Tuyết không có đề ý đến hắn, thẳng đẩy cửa tiểu viện đi vào.

Hắn là một tiểu viện rất thuần phác của nhà nông, dựa vào góc tường chung quanh còn loại chút ít màu xanh biếc của rau xanh.

Hạ Lan Tuyết dĩ nhiên là không nhận biết, chỉ là, trời như vậy rất lạnh, rau cải này còn có dáng dấp tươi mới như vậy, thật không dễ dàng.

Nếu là Cơ Hoa Âm dẫn nàng tới, nàng chắc chắn sẽ tò mò đi xem cái đó đến tột cùng là gì, tâm tình tốt lắm, nói không chừng còn có thể sai hắn hái chút rau dưa mới mẽ trong viện nấu cho mình ăn.

Nhưng là, nàng hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Thiếu Khâm đi theo sau lưng cách đó không xa, chỉ thờ dài một tiếng.

Ai, người với người quả nhiên không giống nhau.

Không có hăng hái hỏi thăm này nọ, nàng đi thẳng qua một cái cửa hiên, hướng trong viện đi tới, đáy lòng lại âm thầm nhớ tình hình bốn phía nơi này vào đầu.

Bên trong tiểu viện với có năm gian phòng, Hạ Lan Tuyết ở chánh phòng hành lang liền đứng lại, nàng hỏi Thiếu Khâm, “Chúng ta là tạm thời ở chỗ này nghỉ chân? Hay là có ý định ở lâu dài?”

“Xem người thích?” Thiếu Khâm mỉm cười đi tới, thân hình thon dài, nhất thời để cho nàng sinh ra cảm giác bị áp bách.

Nàng chợt lách người, cùng hắn giữ vững khoảng cách nhất định, tiện tay đẩy ra cửa phòng gần đây, đi vào phòng đi.

Đoán chừng là bởi vì hôm nay trời âm u, bên trong ánh sáng có chút tối tăm.

“Phòng này trước kia có người ở qua sao?” Nhìn Thiếu Khâm theo sát mà vào, Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi, đưa mắt quan sát mọi nơi, trong nhà bài biện chỉnh tề, dọn dẹp sạch sẽ, man đó buồn xuống, đệm chăn được gấp chỉnh tề, nhìn giống như ngày ngày đều có người ở đây.

Hơn nữa, lúc đi vào, cũng không có người thấy được những mùi kỳ lạ khác.

Thiếu Khâm ngồi ở trên ghế, tầm mắt vẫn rơi vào trên người nàng, trả lời, “Rất nhiều năm không ai ở qua. Chỉ là, vẫn có người quét dọn trông coi.”

“Người bên ngoài trách?” Hạ Lan Tuyết tựa vào một cái cửa sổ mở nửa, nghiêng đầu nhìn hắn, có từng cơn gió nhẹ thổi qua, khiến sợi tóc nơi đầu vai nàng hơi bay nhẹ.

Lại nói, lúc trước nàng có đội mũ, ở thời điểm hai người dây dưa đầu, ước chừng rơi ở trong xe ngựa.

“Oh.” Thiếu Khâm hơi khẽ hạ mi, cười nhẹ, “Chắc thế, xem như là vậy đi?”

Hạ Lan Tuyết bị sặc, loại địa phương quý quái này? Thật đúng là thô khôn có ba hang.

“Một môi sao? Một môi liền nghỉ đi.” Lúc này Thiếu Khâm đứng dậy, ước chừng là muốn để phòng lại cho nàng.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, cũng không từ chối, nhìn hắn ra cửa, nàng đẩy hai phiến cửa sổ ra hoàn toàn, không nghĩ, sau tường bên dưới chính là một mảnh hồ sen, cùng góc tường chỉ để lại khoảng cách một cánh tay, có thể dễ đi lại.

Tốt, chính là nó.

Lúc này, Thiếu Khâm cho là nàng ở trong phòng nghỉ ngơi, nên ẽ không nhanh như vậy tìm nàng.

Lúc này không chạy còn đợi khi nào?

Hai tay chống đỡ ở trên cửa sổ, thân thể nhảy một cái, nhảy ra ngoài, dưới cửa sổ mặt đất trơn ẩm, đêm qua băng kết chưa tan, nàng mạnh mẽ nhảy xuống một cái, dưới chân trượt, thiếu chút nữa liền trượt vào trong hồ sen kia, may mà nàng đưa tay coi như nhanh nhẹn, bắt được một gốc cây nhỏ, coi như là miễn cưỡng ổn định.

Nhưng hai chân té quỵ gối trên đất, tay trái theo bản năng chống đỡ trên mặt đất, lòng bàn tay cũng bị mài rách, có chút đau.

“Đáng chết.” Khẽ nguyên rủa một tiếng, nàng vuốt vuốt đầu gối, không dám chậm trễ, thân thể nhanh nhẹn liền dọc theo bên dưới chân tường, một đường hướng tường viện bên kia hồ sen chạy.

Leo tường cái gì, nàng không nói chơi.

Lúc này, thi triển khinh công, bay ra viện tử này, không nghĩ tới bên ngoài lại là một viện nhỏ khác, một bé trai mấy tuổi, đang chơi đùa với một con chó săn lớn.

Đột nhiên, giữa không trung rơi xuống một người tới, đứa bé trai sợ ngây người, chó săn to lớn lại mãnh liệt hướng nàng đánh tới.

“Ai nha, hiểu lầm.” Nhìn chó săn to lớn kia giương nanh, Hạ Lan Tuyết sợ lại bay đến trên tường viện, không dám đi qua viện của người ta nữa.

Chẳng qua là, một màn này, bị nam nhân tựa vào bên cửa sổ kia nhìn thấy rõ ràng

“A Tuyết, trở lại.” Hắc hướng nàng kêu một tiếng.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, vốn là thân thể còn vững vàng đứng ở đầu tường, bị hắc kêu một câu này, trong bụng cả kinh, thân thể nghiêng một cái, nhưng lại té xuống.

Ngay sau đó chính là người chó tranh nhau kêu la tiếng động lớn tiếng huyền não.

Thiếu Khâm ngưng mi, vội vàng từ cửa chính đi ra ngoài, đến viện cách vách.

Cửa viện mở ra, trong sân đã khôi phục yên tĩnh, chẳng qua là một người một chó khó tránh khỏi quá mức rêu rao.

Nhất là Hạ Lan Tuyết bị con chó to cao cỡ một người kia đẩy ngã phía dưới, tiểu thân thể bị áp cơ hồ chỉ có thể trông thấy một đôi chân nhỏ.

Mà Hạ Lan Tuyết cũng không phải là yếu ớt, nào sợ bị đụng ngã, một đôi tay lại níu lấy lỗ tai của con chó to, trong miệng cắn lỗ mũi con chó không thả.

Hai phe giằng co, chủ nhà đi ra, vội vàng can ngăn.

Nhưng thế nào cũng kéo không ra, Hạ Lan Tuyết sợ buông lỏng tay, chó này há mồm liền cắn mình, nào dám thả, trừ phi có người đem súc sinh này giết chết.

Chủ nhà đang không có cách nào, vừa vặn thấy Thiếu Khâm tới, vui vẻ nói, “Mộ Dung công tử, ngài tại sao trở lại? Ngài tới thật đúng lúc, mau đem súc sinh này bắt đi, đừng để đả thương tiểu cô nương này.”

Không cần hắc nói, Thiếu Khâm cũng sẽ làm như vậy, một tay níu lấy lông chó săn to lớn, dùng sức một chút, liền xách nó từ trên người Hạ Lan Tuyết quăng đi ra ngoài.

Này đại chó săn bỏ rơi ở góc tường, ngao ô mấy tiếng nhưng lại bất động.

Bên này, Hạ Lan Tuyết ngồi dậy, nhổ ra một miếng đầy lông chó, bộ dạng hết sức chật vật.

“Không phải là bảo ngươi ở trong phòng nghỉ ngơi sao? Lại chạy đến gây chuyện, còn bị con chó bắt nạt.” Thiếu Khâm ngồi xổm xuống, tức giận quờ trách nàng, một mặt rút mấy sợi lông chó dính trên tóc nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Khá lắm nha đầu vô tâm

Nghe Thiếu Khâm trách cứ, Hạ Lan Tuyết tức mà không biết nói sao đánh tới một chỗ, “Đều tại ngươi, nếu không phải là ngươi đột nhiên kêu ta, ta sẽ sợ ngã xuống sao?”

“Ôi? Không làm chuyện trái lương tâm sẽ không sợ quỷ gõ cửa, ngươi ngược lại nói cho ta một chút, tại sao ta kêu ngươi một tiếng, ngươi sẽ bị dọa sợ?” Thiếu Khâm nhìn thẳng ánh mắt của nàng, nhướn mày cười lạnh, “Chẳng lẽ là muốn vụng trộm chạy trốn đi?”

Hạ Lan Tuyết về mặt cứng lại, cái loại bị người nhìn thấu tâm tư làm lúng túng đó rất tự nhiên bị lộ ra, “Ôi, bị ngươi đã nhìn ra sao? Chỉ là, điều này cũng không có gì hay giấu giếm. Vốn là thế, ta thì không phải tự nguyện cùng ngươi tới. Cho nên, chờ đến cơ hội ta đương nhiên muốn chạy trốn.”

Nàng dứt khoát nói rõ ý nghĩ nơi đáy lòng ý, Thiếu Khâm cũng có chút ngoài ý muốn, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của nàng, cười nói, “Được rồi, ngươi nghĩ trốn liền trốn, chỉ cần có thể trốn thoát là được.”

Một mặt kéo nàng đứng lên, “Trên đất lạnh.”

Bên cạnh, chủ nhà đi tới, áy náy đối với Hạ Lan Tuyết nói, “Tiểu cô nương, ngươi không sao chứ?”

Vừa vội vàng kêu phụ nhân ở trong phòng, “Mau nấu chút nước nóng cho vị cô nương này tắm một cái.”

“Không cần, ta mang nạng trở về tắm.” Thiếu Khâm nắm tay Hạ Lan Tuyết, một bộ giả dạng gia trưởng, khiến cho Hạ Lan Tuyết rất ghét.

“Ta muốn tắm ở nơi này.” Hạ Lan Tuyết hất tay của hắn ra, thẳng hướng phía phụ nhân trung niên kia đi tới, “Đại nương, nước nóng ở đâu? Ta tự mình tới.”

Phụ nhân trung niên cầm cái chậu, hướng nàng cười cười, “Ngươi đi theo ta.”

Mang Hạ Lan Tuyết tới bên cạnh trong phòng bếp, phụ nhân trung niên cầm lên ấm nước trên bếp lò, hướng trong chậu trong rót ra.

Hạ Lan Tuyết liền khom lưng rửa tay, cuối cùng lại múc ít nước nóng lau mồm miệng, nói, mới vừa rồi thời điểm cần con chó không có cảm thấy, bây giờ mới phát giác ra mùi vị kia thật là bẩn.

Một lần tắm này, liền tắm ra một chút nước đen.

Chuyện gì xảy ra?

Nàng lại vốc ít nước rửa mặt gò má, nước trong chậu càng đen hơn.

“Đại nương, có thể cho ta mượn cái gương không?” trong lòng Hạ Lan Tuyết mơ hồ đoán được cái gì.

Đại nương kia vừa nhìn mặt Hạ Lan Tuyết, lấy làm kinh hãi, “Ai nha, cô nương mặt của ngươi? Chẳng lẽ là trước dung cái dầu mỡ gì sao? Thì ra làn da lại trắng đẹp như vậy.”

Vừa nói, đại nương từ trên kệ rửa mặt lấy tới một mặt gương nhỏ đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết cầm tới nhìn vào, quả nhiên, trên mặt đen thùi lùi một đoàn, tựa như lau lọ nổi lên, nàng mới vừa rồi dùng nước tắm nơi đó mới lộ ra một chút đến trắng.

Không trách được, quan binh kiểm tra đó nhìn không ra.

Cảm tình, Thiếu Khâm tiện nhân kia len lén ở trên mặt nàng động tay động chân.

Đề gương xuống, Hạ Lan Tuyết chịu đựng lửa giận, lại lần nữa lấy chậu nước sạch sẽ rửa sạch mặt.

Tắm xong, phụ nhân trung niên đưa tới khăn lông cho nàng lau, một mặt cười híp mắt quan sát nàng, “Nha, cô nương sinh ra nhìn thật là tốt, làn da nõn nà này cũng có thể bắt một cái liền ra nước, không trách được Mộ Dung công tử sẽ dẫn ngươi trở lại.”

“Mộ Dung công tử? Người nào a?” Hạ Lan Tuyết sững sốt, cũng không nghĩ tới chính là Thiếu Khâm.

Đại nương cười khẽ một tiếng, “Còn có thể là ai? Mới vừa rồi còn nghe ngươi ở trong sân cùng hán huyên nào.”

“Thiếu Khâm?” Hạ Lan Tuyết giật mình, “Thì ra là hán họ Mộ Dung?”

Đại nương hoài nghi nhìn nàng, “Thế nào? Hắn không có nói với ngươi những thứ này?”

“Dĩ nhiên không có, ta là bị hắn bắt tới.” Hạ Lan Tuyết đề khăn lông xuống, ừm khuất hít mũi một cái, nói.

Đại nương kinh ngạc vô cùng, “Bất?”

“Ừ, hán chính là tên lừa gạt đại gian ác, làm cho ta hôn mê, cả đêm bắt đến nơi này, mới vừa rồi ta muốn vụng trộm chạy trốn, không muốn bị hán phát hiện.

Ta căn bản không biết hắn.” đôi mắt Hạ Lan Tuyết đỏ lên, đáng thương nói.

Đại nương nghe đến tròn mắt hốc mồm, khó có thể tin, “Không thể nào? Mộ Dung công tử không giống người như vậy.”

“Dù sao hắn là người xấu.” Hạ Lan Tuyết lầm bầm một tiếng, ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy Thiếu Khâm vẫn cùng đại thúc trung niên kia trò chuyện gì đó, hừ nhẹ một tiếng, đi thẳng tới cửa.

Thiếu Khâm liền cười nói, “Nha đầu này chắc vẫn còn phiền não đây. Vương thúc ngài bận việc trước, ta đi về trước nhìn một chút.”

“Vậy cũng tốt, một hồi mang nạng tới dùng cơm, ta để cho thăm ngươi nấu nhiều thêm vài món ăn.” Vương thúc khách khí nói.

Hạ Lan Tuyết ở phía trước nghe được, không khỏi cau mày, thoát nhìn Thiếu Khâm ở nơi này rất quen thuộc nha, thế này rất bất tiện cho nàng trốn.

Trở lại chỗ ở, Như Phong đứng giống như cọc gỗ ở trong sân, thấy nàng trở lại, cũng không có phản ứng quá lớn.

Hạ Lan Tuyết cũng không để ý đến hắn, đi thẳng trở về phòng.

Mới hướng trên giường nằm xuống, Thiếu Khâm liền tiến vào, nàng dứt khoát ôm gối đầu, mặt ngó phía trong giường.

“Đói không? Nơi này có đồ ăn.” Thiếu Khâm tự mình bụng thức ăn tới đây.

Hạ Lan Tuyết rất muốn biểu hiện cao ngạo một chút, cự tuyệt thức ăn này, nhưng là, từ hôm qua đến bây giờ, cũng chỉ cùng Cơ Hoa Âm ăn một bữa, nàng bây giờ rất đói.

Nàng là người chỉ cần một chút đói bụng, thường sẽ có cảm giác lòng hoảng hốt, cả người vô lực, làm cái gì cũng không lên tinh thần được.

Thực là muốn chết.

Bất đắc dĩ đứng dậy, nàng đi tới cái bàn bên, nhìn chút thức ăn cực kỳ đơn giản khác biệt cùng một chén cơm mùi vị có chút hơi lạ, không khỏi hoài nghi, “Ngươi làm?”

Tay nghề này so với Cơ Hoa Âm, không biết kém bao nhiêu.

Thiếu Khâm cười nhẹ, “Như Phong làm, hắn cũng là lần đầu tiên, ngươi chấp nhận ăn chút. Một lát ta để cho Vương thẩm nấu chút đồ cho ngươi.

“Hạ Lan Tuyết không có lên tiếng, ngồi xuống, cầm lên chiếc đũa bới cơm vào miệng, nhai một chút, miễn cưỡng nuốt xuống.

“Thế nào?” Thiếu Khâm nhìn nàng cau mày, liền hỏi.

“Chưa chín kỹ.” Hạ Lan Tuyết sắc mặt bình tĩnh lại gấp món ăn, lần này muốn giả bộ bình tĩnh cũng không thể rồi, bởi vì nàng từ trước tới giờ chưa từng ăn được món ăn có mùi vị quái dị như vậy.

Liên tục phun ra không ngừng, nàng vẻ mặt đau khổ hỏi, “Tiểu tử thôi Như Phong kia có phải hay không nhìn ta không vừa mắt, muốn mưu sát ta sao?”

“Khó ăn như vậy?” Về mặt Thiếu Khâm hoài nghi.

“Không tin chính ngươi ăn thử một miếng một chút xem.” Hạ Lan Tuyết tức giận trừng hắn một cái, cầm lên cái chén ở trên bàn, vội vàng hướng trong miệng hắn đổ.

Thiếu Khâm dĩ nhiên là không ăn loại thức ăn này, cho dù chết đói cũng nuốt không trôi một ngụm, hắn người này đối với ăn đặc biệt chú ý.

Vì vậy, hắn kêu Như Phong đi vào, chỉ vào món ăn nói, “Ngươi ở trong món ăn này hạ độc?”

Như Phong lắc đầu.

“Khó ăn chết được.” Hạ Lan Tuyết buồn bực nói, so sánh chút, nàng tình nguyện ăn độc được, lại nói độc được do nàng điều chế đều là hương vị ngọt ngào ngon miệng, so với món ăn hắn làm không biết ngon hơn bao nhiêu.

Như Phong hạ con ngươi, có chút vô tội.

Thiếu Khâm nói, “Nếu không có hạ độc, không thể trách ngươi, mang thức ăn xuống đi, không cho đồ, toàn bộ là phần thưởng của ngươi.”

Như Phong da mặt vừa kéo, Hạ Lan Tuyết cũng là ngạc nhiên, chợt lại ác liệt cười, nhìn Như Phong, xấu xa nói, “Nghe đi? Toàn bộ phần thưởng để ngươi ăn, một miếng cũng không cho để lại nha.”

“Vâng.” Như Phong đáp tiếng, chuẩn bị mang thức ăn lui xuống.

Hạ Lan Tuyết sợ hắn ăn gian, “Từ từ, thức ăn này giờ mang xuống sẽ lạnh, ngươi chính là ngồi ở đây ăn đi.”

Khoé môi Thiếu Khâm khẽ nhếch, bất đắc dĩ cười.

Như Phong cũng nghe lời, quả thật ngồi xuống, cầm lên chiếc đũa liền ăn.

Một miếng cơm một miếng món ăn, ăn mà mặt không biểu cảm, bất giác ăn thật ngon, nhưng là không có cảm thấy bộ dạng khó ăn nhiều.

Nhìn hắn hồn nhiên bất giác ăn đến nửa chén, Hạ Lan Tuyết liên tục đè lại cổ tay của hắn, “Ài, ngươi đừng cậy mạnh, khó ăn coi như xong đi? Ăn hư bụng cũng không có tốt.”

Đồ ăn gì đó khó khăn như vậy, nàng ngay cả một miếng cũng ăn không vào, người này ăn đến nửa chén, cũng không dễ dàng.

Vậy mà, Như Phong không cảm kích, vẫn như cũ thông thả ung dung ăn.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy cảm thấy rất đáng thương, liền nhìn về phía Thiếu Khâm.

Thiếu Khâm phân phó, “Người đi xuống đi, đi ra ngoài mua chút rượu và thức ăn hãy trở lại.”

“Vâng.” Như Phong nghe lời để chén đĩa xuống, đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, quả nhiên mình không nên có hảo tâm, người ta chỉ nghe lời của chủ tử.

Cùng Thiếu Khâm ngồi đối diện nhau, càng thêm không được tự nhiên, Hạ Lan Tuyết đứng dậy, lại làm giống như chết nằm úp sấp đến trên giường.

Trong nhà còn có một nam tử, nàng liền như vậy, đúng là không biết chừng mực.

Đơn giản, Thiếu Khâm đối với tính tình của nàng cũng là rõ ràng, liền bắt kẻ góc, một mình đi tới trên tháp nhỏ bên cửa sổ, cũng tà nằm xuống, cùng nàng ngả ngơi.

Trong phòng rất an tĩnh, Hạ Lan Tuyết mơ hồ một hồi, cho là hán đã đi, kết quả, đứng dậy vừa nhìn, người này thân thể thon dài như vậy, lại vùi ở trên tháp mềm nhỏ kia, một cặp chân dài không chỗ để, cũng là thật đáng thương.

“Ai, người không cần nhìn ta, ta hiện tại cũng không có khí lực chạy trốn, người chính là trở về trong phòng của người ngủ đi.” Hạ Lan Tuyết ngồi ở trên giường, nhìn hán nói.

Vậy mà, Thiếu Khâm ngay cả mí mắt cũng không nâng một cái, dường như ngủ thiếp đi.

Liền ngủ thành như vậy? Hạ Lan Tuyết cau mày, cũng không biết xuất phát từ tâm lý, đại khái nhất thời đầu óc co rút, cho nên, ôm lấy chân trên giường, đi tới trước gót chân hán, trườn lên trên người hán.

Trong nháy mắt xoay người muốn đi, tay lại bị hán bắt được.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Thiếu Khâm mở một đôi mắt, hàm chứa tình cảm nào đó, một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

“Người làm gì thế? Yên tâm, ta cũng không định hại người nha, chỉ là sợ người lạnh, cho người đắp chăn mà thôi. Người không cần phải nắm ta không thả.”

Cô nương này cỡ nào vô tâm nha.

Thiếu Khâm bắt đắc dĩ, buông lỏng tay nàng, giọng nói khàn khàn nói, “Đa tạ.”

“Không cần. Người thiếu ta nhiều, nhưng người cho tới bây giờ cũng không có báo đáp qua, ngược lại, người còn lần lượt cùng ta gây khó dễ. Cái chữ tạ ơn này từ trong miệng người nói ra, hiện tại rất già.” Hạ Lan Tuyết khinh thường nhẹ cười, chẳng qua là, trong lòng cũng không thoải mái.

“Ai, nói đến kỳ quái, người mấy phen làm khó với ta, ta vốn nên để cho người chết không được tử tế. Nhưng mỗi lần lại “

Loại cảm giác đó quá quý dị quá phiền lòng, nói thật, Thiếu Khâm sờ tác sờ vi, không chỉ một lần để cho nàng rất muốn xé hán, nhưng trên thực tế, mỗi lần sau khi con giận qua đi, nàng đối với hán căn bản là không hận nổi.

Thậm chí, thí dụ như mới vừa rồi còn đối với hán có cảm giác có tia thương tiếc, cho nên gặp quý mới giúp hán đắp chăn?

Nàng không phải là nên để cho hán chết rét mới phải sao?

“Như thế nào?” Thiếu Khâm đổi cái tư thế, cầm đệm dựa vào, hai tay vây quanh, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, thờ dãi một cái, “Tĩnh, dù sao ta không có hại người. Cho nên, Thiếu Khâm đại nhân, cũng hi vọng người đừng làm ra chuyện gì để cho ta nghĩ đến chuyện muốn mưu hại người.”

Nói xong, nàng thả ra cánh tay, đi ra ngoài, “Phòng này để lại cho người, người ngủ đi, ta đi ra ngoài cho thoáng khí.”

Thiếu Khâm cũng không có cản nàng, chẳng qua là, nhìn bóng lưng nàng rời đi, tâm tình càng thêm nặng nề.

Nàng không có hại qua hán? Nhưng hán chưa từng hại nàng?

Hôm nay làm như vậy, hán cũng là vì nghĩ cho nàng thôi.

Nhưng là bàn tay nhẹ nhàng nắm chần mềm trên người, hán lại cười không ra tiếng.

Được rồi, thật ra thì, nàng đối với hán cũng không phải là hoàn toàn vô tâm như vậy.

Hạ Lan Tuyết ra khỏi viện, quay đầu lại nhìn Thiếu Khâm cũng không có đuổi theo ra tới, trên mặt lộ ra nụ cười giao hoát.

Như Phong đi trên đường, Thiếu Khâm ở trong phòng ngủ, viện từ này càng không có nửa người trông chừng, này thật không phải là hấn cố ý để mình đi?

Ha ha

Cười đắc ý một tiếng, Hạ Lan Tuyết vội vàng liền hướng ngoài phòng chạy đi.

Ai ngờ mới ra khỏi đại môn, liền bắt gặp Vương thẩm cách vách, sau lưng còn có hài tử mấy tuổi kia đi theo.

“Cô nương, người này là muốn đi đâu vậy? Thẩm nghĩ là người cùng công tử còn không có ăn điểm tâm, nên đói. Trước hết làm mấy khối bánh, sau lại làm chút thức ăn, các người ăn trước chút điểm tâm, cha hấn đi trên đường mua thịt rồi, một lát ta làm món ăn sở trường cho các người ăn thật tốt.”

Vừa nói, một tay nâng bụng một cái khay, một cái tay nắm tay Hạ Lan Tuyết, sẽ phải cùng nhau vào nhà.

Hạ Lan Tuyết liên tục nhận lấy khay trong tay nàng, cười nói, “Đa tạ thẩm, chẳng qua là, công tử hấn mới ngủ thiếp đi. Không có muốn quấy rầy, như vậy đi, đồ ta trước để vào trên bếp, một hồi chờ hấn tỉnh sẽ ăn.”

Nói xong, vội vàng bụng cái khay, vào viện trước.

Nàng không có mời, Vương thẩm liền không định có ý tứ đi vào, liền đứng ở cửa nói, “Cô nương, có gì cần, liền đến cách vách kêu thẩm một tiếng nha.”

“Àn.” Hạ Lan Tuyết bê đồ vào phòng bếp, vừa ăn vừa đáp trả một tiếng, xuyên thấu qua trước cửa sổ, nhìn thấy người đi, lúc này mới lại cảm hai khối bánh, cầm trong tay một khối, vừa gặm vừa đi ra ngoài.

Lần này vận khí không tệ, ra khỏi viện, ra khỏi ngõ hẻm, tất cả không ai phát hiện.

Chẳng qua là, đi ở trên đường thưa thớt người này, cảm giác rất thê lương.

Núp ở một góc khuất gió, gặm xong một khối bánh cuối cùng, nàng tìm chủ quán phụ cận, hỏi nha môn gần đây đi như thế nào.

Nàng đối với địa phương này rất xa lạ, hướng chỉ, tới hôm qua đi theo xe ngựa đi một đêm, nàng căn bản không nhớ đường, cũng không biết đây là địa phương quý quái gì.

Cho nên, trước mắt phải tìm được Cơ Hoa Âm, biện pháp bảo đảm nhanh nhất, chính là báo quan, lợi dụng người của quan phủ đi tìm Cơ Hoa Âm.

Vậy mà, mới vừa hỏi thăm được chỗ quan phủ, một người áo đen liền chắn trước mặt.

Hạ Lan Tuyết nhìn lên, người này nàng cũng biết, chính là một trong số mấy người cùng Tiết mama đánh nhau lần trước, gọi là Như Vũ gì đó.

“Đại nhân nói bên ngoài lạnh, cô nương hóng mát một chút thì quay về thôi, ngàn vạn lần chớ ra ngoài quá lâu, dễ dàng bị lạnh.”

Hạ Lan Tuyết sau khi nghe xong, cảm giác tim phổi đều muốn nổ tung, “Người vẫn đi theo ta?”

“Thuộc hạ chẳng qua là phụng mệnh bảo vệ cô nương an toàn.” Như Vũ trả lời.

Hạ Lan Tuyết tốn hơi thừa lời, “Chớ má, người chính là giám thị ta.”

Như Vũ mím môi không nói, thật ra thì, hai cái này sự khác biệt không lớn, nàng cũng có thể lý giải là giám thị, giám thị ở ngoài, nếu nàng gặp nguy hiểm, hấn cũng sẽ ra tay.

“Hừ!” Không trách được cả viện không có ai trông chừng, thì ra là len lén cho một người như vậy đi theo mình.

“Ai, phòng ốc nhà ta người sửa xong chưa?”

Như Vũ liền giật mình, gương mặt tuấn tú có chút quẫn, trả lời, “Sửa xong.”

“Kia Cơ tướng quân nhưng đã nghiệm thu qua?” Hạ Lan Tuyết lại hỏi.

Như Vũ nhấp mím môi, lắc đầu, “Chưa từng.”

“Vậy thì không tính xong, phải nghiệm thu qua mới có thể coi là xong.” Hạ Lan Tuyết nhìn hấn một cái, nói, “Cho nên, người còn thiếu nhà ta một nóc nhà đấy.”

Như Vũ, ““

Hạ Lan Tuyết quanh đi quẩn lại trở lại, chỉ là, chưa tiến vào, quay người lại, lại đã đến nhà Vương thẩm cách vách.

“Cô nương?” Như Vũ không biết nàng muốn làm cái gì.

Hạ Lan Tuyết kiều mi, “Chuối cái môn, ngươi muốn tới sao?” (Chuối cái môn: ai hiểu dịch hộ với)

Như Vũ không có tiếp lời.

Hạ Lan Tuyết thẳng đi vào, “Thăm ở nhà sao?”

Vương thẩm đang bận rộn trong phòng bếp, nghe gọi, liền từ cửa sổ nhỏ nhìn ra bên ngoài vừa nhìn, thì thấy là nàng, vui vẻ ra đón.

“Ai nha, cô nương, trong phòng bếp này bẩn, mau vào nhà ngồi.”

“Không cần, thẩm đang làm gì vậy? Ngươi thơm quá.” Lỗ mũi Hạ Lan Tuyết đặc biệt thính, ngửi ngửi liền hướng bếp đi tới.

Vương thẩm cười, “Chỉ là thịt hầm cách thủy, cho thêm chút canh được gia truyền, một lát ngươi nếm thử một chút.”

“Àn.” Hạ Lan Tuyết ngồi ở trên cái băng ghế nhỏ, nhìn Vương thẩm vật lông gà, không khỏi chớp con mắt, tò mò, “Thẩm, ngươi và công tử nhà ta kia rất quen sao?”

“Nha, coi như là vậy đi.” Vương thẩm vừa làm việc vừa nói, “Nói đến, chúng ta cho công tử thuê phòng này, cũng không hơn mười năm trước.”

“Hắn mượn phòng ốc của các ngươi?” Hạ Lan Tuyết buồn nôn, cảm tình Thiếu Khâm còn là đi thuê sao?

Vương thẩm gật đầu, “Ừ, một con phố này, hơn phân nửa phòng đều là công tử nhà ngươi thuê.”

Hạ Lan Tuyết khó có thể tin, vị thái giám già này bàn tay thật là dài a, loại địa phương quý quái này cũng có sản nghiệp? Ôi, không trách được ngày trôi qua xa hoa như vậy, ra khỏi cửa phố tương như vậy.

“Vậy các ngươi biết thân phận chân thật của hắn sao?” Nhìn thái độ của nàng như vậy, Hạ Lan Tuyết rất hoài nghi.

Quả nhiên, Vương thẩm lắc đầu, “Cái này thẩm cũng không hết sức rõ ràng, chỉ biết hắn là cái công tử thế gia, tâm địa tốt, đối đãi với những người như chúng ta này cũng khoan hậu.”

“” Hạ Lan Tuyết khịt mũi coi thường, “Còn gì nữa không?”

“Oh.” Mở ra mấy hát, Vương thẩm đứng lên thân thiện nói, “Nói, chuyện này cũng đã qua nhiều năm rồi, năm đó khu phố này là bị một nữ nhân mua, nữ nhân kia đoán chừng chính là nương của công tử đi, hai người ở chỗ này ở mấy năm, sau lại không biết thế nào liền đi. Sau nữa lại, chỉ có công tử một người trở lại, ước chừng hàng năm trở về đây một lần đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Phẩm rượu rất kém cỏi (Khả năng uống rượu)

Nói nói, Vương thẩm đột nhiên ngừng lại, dường như nghĩ đến cái gì, bất chợt ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào trên mặt Hạ Lan Tuyết, quan sát thật kỹ càng, nhìn đến trong lòng Hạ Lan Tuyết dựng hết lông mao, “Vương thẩm, ngươi nhìn cái gì vậy? Trên mặt ta có cái gì không đúng ư?”

“Không phải.” Dường như Vương thẩm cũng không xác định chắc chắn, chỉ hoài nghi lẩm bầm, “Ta chỉ là cảm thấy, bộ dáng của cô nương, cũng cùng dáng dấp của mẫu thân công tử có mấy phần giống nhau.”

“A?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, sẽ không phải là mình cùng Thiếu Khâm là huynh muội thất lạc đã lâu chứ?

A phi, không thể nào, mẫu thân của nàng là Phụng Kinh La, không thể nào là người khác.

Nhưng là, cái này giống như vừa nói?

Chẳng lẽ? Mẫu thân của mình cùng mẫu thân của Thiếu Khâm là tỷ muội? Thế này mới có chuyện chi phúc vi hôn tử nhỏ như vừa nói?

Nhìn nàng phản ứng như thế, Vương thẩm vội nói, “Cũng đã trôi qua nhiều năm như vậy, có lẽ là ta nhớ nhầm.”

Chỉ có điều lời tuy nói như thế, ánh mắt Vương thẩm lại hướng trên mặt Hạ Lan Tuyết vòng hai vòng, trong lòng càng cảm thấy giống như là thế.

Chẳng qua là, không dám nói.

Hạ Lan Tuyết lại hỏi cái gì nữa, Vương thẩm cũng đều nhất nhất đáp lại, chẳng qua là, bà đối với thân phận chân thật của Thiếu Khâm tựa hồ cũng không biết, vẫn chỉ cho là công tử của đại gia đình nào đó, ra cửa bận việc buồn bán bên ngoài.

Hỏi cũng không được gì, Hạ Lan Tuyết xám xịt đã muốn rời đi.

Wang thẩm đứng lên tiễn nàng, “Cô nương, ngươì về nhà nghỉ ngơi trước, ta chỗ này bận rộn tới mệt, một hồi dọn dẹp thỏa đáng, lại cùng nói chuyện với ngươì.”

“Tạ ơn thẩm.” Hạ Lan Tuyết ra ngoài, nhìn trong sân chờ như mưa, thấy có chút buồn bực.

Trở lại chỗ ở, nàng chưa có trở về gian phòng mà Thiếu Khâm đang ngủ kia, ngược lại mở ra một gian ở phía tây, lúc này đi vào, cũng có chút kinh ngạc.

Trong phòng rất đơn giản, chỉ là rất có hơi thở cuộc sống, để cho nàng cảm động và nhớ nhung khắc sâu, chính là bên cạnh giường lớn đặt một chiếc giường nhỏ cho trẻ nhỏ, bên trên còn treo mấy món đồ chơi khắc gỗ nhỏ nhỏ.

Ở Hạ Lan phủ, nàng nhớ đệ đệ khi còn bé liền cũng ngủ giường trẻ nít như vậy.

Chỉ không biết cái giường trẻ nhỏ đệ đệ đã từng ngủ giờ qua ngườì nào.

Giường chiếu dọn dẹp rất sạch sẽ, giống như vẫn thường có ngườì ở.

Cũng là nhầm chán, Hạ Lan Tuyết liền nằm dài trên giường, nghỉ ngơi chút rồi đứng lên, trong đầu tính toán muốn chạy đi như thế nào.

Dù sao, Tây Di lớn như vậy, muốn tìm được một ngườì, không dễ dàng.

Thay vì chờ ngườì tìm, còn không bằng mình trốn.

Chẳng qua là, Như Vũ này như là quỷ ảnh luôn đi theo mình, bây giờ thực phiền toái.

Làm sao để ngườì này đi đây?

Dùng được làm hán hôn mê? Mỹ nhân kế thu thập hán? Hay là dứt khoát xuất kỳ bất ý đánh lén hán.

Nghĩ tới nghĩ lui.

Hạ Lan Tuyết nhưng lại ngủ thiếp đi, hơn nữa còn là nằm mơ.

Trong mộng, nàng không biết thế nào trốn tới nơi hoang dã, bị một đám sói đuổi theo, nàng chạy hết sức về phía trước, bên tai là tiếng bản thân dồn dập thở dốc.

Nàng cảm giác mình chạy tới sắp tắt thở, thật là tuyệt vọng.

Ngay tại lúc nàng tuyệt vọng co quắp ngã xuống đất, chấp nhận nhắm mắt lại, trước mắt lại rộng mở trong sáng.

Hoa cỏ mùa xuân nở rộ rồi, Cơ Hoa Âm ôm nàng, nói lên nỗi lòng.

Nàng cũng gấp gấp nói với hán, đoạn thời gian bị Thiếu Khâm bắt đi này, như thế nào nhớ hán?

Lúc hai ngườì đang tình nồng, nàng lại nghe thấy tiếng động khác thường vang lên, theo tiếng động nhìn lại, lại thấy một thiếu niên áo trắng bị vây ở trong bầy sói, trên ngườì thiếu niên bị xé rách thành từng mảng máu nhỏ, nhưng hán như cũ cầm trong tay côn gỗ, giống như nổi điên cùng bầy sói chiến đấu.

Mà đang ở trên một cây đại thụ khô cách đó không xa, nha đầu tuổi còn nhỏ bị đặt ở trên cây khô, nhìn một màn trước mắt, chỉ lo gào khóc.

Tiếng khóc kia rất đáng thương, cũng cùng đáng về Hạ Lan Tuyết khi còn bé khóc rất giống.

Trong lòng đột nhiên giật mình, lần nữa nhìn tiểu nha đầu đang ôm cây khô kia, khuôn mặt nhỏ nhắn kia chỉ lớn cỡ bàn tay, không phải chính là bộ dạng còn tám bé của mình sao?

Thiếu niên kia

Trái tim run lên, Hạ Lan Tuyết kinh hãi mở mắt, trước mắt cũng là khuôn mặt yêu mị của Thiếu Khâm, ngón tay thon dài kia khẽ vuốt ở trên mặt của nàng, còn chưa có kịp thu hồi.

“ Tỉnh?” Đường như Thiếu Khâm cũng có chút kinh ngạc, thu hồi ngón tay, cười hỏi, “Mới vừa rồi ngươì mộng cái gì? Ta xem ngươì kêu lung tung, giống như là bị chó rượt vậy.”

“Không phải là chó, là sói, một đám sói.” Hạ Lan Tuyết ánh mắt kinh ngạc, lỡ miệng nói ra.

Thiếu Khâm sắc mặt cứng lại, “Sói?”

“Oh.” Hạ Lan Tuyết thở một hơi dài nhẹ nhõm, đầu óc thanh tỉnh chút, lại cảm thấy có chút lạnh, thì ra là, nàng mới vừa rồi vẫn mặc y phục nằm ở trên giường suy nghĩ vấn đề, ai nghĩ đến nhưng lại ngủ thiếp đi?

Nàng gấp rút kéo chăn mềm, đắp đến trên người mình.

Thiếu Khâm nhìn nàng, thấy nàng không có những phản ứng khác, liền có chút thất vọng, “Bị sói đuổi theo? Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Nàng cùng Cơ Hoa Âm tình nồng, đâu có định nói.

Thiếu Khâm nhăn mi, “Ngươi mơ thấy Cơ Hoa Âm rồi?”

“Ồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết hồng lên, vội nói, “Mơ thấy một thiếu niên áo trắng.”

Ánh mắt Thiếu Khâm lóe lên, “Sau đó thì sao?”

“Sau lại ta liền tỉnh nha, tỉnh đã nhìn thấy ngươi.” Hạ Lan Tuyết nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy không đúng, chợt ngồi dậy, dùng chăn bảo vệ mình, “Ngươi chừng nào thì tiến vào? Làm gì ở trên giường của ta?”

“Nghe ngươi hô cứu mạng.” Thiếu Khâm đưa tay ở trên đầu nàng xoa xoa một cái, nhìn nàng tóc dài, không trâm không cài buộc xõa sau ót, bây giờ thành cái dáng vẻ này, liền hảo tâm từ trong ngực lấy ra một câu móc trâm được điêu khắc tinh xảo.

“Ừ, đầu tóc vén lên, không nhìn như vậy giống như một nha đầu điên.”

“Ai muốn cây trâm của ngươi, ta có.” Hạ Lan Tuyết gấp gấp từ trong quần áo lấy ra cây trâm bảo bối màu xanh ngọc.

Đây là Hoa Âm đưa nàng.

Vừa định trâm lên, Thiếu Khâm lại nhanh tay một phát đoạt cây trâm đi.

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, “Ngươi nếu dám hủy cây trâm ta, ta chết cho ngươi xem.”

Thiếu Khâm nắm chắc lòng bàn tay, lại thả lỏng, “Muốn lấy về, xem biểu hiện của ngươi đã.”

Hắn rút cuộc không có hủy cây trâm, chẳng qua là, tịch thu cây trâm.

“Này, ngươi không phải chứ? Ngươi có tiền như vậy, làm gì giành đồ của ta?” Hạ Lan Tuyết tức giận nện giường, nghĩ tới đến đoạt lại, lại sợ chọc tới hắn, dứt khoát bẻ gãy cây trâm, vậy thì mất nhiều hơn được.

“Sửa sang lại tóc cho tốt, đi ra ăn cơm.” Thiếu Khâm trầm giọng nói một câu, xoay người rồi đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết buồn bực không được, nhìn lại cây trâm gỗ trong tay, điêu khắc tinh xảo, mài rất bóng loáng.

Đây chắc không phải là tên khốn kiếp kia vì mình làm đi?

Không cho phép nàng mang cây trâm của Hoa Âm, lại càng muốn nàng mang cây trâm đích thân hắn làm?

Người này trong lòng quả thật âm u.

Hạ Lan Tuyết sẽ không theo ý hắn, đi tới trước bàn trang điểm, mở ra hộp trang điểm, thật đúng là phát hiện mấy thứ đồ trang sức đeo tay, chỉ là trâm vòng linh tinh, đều không phải loại nàng thích, hơn nữa nàng cũng sẽ không búi kiểu tóc rườm rà.

Tìm nửa ngày, tìm được một cái dây cột tóc, nàng liền đơn giản buộc thành cái đuôi ngựa, cứ như vậy ra cửa.

Thứ ăn đặt ở trong phòng kia của Thiếu Khâm, Vương thẩm còn cố ý hâm nóng bầu rượu.

Lúc Hạ Lan Tuyết tiến vào, Thiếu Khâm đang tự châm uống một mình, thấy nàng tới, tầm mắt hướng trên đầu nàng thoáng nhìn qua, sau đó liền hạ xuống, cũng không có lên tiếng.

Hạ Lan Tuyết cũng không nói, liền ngồi xuống ăn.

Thiếu Khâm liếc nhìn nàng một cái, cầm cái ly, châm cho nàng ly rượu, đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết không có nhận, “Ta không uống rượu.”

“Không uống?” Thiếu Khâm khiêu mi.

Hạ Lan Tuyết cúi đầu bới com, mặc dù nàng thích rượu, nhưng là, cũng sẽ phân trường hợp, Hoa Âm ở đây, nàng uống bao nhiêu cũng không sợ, bởi vì tin hấn.

Nhưng trước mắt yêu nhân này, vạn nhất nàng uống say, còn phòng bị hấn như thế nào?

Nàng cũng không dám mạo hiểm.

Thiếu Khâm để cái ly xuống, giữu cọt cười lạnh, “Hấn quả nhiên là sẽ dạy dỗ ngươi.”

Hạ Lan Tuyết không nói, lười cùng hấn cãi cộ.

Nàng là thật đói bụng, một bữa com ăn cực kỳ nghiêm túc.

Ăn xong rồi, Thiếu Khâm như cũ đang uống rượu, trong thời gian này, nàng không thấy hấn động tới một chiếc đĩa.

“Ai, ngươi không ăn món ăn sao? Món ăn của Vương thẩm làm ngon hơn Như Phong nhiều đấy.”

Thiếu Khâm mi mắt nhẹ nâng, lạnh nhạt nhìn nàng một cái, tiếp tục uống rượu.

Căn bản xem lời của nàng như gió bên tai, hoặc là cảm thấy nàng đang xen vào việc của người khác.

Hạ Lan Tuyết thăm buồn mình đúng là rồi rãnh sợ, trông nom hấn làm chi?

Cũng không có cùng hấn chào hỏi, đứng dậy liền đi.

“Đứng lại!” Thiếu Khâm gọi nàng lại, đột nhiên từ trong lòng ngực móc ra cây trâm xanh ngọc, ném cho nàng.

Hạ Lan Tuyết sững sốt, dường như liếc nhìn cây trâm bảo bối kia, nhìn có hay không bị người này làm hỏng.

Bộ dáng nàng như vậy, quả thực đâm nhói mắt Thiếu Khâm, “Không phải chỉ một cây trâm sao? Nếu hư, ta đền cho ngươi là được.”

“Ngươi không bồi thường nổi.” Hạ Lan Tuyết không cùng hấn nhiều lời, cầm cây trâm liền chạy.

Bên này, Thiếu Khâm dứt khoát cầm lấy bình uống.

Như Phong đi tới, muốn đoạt bình rượu của hấn, lại không dám, chỉ nói, “Đại nhân, đừng uống nữa, đại phu dặn dò qua, thân thể của ngài không nên uống rượu.”

“Đi xuống.” dường như Thiếu Khâm tựa đang bực bội, dốc rượu càng mãnh liệt.

Như Phong vắn mi, nhưng biết tính tình đại nhân, lúc này không ai có thể khuyên được hấn, đều do tiểu nha đầu lừa đảo gây tức người kia.

Hấn xoay người ra cửa, lại thấy Hạ Lan Tuyết đang ngồi ở trong sân, híp mắt thích ý phơi nắng.

“Đi vào.” Như Phong đi tới trước chân nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Hạ Lan Tuyết ngẩn ra, ngược mắt nhìn hấn, “Vào nơi nào?”

“Đại nhân không thể uống rượu.” Như Phong tức giận nói, liền âm thanh cũng có chút thay đổi.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, “Hấn không thể uống rượu, cũng đừng để cho hấn uống quá.”

Nàng tiếp tục híp mắt, hưởng thụ ánh nắng ấm áp sau giờ Ngọ này.

Như Phong trán nổi lên gân xanh, một phen nín lại cánh tay của nàng, kéo nàng nói lên.

“Ngươi đi vào khuyên.”

“Này, ngươi điên rồi? Mau buông tay.” Hạ Lan Tuyết tránh không thoát, lại dùng chân đá hấn.

Nhưng con mẹ nó, nam nhân là không phải là đầu từ thiết chứ? Tại sao nàng giống như cùng một dạng đá phải thiết chứ? Chẳng những không có đá động đến hấn nửa phần, ngược lại để cho nàng bị đau chân.

Mà Như Phong cũng không ảnh hưởng chút nào, chỉ kéo nàng hướng trong phòng Thiếu Khâm mà đi, một đường hạ thấp giọng cảnh cáo nói, “Đại nhân nếu có cái gì không hay xảy ra, bọn ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Làm gì? Muốn giết hiện tại liền động thủ, lão tử nếu nháy mắt, liền không phải là nương ta sinh.” Hạ Lan Tuyết đỏ mặt cùng hấn kêu la.

Cô nương này vô lại cùng cái phường lưu manh giống nhau, Như Phong chỉ cảm thấy mi tâm thỉnh thoảng nháy, bị tức.

“Đi vào, thật tốt khuyên ngài.”

Sẽ không trì hoãn nhiều, Như Phong dứt khoát thô lỗ đẩy Hạ Lan Tuyết vào phòng, một mặt từ bên ngoài khóa cửa phòng lại.

“Này, con mẹ nó nguoi Như Phong.” Hạ Lan Tuyết vỗ mạnh vài cái lên cửa, trong lòng tức giận mau nổi.

Xoay người, nhìn Thiếu Khâm một tay chống má, nghẹo đầu, men say mông lung nhìn mình chăm chăm, trên người không khỏi nổi lên da gà.

“Này, nguoi có thuốc hạ thật tốt đấy, nói nguoi không thể uống rượu, để cho ta tới khuyên.”

Khi đang nói chuyện, nàng đi tới bên cạnh bàn, nhìn bình rượu nghiêng ngả trên bàn, cầm lên vừa nhìn, vô ích rồi.

“Như vậy một chút thời gian? Nguoi toàn bộ uống xong?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Thiếu Khâm không nói, chỉ lấy loại ánh mắt như bị nhuộm sương mù, nhìn chăm chăm nàng.

“Nguoi nhìn ta như vậy làm gì?” Hạ Lan Tuyết tim khẽ run, nói chuyện cũng không lớn, nàng nhìn thấy cửa sổ rộng mở phía sau, cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn chút.

“Được rồi, rượu cũng uống xong, ăn chút món ăn?”

Nàng cầm lên chiếc đĩa, gấp chút món ăn bỏ vào trong miệng ăn, “Ừ, lạnh, nguoi chờ, ta đi hâm nóng cho nguoi.”

Nàng bụng mâm thức ăn phải đi, cổ tay lại bị hắn bắt được.

Nàng ngừng lại, “Làm gì?”

“Ăn không vô.” Hắn ợ một hơi rượu, sau đó, khó chịu xoa ngực, đối với nàng kêu, “Khó chịu, nơi này nóng sợ.”

“Nguoi” Hạ Lan Tuyết tức giận, “Ai kêu nguoi bụng trống không còn uống rượu mạnh như vậy? Một bầu rượu mới như vậy một chút đã uống cạn sạch, không khó chịu mới là lạ chứ.”

Nàng hiện tại mới hiểu được, tại sao Cơ Hoa Âm ra quy định cho nàng khi uống những thứ rượu kia, nếu nàng không tuân thủ, sợ mỗi lần cũng cùng một dạng giống người này, thống khoái nhất thời, còn dư lại chính là đau khổ.

“Khó chịu.” Hắn chỉ lo nắm nàng la hét khó chịu, bộ dáng kia giống như một hải tặc bất lực.

Hạ Lan Tuyết buồn bực theo dõi hắn, “Khó chịu liền đến trên giường nằm một lát đi, nguoi nắm ta, cũng không có thể giúp cho nguoi thoải mái.”

“Nguoi giúp ta xoa xoa.” Hắn nắm tay của nàng, đặt vào lồng ngực của mình.

Hạ Lan Tuyết khí huyết đảo ngược, thiếu chút nữa không có ném mâm thức ăn đến trên mặt hắn đi, “Giả bộ say, mượn rượu làm càn, cùng lão tử nơi này đùa bỡn lưu manh đúng không?”

Nàng cười lạnh liên tục, tầm mắt rơi vào trên bàn tay to kia của hắn, trong lòng thầm đếm, sau đếm đến ba, lại không buông tay, liền cho mặt hắn ăn bát canh.

Lúc mới vừa đếm tới hai, Thiếu Khâm buông lỏng ra nàng, chán nản hướng một bên trên ghế dựa vào, bộ mặt tịch mịch đau thương, “Nguoi đi đi, không cần phải để ý đến ta.”

Lời còn chưa dứt, cả người thân thể đột nhiên khẽ cong, hướng trên đất nôn ra một trận.

“Này, muốn ói sao?” Hạ Lan Tuyết vội vàng đỡ cái mâm xuống, suy nghĩ muốn tìm cái chậu tới đón.

Nhưng là, Thiếu Khâm lại nằm úp sấp trên bàn, khó chịu đến ô ô gào thét.

Người này, uống rượu thật kém, uống nhiều quá như vậy liền ốm người?

Hạ Lan Tuyết tức giận nhìn hắn, bây giờ không chịu nổi ma ám kia của hắn, liền vịn hắn, nói, “Đứng lên, ta đỡ nguoi lên giường nằm chút, một lát cho nguoi nấu chút canh giải rượu.”

“Ta không có say.” Hắn lão đảo đi theo đứng lên, một tay vòng ở trên vai nàng, nửa người cơ hồ cũng ép xuống.

“Thật nặng.” Hạ Lan Tuyết khí là một câu, thật may là, giường cách không xa, nàng liều mạng nửa kéo hắn qua đó, thả ở trên giường, thờ phỉ phò nói, “Nghe, đằng hoàng nằm, ta cho nguoi nấu canh giải rượu.”

Nói xong, sửa sang lại xiêm áo, hô to một hơi, lúc này mới đi đập cửa.

“Như Phong đại vương bát, mở cửa nhanh, đại nhân nhà ngươi uống say.”

Như Phong đứng ở cửa, mặt vô biểu cảm mở cửa ra một đường nhỏ, “Đại nhân say?”

“Hắn uống toàn bộ một bầu rượu như thế, không say mới là lạ, mở cửa nhanh, lão tử đi nấu cho hắn canh giải rượu.” Hạ Lan Tuyết thừa dịp kéo cửa ra.

Như Phong lần này không có ngăn trở, chỉ cần, nha đầu này chịu vì đại nhân làm chút gì là được.

Đến phòng bếp, thấy một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn, đều là Như Phong ra đường mua được.

Hạ Lan Tuyết biết canh giải rượu, nhưng là, sẽ không nấu, liền gọi Như Phong.

“Ngươi, tới đây rửa rau nổi lửa.”

Như Phong đen mặt lại, “Ngươi làm cái gì?”

“Ta giám sát ngươi a, còn có, canh giải rượu ngươi biết làm sao? Không cần ta ở bên chỉ điểm?” Hạ Lan Tuyết bĩu môi nói, “Ài, ngươi có muốn làm hay không? Ta nhưng nói cho ngươi biết, ta sẽ không nhóm lửa đâu. Nhắc lại ngươi một câu, say rượu chính là đại nhân nhà ngươi, hắn hiện tại đang khó chịu nằm ở trên giường khóc đấy. Ngươi nếu là đau lòng hắn, liền động tác nhanh nhẹn lên chút. Ngươi nếu không quan tâm, liền cứ việc hao tổn, dù sao, hắn sống hay chết, ta là không quan tâm.”

Nói một phen mặt Như Phong giờ lạnh hơn băng, lạnh lùng nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, cũng thật sự vào phòng bếp, theo như nàng chỉ thị, rửa sạch rau cải trắng, lại vo chút gạo.

Hạ Lan Tuyết tự mình xé rau cải trắng thành sợi nhỏ, thêm đường trắng, dấm chua trộn đều đặn, sau đó bung lên, lần nữa đối với Như Phong nói, “Cháo này cần ninh lâu với nước, xem ngươi đốt lửa, cũng không thể để cháy, cái này, ta lấy trước cho đại nhân nhà ngươi dùng.”

“Àn.” Như Phong gật đầu, mặc dù nha đầu này trong miệng lợi hại, nhưng là, hành động đến cuối cùng còn không có quá giới hạn.

Hạ Lan Tuyết cảm thức ăn người giải rượu tự chế vào phòng, nhìn thấy Thiếu Khâm nằm ở trên giường, goi người chết một loại.

“Này, đứng lên, ta chuẩn bị cho ngươi đồ tốt.” Nàng bụng chút thức ăn, khom người đẩy hắn.

Thiếu Khâm vận mi, chỉ nâng chút mí mắt nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết đưa gì đó trong tay lên, “Àn, này vừa có thể làm món ăn, cũng có thể giải rượu, tới ăn một chút.”

Thấy hắn không có ý tứ dậy gấp thức ăn, Hạ Lan Tuyết liền cầm chiếc đũa gấp một chút, đưa tới bên miệng hắn.

Thiếu Khâm cũng ngoan, quả thật há mồm ăn.

“Như thế nào?”

“Khó ăn.” Thiếu Khâm sắc mặt tái nhợt, ghét bỏ nâng mi.

Hạ Lan Tuyết tức giận, “Đồ giải rượu gì đó, có thể thế nào ăn ngon?”

Lại thấy hắn lại mở miệng, hí mắt nhìn nàng.

“Còn muốn?” Hạ Lan Tuyết buồn cười, “Không phải là khó ăn sao?”

“Giải rượu.” Hắn nói.

Hạ Lan Tuyết hừ cười, lại tiếp tục giúp hắn ăn.

Một chén sợi rau trộn cải trắng khó ăn, hắn cũng toàn bộ ăn sạch, khó được.

Chẳng qua là, ăn xong rồi, hắn ầm ĩ nháo lên, thậm chí, ở trước mặt nàng ở trên giường đánh lên, “Ngô, càng khó chịu hơn rồi, nha đầu chết tiết kia, ngươi không phải là hạ độc đấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Đau thắt lưng

Nhìn Thiếu Khâm ở trên giường lăn lộn, trong miệng còn la hét bị nằng hạ độc.

Hạ Lan Tuyết nóng nảy, vội vàng để chén đũa xuống, đưa tay đè hấn lại, “Chớ lăn, để cho ta xem một chút.”

Thiếu Khâm liền nằm ngửa lại, một đôi tay cũng để yên cho nằng bắt mạch.

Hạ Lan Tuyết tỉ mỉ kiểm tra, cũng không phát hiện ra có gì đáng ngại, nhưng nhìn con mắt hấn đỏ rực, đoán trước hấn ước chừng là để bụng rỗng uống rượu dẫn đến dạ dày khó chịu.

Liền kéo chăn đắp lên trên người hấn, nói, “Người chờ một lát, ta xem một chút cháo đã được chưa? Một lát bụng tới cho, người chịu chút, chịu chút nóng lát, bụng liền hết đau.”

“Không phải là người hạ độc?” Hấn nháy mắt, hoài nghi nhìn nằng.

Hạ Lan Tuyết một hơi bị chặn ở tim, tức giận nói, “Là ta hạ độc, thế nào còn chưa có độc chết người?”

“” Thiếu Khâm mấp máy môi, hừ nói, “Ta đói bụng, đi lấy cháo tới đi.”

“Lão tử là nha hoàn của người sao?” Mắt Hạ Lan Tuyết hung hăng trừng hấn.

Thiếu Khâm nhắm hai mắt lại, làm bầm một tiếng, “Tự người nói cầm.”

“” Hạ Lan Tuyết nhe một cái, một hồi lâu, mới cười lạnh nói, “Người chờ, mới vừa rồi độc được cho không đủ, một lát ta lại cho nhiều thêm chút nữa, độc chết tên khốn kiếp người.”

Nói xong, hăm hừ đi ra ngoài.

Thiếu Khâm nhẹ nhấc mi mắt, đáy mắt xẹt qua một tia vui vẻ.

Hạ Lan Tuyết vội vã đi vào phòng bếp, nhìn thấy Như Phong ngoan ngoãn đang nhìn lửa trên bếp, miệng phiết phiết, khinh thường, “Đối với chủ tử của người thật đúng là tận tâm đây.”

Một bên mở nắp vung nồi cháo lên, nhìn cháo gạo trắng đang sôi trào, Hạ Lan Tuyết suy nghĩ, đến tột cùng muốn hạ độc sao, có lẽ muốn hạ độc ư?

“Người làm cái gì?” Như Phong đột nhiên cảnh giác nhìn nằng chăm chăm

Hạ Lan Tuyết đập lại cái vung, nhẹ liếc hấn một cái, “Ta nhìn xem cháo này nấu xong chưa, đại nhân nhà người la hét đói.”

Thật là đáng tiếc, trên người nằng bây giờ ngay cả túi thuốc tiêu chảy cũng không có, cũng đừng nói những độc được có thể trí mạng khác, haiz.

“Vậy người mau múc cháo cho đại nhân dùng.” Như Phong chăm chú nhìn nằng, vẫn cảm thấy, ánh mắt mới vừa rồi nằng nhìn nồi cháo kia không đúng lắm.

Thật đúng là coi nằng thành nha hoàn để sai sử? Hừ, “Người múc, nồi này nóng, vạ nhất ta không cẩn thận làm rớt bẻ, nhưng lại phải nấu lần nữa, đại nhân nhà người chưa chắc chờ được, nhìn bộ dáng kia của hấn, tựa hồ nếu không có chút gạo nào xuống bụng, sẽ chết.”

Nha đầu này may mà được cái miệng nhỏ nhắn nhìn tốt như vậy, mà nổi chuyện lại được mỗi một câu xuôi tai. (ta chém gió chứ chả hiểu nó miêu tả cái miệng làm sao)

Như Phong lười cùng nằng cãi cọ, múc cháo ra một cái chén sứ ồn thỏa, đưa cho nằng, “Cầm chắc.”

Hạ Lan Tuyết không nhận, chỉ cười, “Không yên tâm, người cầm đi vào đi.”

Như Phong trầm mặt, chính là nhét chén vào trong tay nằng, “Người đi, đại nhân sẽ ăn.”

Nói cách khác, nếu hấn đi, đại nhân còn không biết lại muốn nháo thành loại nào, trước đó uống rượu chính là cái ví dụ.

“Ôi, cho nên đâu? Người đây là cầu xin ta đi nha?” Hạ Lan Tuyết bụng chén kia, vô lại hướng hấn nhướng nhướng mày, dường như chỉ cần hấn dám nói một chữ không, chén cháo kia sẽ phải rớt trên đất.

Như Phong môi mím thẳng một đường, trong ánh mắt nhìn nằng dường như nhuộm chút tức giận đi.

“Ừ?” Hạ Lan Tuyết làm bộ nghiêng chén cháo.

Như Phong mãnh liệt bắt được cổ tay nằng, “Đừng làm rộn.”

“Người nào náo loạn?” Hạ Lan Tuyết lườm hần một cái, “Các ngươi mang người ta một cô nương trong sạch, bắt đến địa phương quý quái này để làm nha hoàn mà sai sử sao? Còn không cho phép ta phát tiết một chút ư. Hơn nữa, ta liền nháo thì thế nào? Dù sao người nọ trong nhà là cừu nhân của ta, ta ước gì hần đối chết đó.”

Làm bộ sẽ phải đập chén.

Như Phong không ngờ nha đầu này biến sắc mặt so lật sách còn nhanh hơn, một khắc trước trên mặt còn mang theo cười, một khắc sau liền thật có thể xệ mặt xuống.

“Tốt, coi là ta cầu xin ngươi.”

Như Phong cảm thấy, không chỉ là đại nhân điên rồi, ngay cả hần đi theo cũng điên rồi, lại bị cái tiểu nha đầu như vậy chế trụ.

“Ồi, cầu xin ta à?” Hạ Lan Tuyết hài lòng, vui vẻ, đưa ra một cái tay nhỏ tới, vỗ nhẹ nhẹ gương mặt tuấn tú trắng nõn của Như Phong, tà tứ cười một tiếng, “Cầu người phải có một dáng vẻ của cầu người, trước cười một cái cho ta nhìn một chút.”

“Ngươi?” Như Phong hai mắt nhiễm sương, lạnh lẽo.

Hạ Lan Tuyết kinh sợ lui về phía sau từng bước, ghét bỏ nhìn hần, “Quên đi, bảo ngươi cười một cái, ngươi cũng làm so với khóc còn khó coi hơn. Muốn chết. Ngươi lúc không có chuyện gì làm cầm gương lên luyện cho tốt một chút đi, luyện cười tốt lắm hãy qua cho ta nhìn.”

Nói xong, không để ý ánh mắt muốn giết người kia của Như Phong, vội vàng nhấc chân, biến mất rồi.

Vừa tiến vào nhà, liền nghe thấy âm thanh của Thiếu Khâm, “Sao đi như vậy lâu?”

“Trách Như Phong á, hần không phối hợp.” Hạ Lan Tuyết cho là hần ngu thiếp đi đấy, không nghĩ tới hần nhưng lại vẫn chờ.

Đây là say thật hay là giả bộ say?

“Hần thế nào?” Thiếu Khâm còn duy trì tư thế nằm ngửa như lúc ban đầu, trên người đang đắp một cái chăn, Hạ Lan Tuyết từ góc độ này nhìn, chỉ thấy được chăn, cùng với một cặp chân dài đặt ở dưới giường kia.

Hạ Lan Tuyết đặt chén cháo lên trên bàn, đi tới, hướng trên bập chân hần đá một cước, “Cháo tốt lắm, đứng lên ăn.”

“Dậy không nổi.” Thiếu Khâm hướng nàng đưa ra một cái tay tới.

Hạ Lan Tuyết hồ nghi, “Thế nào lại dậy không nổi?”

“Đau thắt lưng.” Thiếu Khâm đáp.

Hạ Lan Tuyết càng tỏ ra không tin, “Mới không phải đau bụng sao? Thế nào lại đau cả thắt lưng rồi?”

“Đau bụng là bởi vì ăn đồ gì đó ngươi mới nấu, thắt lưng đau đoán chừng là bởi vì tối hôm qua ở trên xe ngựa nhịn một đêm.” Thiếu Khâm giải thích, trong âm thanh lộ ra cô suy yếu đáng thương.

Hạ Lan Tuyết cũng có chút nhìn không được, đi tới bên cạnh, cúi người hướng trên mặt hần quan sát xuống, dưới ánh sang ảm đạm, càng phát ra sắc mặt hần có vẻ tái nhợt.

“Chắc chắc.” Nàng khinh miệt lắc đầu, “Ngươi thật là đáng đời nha, thể cốt kém như vậy, không hảo hảo ở nhà nuôi, càng muốn khuya khoắt làm chuyện xấu, lần này thắt lưng đau, gặp báo ứng đi?”

“Oh.” Thiếu Khâm chẳng nói đúng sai rũ rĩ, giống như bình thường biết sai rồi.

Hạ Lan Tuyết nhìn chòng chọc hần một cái chớp mắt, mới nói, “Nếu không dậy nổi, vậy thì nằm tốt lắm, chờ có thể đứng lên thì hãy đứng lên đi. Ta đi ra ngoài trước.”

“Chậm đã.” Thiếu Khâm quỳnh lên, mạnh mẽ muốn chống đứng lên, đại khái động tới chỗ đau, ai da một tiếng lại nằm xuống.

Hạ Lan Tuyết nhìn hần như vậy, vừa bức mình vừa buồn cười, “Này, ngươi còn muốn làm gì? Ta nói ngươi mà ốm “

“Ta đói.” Hần trầm trầm ngắt lời của nàng.

Hạ Lan Tuyết nhìn hần một cái, “Cháo ở trên bàn, chính ngươi đứng lên ăn là xong.”

Thiếu Khâm ngưng mi nhìn chăm chăm nàng, không nói.

“Được rồi.” Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, để cho một không tên mà ôm không dậy nổi đi ăn cháo trên bàn, dường như đúng là có chút không nên như

vậy, chỉ là, muốn để cho nàng dứt sao? Đừng hòng mơ tưởng.

Nàng xoay người, bung chén lên, sau đó, đặt ở bên cạnh cầm của hấn một chút, cười nói, “Ừ, cháo ở nơi này, thất lung của ngươi không thể động, cổ thì có thể động đi? Hơi dung chút sức lực, cũng có thể ăn.”

“A Tuyết.” Con ngươi hấn hiện đầy tia máu chăm chú nhìn nàng, dường như bị thương.

“Ừ?” Hạ Lan Tuyết bắt vì sơ động, suy nghĩ hấn dễ dàng bị bệnh, lần nữa đối phó với hai tên ở bên ngoài kia liền dễ dàng hơn nhiều rồi.

Thiếu Khâm chợt rũ con ngươi xuống, nói, “Thôi, ngươi đi đi.”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Thiếu Khâm lại nói, “Chỉ mong hấn có thể mau sớm tìm được ngươi, nếu không...”

“Như thế nào?” Hạ Lan Tuyết đột nhiên xoay người nhìn hấn.

Thiếu Khâm lại nhắm hai mắt lại, “Nếu ta chết đi, hấn còn không tìm được ngươi, ước chừng liền không tìm được ngươi nữa rồi.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết không hiểu.

Khỏe môi Thiếu Khâm mở ra, lộ ra một nụ cười khổ, “Ngươi cũng biết, thuộc hạ của ta đối với ta trung thành tận tâm như vậy, bọn họ cũng đều biết tâm tư của ta đối với ngươi, nếu ta có mệnh hệ gì, như vậy ngươi...”

“Cũng không phải là ta làm hại ngươi, chẳng lẽ muốn giết ta báo thù cho ngươi?” Hạ Lan Tuyết trong bụng kinh ngạc, nghĩ đến bộ dáng im hơi lặng tiếng mới vừa rồi kia của Như Phong, thật là cũng có chút đúng.

Thiếu Khâm lắc đầu, “Giết ngươi cũng không đến mức. Nhiều nhất là nhốt ngươi ở trong mộ của ta, theo ta đòi đòi kiếp kiếp.”

“Như này còn không phải là giết?” Nếu để cho nàng còn sống theo bởi một người chết, còn đáng sợ hơn so với giết nàng?

“Bọn họ sẽ biến thái như vậy sao?”

Biến thái? Thiếu Khâm mỉm cười, “Ngươi không cảm thấy sinh cùng khâm chết chung huyết, cũng là một loại chuyện đẹp đề sao?” (ta tra thấy khâm là chán mà dịch thể nghe củ chuối lắm nên đề nguyên nhé)

“Kia cũng phải xem là người nào có được hay không? Hai ta?” Hạ Lan Tuyết cười lạnh, “Bọn họ sẽ không sợ lão tử trước dung roi với thi thể của ngươi hay sao?”

Thiếu khâm mặt liền biến sắc.

Hạ Lan Tuyết lời vừa ra khỏi miệng, chính mình cũng sợ hết hồn, roi thi loại hành vi này đúng là ác độc, chính nàng cũng nhìn không được.

“Ủi chà, được rồi, nói những thứ kia làm cái gì.” Nàng vội vàng đổi lời nói.

Thiếu Khâm thần sắc âm đạm, “Ngươi yên tâm, ta mà chết, sẽ không để cho ngươi chôn theo.”

“Đù rồi nha, không phải không có để cho ngươi ăn cháo sao? Về phần chết hay sống.” Hạ Lan Tuyết tức giận, đi đến, để chén ra, sau đó, đặt gối đầu vào đầu giường, từ từ cúi người, đưa tay đến dưới xương sườn hấn, nhẹ nhàng diu.

“Đau không? Có thể ngồi dậy hay không?”

“Cũng khá tốt.” Thiếu Khâm rất phối hợp, dựa vào trên đầu giường.

Hạ Lan Tuyết đưa chén cho hấn, “Này, không nóng, vừa đúng ăn.”

Thiếu Khâm nhận lấy, tự mình ăn, cho dù cháo trắng này một chút mùi cũng không có, như cũ ăn xong.

“A Tuyết.” Nhìn nàng dọn dẹp chén đĩa muốn đi, Thiếu Khâm lại kêu nàng lại.

“Thế nào?” Hạ Lan Tuyết vẫn cảm thấy ngày nay, tên khốn này là lạ, đối với nàng cảm giác giống như hải tử kẻ cận nương mình.

“Đau thất lung.” Môi của hấn mấp máy một hồi lâu, mới khạc ra hai chữ này.

Hạ Lan Tuyết tức giận liếc mắt, lại đặt chén xuống, nói, “Nằm xuống, ta kiểm tra cho ngươi xem sao.”

Gương mặt tuấn tú của Thiếu Khâm hơi quần bách, khẽ ồ một tiếng, xóc chân, lật người nằm xuống, vừa dặn dò, “Ngươi muốn xem, nhẹ một chút đấy.”

Chương 154: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt

Hạ Lan Tuyết tức giận, đánh một cái vỗ vào trên lưng hắn, “Ngươi là da thịt mềm mịn giống như nữ nhân sao? Còn nhẹ chút? Ta cũng sẽ không đối với ngươi làm cái gì?”

“Khụ.” Thiếu Khâm vui đầu ở trong chăn, rầu rĩ ho khan hai tiếng, dường như mềm yếu chịu không nổi.

Hạ Lan Tuyết khỏe mắt có rút, bình tĩnh nhìn hắn, một bộ dáng nằm ở đó mặc cho ngươi làm thịt, bất chợt trong đầu là lạ.

Nàng biết, mọi người tập võ đều có thói quen như vậy, dưới tình huống có thể gặp phải nguy hiểm, tuyệt đối không dễ dàng đưa lưng gập người.

Mà hắn, lại lộ ra tư thái yếu nhất cho nàng xem.

Đến tốt cùng là đối với nàng quá tín nhiệm, hay là quá tự tin, nàng sẽ không làm thương tổn hắn?

“Thiếu Khâm.” Đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhíu lại, âm thanh cũng có chút khô khốc, nghe ra trong đó có chán chờ cùng rối rắm.

“Ừ?” Thiếu Khâm hừ một tiếng.

“Ngươi? Ngươi cảm thấy ta là người tốt sao?” Hạ Lan Tuyết giọng mỉa mai cười một tiếng, giống như tùy ý hỏi.

Thiếu Khâm nhẹ nhàng nghiêng đầu, kỳ quái nhìn nàng, “Như thế nào lại hỏi như vậy?”

“Hừ.” Hạ Lan Tuyết hai tay ôm ngực, cười như không cười nhìn chăm chăm hắn, “Ngươi không cảm thấy, loại thời điểm này, để cho Như Phong hoặc là Như Vũ canh giữ ở bên cạnh sẽ an toàn hơn một chút sao?”

“Nha?” Thiếu Khâm nhếch mi.

Hạ Lan Tuyết câu môi, “Ngươi bây giờ ở loại trạng huống này, ta muốn là đối với ngươi làm chút gì, đơn giản dễ như trở bàn tay, không phải sao?”

“Vậy ngươi muốn đối với ta làm chút gì?” Lúc này ánh mắt Thiếu Khâm chợt lóe lên hứng thú.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, cười lạnh, “Thí dụ như, dứt khoát giết chết ngươi, tránh cho ngươi sau này đi hại người.”

“Ồ.” Hắn xem thường nhún nhún người, sau đó, lại nằm úp sấp xuống, thúc giục một tiếng, “Muốn chém muốn giết hay là róc xương lóc thịt thì tùy ngươi, chỉ là, động tác nhanh lên một chút, thất lung ta đang không thoải mái.”

Hạ Lan Tuyết thu liễm tâm trạng, nửa quỳ ở đầu giường, vén xiêm y của hắn lên, lộ ra vị trí eo ếch, một đôi tay đặt ngang hông hắn nhẹ nhàng nhấn mấy cái, hỏi, “Thế nào không thoải mái? Đau nhức? Trướng? Còn là thế nào?”

Thiếu Khâm không trả lời, chỉ không nhịn được lắc lắc thân thể cười nói, “Nhột...”

“Nhột? Trước đó không phải nói đau không? Là đau nhức căng đau hay là đau giống như kim châm?” Hạ Lan Tuyết đề hắn lại, không để cho hắn vận vẹo loạn.

Gương mặt Thiếu Khâm đỏ ửng chỗ gò má, nghiêng đầu nhìn nàng, “Ta cũng không thể nói, chính là mới vừa rồi nằm một tư thế quá lâu, kết quả là không đứng dậy nổi, trên người mềm nhũn, một chút khí lực cũng không dùng được, chỗ thất lung cảm thấy giống như là mát lạnh, từng trận rét run.”

“Oh.” Hạ Lan Tuyết kéo xiêm áo hắn xuống, sàu muện nhìn hắn, thờ dài nói, “Thôi, cũng không có gì đáng ngại, nghỉ mấy ngày là khỏe.”

“Ân?” Thiếu Khâm kinh ngạc, “Cứ như vậy?”

“Ân.” Hạ Lan Tuyết nhìn hắn, “Muốn ta giúp ngươi lật người sao?”

Thiếu Khâm không có để cho, chính mình lật người lại, nằm ngửa nhìn nàng, vẫn cảm thấy nha đầu này xem qua loa cho mình, “Ngươi là nói ta không sao?”

“Nha, không có chuyện lớn đi, sau này chú ý tiết chế là được.” Hạ Lan Tuyết bĩu môi nói.

“Tiết chế cái gì?” Thiếu Khâm mờ mịt.

Hạ Lan Tuyết ngheo đầu nhìn hấn, bộ dáng hết sức tò mò, “Này, ta nhưng nghe nói qua, hậu viện trong phủ ngươì mỹ nhân có rất nhiều đấy. Nhưng là, ngươì ở trước mặt mọi người nhưng là mang thân phận Đại thái giám đấy, như vậy, bình thường ngươì cùng những nữ nhân kia chung sống như thế nào? Ngươì có cùng các nàng cái đó sao?”

Thiếu Khâm nhất thời sầm mặt, sang nói, “Ngươì mới vừa rồi ý kia, là muốn nói ta Túng Dục quá độ?”

“Ân.” Hạ Lan Tuyết dựng thẳng mi, “Thật ra thì, ngươì cũng không cần thiết phải ngưng ngừng, ngươì cái tuổi này khó tránh khỏi sao được. Chỉ là, nếu trong phủ có nữ nhân, chọn một hai cũng tốt, thỉnh thoảng làm một chút cũng là có lợi cả người.

Thật ra thì, lần trước ngươì cùng đi ra với nha hoàn, ta coi nàng đối với ngươì cũng không sai đi. Cho nên, có nữ nhân hãy dùng đi, ta nghĩ các nàng cũng sẽ không ngu mà nói ra thân phận ngươì. Luôn là tự mình giải quyết, chẳng những đối với thân thể không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng tới sinh hoạt phu thê sau này.”

“Hạ Lan Tuyết.” Thiếu Khâm đỏ mặt, cao giọng quát.

“Đây là ra làm đại phu tốt mới đưa ra lời khuyên nha, còn có nghe hay không thì tùy ngươì.” Hạ Lan Tuyết hi hi cười một tiếng.

Thiếu Khâm ngưng mắt nhìn chằm chằm nàng, vô cùng khinh thường đưa nàng hai chữ, “Lang băm”

“Ngươì nói ngườì nào?” Hạ Lan Tuyết tròn mắt nhìn.

“Ngươì.” Thiếu Khâm tức giận nói.

Hạ Lan Tuyết sắc mặt một cái, hừ cười, “Thế nào? Chẳng lẽ nói ngươì bình thường vô dụng tay trái tay phải giúp huynh đệ ngươì sung sướng qua?”

Cái gì nha đầu? Thiếu Khâm tức giận sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, “Ai dạy ngươì điều này? Là tên khốn kia sao?”

“A?” Hạ Lan Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, xoay ngườì muốn đi, “Được rồi, ngươì nghỉ ngơi đi.”

“Đứng lại.” Nói là kiểm tra xem hấn một chút, kết quả, đùa bỡn hấn một phen, lại phui mông một cái làm như muốn đi

Thiếu Khâm không thuận theo, “Ta phát hiện n đang khó chịu hết sức, ngươì nghĩ biện pháp.”

“Cách gì?” Hạ Lan Tuyết ché cười, “Ta là lang băm, cũng không phải là thần y.”

Thiếu Khâm hơi cắn môi, “Ngươì nếu chữa tốt lắm ta, chính là thần y.”

“Cắt, ta mới không quan tâm.” Hạ Lan Tuyết quay đầu muốn đi.

“A Tuyết.” Thiếu Khâm đỏ mặt, giùng giàng muốn đứng lên.

“Này, ngươì làm gì thế? Không phải là đau sao? Vậy thì nằm đi. Ta nói ngươì biết, thất lưng đối với nam nhân mà nói nhưng rất quan trọng. Muốn thật sự bị thương, ngươì sau này cũng đừng muốn cưới vợ.” Hạ Lan Tuyết gấp rút đi tới đè hấn lại.

Thiếu Khâm bắt được tay của nàng, ánh mắt mờ mịt đầy nước nhìn nàng, “Tìm cách, nằm khó chịu.”

Hạ Lan Tuyết cảm giác đầu óc mình bị co rút, dường như mỗi lần liền có thể dễ dàng đối với hấn mềm lòng, cho dù nàng muốn hạ quyết tâm ngoan tuyệt, nhưng là, bản năng hành động của nàng luôn sẽ mau hơn so với đại não của nàng suy nghĩ.

Đây cũng quá đặc biệt quý dị đi.

Khi nàng nửa quỳ ở bên ngườì hấn, lúc khi mười đầu ngón tay lực đạo vừa phải của nàng ở trên eo ếch của hấn xoa bóp xoa bóp, nàng đơn giản muốn một cái tát tát chết chính mình.

“Thiếu Khâm đại nhân thoải mái đi?” Nàng cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Ngườì nọ, lại mặt nghiêng nằm sấp, khoe môi nâng lên một chút độ cong, dường như mang theo thỏa mãn vui vẻ.

Hấn ngược lại thư thái, đáng thương là đầu ngón tay này của nàng, thật chua xót.

“Này, thương lượng với ngươì chuyện này nhé.” Tuyết không có thể không công tiện nghi ngườì này, dù sao cũng phải vớt chút gì trở lại mới được, Hạ Lan Tuyết liền nhẹ nhàng xoa bóp nói.

“Nói.” Trên ngườì thư thái, sắc mặt Thiếu Khâm cũng nhu hòa rất nhiều.

Hạ Lan Tuyết hơi nhún vai, dịu dàng nói, “Ngươì xem, ta làm cho ngươì nhiều chuyện như vậy...”

“Trừ thả người đi, chuyện khác cái gì ta cũng có thể đáp ứng người.” Thiếu Khâm cắt đứt lời của nàng.

Hạ Lan Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc, tức giận ở ngang hông hấn dùng sức một nắm, “Người có thể hay không nghe ta nói cho hết lời.”

“Tốt, tiếp tục, không cho phép nắm nữa.” Thiếu Khâm nói.

Hạ Lan Tuyết mặt lạnh, lui về phía sau ngồi xuống, không làm, “Thiếu Khâm đại nhân, chúng ta làm người lúc đầu phải nói chút lương tâm đi, ta vì người đã làm nhiều chuyện như vậy, không cầu người tri ân báo đáp, tối thiểu cũng đừng lấy oán báo ân là được rồi?”

“Nói một chút, người là như thế nào đã vì ta làm rất nhiều chuyện?” Thiếu Khâm nằm nghiêng, một tay chống hàm dưới, dù bận vẫn ung dung hỏi.

Thất lưng bị nàng giằng co nửa ngày, khoan khoái không ít, để cho tâm tình của hắn thoát nhìn tốt hơn nhiều.

Hạ Lan Tuyết lườm hắn một cái, “Lần trước, trong mật thất bị Như Phong bắt được kia, ta nhưng là hảo tâm không có bỏ lại người, kết quả, người lại thiếu chút nữa cắn chết ta, đúng không? Phải nói, thiết thời cũng phải là máu trên người ta mới để cho người ít bị chịu nổi khổ do cổ độc đi? Nói đến, ta nên là ân nhân cứu mạng của người đó. Còn có, mới vừa rồi, người đau thất lưng, ta cũng thay người xoa bóp nửa ngày, đầu ngón tay cũng chưa xốt. Ngay cả Hoa Âm ta cũng không có phục vụ qua như vậy. Cho nên, người chẳng lẽ không thể cảm động một lần? Giúp ta một chút sao?”

Thiếu Khâm mỉm thẳng môi, con mắt sâu thẳm tối tăm, một hồi lâu mới hừ một tiếng, “Người không có phục vụ qua hắn như vậy?”

Như vậy, ngày đó hắn nhìn thấy là cái gì? Hai người ngu ngốc ở trong chốn, trên đất tán loạn xiêm áo...

Hắn như thế nào lại chỉ nghe được câu này? Đây không phải là trọng điểm, có được hay không?

“Chớ kéo sang cái khác, đã nói, ta đối với người thật ra thì cũng thật không tệ đi? Người không báo ân, tối thiểu cũng không thể hại ta, có phải hay không?” Hạ Lan Tuyết lại nói, “Người còn không biết đi, cái đó Tây Di Thánh nữ tên Tịch Vụ gì đó, nàng đối với Hoa Âm nhưng không yên lòng đâu. Thời điểm ta còn ở đó, nàng ta liền dính hắn, ta nghĩ không có ở đây, nàng còn không phải thừa dịp trên người có thương, giả bộ nhu nhược cố ý thân cận Hoa Âm sao. Cối đòi này không phải là có câu sao? Nam đuổi theo nữ cách tầng son, nữ đuổi theo nam, cách tầng sa. Vạn nhất ta không có ở đây, Hoa Âm bị nàng bắt sống, làm sao bây giờ?”

“Người đối với hắn cũng liền chỉ có chút lòng tin này?” Thiếu Khâm giễu cợt lạnh, trong lòng cũng là nổi giận thật lớn, thật là một nữ nhân ngốc, còn không có làm được đối với người nam nhân kia hoàn toàn tin tưởng, có thể nào dễ dàng giao phó bản thân mình?

Hạ Lan Tuyết ha hả cười một tiếng, “Cũng không phải là vậy, ta là tin hắn, chẳng qua là, hắn người này ngay thẳng, vạn nhất bị Tịch Vụ kia cho ám toán đây?”

“Nếu thật như vậy, hắn liền chỉ định không có duyên với người, người cũng đừng nhớ thương hắn nữa.” Thiếu Khâm vừa nói, kéo lên chăn bao lấy mình, về mặt mặt mới, “Ta mặt mới, người nói cho hết lời, liền đi ra ngoài trước đi.”

“Ta...” Hắn như vậy khiến cho Hạ Lan Tuyết thật giận, “Này, ta muốn đi, ta cho người biết, ta có nam nhân, người coi như giữ được người của ta, cũng bắt không được lòng của ta.”

Thiếu Khâm nhắm chặt hai mắt, không nói lời nào.

Hạ Lan Tuyết tức giận đập hắn một cước, hăm hừ xuống giường, đột nhiên cảm thấy không đúng, nàng làm gì phải đi nha? Máu trung tình quang chợt lóe, nàng lại lộn trở lại, rút ra cây trâm xanh ngọc, chợt bổ nhào đến trên giường, đè cây trâm đè ở cổ Thiếu Khâm, hung ác nói, “Yêu nghiệt chết tiết, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Đứng lên.”

Thiếu Khâm con mắt sáng ngời nhẹ mở ra, con ngươi màu hổ phách không một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng, khóe môi đột nhiên kéo ra, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ta nếu không đứng lên thì như thế nào? Dùng cây trâm hắn đưa đâm chết ta? Người nếu thật muốn ta chết, ta sợ là sớm mất mạng.”

Cho nên đây, hắn đây là đoán chừng, nàng sẽ không dả thương tính mạng hắn?

Hạ Lan Tuyết ảo não, lúc đạo trong tay lớn thêm chút, nhưng lại để cho trên cổ hắn chảy ra chút máu, “Ít dài dòng, đứng lên đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Khách điểm ngăn chặn

“Người nghĩ có thể khống chế ta rời khỏi đây?” Thiếu Khâm nhướn mày, ánh mắt lạnh lẽo lướt nhìn cây trâm trên cổ kia, không hài lòng, “Trả lại cây trâm cho người, chính là để cho người làm như vậy với ta?”

“Cái gì mà trả cây trâm cho ta? Cây trâm này vốn là của ta, bị người cướp đi, có được hay không?” Hạ Lan Tuyết lạnh lùng phản bác, thấy hắn không hề có ý tứ muốn phối hợp cùng, liền thô lỗ lôi cánh tay của hắn, muốn kéo hắn lên.

“Nhìn một chút, xiêm áo cũng bị người túm đến nhăn nhúm” Thiếu Khâm cau mày, không vui đẩy tay nhỏ bé của nàng ra.

Hạ Lan Tuyết nhẹ cười, “Người cho là lúc tay ta đang cùng người đùa giỡn ư? Người có tin hay không..”

Nàng vừa định lập lại chiêu cũ, cầm cây trâm đâm hắn, không nghĩ tới, đột nhiên cây trâm trong tay không còn, nơi cổ họng lại cảm giác được bị đâm tới.

“Người?” Hạ Lan Tuyết tròn to hai mắt, liếc mắt nhìn cây trâm sắc bén trên cổ kia, giờ phút này lại bị Thiếu Khâm cầm ở trong tay.

Hắn nhìn nàng, lạnh lạnh cười, “Vật nhỏ, đừng tưởng rằng thân thể ta khó chịu, mà người có thể muốn làm gì thì làm”

Hạ Lan Tuyết cắn răng, “Nếu có thể muốn làm gì thì làm, vậy hai chúng ta phải điều chỉnh một chút.”

“Hừ.” Hắn thu hồi cây trâm, lại dùng cây trâm vỗ nhẹ ở trên mặt nàng hai cái, bộ dáng cực kỳ ngả ngớn, “Không phục sao? Coi như ta thật sự không thể động, người cũng không làm gì được ta. Hừ. “

Hạ Lan Tuyết giờ tay lên, muốn đánh hắn, bị hắn cản lại, cổ tay nhỏ bé của nàng bị bóp thật chặt ở lòng bàn tay hắn, chỉ dùng năm phần khí lực, nàng sắp cảm thấy cổ tay mình nát vụn đến nơi rồi.

Nàng cắn môi, hung dữ trừng mắt nhìn hắn, “Ta cũng biết người không phải là người tốt, người bắt ta tới đây, rốt cuộc có mục đích gì?”

“Không phải là đã nói với người rồi sao? Muốn cùng người sinh con.” Sắc mặt Thiếu Khâm lạnh nhạt nói.

Hạ Lan Tuyết da mặt mông ửng đỏ, nói không ra lời, chắc là bởi vì hiện tại hai người đang ở trên giường, vô luận là đánh nhau, hay là đấu võ mồm, kết quả cuối cùng, nàng đều cũng không tốt.

Nàng chỉ có thể thức thời cắn môi không nói.

“Ồi.” Thiếu Khâm cười nhẹ một tiếng, lại nói, “Muốn hàng phục ta, cũng có một biện pháp, có muốn nghe một chút hay không?”

Hạ Lan Tuyết vẫn không nói như cũ, chỉ là ánh mắt hoài nghi nhìn hắn chằm chằm, hắn sẽ tốt bụng nói cho người khác biết nhược điểm của mình thật sao?

Thấy cá đã cắn câu, nụ cười vui vẻ bên khóe môi Thiếu Khâm càng sâu, giọng nói phát ra cũng càng trầm thấp hấp dẫn, “Ta luôn luôn sẽ không bạc đãi nữ nhân của mình, nếu như người thành nữ nhân của ta, dĩ nhiên cái gì ta cũng đều tùy người.”

“Không biết xấu hổ.” Nói đi nói lại, lại nói tới cái này, Hạ Lan Tuyết thật muốn cắn chết hắn.

Nhìn nàng cắn răng nghiêng lợi, Thiếu Khâm cười vui vẻ, “Ồi, đừng có mắng vội, có thời gian thì suy nghĩ thêm lời của ta vừa nói. Làm nữ nhân của ta, cũng không kém so với tên họ Cơ kia. Ít nhất, so với hắn ta đẹp mắt hơn, so với hắn ta hiểu nữ nhân hơn. Quan trọng nhất.”

Hắn chột cùi đầu, ở bên tai nàng nhẹ nhàng cười nói, “Ta cũng biết, làm thế nào để cho nữ nhân sung sướng.”

“Cút!” Hạ Lan Tuyết đẩy ra hắn, đứng dậy nhảy xuống dưới giường, bị hắn lôi trở lại.

“Được rồi, không đùa người, nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đi ra ngoài.”

Thiếu Khâm đứng dậy xuống giường, đứng ở đầu giường, vừa sửa sang lại xiêm áo, vừa liếc mắt nhìn nàng, “Người nghỉ ngơi một chút, một lúc nữa, chúng ta phải gấp rút lên đường.”

“Lại muốn đi?” Hạ Lan Tuyết cả kinh, “Đi chỗ nào?”

“Đi tới một nơi Cơ Hoa Âm không tìm được.” Thiếu Khâm ám muội nháy mắt về phía nàng.

Hạ Lan Tuyết tức mà không biết nói sao, nhặt gối đầu lên hướng hắn đập tới, “Cút!”

Ngược lại Thiếu Khâm cười to, tâm tình hết sức vui vẻ, nhặt gối đầu trên đất lên trên, lại quăng lại về phía nàng, “Ngoan ngoãn, không được càn quấy nữa.”

“Ta vẫn cứ càn quấy đây.” Hạ Lan Tuyết tức giận lại đập gối đầu lên trên đầu của hắn.

Thiếu Khâm hơi cau mày, ánh mắt lạnh dần xuống, “Vật nhỏ, người đây là không muốn ta đi sao? Vậy ta ở lại cùng người, chơi đùa một lúc nữa”

“...” Hóa ra hắn coi lừa giận của nàng, đều trở thành oán giận của tiểu tình nhân?” “Cút!”

Nổi giận gầm lên một tiếng, nàng kéo chăn, trùm kín mình.

Buồn bực muốn chết, nàng không biết hiện tại Cơ Hoa Âm như thế nào, càng không biết mục đích của tên khốn kiếp Thiếu Khâm này Hồn Cầu, nàng cảm giác mình giống như một cái tượng gỗ, mọi cử động đều bị người khác kèm chế, thật là phiền lòng.

Mà giờ khắc này, Cơ Hoa Âm cũng là tự mình mang theo mấy tên thiếp thân tùy tùng, đang chạy tới một trấn nhỏ giáp biên giới Tây Di.

Đây là nơi bắt buộc phải đi qua để đến Tây Di.

Hắn tin chắc, Hạ Lan Tuyết vẫn còn ở Tây Di, sau khi hắn hạ lệnh phong tỏa chặt chẽ, Thiếu Khâm không thể nào mang Hạ Lan Tuyết rời đi.

Nhưng là, người này nhất định sẽ muốn rời khỏi đây.

Cho nên, hắn liền chọn chỗ trấn nhỏ này, tính toán tới đây ôm cây đợi thỏ.

Tới lúc ăn cơm trưa, Tiết mama bụng thức ăn tới, nhìn Cơ Hoa Âm tựa vào bên cửa sổ, mặt mày âm trầm, không khỏi lên tiếng khuyên nhủ, “Gia, ăn một chút gì đi, tiểu nha đầu kia cát nhân thiên tướng, sẽ không có việc gì.”

Thân mình Cơ Hoa Âm không động, chỉ nói, “Đặt đó đi.”

“Gia.” Tiết mama dọn xong thức ăn, thấy hắn vẫn như cũ chăm chú nhìn ra bên ngoài, nói, “Bọn Lâm An đã bố trí xong ở chung quanh, hẳn là có một chút khác thường, nhất định sẽ biết được, Gia, từ hôm qua đến bây giờ, ngài chưa hề ăn chút gì, ngủ cũng không có ngon giấc. Lão thân mới cố ý nấu chút canh cá, người thừa dịp còn nóng uống một chút, thân thể ấm áp, sau đó lại ngủ một giấc. Nói không chừng, vừa tỉnh ngủ, tiểu nha đầu sẽ trở lại rồi.”

“Người đi xuống đi.” Cuối cùng Cơ Hoa Âm xoay người đi tới, Tiết mama vội vàng múc cho hắn chén canh.

Cơ Hoa Âm cầm lên ăn.

Lúc này Tiết mama mới yên lòng lại, xoay người ra cửa.

Bên này, Cơ Hoa Âm ăn vài miếng, nghĩ đến cái gì, lại hướng về phía ám vệ, phân phó, “Lục soát khắp thành, từng nhà, một cái cũng không được bỏ qua.”

“Vâng.” Người nọ rời đi.

Lúc này Cơ Hoa Âm mới bụng chén cơm lên, lại thông thả ung dung ăn.

Hắn biết rõ, lục soát như vậy cũng không thể tìm được Thiếu Khâm, nhưng là, hắn nhất định làm ra một loạt hành động, hắn không sợ Thiếu Khâm dẫn người âm thầm đi trốn, chỉ sợ là hắn mang người đi ẩn nấp một chỗ, không có chút động tĩnh, càng khó tìm hơn.

Huống chi, bây giờ hắn hoàn toàn không cso quá nhiều thời gian để tìm người.

Tối hôm qua sau khi nhận được phong thư bị người bắt chước bút tích của Hạ Lan Tuyết, hắn lại nhận được mật hàm từ trong cung, là của Hiền phi nương nương.

Trong cung Thái tử xảy ra án mạng, Hoàng thượng giận dữ, chẳng những bắt giam Thái tử, còn một lòng muốn phế truất Thái tử vị.

Hiền phi nương nương không biết nên làm như thế nào cho phải, đành cầu hắn hỏi kinh nhanh một chút.

Thái tử có cái tính tình gì, Cơ Hoa Âm rất rõ ràng, giả vờ dằn dặt một chút, thích làm chút chuyện treu hoa ghẹo nguyệt (quan hệ bừa bãi đó các bác.cho phép e chém chút), thỉnh thoảng trừng phạt đám nô tài, cũng không có nặng nhẹ, loại chuyện đồn người đến chết là cũng có.

Nhưng lần này lại khiến Hoàng thượng tức giận đến như vậy, chỉ sợ không đơn giản.

Mà trong thư Hiền phi nương nương cũng không có viết rõ ràng, chân tướng cụ thể hắn cũng không biết rõ.

Ghê tởm hơn chính là, e rằng tin tức này, Thiếu Khâm đã sớm biết được, biết hắn muốn chạy về kinh, liền nhân cơ hội này mang Hạ Lan Tuyết đi.

Khiến cho hắn hai phía đều khó!

Chỉ là, nếu Thiếu Khâm cảm thấy hắn sẽ vì vậy mà buông tha Hạ Lan Tuyết, vậy thì mười phần sai rồi.

Lúc hoàng hôn, Hạ Lan Tuyết đang làm tổ ở trong phòng, liền nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm ở bên ngoài, có vẻ rất hỗn loạn.

Quan binh lục soát sao? Nàng vội vàng muốn đi ra ngoài.

Không nghĩ tới lúc này Thiếu Khâm bước vào trong phòng nàng, một phen ngăn lại nàng, “Thế nào? Muốn đi sao?”

“Bọn họ là tìm ta đi?” Hạ Lan Tuyết nhếch đuôi lông mày, cười một tiếng, “Ta cũng biết là, Hoa Âm nhất định sẽ tìm được ta.”

“Hắn đích thân đến cũng thế thôi, ngược lại đều là một đồng phế vật mà thôi, tới cũng không nhận ra ngươi, vậy phải làm sao?”

“Người tới, cứu mạng.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên cao giọng hô to, Thiếu Khâm không việc gì, bản năng đưa tay lên che miệng của nàng lại.

Ở bên ngoài, một đám quan binh lập tức xông vào.

Thiếu Khâm ha hả cười một tiếng, “Ngượng ngừng, tại hạ cùng nhưong từ đùa giỡn chút đấy mà.”

Khó nổi Hạ Lan Tuyết lại bị điểm trúng huyệt đạo, lúc này chỉ có thể mãnh liệt nháy mắt.

Quan binh tới lần này, hiển nhiên thông minh rất nhiều, liền hỏi, “Nàng thế nào chỉ nháy mắt, không nói lời nào?”

“À, nàng bị câm.” Thiếu Khâm kéo nàng vào trong ngực.

“Ta thấy các ngươi rất khả nghi, đi theo chúng ta một chuyến.” Quan binh kia vung tay lên, những người khác lập tức vây quanh lại.

Thiếu Khâm nhú mày, “Nhu Phong.”

“Đại nhân, nơi này giao cho thuộc hạ là được.” Nhu Phong xuất hiện giống như quỷ, những người kia kinh hãi, vội vàng hô to, “Người ở chỗ này.”

Hai bên rất nhanh ở trong căn phòng nhỏ hẹp đánh nhau thành một đoàn.

Thiếu Khâm bình tĩnh cười, một tay ôm thắt lưng Hạ Lan Tuyết, ngược lại không nhanh không chậm đi ra ngoài từ cửa lớn, ở bên ngoài Nhu Vũ đã sớm chuẩn bị xong xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi chạy, Hạ Lan Tuyết tức giận một lúc, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy buồn lòng.

Có thể tìm tới nơi này, sớm muộn cũng sẽ tìm được nàng.

Nàng phải nghĩ cách, để lại chút ký hiệu mới được.

Tròng mắt đen láy kia nhìn khắp nơi một chút, tìm kiếm trong xe ngựa một chút, cuối cùng rơi xuống trên người Thiếu Khâm.

“Này, dừng xe lại, ta muốn đi tiểu tiện một cái.”

Thiếu Khâm xóc rèm nhìn ra, nơi này là ở trên đường, cho dù người ở không nhiều lắm, nhưng muốn ở trên phố tiểu tiện, cũng không phải tốt.

“Nhìn một chút, nơi này không có chỗ.”

“Không nhìn được. Tại buổi trưa ta uống nhiều canh quá.” Hạ Lan Tuyết hai chân khoanh ở một chỗ, một bộ dáng rất khó chịu.

Thiếu Khâm đầu đầy hắc tuyến, đứng dậy, xuống xe ngựa trước, sau đó đưa tay về phía nàng, “Xuống.”

“Ồ.” Hạ Lan Tuyết vội vàng nhảy xuống xe, nhìn khắp nơi, muốn xem một chút nơi nào dễ dàng làm ký hiệu.

“Ai, bên kia không người, ta đi qua bên kia.” Nàng chợt liếc về phía chỗ góc tường, nhấc chân liền muốn chạy về bên kia.

Ngược lại Thiếu Khâm không có can, mà là cất bước đi về phía nàng chỉ.

Hạ Lan Tuyết tới nơi, thấy hắn cũng đi theo tới đây, không khỏi đen mặt, “Ta muốn đi tiểu một chút, ngươi cũng theo tới làm cái gì?”

“Sợ ngươi trốn.” Thiếu Khâm dứt khoát đáp một tiếng.

Hạ Lan Tuyết tròn mắt, “Ngươi ở đây, ta đi tiểu thế nào được?”

“Nên đi tiểu thế nào thì đi tiểu như thế? Ta không nhìn là được.” Thiếu Khâm nói.

Hạ Lan Tuyết da mặt dù có dày nữa, cũng tức đến đỏ, “Này, ngươi có biết xấu hổ hay không hả?”

“Không phải là không nhìn nổi sao? Còn nói nhảm nhiều như vậy?” Thiếu Khâm hoài nghi nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên hỏi, “Chắc không phải là ngươi muốn ở chỗ này để lại cái ký hiệu gì, để cho người tìm được ngươi chứ?”

“...” Hạ Lan Tuyết trong lòng giật mình một cái, tức giận nói “Làm gì có chuyện đó.”

“Không có là tốt nhất, nhanh lên một chút.” Thiếu Khâm quay lưng đi.

Nhưng thế này cũng không làm được, Hạ Lan Tuyết tức giận nói “Ngươi đi xa thêm một chút nữa đi.”

Thiếu Khâm thật sự đi lên vài bước.

Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, mình cũng không phải là muốn đi tiểu thật, cũng lười quản, nhặt lên một cục đá nhỏ trên mặt đất, liền ở đầu tường vẽ mũi tên, vừa kêu, “Không cho phép ngươi quay đầu lại nhìn lên đâu.”

“Ừ.” Thiếu Khâm đáp ứng, vậy mà, dù ánh mắt không thấy được, lỗ tai cũng là rất nhạy cảm, cho dù không cần nhìn, lại biết được rõ ràng nhất cử nhất động của nàng ở phía sau.

Thế nhưng lại dung cái biện pháp đàn như vậy? Ôi, nếu như đối phương không phải là biết chuyện, người khác sao biết được mũi tên này có hàm nghĩa gì? Hay là ai biết được đây là nàng đề lại?

Nha đầu này

Nhất định là xem hí kịch quá nhiều, mới có ý định ngu như vậy.

Sau khi vẽ xong, thấy Thiếu Khâm vẫn giữ tư thế đứng như cũ, Hạ Lan Tuyết vỗ vỗ tay, thả lỏng nhẹ nhàng đi tới, cười nói, “Ừ, không tệ, chúng ta quay lại xe ngựa thôi.”

“Tốt.” Thiếu Khâm quay đầu lại nhìn một cái, nhìn không được có chút buồn cười.

Dọc theo con đường này, số lần Hạ Lan Tuyết muốn đi tiểu so bình thường nhiều hơn nhiều, ngay cả Như Vũ cũng có chút không nhịn được.

Nhưng Thiếu Khâm thì không sao cả, mỗi lần cũng đi ra ngoài cùng nàng, tìm địa phương đi tiểu.

Một nhóm ba người, gần như là đến nửa đêm, mới tới khách điểm Vân Lai trong trấn nhỏ gần biên giới.

Mới vừa vào khách điểm, đám người Lâm An đã nhận thấy khác thường, vội vàng bấm báo Cơ Hoa Âm.

Mà giờ khắc này, Cơ Hoa Âm tựa vào cửa sổ, lại thu hết tinh cảnh ở dưới lầu vào đáy mắt.

Cho dù mấy người này dịch dung thành bộ dáng khác, nhưng là, Hạ Lan Tuyết, coi như biến thành một phụ nhân mặt rỗ, hấn cũng có thể nhìn một cái liền nhận ra.

Thân thể của nàng, ánh mắt của nàng, cử chỉ động tác của nàng, mỗi một bộ dạng của nàng cũng đều khắc vào đáy lòng hấn, coi như đổi một trăm loại bộ dáng, hấn cũng có thể nhận ra dễ dàng.

“Gia, muốn làm như thế nào?” Lâm An đề bồi kiếm nơi thất lưng, hấn không thể lập tức đi qua, chém chết Thiếu Khâm, dám giành nữ nhân của Gia, không biết sống chết.

Trông mắt Cơ Hoa Âm híp lại, “Gia tự có chừng mực.”

“Vâng.” Lâm An gật đầu, đi xuống tự phân phó thuộc hạ, không cho phép hành động thiếu suy nghĩ.

Mà ở một bên khác, Cơ Hoa Âm tựa vào cạnh cửa, cũng là nghe được tiếng bước chân người đi lên lầu, bước sôi nổi đến bước nhỏ, hiển nhiên là Hạ Lan Tuyết.

Nha đầu này cũng không giống với thiên kim bình thường, đi bộ đi bước nhỏ, nhẹ nhàng không lên tiếng, nàng nếu cao hứng lên, sôi nổi, bước chân vô cùng có lực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Tranh đoạt

“Tiểu nhị, còn phòng bao không?” Hạ Lan Tuyết bịch bịch chạy lên đến trên lầu, thuận tay liền đẩy cửa phòng bên cạnh.

Tiểu nhị vội vàng nói, “Phu nhân, lúc này trong phòng đang có người ở, ngài khoan hãy vào gian trong này.”

“Ồ.” Hạ Lan Tuyết rút tay về, lại đi vào phía trong.

Tiểu nhị xách theo đèn, đi trước một bước mở cửa, đặt đèn vào trên bàn, “Khách quan, gian này chính là phòng của các vị, các vị nghỉ ngơi sớm một

chút.”

“Đợi chút.” Thiếu Khâm đột nhiên phân phó nói, “Lấy chút nước nóng tới đây.”

Hạ Lan Tuyết gấp rút nói, “Ta đói bụng.”

Thiếu Khâm liền nói, “Lấy thêm chút cơm nóng và vài món ăn nữa.”

“Khách quan, bây giờ cũng đã nửa đêm...” Tiểu nhị có chút khó khăn nói.

Thiếu Khâm móc từ trong ngực ra một đĩnh bạc ném cho hắn.

Tiểu nhị nhận bạc, không nói hai lời, gấp gáp gật đầu không ngừng, “Các vị trước hết nghỉ ngơi, tiểu nhân đi chuẩn bị cho hai vị.”

“Quả nhiên có tiền có thể xui ma khiến quý.” Nhìn bộ dáng tài đại khí thô kia của Thiếu Khâm, Hạ Lan Tuyết bĩu môi vô cùng khinh thường, đi tới mép giường, một môi liền ngả lên trên giường, ôm gối đầu, thở một hơi thật dài.

Bất chợt, cảm thấy có cái gì không đúng, chợt ngồi dậy, đã nhìn thấy Thiếu Khâm ngồi ở bên cạnh bàn, dưới ánh đèn mờ nhạt của ngọn đèn dầu, bóng dáng kia nhìn thật ưu nhã.

“Ồ, sao ngươi vẫn còn ở chỗ này?” Nàng cảnh giác nhìn hắn.

Thiếu Khâm nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, “Ta tại sao lại không thể ở chỗ này?”

“Ngươi không phải là mướn hai gian phòng sao?” Hạ Lan Tuyết nổi giận, “Ngươi còn ở lại trong phòng ta làm cái gì? Ngươi cho tiểu nhị nhiều bạc như vậy, đặt mua hai bàn tiệc rượu cũng đủ rồi. Ngươi yên tâm, một lát nữa hắn đưa thức ăn tới đây, ta bảo hắn chuẩn bị nhiều thêm một phần, mang cho ngươi cùng Như Vũ là được?”

Thiếu Khâm hí mắt lại, “Ý của ngươi là, để cho ta ngủ cùng Như Vũ?”

“Hai đại nam nhân thì sợ cái gì?” Hạ Lan Tuyết cảm thấy là đây là chuyện rất bình thường.

Thiếu Khâm đen mặt, “Như vậy liên thuận tiện để ngươi chạy trốn?”

“...” Bị nói trúng tâm tư, Hạ Lan Tuyết cũng không lúng túng, chỉ nói, “Đêm hôm khuya khoắt như vậy, ta có thể trốn đi nơi nào đây? Nhờ đâu gặp phải người xấu, không phải là thảm hại hơn sao?”

Ít nhất, cho tới bây giờ, Thiếu Khâm còn không có làm chuyện gì khác người đối với nàng, nếu như gặp phải kẻ xấu, nàng thật đúng là chưa chắc có vận khí tốt như vậy.

Thiếu Khâm cười khẽ một tiếng, “Yên tâm đi, buổi tối ta cũng không đi đâu cả, ở nơi này coi chừng giùm ngươi.”

Hạ Lan Tuyết trầm mặt xuống, “Ngươi có biết xấu hổ hay không vậy? Hai chúng ta là cô nam quả nữ.”

“Ngươi sẽ không cảm lòng được sao?” Thiếu Khâm ngả ngón cắt đứt lời của nàng.

Hạ Lan Tuyết cắt một tiếng, nàng là sợ hắn thú tính đại phát có được hay không?

Hai người không tiếng động trầm mặc, không lâu lắm, tiểu nhị quả nhiên cầm rượu và thức ăn đi lên, sau khi dọn xong từng cái, liền biết điều đóng cửa lại đi ra ngoài.

“Tới đây.” Thiếu Khâm liếc mắt nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết xụ mặt, đi tới dùng cơm, “Không gọi Như Vũ sao?”

“Hắn không đói.” Thiếu Khâm gấp cho nàng một miếng thịt cá.

Hạ Lan Tuyết không có lòng cảm kích, thả lại miếng thịt cá đó vào trong cái mâm, “Ta không thích ăn cá.”

“Phải không?” Thiếu Khâm nhướn mày liếc nhìn nàng một cái, “Trước kia, ta còn tưởng ngươi cảm tình con mèo, lúc nào thì từ bỏ không ăn cá rồi?”

Trong lòng lộp bộp một tiếng, Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, ngay cả nàng chút ham mê nhỏ này của nàng hắn cũng biết rõ?

Xong, có lẽ, chuyện nàng đã quên đi một đoạn thời gian, đích xác là sự thật.

Nàng cũng không nói, trong đầu buồn phiền bới com, Thiếu Khâm nhìn nàng, đột nhiên, lại gấp miếng thịt cá để vào trong chén nàng.

Bên này, Hạ Lan Tuyết chỉ lo nghĩ bảy nghĩ tám (chắc giống suy nghĩ bay xa ý à), bất giác ăn miếng cá, cảm thấy quá ngon, liền phối hợp ăn.

Thiếu Khâm khẽ cười, “Thì ra vẫn còn cảm tình con mèo.”

Hạ Lan Tuyết hoàn hồn, lúc này mới phát hiện, đĩa cá kho tàu trong cái mâm kia bị mình ăn hơn phân nửa, bất giác ngượng đỏ mặt.

Lúc đó, Cơ Hoa Âm ở ngay gian phòng cách vách, người luyện võ, thính lực hơn người, cho dù hắn không muốn, nhưng là, nhất cử nhất động trong gian phòng cách vách tất cả đều không tự chủ nghe được.

Hắn lại lần nữa lấy lá thư trong ngực ra, nội dung bên trên thật khiến người tức giận, nói cái gì rằng nàng cái gì cũng nhớ lại, muốn hắn buông tay, để nàng quay lại cuộc sống của mình.

Cho dù chữ viết rất giống, nhưng hắn biết không phải là nàng viết.

Vậy mà, mặc dù biết không phải là nàng viết, nhưng là, tiếng động của hai người kia từ trong phòng cách vách truyền đến, lại khiến cho đáy lòng hắn phát lên từng trận lạnh lẽo.

Dù rằng, cùng hắn ta rồi đi cũng không phải là chủ ý của nàng, nhưng là, nàng lại có bao nhiêu ý định cự tuyệt hắn ta?

Thí dụ như, đi theo hắn đến loại trấn nhỏ hoang vu này, ở cùng một phòng, ngồi cùng bàn ăn cơm, thậm chí, nàng cho phép tên tiểu nhị kia kêu nàng là phu nhân?

Mơ hồ, cách vách lại vang lên tiếng động, hình như hai người đã ăn xong, tiểu nhị tới thu dọn chén đĩa.

Chỗ cầu thang, truyền đến tiếng bước chân, không nhiều lắm, nhưng là có.

“Trước tám một chút đã rồi ngủ.” Thiếu Khâm thấy Hạ Lan Tuyết vừa mới ăn xong liền ngồi ở trên giường, cau mày nói.

“Không muốn.” Hạ Lan Tuyết đá giày, ngồi ở trên giường, vội vàng hạ cả màn xuống, đầu tiên giờ là mùa đông khắc nghiệt, trước tiên nàng muốn chiếm giường này, hai, cũng tốt cho việc đề phòng Thiếu Khâm.

Chẳng qua là, chỉ một tầng màn nào có thể phòng người? Thiếu Khâm thấy nàng không để ý tới, đi thẳng tới, vén màn lên, nắm chặt chân nhỏ trơn bóng của nàng, “Thật sự lạnh như vậy? tối thiểu cũng phải rửa chân trước đã rồi ngủ tiếp.”

Nói xong, không nói thêm lời gì, liền đi tới ôm nàng lên, đi về sau tấm bình phong rồi đặt nàng xuống băng ghế, “Nước nóng ở chỗ này, ngoi tắm trước đi.”

“Này.” Thấy hắn xoay người rồi đi, Hạ Lan Tuyết tức giận, nhưng nhìn nước trong thùng bốc lên hơi nóng, nàng vẫn là duỗi chân vào trong.

Nước nóng bao phủ, đúng là thoải mái.

Bất giác trong mắt Hạ Lan Tuyết có chút ướt, nhớ tới trước đây đều là Cơ Hoa Âm quấn nàng như vậy, nhưng bây giờ, hắn không có ở đây bên người nàng, lại để người khác trông nom nàng, thật là đáng thương.

“Cầm giày của ta tới đây.” Rửa chân xong, Hạ Lan Tuyết ngồi ở trên cái băng ghế gọi hắn.

Thiếu Khâm lại đây, nhưng không cầm giày tới, trực tiếp khom lưng ôm nàng.

Hạ Lan Tuyết không đồng ý, “Ta không muốn ngoi ôm, cầm giày tới đây.”

“Giày bẩn.” Thiếu Khâm không nói lời gì ôm nàng đứng lên.

“Này, ngoi là cố ý chiếm tiện nghi của ta.” Hạ Lan Tuyết thờ phỉ phò ở trên cánh tay hắn bấm hai cái.

Thiếu Khâm ném nàng đến trên giường, tức giận, “Ngoi có tiện nghi sao?”

“...” Hạ Lan Tuyết nghẹn lại.

“Ngủ đi.” Hắn liếc nhìn nàng một cái.

“Còn ngoi?” Hạ Lan Tuyết sợ hắn cũng đi lên, ánh mắt cảnh giác theo dõi hắn.

Thiếu Khâm biết tâm tư của nàng, nói, “Ta sẽ không ngủ trên giường.”

“Ngoi đi tới trong phòng Như Vũ đi, ta bảo đảm, không trốn vẫn không được sao?” Có một người như thế ở trong phòng, Hạ Lan Tuyết cảm giác mình sẽ không ngủ được.

“Ngoi ngủ của ngoi đi.” Thiếu Khâm bỗng nhiên thối tất đèn, Hạ Lan Tuyết sợ tới thét chói tai một tiếng, “Ngoi muốn làm gì?”

“Sợ cái gì? Ta lại không ngủ cùng người?” Thiếu Khâm giằng cợt nói một câu, trong đêm tối, chỉ thấy hân ôm một cái chân ở trên giường, đi đến trên sạp nhỏ nằm xuống.

Lúc này Hạ Lan Tuyết mới thoáng yên tâm, chỉ là, sạp nhỏ kia là nơi hay để mấy đồ nhỏ, vóc người hân lớn như vậy, lại muốn úy khuất mình nằm ở trên đó, phía dưới ngay cả cái đệm giường cũng không có, có thể thoải mái sao? (có vài chỗ là ta chém vì khó hiểu, mn thông cảm, thông cảm)

Chỉ là, ai bảo hân không tới chỗ Như Vũ mà ngủ? Cũng là đáng đời.

Hạ Lan Tuyết không có đồng tình hân nữa, chạy một ngày đường, cả người nàng đều đau nhức, một mồi không chịu nổi, cởi bỏ áo khoác ngoài, chui vào trong chăn, liền quen thuộc ngủ.

Trong bóng tối, nghe tiếng ngáy nhỏ nhẹ kia, Thiếu Khâm không nói gì, thật đúng là dễ ngủ a, mới nằm xuống một lát, chớp mắt đã thấy có tiếng ngáy?

Nhưng hân lại khổ, chỉ sợ lại là một đêm lẫn lộn khó ngủ.

Nhưng mà, để cho hân đột nhiên giật mình, chính là cửa phòng đột nhiên bị mở ra, thấy lạnh cả người sấm đi vào, “Người nào?”

Thiếu Khâm chợt ngồi dậy, không ngờ một viên cò bắn tới đây, đâm vào huyết đạo của hân.

Cùng lúc hân ngã xuống, lại thấy Cơ Hoa Âm đi về phía mép giường, ôm cả người cùng chân Hạ Lan Tuyết ôm đi.

“Cơ Hoa Âm?” Thiếu Khâm thấy thật là mất mặt. (nguyên tác là xấu hổ mà ta để thế kỳ kỳ. ai góp ý gì chỗ này ới ta nhé ta sửa)

Cơ Hoa Âm quay đầu lại, “Đêm đã rất khuya, đại nhân nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Ôm Hạ Lan Tuyết trở lại gian phòng cách vách, bên trong có một ngọn đèn nhỏ đang chiếu sáng, dưới ánh sang lờ mờ của ngọn đèn, ánh lên mặt cô gái nhỏ này càng phát ra vẻ đẹp mềm mại.

Nhưng là, dựa ngóc này, có người ngoài ở đây, vậy mà nàng cũng có thể ngủ đến ngọt ngào như thế? Trời sanh không có tim không có phổi, cũng không biết sợ sao?

Cơ Hoa Âm bắt giắc cau mày thật chặt, trong lòng phiền não, mà động tác trong tay lại êm ái vô cùng, từ từ đặt nàng vào trên giường, sau đó, cởi bỏ xiêm áo, cũng chui vào trong chăn cùng nàng.

Không trách được nàng lại co lại thành một cục như vậy, trong chăn này lạnh giống như hầm băng, nha đầu này hoàn toàn không làm chăn ấm lên được, trời sinh lại sợ lạnh, càng lạnh càng co lại, mà càng co lại càng lạnh.

Cơ Hoa Âm không thể không ôm nàng thật chặt, để cho nàng vui ở trong lòng ngực mình sưởi ấm.

Thật là ấm áp, trong giấc mộng Hạ Lan Tuyết cũng cảm thấy như vậy, thân thể không tự chủ co co về nơi ấm áp kia, trong miệng nhẹ nhàng hô lên, “Hoa Âm, ôm ôm”

Cơ Hoa Âm hơi ngơ ngẩn, cúi đầu, nhìn nàng giãn mặt mày ra, nhớ tới lời nàng vừa mới nói mê sảng kia, mùi mật trong lòng hoàn toàn biến mất.

“Tốt!” Hân đưa cánh tay ra, để cho nàng tựa vào trên cánh tay của mình, một tay kia, vòng qua hông của nàng, để cho nàng ngủ thoải mái lại ấm áp.

Một đêm này, Hạ Lan Tuyết ngủ chính là cực ngon, nếu không phải sáng sớm bị tiếng khóc của một nữ nhân đánh thức, sợ rằng nàng còn đang đắm chìm trong giấc ngủ đây.

“Ô ô... Người không có lương tâm, ta đi theo người một đêm, thế nhưng người lại bảo ta rút? Ta cũng đã là người của người, người muốn ta rút đi nơi nào đây?”

Phụ nhân này một tiếng lại lớn hơn một tiếng, khóc đến thật đáng thương.

Hạ Lan Tuyết mờ mịt mở mắt, bên tai còn là tiếng phụ nhân khóc la, vậy mà, trước mắt, cũng là...

“Hoa, Hoa Âm?” Nàng không thể tin được, dùng sức dụi dụi con mắt, thấy vẫn là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Cơ Hoa Âm.

Không đúng! Trong lòng nàng giật mình một cái, đột nhiên ngồi dậy, xúc chân lên nhìn, mặc dù trên người hai người đều mặc xiêm áo, nhưng là, chính là cùng đắp chung một chăn...

“Người khốn kiếp?” Nàng nhanh chóng quăng cho hân một cái bạt tai, ngay sau đó, những quả đấm như mưa về phía người hân đập xuống, “Khốn kiếp, ta liều mạng với người, người vô sỉ, rõ ràng nói là không ngủ cùng ta, lại thừa dịp ta ngủ thiếp đi, chạy đến trong chăn của ta, không biết xấu hổ, ta muốn làm thịt người.”

Nàng lần này điên mất, quả thật khó lường, Cơ Hoa Âm bị quả đấm không tính là đấm này, nửa đêm làm ổ chăn ấm áp cho nàng, bây giờ cũng là lại bị đánh lại bị nắn, trong lòng cũng tức giận không thôi.

“Đù rồi, ngươi cứ không muốn gặp lại ta như vậy? Thì ra, ngươi thật sự là tự nguyện cùng hần rời đi?”

“Ừ?” Vừa nghe giọng nói, cũng là Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết dừng quả đấm của mình lại, mờ mịt nhìn mặt Cơ Hoa Âm, sau đó, chợt đưa tay ra, ở trên gương mặt hần xoa nhẹ hai cái, “Ngươi, ngươi thật sự là Hoa Âm?”

“Nếu không thì người nào?” Cơ Hoa Âm hoài nghi nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết giật mình, mạnh mẽ nhào vào trong ngực hần, “Hoa Âm, tại sao là ngươi? Ngươi tại sao lại ở nơi này? Ta không phải là đang nằm mơ chứ?”

Cơ Hoa Âm kéo ra nàng, “Ngươi cho ta là ai?”

“Ta cho rằng ngươi là Thiếu Khâm.” Hạ Lan Tuyết thành thật khai báo, “Ngươi không biết, tên khốn kiếp kia biết thuật dịch dung, ta cho là hần dịch dung thành bộ dáng của ngươi để lừa gạt ta.”

“Đưa gốc.”

Nghe nàng nói đến đáng thương, Cơ Hoa Âm nhìn không được ấn đầu của nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người một cước đá văng, Thiếu Khâm xách theo kiếm, mặt âm trầm nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang ôm nhau ở trên giường.

“Cơ tướng quân, động tác khá nhanh đấy?”

“Ồ, Thiếu Khâm đại nhân?” Cơ Hoa Âm nhìn sắc mặt hần, gương môi nở nụ cười, “Xem khí sắc của ngươi không tốt, tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Phu quân.” Đột nhiên, một phụ nhân tóc rối bù, nằm úp sấp tới đây, ôm lấy chân Thiếu Khâm, khóc kêu, “Cầu xin chàng đừng đuổi ta rời đi, ta sống là người của chàng, chết là quỷ của chàng.”

Hạ Lan Tuyết giật mình tròn to hai mắt, “Thiếu Khâm, nữ nhân này là ai vậy?”

Thiếu Khâm một cước đá văng phụ nhân mặt rối kia ra, hung tợn bước vào, chỉ vào Cơ Hoa Âm nói, “Chuyện này ngươi hãy hỏi hần.”

Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, “Không có gì, Gia chi là thấy Thiếu Khâm đại nhân có thương thức đặc biệt, yêu thích phụ nhân mặt rối này, cho nên, đặc biệt tìm cho hần một người, như thế nào? Đêm qua phục vụ không tốt?”

Nhìn trên đất bộ mặt khóc lóc của phụ nhân mặt rối kia, cả người Hạ Lan Tuyết đều nổi da gà, “Ngươi, ngươi để cho Thiếu Khâm đại nhân cùng voi nữ nhân kia sao?”

“Ngươi đau lòng?” Sắc mặt Cơ Hoa Âm lạnh lẽo.

Không phải là đau lòng, là cảm thấy quá đáng tiếc, Thiếu Khâm đại nhân đang lúc tuyệt sắc như vậy.

Chẳng qua là, lời này Hạ Lan Tuyết cũng không dám nói.

Thiếu Khâm nhìn Cơ Hoa Âm, cười lạnh, “Làm khó ngươi được tìm cho ta một phụ nhân xấu xí như vậy tới đây, chẳng qua là, Bồn đại nhân hưởng thụ không nổi, phát hiện nên trả nàng lại cho ngươi.”

Vừa nói, một cước đá vào phụ nhân kia, trực tiếp đập bay đến trên giường.

Hạ Lan Tuyết bị hù dọa, thân thể theo bản năng tránh đi, Thiếu Khâm lại nhân cơ hội này, phi thân tới đây, muốn cướp người, không nghĩ Cơ Hoa Âm nhanh hơn hần một bước, ôm người, đã nhanh nhẹn rơi trên mặt đất.

Mà lúc này, Như Vũ cùng đám người Lâm An ở bên ngoài khách điểm cũng đang đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 156-2: Tranh đoạt (tiếp)

Nói xong, không nói thêm lời gì, liền đi tới ôm nàng lên, đi về sau tấm bình phong rồi đặt nàng xuống băng ghế, “Nước nóng ở chỗ này, ngoi tắm trước đi.”

“Này.” Thấy hán xoay người rời đi, Hạ Lan Tuyết tức giận, nhưng nhìn nước trong thùng bốc lên hơi nóng, nàng vẫn là duỗi chân vào trong.

Nước nóng bao phủ, đúng là thoải mái.

Bất giác trong mắt Hạ Lan Tuyết có chút ướt, nhớ tới trước đây đều là Cơ Hoa Âm quấn nàng như vậy, nhưng bây giờ, hán không có ở đây bên người nàng, lại để người khác trông nom nàng, thật là đáng thương.

“Cầm giày của ta tới đây.” Rửa chân xong, Hạ Lan Tuyết ngồi ở trên cái băng ghế gọi hán.

Thiếu Khâm lại đây, nhưng không cầm giày tới, trực tiếp khom lưng ôm nàng.

Hạ Lan Tuyết không đồng ý, “Ta không muốn ngoi ôm, cầm giày tới đây.”

“Giày bẩn.” Thiếu Khâm không nói lời gì ôm nàng đứng lên.

“Này, ngoi là có ý chiếm tiện nghi của ta.” Hạ Lan Tuyết thở phì phò ở trên cánh tay hán bấm hai cái.

Thiếu Khâm ném nàng đến trên giường, tức giận, “Ngoi có tiện nghi sao?”

“...” Hạ Lan Tuyết nghẹn lại.

“Ngủ đi.” Hán liếc nhìn nàng một cái.

“Còn ngoi?” Hạ Lan Tuyết sợ hán cũng đi lên, ánh mắt cảnh giác theo dõi hán.

Thiếu Khâm biết tâm tư của nàng, nói, “Ta sẽ không ngủ trên giường.”

“Ngoi đi tới trong phòng Như Vũ đi, ta bảo đảm, không trốn vẫn không được sao?” Có một người như thế ở trong phòng, Hạ Lan Tuyết cảm giác mình sẽ không ngủ được.

“Ngoi ngủ của ngoi đi.” Thiếu Khâm bỗng nhiên thổi tắt đèn, Hạ Lan Tuyết sợ tới thét chói tai một tiếng, “Ngoi muốn làm gì?”

“Sợ cái gì? Ta lại không ngủ cùng ngoi?” Thiếu Khâm giễu cợt nói một câu, trong đêm tối, chỉ thấy hán ôm một cái chăn ở trên giường, đi đến trên sạp nhỏ nằm xuống.

Lúc này Hạ Lan Tuyết mới thoáng yên tâm, chỉ là, sạp nhỏ kia là nơi hay để mấy đồ nhỏ, vóc người hán lớn như vậy, lại muốn úy khuất mình nằm ở trên đó, phía dưới ngay cả cái đệm giường cũng không có, có thể thoải mái sao? (có vài chỗ là ta chém vì khó hiểu. mn thông cảm, thông cảm)

Chỉ là, ai bảo hán không tới chỗ Như Vũ mà ngủ? Cũng là đáng đời.

Hạ Lan Tuyết không có đồng tình hán nữa, chạy một ngày đường, cả người nàng đều đau nhức, mệt mỏi không chịu nổi, cởi bỏ áo khoác ngoài, chui vào trong chăn, liền quen thuộc ngủ.

Trong bóng tối, nghe tiếng ngáy nhỏ nhẹ kia, Thiếu Khâm không nói gì, thật đúng là dễ ngủ a, mới nằm xuống một lát, chớp mắt đã thấy có tiếng ngáy?

Nhưng hán lại khổ, chỉ sợ lại là một đêm lẫn lộn khó ngủ.

Nhưng mà, để cho hán đột nhiên giật mình, chính là cửa phòng đột nhiên bị mở ra, thấy lạnh cả người sấm đi vào, “Người nào?”

Thiếu Khâm chợt ngồi dậy, không ngờ một viên cờ bắn tới đây, điểm vào huyệt đạo của hán.

Cùng lúc hán ngã xuống, lại thấy Cơ Hoa Âm đi về phía mép giường, ôm cả người cùng chăn Hạ Lan Tuyết ôm đi.

“Cơ Hoa Âm?” Thiếu Khâm thấy thật là mất mặt. (nguyên tác là xấu hổ mà ta để thế kỳ kỳ. ai góp ý gì chỗ này ới ta nhé ta sửa)

Cơ Hoa Âm quay đầu lại, “Đêm đã rất khuya, đại nhân nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Ôm Hạ Lan Tuyết trở lại gian phòng cách vách, bên trong có một ngọn đèn nhỏ đang chiếu sáng, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, ánh lên mặt cô gái nhỏ này càng phát ra vẻ đẹp mềm mại.

Nhưng là, dựa gốc này, có người ngoài ở đây, vậy mà nàng cũng có thể ngủ đến ngọt ngào như thế? Trời sanh không có tim không có phổi, cũng không biết sợ sao?

Cơ Hoa Hm bắt giấc cau mày thật chặt, trong lòng phiền não, mà động tác trong tay lại êm ái vô cùng, từ từ đặt nằng vào trên giường, sau đó, cởi bỏ xiêm áo, cũng chui vào trong chăn cùng nằng.

Không trách được nằng lại co lại thành một cục như vậy, trong chăn này lạnh giống như hầm băng, nha đầu này hoàn toàn không làm chăn ấm lên được, trời sinh lại sợ lạnh, càng lạnh càng co lại, mà càng co lại càng lạnh.

Cơ Hoa Âm không thể không ôm nằng thật chặt, để cho nằng vùi ở trong lòng ngực mình sưởi ấm.

Thật là ấm áp, trong giấc mộng Hạ Lan Tuyết cũng cảm thấy như vậy, thân thể không tự chủ co về nơi ấm áp kia, trong miệng nhẹ nhàng hô lên, “Hoa Âm, ôm ôm”

Cơ Hoa Âm hơi ngơ ngẩn, cúi đầu, nhìn nằng giãn mặt mày ra, nhớ tới lời nằng vừa mới nói mê sảng kia, mùi mật trong lòng hoàn toàn biến mất.

“Tốt!” Hắn đưa cánh tay ra, để cho nằng tựa vào trên cánh tay của mình, một tay kia, vòng qua hông của nằng, để cho nằng ngủ thoải mái lại ấm áp.

Một đêm này, Hạ Lan Tuyết ngủ chính là cực ngon, nếu không phải sáng sớm bị tiếng khóc của một nữ nhân đánh thức, sợ rằng nằng còn đang đắm chìm trong giấc ngủ đầy.

“Ồ ô... Ngươi không có lương tâm, ta đi theo ngươi một đêm, thế nhưng ngươi lại bảo ta rút? Ta cũng đã là người của ngươi, ngươi muốn ta rút đi nơi nào đây?”

Phụ nhân này một tiếng lại lớn hơn một tiếng, khóc đến thật đáng thương.

Hạ Lan Tuyết mờ mịt mờ mắt, bên tai còn là tiếng phụ nhân khóc la, vậy mà, trước mắt, cũng là...

“Hoa, Hoa Âm?” Nằng không thể tin được, dùng sức dụi dụi con mắt, thấy vẫn là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Cơ Hoa Âm.

Không đúng! Trong lòng nằng giật mình một cái, đột nhiên ngồi dậy, xốc chăn lên nhìn, mặc dù trên người hai người đều mặc xiêm áo, nhưng là, chính là cùng đắp chung một chăn...

“Ngươi khốn kiếp?” Nằng nhanh chóng quăng cho hắn một cái bạt tai, ngay sau đó, những quả đấm như mưa về phía người hắn đập xuống, “Khốn kiếp, ta liều mạng với ngươi, ngươi vô sỉ, rõ ràng nói là không ngủ cùng ta, lại thừa dịp ta ngủ thiếp đi, chạy đến trong chăn của ta, không biết xấu hổ, ta muốn làm thịt ngươi.”

Nằng lần này điên mất, quả thật khó lường, Cơ Hoa Âm bị quả đấm không tính là đấm này, nửa đêm làm ổ chăn ấm áp cho nằng, bây giờ cũng là lại bị đánh lại bị mắng, trong lòng cũng tức giận không thôi.

“Đủ rồi, ngươi cứ không muốn gặp lại ta như vậy? Thì ra, ngươi thật sự là tự nguyện cùng hắn rời đi?”

“Ừ?” Vừa nghe giọng nói, cũng là Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết dùng quả đấm của mình lại, mờ mịt nhìn mặt Cơ Hoa Âm, sau đó, chợt đưa tay ra, ở trên gương mặt hắn xoa nhẹ hai cái, “Ngươi, ngươi thật sự là Hoa Âm?”

“Nếu không thì người nào?” Cơ Hoa Âm hoài nghi nhìn nằng.

Hạ Lan Tuyết giật mình, mạnh mẽ nhào vào trong ngực hắn, “Hoa Âm, tại sao là ngươi? Ngươi tại sao lại ở nơi này? Ta không phải là đang nằm mơ chứ?”

Cơ Hoa Âm kéo ra nằng, “Ngươi cho ta là ai?”

“Ta cho rằng ngươi là Thiếu Khâm.” Hạ Lan Tuyết thành thật khai báo, “Ngươi không biết, tên khốn kiếp kia biết thuật dịch dung, ta cho là hắn dịch dung thành bộ dáng của ngươi để lừa gạt ta.”

“Đưa ngọc.”

Nghe nằng nói đến đáng thương, Cơ Hoa Âm nhìn không được ấn đầu của nằng, ôm nằng vào trong ngực.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người một cước đá văng, Thiếu Khâm xách theo kiếm, mặt âm trầm nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang ôm nhau ở trên giường.

“Cơ tướng quân, động tác khá nhanh đấy?”

“Ồ, Thiếu Khâm đại nhân?” Cơ Hoa Âm nhìn sắc mặt hắn, gương mặt nở nụ cười, “Xem khí sắc của ngươi không tốt, tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Phu quân.” Đột nhiên, một phụ nhân tóc rối bù, nằm úp sấp tới đây, ôm lấy chân Thiếu Khâm, khóc kêu, “Cầu xin chàng đừng đuổi ta rời đi, ta sống là

người của chàng, chết là quý của chàng.”

Hạ Lan Tuyết giật mình tròn to hai mắt, “Thiếu Khâm, nữ nhân này là ai vậy?”

Thiếu Khâm một cước đá văng phụ nhân mặt rỗ kia ra, hung tợn bước vào, chỉ vào Cơ Hoa Âm nói, “Chuyện này ngươi hãy hỏi hắn.”

Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, “Không có gì, Gia chi là thấy Thiếu Khâm đại nhân có thương thức đặc biệt, yêu thích phụ nhân mặt rỗ này, cho nên, đặc biệt tìm cho hắn một người, như thế nào? Đêm qua phục vụ không tốt?”

Nhìn trên đất bộ mặt khóc lóc của phụ nhân mặt rỗ kia, cả người Hạ Lan Tuyết đều nổi da gà, “Ngươi, ngươi để cho Thiếu Khâm đại nhân cùng voi nữ nhân kia sao?”

“Ngươi đau lòng?” Sắc mặt Cơ Hoa Âm lạnh lẽo.

Không phải là đau lòng, là cảm thấy quá đáng tiếc, Thiếu Khâm đại nhân đang lúc tuyệt sắc như vậy.

Chẳng qua là, lời này Hạ Lan Tuyết cũng không dám nói.

Thiếu Khâm nhìn Cơ Hoa Âm, cười lạnh, “Làm khó ngươi được tìm cho ta một phụ nhân xấu xí như vậy tới đây, chẳng qua là, Bồn đại nhân hưởng thụ không nổi, phát hiện nên trả năng lại cho ngươi.”

Vừa nói, một cước đá vào phụ nhân kia, trực tiếp đạp bay đến trên giường.

Hạ Lan Tuyết bị hù dọa, thân thể theo bản năng tránh đi, Thiếu Khâm lại nhân cơ hội này, phi thân tới đây, muốn cướp người, không nghĩ Cơ Hoa Âm nhanh hơn hắn một bước, ôm người, đã nhanh nhẹn rơi trên mặt đất.

Mà lúc này, Như Vũ cùng đám người Lâm An ở bên ngoài khách điểm cũng đang đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Hồi kinh

Đánh nhau? Hạ Lan Tuyết ngạc nhiên thấy một gian phòng khách đang tốt đẹp, thời gian chưa đến một khắc đã bị hủy thành một đồng mảnh vụn, vội vàng bọc chân bông nhảy xuống giường.

Chạy trốn chết quan trọng hơn!

Cái phụ nhân mặt rỗ vừa bị đạp đó bị đạp đến trên giường, nhìn thấy người đánh nhau, cũng vội vàng đi theo phía sau Hạ Lan Tuyết, một mạch chạy trốn xuống lầu dưới.

Vậy mà, trong sân ở lầu dưới cũng đánh thành một đoàn, các loại hoa cỏ, bàn ghế, bình bình lọ lọ bay loạn đầy trời, chương quỹ muốn đi can ngăn lại không dám, chỉ ngồi ở ngưỡng cửa, vỗ bắp đùi khóc.

Hạ Lan Tuyết đi nhanh như mèo, đi tới an ủi một câu, “Chương quỹ, ngươi đừng sợ, người đang đánh nhau phía kia, gọi là Thiếu Khâm, hắn là một cái tài chủ, chính là có tiền, một lát đánh xong, ngươi tìm hắn tính tiền là được.”

“Thật?” Chương quỹ ngược đôi mắt đầm lệ mờ mịt nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết dùng sức gật đầu một cái, “Thật sự.”

“Thật sao? Vị đại gia kia thật sự rất có tiền sao?” Bên cạnh, phụ nhân mặt rỗ vui mừng nắm cánh tay Hạ Lan Tuyết hỏi.

Vừa thấy bộ mặt rỗ của nàng, Hạ Lan Tuyết liền nhìn không được cau mày một cái, tránh thoát tay của nàng, đi qua hoài nghi nhìn nàng, “Này, buổi sáng nghe ngươi khóc gào? Cái gì vậy? Tối hôm qua hắn làm gì ngươi vậy?”

Về mặt phụ nhân kia thẹn thùng, “Còn có thể thế nào? Nam nhân cũng đều có tính tình kia, chỉ quan tâm mình khoái hoạt hay không, cũng không để ý nữ nhân chúng ta có chịu tội không.”

Về mặt Hạ Lan Tuyết giật mình, “Ý của ngươi là, ngươi bị Thiếu Khâm chà đạp?”

“Thì ra Gia gọi là Thiếu Khâm, tên thật dễ nghe.” Phụ nhân mừng rỡ không thôi.

Toàn thân Hạ Lan Tuyết nổi hột lên như gà, “Ngươi? Thật là do Hoa Âm tìm tới?”

“Hoa Âm? Là cái người đang đánh nhau cùng nam nhân của ta sao? Ta cũng không biết, hắn không phải là nam nhân của ngươi sao?” Phụ nhân tò mò hỏi.

Hạ Lan Tuyết hoài nghi, “Vậy tại sao ngươi tới đây? Tại sao lại ôm bắp đùi Thiếu Khâm muốn hấn phụ trách vậy?”

“Tôi hôm qua, bỗng nhiên có người tới quán nhỏ của ta (chém gió phần phật), còn nói cho ta bạc để chuộc thân, dẫn ta tìm vị hôn phu tốt rồi gả cho, sau đó, người nọ liền dẫn ta tới đây.

Sau lại...” Về mặt của phụ nhân như mộng như say, “Không nghĩ tới ta chờ đợi những năm này, cuối cùng chờ được một nam nhân như vậy, hấn lớn lên nhìn thật là tốt, ta nguyện ý phục vụ hấn cả đời.”

“Người dẫn ngươi tới có bộ dáng thế nào?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Phụ nhân lắc đầu, “Hắn đội cái mũ, ta không có nhìn thấy bộ dáng bộ dáng của hấn, ban đầu còn tưởng rằng là người xấu, không nghĩ rằng, hấn là người tốt vô cùng.”

“Vậy ngươi? Ngươi tới hôm qua cùng Thiếu Khâm hấn...” Hạ Lan Tuyết càng nghĩ càng tò mò, “Thiếu Khâm đại nhân theo ý ngươi rồi?”

“Ai nha.” Phụ nhân kia thấy nàng ấp úng, cười nói, “Ngươi là muốn hỏi, tôi hôm qua ta có cùng Gia viên phòng hay không, có phải hay không?”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết gật đầu.

Phụ nhân lắc đầu, “Ai, tôi hôm qua Gia vẫn hôn mê bất tỉnh, ta chỉ trông hấn nửa đêm, không dám dính vào, hãy nói ta cũng không phải là kia đồ mở nút chai không biết xấu hổ phụ nhân. Nhưng là, người nào Thành Tường, gia sáng sớm tỉnh lại, nhìn thấy ta, một chữ chưa nói, liền đập ta một cước, nếu không phải là ta thân thể cốt không tệ, sớm không đứng dậy nổi.”

“Ngươi thật sự rất lợi hại.” Hạ Lan Tuyết nghĩ đến một màn Thiếu Khâm đập bay nàng ta kia, bây giờ lại còn có thể thân thiện nói chuyện cùng mình, quả nhiên đủ dũng cảm.

“Vậy ngươi định làm như thế nào? Nam nhân nhà ngươi ở trên lầu, hấn cũng không phải là đối thủ của nam nhân nhà ta đâu.” Hạ Lan Tuyết cười nói.

Phụ nhân kia mặt đỏ nhú mày một cái, “Nhưng bây giờ nên làm như thế nào cho phải? Nếu không, ta bắt ngươi lại, sau đó uy hiếp nam nhân của ngươi, như thế nào?”

Vừa nói, cặp mắt nhỏ tí hí của phụ nhân kia liền nhìn Hạ Lan Tuyết kẻ trộm vậy.

Hạ Lan Tuyết bật cười, “Đừng, trước tiên, ngươi không phải là đối thủ của ta, tiếp theo, nam nhân của ta rất là bao che, nếu ngươi bắt ta lại uy hiếp, nam nhân của ta sẽ đánh chết nam nhân nhà ngươi. Biết bọn họ tại sao đánh nhau không?”

“Tại sao?” Phụ nhân hỏi.

“Cũng là bởi vì nam nhân của ngươi bắt ta, muốn mang ta đến một nơi không có ai biết sinh con cho hấn, nam nhân của ta tìm tới đây, và bây giờ, đánh nhau.” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng thở dài.

“Nam nhân của ta thích ngươi?” Phụ nhân giật mình hỏi một câu.

Hạ Lan Tuyết nhún chặt đôi mi thanh tú, cũng không chắc chắn nói, “Nói vậy cũng không phải, theo lý thuyết, hấn đúng là thích ta, nhưng mà, hết lần này tới lần khác mỗi lần chỉ biết là bắt nạt ta, ai biết được? Có lẽ không ăn được nho liền nói nho còn xanh đi. Hấn nói trước kia ta là vị hôn thê của hấn, chỉ là, tại sao bây giờ, ta có nam nhân khác, chắc là hấn không cam lòng.”

“Ồ ~” Phụ nhân chợt gật đầu, “Thì ra là như vậy, ngươi chính là cái nha đầu cùng hấn có hôn ước đó.”

Hạ Lan Tuyết hí mắt lại, kỹ lưỡng nhìn chăm chăm nàng ta, “Nghe ý này của ngươi, ngươi biết ta?”

“Hả, một chút xiu mà thôi.” Phụ nhân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Hạ Lan Tuyết chợt đưa tay ra, sờ về phía mặt của nàng ta, nàng không tin một nữ tử có giọng nói thanh thúy êm tai như vậy, ông trời sẽ để nàng trưởng thành có một khuôn mặt rõ như vậy.

“Làm cái gì vậy?” Phụ nhân này bị hù dọa, ngã ngồi xuống đất.

Hạ Lan Tuyết tiến lên một chút, một cặp móng mạnh mẽ sờ ở trên mặt nàng ta, cười hắc hắc, “Đừng sợ, ta chính là muốn nhìn ngươi một chút xem mặt mũi này là xảy ra chuyện gì? Nhìn một chút, sau gương mặt rõ này có dáng dấp thế nào?”

“Khi còn bé bị mắc bệnh đậu mùa.” Phụ nhân đẩy tay của nàng ra.

Tay nhỏ bé của Hạ Lan Tuyết lại tiếp tục đưa lên, “Nói cho ngươi biết, ta chính là thần y vang danh khắp thiên hạ đó, nói không chừng ta có biện pháp chữa trị khuôn mặt rỗ này của ngươi, ngoan, để cho ta xem một chút. Ngươi cũng không hy vọng nam nhân của ngươi ngày ngày nhìn về phía gương mặt của ngươi mà nôn mửa như vậy đi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của phụ nhân hết sức rối rắm, đầu về phía sau, “Mặt của t bị như vậy cũng đã mười mấy năm, sớm đã thành thói quen, cũng không phiền toái cô nương.”

“không phiền toái, một cái nhấc tay mà thôi.” Nàng ta càng như vậy, Hạ Lan Tuyết càng cảm thấy nàng ta có vấn đề, cuối cùng dứt khoát nhào qua, ngón tay sờ tới sau tai nàng ta, quả nhiên không phải là xúc cảm khi chạm đến da bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157-2: Hồi kinh (tiếp)

Nàng vừa mới dùng đầu ngón tay chạm đến, không ngờ, chợt ngang hông có một cổ lực đạo xé tới, nàng bị kéo ngã trên mặt đất, chân quẩn trên người lại bị phụ nhân này lôi đi.

Nhìn Hạ Lan Tuyết giật mình, phụ nhân này cười tièn phủ hậu ngưỡng (câu này ai hiểu chỉ ta với), “Ha ha, đáng người cô nương thật tốt, da thịt mềm mịn, không trách được nam nhân của ta cũng sẽ yêu cô.”

Trên người Hạ Lan Tuyết chỉ mặc chiếc áo mỏng, ngay cả kiện áo nhỏ cũng không có, chiếc chăn bất ngờ bị người đoạt đi, lập tức lạnh hắt hơi một cái.

“Này, đại tẩu, ngươi cũng thật là không có nhân tính đi? Nhìn ta mặc ít như vậy, ngươi còn định giành chăn với ta?”

“Ôi, cho.” Cuối cùng phụ nhân kia cũng ném chăn lại cho Hạ Lan Tuyết, xoay người, lại chạy lên trên lầu.

Hạ Lan Tuyết vội vàng lấy chăn bọc mình lại, cũng đi theo, bây giờ nàng đối với phụ nhân này vô cùng tò mò, không biết là địch hay bạn.

Lầu hai, một mảnh sang tỏ thông suốt, mấy vách tường giữa các gian phòng lại bị đập đổ, thành một gian lớn, trên đất một mảnh hỗn độn, bàn ghế bể tan tành, đèn chần rơi là tả, còn có bụi bặm cùng ngói nóc nhà rớt rít rơi xuống.

“Gia, ta tới giúp ngươi.” Nhìn Thiếu Khâm giống như ở vào thế yếu, phụ nhân kia thế nhưng nhặt lên một thanh gỗ giống như chân của băng ghế, tiến lên định cùng Cơ Hoa Âm liều mạng, lại bị Thiếu Khâm một kiếm đẩy ra, “Cút, nếu không Gia cất ngươi thành tám khối.”

Phụ nhân này sợ co rụt lại lui về phía sau, vừa vặn Hạ Lan Tuyết chạy tới đây, “Này, xem ra, nam nhân của ngươi rất không thích ngươi đâu.”

Phụ nhân nhìn nàng một cái, “Hắn rất thích ngươi?”

“Ngươi xem...” Hạ Lan Tuyết chợt xóc chăn mền trên người lên, kêu một tiếng, “Hoa Âm, ta lạnh, các ngươi đừng đánh nữa.”

Lập tức, một bóng màu đen xẹt qua, áo choàng của Cơ Hoa Âm bảo đã khoác trên người của nàng, nàng thuận thế ôm lấy hông hắn.

“Đừng đánh nữa, phòng này cũng muốn sụp rồi, sau này chương quỹ còn mở tiệm thế nào?”

Thiếu Khâm nâng kiếm đi tới, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết hướng hắn dương môi cười một tiếng, “Thiếu Khâm đại nhân, ngươi cũng đừng buồn, ta sớm đã nói, Hoa Âm sẽ tìm được ta, ngươi còn không tin. Nhìn xem, bị đánh rồi đấy?”

Thiếu Khâm không nói gì, phụ nhân kia lại mở miệng trước, “Thân thể Gia của ta không được tốt, nếu không, sẽ không âm thiệt thôi.”

“Hả, vậy sao.” Hạ Lan Tuyết cười cười, đôi mắt liếc về phía thất lưng Thiếu Khâm, “Cái gì kia, thất lưng còn đau không?”

Thiếu Khâm lạnh lạnh liếc nhìn nàng một cái, “Ngươi có muốn xoa bóp không?”

“...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết cứng đờ.

Thiếu Khâm hừ lạnh một tiếng, cầm kiếm lạnh lùng rời đi.

Phụ nhân vội vàng đuổi theo.

Bên này, Hạ Lan Tuyết bấu môi, nhìn đồng bừa bộn đầy đất, hình như xiêm y của mình cũng không tìm được.

Bỗng nhiên, đỉnh đầu truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Cơ Hoa Âm: “Nàng xoa bóp thất lưng giúp hần?”

“A?” Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của hần, trái tim nhỏ của Hạ Lan Tuyết nảy một cái, vội vàng nắm thật chặt chần, muốn đi, lại bị hần một phát bắt được, “Chuyện gì xảy ra?”

Hạ Lan Tuyết có chút chột dạ, nhất là ngay trước mặt Cơ Hoa Âm, nghĩ lại hình ảnh khi đó, nàng cảm thấy đúng là không ổn.

“Lúc ấy, Thiếu Khâm nằm ở trên giường không dậy nổi, hần nói là thất lưng đau không chịu nổi, để cho ta nghĩ biện pháp. Ta đã giúp hần xoa bóp một chút.”

“Nàng rất biết xoa bóp?” Sắc mặt Cơ Hoa Âm trầm xuống.

Hạ Lan Tuyết mấp máy môi, ôm cánh tay của hần, cười khúc khích, “Sau này ta cũng sẽ giúp chàng xoa bóp.”

Cơ Hoa Âm thật sâu nhìn chăm chăm nàng một cái, dặn dò, “Nàng tạm thời ngồi ở đây một lúc, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Chàng đi đâu vậy?” Hạ Lan Tuyết lồi kéo tay của hần, xa cách mấy ngày, thật dễ dàng mới nhìn thấy đây.

Cơ Hoa Âm xoa đầu của nàng, “Đi tìm xiêm y cho nàng.”

“Ồ.” Hạ Lan Tuyết cười một tiếng.

Cơ Hoa Âm đi ra ngoài, không bao lâu đã trở lại, trong tay còn nhiều hơn bộ y phục của phụ nhân thêu hoa nhỏ.

“Đây là?” Hạ Lan Tuyết có chút ghét bỏ màu sắc hoa văn này, quá quê mùa rồi.

Cơ Hoa Âm nói, “Hồi lão bản nương, chung quanh đây không có tiệm y phục nào cả.”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết chỉ đành phải bỏ chần ra, mặc áo hoa vào, có chút lớn, chỉ là, bông vải bên trong cho rất đủ, rất ấm áp.

“Đi thôi.” Nhìn nàng mặc thỏa đáng, Cơ Hoa Âm dặt tay của nàng, nói.

Hạ Lan Tuyết đi ở bên người hần, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nói, “Hoa Âm, cái mặt rỗ nữ nhân đó có vấn đề.”

“Hả?” Về mặt Cơ Hoa Âm không chút thay đổi, hình như bất vi sở động.

Hạ Lan Tuyết đứng lại, hoài nghi nhìn hần, “Nữ nhân kia thật do chàng mang đến?”

Cơ Hoa Âm lại hừ một tiếng, chẳng nói đúng sai.

Hạ Lan Tuyết càng thêm hoài nghi, “Nàng là ai? Có phải nàng cũng dịch dung hay không?”

“Ừ.” Cơ Hoa Âm gật đầu, không nói thêm gì.

Mà lúc đó, phụ nhân mặt rỗ đi theo sau lưng Thiếu Khâm, đi theo mấy con phố, nhưng không thấy hần dừng lại, có chút bức mình.

“Gia, ngươi muốn đi đâu sao? Chân này của ta đều đi đến mỏi rồi, có thể nghỉ một lát hay không?”

“Cút.” Thiếu Khâm hận không thể một cước đá văng nàng.

Phụ nhân cũng đã sớm ngờ tới sẽ thế này, thân thể nhanh nhẹn chột lóc, dễ dàng tránh thoát.

“Không có đập trúng, ha ha. Gia, công phu của ngươi không có tiến bộ.”

“Thẩm Tịch Dao.” Thiếu Khâm chột đứng lại, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm phụ nhân kia.

Sắc mặt phụ nhân kia hiện ra vui mừng, “Sur huynh, ngươi rốt cục nhận ra ta?”

Mặt Thiếu Khâm đen lại, “Cút, Gia không muốn gặp lại ngươi.”

“Sur huynh.” Thẩm Tịch Dao vội vàng ôm lấy cánh tay của hần, ngược bộ mặt rỗ lên, cười hi hi nhìn hần, “Huynh không muốn gặp lại ta, nhưng là ta muốn gặp huynh. Huynh không biết đâu, vì gặp huynh, ta bị bao nhiêu khổ? Ta bôn ba từ núi Vân Đà đi tới Kinh thành tìm huynh, nhưng người ta lại nói huynh đã đến Tây Di rồi, ta lại ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, lại nói huynh bắt nữ nhân của người ta bỏ trốn. Huynh xem, thật không khéo, ta thật không dễ dàng gì mới đuổi kịp, huynh còn đuổi ta đi?”

Thiếu Khâm tách tay của nàngra, lạnh lùng liếc nàng một cái, ghét bỏ nhủ mảy, “Lau sạch sẽ vật trên mặt ngươi đi, nếu không, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt ta.”

“Ai, huynh không thích sao?” Thẩm Tịch Dao cảm thấy kỳ quái, “Nhưng là, huynh không phải cũng biến vị tiểu hôn thê kia thành như vậy sao?”

Sắc mặt Thiếu Khâm âm trầm, ánh mắt dường như có thể lạnh chết người.

Thẩm Tịch Dao co rụt cổ lại, vội vàng dùng tay che miệng lại, buồn bã hừ nói, “Quên đi, ta không nói nữa.”

Lúc này Thiếu Khâm mới tiếp tục đi tiếp.

Thẩm Tịch Dao bước nhỏ đi theo, theo sát, thấy sắc mặt hần xanh mét, lại sinh lòng tò mò, “Sư huynh, nhìn bộ dạng này của huynh, giống như là đang ghen đó? Trước kia không phải là huynh không yêu vị tiểu hôn thê kia sao? Thật chẳng lẽ là ăn không được nhô không cam lòng?”

Xoát, một thanh kiếm sắc bén gác ở trên cổ, trái tim nhỏ bé của Thẩm Tịch Dao căng thẳng, bây giờ mới giật mình, lúc này sư huynh là giận thật, bẹp bẹp miệng, vội nói, “Ta thật không nói nói, cảm miệng được chưa?”

“Còn dám nói thêm một câu, cắt đầu lưỡi ngươi.” Thiếu Khâm lạnh lùng bỏ lại một câu, phi thân rời đi.

Thẩm Tịch Dao vội vàng phi thân đuổi theo, không nghĩ tới, trường kiếm xẹt qua, cứng rắn đánh nàng xuống.

“Này, sư huynh...”

Thì ra là vậy, phụ nhân mặt rỗ kia lại là sư muội của Thiếu Khâm? Không trách được cũng sẽ biết thuật dịch dung?

Haiz, thật muốn nhìn một chút mặt thật của nàng ta, Thiếu Khâm sinh ra đẹp mắt như vậy, sư muội cũng sẽ không quá kém đi?

Nhưng là, Cơ Hoa Âm lại ôm nàng lên ngựa, ngày đêm kiên trì muốn dẫn nàng hồi kinh.

Hồi kinh, nàng dĩ nhiên là thích, nhưng là, cỡi ngựa? Một môi không nói, lại đang là mùa đông, gió rét thấu xương, chết rét.

Cũng còn đỡ, mỗi lần, Cơ Hoa Âm đều dùng một cái áo khoác bao nàng từ đầu trở xuống, ôm vào trong ngực.

Mặc dù lạnh, cũng sẽ có nhiệt độ của hần làm giảm, duy nhất khó chịu chính là, trên đường lác lư, mỗi lần sau khi xuống ngựa, cái mông đều chết lạnh, ngay cả đi bộ cũng khó khăn.

Nhưng Cơ Hoa Âm hình như có chuyện gấp gáp, vội vàng hồi kinh, nàng cũng đành chịu thôi, một đường khổ cực, cũng chỉ có thể gắt gao đi theo.

Hơn nửa tháng sau, cuối cùng cũng hồi kinh.

Nhưng không nghĩ tới, trong thời gian này kinh thành lại xảy ra biến hóa ngất trời phủ khắp kinh thành.

Trước tiên, hoàng gia phát sinh chuyện lớn, đường đường thái tử tàn bạo không có tính người, giết người ở Đông cung, bị Hoàng thượng dưới con nóng giận bắt giữ vào nhà giam, Thái tử vị khó giữ được.

Sau đó là Hạ Lan gia, cũng xảy ra chuyện không nhỏ, chủ yếu nhất là Hạ Lan Chi chẳng những lấy lòng Nam Cung Nguyệt, từ đó còn gặp mặt Hoàng hậu mấy lần, thậm chí, cùng thông đồng với Nam Cung Khế. (dụ dỗ nhau đấy ạ)

Chuyện này, người trong phủ Hạ Lan đều biết.

Nhất là Trầm di nương, lão thái thái không có ở đây, Nhị phu nhân cũng đã chết, khoảng thời gian này Hạ Lan Tuyết lại không có ở đây trong phủ, việc lớn việc nhỏ trong phủ, gần như đều là bà ta quyết định.

Thậm chí, Hạ Lan Phong cố ý muốn cất nhắc bà ta làm phu nhân, sau này quản lý Hạ Lan phủ.

Ngày hôm đó Hạ Lan Tuyết trở lại, Trầm di nương liền biết, ăn mặc thỏa đáng liền đến Tuyết Uyển bên này.

Khi đó, Hạ Lan Tuyết mới vừa tắm nước nóng xong, đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, một người ngồi ở cái bàn, uống canh nóng ăn cơm nóng.

Nha hoàn thông truyền một tiếng, Trầm di nương liền đã tới.

“Tuyết Nhi, ngươi đã trở lại rồi.” Ngược lại Trầm di nương vẫn khách khí giống như trước đây, đối với Hạ Lan Tuyết hơi cúi người chào một cái, trên mặt đều toát ra vẻ ân cần.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu nhìn bà ta, đúng như bọn Thu Hương nói, trong thời gian này phụ nhân này trôi qua không tệ, sắc mặt đỏ thắm, hình như lại khôi phục dáng vẻ thời thanh xuân.

Suy nghĩ một chút, thật ra thì, tuổi của bà ta cũng mới ba mươi, vốn cũng không lớn, với cách ăn mặc này, đúng là như hoa như ngọc, không trách được có thể mê hoặc Hạ Lan Phong.

“Di nương? Mời ngồi.” Hạ Lan Tuyết phân phó cho người cầm cái ghế tới đây, cười nói, “Nghe nói mấy ngày này ta không ở nhà, di nương phải quan tâm không ít chuyện tình trong.”

Đĩ nhiên Trầm di nương nghe ra ý của lời nàng nói là ngại mình vượt quyền nhiều chuyện, lại làm bộ như không có nghe được, dịu dàng cười nói, “Đây đều là cần phải vậy. Ngươi không có ở đây, lão gia lại bận rộn chuyện trong triều, trong phủ có chuyện lại tìm không được ngươi, cũng chỉ có thể để ta xử lý, ta cũng không hiểu lắm, mọi chuyện trở lại còn phải hỏi lão gia. Lão gia bị hỏi phiền, chỉ bảo một mình ta làm chủ là được. Ta cũng chỉ dựa theo quy củ mà làm, chỉ mong không xả ra lỗi lầm gì, cũng may, Tuyết Nhi, cuối cùng người cũng trở lại.”

“Ừ, sau này chuyện trong phủ, vẫn là để Tuyết Nhi xử lý đi, di nương không cần quan tâm, phục vụ lão gia cho tốt là được.” Hạ Lan Tuyết hạ mắt xuống, tiếp tục uống canh.

Chẳng qua là, lời này lại khiến cho sắc mặt Trầm di nương cứng lại, “Tuyết Nhi, nghe nói là ngươi đi thăm hỏi thân thích? Nhiều năm như vậy, di nương còn không biết, trong phủ chúng ta còn có những thân thích nấp? Năm trước cũng không thấy phái người đi hỏi thăm?”

“Ồi, thân thích nương ta bên kia, rất nhiều năm không có liên lạc.” Hạ Lan Tuyết thuận miệng trả lời qua loa một câu, Trầm di nương lại tin là thật, không khỏi hiếu kỳ nói, “Nhà mẹ đẻ của phu nhân? Ở nơi nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Thân thế của Gia

Hạ Lan Tuyết đề thìa xuống, ngược mắt lên, nhìn Trầm di nương, cong môi cười một tiếng, “Cũng chỉ là bà con xa, năm trước trong lúc vô tình đụng phải, liền đi hỏi thăm một chút mà thôi. “

Lúc này nàng đáp qua loa mà thôi, dĩ nhiên Trầm di nương nghe ra, nên cũng không tiện hỏi thêm cái gì nữa, chỉ nói, “Đi thăm người thân là tốt rồi. Ngươi không biết, vì bỗng nhiên không thấy ngươi, Đại lão gia rất lo lắng cho ngươi, hỏi mấy cái nhà đầu này, cũng đều không biết, thiếu chút nữa là báo quan rồi đó.”

“Ồi.” Hạ Lan Tuyết chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, sợ là bọn họ ước gì mình không về được đi.

“Tuyết Nhi.” Thấy Hạ Lan Tuyết không mấy hứng thú với chuyện này, Trầm di nương chỉ đành phải đứng dậy, nói, “Ngươi đường xa trở lại, chắc cũng mệt mỏi đi, di nương đi về trước, hôm nào trở lại thăm ngươi.”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết gật đầu, liền bảo Thu Hương, “Đưa di nương đi ra ngoài.”

Trầm di nương hơi nhăn mày, hình như có một bụng lời không nói ra được, không mấy tình nguyện đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết cũng chẳng buồn quan tâm bà ta, những ngày qua bôn ba, nàng mệt chết đi được, ăn uống no đủ, liền chui vào chăn, muốn vui vẻ ngủ một giấc.

Ban đêm, Hạ Lan Phong trở lại, Trầm di nương vội vàng luôn mồm nói về chuyện Hạ Lan Tuyết trở về.

Hạ Lan Phong không có quá nhiều vẻ mặt, chỉ lạnh giọng hừ nói, “Trở lại liền trở lại đi, con bé một tiếng cũng không nói liền đi ra ngoài, chẳng lẽ trở lại, còn muốn lão gia ta khua chiêng gõ trống đón nàng sao?”

“Cha, ý nương không phải là ý đó.” Hạ Lan Chi nhẹ liếc phụ thân một cái, giải thích, “Ngài không biết, đại tỷ tỷ trở lại, liền không để cho nương quản sự nữa.”

Hạ Lan Phong rửa sạch tay, bưng lên trà nóng nha hoàn đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một miếng, lơ đãng nói, “Không quản liền không quản, bây giờ cái nhà này còn có cái gì đáng giả mà trông nom?”

Trầm di nương ngồi xuống trên dựa, chua chát nhìn hán một cái, “Thôi, không quản liền không quản đi, dù sao con bé là khuê nữ ngài, dĩ nhiên sẽ quan tâm ngài. Năm trước lão gia thiếu người ta một ngàn lượng bạc, cũng tìm nàng muốn đi.”

Sắc mặt Hạ Lan Phong hơi đổi, vội vàng cười lấy lòng nói, “Nàng nói gì vậy? Trước không phải chúng ta đều bàn bạc xong rồi sao? Một ngàn lượng bạc kia, nàng giúp ta trả, bây giờ thế nào lại không tính rồi?”

“Tính thế nào? Bây giờ bổng lộc của ngài cũng bị nàng cầm, một đồng cũng không rơi vào chỗ này của ta, coi như có tiền tiêu vặt của ta cùng Chi Nhi,

mỗi tháng không tiêu một đồng, phải giúp người gom đủ một ngàn, còn không biết đến năm nào tháng nào đây? Người muốn ta giúp người như thế nào chứ?” Trầm di nương nghiêm mặt, tức giận nói.

Hạ Lan Phong lập tức không có nói gì, chỉ lo vui đầu uống trà.

Lời của Trầm di nương, dĩ nhiên hẳn nghe hiểu, chẳng qua là, bây giờ tính tình của nha đầu Tuyết Nhi kia trở nên rất quái đản, rất khó bắt chẹt, cho tới bây giờ, Nhị đệ vẫn còn ở bị Tì Lẽ Giám giam ở trong tù đấy, nghe nói, nàng cùng Tì Lẽ Giám Thiếu Khâm đại nhân quan hệ không tệ, chỉ cần nàng nói một câu liền có thể thả người, nhưng nàng cứ không.

Nha đầu này, hình như rất hận người Hạ Lan gia.

Hạ Lan Phong cũng không biết thế nào, kể từ sau lần bắt cóc đó, cũng không dám đi trêu chọc nha đầu kia, thấy nàng thì trong lòng luôn có loại cảm giác sợ hãi.

Trầm di nương thấy hẳn hèn nhất như vậy, trong lòng không khỏi chán nản, nước mắt liền lăn xuống.

“Cha.” Lúc này Hạ Lan Chi cực kỳ tức giận, hô, “Theo lý thuyết, lão phu nhân không có ở đây, thái thái cùng Nhị thẩm nương cũng không có ở đây, Đại tỷ tỷ vẫn là một cô nương gia chưa xuất giá, có một số việc vẫn cần phải có một trưởng bối xử lý. Cha, ngài vì sao không thừa dịp bây giờ, nâng nương làm chánh thất đi? Chẳng lẽ muốn cho nương cả đời đều là thị thiếp mặc cho người bắt nạt sao?”

Hạ Lan Phong để cái ly xuống, về mặt kinh ngạc, “Người nói gì vậy? Trong phủ này, ai dám khi dễ nương người rồi?”

Hạ Lan Chi nghe vậy cũng sợ run, tức giận, “Cha, ngài cả ngày không ở nhà, ngài làm sao thấy được. Trước kia khi lão phu nhân còn ở đây, Nhị thẩm nương liền thường bới móc chỗ sai của nương, cả ngày chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Hôm nay bọn họ không có ở đây, ngay cả bọn hạ nhân kia đều không coi con và nương là chủ tử rồi. Mượn chuyện lần trước mà nói, bởi vì nương nhiễm phong hàn, lấy chút thuốc ở trong cửa hàng, cũng phải bỏ bạc riêng của mình ra. Chẳng lẽ nương không phải là người trong cái nhà này? Người trong nhà mình, ở trong cửa hàng của mình lấy thuốc còn phải giao bạc sao? Theo con thấy, bọn họ căn bản là không có coi nương là người trong phủ này.”

“Còn có chuyện này?” Hạ Lan Phong cũng cảm thấy kỳ cục, hễ là chuyện muốn hẳn ra bên ngoài móc bạc, hẳn cũng cảm thấy không ổn.

Hạ Lan Chi gật đầu, “Dĩ nhiên, còn không chỉ có vậy, mấy ngày này, Đại tỷ tỷ không có ở đây, mỗi lần nương muốn làm chủ tiêu xài một chút, quản gia bên kia đều phải làm sổ nợ, còn bắt nương ký tên đồng ý mới được. Cha, ngài suy nghĩ một chút, nếu cứ như vậy, ngài bên ngoài tiêu xài những thứ kia, làm thế nào nương mới có thể tìm bạc giúp ngài đây? Trong phủ này, mọi thứ hoàn toàn đều do đại tỷ tỷ định đoạt, nương cùng ta, hoàn toàn là dư thừa.”

“Chi Nhi, con đừng nói nữa, cha con cũng có nỗi khó xử của cha con.” Trầm di nương ghen ngào khuyên nhủ, “Đời này của nương không có mệnh làm phu nhân, cũng không thêm nghĩ tới những thứ kia nữa, chỉ cần một nhà chúng ta ba người bình an là tốt rồi.”

“Nương.” Hạ Lan Chi nghe vậy cũng tủi thân khóc, “Ngài chấp nhận, nhưng còn nữ nhi thì sao đây? Bây giờ nữ nhi là tâm phúc bên cạnh Công chúa, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng nói nữ nhi khéo léo hiểu chuyện. Nhưng là, vì thân phận thứ xuất của nữ nhi, bọn họ có muốn cất nhắc nữ nhi, cũng không thể nào...”

“Hoàng hậu nương nương thật khen người như vậy?” Ánh mắt Hạ Lan Phong sáng lên, tâm tư bách chuyển thiên hồi*.

*: suy nghĩ đủ kiểu

Hạ Lan Chi gật đầu, “Việc này còn có thể giả sao? Vòng tay trên tay con, là phần thưởng của Hoàng hậu nương nương đấy.”

Nói xong, liền để lộ ra chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay, nhìn tỉ lệ liền không sai.

Trầm di nương thở dài nói, “Ai, Chi Nhi cũng là mệnh khổ, đầu thai vào trong bụng của ta, nếu là hài tử của phu nhân, tiền đồ trong tương lai nhất định là phong quang vô hạn.”

Lời nói này đánh trúng vào tâm tư của Hạ Lan Phong, hẳn tổng cộng chỉ có hai nữ nhi, Hạ Lan Tuyết cùng hẳn không một lòng, chỉ có Hạ Lan Chi từ nhỏ khéo léo nghe lời, hơn nữa mấy năm nay, càng lớn càng phát triển xinh đẹp như hoa, thậm chí ngay cả chỗ của Công chúa và Hoàng hậu nương nương cũng có thể đi lại.

Bây giờ thường xuyên được đi lại ở trong cung, ngộ nhờ được Hoàng tử nào coi trọng, không thể làm chính phi, cho dù là làm trắc phi, là làm thiếp, cũng tốt hơn một hộ gia đình bình thường đấy.

Lúc này, Hạ Lan Phong bày tỏ, “Thôi, đều do ta nghĩ không chu đáo, hai mẫu tử các người cũng đừng khóc. Ta đây phải đi tìm Tuyết Nhi nói một chút, chọn một ngày thật tốt, nâng người làm chánh thất phu nhân.”

“Cha.” Hạ Lan Chi nín khóc mỉm cười, kéo cánh tay Hạ Lan Phong, cười nói, “Đây mới là phụ thân tốt của nữ nhi.”

“Lão gia.” Trầm di nương lại ngăn hẳn lại, “Lúc này trời đã tối rồi, Tuyết Nhi sợ là đã ngủ, sáng mai lại đi cũng không muộn.”

Lúc này, đuổi nữ nhi trở về phòng, bên này, Trầm di nương phục vụ Hạ Lan Phong nghỉ ngơi.

Lúc đó, Hạ Lan Tuyết cũng chui vào chăn, chẳng qua là buổi chiều ngủ hơi nhiều, buổi tối liền không ngủ được, đốt đèn ở đầu giường, liền mở sách ra xem

Không lâu sau, Tiết mama trở lại, đi vào xem nàng.

Lại nói, đoạn đường này, cũng không thấy Tiết mama, giờ phút này thấy, Hạ Lan Tuyết cảm thấy hết sức thân thiết, lời kéo lão nhân gia ngồi ở đầu giường, thế nào cũng phải tán gẫu một hồi mới thôi.

“Ngài là từ chỗ Hoa Âm tới đây sao?” Nàng ngồi xếp bằng, hăng hái bùng bùng hỏi.

Tiết mama cười, “Người đó, cùng lão thân nói chuyện, mười câu thì có tám câu đều hỏi hấn. Đúng vậy, lão thân mới từ bên kia trở lại.”

“Vậy Gia đang làm gì? Nghỉ ngơi sao?” Mới xa nhau nửa ngày, nàng liền có chút nhớ.

Tiết mama lắc đầu, “Gia vào cung.”

“Làm gì? Đã tới khuya như vậy.” Hạ Lan Tuyết tò mò.

Tiết mama than nhẹ, “Thân thể Hiền phi nương nương có bệnh nhẹ, Thái tử lại không ở bên cạnh, dĩ nhiên Gia muốn đi qua xem sao.”

Hạ Lan Tuyết tròn to hai mắt, kỳ quái hỏi, “Gia cùng Hiền phi nương nương quan hệ thế nào? Tại sao muốn Gia đi chăm sóc đây? Chẳng lẽ, Hiền phi nương nương thật sự là cô cô của Gia?”

“Cô cô? Ai nói với người?” Tiết mama này mới cảm thấy được kỳ quái.

“Không phải sao?” Kiếp trước, nàng là nghe nói ở trong cung có vị Cơ gia nương nương.

Tiết mama hừ cười, “Dĩ nhiên là không phải. Chỉ là, người đời cho là như vậy thì cũng thôi.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết không hiểu.

Tiết mama thờ dãi một tiếng, “Thôi, chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, nói đến làm gì, ngủ đi.”

“Không, ta không ngủ được, ngài liền nói cho ta nghe đi, ta muốn nghe.” Hạ Lan Tuyết ôm lấy cánh tay Tiết mama, tựa đầu dựa ở trong lòng bà, làm nũng.

“Người đó.” Ngón tay Tiết mama nhẹ nhàng đâm xuống cái trán của nàng, trên mặt tràn đầy cưng chiều.

Nghĩ cả đời bà không có con cái, luôn coi chủ tử làm thành con của mình mà che chở thương yêu, hôm nay, đụng phải nha đầu mà chủ tử thích, dĩ nhiên cũng thương yêu giống như vậy.

Chỉ là, những chuyện này, bà cũng không biết có nên nói hay không.

“Mama, nói đi mà.” Hạ Lan Tuyết giống như một hài tử đang chờ nghe chuyện xưa, vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Tiết mama suy nghĩ một chút, có một số việc, Hạ Lan Tuyết biết cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Liền nói, “Hiền phi nương nương đúng là người của Cơ gia.”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết hừ nhẹ một tiếng, âm thầm vui vẻ mình đoán quả nhiên không sai.

Lại nghe Tiết mama nói, “Hai hơn mười năm trước, khi đó, Hiền phi nương nương ước chừng cũng bằng tuổi người bây giờ không sai biệt lắm, còn chưa cập kê, liền bị chọn vào trong cung, trở thành Tú nữ trong cung Tiên Hoàng hậu. Cơ duyên xảo hợp, được Tiên hoàng sủng hạnh, phong làm Như Phi, đã từng trở thành một trong ba phi tần đứng đầu.”

“A...” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc không thôi, “Hiền phi nương nương từng là Phi tử của Tiên hoàng?”

Tiết mama thờ dãi, “Oan nghiệt. Khi đó, mặc dù Tiên hoàng sủng bà như mạng, nhưng cuối cùng cũng lớn tuổi rồi, khi đó Hiền phi nương nương tuổi đang như hoa, tuổi trẻ lãng mạn, lúc ấy lại gặp được Thánh thượng vẫn còn là hoàng tử...”

“Bọn họ liền thông đồng với nhau rồi?” Hạ Lan Tuyết bật thốt lên, liền bị Tiết mama quay đầu vỗ một cái.

Nàng bẹp bẹp miệng, mọi chuyện vốn là như thế sao, Như phi của Tiên hoàng năm đó, bây giờ không phải là Hiền phi của đương kim Thánh thượng sao?

“Thật ra thì, người nói cũng không sai. Về sau, Tiên hoàng bệnh nặng, vốn định hạ lệnh để Như phi chôn theo, nhưng này lúc, thái y lại chẩn đoán được Như phi đã có có bầu.” Tiết mama chậm rãi nói.

Trong đầu Hạ Lan Tuyết giật mình một cái, kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ, đứa bé kia chính là Hoa Âm?”

“Đúng vậy.” Tiết mama nhẹ nhàng gật đầu.

“A?” Quá cầu huyệt rồi, nàng đã từng chờ đợi ở trong hậu cung, dĩ nhiên biết trong này sẽ có chuyện hỗn loạn dơ bẩn, nhưng là, không nghĩ tới chuyện như vậy sẽ phát sinh ở trên người nam nhân mình yêu.

“Vậy, Hoa Âm là hài tử của Tiên hoàng, hay là đương kim Thánh thượng?” Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi.

Tiết mama liếc nàng một cái, “Dĩ nhiên là Tiên hoàng. Lúc ấy Như phi nương nương còn nhỏ tuổi, không hiểu lắm chuyện, cùng đương kim Thánh thượng nói chuyện hòa hợp, cảm tình lẫn nhau là có. Nhưng không có đến loại trình độ đó.”

“Hả.” Hạ Lan Tuyết cũng không tin tưởng lắm, nam nữ tuổi trẻ, thật có thể có cái loại hữu nghị rất thuần khiết đó sao?

Nếu có, cũng sẽ không ở trên người đương kim Thánh thượng cùng Như phi khi đó.

Dù sao, thân phận hai người vẫn còn đó, hai người bọn họ hơi có hành động khác người đều sẽ đưa tới chỉ trích.

Nếu như chỉ là có hảo cảm mà thôi, không đến nỗi cảm tài sản danh dự tới mạo hiểm, tất nhiên là yêu nhau.

Chẳng qua là, nàng không dám cùng Tiết mama nói.

“Chỉ là về sau, Tiên hoàng băng hà, tất cả Hậu Phi đều giữ lại ở Khôn Ninh Điện. Lúc ấy, Như phi nương nương có mang, hết sức bất tiện, Thánh thượng thương xót, liền để cho bà trở về nhà mẹ sinh dưỡng.”

“Nói như vậy, Thánh thượng coi như không tệ.” Hạ Lan Tuyết khen.

Tiết mama cười lạnh, “Ban đầu, lão nô cũng nghĩ như vậy. Nhưng là, Như phi bình an sinh hạ Hoàng tử, lại tuyên bố với bên ngoài là khó sinh, mẫu tử cùng nhau mất mạng.”

“A.” Hạ Lan Tuyết mông muội một phen, có chút phản ứng không kịp.

Nhưng rất nhanh, nàng như nghĩ tới điều gì, “Như phi chết rồi, lợi dụng thân phận mới vào cung, bây giờ thành Hiền phi?”

“Ừ.” Tiết mama gật đầu, “Đáng thương cho Gia, tuổi còn nhỏ liền ăn nhờ ở đậu, mẫu thân ruột thịt không được quen biết nhau.”

“...” Hạ Lan Tuyết không phản bác được.

Thì ra, Cơ Hoa Âm cùng Thái tử thật đúng là huynh đệ ruột thịt, không trách được đáng đáp giống nhau như vậy.

“Mama, làm sao người biết những thứ này?” Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi.

Tiết mama liếc nhìn nàng một cái, “Bởi vì trước kia lão thân ở bên người Tiên hoàng hầu hạ hơn ba mươi năm, về sau, lại chiếu cố Gia hơn hai mươi năm, hôm nay, lại đến bên người tiểu nha đầu là người này.”

“Hả, ha ha.” Hạ Lan Tuyết cười khan một tiếng, nhớ tới thân thế phức tạp của Cơ Hoa Âm, không khỏi có chút khổ sở, “Vậy Hoa Âm biết những chuyện này sao?”

“Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, biết tại sao Gia còn nhỏ tuổi liền đi quân doanh sao?” Tiết mama rất là thương cảm, không đợi nàng trả lời, liền nói, “Cũng là bởi vì biết được chuyện này. Hoàng thất không thừa nhận, người Cơ gia bài xích, từ nhỏ Gia liền so người khác nhạy cảm đa nghi hơn một chút.”

Nhạy cảm, đa nghi? Hạ Lan Tuyết nghĩ đến kiếp trước, cách chung đụng giữa hai người bọn họ, hơn phân nửa là bởi vì không tín nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đừng mơ tưởng

Một đêm này Hạ Lan Tuyết ngủ vô cùng không yên ổn, trong đầu không phải là những chuyện Tiết mama nói với nàng, cũng chính là những gặp gỡ kiếp trước của nàng cùng Cơ Hoa Âm.

Ai, tổng kết một chút, thế sự* trên người.

* Thế sự: việc đời, đời người

Nếu kiếp trước, nàng đối với thân thể Cơ Hoa Âm hiểu rõ hơn một chút, đối với hắc kiên nhẫn cùng chú ý nhiều hơn chút, nếu như hắc đối với mình nhiều hơn chút tín nhiệm cùng thẳng thắn, về sau bọn họ làm sao có thể âm ỉ đến nông nỗi đó?

Thật tốt, kiếp này, có thể bắt đầu lại, nàng vẫn còn có cơ hội thương hắc thật tốt.

Sáng sớm, xoa đôi mắt có chút sưng đỏ, Hạ Lan Tuyết không có buồn ngủ, suy nghĩ một chút liền muốn đi tới phủ Tướng quân xem Cơ Hoa Âm.

Vậy mà, mới nửa mặt xong, Hạ Lan Phong thế nhưng tới đây.

Ha ha, ông ta có thể đặc biệt đến tìm nàng, chuyện này ở trong trí nhớ của nàng vẫn là lần đầu tiên, trước kia, lão nhân gia ông ta chính là lớn nhất, có chuyện, cũng sẽ gọi nàng đi qua.

“Đại lão gia, trận gió nào thổi ngài tới nơi này vậy? Có chuyện?” Hạ Lan Tuyết đang ăn điểm tâm, thấy ông ta tới, chỉ giờ tay lên, để cho nha hoàn mang cái ghế tới liền thôi.

Nói thật ra, kiếp trước, sau khi mình chết, đã được thấy qua một mặt vô tình xấu xa của người này, nếu để cho nàng kêu cha, thật có chút khó khăn cho mình.

Dứt khoát, nàng cũng không muốn gây khó khăn cho mình.

Hạ Lan Phong nhú mày, “Người nói gì vậy? Vừa ra khỏi nhà liền đi gần hai tháng, một cái tin cũng không có. Hôm nay trở lại, cha tới xem một chút, cũng không được sao?”

“Thì ra là, Đại lão gia là lo lắng cho ta. Ha ha, ta không sao, đa tạ quan tâm. Ngài ăn chưa? Có muốn hay không cũng ăn một chút?” Hạ Lan Tuyết cười ha ha nói.

Hạ Lan Phong bị lời này của nàng khiến cho trong lòng không hài lòng lắm, nghiêm mặt nói, “Ta tới, là tìm người có chuyện thương lượng.”

“Chuyện gì?” Hạ Lan Tuyết cũng không thích đi vòng vèo.

Vành mắt Hạ Lan Phong đỏ lên, khề thờ dài, “Nương người ra đi cũng hơn một năm, bây giờ chuyện trong phủ từ trên xuống dưới cũng cần người xử lý, người là một cô nương gia không khỏi có rất nhiều chỗ không tiện.”

“Có chuyện gì nói thẳng đi.” Hạ Lan Tuyết đã đánh hơi được tin tức không tốt đến, để đùa xuống, dù bạn vẫn ung dung nhìn ông ta.

Hạ Lan Phong nhìn nàng một cái, nói, “Trầm di nương của người ở trong nhà này cũng đã được hai mươi năm, cho tới nay, vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của mình, tri thư đạt lễ, khi tổ mẫu còn sống, liền đối với nàng hết sức hài lòng, cũng từng mấy lần từng đề cập với ta, muốn nâng nàng lên làm chính thất phu nhân, chỉ vì nương người mới mất không lâu, ta cũng không có đồng ý.”

“Vậy bây giờ thế nào đột nhiên lại nhớ tới chuyện này?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Sắc mặt Hạ Lan Phong có chút không vui, “Năm ngoái đột nhiên người mất tích...”

“Không phải nói thăm người thân đi sao?” Hạ Lan Tuyết cắt đứt lời của ông ta.

Hạ Lan Phong gượng tái mặt nói, “Coi như thăm người thân, cũng phải nói với chúng ta một tiếng, đi chỗ nào thăm thân thích, thân thích nào?”

“Ừ, cái này, hôm qua di nương tới cũng đã hỏi, ngài nếu muốn biết, đi về hỏi bà ta đi.” Có vẻ Hạ Lan Tuyết đối với ông ta rất là bức mình.

Hạ Lan Phong vốn cũng không muốn quan tâm chuyện này, liền nói, “Khi đó người không ở nhà, chuyện lớn nhỏ trong phủ đành làm phiền di nương người trông nom, cho nên, cha cảm thấy, nâng nàng lên làm chính thất, thứ nhất, trong phủ có một đương gia chủ mẫu, tất cả chuyện lớn nhỏ cũng có người xử lý. Thứ hai, đệ đệ người Thiên Ý còn nhỏ, cùng Trầm di nương cũng cùng tới...”

“Ta không đồng ý.” Bảo đệ đệ kêu nữ nhân khác là mẫu thân? Còn là một nữ nhân dối trá khiến cho người ta chán ghét, trên đời này không có chuyện gì ghê tởm hơn so với chuyện này, lúc này Hạ Lan Tuyết không đồng ý.

Hạ Lan Phong sững sờ, “Không đồng ý? Người dựa vào cái gì mà không đồng ý? Người thật sự cho rằng cái nhà này liền do người định đoạt? Người đừng quên, ta là cha người.”

“Vậy ngài cũng đừng quên, lão phu nhân qua đời còn chưa tới nửa năm, bây giờ ngài vẫn còn phải chịu tang, liền dám thú thê? Trong mắt ngài cũng không có vương pháp sao?” Hạ Lan Tuyết lạnh lùng cười một tiếng.

Hạ Lan Phong chấn động, hôm qua thương lượng tới thương lượng đi, nhưng lại quên mất vụ này rồi.

“Chuyện này bây giờ cũng chỉ là thông báo cho người một tiếng, chẳng qua là chuyện nâng danh phận mà thôi, cụ thể có thể đợi đến khi hiếu kỳ* qua. Chỉ là, di nương người ở trong nhà này, có một số việc cũng có thể để cho nàng quản, người không cần mọi chuyện đều phải hỏi tới...”

* Hiếu kỳ: thời gian chịu tang

“À, ta hiểu rồi.” Hạ Lan Tuyết giảo hoạt cười một tiếng, “Là di nương để cho ngài tới đi? Chê ta quản lý việc nhà không tốt sao? Muốn đoạt quyền rồi?”

“Người nói gì vậy? Nàng cũng là vì muốn tốt cho người, hai tháng nữa, là lễ cập kê của người rồi, đến lúc đó, cha sẽ sai người tìm cho người một gia đình tốt. Người gả cho người, chuyện trong phủ này làm sao còn có thể quản nữa? Không bằng, đều giao cả cho di nương người, dù sao cũng chia sẻ thay người chút ít.” Hạ Lan Phong nói.

Lập gia đình? Trong lòng Hạ Lan Tuyết nhiều lần suy nghĩ cái từ này, bất giác nở nụ cười.

Đúng rồi, nàng vẫn muốn cùng Cơ Hoa Âm ở chung một chỗ, còn chưa từng nghĩ tới cuộc sống sau khi gả cho hắn đâu.

Lập gia đình đó là chuyện sớm muộn, đến lúc đó, toàn bộ cái nhà này sẽ để lại cho những thứ vô liêm sỉ đó sao?

“Tuyết Nhi.” Thấy nàng ngần ngừ, Hạ Lan Phong gọi nàng hai tiếng, lại nói, “Người yên tâm, di nương người là một người thận trọng và đáng tin cậy, có năng trị gia sẽ không bị thua thiệt đâu. Bây giờ người đã lớn, cũng nên học một ít châm tuyền nữ công, lễ nghi khuê các, ngày ngày xuất đầu lộ diện, sẽ khiến người chê cười.”

“Cái này không nhọc Đại lão gia quan tâm. Ta đã thành thói quen, lại nói, ta không ăn trộm không cướp đoạt, không làm sâu gao dựa vào người ăn cơm, có cái gì để cười chứ.” Hạ Lan Tuyết bĩu môi, khinh thường nói, “Về phần nói, để cho di nương trị gia, ta thấy không cần thiết. Một mình Tuyết Nhi là được.”

Nói đi nói lại, cái gì cũng không đáp ứng, Hạ Lan Phong hơi tức giận, “Người là một cô nương gia, tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Để cho di nương người quản lý cái nhà này, người cũng không bị thua thiệt gì. Tương lai người xuất giá, dĩ nhiên sẽ không thiếu một phần đồ cưới của người.”

“Ôi, Hạ Lan phủ lớn như thế đều là nương ta đặt mua, ta còn hiếm lạ một phần đồ cưới sao?” Hạ Lan Tuyết buồn cười nói.

Lúc này Hạ Lan Phong xanh mét, “Nghịch tử, người nói cái gì đấy?”

“Đại lão gia.” Hạ Lan Tuyết cũng đứng lên, lạnh lạnh cười một tiếng, “Nói thật cho ngài biết, ngài muốn nâng Trầm di nương lên làm chính thất phụ nhân, có thể, chỉ là, các người chuyển đi chỗ khác, đừng ở trong nhà của nương ta, ta sẽ không xen vào, nhưng các người vẫn còn ở tại trong phủ này một ngày, như vậy, bà ta liền ngoan ngoãn làm di nương của bà ta đi, có ăn có mặc, có hai nha đầu hầu hạ, đó là phúc phận của bà ta, còn muốn thứ khác, chính là không thể. Về phần quản gia, bà ta không xứng. Ta muốn, cho dù mẫu thân không còn trên đời, cũng tuyệt không cho phép nữ nhân khác trông nom cái nhà này.”

Hạ Lan Phong tức giận đến da mặt run rẩy, “Người, người dám nói những lời như vậy? Người phản nghịch, hôm nay ta không giáo huấn người không được.”

Vừa nói xong, thế nhưng nhặt cái ghế lên nghĩ đập Hạ Lan Tuyết.

Tiết mama từ sau đi tới, một phen đoạt lấy cái ghế, đẩy Hạ Lan Phong lao đảo một cái.

“Đại lão gia, muốn dạy dỗ người cũng phải có lý do. Chẳng lẽ lời tiểu thư nói có sai sao? Ngài vẫn đang trong hiếu kỳ liền muốn thú thê, thú thê không được, còn muốn để cho một thiếp thất quản lý việc nhà, có đạo lý như vậy sao?”

Trần Hạ Lan Phong nổi đầy gân xanh, quát, “Bà già kia từ nơi nào tới, nơi này không đến lượt người nói chuyện.”

“Bà là mama của ta, nơi này do bà ấy định đoạt. Ngược lại là ngài, Đại lão gia, nếu còn muốn ở cái nhà này, tốt nhất đừng hoàng một chút, đừng suy nghĩ đến những thứ vô dụng kia. Nếu không, đừng trách ta không khách khí.” Hạ Lan Tuyết cũng nổi giận, dám cầm cái ghế đập nàng? Thật coi nàng là bùn mà nhào nặn sao.

Hạ Lan Phong nổi trận lôi đình, “Hay cho người Hạ Lan Tuyết, người đây là muốn đuổi lão tử đi sao? Đừng quên, cái nhà này họ Hạ Lan.”

“Ôi, ngài cũng đừng quên, kẻ ước mua bán nhà mỗi một nơi trong phủ này, viết cũng đều là tên của ta.” Hạ Lan Tuyết cười cười.

Hạ Lan Phong tức đến hai mắt trợn trừng, lại không tìm được lời để phản bác, vung tay áo, phẫn nộ rời đi.

Tiết mama nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, buồn cười nói, “Người nha đầu này, tính khí thật nóng nảy, thật không biết sau này làm sao mà Gia chịu nổi người?”

“Ôi, thế nhưng ta đối với hắn rất dịu dàng.” Hạ Lan Tuyết lại ngồi xuống, thông thả ung dung ăn tiếp bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng, mang theo Tiết mama cùng nhau đến phủ Tướng quân.

Thế nhưng Cơ Hoa Âm một đêm không về, điều này làm cho Hạ Lan Tuyết không khỏi có chút bận tâm.

Bữa trưa đều đã làm xong, cũng không thấy trở lại.

Cuối cùng Hạ Lan Tuyết nhìn không được đề nghị, “Mama, nếu không hai chúng ta vào cung đi? Ngươi là lão mama trong cung, đã từng hầu hạ trước mặt Tiên hoàng, nghĩ đến vào cung, cũng không có vấn đề lớn gì đi?”

“Nha đầu chết tiệt kia, không phải là ta không mang ngươi đi vào, thật sự là trong cung này, rất phức tạp.” Tiết mama quả quyết cự tuyệt.

Hạ Lan Tuyết không cách nào khác, chỉ đành phải nhẫn nại chờ, ăn cơm trưa xong, trong lúc rảnh rỗi, liền đi đến Bách Thảo Đường, hỏi thăm công việc hàng ngày một chút, có Long chương quỹ ở đây, cũng không có chuyện gì lớn cần nàng quan tâm.

Xử lý xong, lại quay lại phủ Tướng quân, lúc dù sao, mặt trời lặn, cuối cùng Cơ Hoa Âm trở lại.

Sắc mặt không được tốt lắm, có chút mệt mỏi.

Hạ Lan Tuyết cũng không hỏi gì nhiều, lúc này ở trong bồn tắm của hấn đổ chút nước nóng, để cho hấn tắm.

Sau khi đổ nước nóng xong, nàng lại nói, “Ta đi lấy xiêm áo cho ngươi, Tiết mama đang cho người làm chút nóng ăn, một lát tắm xong, ăn một chút gì, sau đó hãy ngủ một giấc thật tốt, ta thấy dáng vẻ của chàng giống như một đêm không ngủ rồi.”

“Ừ.” Cơ Hoa Âm hừ một tiếng, liền cởi áo khoác, chui vào trong nước.

Sau khi chui vào trong nước, mới cởi bỏ trung y*, đặt ở trên bờ.

* Trung y: giống quần áo lót trong, may- ô á

Hạ Lan Tuyết nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nóng lên, vội vàng đi ra ngoài.

Đến trong phòng Cơ Hoa Âm, cho hấn tìm một bộ xiêm áo sạch sẽ, ôm vào trong ngực, xoay người, lại đến phòng tắm.

Không có nghe được tiếng nước chảy, vừa đến gần nhìn, Cơ Hoa Âm tựa vào bên cạnh hồ tắm, hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại, hình như đang ngủ.

“Hoa Âm.” Nàng để xiêm áo lên trên băng ghế trong góc, xoay người, đi tới, nửa ngồi ở bên cạnh hấn, nhẹ nhàng gọi hấn một tiếng.

“Ừ.” Cơ Hoa Âm khe khẽ lên tiếng, ánh mắt cũng không mở ra.

“Xem dáng vẻ của chàng chắc mệt chết rồi.” Hạ Lan Tuyết rất đau lòng nhìn hấn, “Nếu không, đứng lên đi.”

Đột nhiên Cơ Hoa Âm nắm tay của nàng, mở mắt, nhìn nàng cười một tiếng, “Ta cảm thấy hơi mệt một chút, nàng giúp ta tắm đi.”

“Hà?” Tắm sao? Hạ Lan Tuyết khó có thể tin trọn to hai mắt.

Mà hấn cũng đã lật người nằm úp sấp ở bên cạnh hồ tắm, ước chừng muốn để nàng đắm lưng cho mình.

Nhìn bắp thịt mạnh mẽ của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết đỏ lên, mấp máy môi, thẹn thùng nói, “Nhưng mà, ta đây không có thuận tay.”

“Đi xuống.” Cơ Hoa Âm đưa tay cầm mắt cá chân của nàng, cứ như vậy kéo xuống.

“A.” Hạ Lan Tuyết hoảng sợ kêu một tiếng, thân thể rơi vào trong nước, lại cũng không có thấy cảm giác thống khổ khi chìm trong nước như trước kia.

Một cái tay lớn của hấn nâng eo của nàng, di chuyển thân thể nàng một cái, liền để ở bên cạnh hồ tắm, cả người liền dề lên, nụ hôn nóng bỏng dày đặc mà đến, khiến cho nàng phản ứng không kịp.

Nhưng mà, không phải là để cho nàng giúp hấn tắm rửa sao? Tại sao lại?

Ở trong nước, Hạ Lan Tuyết rất là không an lòng, một đôi cánh tay ôm lấy hấn thật chặt, chỉ sợ té xuống, một lúc lâu sau, có chút chịu không nổi, nàng chỉ đành phải kêu, “Hoa Âm, chúng ta lên trên bờ đi.”

“Được.” Cơ Hoa Âm thở gấp vô cùng, hôn nàng một cái thật sâu, liền ôm ngang lấy nàng, đi thẳng lên bờ.

Trong bồn tắm có đặt một giường nhỏ, lót đệm, Cơ Hoa Âm liền đặt nàng lên trên đó.

Mới từ trong nước nóng ra ngoài, cả người ướt nhẹp, khó chịu không nói, còn lạnh.

Hạ Lan Tuyết ôm chặt hấn, hàm răng run lên, “Hoa Âm, chúng ta trở về phòng có được hay không? Nơi này rất lạnh.”

“Được.” Cầm xiêm áo sạch sẽ trên băng ghế dài lên, Cơ Hoa Âm bọc Hạ Lan Tuyết lại, một đường ôm vào phòng ngủ của mình.

Vừa vào trong phòng, Hạ Lan Tuyết vội vàng liền cởi bỏ một thân quần áo ướt sũng, ngay cả thân thể cũng không có lau, liền chui vào trong chăn của hân.

“Ô ô, thật là lạnh.” Nhìn quần áo ướt sũng trên đất, nàng rói rầm, “Làm sao bây giờ? Buổi tối ta trở về mặc cái gì đây?”

Cơ Hoa Âm cũng cởi bỏ quần áo ướt trên người, dùng khăn lông lau khô thân thể, sau đó, vén chăn lên, chui vào chăn.

Hạ Lan Tuyết theo bản năng liền chui vào trong.

Lúc này, trên người hai người ngay cả mảnh vải mỏng cũng đều không mặc, phải làm sao?

Cơ hội có một không hai.

Đột nhiên nàng cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cũng không dám xoay người nhìn hân.

“Tuyết Nhi.” Hân chợt dán đến sau lưng nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói nhỏ, “Nếu như có một ngày, ta không làm chức tướng quân này, nàng có đồng ý đi cùng ta không?”

“Vậy chàng sẽ đi đâu?” Hạ Lan Tuyết xoay người, hứng trí bưng bưng hỏi, thật ra thì nàng không thích cái gì tướng quân, hơn nữa còn phải đi ra ngoài đánh giặc, rất ghét.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, “Cùng nàng mở tiệm thuốc, bán thuốc thì sao?”

“Tốt.” Hạ Lan Tuyết lập tức vỗ tay tán thưởng, chỉ là, rất nhanh, nàng lại cảm thấy kỳ quái, “Như thế nào đột nhiên chàng lại hỏi cái... này? Đúng rồi, Hiền phi nương nương như thế nào?”

Sắc mặt Cơ Hoa Âm xuất hiện bất đắc dĩ, “Bà ấy không có sao.”

“Tối hôm qua chàng một đêm không về, đều ở đấy chăm sóc bà ấy đi? Thái tử bị giam, ta nghĩ bà ấy nhất định sẽ rất khổ sở.” Hạ Lan Tuyết nói.

Cơ Hoa Âm ngịch sọc tóc ở bên tai nàng, cười nói, “Nàng cũng học được vì người khác suy nghĩ rồi?”

“Mới không có đâu, ta là lo lắng chàng, bà ấy khổ sở, trong lòng chàng khẳng định cũng không chịu nổi.” Hạ Lan Tuyết lỡ miệng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Thân thể đơn bạc, không thể trải qua một mối

Cơ Hoa Âm hơi nhú mày, chăm chú nhìn nàng, “Tại sao lại nói như vậy?”

“À” Hạ Lan Tuyết theo bản năng đưa tay che miệng lại, thâm bực chính mình tại sao liền ngây ngốc nói ra lời như vậy?

Tối hôm qua Tiết mama rõ ràng dặn dò nàng không thể để lộ ở trước mặt Cơ Hoa Âm.

“Chính là tùy tiện nói thôi.” Nàng nháy mắt, cười hề hề cho qua.

Nhưng là, làm sao Cơ Hoa Âm có thể tin, “Tùy tiện nói ra? Thật sự?”

Nàng mà nói láo, theo bản năng sẽ nháy mắt, cái thói quen này, kiếp trước kiếp này cũng không thay đổi.

“Ngươi biết những gì?” Hai ngón tay của Cơ Hoa Âm nâng cằm của nàng lên, không để nàng quay đi lảng tránh.

Hạ Lan Tuyết có chút luống cuống, vội vàng ôm lấy hân, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ngực hân, nũng nịu nói, “Hoa Âm, chàng muốn hỏi cái gì? Lúc này mà nói loại chuyện đó, không phải rất không thú vị sao?”

“Không nói chuyện này, vậy nàng muốn làm chút gì?” Cơ Hoa Âm nhìn nàng, cười nhạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết đỏ lên, cười khẽ nhìn hân, thân thể hướng trong ngực hân dán sát, ý tứ kia quá rõ ràng.

Trong nháy mắt hô hấp của Cơ Hoa Âm có chút nóng rực lên, sâu thẳm trong đáy mắt có hai ngọn lửa ẩn hiện, “Nha đầu, nàng định đốt lửa sao.”

“Vậy chàng sẽ đốt sao?” Hạ Lan Tuyết xấu xa đưa tay ở trên thắt lưng của hân nhẹ nhàng bấm một cái.

Hồ hấp Cơ Hoa Âm cứng lại, lật người đề lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, “Tuyệt Nhi, nàng nghĩ kỹ chưa, một lát nữa có kêu ngừng, là không thể.”

“...” Trong mắt Hạ Lan Tuyết có chút khản trương, cũng không để cho nàng suy tư, nụ hôn của hắn đã rơi xuống.

Nàng nức nở nghẹn ngào, không phải là để cho nàng nghĩ sao? Nhưng nàng còn chưa có kịp nghĩ, hắn liền làm, hoàn toàn không cho nàng cơ hội hô ngừng.

Ngoài cửa, Tiết mama bụng thức ăn, đi tới bên cạnh cửa, đang định gõ cửa, liền nghe thấy động tĩnh bên trong không nhỏ, tiểu cô nương mang theo nước nỡ mơ hồ không biết kêu cái gì, ngay sau đó bên trong cái gì cũng không nghe được.

Bà liền gấp ngón tay gõ cửa hai cái, bên trong vẫn không có động tĩnh như cũ.

“Gia, thức ăn đã hâm nóng tốt lắm.” Cũng không biết hai người làm cái gì ở bên trong, Tiết mama chỉ lo lắng Gia đói bụng, đang ở cửa kêu một tiếng.

Trong phòng, sau khi đã trải qua loại đau đớn kia, cuối cùng Hạ Lan Tuyết chậm chạp tỉnh lại, mở to con mắt hồng hồng, u oán nhìn hắn chằm chằm, “Tiết mama bụng cho chàng thức ăn nóng, chàng không đi ăn sao?”

Gương mặt tuần tú của Cơ Hoa Âm căng thẳng, giọng nói khàn khàn, “Vẫn còn rất đau sao?”

“Khá hơn chút rồi.” Nàng hơi cắn môi, âm thanh còn mang theo chút giọng mũi, nghe tới càng phát ra đáng thương.

Biết nàng còn nhỏ, nhưng là, sớm hay muộn cũng sẽ phải trải qua một lần như vậy.

Hơn nữa, hắn đã nhìn đủ đã lâu, vốn là tính toán đợi đến đêm động phòng, nhưng là, bây giờ nha đầu này thật quá trâu chọc người...

“Ta sẽ nhẹ nhàng.” Hắn cúi đầu, dán ở bên tai nàng tinh tế dụ dỗ, trong chần, bàn tay vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của nàng, thân thể nàng từng điểm từng điểm, tiến công dịu dàng mà có lực.

Âm thanh tinh tế nhỏ nhẹ truyền ra, Tiết mama đứng ở cửa, ngăn người, ngay sau đó, nét mặt già nua một mảnh đỏ bừng.

“Tiểu tử thú, nha đầu chết tiết kia.”

Lúng túng cười mắng một tiếng, Tiết mama chỉ đành phải bụng thức ăn trở lại phòng bếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Lan Tuyết mở mắt, cả người đau nhức nhắc nhở nàng chuyện phát sinh đêm qua, ngẩng đầu, nam nhân kia còn đang đắm chìm trong giấc mộng, cái cằm tròn bóng, bờ môi ôn nhuận, khoe môi hơi nâng lên, hình như rất thoải mái vui vẻ.

“Bại hoại!” Nàng từ từ cong người lên, ngón tay ở trên cầm hắn hơi khinh bạc捏 một cái, đắc ý hừ nhẹ, “Cuối cùng chàng là người của ta rồi, ha ha.”

Bỗng nhiên, Cơ Hoa Âm mở mắt, tròng mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn nàng, dọa Hạ Lan Tuyết thân thể theo bản năng co rụt lại, rúc vào bên trong.

“Tĩnh?” Ngón tay Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng vuốt ve ở trên lưng trần bóng loáng của nàng, nụ cười dịu dàng tràn đầy đầy mắt.

Hạ Lan Tuyết dựa vào trong ngực hắn, mắt mở to, ngượng ngùng hừ một tiếng “Ừ”.

“Còn đau không không?” Hắn cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, khí sắc rất tốt, thoáng yên tâm.

Hạ Lan Tuyết bị hắn hỏi lời này, ngay cả bên tai cũng đều đỏ vô cùng.

Thật ra thì, bây giờ suy nghĩ một chút, cũng không có đau như vậy nữa.

Chẳng qua là lúc đó quá khản trương, rất có thể là do trí nhớ kiếp trước thật đáng sợ, cho nên, nàng biểu hiện có chút khoa trương, động tác của hắn hơi nhanh một chút, nàng đã cảm thấy không thể chịu được, muốn chết muốn sống hô ngừng.

Bây giờ hồi tưởng lại, thật ra thì, tối hôm qua hắn thật sự là đã rất dịu dàng rồi.

Nàng ngượng ngùng lắc đầu một cái, đầu ngón út nhẹ nhàng tinh tế chọc chọc ở bộ ngực hắn.

Cơ Hoa Âm cúi đầu cười nhỏ, ngón tay luồn vào mái tóc của nàng, dịu dàng nói, “Bây giờ vẫn còn sớm, có muốn ngủ tiếp hay không?”

“Không ngủ được, ta đói bụng.” Hạ Lan Tuyết xoa bụng, nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm khẽ hôn cái trán của nàng, chính mình ngồi dậy, “Nàng trước nằm một lát, ta đi lấy đồ ăn cho nàng.”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết gật đầu, nhìn thân thể hoàn mỹ của hắn xuống giường, khuôn mặt thẹn thùng đỏ bừng, rồi lại nhin không được nhìn tiếp.

Vóc người nam nhân này thật tốt, lúc mặc xiêm áo vào nhìn rất gầy, nhưng còi bở mới hiểu được, thì ra lại tráng kiện có lực như vậy.

Cơ Hoa Âm lấy xiêm áo từ trong tủ quần áo, thông thả ung dung mặc vào, sau đó, lại chải đầu, thu thập thỏa đáng, mới đi ra cửa.

Sân viện rất an tĩnh, ngay cả gã sai vặt quét dọn cũng không có.

Cơ Hoa Âm liền tự mình đến phòng bếp nhỏ, bắt đầu dùng nguyên liệu đơn giản nấu chút cháo và chút điểm tâm nhỏ.

Đoán chừng là nghe thấy có động tĩnh, Tiết mama rời giường, khoác vào áo choàng liền đi đến phòng bếp, kết quả, trông thấy Cơ Hoa Âm ở trong khói bếp vẫn vương lăm việc bên bếp, kinh hãi tới mức cảm đều muốn rớt.

“Gia, ngài làm cái gì vậy? Nấu cơm sao? Trực tiếp kêu lão thân tới làm là được.”

“Không có gì.” Cơ Hoa Âm nấu xong múc hai chén cháo trứng, sau đó, lại mở ra vung nồi ra, nhìn bánh bao trong nồi lớn được chưng tốt hay chưa.

Tiết mama đau lòng vô cùng, “Gia, ngài mau trở lại phòng nghỉ ngơi đi, muốn ăn cái gì, để lão thân làm cho.”

“Cũng sắp xong rồi, nha đầu kia kêu đói, ta mang qua trước.” Bày thức ăn vào khay, Cơ Hoa Âm vội vàng liền bụng đi.

Tiết mama kéo hắn lại, bất mãn nói, “Gia, tức phụ này của ngài còn chưa có thú vào cửa, ngài đã phải hầu hạ rồi hả? Nói thế nào, cũng nên là nàng làm những thứ này phục vụ gia.”

Đáy mắt Cơ Hoa Âm đè nén không được sung sướng vui vẻ, “Nha đầu kia mệt nhọc, sợ không dậy nổi.”

Tiết mama nhìn bộ dáng kia của hắn, nghĩ rằng chuyện kia đêm qua nhất định là hài hòa mỹ mãn, cũng thì thôi, “Được rồi, vậy lát lão thân sẽ nấu chút canh lộc tiên*, tiểu nha đầu đói bụng muốn ăn cái gì nữa không, Gia, ngài là mất thể lực, càng cần phải bồi bổ.”

* Canh lộc tiên: Canh nấu từ của quý của hươu đốm a.bộ thận tráng dương.

Tốt nhất là nhanh sinh cho bà một tiểu Gia để ôm.

Tiết mama thích thú nghĩ tới, lập tức mặc áo tử tề, liền bắt đầu muốn bận rộn nấu ăn.

Cơ Hoa Âm bất đắc dĩ liếc nhìn bà một cái, thể lực của hắn rất tốt, nơi nào cần bồi bổ nữa?

Bây giờ như vậy, nha đầu kia đã không chịu nổi, bồi bổ nữa, hắn không ghen chết, chính là tiểu nha đầu bị lấn qua lấn lại chết...

Thế nhưng, tâm tư của Tiết mama, hắn hiểu, cũng không tiện nói cái gì, cùng lắm thì, canh bổ làm xong, len lén cho nha đầu kia uống.

Nàng mới là người cần phải bồi bổ sung thể lực nhất.

Bưng bữa ăn sáng trở về phòng, vậy mà, người trước đó còn la hét không ngủ được, tiểu nha đầu đói bụng, đã ôm chần hện gấp cùng với Chu công.

Cũng không biết có phải nóng hay không, thế nhưng một cái chân dài trắng mịn đưa ra ngoài, gác ở trên chần, vô cùng dễ nhìn.

Cơ Hoa Âm chỉ cảm thấy trên người lại nóng lên, vội vàng đi tới, bỏ chân của nàng vào trong chần.

Hạ Lan Tuyết lại bồi vì hắn đụng vào, chậm rãi mở mắt ra, mơ màng nhìn Cơ Hoa Âm, liền nói, “Ta đói.”

Cơ Hoa Âm buồn cười, hắn đây là rất ngược đãi nàng sao? Vừa mở mắt liền kêu đói?

“Đói bụng liền đứng lên ăn cái gì đi.” Hắn xoay người, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái áo khoác lông chồn của bản thân, trở lại, đỡ nàng đứng lên, choàng áo khoác vào cho nàng.

“Lạnh.” Thân thể nhỏ nhắn của nàng trông tròn vẫn là vội vàng rúc vào trong chần ấm áp, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên nói với hắn, “Chàng dứt cho ta đi.”

Cơ Hoa Âm liếc nàng một cái, “Tiết mama vừa mới nói, sau này những thứ này phải là nàng làm.”

Tuy nói như thế, hắn vẫn là bụng khay cháo tới đây, từng chút một dứt tới bên miệng nàng.

Hạ Lan Tuyết vừa ăn vừa cười, “Tiết mama trọng nam khinh nữ, thiên vị vô cùng, cả ngày đều muốn ta hầu hạ chàng, hừ.”

“Vậy nàng không muốn hầu hạ ta sao?” Cơ Hoa Âm thật sâu nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết giả hoạt cười một tiếng, “Muốn, cái này không phải tối hôm qua đã hầu hạ một đêm sao? Gia, ngài có hài lòng không?”

Cơ Hoa Âm thiếu chút nữa bị sặc, “Không biết xấu hổ.”

Hạ Lan Tuyết cười hi hi một tiếng, nói, vấn đề này tối hôm qua lúc kết thúc lần đầu tiên, nàng đã muốn hỏi, nhưng là về sau hấn không có để cho nàng nghỉ ngơi, hồ đồ liền quên.

Lúc này mới nhớ tới, Hạ Lan Tuyết lời kéo cánh tay của hấn, thế nào cũng bắt hấn nói rõ ràng, “Chàng nói đi, có hài lòng hay không, không hài lòng, lần sau ta sẽ sửa đổi.”

Thấy nàng nghiêm túc như vậy, Cơ Hoa Âm liền hơi nhú mảy, nghiêm túc suy nghĩ, giống như nhớ lại hình ảnh đêm qua, sau đó, cười nhạt nói, “Lần đầu của Tuyết Nhi, biểu hiện rất dũng cảm, nếu như muốn cải tiến thì...”

“Thật là có sao?” Đây chính là biểu hiện đối với nàng không hài lòng? Hạ Lan Tuyết không tự chủ có chút ưỡ oài.

Cơ Hoa Âm cười cười, đưa tay cung chiều xoa tóc của nàng, giống như là đang trấn an động vật nhỏ nào đó, dịu dàng nói, “Tuyết Nhi còn nhỏ, thân cốt quá yếu ớt, không chịu được mệt mỏi. Cho nên, sau này phải điều trị thân thể cho tốt, biết không?”

“Đã biết.” Hạ Lan Tuyết có chút không phục rũ mắt xuống, nghĩ thầm, cùng so với người khác, nàng mạnh nhất, chẳng qua là, so cùng với hấn, bất luận từ thân thể hay là thể lực, đúng là kém quá nhiều.

“Được, chàng yên tâm, ta nhất định sẽ trở nên rất cường tráng.” Nàng chột ngẩng đầu, dùng sức bảo đảm, giống như đã quyết định, lần sau, muốn cho hấn ngã xuống không dậy nổi.

Cơ Hoa Âm vui mừng cười, “Lúc này mới ngoan, một lát nữa Tiết mama nấu canh tới, nàng uống nhiều một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Ở riêng

Đút xong cho Hạ Lan Tuyết tốt lắm, Cơ Hoa Âm dụ dỗ nàng lại ngủ thêm một lát, chờ nàng ngủ, lại đi vào cung.

Hạ Lan Tuyết cũng ngủ không được bao lâu, Tiết mama nấu canh xong, đưa vào phòng.

“Bây giờ là giờ bào?” Hạ Lan Tuyết vui ở trong chăn, hơi mở mắt, hí híp mắt hỏi.

Tiết mama để canh nóng xuống, nhìn nàng cười, “Mặt trời cũng chiếu đến cái mông, người nói xem là giờ gì? Một lát nên chuẩn bị cơm trưa đi.”

“Hả?” Đã muộn như vậy sao? Hạ Lan Tuyết vội vàng ngồi dậy, vuốt vuốt tóc, có lẽ ngủ hơi nhiều, đầu có chút mơ hồ đi.

Vừa định xóc chăn xuống giường, chột nhìn thấy bắp chân trần của mình kia, nàng lại vội vàng rúc vào chăn, thẹn thùng nhìn Tiết mama.

Tiết mama cười nhạt, “Lúc này mới biết xấu hổ sao? Chờ chút, ta lấy xiêm áo cho người.”

“Ừ.” Hạ Lan Tuyết ôm chăn, dựa vào trên gối đầu, thở phào nhẹ nhõm một cái thật dài, đáy lòng tràn đầy cảm giác vui sướng.

Rất nhanh Tiết mama liền ôm bộ đồ mới đến, từ y phục mặc bên trong, áo nhừ ở bên ngoài, quần, còn có giày vớ, cái gì cần có đều có.

“Gia nói xiêm áo người bị ướt, không thể mặc, đây là sáng sớm hấn đi ra ngoài tự mình mua, để cho người đi tạm giày này, ngày khác, sẽ mời người tới đây, đặc biệt làm mấy bộ xiêm áo cho người.”

Hạ Lan Tuyết cười hi hi, “Thật ra thì, cũng không có gì, hấn mua cái gì ta đều thích.”

Hơn nữa đồ mua cũng nhất định không kém so với làm.

Tiết mama cười xoay người, “Được, người mặc xong, liền uống bát canh này. Vốn là, ta hao tâm tổn trí nấu món này, là muốn cho Gia uống, hấn một mực dặn dò ta muốn nhìn người uống hết, ai, nha đầu người được lợi rồi.”

Hạ Lan Tuyết nhanh chóng mặc xong xiêm áo đi giày, nhảy xuống giường, liền chạy tới chén canh kia, bùng lên liền uống.

Uống xong, mấp máy môi, cảm thấy mùi vị là lạ.

“Cái này là canh cái gì? Rất tanh.”

Tiết mama nhìn nàng uống còn chén không, đáng tiếc, “Canh lộc tiên đó, người không biết lộc tiên này, rất khó tìm, lão thân cất kỹ nhiều năm. Chính là cho Gia. Kết quả, hần lại một lòng đưa cho người dùng.”

“Lộc? Lộc tiên?” Hạ Lan Tuyết bỗng cảm thấy trong dạ dày quần quai khó chịu một trận, bộ dáng muốn nôn.

Tiết mama liếc nàng một cái, “Người làm gì thế? Nếu như dám phun ra, lão thân sẽ không để yên cho người.”

Hạ Lan Tuyết chính là muốn ói, vật kia vào bụng rồi làm sao có thể ói ra ngoài, nàng cũng chỉ là cảm thấy khó chịu thôi.

Nàng khoát khoát tay, “Thôi. Ta không nhiều lời với bà, ta muốn đi về trước.”

“Về chỗ nào? Người không đợi gia trở lại sao?” Tiết mama hỏi.

Hạ Lan Tuyết vượt vượt qua loa đầu tóc, nhìn bà cong môi cười một tiếng, nói, “Không đợi, nếu như hần nghĩ tới ta, sẽ tới tìm ta.”

Mỗi lần, đều là nàng tìm đến hần, lần này, cũng phải thay đổi.

Nói xong, đội mũ lên, Hạ Lan Tuyết vội vã ra cửa.

Trở lại Hạ Lan phủ, vừa lúc đang là thời gian cơm trưa, nàng không có ở đây, Thu Hương chờ mấy nha hoàn, liền ở trong phòng bếp nhỏ đặt cái bàn, đơn giản đang ăn cơm.

Ngoài cửa, một đứa nha hoàn cũng đang đứng đó, giống như đầu gối.

Hạ Lan Tuyết nhận ra, đó là nha đầu của Hạ Lan Chi.

Liền có chút ngạc nhiên.

Nào biết, nha đầu này vừa nhìn thấy nàng, lập tức đón, “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư cho mời.”

“Làm cái gì?” Hạ Lan Tuyết chân bước không dừng, đi thẳng về phía phòng ngủ của mình.

Trong phòng bếp, đám người Thu Hương nghe thấy có giọng nói, cũng đều vội vàng ra ngoài phục vụ.

Nha hoàn kia trả lời, “Không biết chuyện gì, Nhị tiểu thư chỉ bảo nô tỳ ở chỗ này chờ, nói là Đại tiểu thư trở lại, liền mời ngài đi một chuyến đến trong phòng lão gia, tất cả mọi người ở đó chờ ngài.”

“Mọi người? Còn có những ai?” Hạ Lan Tuyết hoài nghi hỏi.

“Còn có Tam phu nhân cùng các vị tiểu thư.” Nha hoàn trả lời.

Ngay cả Tam phu nhân luôn luôn không hỏi chuyện cùng mấy tiểu thư thứ xuất trong phủ cũng gọi đến? Hạ Lan Tuyết rất hoài nghi có thể có chuyện gì, lúc này, cửa phòng cũng không vào, xoay người, nói, “Được, trước đi tới phòng Đại lão gia bên kia.”

Cho tới khi đến phòng Hạ Lan Phong bên này, cả một phòng ngồi đầy người.

Nhìn thấy Hạ Lan Tuyết tới, trừ Hạ Lan Phong ra, những người khác đều khách khí đứng dậy hành lễ.

Hạ Lan Tuyết giơ tay lên, ý bảo bọn họ miễn lễ, một mặt ngồi vào trên ghế nha hoàn đưa đến, hỏi, “Đại lão gia có chuyện gì quan trọng sao?”

“Đại tỷ tỷ, đúng là có chuyện quan trọng đấy.” Hạ Lan Phong không lên tiếng, Hạ Lan Chi nhưng là đứng ở một bên, bộ dáng mang theo vài phần khiêu khích nhìn Hạ Lan Tuyết, nói, “Sáng sớm liền phái người đi mời Đại tỷ tỷ, kết quả Đại tỷ tỷ lại một đêm không về đấy.”

Hạ Lan Tuyết nhíu mày, “Hiện tại Tỷ rất bận rộn, có chuyện quan trọng thì mau chóng nói.”

“Người đây là có bộ dáng như thế nào? Cô nương gia suốt cả một đêm không về nhà, còn ra thể thống gì nữa? Truyền đi người còn không biết mất mặt xấu hổ sao?” Về mặt Hạ Lan Phong lạnh lùng, trách cứ Hạ Lan Tuyết.(ta chém chút)

Hạ Lan Tuyết bật cười, “Như thế nào? Hóa ra chuyện quan trọng chính là tìm ta tới đây mắng một bữa?”

Nói xong, liền muốn đứng dậy, “Thôi, các người cứ ở đây mà mắng chửi đi, ta còn có việc bận rộn, đi về trước.”

“Đứng lại.” Hạ Lan Phong nghẹn lời, vội vàng quát bảo ngưng lại, “Chuyện đứng đắn còn chưa nói đâu, người đi cái gì?”

Hôm nay thái độ này rất không thân thiện đây? Hạ Lan Tuyết mắt lạnh quét trong phòng một cái, trừ về mặt Hạ Lan Chi nhảy nhót, Trầm di nương cổ ý nghiêm mặt ra, những người còn lại, ở dưới ánh mắt của nàng, mọi người chột dạ cúi đầu, không dám nói gì.

Hạ Lan Tuyết lại ngồi xuống, hừ nói, “ Có chuyện mau nói, có rắm mau thả, dài dòng những thứ khác nữa, ta cũng không có thời gian.”

Đôi mi thanh tú của Hạ Lan Chi khẽ nhếch, cũng thẳng thắn, nói thẳng, “ Không có chuyện khác, chính là chúng ta muốn cùng ngươi ở riêng.”

“ Ở riêng?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc nhếch mày, cho là mình nghe lầm, nhưng nhìn thần sắc kiên định của Hạ Lan Chi, lại nhìn mấy người khác một chút, buồn cười hỏi, “ Các ngươi xác định, muốn cùng ta ở riêng?”

Mấy người khác ngẩng đầu lên, chính là vẻ mặt ngờ ngàng, muốn nói cái gì, nhưng e ngại Hạ Lan Phong, lại không dám nhiều lời, chỉ trông mong nhìn Hạ Lan Tuyết.

Trong phủ này, Hạ Lan gia vốn có ba huynh đệ, Hạ Lan Phong là lão Đại, Hạ Lan Thanh là lão Nhị, đến nay vẫn bị nhốt ở trong tù, Hạ Lan Tuyết cũng không có ý định để cho ông ta lại thấy ánh mặt trời.

Lão Tam Hạ Lan Vũ mất sớm khi còn trẻ, để lại Tam phu nhân cô nhi quả phụ sống qua ngày, những năm này, vẫn dựa vào Phụng Khanh La chiếu cố, ngày trời qua cũng coi như an ổn.

Nếu phân nhà, cô nhi quả phụ bọn họ hoàn toàn không có nơi nào đặt chân.

Mà Hạ Lan Phong là người có đức hạnh ra sao, tất cả mọi người đều biết, thế nhĩ của mình còn có thể không để ý, huống chi người khác.

Cho nên, bên tam phòng kia không trông cậy được vào Hạ Lan Phong, thì phải dựa vào Hạ Lan Tuyết.

Lúc này ở riêng, e rằng chỉ là ý muốn của đôi phụ tử Hạ Lan Phong cùng Hạ Lan Chi.

“ Được.” Khóe môi Hạ Lan Tuyết nhếch lên, chẳng hề để ý, “ Các ngươi nói xem, định chia như thế nào?”

“ Nương ngươi để lại cho ngươi, ta cũng sẽ không chiếm đoạt, chỉ là, Hạ Lan gia gì đó, ngươi cũng đừng mong được một phần nào.” Hạ Lan Phong nói.

Hạ Lan Tuyết mỉa mai cười một tiếng, “ Hạ Lan gia gì đó? Có cái gì?”

“ Chẳng lẽ, cái nhà này đều là mẫu thân ngươi kiếm ra mà có sao? Cha còn có Nhị thúc, cũng chưa có đóng góp sức lực sao?” Hạ Lan Chi cảm phẫn nói.

Hạ Lan Tuyết nhún vai, “ Đại lão gia mỗi tháng ngoại trừ có một chút bạc bổng lộc ra, còn có khoản thu vào khác sao? Ta cũng không biết. Nhưng là, về chút bạc bổng lộc này, ngay cả chính ông ấy đi uống rượu xã giao cũng không đủ đi? Lại có Nhị lão gia... Ôi, ngươi chần chừ, ông ta không có cầm lấy bạc trong cái nhà này đi? Ngược lại lấy ra chút chứng cứ ta xem một chút, cũng để cho ta mở rộng tầm mắt. Ta vẫn còn tưởng rằng ông ấy là người cả ngày không làm việc gì chỉ biết sống phóng túng đi ra ngoài trăng hoa đấy.”

“ Ngươi?” Hạ Lan Chi bị một phen chê bai của nàng làm cho nghẹn, sắc mặt tức đến phồng lên, hừ lạnh nói, “ Thôi, ngươi muốn như thế nào nói liền nói như thế nào đi? Dù sao, ngươi cũng không có xem chúng ta là người một nhà.”

“ Người một nhà?” Hạ Lan Tuyết nghiêng ngẫm nhớ tới những lời này, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc, người một nhà? Bọn họ cũng xứng sao?

“ Được.” Hạ Lan Tuyết đứng dậy, lạnh lùng trả lời, “ Các ngươi muốn phân như thế nào, nghĩ kỹ xong, lại đến tìm ta nói. Bây giờ ta có việc, cũng không tiếp đón được.”

Dứt lời, xoay người muốn đi.

“ Ngươi đứng lại!” Hạ Lan Chi gọi nàng lại, “ Hạ Lan Tuyết, ngươi đừng khinh người quá đáng.”

“ Hừ?” Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, lạnh lùng nhếch cười một tiếng, “ Ta khinh người thì như thế nào? Người đâu, gọi quản gia tới đây.”

Hạ Lan Chi theo bản năng liếc nhìn Hạ Lan Phong, thế nhưng Hạ Lan Phong lại có chút sững sốt, ánh mắt nhìn về phía Trầm di nương.

Trầm di nương cũng là rất bình tĩnh, thấy mọi người đều đang nhìn mình, lúc này mới nhẹ nhàng lên tiếng, “ Tuyết Nhị, ngươi đừng vội, chúng ta muốn ở riêng, thật ra thì cũng vì suy nghĩ cho ngươi. Ngươi nghĩ xem, tất cả mọi người trong nhà này, trông cậy vào một cô nương gia như ngươi mà sống qua ngày, nói ra lại không tốt, thêm nữa, chúng ta thấy ngươi cả ngày bận rộn khắp nơi, trong lòng cũng không đành lòng. Đây không phải là, chúng ta phân đi ra ngoài, là tốt hay là xấu, cuối cùng sẽ không liên lụy đến ngươi.”

Đây cũng hoàn toàn vì Hạ Lan Tuyết mà suy nghĩ.

Hạ Lan Tuyết nghe buồn cười, “ Nói như vậy ngược lại ở riêng cũng là vì muốn tốt cho ta rồi, vậy cũng thôi, chia đi. Ta nghĩ, các ngươi làm trưởng bối chắc cũng sẽ không đến mức bắt nạt một đứa bé như ta đâu?”

Ánh mắt Trầm di nương hơi đổi, lại chỉ cười không nói gì.

Không lâu sau, quản gia mang theo sổ sách tới.

Lúc này Tam phu nhân, lại chột lòi kéo nữ nhi mình, quỳ gối trước mặt Hạ Lan Tuyết, nói, “Tuyệt Nhi, Tam thẩm chẳng phân biệt được. Tam thẩm đã sinh sống ở trong phủ này mười mấy năm, đây chính là nhà của Tam thẩm, Tam thẩm nơi nào cũng không muốn đi, liền muốn ở tại chỗ này. Tuyệt Nhi.”

Hạ Lan Tuyết thấy thế, vội vàng đỡ bà đứng lên, kiếp trước, ấn tượng của nàng về Tam phu nhân không sâu, nhất gan tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, khi đó nàng tốt cũng không thấy người này như thế nào.

“Uhm, Tam thẩm xin đứng lên, nếu người không muốn đi, nơi này không ai đuổi người đi được. Người liền an tâm ở lại là tốt rồi, tất cả vẫn như cũ.”

“Thật sự?” Tam phu nhân vui mừng đến phát khóc, vội vàng đề cho nữ nhi dập đầu với Hạ Lan Tuyết, “Mau cảm ơn Đại tỷ tỷ của người.”

“Các người mau ngồi xuống đi.” Hạ Lan Tuyết kéo hai mẹ con Tam thẩm đứng lên, sau đó, phân phó quản gia đưa sổ sách cho Hạ Lan Phong.

“Phòng ốc trong nhà, cửa hàng mặt tiền, tiền bạc, đất đai, bao nhiêu khoản mục, đều ở đây. Đại lão gia nhìn kỹ xem. Hễ là tài sản trên danh nghĩa Hạ Lan gia, các người lấy toàn bộ đi, ta một cái cũng không lấy. Nhưng là tài sản trên danh nghĩa Hạ Lan Tuyết ta, ta nghĩ các người cũng sẽ không cần.”

Hạ Lan Phong vội vàng mở sổ sách ra xem xét, vậy mà, phần lớn ruộng đất phòng ốc cửa hàng đều ở trên danh nghĩa của Hạ Lan Tuyết, hấn tức giận đến thiếu chút nữa ném đồng sổ sách đi, trong miệng không nhịn được chửi bới, “Tiện nhân, người.”

Con tiện nhân Phụng Khinh La kia, người đã chết, một xu tiền cũng không để lại cho hấn, tất cả đều để lại cho tiểu tiện chủng, buồn cười.

“Đại lão gia đang mắng người sao? Thế nào lại tức đến miệng cũng lệch như vậy?” Hạ Lan Tuyết cười lạnh hỏi.

Hạ Lan Phong tức giận đến nổi ánh mắt đỏ lên, la ầm lên, “Chuyện này không công bằng, ta với nương người là phu thê mười mấy năm, bà ta không thể đối với ta như vậy? Những năm này, ta đối với bà ta ngoan ngoãn phục tùng, giống như con chó hầu hạ bà ta như vậy, để rồi, bà ta lại đối với ta như vậy? Tiện nhân, Phụng Khinh La con tiện nhân kia...”

Ba —— Hạ Lan Tuyết nhất chén trà trên bàn lên, hung hăng đập về phía Hạ Lan Phong, đúng lúc, nện ở trên cái miệng kia của ông ta, trên môi bị đập đến rách da, trên hàm răng cũng bị chảy máu.

Hạ Lan Chi kinh sợ kêu lên một tiếng, “Hạ Lan Tuyết, ngay cả cha người cũng dám đánh?”

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng cười một tiếng, “Người nhục mạ nương ta, đổi thành người khác, ta sớm cắt đầu lười hấn.”

“Người?” Hạ Lan Phong che miệng đầy máu, tức giận nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết.

Trầm di nương vội vàng đưa khăn cho hấn lau, nhưng không nghĩ gọi đại phu, hôm nay còn muốn ở riêng đấy.

“Tuyệt Nhi, người đây cũng quá độc ác rồi.”

“Dĩ nhiên do người ông ta chửi tiện nhân không phải là người?” Hạ Lan Tuyết lạnh lùng nhìn về phía Trầm di nương.

Trầm di nương ghen hống, mặt đỏ lên nói, “Tuyệt Nhi, lời này người nói vậy là sao? Ta cũng chỉ là muốn khuyên, dầu gì các người là phụ tử*, không đáng ồn ào đến căng thẳng như vậy, làm sao ngay cả ta cũng mắng chứ?”

* Phụ tử: Cha con

Hạ Lan Tuyết đứng dậy, trầm giọng nói, “Ta không có nhiều thời gian rảnh rồi mắng chửi người như vậy. Quản gia, người ở lại chỗ này, cùng bọn họ tính sổ sách rõ ràng cho ta.”

Một mặt nhìn về phía Trầm di nương, “Muốn ở riêng, thì cảm đồ của các người rút nhanh lên. Nói cho người biết, muốn chiếm chút lợi, đừng mơ tưởng chiếm được chút nào ở chỗ ta. Không muốn ở riêng, liền an phận một chút cho ta, sau này ở trong phủ này thì phải theo quy củ của ta, giữ lấy cái đuôi mà làm người, nếu không, đừng trách ta trở mặt vô tình.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, Hạ Lan Tuyết cất bước liền đi.

Nơi này chương khí mật mù, nàng mới không muốn ở lại đâu.

Hơn nữa, tình huống cái nhà này thế nào, nàng rất rõ ràng, mẫu thân để lại đồ đạc tiền bạc giá trị, còn có mấy phòng kia tích góp từng tí một bạc lăm vốn riêng, lần trước ngay từ lúc xảy ra vụ bất cóc, nàng đã thừa nước đục thả câu lặng lẽ chở đi, hôm nay đều cất ở trong trạch viện tư nhân của nàng.

Thật ra thì cái nhà này bây giờ cũng chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi, mà Bách Thảo đường, khi mẫu thân còn sống, Hạ Lan gia liền không có một người nào có thể chui vào, bây giờ sao? Càng không thể nào.

Cho nên, cũng chẳng trách được Trầm thị muốn ở riêng, thay vì ghen khuất vì ăn nhờ ở đậu, còn không bằng phân gia.

Lại tìm một chỗ để ở, ít nhất, bà ta có thể làm phu nhân.

Hạ Lan Tuyết giao tất cả sự vụ cho quản gia xử lý, nàng mới vừa ra khỏi cửa, liền nghe thấy âm thanh huyền ảo sau lưng.

Ngay sau đó, Tam phu nhân mang theo mấy vị tiểu thư khác, cũng đều thừa dịp hỗn loạn đi ra.

Về tới trong phòng, Hạ Lan Tuyết một người nằm ở trên giường, suy nghĩ tâm tư của mình.

Nàng cùng Cơ Hoa Âm đã có tầng quan hệ kia, cũng không biết lúc nào thì hắn mới thú mình vào cửa đây.

Mặc dù như bây giờ cũng rất tốt, nhưng mà, danh hiệu Cơ phu nhân, nàng vẫn là rất thích.

Nhưng là, để cho nàng thất vọng, cả ngày nay, Cơ Hoa Âm cũng không có tới tìm nàng.

Mãi cho đến đêm khuya, Hạ Lan Tuyết lăn lộn khó ngủ, còn tưởng tượng, Cơ Hoa Âm từ trong cung trở lại, không nhìn thấy nàng, sẽ tới Hạ Lan phủ gặp riêng nàng.

Vậy mà, nửa đêm canh ba, ngay cả một bóng ma cũng không có, ngược lại, có cơn gió thổi qua cửa sổ mở rộng kia, khiến nàng lạnh muốn chết.

Cuối cùng, không thể không từ chăn ấm trong đứng lên, đóng chặt cửa sổ lại.

Hừ, tên vô tình đó, tối hôm qua còn một bộ dạng muốn khám nàng vào trong thân thể mình, hôm nay liền không nghĩ tới sao?

Nhưng nàng nào biết, loại trạng huống này, kéo dài liên tiếp ba ngày.

Trong ba ngày này, Hạ Lan Phong mang theo Trầm di nương cùng Hạ Lan Chi ra ngoài, nghe nói bọn họ mua một tòa nhà ở đầu phố đông bên kia, hình như Công Chúa Điện hờn giúp chút ngân lượng.

Đối với chuyện này, Hạ Lan Tuyết lười quan tâm, nếu đã đi ra ngoài, liền không có quan hệ gì với nàng, hơn nữa Hoàng gia làm gì lại đối tốt như vậy? Đến lúc đó còn không phải muốn ngời tra gấp mấy lần?

Mặt khác, Thái tử bên kia cũng có tin tức.

Quả nhiên, Thái tử vẫn bị phế, chỉ là Hoàng thượng cảm động và nhớ tới tình phụ tử, vẫn là tìm một nơi đất phong phong hắn là Vương gia, chẳng qua là, đối với hành vi của hắn lại vô cùng đau lòng, liền hạ lệnh cưỡng chế lúc còn sống không được phép trở lại kinh thành.

Nghe nói, Hiền phi nương nương vì thế nháo chết đi sống lại, cuối cùng không cách nào thay đổi được ý định của Hoàng thượng, cuối cùng thất vọng đóng gói đồ đạc, mang theo một đám đầy tớ, đi theo nhi tử, cùng đi tới đất phong, từ đó không bao giờ muốn nhìn thấy Hoàng thượng nữa.

Hạ Lan Tuyết nghĩ, chắc là bởi vì chuyện của mẫu tử Hiền phi, Cơ Hoa Âm vẫn chưa sẵn lòng có đến xem nàng, đây cũng là thói thường của con người.

Nhưng mà, ban ngày còn tốt, đêm khuya vắng người, lúc một người ở trong chốn lạnh như băng, khó tránh khỏi cảm thấy tủi thân.

Hiền phi và Thái tử là thân nhân của hắn, nhưng mình thì không phải là sao? Nàng đã là người của hắn, là muốn làm bạn với hắn cả đời còn muốn thành nữ nhân vì hắn sinh con dưỡng cái, hắn liền có thể trong lúc bận rộn không tới gặp nàng sao?

Không ngờ, đúng như chuyện xưa nói, nam nhân chiếm được liền không hiếm lạ rồi?

Những ngày qua Hạ Lan Tuyết vừa tức vừa vội, gần như là phiền não chết, nhưng lại không thể gặp mặt người nọ, chỉ có thể phát tác tức giận trên người mình.

Cho nên, đợi đến lúc Cơ Hoa Âm lại xuất hiện ở trước mặt nàng, cả người nàng cũng gầy một vòng.

“Người khôn kiếp, ô ô.” Hôm nay, hắn bất ngờ xuất hiện ở trong phòng nàng, còn nằm ở trên giường nàng, khiến Hạ Lan Tuyết tưởng là hoa mắt, xoa nhẹ hai mắt nhìn thấy, sau khi xác định là hắn, nàng liền tức giận đối với hắn vừa đánh vừa đá, nước mắt ủy khuất từ hốc mắt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162-1: Hạnh phúc, nở hoa kết quả (hoàn)

“Tuyết Nhi.” Cơ Hoa Âm chợt kéo nàng vào ngực, ôm chặt lấy nàng, “Thật xin lỗi, những ngày qua để cho nàng lo lắng.”

Hạ Lan Tuyết dùng sức đẩy hắn, kiên quyết không để cho hắn ôm, trong miệng còn không ngừng la hét, “Người nào lo lắng chứ? Người sống hay chết

có quan hệ gì với ta. Coi như người cả đời không xuất hiện ở trước mặt ta, ta cũng không nghĩ tới người.”

“Là ta không tốt.” Mặc cho nàng giãy giụa đánh đấm, Cơ Hoa Âm cũng chỉ ôm nàng thật chặt, không ngừng ở bên tai nàng nói lời áy náy.

Từ từ, giãy cũng mệt mỏi, Hạ Lan Tuyết ở trong ngực hắn mềm xuống, ánh mắt trong vắt nhìn hắn, rất nhiều ủy khuất nói cũng không lên lời.

Tâm tư của nàng, Cơ Hoa Âm đều nhìn ở trong mắt, chợt cúi đầu, ở trên môi nàng nhẹ nhàng hôn một cái, dịu dàng dụ dỗ nói, “Tuyết Nhi, chúng ta thành thân đi.”

“Ừ?” Hạ Lan Tuyết sững sốt, đầu óc có chút quay tròn.

“Chúng ta rời khỏi kinh thành, tìm một nơi non xanh nước biếc, lần nữa xây dựng nhà của chúng ta. Có được hay không?” Cơ Hoa Âm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, thấy vẻ mặt nhỏ nhắn ngu ngơ của nàng, nhẹ nhàng bật cười, “Đứa ngốc, nguyện ý đi theo ta sao?”

“Á, ta...” Trong đầu Hạ Lan Tuyết trống rỗng, cái gì có đi hay không vậy, nàng còn đang suy nghĩ về lời hắn nói thành thân kia đấy.

“Chúng ta thật sự sẽ thành thân sao?” Hai mắt nàng mở thật to, vừa hồi hộp vừa vui mừng nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm mỉm cười xoa xoa đầu nhỏ bù xù của nàng, gật đầu, “Ừ.”

“Lúc nào?” Hạ Lan Tuyết kích động, lòng bàn tay đều đã đỏ mề hôi.

Nhìn bộ dáng gấp gáp của nàng, Cơ Hoa Âm cười dùng đầu ngón tay điểm nhẹ chóp mũi nàng một cái, “Dù sao cũng phải để cho ta chuẩn bị một chút, sinh lễ gì gì đó, nàng có muốn suy nghĩ thật kỹ hay không?”

“Sinh lễ?” Hạ Lan Tuyết rất mờ mịt, “Mẫu thân ta lại không có ở đây. Lại nói, sau khi thành thân, của chàng cũng không phải là của ta sao?”

“Ôi...” Cơ Hoa Âm cười, ôm nàng vào ngực nói, “Nhưng là, Tuyết Nhi của chúng ta xuất giá, cũng không thể quá qua loa.”

“Vậy muốn làm như thế nào?” Hạ Lan Tuyết không hiểu, kiếp trước...

Nàng kinh sợ, dường như kiếp trước, cho dù ở cùng Nam Cung Khế, cũng không có bái đường, cứ như vậy mà ở cùng một chỗ, thậm chí, cũng không có đại điển phong hậu* gì.

*Đại điển phong hậu: lễ sắc phong cưới Hoàng Hậu.

“Ôi...” Ý của nha đầu này là đồng ý thành thân sao? Cuối cùng đáy lòng Cơ Hoa Âm cũng thở phào nhẹ nhõm, lại thử dò hỏi lần nữa, “Tuyết Nhi, rời khỏi kinh thành, nàng nguyện ý sao?”

“Nguyện ý, chỉ cần có thể ở cùng với chàng, đi chỗ nào ta cũng nguyện ý.” Hạ Lan Tuyết cười dựa vào trong ngực hắn, một bộ dáng của tiểu tức phụ.

Cơ Hoa Âm lại bổ sung một câu, “Cả đời không trở lại kinh thành, có thể được không?”

“Hả?” Tim Hạ Lan Tuyết đập mạnh và loạn nhịp, “Tại sao?”

“Cùng ta, từ nay về sau chỉ làm một đôi phu thê bình thường, có được hay không?” Ánh mắt Cơ Hoa Âm nhìn nàng thật sâu.

“Dĩ nhiên là được, nhưng tại sao chúng ta cả đời không trở lại? Thiên ý còn ở chỗ này. Nếu không, chúng ta dẫn hắn cùng đi, còn có bọn Thu Hương nữa, đúng rồi, Bách Thảo đường làm sao bây giờ? Đó là tâm huyết của nương ta.” Hạ Lan Tuyết có chút do dự.

Cơ Hoa Âm khẽ mỉm cười, hắn đã sớm suy tính đến những thứ này, nói, “Nàng thích, không bỏ được, cũng có thể mang đi. Về phần Bách Thảo Đường, nàng không có ở đây, bọn họ vẫn có thể làm việc bình thường. Mặt khác, nương nàng hành y cũng là vì trị bệnh cứu người. Nếu nàng thích, chúng ta xây thêm một Bách Thảo Đường ở chỗ khác nữa, chỉ cần là trị bệnh cứu người, ở nơi nào không giống nhau?”

“Ừ, chàng nói có đạo lý.” Ánh mắt Hạ Lan Tuyết sáng long lanh, cái tuổi này của nàng, đối với tương lai cõi lòng vẫn luôn tràn đầy ước mơ cùng hi vọng, “Tất cả ta đều nghe theo chàng.”

“Được, vậy ta lập tức chuẩn bị, ba ngày sau rời kinh.” Cơ Hoa Âm nói.

“Hả? Gấp như vậy sao?” Hạ Lan Tuyết có chút hôn mê rồi.

Cơ Hoa Âm nhéo nhẹ gò má của nàng, cười nói, “Đúng vậy, ta muốn sớm một chút thú Tuyết Nhi qua cửa.”

“...” Hạ Lan Tuyết cười, dùng sức gật đầu, “Được.”

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, trong thời gian này, Hạ Lan Tuyết đi dạo lung tung khắp các phố lớn ngõ nhỏ của kinh thành, chuyện gì cũng không

quần, đều có Cơ Hoa Âm xử lý thay nàng.

Huống chi, tài sản cần xử lý của nàng cũng không nhiều.

Tòa nhà để lại cho Tam phu nhân, trừ Thu Hương cùng mấy nha hoàn thiếp thân của mình ra, còn lại đều để lại, vẫn như trước đây.

Bách Thảo Đường vẫn vận hàng giống như cũ, mình cũng để lại phương thuốc gia truyền cho Long chương quỹ, để ngừa Hoàng thượng muốn thuốc.

Thêm nữa, ngay cả bảo vật tiền tài mẫu thân nàng lưu lại, nàng cũng đều giao cho Cơ Hoa Âm xử lý.

Ba ngày sau, nàng mang theo đệ đệ, còn có Thu Hương, Thu Văn, Bích Văn, Đàn Hương bốn nha hoàn, ở trong phủ, chờ Cơ Hoa Âm tới đón.

Tổng cộng năm chiếc xe ngựa, Cơ Hoa Âm chỉ ôm nàng vào một chiếc trong đó, còn lại ném bốn chiếc còn lại cho những người khác.

Đoàn người liền lên đường.

Trong xe ngựa, trên giường nhỏ được phủ một lớp nệm dày sang trọng, vô cùng ấm áp, sợ trên đường buồn bức, trong hộp đựng thức ăn còn để dưa và điểm tâm trái cây mà Hạ Lan Tuyết thích ăn.

Toàn bộ hành trình, Hạ Lan Tuyết vui ở trong ngực Cơ Hoa Âm, mệt nhọc ngủ, đói bụng ăn, cảm thấy hết sức hài lòng.

Cơ Hoa Âm thấy nàng như vậy, cũng liền yên tâm, thậm chí, trong lòng cảm động không ngừng.

Phải biết rằng, lần này ra cửa muốn đi đâu, hẳn cũng chưa nói qua, nha đầu này cái gì cũng không có hỏi, cứ ngốc nghếch như vậy, mang theo người hầu, gia sản, đi cùng hẳn.

“Tuyệt Nhi, chờ đến nhà mới, chúng ta thành thân được không.”

“Được.” Hạ Lan Tuyết ăn uống no đủ, vui ở trong ngực hẳn lại ngáp một cái, không có biện pháp, xuân buồn ngủ, hơn nữa xe ngựa này một đường xóc nảy, rất dễ dàng khiến nàng mệt mỏi rồi.

Cơ Hoa Âm liền ôm nàng, để cho nàng ngủ thiếp đi cũng không đến nỗi té xuống.

Cứ như vậy, dọc theo đường đi, nàng phần lớn đều cùng Chu công ước hẹn, cho nên, đường đi vất vả, Hạ Lan Tuyết cảm giác được cũng không rõ ràng.

Hơn nữa, ra khỏi kinh thành, bọn họ đi đường cũng không vội vàng.

Thỉnh thoảng đi ngang qua thành nhỏ trấn nhỏ xinh đẹp, bọn họ còn dừng lại nhiều hơn mấy ngày, chơi đùa du ngoạn một phen, chơi đủ, lại xuất phát.

Lúc này nhìn về mặt Thiên Ý còn có mấy người Thu Hương rạng rỡ, phải biết rằng, bọn họ cũng giống như Hạ Lan Tuyết, từ nhỏ đến lớn chưa từng rời khỏi kinh thành, thậm chí ngay cả cơ hội ra khỏi phủ Hạ Lan cũng rất ít.

Hôm nay, một đám giống như chim nhỏ được bay ra khỏi lồng tre, được thấy bên ngoài phồn hoa rực rỡ, ngay cả tổ cũng không muốn trở về.

Trước cũng bởi vì phải rời kinh mà cảm xúc có vẻ phiền muộn mờ mịt khó sở, sau mấy ngày chơi đùa, tất cả đều biến mất vô ảnh vô tung.

Một đám người rất vui vẻ!

Thấy bọn họ như vậy, Hạ Lan Tuyết cũng yên lòng.

Thời gian thoáng một cái đã qua, mùa xuân tháng ba, đúng là Giang Nam phong cảnh đẹp, Cơ Hoa Âm mang theo gia quyến đi tới một chỗ trấn nhỏ sát biên giới ở Giang Nam.

Trấn này không lớn, người dân chất phác.

Mới vào phủ, mọi người còn chưa kịp đi thăm nhà mới, thì có hàng xóm láng giềng, cầm rượu ngon thức ăn ngon tới đây chiêu đãi.

Đến khi biết Cơ Hoa Âm cùng Hạ Lan Tuyết mới đến đây chuẩn bị ở chỗ này thành thân, có thôn dân còn đặc biệt mời tới vị tộc trưởng có uy vọng nhất ở trấn này, mọi người ở một chỗ chọn một ngày thật tốt, chuẩn bị vì bọn họ làm hôn sự.

Hạ Lan Tuyết chính thức thay giá y, che khăn voan xuất giá, cũng là ở ba ngày sau.

Nghe nói, một ngày này là ngày thật tốt trăm năm khó gặp, ban đêm, sao Tử Vi vào cung, thích hợp cho thành thân gả cưới, chỉ đảm bảo tương lai có thai gặp bình an, mọi chuyện thuận lợi, phu thê hòa thuận.

Hạ Lan Tuyết cũng không ngại những thứ này, nàng đã sớm dự định gả cho người nam nhân này, chỉ cần được ở cùng với hắn, đối với nàng mà nói thì ngày nào cũng đều là ngày tốt.

Chẳng qua là, có một chút, nàng thật bội phục.

Ba ngày a, không chỉ có cả trạch viện đều được bố trí xong cho ngày vui, thậm chí, mũ phượng khăn quàng vai của nàng toàn bộ cũng chuẩn bị xong, giường, chăn, bánh,dung cho tân hôn, hề là đồ muốn dung trong ngày thành thân, cần có đều có.

Nàng rất hoài nghi, thật ra thì, trước khi bọn họ tới nhà mới nơi đây, Cơ Hoa Âm đã bắt tay vào chuẩn bị.

Mà những thôn dân kia, hoàn toàn là diễn trò cùng với Cơ Hoa Âm, cái gì mà ba ngày sau chính là ngày thật tốt chứ.

Ba ngày sau, vừa lúc thân thể nàng ngơi điều chỉnh thật tốt, cho nên hẳn đã sớm tính đến, thật sự là một ngày cũng không lãng phí đâu.

Ngày hôm đó, sáng sớm, Hạ Lan Tuyết liền bị đám người Thu Hương kéo dậy từ trong chăn, rửa mặt chải đầu trang điểm.

Nhìn vào trong gương, thấy khuôn mặt mình bị các nàng trang điểm đến sáng rõ kiều diễm, nàng chợt có chút buồn cười.

Đã ở cùng dưới một mái hiên, nàng gả cho hắn, hẳn thú nàng.

Thật ra thì, cũng chỉ là từ viện này đến viện đó mà thôi.

Bởi vì liên quan đến việc thành thân, tân lang tân nương bình thường không thể gặp mặt, nhưng bọn họ không giống vậy, mỗi ngày sau bữa cơm chiều, hẳn đều phải đến trong phòng nàng, hỏi nàng một chút về những việc cụ thể trong ngày thành thân.

Thật ra thì, nàng là người rất dễ nói chuyện, lại không thích quản những chuyện vụn vặt này, phần lớn là hắn quyết định.

Cho nên, nàng càng hoài nghi, chẳng qua là hắn lấy cớ hỏi chuyện, sau đó cùng nàng gần gũi.

Bởi vì, gần như mỗi đêm đều xảy ra loại trạng huống này, vừa nói vừa nói, nàng ngập liền chui chăn rồi, mà hắn, liền thổi đèn, theo thói quen ngủ cùng nàng.

Duy nhất phải nói, chính là, ngủ thật sự chỉ là ngủ, hắn không có thân thiết với nàng, nói chỉ có mấy ngày nữa, muốn đem động phòng đó mới thật sự chạm vào nàng (ta chém ta chém có tí gió)

Sauk hi mặt tốt mũ phượng khăn trùm, bên ngoài đã là âm thanh tiếng pháo giòn giã, cảnh tượng náo nhiệt vô cùng.

Hi bà đi ra bên ngoài nhìn tình huống một chút, mới lại đi vào với khuôn mặt tươi cười, kéo Hạ Lan Tuyết, vừa trùm khăn voan đỏ lên trên đầu nàng, “Canh giờ đến, mau, mau, đội ngũ đón dâu đã đến rồi.”

Đón dâu? Không phải bọn Lâm An sao? Cả ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy.

Hạ Lan Tuyết lại không nhịn được cười.

Thu Hương ở bên nhẹ nhàng dẫn dò một câu, “Tiểu thư, chớ lộn xộn, khăn voan muốn rút xuống đến nơi rồi.”

Nàng ấy lại giúp nàng sửa sang lại.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng nhún vai, một tay khoác lên trên cánh tay Thu Hương, cứ như vậy, được hi bà cùng với bọn nha hoàn vây quanh, từ từ ra khỏi phòng.

Nàng che khăn voan, có chút phân không rõ Đông Tây Nam Bắc, chỉ biết là chung quanh rất náo nhiệt, tiếng pháo, tiếng cười đùa, tiếng tiểu hài từ bướng bình đùa giỡn...

Thật có thể nói là tiếng người huyên náo, náo nhiệt không ngừng.

Bất giác, nàng thật muốn nhìn một chút bộ dáng người nam nhân kia.

Cho tới bây giờ chỉ thấy hắn mặc một thân màu đen, nếu một ngày kia, hi bảo đồ thắm được mặc lên người hắn, sẽ đẹp mắt đến như thế nào đây?

Lúc này một hồi kích động, vướng phải làn váy dưới chân, lao đảo một cái, thiếu chút nữa kéo Thu Hương cùng nhau ngã, may mắn là Tiết mama tay chân nhanh nhẹn, một tay lôi hai người trở lại, lúc này mới tránh được một hồi xấu hổ.

Lên kiệu hoa, xóc nảy một lúc, Hạ Lan Tuyết lại được người đỡ dậy, đi ra.

Từ từ bước vào hi đường, hi bà giao nàng cho người nam nhân kia.

Đầu khác của đoạn lụa đỏ, nàng nghiêng mắt nhìn thấy một đôi tay thon dài sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 162-2: Hạnh phúc, nở hoa kết quả (hoàn)

“Hoa Âm” Nàng nhện không được muốn vén khăn voan lên nhìn hấn, nhưng tay mới chạm tới khăn voan, liền bị hấn nhẹ giọng quát bảo ngưng lại, “Ngoan, trở về phòng ta cho nàng kéo lên.”

“Ta muốn nhìn chàng một chút.” Nàng bước gần đến bên cạnh hấn, nhỏ giọng nói.

Không đợi hấn trả lời, liền nghe thấy hi bà ở đó hô to: Nhất bái thiên địa.

Nàng không biết lạy về phía nào, liền đứng ở bên người hấn, theo hấn lạy.

Nhị bái cao đường.

Bởi vì hai người bọn họ cũng không có trường bối ở chỗ này, liền để cho Tiết mama cùng vị tộc trưởng nơi đây ngồi vào vị trí trường bối, nhận lễ bái.

Phu thê giao bái, sau là đưa vào động phòng.

Nghe thấy câu này, Hạ Lan Tuyết kích động tim cũng muốn từ trong lồng ngực nhảy ra ngoài.

Ngoan ngoãn khéo léo để mặc cho hấn dắt, cùng nhau tiến vào tân phòng của hai người.

Mới vừa vào đến phòng, nàng thở phào một hơi, liền muốn vén khăn voan lên, nhưng mà Thu Hương ngăn lại, “Tiểu thư, khăn voan phải do Cô gia vén, mới may mắn.”

“Á?” Như thế nào bên cạnh lại đổi thành Thu Hương rồi? Hạ Lan Tuyết theo bản năng kéo khăn voan xuống, vừa nhìn mọi nơi trong phòng, nơi nào có Cơ Hoa Âm.

“Cô gia đâu rồi?”

“Cô gia ra bên ngoài tiếp rượu rồi, tiểu thư, người ngoan ngoãn chờ một lúc, cô gia đau lòng cho tiểu thư, nhất định sẽ không để cho tiểu thư chờ lâu.” Thu Hương dụ dỗ, vội vàng trùm lại khăn voan thay nàng.

Mà lúc đó, Cơ Hoa Âm lấy lý do tư lương không tốt lắm, đỡ Lâm An say khướt đi về phía bên này, một thân hi bảo vui mừng kia, viền tơ vàng bao quanh nằng xà màu đen theo cử động của con người mà phát sáng lóe lên, chiếc đèn lồng chiếu lên khuôn mặt đã vốn tuấn mỹ của hấn làm càng thêm thêm một tầng mỹ hoặc rực rỡ.

Cả phòng tràn đầy không khí vui mừng..

Bên trong tân phòng được bố trí đẹp đẽ quý giá, cây nến hi màu đỏ đang cháy, xuyên qua màn lụa mỏng Lưu Tô nhìn lại, nữ nhân ngồi ngay thẳng ở đầu giường, hình như có chút chờ không được, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn kia gần như muốn vịn về xiêm áo đến nhàu rồi.

Hấn vui vẻ cười một tiếng, cất bước đi vào.

Thu Hương vội vàng nghênh đón, đưa tới gậy uyên ương.

“Mời tân lang vì tân nương vén hi khăn, từ đó vừa lòng đẹp ý!”

Theo Thu Hương nâng cao giọng nói, Cơ Hoa Âm cầm lên gậy uyên ương, nhẹ nhàng vén lên khăn voan đỏ tươi kia.

Ngón tay có chút hơi run rẩy, tim, vào thời khắc này càng đập nhanh vô cùng, Cơ Hoa Âm cảm thấy lần đầu tiên trong đời khăn trương mà lại vui vẻ như thế.

Cuối cùng, hấn thở một hơi thật dài, hai tròng mắt bình tĩnh nhìn, trên tay vén lên, đánh rơi chiếc khăn gấm đỏ tươi, một bộ giả y màu đỏ chiếu lên dung nhan nữ tử như hoa đào vậy, trong lúc đó ánh mắt lóe ra hào quang rực rỡ.

“Hoa Âm, cuối cùng chàng cũng là người của ta rồi.” Nàng đứng dậy, kích động ôm lấy hấn, đầu nhỏ ngược lên, vô cùng đắc ý nhìn hấn.

“Đúng vậy, cuối cùng thì ta cũng là người của nàng.” Đầu ngón tay thon dài của Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng điểm ở trên chóp mũi nàng, quay người lại, trong tay nhiều thêm hai ly rượu, cười nói, “Uống xong rượu hợp cần, mới thật sự là.”

“Ừ” Hạ Lan Tuyết cầm lên liền ngửa cổ uống.

Cơ Hoa Âm đưa tay đè lại, cùng cánh tay nàng đan chéo với nhau, dứt rượu trong tay mình vào trong miệng nàng, nhìn nàng kinh ngạc ngơ ngác, dứt khoát bản thân lại tự uống chén kia của nàng, chọt hôn lên đôi môi đỏ mọng căng đầy của nàng.

Cứ như vậy lại từng chút từng chút dứt cho nàng.

“Ngô.” Hạ Lan Tuyết tròn to hai mắt, thế nhưng hấn dùng miệng uy rượu cho nàng uống? Rượu hợp cần là uống như thế này sao?

Hon nữa, đây là cái rượu gì vậy? Thế nào mới uống một chút liền chóng mặt?

Nụ hôn của hấn rơi xuống như mưa ti mi dịu dàng từng chút từng chút, nàng say, say vô cùng, chẳng biết y phục trên người bị hấn cởi ra lúc nào, da thịt bại lộ ở trong không khí lạnh lẽo, nàng có chút lạnh, thân thể liền run lên, nhưng bên trong thân thể, lại giống như có ngọn núi lửa đang phun trào, từng luồng nham thạch nóng bỏng ở dưới sự trêu chọc của hấn mà phun trào ra.

“Ngô, Hoa Âm.” Nàng cắn răng, phiền muộn cực kỳ, cảm giác bản thân mình ở dưới thân hấn như con cừu đang đợi làm thịt.

“Đừng sợ, hôm nay, ta sẽ dịu dàng.” Hấn nhẹ giọng thủ thủ, áp vào bên tai nàng thật thấp dụi dụi, thân thể nhẹ nhàng đè lên trên người nàng, sợ đè ép nàng, vậy mà, dưới thắt lưng cũng là hung hăng trầm xuống.

“Tuyệt Nhi, cuộc đời này, ta quyết sẽ không phụ nàng.”

“Ngô...” Nước mắt nơi đáy mắt nàng chọt chảy xuống, cũng không rõ là đau, hay là lời của hấn để cho nàng nhớ ra điều gì đó.

Chỉ cảm thấy hết thảy tốt đẹp lúc này giống như một giấc mộng, đau đớn tê dại ở đáy lòng nhảy lên, trong đầu loạn mành liệt, nàng run rẩy đáp lại, “Hoa Âm, cuộc đời này, ta chỉ là thê tử của chàng, vĩnh viễn không phụ chàng.”

“Ngoan.” Hấn hôn nàng thật sâu, bắt đầu chuyển động chậm chạp mà kiên định.

Ngoài cửa, Thu Hương đỏ mặt nghe được âm thanh tình tế nhỏ nhẹ, rất trấn định cho lui những hạ nhân hầu hạ khác.

Chính mình lại ngăn cản mấy trận ở bên ngoài, chỉ sợ lại có người không thức thời sẽ tới quấy rầy.

Bên trong nhà, ánh trăng xuyên vào cửa sổ, dịu dàng chiếu vào trên giường, màn trướng không nén được tiếng rên rỉ, kèm với tiếng thở dốc nặng nề, khuấy động một phòng không khí ái muội.

Đêm vừa mới bắt đầu, ở nơi này hấn và nàng trầm luân trong mê ly...

Tất cả cũng chưa kết thúc, một năm sau, Hạ Lan Tuyết nâng bụng bầu, nhằm chán ở trong thư phòng của Cơ Hoa Âm tìm kiếm những thứ bị hấn tịch thu * khi đó, trong lúc vô tình phát hiện ra một tấm mệnh phù.

Nhưng là Hạ Lan Tuyết của nàng.

Lúc này nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện, thì ra là người nam nhân này, rất có thể cũng giống như mình, từ kiếp trước mà đến, vì tìm nàng mà đến.

Cho nên mới rời đi kinh thành gấp như vậy, tất cả là bởi vì đại sư phê mệnh cách của nàng.

Nàng, Hạ Lan Tuyết, từ nhỏ có mệnh phượng hoàng, bất kể người nam nhân nào làm Hoàng đế, quanh đi quẩn lại nàng đều là Hoàng hậu.

Nếu muốn phá mệnh này, nhất định phải mang nàng rời xa kinh thành, năm cặp kê mang thai sinh con.

Khụ... Hạ Lan Tuyết xem chột cảm thấy hoang đường vô cùng, ngẫm lại, mới thành thân được nửa năm, Cơ Hoa Âm suốt ngày liều chết đè nàng ra, sau đó, không có việc gì liền nhìn về phía bụng nàng mà ngắm, hóa ra đều bởi vì cái này.

Nàng còn tưởng rằng mình có sức quyến rũ vô biên, để cho nam nhân này đắm chìm trong đó không cách nào tự kiềm chế đấy.

Suy nghĩ một chút, cảm thấy nhụt chí, nam nhân này mới không phải cái loại người đắm chìm trong tình yêu đó, cũng ví dụ như, kể từ sau khi nàng có bầu, cho dù hấn còn muốn, cũng có thể chịu đựng, có mấy lần, nàng nghĩ tới muốn hoàng, trêu chọc hấn mọi cách, bị hấn giam ở trong phòng, để cho nàng ngủ một mình.

Mấy lần sau, nàng cũng vậy.

Ô ô, thì ra so sánh với việc có nàng, hấn chính là càng muốn có hài tử.

Mới nghĩ tới cảm vật này đi tìm hấn đổi chất, nhưng nghĩ lại, lỗ mũi lại ê ẩm.

Chuyện của kiếp trước, đối với hấn cũng là tổn thương, có lẽ hấn cũng không dám lặp lại thêm một lần nữa đâu?

Cho nên, mặc kệ đại sư này phán mệnh cách có thật hay không, hắn cũng sẽ làm theo.

May mắn, cho tới bây giờ, bọn họ trôi qua rất tốt.

Lặng lẽ cất lại mệnh phù này, Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng bước ra cửa, từ đó, không có hỏi đến chuyện này.

Chẳng qua là, rời xa kinh thành, ở ẩn tại trấn nhỏ Hạ Lan Tuyết cũng không biết.

Một năm nay, kinh thành xảy ra rất nhiều chuyện lớn.

Đầu tiên, Tiên hoàng bởi vì thân thể có bệnh nhẹ, truyền ngôi cho Lục hoàng tử Nam Cung Triệt.

Điều này làm cho bá quan văn võ cả triều đều kinh hãi, ai có thể nghĩ tới người luôn luôn tiêu sái không chịu gò bó, vô tâm với ngôi vị Hoàng đế là Lục hoàng tử, cuối cùng lại ngự ông đắc lợi, trở thành Tân hoàng của Đại Chu?

Hoàng hậu thật sự là mở rộng tầm mắt, vốn là một lòng muốn bồi dưỡng Nam Cung Khế, cuối cùng bị Tiên hoàng tứ phong một nơi, đi đến vùng Tây Bắc hoang vu xa xôi nhất.

Cũng có lời đồn đãi, là Nam Cung Khế tự mình xin đất phong.

Mà người vốn một lòng muốn leo lên hoàng gia Hạ Lan Chi, lại bởi vì tính kế cho Nam Cung Nguyệt, thay mặt gả cho Hoàng tử Vệ Quốc, không nghĩ tới Hoàng tử này cũng là sói đội lột cừu, bề ngoài có dáng vẻ tao nhã, bên trong cũng là một tên cầm thú biến thái.

Hơn nữa sau khi biết được Hạ Lan Chi là một Công chúa giả, lại càng ngày càng hành hạ nghiêm trọng hơn, nghe nói, gả qua chưa đến một tháng, liền hương tiêu ngọc vãn, cuối cùng ngay cả thân thể Trầm di nương cũng xuống dốc, cực kỳ bị thương.

Hạ Lan Phong vốn còn muốn trông cậy vào cái khuê nữ Hạ Lan Chi này có thể bay lên cành cao làm Phụng Hoàng, ai ngờ lại rơi vào cái kết cục như vậy, ông ta ở trên quan trường cũng không được thuận lợi, về nhà, không có sung sướng tự tại giống như ở Hạ Lan phủ trước kia, liền đổ tất cả sai lầm đến trên người Trầm thị.

Cuối cùng, một tờ hưu thư bỏ Trầm thị.

Trầm thị nản lòng thoái chí, vào một đêm, một cây đại lưng treo cổ tự tử chết rồi.

Lúc này Hạ Lan Phong thành người cô đơn, về sau, lại liên quan tới một vụ án một vị quan liêu nhận hối lộ, mũ quan bị tước, lại vẫn bị tổng vào trong ngục tù nửa năm.

Sau khi ra tù, thân thể đã sớm không được tốt, may mắn được Tam phu nhân Hạ Lan phủ ra cửa nhìn thấy, mang ông ta về trong phủ.

Chẳng qua là, lúc này Hạ Lan Phong yếu đến sắp chết, sống không tới nửa tháng nữa.

Thế sự vô thường, nhân quả luôn có báo ứng.

Mà khi Hạ Lan Tuyết đang trải qua cuộc sống gia đình tự tại tạm ổn của mình, một ngày nào đó, trong Cơ phủ đột nhiên tới một người.

Bạch y xuất trần, nhẹ nhàng như tiên, nhìn từ bóng lưng, cực kỳ giống một người.

Nhưng Hạ Lan Tuyết không có nghĩ hắn là cái tên yêu nghiệt đó, dù sao, hai năm rồi, cũng chưa từng thấy qua người kia, nghĩ đến, mọi người đã là người lạ.

Nàng đưa nhi tử cho Thu Hương, để cho Thu Hương mang đi tìm Tiết mama cho ăn.

Chính mình tự đến tiếp đãi vị khách nhân này.

Không nghĩ tới, người này nghe thấy tiếng bước chân của nàng, xoay người lại, về mặt yêu mị kia, lại khiến Hạ Lan Tuyết kinh sợ thiếu chút nữa chạy trốn chết.

“Người? Như thế nào lại là người?”

Nghĩ không ra thật sự là yêu nghiệt, trong đầu nàng thế nhưng xuất hiện bốn chữ: Âm hồn không tiêu tan.

“Tại sao không thể là ta?” Thiếu Khâm từng bước từng bước đi tới gần nàng, ánh mắt bén nhọn, giọng nói u oán, “Vị hôn thê của ta bỏ chạy cùng nam nhân khác, chẳng lẽ ta không nên tới sao? Thế nào, hai năm không thấy, ngược lại trưởng thành không ít, cao, cũng mập hơn.”

“Người nào mập.” Nói nàng cao hơn cũng thôi, lại nói nàng mập, đánh chết cũng không thừa nhận.

“Này.” Ánh mắt nàng cảnh giác nhìn chăm chăm hắn, cảnh cáo nói, “Ta cũng nói cho ngươi biết, ta cùng Hoa Âm ngay cả hài tử đều đã có rồi. Ngươi cũng đừng làm bậy gì đấy. coi như ngươi muốn làm cha nuôi, con ta cũng không làm.”

“Ai muốn làm cha nuôi?” Đột nhiên truyền đến một giọng nói thanh thúy.

Hạ Lan Tuyết theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết Cơ Hoa Âm đứng ở ngoài cửa lúc nào, bên người còn có một vị cô nương thanh lệ thoát tục, nhìn bộ dáng tuổi tuyệt đối không vượt qua hai mươi.

“Này, ngươi là ai?” Hạ Lan Tuyết giống như một trận gió chạy ra ngoài, một tay kéo Cơ Hoa Âm đến phía sau mình, sau khi hung tợn trừng hắn một cái, mới quay lại nhìn chăm chăm nàng kia.

“Thẩm Tịch Dao, thế nào, không nhớ rõ?” Thẩm Tịch Dao thấy đáng vẻ giống như gà mẹ bảo vệ gà con của Hạ Lan Tuyết kia, rất không có hình tượng cười ha ha.

Nụ cười này của nàng, ngược lại khiến Hạ Lan Tuyết tròn tròn mắt.

Nữ nhân bộ dáng xinh đẹp khí chất tốt, nàng đã thấy nhiều, nhưng phần lớn các nàng rất chú ý ngôn hành cử chỉ của mình, đáng vẻ của vị trước mắt này, rõ ràng là khuôn mặt thực nữ thon dài, nhưng hình như một chút hình tượng cũng không.

“Này, đừng bắt ta phải đổi mặt chứ, phụ nhân mặt rồi, nhớ rõ không?” Thấy nàng mờ mịt, Thẩm Tịch Dao nhắc nhở.

Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, lúc này mới chợt hiểu ra, “Thì ra là ngươi, ta đã nói rồi, giọng nói ngươi dễ nghe như vậy, như thế nào mặt có thể xấu như vậy được?”

Thẩm Tịch Dao u oán nhìn Thiếu Khâm ở trong nhà, hừ nói, “Còn không phải bởi vì hắn, hắn biến ngươi thành như vậy, ta còn tưởng rằng hắn thích như vậy đấy.”

“Hắn?” Hạ Lan Tuyết tò mò nhìn Thiếu Khâm một chút, lại nhìn Thẩm Tịch Dao một chút, chỉ cảm thấy một cỗ mập mờ ở giữa hai người này, bất giác cười một tiếng, “Các ngươi?”

“Đừng nghĩ loạn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Tịch Dao xệ xuống, có chút như đưa đám, nói, “Đầu óc tên hỗn đản này chết rồi, một lòng chỉ nhớ kỹ ngươi, đối với ta, ngay cả ta con mắt cũng không nhìn.”

Bên này, Cơ Hoa Âm thấy hai nàng giống như bạn cũ gặp lại, nên cũng không quấy rầy, đi thẳng vào phòng, cùng Thiếu Khâm nói chuyện.

Hạ Lan Tuyết vừa nghe thấy lời này của Thẩm Tịch Dao, liền kinh ngạc, “Ngươi thích Thiếu Khâm?”

“Thế nào? Không thế sao?” Thẩm Tịch Dao liếc nàng một cái, “Bỏ cô nương thích hắn đã hai mươi năm rồi.”

“Hả?” Hạ Lan Tuyết giật mình không nhỏ, ngay sau đó cười nói, “Vậy sao ngươi còn không có bắt hắn lại đi? Không phải chứ, gần hai mươi năm, có rất nhiều cơ hội mà.”

“Ai nói không đúng đâu.” Thẩm Tịch Dao hung tợn nói, “Vốn là, cô nài nài suy nghĩ muốn tim của hắn, muốn hắn yêu ta thật lòng thật dạ.”

“Bây giờ thì sao?” Hạ Lan Tuyết giảo hoạt hỏi.

Thẩm Tịch Dao giậm chân, liếc nàng một cái, “Để tránh đem dài lắm mồm, cô nài nài muốn thân thể hắn trước cũng được.”

“Ừ.” Trẻ nhỏ thật dễ dạy.

Thẩm Tịch Dao lại xoắn xuýt, “Nhưng mà, ta đánh không lại hắn, bỏ thuốc còn khiến mình bất tỉnh.”

“Vô dụng.” Hạ Lan Tuyết đang muốn truyền thụ một ít chiêu số cho nàng, không nghĩ tới, trong nhà có động tĩnh.

Trong chớp mắt, chỉ thấy hai đạo bóng dáng phá tan nóc nhà. Lại đánh nhau rồi.

Vậy mà, Hạ Lan Tuyết cùng Thẩm Tịch Dao lại đều coi như không thấy gì, nam nhân mà, tính lực quá dồi dào, thỉnh thoảng đánh nhau, coi như hoạt động gân cốt là được.

Hai tiểu nữ nhân, liền ngồi ở trong sân, vừa xem đánh nhau, vừa thương lượng cách thu phục nam nhân.

Không nghĩ, Thiếu Khâm đột nhiên rơi xuống đất, Thẩm Tịch Dao không hề nghĩ ngợi, theo bản năng đều đã phi thân qua đó, nhưng lại dung thân thể mình làm đệm thịt cho hắn.

Một màn này, quả thực khiến Hạ Lan Tuyết sợ ngây người.

Nhìn Thẩm Tịch Dao bị áp đến hôn mê, Hạ Lan Tuyết quá sợ hãi, mới nghĩ tới đi nhìn một chút, cô nương kia lại hướng nàng nhẹ nhàng nháy mắt.

Hạ Lan Tuyết lập tức hiểu, lôi kéo Cơ Hoa Âm liền đi.

“Mặc kệ bọn họ sao?” Cơ Hoa Âm hoài nghi hỏi.

Hạ Lan Tuyết giả hoạt cười, “Chính bọn họ sẽ lo tốt cho bản thân.”

Nàng nghĩ, có lẽ Thiếu Khâm đối với nàng chỉ là một loại chấp niệm, đối với Thẩm Tịch Dao cũng không phải thật sự vô tình đi, nếu không, làm sao có thể cho phép một nữ nhân quần mình nhiều năm như vậy

Chỉ mong, bọn họ sẽ có kết quả tốt.

Giống như, nàng cùng nam nhân của nàng, hạnh phúc, nở hoa kết quả!

(hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.